

อธิบดีกรมการ

ธรรมนิยายชุด

ชุดอโศกยโธมเป็นไปตามกรรม สำนักหอสมุด

เรือ่งที่ ๓

สัตร์โฆก ช่อมเป็นไปตารวม

เล่ม ๒

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยเรศวร
วันลงทะเบียน... 2 ก.ย. 2553
เลขทะเบียน... 1031813 ๘๒
เลขเรียกหนังสือ... ๘๐ 4415

สงวรส

2554

ชุดอโศกยโธม ๑๑๓๓๑๒

ธรรมเนียมายชุด สัตว์โลกย่อมนเป็นไปตามกรรม เรื่องที่ ๓

สัตว์โลกย่อมนเป็นไปตามกรรม เล่ม ๒

สุทัตสา อ่อนค้อม

ISBN 978-611-550-005-5

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กันยายน ๒๕๓๕

พิมพ์ครั้งที่ ๓๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔

มูทิตาสักการะ พระธรรมสิงหบุราจารย์

เจริญอายุครบ ๘๔ ปี

๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๕

ภาพปก: พระพุทธรองค์เสด็จกลับจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ภาพโดย ธนุ มาลากุล ณ อยุธยา

พิมพ์ที่

หอรัตนชัยการพิมพ์

๓๓/๒๘ ซอยเพชรบุรี ๕ เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

โทร. ๐ ๒๒๑๕ ๙๖๘๑ (๔ สายอัตโนมัติ) โทรสาร ๐ ๒๒๑๖ ๙๔๖๕

๔๑

เจตภูต

แขกคนสุดท้ายกลับไปแล้วและท่านพระครูก็ขึ้นไปเขียนหนังสือยังชั้นบนของกุฏิแล้ว นายขุนทองกำลังเก็บแก้วน้ำเพื่อเตรียมจะไปล้าง

หญิงชราคนหนึ่งเดินเข้ามาในกุฏิ เขาจึงรีบบอกนางว่า “ยาย หลวงพ่อเพิ่งขึ้นข้างบนเมื่อสักครู่นี้เอง พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่แล้วกัน บ้านอยู่ไกลหรือเปล่าล่ะยายนะ”

“อยู่อย่างทองโน่น ยายขอขึ้นไปพบท่านเดี่ยวเดี๋ยวนะ” นางบอกเป็นเชิงขอร้อง

“ไม่ได้หรอกยาย เรายังงี้ดีกว่า เดี่ยวหนูจะพาไปหาที่พัก พรุ่งนี้เข้ามายาค่อยมาพบท่าน โชคดีนะที่พรุ่งนี้เป็นวันพระ ไม่งั้นยายก็ต้องรอถึงบ่ายสองโมงท่านจึงจะลงรับแขก” หนูม้วยยี่สิบเอ็ด บอกกล่าวพลางมองนาฬิกาที่ฝาผนัง ขณะนั้นเป็นเวลาสองทุ่มตรง

“แต่ยายต้องพบท่านวันนี้ไม่เป็นไร ท่านไม่ลง ยายขึ้นไปหาท่านเองก็ได้” ยังไม่ทันที่นายขุนทองจะเอ่ยปากห้าม หญิงชราผู้นั้นก็เปิดประตูเดินขึ้นไปชั้นบน นายขุนทองเดินตามไปที่ประตู แต่ปรากฏว่าเปิดไม่ออก นางคงจะลงกลอนเอาไว้ รู้สึกหงุดหงิดงุ่นง่านด้วยเกรงจะถูกหลวงลุงดู หญิงชราลงมาเมื่อไรจะต้องต่อว่าเสียให้เช็ด โทษฐานที่ขัดคำสั่ง เลขาส่วนตัว ของท่านเจ้าของกุฏิ

“อ้าว โยมมันมาได้ยังไงนี่” ท่านพระครูทัก รู้ว่าฝ่ายนั้น เป็นอัมพาตลุกไปไหนมาไหนไม่ได้

“ฉันมาลาหลวงพ่ोजะ พรุ่งนี้ตอนตีสี่ฉันจะไปแล้ว นอน
ทรมาณมาหลายปีเหลือเกิน ทิดข้าเขาจะได้หมดภาระเสียที”
คำบอกเล่าของนางปั้นทำให้ท่านพระครูได้รู้ ว่าร่างที่นั่งพับเพียบ
อยู่ต่อหน้าท่านนี้มีไข้ กายเนื้อ หากเป็นเจตภูต

“จะไปหรือ แล้วโยมได้ อะไร ไปละ” ท่านถาม อะไร ในที่
นี้ท่านต้องการหมายถึง บุญหรือบาป เพราะสองสิ่งนี้เท่านั้นที่มนุษย์
จะเอาติดตัวไปยังภพภูมิหน้าได้ ส่วนสมบัติฟัสถานที่เป็นวัตถุธรรม
ไม่มีใครเอาไปได้ แม้เหรียญบาทเพียงอันเดียวที่ลูกหลานเขาเอาใส่
ปากให้ก็ยังต้องเป็นของสับแหล่ไปในที่สุด

“ฉันได้บุญไปจะหลวงพ่อ เพราะหลวงพ่อเมตตาฉันแท้ๆ
เขี้ยวไม่ฉันก็คงต้องพกบาปไป” นางพูดอย่างรู้บุญรู้คุณ

“ดีแล้วที่โยมเลือกไปวันพระ พรุ่งนี้เป็นวันพระขึ้น ๑๕ คำ
แล้วก็ในวันพฤหัสบดี อาตมาไม่ใช่คนถือฤกษ์ถือยาม แต่ก็ยัง
ชอบวันพฤหัสบดีเพราะเป็นวันพ่อแม่ครูอาจารย์”

“จะ ฉันก็กำหนดจิตว่าจะขอตายวันพระ จะได้ไปถือศีล ไป
ปฏิบัติกรรมฐานข้างบนโน้น” นางหมายถึงสุคติโลกสวรรค์

“ดีแล้วละโยม แล้วก็อย่าติดสุขเสียจนลืมการปฏิบัติละ ชีวิต
ข้างบนนั้นสุขสบายกว่าในโลกมนุษย์ เขาก็เลยพากันประมาทมัว
เมา ครั้นพอหมดบุญก็เลยต้องไปทุกติ”

“จะหลวงพ่อ ฉันจะไม่เป็นอย่างพวกเขา หลวงพ่อสอนให้
ฉันฝึกสติ ฉันก็จะใช้สตินี้แหละคอยเตือนใจฉัน”

“ถูกต้องที่สุด โบราณท่านสอนเอาไว้เป็นคำกลอนว่า ตน
เตือนตนของตนให้พ้นผิด ตนเตือนจิตตนได้ใครจะเหมือน ตน

เดือนตน ไม่ได้ใครจะเตือน ตนลืมหืมเตือนใจตนหล่นอบาย การเตือนตัวเองไว้เสมอก็คือการมีสตินี้เอง เมื่อไรที่ขาดสติ โอกาสที่จะตกไปในอบายภูมิก็มีมากขึ้น”

“จะ แล้วหลวงพ่อดังไปเผาศพฉันด้วยนะจ๊ะ”

“เผาเมื่อไรละ”

“ฉันสั่งทิดเขาไว้แล้วว่าให้สวดพระอภิธรรมเจ็ดวัน วันที่แปดก็เผาเลย จะได้ไม่เป็นภาระลูกๆ เขา เห็นทิดเขาพูดว่าหมดหวังแล้วจะมาขอขมาขอยู่กะหลวงพ่อก็ยังงั้นก็ฝากเขาด้วยแล้วกัน เขาเกิดมาเป็นคู่เวรคู่กรรมของฉันแท้ๆ”

ท่านพระครูหิบบสมุทบันทิกขึ้นมากำหนดหน้าตรงกับวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๑๗ เขียนลงไปว่า เวลาสองทุ่ม เจตมุตของนางบันมาจากอ่างทอง เพื่อบอกว่าพรุ่งนี้เวลาตีสี่จะทิ้งร่าง เจตมุตนั้นมีจริงอย่างไม่ต้องสงสัย จดเสร็จจึงเงยหน้าขึ้นถามนางบันว่า

“ศพเผาที่วัดไหน เวลาเท่าไร”

“วัดโบสถ์ตอนสี่โมงเย็นจ๊ะ แล้วทิดเขาคงมาเรียนให้หลวงพ่อบิณฑบาตอีกครึ่งหนึ่ง ฉันเห็นจะต้องลาละจ๊ะ เดี่ยวทิดเขาจะสงสัยว่าทำไมหลับนานนัก” นางกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้งแล้วจึงลุกออกไป

นายขุนทองถือถาดใส่แก้วน้ำที่ล้างแล้วเดินเข้ามา เห็นนางบันเดินออกประตูกุฏิไป จึงวางถาดลงแล้ววิ่งตามหมายจะไปต่อว่าเขาวิ่งตามไปจนถึงประตูวัด ทั้งที่เห็นหลังอยู่ไวกๆ แต่กลับตามนางไม่ทัน ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงแก่ๆ ทำทางซีไรคคนนั้นจะเดินเร็วถึงปานนี้ เมื่อนางเดินลับตาและหายไปในความมืด เขาจึงเดินกลับกุฏิ ขึ้นไปเรียนท่านพระครูว่า

“หลวงลุงชะ เมื่อกี้มียายแก่คนหนึ่งมาขอพบหลวงลุง หนู

ห้ามเขาก็ไม่เชื่อ เปิดประตูขึ้นไปจนได้แกมใส่กลอนอีกด้วย หนูไม่
รู้จะทำยังไง เลยคอยจ้องจะต่อว่าตอนแกลงมา เสร็จแล้วก็ตามแก
ไม่ทันเสียอีก หลวงลุงจะดำจะว่าหนูก็เชิญได้เลยเพราะหนูผิดไป
แล้ว” นายขุนทองก้มหน้าสารภาพ

“ข้าไม่มีอะไรจะว่าเอ็งหรือเจ้าขุนทอง แล้วข้าก็ไม่ได้คิด
ว่าเอ็งทำผิดอะไร ผู้หญิงคนที่เอ็งเห็นนะคือโยมบันเมียนายขำ” ได้
ยินดังนั้นนายขุนทองถึงกับสะดุ้ง

“หลวงลุงว่าอะไรนะฮะ นี่พ่อหนูไปแอบมีเมียแถมๆ ไว้ตั้งแต่
เมื่อไรกัน” เขาเข้าใจว่าท่านพระครูหมายถึงนายขำผู้เป็นบิดาของ
เขา ท่านเจ้าของกุฏิจึงต้องขยาดความให้ฟังว่า

“นี่เขานายขำอ่างทอง พ่อเอ็งเขานายขำสิงห์บุรี มันคนละ
ขำกัน ยังมีขำลพบุรี ขำอยุธยา ขำนครสวรรค์อีกนะ ที่ข้ารู้จักนะ
อ้อ! มีข้าสุพรรณอีกคนหนึ่งด้วย”

“แล้วหลวงลุงว่าคนไหนหล่อที่สุดฮะ คนไหน”

“เอ็งก็ไม่มีอะไรหรือนอกจากเรื่องความหล่อ เอ็งดูคนแค
ที่หล่อไม่หล่อเท่านั้นเองหรือ”

“ก็จะมีอะไรให้ดูมากไปกว่านี้ล่ะหลวงลุง หนูเป็นคนสวย
ก็ต้องสนใจคนหล่อ อยากรู้แฟนหล่อๆมันถึงจะคู่ควรกัน หรือหลวง
ลุงว่าไม่จริง” หลานชายย่อนถาม

“นี่เจ้าขุนทอง ถ้าเอ็งไม่มีอะไรที่ดีกว่านี้จะมาพูดกับข้าก็ขอ
เชิญลงไปได้ ข้าจะทำงานละ”

“แหม หลวงลุงละก็ อะไรนิดอะไรหน่อยก็ต้องไล่กันด้วย
หนูอุตส่าห์เป็นห่วงแทบแย้” หลานชายต่อว่ากลายๆ

“เอ็งมาห่วงอะไรข้าล่ะหือเจ้าขุนทอง ห่วงอะไร”

“ห่วงซิ ก็ยายบันแกเป็นผู้หญิง แล้วหลวงลุงก็เป็นผู้ชาย

ขึ้นมาคุยกันในที่ลับยามวิกาลเช่นนี้ ใครเขารู้เข้า หลวงลุงจะต้องถูกครหานินทา แต่ก่อนหลวงลุงเคร่งครัดในเรื่องเช่นนี้มาก แต่ทำไมวันนี้ไม่เคร่งครัด หลวงลุงน่าจะให้แก่ลงมาคุยข้างล่าง หรือไม่ก็เรียกหนูขึ้นไปอยู่เป็นเพื่อนถึงจะถูก ที่หนูพูดมานี้ หลวงลุงว่า ผิดหรือเปล่า”

ท่านพระครูรู้สึกพอใจในความรอบคอบของคนเป็นหลาน จึงอธิบายให้เขาฟังว่า

“ข้าขอใจที่เอ็งเป็นห่วง แต่เอ็งไม่ต้องวิตกหรอก เพราะโยมบ้านเขาไม่ได้เอาร่างจริงมาด้วย ที่เอ็งเห็นนั้นเขาเรียกว่าเจตภูต”

“หมายความว่ายังโงะ” หลานชายไม่เข้าใจ

“ก็หมายความว่าโยมบ้านเขาเอาวิญญาณมา ไม่ได้เอาร่างมา เขาเป็นอัมพาตไปไหนมาไหนไม่ได้มาหลายปีแล้ว วิญญาณที่ออกจากร่างขณะที่นอนหลับนั้นเขาเรียกว่า เจตภูต”

“แล้วแกมาหาหลวงลุงทำไมหรืออะ”

“มาบอกว่าพรุ่งนี้ตอนตีสี่แกจะตาย ให้เข้าไปงานเผาศพแก่ด้วย”

“เป็นไปได้อะหลวงลุง หนูไม่อยากจะเชื่อว่าคนเราจะสามารถรู้วันตายของตัวเองได้ ถ้าเป็นผู้วิเศษก็ว่าไปอย่าง”

“ไม่ต้องถึงกับเป็นผู้วิเศษหรอกเจ้าขุนทอง อย่างข้าก็ไม่ได้เป็นผู้วิเศษมาจากไหน ข้าก็ยิ่งรู้วันตายของข้า”

“หลวงลุงพูดเล่นหรือเปล่า หลอกหนูเล่นใช่ไหม”

“ไม่ได้พูดเล่นแล้วก็ไม่ได้หลอก ข้าพูดจริงๆ ถึงเอ็งก็เถอะ ถ้าอยากรู้วันตาย เอ็งก็รู้ได้หากเอ็งปฏิบัติกรรมฐาน”

“อ้อ หลวงลุงอย่าเพิ่งพูดถึงความตาย หนูยังไม่อยากรู้ เพราะยังไม่อยากตาย แหม คนกำลังอยู่ในวัยขบเผาะจะให้ตาย

ซะแล้ว” นายขุนทองตีโพยตีพาย

“นี่แหละ คนไม่เอากรรมฐานก็แบบนี้แหละ เหมือนกันหมด
ทุกราย”

“แบบนี้แหละแบบไหนอะ” ชายหนุ่มย้อนถาม

“ก็แบบเอ็งไง ของแท้ไม่เอาจะเอาแต่ของปลอม” ท่านพระ
ครูว่าหลานชาย

“แล้วของแท้ของหลวงลุงนี่คืออะไรล่ะอะ”

“ก็กรรมฐานนะซิ ถ้าเอ็งมาปฏิบัติกรรมฐาน เอ็งก็จะ
สามารถรู้วันตายได้ โยมันแกก็ปฏิบัติ ข้าก็ปฏิบัติ รู้ดีกว่าไม่รู้
เจ้าขุนทอง”

“อើย เช็ง ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ได้ยินแต่กรรมฐานๆ จนรำคาญ
จะแยะแล้ว หลวงลุงไม่มีอะไรที่ตีกว่านี้แล้วหรืออะ”

“ไม่มีอีกแล้ว กรรมฐานนี่แหละดีที่สุด”

“ดียังไงอะ หลวงลุงช่วยบอกหน่อยเถอะ เผื่อบางทีหนูอาจ
จะเปลี่ยนใจมาขอบมันก็ได้” ท่านพระครุคิดว่าคราวนี้คงจะโน้มน้าว
จิตใจของนายขุนทองให้มาสนใจการปฏิบัติได้ จึงอธิบายให้เขาฟัง
ว่า

“ประโยชน์ของการปฏิบัติกรรมฐานนั้นมีมากมาย เท่าที่ข้ารู้
จากประสบการณ์ของตัวเอง และจากการสอบอารมณ์ของผู้ปฏิบัติคน
อื่นๆ พอสรุปได้สามประการใหญ่ๆ คือ หนึ่งระลึกชาติได้ สองเห็น
กฎแห่งกรรม และสามเกิดปัญญาแก้ปัญหาชีวิตได้ ซึ่งประการสุดท้าย
นี้สำคัญที่สุด เพราะถ้าเราสามารถแก้ปัญหาของตัวเองได้ก็ไม่ต้อง
ไปวิงวาทพระให้ลดน้ำมนต์หรือวิ่งไปหาหมอดู เราต้องเป็นหมอดูให้
ตัวเองมันถึงจะถูก นี่แหละประโยชน์ของกรรมฐานอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่
มานั่งหลับหูหลับตาเพื่อจะไปสวรรค์นิพพานอย่างที่ชาวบ้านเขาพูดกัน

เมื่อใดที่ยังไม่เกิดปัญญา ยังแก้ปัญหาชีวิตให้ตัวเองไม่ได้ แล้วจะไปสวรรค์นิพพานได้อย่างไร ที่ข้าพุดมานี้เองเห็นด้วยไหมเล่า”

“หนูยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรก็เลยยังตอบไม่ได้ หลวงลุงช่วยอธิบายหน่อยซีอะว่าทำไมถึงต้องให้ระลีกชาติได้ แล้วระลีกได้ก็ชาติ”

“จะก็ชาติก็ไม่สำคัญหรอก แต่อย่างน้อยๆ ก็ขอให้ระลีกชาติปัจจุบันได้ อย่างเช่น ลูกที่เกเรไม่เชื่อฟังพ่อแม่ หรือชนิดที่เถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกปาก พอมาเข้ากรรมฐานได้สองสามวันก็ระลีกชาติได้เลย คือเมื่อจิตสงบก็นึกย้อนไปในอดีตที่เคยทำไม่ดีไว้กับพ่อแม่ บางคนถึงกับร้องไห้โฮออกมา บอกว่ากลับบ้านไปนี่จะต้องไปกราบเท้า ขอขมาโทษพ่อแม่ หรือคนที่เคยด่าเมียดู๋ เคยทุบตีเมียดู๋ พอมาเข้ากรรมฐานเมื่อจิตสงบก็จะรู้บุญคุณเมียดู๋ คิดว่ากลับไปบ้านจะต้องไปกราบเมียดู๋ อย่างนี้เป็นต้น”

“จริงหรืออะหลวงลุง แล้วหลวงลุงรู้ได้อย่างไรอะ”

“ก็เขาบอกข้านะซี บางคนถึงกับร้องไห้พุดว่า หลวงพ่อครับ ผมมันชั่วช้าสารเลวเสียเหลือเกิน ข้าก็ถามว่า ชั่วยังไงละโยม เขาก็ตอบว่า ชั่วที่ชอบด่าเมียดู๋ ชอบเตะเมียดู๋แทนลูกฟุตบอลนะครับ ต่อไปนี่ผมจะไม่ทำอีกแล้ว กลับไปนี่ผมจะไปกราบเมียดู๋ บังเอิญวันที่เขาจะกลับ เมียดู๋เขามาจับ เอ็งเชื่อไหมพอเขาเห็นหน้าเมียดู๋เขากลานเข้าไปกราบเลย กราบต่อหน้าข้าด้วย เมียดู๋เขาก็งงว่า เอ หลวงพ่อสอนหัวฉันยังไงนะ กลายเป็นคนละคนเลย เมื่อก่อนเห็นฉันเป็นลูกฟุตบอล แต่เดี๋ยวนี้กลับเห็นฉันเป็นพระไปซะแล้ว นี่เมียดู๋เขามาแอบเล่าให้ข้าฟังอย่างนี้ เอ็งเห็นหรือยังล่ะว่าคนมาเข้ากรรมฐานนะระลีกชาติได้แบบนี้แหละ”

“แหม หนูนึกว่าระลีกชาติแต่ครั้งอดีตได้ เป็นต้นว่ารู้ว่าชาติ

ก่อนเคยเกิดที่ไหน เป็นใคร อะไรทำนองนี้ล่ะ”

“แบบนั้นก็ได้ แต่ต้องฝึกนานหน่อย มีหลายคนที่เป็นอย่าง
ที่เอ็งว่า”

“แล้วพวกเขาระลึกชาติได้กี่ชาติอะ”

“บางคนก็ชาติเดียว บางคนก็สองชาติ ที่มากที่สุดก็ห้าชาติ
ดูเหมือนจะเป็นแม่ชีก่อนทองที่ระลึกได้ห้าชาติ”

“แล้วหลวงลุงล่ะอะ ระลึกได้กี่ชาติ”

“เอ็งจะรู้ไปทำไม ข้าไม่อยากอวดอุตริมนุสสรธรรม”

“ก็ถ้ารู้หนูจะได้ปฏิบัติให้มากกว่าหลวงลุงจะให้ระลึกชาติได้
มากกว่าหลวงลุงสักสิบชาติ”

“จ้ะเอ็งก็ต้องปฏิบัติจนสามารถระลึกชาติได้สิบเจ็ดชาติ
จะไหวอะ”

“ไม่ไหวแน่ หนูก็พูดไปยั้งนั่นเอง แค่ชาติเดียวก็คงไม่ไหว
แต่อย่างน้อยๆ หนูก็ได้รู้ว่า หลวงลุงระลึกชาติได้เจ็ดชาติ” พูดอย่าง
ผู้ชนะ

“แหม เอ็งนี่มันกะล่อนจริงๆ ให้ตายซี”

“อ๊ย จะตายไปทำไมล่ะหลวงลุง มีหลานน่ารักอย่างอีซุน
ทอง ยังไม่ตายง่าย ๆ หรืออะ” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดพูดเสียงอ่อนเสียง
หวาน ท่านพระครูรีบโบกมือห้ามว่า

“พอแล้วๆ ขึ้นเอ็งพูดมากกว่านี้ ข้าคงลมจับแน่ๆ”

“พอกี่ได้อะ แต่หลวงลุงต้องอธิบายประโยชน์ข้อที่สองให้หนู
ฟัง คือที่ว่าเห็นกฎแห่งกรรมนั้นเห็นยังไง แล้วทำไมถึงมีประโยชน์”

“ก็ทำไมจะไม่มีประโยชน์ล่ะ เพราะมันทำให้เราสามารถตัด
เวรตัดกรรมลงได้ดังที่พระท่านว่า เวรจะหยุดก็ต้องหยุดของเวร”

“พระที่ไหนอะ ไซ้ที่วัดป่ามะม่วงหรือเปล่า”

“นี่อย่าเพิ่งแซว ถ้าอยากจะฟังก็ห้ามแซว”

“ฮั่นแน่ หลวงลุงพูดคำทันทันสมัยก็เป็นด้วย แต่ว่าคนที่เขาพูดอย่างนี้ต้องเป็นวัยรุ่นนะฮะ อย่างหนูเนี่ย”

“ทำไมข้าจะพูดไม่ได้ ข้าก็วัยรุ่นเหมือนกันนี่นา”

“รุ่นไหนฮะ รุ่นแรก หรือแรกรุ่น” ท่านพระครูตอบหน้าตาเฉยว่า “รุ่นแรกแยม”

“อ้อ รุ่นแรกแยม แยมฝาโลงไซ้ไหมฮะ”

“เออเนะ แยมอะไรมันก็เรื่องของข้า เอ็งจะฟังต่อหรือไม่ฟัง” พูดอย่างรำคาญ เจ้าหมอนี่มันนाराคาญเสียจริง ๆ

“ฟังซิฮะ นิมนต์อธิบายต่อเถิดฮะว่า การเห็นกฎแห่งกรรมมันมีประโยชน์อย่างไรบ้าง”

“อันนี้ข้าตอบไปแล้วจึงไม่ขอตอบอีก” ท่านเล่นตัว

“ก็หนูยังไม่เข้าใจนี่ฮะว่ามันตัดเวรตัดกรรมได้ยังไง”

“ได้ยังไงนะหรือ เอาอย่างนี้นะเจ้าขุนทอง ข้าจะยกตัวอย่างเรื่องจริงให้เอ็งฟังสักเรื่องหนึ่ง แล้วเอ็งไปคิดหาคำตอบเอาเองก็แล้วกัน คือลูกศิษย์ข้าคนหนึ่งชื่อสนธยา เขารวยมาก มีเงินเป็นร้อย ๆ ล้าน แล้วเขาก็เป็นคนมีอริยาตย์ดี ชอบทำบุญ กุศลหลังนี้เขาก็เป็นคนสร้างให้ข้า ที่วัดนี้เขามาทำบุญไว้เยอะ ถ้าคิดเป็นเงินก็หลายล้าน แต่เอ็งเชื่อไหมว่า พอเขาตายไป กลับไปตกนรก คนทำบุญเป็นล้าน ๆ แต่ไปตกนรก” ท่านย้ำประโยคสุดท้าย

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะฮะ” ถามอย่างสงสัย

“ก็เพราะเขาไม่เอากรรมฐานนะซิ ข้าเห็นหน้าเขาครั้งแรกก็เห็นกฎแห่งกรรมว่านายคนนี้จะต้องถูกฆ่าตาย เจ้ากรรมนายเวรเขามาตามเอาชีวิต เพราะชาติที่แล้วไปฆ่าเขาไว้ ข้าก็บอกเขาว่าสนธยา เธอมีเคราะห์นะ ให้มาเข้ากรรมฐานสิบห้าวันเพื่อสะเดาะ

เคราะห์ เขาก็บอกว่าไม่มีเวลา งานยุ่ง ข้าบอกครั้งที่สอง เขาก็อ้างงานยุ่งอีก ข้าเลยเล่าให้เขาฟังต่อหน้าเมียเขา เมียเขาเชื่อแต่ตัวเขาไม่เชื่อ พอครั้งที่สามข้าก็พูดกับเขาว่า สนธยาวางมือเรื่องงานไว้ก่อนได้ไหม เธอจะหาเงินไปถึงไหนกัน ลูกเต้าก็ไม่มี เงินทองที่เธอมีอยู่ขณะนี้ใช้ไปตลอดชีวิตก็ไม่หมด ขอให้ห้วงตัวเองบ้าง มาเข้ากรรมฐานเสีย เขาก็อ้างว่าไม่มีเวลาอีก เพราะเขาไม่เชื่อเรื่องที่ข้าบอก ข้าก็ไม่รู้จะช่วยเขาได้ยังไง ก็เลยต้องปล่อยไปตามกรรม”

“หลังจากนั้นอีกสามวัน เมียกับแม่ยายเขาก็ร้องไห้ร้องไห้มาบอกข้าว่านายสนธยาถูกยิงตายเสียแล้ว และข้าก็รู้ว่าเขาต้องไปตกนรก”

“ทำไมถึงตกนรกละฮะ คนทำบุญเป็นล้านๆ น่าจะได้ไปสวรรค์ มีวิมานสวยๆ มีนางฟ้างามๆ เป็นบริวาร แล้วแบบนี้จะเรียกว่าทำดีได้ดียังไงละฮะ” นายขุนทองรู้สึกสับสน ท่านพระครูจึงอธิบายว่า

“กรรมที่ทำให้นายสนธยาไปตกนรก ไม่ใช่เพราะเขาทำบุญเป็นล้านๆหรือกเจ้าขุนทอง แต่เพราะเขาดับจิตขณะที่โห่สะครอบบงำเขาอาฆาตคนที่มายิงเขา แล้วก็ตายลงขณะที่จิตเป็นอกุศลคือมีโห่สะถ้าจะจัดเข้าในประเภทของกรรมก็เรียกว่าอาสันนกรรม”

“แล้วถ้าเขามาเจริญกรรมฐาน เขาก็จะไม่ถูกฆ่าใช่ไหมฮะ” นายขุนทองถาม

“มันก็ไม่แน่เสมอไป แต่ที่แน่ๆ คือเขาจะไม่ต้องไปตกนรก เพราะถ้าเขาตั้งใจปฏิบัติแล้ว อุทิศส่วนกุศลไปให้เจ้ากรรมนายเวร และบุญกุศลนั้นมีมากพอ ก็จะทำให้เจ้ากรรมนายเวรโห่สิกรรมให้จะไม่ตามมาฆ่าเขา แต่ถ้าบุญกุศลไม่มากพอและเขาจะต้องถูกฆ่าแน่ การเห็นกฎแห่งกรรมก็จะทำให้เขาเข้าใจอย่างถูกต้องว่าที่เขาถูกฆ่าตายนั้นเพราะเคยไปฆ่าเขาไว้ เมื่อเขามาทวงคืนก็ต้องใช้เขา

ไป เมื่อคิดได้อย่างนี้จิตก็จะมีโทสะ ไม่มีความอาฆาตแค้นเคือง เมื่อดับจิตลงก็ไม่ต้องไปนรก”

“แหม เขาน่าจะเชื่อหลวงลุงนะอะ ทำไมหลวงลุงไม่ดลจิตดลใจให้เขาเชื่อล่ะอะ” หลานชายแสดงความคิดเห็น

“ก็เข้าไปใช้ผู้วิเศษนะซี แต่ถึงกระนั้นข้าก็พยายามช่วยเขา จนสุดความสามารถของข้าแล้ว ก็ต้องปล่อยไปตามกรรมของเขา”

“ฟังหลวงลุงเล่าแล้วหนูชักอยากจะปฏิบัติเหมือนกัน แต่ใจมันยังไม่ถึง” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดว่า

“ยังไม่ถึงก็ไม่เป็นไร เอาไว้ถึงเมื่อไรค่อยมาบอกข้า แล้วข้าจะสอนให้ด้วยตัวของข้าเองเชียวะแหละ ขอให้บอกเถอะ”

“ไม่หอรอกอะ ถ้าหนูจะปฏิบัติก็จะไม่ให้หลวงลุงสอน หนูจะให้หลวงพี่บัวเฮียสอน”

“ทำไมละ ใครๆเขาก็อยากให้ข้าสอนกันทั้งนั้น มีเอ็งนี่แหละที่มาแปลกกว่าเพื่อน”

“ก็หลวงลุงแก่แล้ว หนูชอบเรียนกะคนหนุ่ม ๆ อย่างหลวงพี่ เรียนกะหลวงลุงไม่เอา”

“นี่ถ้ามันยุ่งยากนักก็อย่าเรียนเลยดีกว่านะ” ท่านพระครูพูดอย่างรำคาญ

“อะ หนูก็ว่างั้นแหละ ไม่เรียนดีที่ซู้ด”

“ดี ๆ นะ ระวังจะเป็นอย่างนายสนรยาภิแล้วกัน” ท่านพระครูว่า

“อะ ถ้าต้องเป็นอย่างนั้นหนูค่อยเรียน นิมนต์หลวงลุงขยายความประโยชน์ข้อสุดท้ายเถิดอะ” หลานชายประนมมือขึ้น นิมนต์หลวงลุงจึงพูดว่า

“ข้อสุดท้ายนี้สำคัญที่สุด”

“ชะ ทราบแล้ว หลวงลุงบอกเมื่อกี้แล้ว” คนฟังพูดขัดขึ้น
“เจ้าขุนทอง ถ้าเอ็งอยากฟังก็จงหุบปากเสีย” ท่านสั่ง
“ไม่เสียสะ ปากหนูดี ไม่เสีย หลวงลุงลองจับดูก็ได้ ไม่น่า
ไม่เสียตรงไหนเลย” หลานชายอดยั่วไม่ได้

“จะฟังหรือไม่ฟัง” ท่านพระครูเริ่มจะหมดความอดทน

“ฟังชะ หลวงลุงว่าไปได้เลยชะ” ท่านพระครูจึงพูดต่อไป
ว่า “ที่ว่าสำคัญเพราะมันเป็นจุดหมายของการปฏิบัติกรรมฐานและเป็นจุดยอดของไตรสิกขา ซึ่งได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา การปฏิบัติมีจุดหมายอยู่ที่ปัญญา เมื่อเกิดปัญญาแก้ปัญหาได้ก็ถือว่าบรรลุจุดประสงค์ของการปฏิบัติ สวรรค์นิพพานจะมาเองโดยไม่ต้องไปแสวงหาที่ไหน”

“แล้วมีตัวอย่างใหม่ชะ คือหนูหมายถึงคนที่เกิดปัญญาแก้ปัญหาชีวิตได้นะชะ”

“มีซิ แต่ก่อนอื่นเอ็งต้องเข้าใจเสียก่อนว่า ปัญญานั้นมีสองระดับคือโลกียปัญญา กับโลกุตตรปัญญา ถ้าปฏิบัติได้แค่โลกียปัญญาก็จะแก้ปัญหาทางโลกได้ แต่ถ้าถึงโลกุตตรปัญญาก็จะตัดกิเลสตัณหาทั้งปวงได้และจะบรรลุถึงพระนิพพาน คนที่ข้าจะยกตัวอย่างนี้ ได้โลกียปัญญา คือนายวิกโก้ที่ข้าเคยเล่าเมื่อคราวที่แล้วนั่นแหละ”

“ที่มาบวชวัดนี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๒ แล้ว หลวงลุงว่าเทศน์เก่ง เทศน์แบบบุพผาจารย์ชานาก็ได้ใช่ไหมชะ”

“นั่นแหละคนเดียวกับนี่แหละ คือตอนมาบวชอยู่ที่นี้ คู่รักของเขามาเยี่ยม เป็นคนไทยและเรียนอยู่ที่คณะอักษรศาสตร์ด้วยกัน เขาก็มาถามข้าว่า ผู้หญิงคนนี้เป็นเนื้อคู่เขาหรือเปล่า ข้าก็บอกว่าอยากรู้ต้องปฏิบัติให้มากๆ จะรู้คำตอบได้เอง ที่จริงข้าเห็นกฎแห่งกรรมของเขาแล้วว่า พ่อคนนี่ต้องได้เมียง่อย แต่ข้าไม่พูด

ออกมา เขาก็เชื้อข้า เร่งปฏิบัติใหญ่”

วันหนึ่งก็มาบอกข้าว่า หลวงพ่อครับ เมืองไทยอากาศร้อน
ยุ้งก็ชุม ผมอยู่ไม่ได้แน่ ถ้าผมแต่งงานกับผู้หญิงคนนี้ผมต้องอยู่เมือง
ไทย คงไม่มีความสุข เพราะฉะนั้นต่อไปนี้ผมจะไม่คิดถึงเขา รัก
ไม่ยุ้งมุงแต่ภาวนา ข้าก็บอกดีแล้วขออนุโมทนาด้วย ต่อจากนั้นอีก
หลายวันเขาก็มาบอกว่า หลวงพ่อครับ ผมเห็นเนื้อคู่ของผมแล้ว
เนื้อคู่ผมเป็นง่อยครับ ข้าก็ปลอบใจเขาว่าไม่ต้องเสียใจ ถึงจะเป็น
ง่อย แต่เขาก็เป็นคนดี พอเขาสึกออกไปก็ได้ไปแต่งงานกับคนง่อย
จริงๆ เป็นคนฟิลิปปินส์แต่สอนภาษาจีนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเดียวกัน
ยังเคยพามาที่นี่เมื่อสองปีที่แล้ว ข้าก็จำชื่อเมียเขาไม่ได้ ขาแกเสีย
ไปข้างหนึ่ง เห็นว่าเป็นโรคอะไรหน้า โอๆ เอๆ นี่แหละ เป็นมาแต่
กำเนิด”

“โปลิโอ มั่งชะหลวงลุง”

“ใช่ๆ เขาเรียกว่าโปลิโอ ถูกของเอ็ง เออ เจ้าสมชายหาย
หน้าไปไหนนะ หมู่นี้ไม่ค่อยได้พบหน้าค่าตาเลย” ท่านถามหาคคน
เป็นลูกศิษย์

“โน่นแหละ จีบสาวอยู่บ้านเหนือโน่น อีกหน่อยหลวงลุง
ก็จะได้ลูกศิษย์สะไภ้แล้ว” นายขุนทองว่า

“อะไรของเอ็ง ลูกศิษย์สะไภ้”

“แหม หลวงลุงเนี่ย เมียของลูกศิษย์ก็ต้องเรียกว่าลูกศิษย์
สะไภ้ซิอะ” ชายหนุ่มอธิบาย

“อ้อ ยังงั้นหรือหรือ แล้วเอ็งล่ะ เมื่อไรจะมีหลานสะไภ้
ให้ข้า”

“ไม่ใช่หลานสะไภ้อะ หลานเขยตั้งหาก” แล้วคนพูด
ก็หัวเราะคิกๆ

๔๒

คุณหญิงอรอุษา

นายสมชายซึ่งจักรยานกลับมาถึงวัดเมื่อเวลาประมาณสามทุ่ม เห็นรถเบนซ์สีดำคันหนึ่งจอดอยู่ที่ลานจอดรถด้านหลังของกุฏิ คิดว่าคงจะต้องมีแขกมาหาท่านพระครู อาจเป็นสามคนที่กำลังเดินเห็นหลังอยู่ไวกๆ ข้างหน้านั้น เขาจะต้องไปให้ถึงกุฏิก่อน เพื่อจะบอกพวกเขาว่าหมดเวลารับแขกแล้ว

วันธรรมดาท่านพระครูจะลงรับแขกเวลาเดียว คือตั้งแต่ ๑๔.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. ยกเว้นวันพระจึงจะลงสองครั้งตามที่นายขุนทองจัดตารางให้ ป่านนี้เจ้าหนูม้วยยี่สิบเอ็ดคนนั้นคงจะหลับไปนานแล้วเพราะเป็นคนนอนแต่หัวค่ำ

ศิษย์ก้นกุฏินำจักรยานเข้าไปเก็บในโรงรถ เมื่อกลับออกมา ก็เห็นชายวัยกลางคนกับสตรีวัยหกสิบเศษช่วยกันประคองบุรุษสูงอายุเข้ามาหนึ่ง บุรุษนั้นสวมแว่นตาดำ อายุคงอยู่ในราวเจ็ดสิบเศษ เข้ามาหนึ่งแล้วก็ยังไม่ยอมถอดแว่นตาดำออก เขาจึงเข้าไปถามว่า

“ลุงมาพบหลวงพ่หรือครับ”

“อ้ายตาย” สตรีวัยหกสิบเศษอุทานเสียงสูง แล้วบอกบุรุษที่ใส่แว่นตาดำว่า

“ท่านคะ เขาเรียกท่านว่าลุงแน่ะคะ ได้ยินหรือเปล่าคะ” คนถูกเรียกว่าลุงรู้สึกงุนงง อัดตา วิ่งขึ้นสูงจนหากใช้ปรอทวัดก็คงไม่

ต่ำกว่าจุดเดือด จึงพูดโกรธๆว่า

“เขาคงไม่รู้ละมั้งว่าพี่เป็นใคร คุณหญิงช่วยบอกเขาเอาบุญ
หน่อยซิ” เขาเรียกสตรีผู้นั้นว่า คุณหญิง

“ให้ตาเอบอกดีกว่าคะ ตาเอบอกพ่อคนนี่ชื่อว่าอาทกับคุณพ่อ
เธอเป็นใครมาจากไหน” หล่อนหันไปพูดกับชายวัยกลางคนด้วย
ท่าทางหยิ่งๆ นายเอบี้ จึงบอกลูกศิษย์วัดว่า

“น้องชาย นี่คือท่านรัฐมนตรีปลัด เป็นคุณพ่อของผม แล้ว
สตรีผู้นี้คือคุณหญิงอรอุษา น้องสาวคุณพ่อและเป็นภรรยาของท่าน
รัฐมนตรีอัครเดช หวังว่าน้องชายคงเคยได้ยินชื่อนะ ท่านเคยเป็น
รัฐมนตรีสมัยที่แล้ว” นายสมชายแอบโต้ในใจว่า อย่่ว่าแต่รัฐมนตรี
สมัยที่แล้วเลย ถึงรัฐมนตรีสมัยนี้ผมก็ไม่รู้จักใครสักคน แต่ปากเขา
พูดว่า

“หรือครับ แล้วคุณพี่ผู้ชายเป็นรัฐมนตรีด้วยหรือเปล่าครับ
ผมจะได้ใช้คำพูดให้ถูกกาลเทศะและบุคคล” เขาตั้งใจประชด หาก
หนุ่มใหญ่วัยสี่สิบเศษกลับตอบว่า

“ตอนนี้ยังไม่ได้เป็น คิดว่าจะขึ้นสมัยหน้า คุณพ่อผมกรุย
ทางไว้ให้แล้ว” คนตอบค่อนข้างมั่นใจ

“ถ้าอย่างนั้นท่านก็เป็น ว่าที่รัฐมนตรีใช่ไหมครับ”

“ก็คงยังงั้น”

“ทีนี้กระผมขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีและคุณหญิงว่าท่าน
จะมาพบหลวงพ่อไช้ไหมครับ” นายสมชายจำต้องเล่นบทใหม่เพื่อ
ให้ถูกใจคนดู ถูกใจในที่นี้ก็คือถูกกับกิเลสของพวกเขา ท่านพระครู
เคยสอนไว้ว่าการที่จะผูกมิตรกับคนนั้นจะต้องเอา ถูกใจ นำหน้า
เสียก่อน แล้วจึงค่อยตามด้วย ถูกต้อง

“แหม พ่อหนุ่มนี้น่ารักจริงๆพูดจามีสัมมาคารวะ” คุณหญิง

ออกปากชมทั้งที่ว่าไปหยกๆ

“น้องชาย ท่านพระครูอยู่หรือเปล่า” ว่าที่รัฐมนตรีถาม
“อยู่ขอรับ”

“งั้นก็ขึ้นไปเรียนท่านด้วยว่าท่านรัฐมนตรีมาขอพบ” นาย
เอ้อออกคำสั่ง พอดีกับนายขุนทองลงมาจากข้างบน ครั้นเห็นนาย
สมชายก็ต่อว่าทันที

“กลับแล้วหรือ นึกว่าจะนอนบ้านสาวชะเอมอีก คนอะไรหายไปตั้งแต่เที่ยง” คนถูกต่อว่าไม่ได้เถียง หากถามเสียงเรียบว่า

“ยังไม่นอนอีกหรือ นึกว่าหลับไปซะแล้ว หลวงพ่อกำลัง
ทำอะไรอยู่นะ” นายขุนทองไม่ตอบ หากหันไปพูดกับอาคันตุกะทั้ง
สามว่า

“มาหาหลวงพ่อกับหรือชะ ท่านเพิ่งขึ้นไปเมื่อตอนสองทุ่มเอง
วันนี้รับแขกเกินเวลาไปตั้งเกือบสองชั่วโมง พรุ่งนี้เข้าค้อยมาใหม่
แล้วกันนะชะ”

อารมณ์ที่กำลังจะดีขึ้นของคุณหญิงมีอันต้องบูดอีกครั้งเมื่อ
ฟังถ้อยคำของเจ้าหนุ่มหน้าหวาน หล่อนแหงใจว่า

“นี่เธอ จะพูดจะจกาคู่คนมั่ง รู้ไหมว่าฉันเป็นใครมาจากไหน”

“ไม่รู้ชะ แต่ไม่ว่าคุณจะเป็นใครมาจากไหน หนูก็ไม่สามารถ
จะให้คุณพบหลวงลุงได้ กฎก็ต้องเป็นกฎชะ” หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดเจ็ด
พร้อมกับแสดงตัวว่าเป็นหลานด้วยการเรียกท่านพระครูว่า หลวง
ลุง

“โอหัง แกนี่โอหังมากนะ นอกจากโอหังแล้วยังพูดจาไม่มี
สัมมาคารวะ ดัดจริตติดดินไม่มีใครเกิน” ดีที่นายขุนทองไม่ใช่คนมัก
โกรธ หากเป็นกะเทยคนอื่นก็คงปรี่เข้าตบคุณหญิงเข้าให้แล้ว เพราะ
ผู้ชายที่มีจิตใจเป็นผู้หญิงนั้นมักเป็นคนเจ้าโทสะและยับยั้งสติ

อารมณ์ไม่ได้ คุณหญิงหันไปบอกนายสมชายว่า

“นี่เธอบอกเจ้ากะเทยนี้ทีซี ว่าฉันเป็นใครมาจากไหน” นายสมชายจึงต้องบอกนายขุนทองว่า

“ขุนทอง นี่ท่านรัฐมนตรีกับคุณหญิงมาขอพบหลวงพ่อนะ แต่กระผมไม่ทราบที่ท่านมาจากไหนขอรับ” ประโยคหลังเขาหันไปพูดกับคุณหญิง

“แห่ม เธอนี้ไม่มีคอมมอนเซนส์เสียเลย เป็นรัฐมนตรีก็ต้องมาจากกรุงเทพฯชยะ” คุณหญิงพานกับนายสมชายเพราะไกรธนายขุนทอง

“จะเป็นใครมาจากไหนหนูไม่สนทั้งนั้น กฎก็ต้องเป็นกฎ หนูจะไม่ยอมให้ใครเอาอำนาจศักดิ์ศรีมาทำให้เสียความยุติธรรมหรือ” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดยี่นกราน

“แต่กฎมันก็มีข้อยกเว้นนะขุนทอง ทำไมเธอไม่ดูเยี่ยงอย่างหลวงพ่อละ เห็นไหมว่า บางเรื่องท่านก็โอนอ่อนผ่อนปรนให้ ไม่ได้เอาหัวชนฝาไปเสียทุกเรื่องเหมือนที่เธอทำอยู่หรือ” ลูกศิษย์วัดเตือนด้วยความหวังดีแต่กลับถูก แ้วด ใส่ว่า

“ตามใจ ถ้าพี่เห็นว่าหนูไม่ดีหนูก็จะไปนอนละ แล้วถ้าหลวงลุงดุก็อย่าหาว่าหนูไม่เตือนก็แล้วกัน” ว่าแล้วก็เดินฉับๆ เข้าห้องไป คุณหญิงพูดตามหลังว่า

“ดูเอาเถอะ ท่าทางกระพืดกระเพียดน่าเกลียดจริง ทำไมท่านพระครูถึงให้คนพรรคนี้มาอยู่ในวัดนะ” นายสมชายไม่ออกความเห็น เขาพูดกับคนทั้งสามว่า

“กระผมต้องขอโทษแทนเพื่อนด้วยนะขอรับ แกเป็นคนอย่างนี้เองแต่ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร ข้อนี้กระผมขอรับประกัน”

“ไม่มีอะไรหรือรอกน้องชาย คุณหญิงอาของผมห่านก็พูดไป

อย่างนั้นเอง จริงๆแล้วท่านเป็นคนใจดีมีเมตตา” ว่าที่รัฐมนตรีกล่าว
แก้แทนผู้เป็นอา เมื่อหลานชายพูดเช่นนี้ คุณหญิงอรอุษาจึงจำต้อง
ปิดปากเงียบเพราะหากพูดไปอาจะทำให้ เสียฟอร์ม ของคุณหญิง
ก็เป็นได้

“กระผมจะขึ้นไปกราบเรียนหลวงพ่อก่อนนะขอรับ” พูด
จบก็หายขึ้นไปข้างบน

“หลวงพ่อกับ รัฐมนตรีกับคุณหญิงมาขอพบหลวงพ่อกับ”
เขารายงานหลังจากทำความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง ท่าน
พระครู ฐิติ ตั้งแต่รถเบนซ์สีดำวิ่งเข้าประตูวัดมาโน่นแล้ว ท่านพูด
กับลูกศิษย์กันกุฎิว่า

“เขากำลังร้อนนะสมชาย ร้อนมากทีเดียว”

“ผมเปิดพัดลมให้แล้วครับ คงไม่ร้อนเท่าไร” นายสมชายว่า

“ฉันไม่ได้หมายถึงความร้อนภายนอกนะ แต่หมายถึงร้อน
ภายใน คนทั้งสามนั้นถูกไฟกิเลสเผาจนร้อนรุ่มกลุ่มทรวง หัว
จะมาให้ฉันช่วยดับ”

“แล้วหลวงพ่อก็จะช่วยเขาไหมครับ”

“ช่วยไม่ได้หรอกสมชายเอ๋ย ฉันน่าจะอยากจะช่วยทุกคนที่มา
หา เพราะคนที่มาหาฉันล้วนแต่แบกทุกข์กันมาทั้งนั้น อย่างที่พระ
บัวเหี่ยวแอบตั้งสมญาว่า พวกเอาปัญหามาให้พระนั่นแหละ”

“แต่ถ้าเขาไม่มีทุกข์เขาก็ไม่มาหาหลวงพ่อกับ” นาย
สมชายแย้งอย่างสุภาพ และข้อโต้แย้งของเขาก็จริงเกือบร้อย
เปอร์เซ็นต์!

“นั่นซิ คนสมัยนี้เขาจะนึกถึงพระก็ตอนมีทุกข์นั่นแหละ ตอน
มีอำนาจวาสนาก็หลงมัวเมา ก่อกรรมทำชั่วโดยไม่กลัวบาปกลัวกรรม
พอ กรรมชั่วทำให้ผลที่นี้ก็จะนึกถึงพระนึกถึงศาสนา เธอรู้ไหม คนที่

อายุมากที่สุดนะตาบอดเพราะสังสมอกุศลกรรมไว้มาก มีเงินเป็นร้อยๆล้านยังรักษาไม่หาย โรคกรรมนั้นไม่มีหมอที่ไหนรักษาได้ ขอโทษให้เธอจำใส่ใจเอาไว้ จะได้ไม่ทำซ้ำ”

“แล้วหลวงพ่อรักษาได้ไหมครับ”

“ฉันไม่ใช่หมอ ก็ขนาดหมอเขายังรักษาไม่ได้ แล้วฉันเป็นผู้วิเศษมาจากไหนล่ะ เธอนี้พูดแปลกๆ เอาละ เธอไปบอกให้เขารอสักประเดี๋ยวนะ เดี๋ยวฉันจะลงไป” ท่านออกคำสั่ง

“ให้เขาขึ้นมาข้างบนไม่ดีกว่าหรือครับ เพื่อมีใครมาอีกเดี๋ยวลองพ่อก็ไม่ได้พักผ่อนกันพอดี” พูดอย่างเป็นห่วง

“ไม่สำคัญหรอก เรื่องพักผ่อนนั้นไม่สำคัญสำหรับฉันเลย เพียงแต่ห่วงว่าจะเขียนหนังสือไม่เสร็จตามกำหนดเท่านั้นเอง”

“กำหนดอะไรครับ” ลูกศิษย์ไม่เข้าใจ

“กำหนดกฎเกณฑ์ของชีวิตนะซี ฉันคิดเอาไว้ว่าจะต้องเขียนและพิมพ์ให้เสร็จก่อนวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑” ท่านตั้งใจจะให้หนังสือเล่มนี้เป็นตัวแทนของท่าน ผู้ที่ไม่เข้าใจเรื่องการปฏิบัติสามารถศึกษาได้จากหนังสือที่ท่านเขียนไว้ ก็ว่าจะบอกให้นายสมชายรู้เมื่อเวลานั้นใกล้เข้ามา นอกจากพระบัวเหี่ยวแล้วยังไม่มีผู้ใคร่รู้เรื่องที่ท่านจะประสพอุบัติเหตุรถคว่ำคอหักในวันที่ ๑๔ ตุลาคม

“ทำไมถึงต้องเป็นอย่างนั้นล่ะครับ” ลูกศิษย์วัดไม่เข้าใจ

“อย่าเพิ่งซักถาม เอาไว้ถึงเวลาแล้วฉันจะบอกเอง ลงไปได้ แล้วก็ปิดประตูกุญแจเสียให้หมด จะได้ไม่มีใครมารบกวน” นายสมชายกราบสามครั้งแล้วจึงลงมาบอกคนทั้งสามว่า

“เดี๋ยวท่านจะลงมาครับ”

“ลงเดี๋ยวนี้นี้ไม่ได้หรือ แหม เรื่องมากจริง เป็นพระเป็นเจ้า

“ไม่น่าเจ้ายศเจ้าอย่าง” คุณหญิงพูดจอตๆ เพราะยังอารมณ์ค้างกับเรื่องนายขุนทอง

“คุณหญิงใจเย็นๆ นะว่าพระว่าเจ้า บาบกรรมรู้ใหม่” อดีตรัฐมนตรีเตือนน้องสาว ฟังหล่อน พล่ำม มานานเลยต้องเบรคๆ ไว้เสียบ้าง

“ก็มันจริงๆ นี่คะท่าน” คนเป็นคุณหญิงเถียงพี่ชาย แล้วป่นกระปอดกระแปดว่า

“นี่ก็ตั้งสามทุ่มกว่าเข้าไปแล้ว กว่าจะถึงบ้านมิสองยามสามยามหรือคะ”

“ถึงเมื่อไรก็ช่างเถอะ ขอให้มันถึงก็แล้วกัน คุณหญิงพูดราวกับว่าไม่เคยกลับบ้านดึกๆ ยิ่งนั่นแหละ จำไม่ได้แล้วหรือ สมัยที่คุณอัศวเดชยังอยู่นะ คุณหญิงนั่งจั่วไฟตั้งแต่หัวค่ำยันรุ่งสางไม่เห็นบ่นสักคำ แลผมบางวันยังไปเดินรำกับไอ้หนุ่ม กลับบ้านตีสามตีสี่โน่นที่มาวัดตึกหน้อยทำป่น” อดีตรัฐมนตรีว่าน้องสาว

สมัยที่สามียังมีชีวิต คุณหญิงหลงระเรีงกับ อำนาจวาสนา และทำตัว ซ่า จนคนเป็นพี่ชายแท้ๆ ก็ยิ่งหมั่นไส้ ถูกว่าเช่นนั้น คุณหญิงก็มีอารมณ์ จึง แหว ไสพี่ชายว่า

“แล้วท่านดีกว่าดิฉันนักหรือคะ ท่านหักหลังได้แม้กระทั่งเพื่อนสนิท ท่านมีเมียน้อยอายุคร่าวลูกคร่าวหลาน ไปที่ไหนก็มีเมียที่นั่นจนคุณหญิงตรอมใจตาย เพียงแค่นี้ท่านก็ไม่ได้ดีไปกว่าดิฉันแล้วละคะ” คุณหญิงพูดโกรธๆ แต่คนที่โกรธมากกว่าคือรัฐมนตรี เขาตำน้องสาวอย่างไม่ไว้หน้าว่า

“ยายอ...แกมันชั่วช้าสารเลวไม่มีที่เปรียบ ถึงฉันจะเป็นพี่ชายแท้ๆ ของแก ฉันก็ไม่เข้าข้างแก นึกว่าฉันไม่รู้ความเลวระยำของแกไร้เงา จะให้บอกไหม ไอ้หนุ่มที่มันนอนกับแกนะชื่ออะไรบ้าง

แกจ๋าชื่อจำหนำมันได้หมดทุกคนหรือเปล่า แล้วที่เจ้าอัครเดชเป็นอัมพฤกษ์ก่อนตายนะเพราะมันเครียดที่เมียมันมีชู้ใช้ใหม่ ผู้ชายที่เมียมีชู้จะเป็นโรคเครียดกันทุกคนแหละ ถึงบางคนจะไปมีเมียใหม่แต่ความเครียดก็ยังไม่หาย อารมณ์วิปริตผิดมนุษย์มนาเข้ากับใครไม่ค่อยจะได้” อติตรัฐมนตรี ร่ายยาว เพราะอัดอั้นตันใจมานานร้อนถึงนายเอ้หรือดร.เอกสิทธิ์ต้องห้ามทัพ

“คุณพ่อครับ คุณหญิงอาครับ ผมขอร้องเถอะ นี่ในวัดนะครับ ینگ ก็อายลูกศิษย์วัดบ้าง” เขาหันไปทางนายสมชายซึ่งกำลังชงกาแฟร้อนๆมาเลี้ยงแขก ส่วนนายขุนทองหลับไปแล้ว

“องอายมันทำไม กะอีแค่เด็กวัด” คุณหญิงพูดพาลๆ นายสมชายฟังแล้วก็ให้รีบปลงสังเวช พวกผู้ลากมากดีเขาช่างไม่มีการสงบสติอารมณ์กันเสียบ้างเลย นี่จะพูดจะว่าใครที่ไหนเมื่อไรก็ว่ากันตามอำเภอใจ ไม่มีบันยะบันยัง น่าอนาถนัก

รู้สึกโล่งใจเมื่อท่านพระครูเปิดประตูออกมา คู่กรณีหยุดวิวาทกันโดยปริยาย เมื่อท่านนั่งที่อาสนะแล้ว ดร.เอกสิทธิ์จึงกระซิบให้บิดาทำความเคารพ คนทั้งสามกราบท่านพระครู แล้วคุณหญิงอรุณฯก็ร้องไห้กระซิกๆ

“เจริญพรท่านรัฐมนตรีและคุณหญิงที่นับถือยิ่ง อาตมภาพในนามของคณะสงฆ์วัดป่ามะม่วงขอต้อนรับท่านรัฐมนตรีและคณะด้วยความเต็มใจ” ท่านใช้คำพูดที่ทำให้คนฟังรู้สึกที่ถูกใจ รู้ว่าเขาชอบให้ยกย่องก็ต้องยกย่องเขา ท่านเป็นคนไม่ขวางโลก ขณะเดียวกันก็ไม่ยอมไหลไปกับโลก เพราะชาวโลกนั้นมักไหลไปตามกระแสของกิเลสตัณหา ส่วนท่านเป็นสมณะ จะเป็นอย่างไรชาวโลกนั้นหาควรไม่

“คุณหญิงร้องไห้มีอะไรไม่สบายใจหรือ อาตมาพอจะช่วย

“ได้บ้างไหม” น้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยเมตตาทำให้นักหญิงร้องไห้หนักขึ้น เธอพูดด้วยเสียงปนสะอื้นว่า

“ดิฉันมีทุกข์หนักคะท่านพระครู พอหมดอำนาจวาสนาก็ถูกคนเขาเหยียบย่ำ พี่น้องคลานตามกันมาแท้ๆ ก็ยังดูถูกดูแคลน ลูกเต๋าก็เอาเป็นที่พึ่งไม่ได้ มีแต่หาเรื่องทุกข์เรื่องเดือดร้อนมาให้” คุณหญิงพรรณนาทั้งน้ำหูน้ำตา อดีตรัฐมนตรีรู้สึกคันปากยิบๆ เมื่อถูกน้องสาวพูดแหวะ ครั้นจะโต้ตอบออกไปก็จะกลายเป็นว่ามาทะเลาะกันต่อหน้าพระสงฆ์องค์เจ้า จึงสู้นิ่งเอาไว้

“แล้วคุณหญิงเคยสงสัยหรือเปล่าว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น”

“สงสัยค่ะ สงสัยมากๆ แล้วก็ไม่ใช่ใจเลยว่ทำไมชะตาชีวิตของคุณหญิงจึงได้มากลับตาลปัตรเช่นนี้ ดิฉันทำกรรมอะไรไว้คะท่าน”

“เรื่องนี้คุณหญิงต้องถามตัวเอง เพราะคนที่จะรู้ดีที่สุดก็คือคุณหญิง ที่อาตมาพูดมานี้ถูกหรือเปล่า” คุณหญิงอรุณาใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาจนแห้งแล้วตอบว่า

“ถูกค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณหญิงก็ลองทบทวนดูแล้วกันว่าทำกรรมอะไรไว้บ้าง” คุณหญิงคิดว่าการสารภาพบาปจะทำให้หมดบาป จึงสารภาพเป็นบางเรื่องและปกปิดบางเรื่องเอาไว้ ท่านพระครูนั่งฟังด้วยอาการสงบ

“แต่ก่อนดิฉันไม่เชื่อว่าบาปกรรมนั้นมีจริง จึงหลงระเริงกับยศและอำนาจ จนเป็นเหตุให้ก่อกรรมทำชั่วไว้มากมาย นี่ถ้าไม่ประสบกับความทุกข์ ดิฉันก็คงยังไม่เชื่อ เขาพูดกันว่ากรรมสมัยนี้มันติดจรวด จึงให้ผลรวดเร็วโดยไม่ต้องรอให้ถึงชาติหน้า ท่านพระครูเชื่อหรือเปล่าคะ ว่าแต่ก่อนนี้ดิฉันร่ำรวยมาก ขนาดโต๊ะกินข้าวก็ยังฝังมุก

ตอนนั้นคุณอัครเดชสามีดิฉันเขาเป็นรัฐมนตรี วันๆมีแต่คนเอาเงินมาให้ เราสองคนก็รับไม่ถ้วน ถ้าหน้าบ้านคุณอัครเดชรับ แต่หลังบ้านดิฉันเป็นคนรับ รู้สึกว่าเงินทองไหลมาเทมาจนนับไม่หวาดไม่ไหว ดิฉันก็ฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อเพราะเงินได้มาง่าย ๆ เสื้อผ้าแต่ละชิ้นที่ดิฉันสวมใส่ก็ล้วนราคาแพง ชุดหนึ่ง ๆ ราคามากกว่าเงินเดือนข้าราชการชั้นเอกเสียอีก ลูกๆก็ขับรถเก่งคนละคัน แล้วก็ฟุ้งเฟ้อตามพ่อแม่”

“แต่พอคุณอัครเดชเป็นอัมพฤกษ์ทำงานไม่ได้ เราก็ขาดรายได้เพราะไม่มีใครเอาเงินทองมาให้เหมือนแต่ก่อน ดิฉันและลูกๆ ก็อยู่ในสภาพ จมไม่ลง ทรัพย์สินเงินทองที่ได้มาในทางมิชอบก็ร่อยหรอลงไปทุกวัน พอคุณอัครเดชเสียชีวิต ดิฉันก็ต้องเข้าใจหนักขึ้น เพราะลูกๆ ทะเลาะเบาะแว้งแย่งชิงสมบัติกันต่อหน้าต่อตาดิฉัน ตู๋ฝิ่งมุก โต๊ะฝิ่งมุก เขาก็แย่งกันขนไปขายทอดตลาด ไม่เกรงใจดิฉันซึ่งเป็นแม่” คนเล่าไม่ได้บอกความจริงแก่ท่านพระครูว่าที่ลูกๆ เขาไม่เกรงใจเพราะเขากลัวคนเป็นแม่จะเอาเงินทองไปบำเรอพวกหนุ่มๆ ที่เป็นคู่นอน

“แล้วคุณหญิงไปทำอะไรให้ลูกๆ เขาไม่เกรงใจหรือเปล่า” คำถามของท่านเจ้าของกุฎิแทงใจดำของคนเป็นคุณหญิง เธอกำลังคิดว่า จะตอบหรือไม่ตอบดี ท่านพระครูรู้ว่าจะทำให้เธออึดอัดใจจึงพูดตัดบทว่า

“เอาละ ไม่ต้องตอบเอาตามาก็ได้ แล้วท่านรัฐมนตรีมีอะไรจะปรึกษากับเอาตามาหรือเปล่า” ประโยคหลังท่านถามอดีตรัฐมนตรี

“เรื่องของผมก็คล้ายๆ กับของน้องสาวแหละครับท่านพระครู แต่มีข้อดีข้อเสียต่างกันนิดหน่อย คือน้องสาวผมเขาแยบตรงฐานะทางการเงินทรุดลงและลูกๆ ก็แย่งสมบัติกัน แต่สำหรับผม เงินทอง

ยังมีมากมาย แต่ตาผมมองไม่เห็นเสียแล้ว อุตส่าห์บินไปรักษาถึงเมืองนอกก็ยังไม่หาย ผมจะมาเรียนถามท่านพระครูว่าท่านพอจะมีทางช่วยผมบ้างไหม ช่วยทำให้ตาผมมองเห็นเหมือนแต่ก่อนนะครับ แล้วผมจะทำบุญไม่อื่นที่เดียว” ท่านพระครูตอบทันทีว่า

“ช่วยไม่ได้หรอกท่าน อาตมาช่วยอะไร ไม่ได้เพราะมันเป็นเรื่องของกรรม ท่านสะสมอกุศลกรรมไว้มาก ถึงคราวที่มันมาให้ผลท่านก็ต้องรับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้” ได้ฟังเช่นนั้นอดีตรัฐมนตรีวัยเจ็ดสิบเศษถึงกับนั่งกอดเข่าร้องไห้ คุณหญิงอรอุษาหยุดร้องไปแล้วก็มีอันต้องร้องอีก ดร.เอกสิทธิ์เองก็ตาแดงๆ เพราะสมเพชบุคคลทั้งสอง หากความรู้สึกที่ว่านี่ก็เป็นไปชั่วประเดี๋ยวประด๋าว เพราะเมื่อนึกถึง ฐานะ ของตนที่จะมาเรียนปรึกษาท่านพระครูแล้ว เรื่องของคนอื่นก็มีอันหมดความหมาย เขาถามท่านเจ้าของกุฏิว่า

“หลวงพ่อกับผมเรียนจบปริญญาเอกจากอเมริกา อยากจะใช้ความรู้มาพัฒนาประเทศ ผมจะมีโอกาสขึ้นเป็นรัฐมนตรีหรือเปล่าครับ คุณพ่อก็กฤษฎางไว้ให้แล้ว” เขาปรึกษาและเรียกท่านพระครูว่า หลวงพ่อ เหมือนที่นายสมชายเรียก ท่านเจ้าของกุฏิเห็นกฎแห่งกรรมคนเป็นดอกเตอร์แล้ว จึงพูดขึ้นว่า

“ท่านอยากเป็นอย่างที่คุณพ่อเป็นใช่ ไหม”

“ครับ” เขาเข้าใจว่า เป็นรัฐมนตรี

“แปลว่าท่านอยากประสบความสำเร็จกรรมแบบเดียวกับที่ท่านรัฐมนตรีประสบอยู่ เป็นอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ครับ ผมไม่ต้องการเช่นนั้น” เขารีบปฏิเสธ

“ถ้าเช่นนั้นก็เลิกล้มความคิดที่จะเป็นรัฐมนตรีเสีย อาตมาขอปิดทบาทเถิดนะ ท่านอย่าได้ไปยุ่งกับการเมืองเลย เชื้ออาตมาสักครั้งเถอะ”

“การเมืองมันไม่ตืออย่างไรหรือครับ หลวงพ่อจึงไม่อยากจะให้ผมเข้าไปยุ่งเกี่ยว” ถ้ามเพื่อจะ ลองภูมิ ท่าน

“เรื่องนี้ท่านคงทราบดีกว่าอาตมา ท่านเป็นถึงดอกเตอร์ลองไปคิดหาคำตอบเอาเองก็แล้วกัน” ท่านพูดเพียงเท่านั้น

“ท่านพระครูช่วยรตนน้ำมนต์ตัดเวรตัดกรรมให้ดิฉันด้วยเถิดค่ะ” คุณหญิงอรอุษาพูดขึ้น

“น้ำมนต์ช่วยตัดเวรตัดกรรมไม่ได้หรอกคุณหญิง แต่ถ้าจะให้รอดให้เพื่อเป็นสิริมงคล อาตมาก็จะรอดให้” ท่านจำเป็นต้องใช้น้ำมนต์เพื่อให้เขาสบายใจขึ้น เพราะหากจะแนะนำให้เขาสวดมนต์หรือเจริญกรรมฐาน เขา รับผิดชอบไม่ได้ กรรมเขาหนักเกินกว่าที่ท่านจะช่วยได้ ไหนๆ เขาก็มาขอพึ่งบารมี ก็ต้องช่วยเขาไปตามหน้าที่ ในเมื่อเขาไม่สามารถรับ ของจริง ได้ ท่านก็ต้องให้ ของปลอม แต่ถ้าใครมีอุปนิสัยบารมีพอที่จะรับของจริงได้ ท่านก็จะไม่ยอมให้ของปลอมอย่างเด็ดขาด

ท่านพระครูรตนน้ำมนต์ให้แล้วคนทั้งสามก็ลากลับ นายสมชายเดินตามไปส่งถึงที่จอดรถ ดร.เอกสิทธิ์ทำหน้าที่เป็นคนขับชายวัยกลางคน เปิดกระเป๋าต๋างค์ตั้งธนบัตรใบละร้อยใหม่เอี่ยมส่งให้นายสมชาย

“น้องชาย ขอบใจมากนะ เอาไว้ซื้อขนมกิน”

“ขอบคุณครับ ขนมที่วัดมีเยอะ ผมไม่ต้องซื้อหรอกครับ” เขาตอบและไม่ยอมรับเงินนั้น ดอกเตอร์วัยสี่สิบเศษจึงหยิบขึ้นมาอีกใบหนึ่งด้วยคิดว่าร้อยเดียวมันอาจจะน้อยไป

“จ้ะเอาไปสองใบเข้า” ครั้นนายสมชายปฏิเสธอีก คนเป็นดอกเตอร์จึงเก็บมันเข้ากระเป๋าดังเดิม เป็นเรื่องประหลาดที่สุดเท่าที่เขาเคยพบ คนที่ปฏิเสธเงินยังมีอยู่ในโลก!

๔๓

อาบัติปาราชิก

เพราะนายขุนทองจัดตารางเวลาทำงานให้ท่านพระครู จึงทำให้ญาติโยมที่มาเข้ากรรมฐานได้มีโอกาสมากขึ้นในอันที่จะเรียนถามข้อข้องใจสงสัยเกี่ยวกับการปฏิบัติ

ในการปฏิบัติธรรมให้ได้ผลดีนั้น จำเป็นจะต้องมีครูอาจารย์คอยควบคุมชี้แนะอย่างใกล้ชิด ไม่เช่นนั้นนั้นอาจทำให้ผู้ปฏิบัติเกิดความเข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนหรือหลงทางได้ง่าย

เช้าวันหนึ่งขณะที่ท่านพระครูกำลังสอบอารมณ์ให้อุบาสกอุบาสิกาอยู่ที่กุฏิ หญิงสาวผู้หนึ่งเดินเข้ามานั่งแถวหลังสุด ก็มลังการบสามครั้งแล้วนั่งอยู่ สีหน้าท่าทางบ่งบอกว่าหล่อนกำลังมีทุกข์ ท่านเจ้าของกุฏิยังต้องใช้เวลาในการสอบอารมณ์อีกนาน จึงอนุญาตให้หล่อน ลัดคิว ด้วยการถามว่า

“มีอะไรหรือจะแม่หนู ไหนเขยิบเข้ามานั่งในๆ หน่อยซิ” บรรดาผู้ที่นั่งอยู่ก่อนต่างขยับกายเปิดทางให้หล่อนคลานเข้ามา

“อาตมาต้องขอโทษญาติโยมด้วยนะ ขอลัดคิวให้แม่หนู คนนี้ก่อน ท่าทางเขาจะมีธุระด่วน เอ้าแม่หนูมีอะไรก็ว่าไปเลย” ท่านกล่าวอนุญาต หญิงสาวจึงพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อกะ หนูมาขอบวชชีค่ะ”

“คิดยังไงถึงจะบวชละหนู”

“หนูกลุ้มใจค่ะ ให้นุบวชเถิดนะคะหลวงพ่อก่อน หนูอยากจะทำบุญในที่สงบค่ะ” ท่านพระครู ตรวจสอบ คุณสมบัติของหล่อนแล้วจึงพูดขึ้นว่า

“เอาละ อย่าเพิ่งพูดเรื่องบวช เอาอย่างนี้ เตี่ยหลวงพ่อก่อน จะให้นายขุนทองเขาพาหนูไปฝากไว้กับแม่ครัวสักเจ็ดวันแล้วค่อยมาพูดกันใหม่” ท่านเรียกนายขุนทองมาสั่งการ ครั้นหญิงสาวลุกออกไปแล้ว อุบาสิกคนหนึ่งได้ถามขึ้นว่า

“ทำไมหลวงพ่อก่อนไม่ส่งเขาไปอยู่สำนักชีล่ะคะ ทำไมถึงส่งไปอยู่โรงครัว”

“ก็พวกแม่ชีเขากินข้าววันละสองมือ แต่แม่หนูคนนั้นแกจำเป็นจะต้องกินสามมือ อาตมาจึงต้องส่งไปอยู่กับพวกแม่ครัว”

“ไหนๆ เขาจะบวชก็น่าจะฝึกกินสองมือไว้ ไม่งั้นจะบวชได้อย่างไร” อุบาสิกผู้นั้นออกความเห็น

“ก็ใครว่าอาตมาจะให้เขาบวชล่ะ ขึ้นให้บวชก็เสียชื่อวัดหมด รับรองว่าวัดป่ามะม่วงเสียชื่อกันคราวนี้เอง ให้บวชไม่ได้เด็ดขาด” ท่านพูดเสียงหนักแน่น

“ทำไมหรือครับ” อุบาสิกที่นั่งหน้าสุดถาม ผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นมีประมาณยี่สิบคน เป็นอุบาสิกเพียงสามคน แสดงว่าพวกผู้ชายเป็นโรคไม่ชอบเข้าวัด ท่านพระครูตอบว่า

“จะให้บวชได้อย่างไร ก็มาสองคน บวชได้หรือ”

“ผมเห็นมาคนเดียวนี่ครับ”

“ใช่ ใครๆก็เห็นเขามาคนเดียว แต่อาตมาเห็นเขามาสองคนอยู่ในห้องคนเดียว แบบนี้จะให้บวชได้อย่างไร ใครไม่รู้ก็จะหาว่ามาห้องกับพระ เพราะกรรมมันโตขึ้นทุกวันๆ เมื่อกี้อาตมาไม่พูดเพราะกลัวเขาจะอาย ญาติโยมเห็นหรือยังว่า เห็นหนอ นั้นมีประโยชน์

มหาศาลทีเดียว ไม่ใช่เป็นการอวดคุณวิเศษแต่ประการใด โยมเห็นด้วยไหม”

“เห็นด้วยครับ” อุบาสกตอบ

“หลวงพ่อกะ แล้วอย่างฉันนี่จะมีโอกาสได้ เห็นหนอ หรือเปล่าคะ” อุบาสิกาอีกผู้หนึ่งถามขึ้น

“จะได้หรือไม่ได้มันก็ขึ้นอยู่กับบุญบารมีที่โยมได้สั่งสมไว้แต่ชาติปางก่อน บวกกับความเพียรพยายามในชาตินี้ ถ้าชาติก่อนๆ ไม่ได้สั่งสมมา ชาตินี้จะเพียรพยายามสักเท่าใดก็จะได้ไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้อธิบายความว่าการปฏิบัติของเราเป็นหมัน เพราะมันจะเป็นเหตุปัจจัยของชาติต่อไป อาจจะไปได้ชาติหน้าก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม อาตมาไม่สนับสนุนให้ตั้งความหวัง ขอให้โยมอยู่กับปัจจุบันให้มากที่สุด กำหนดสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลา จะได้ เห็นหนอ หรือไม่ได้ก็ไม่ต้องไปสนใจ แต่ถ้าใครได้แล้วนำไปใช้ในทางที่ไม่ถูกต้อง อีกหน่อยก็เสื่อม อย่างอาตมานี้ไม่เคยใช้ตัวเลขให้ห่วยใคร เพราะไม่ใช่วิสัยของพระที่จะทำเช่นนั้น”

“จันพระที่รับสะเดาะเคราะห์ดื่มน้ำมนต์ตัดเวรตัดกรรมก็ไม่ถูกต้องซิคะ อ้อ พระหมอดูอีกอย่าง”

“มันจะถูกต้องได้ยังไงละโยม ท่านเก่งแต่สะเดาะเคราะห์ให้คนอื่นเขา พอเคราะห์ตัวเอง กลับสะเดาะไม่ได้ โยมคอยดูไปก็แล้วกันว่ากฎแห่งกรรมจะทำหน้าที่เร็วหรือช้า คุณหญิงคนหนึ่งเขามาพูดให้อาตมาฟังว่าเดี๋ยวนี้กรรมติดจรวดนะ ให้ผลทันตาเห็น ไม่ต้องรอถึงชาติหน้า” ท่านนี่ก็ถึงคำพูดของคุณหญิงอรุณา

“พระสมัยนี้ทำตัวนอกรีตนอกรอยนะครับหลวงพ่อ ที่ผมกล้าพูดเพราะผมเคยเป็นลูกศิษย์วัดมาก่อน ตอนเรียนหนังสือ ผมต้องอาศัยวัดอยู่เพราะเป็นเด็กบ้านนอก พ่อแม่ส่งไปเรียน

กรุงเทพฯ เลยไปอาศัยอยู่กับหลวงพี่ซึ่งเป็นคนบ้านเดียวกัน”

“จันหรือ โยมอยู่วัดอะไรล่ะ” เขาบอกชื่อวัดแห่งหนึ่ง เป็นวัดที่ร่ายได้ดีเพราะมีศพคนรวยๆ มาให้เผาทุกวัน ส่วนคนจนไม่มีสิทธิ์เอาศพมาเผาที่วัดนี้เพราะสู้ ค่าโสหุ้ย ไม่ไหว

“อ้อ วัดนี้น่ะหรือ ยอดยิวเลยคะหลวงพี่ ญาติฉันเคยเอาศพพ่อเขาไปไว้ ตั้งใจจะสวดพระอภิธรรมสักเจ็ดคืน พอสวดไปได้สามคืนก็ต้องขอย้ายวัดเพราะสู้ค่าใช้จ่ายไม่ไหว ขนาดเขาเป็นคนมีเงินนะคะ ยังสู้ไม่ไหวเลยคะ”

“แล้วหลวงพี่เชื่อไหมครับ คนที่อยู่วัดมักจะเกลียดพระ อย่างผมนี่เกลียดมากๆ แต่ก็ไม่ทุกองค์นะครับ องค์ไหนดีผมก็ไม่เกลียด แต่องค์ที่ดียิ่งก็หายากแสนยาก”

“ไปเกลียดท่านเรื่องอะไรล่ะโยม”

“ก็ท่านทำตัวไม่เหมาะสมนะครับ อย่างหลวงพี่ข้างห้องผม ท่านเอาสีกาเข้าไปคุยในห้อง คุยตั้งแต่หัวค่ำยันดึก ปิดประตูคุยเสียด้วย ผมก็ไม่อยากคิดว่าเขาทำอะไรกันเพราะผมกลัวบาป อีกอย่างเราก็ไม่ได้เห็นกะตา”

“แล้วทำไมไม่แอบดูล่ะ” อุบาสกอีกคนถาม

“ไม่หรรอครับ ผมกลัวเห็น แต่พวกเพื่อนๆ ผมมันจะฉาแอบดูแล้วพากันหัวเราะคิกๆ ซอบใจ”

“แหม ถ้าผมเป็นคุณ ผมจะแอบดูให้รู้ตัวรู้แดงไปเลย” อุบาสกผู้นั้นว่า

“ผมไม่อยากเดือดร้อน เจ้าพวกนั้นพอดูแล้วก็เดือดร้อนไปตามๆ กันเพราะต้องออกไปเสียเงินเสียทองให้ผู้หญิงอย่างว่า ส่วนผมไม่มีเงินที่จะทำเช่นนั้น” เขาบอกเหตุผลที่ไม่ยอมแอบดู ท่านพระครูเชื่อในสิ่งที่เขาพูดโดยไม่ต้องใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบ ที่เชื่อ

เพราะท่านเองก็มีเพื่อนเป็นลูกศิษย์วัดมาก่อน จึงรู้เช่นเห็นชาติพวก พระนอกรีตนอกรอยมานักต่อนักแล้ว จึงเล่าแต่ในส่วนที่พอจะเล่า ได้ว่า

“อาตมาก็มีเพื่อนเป็นเด็กวัดเหมือนกัน วัดที่กรุงเทพฯนะ ชื่ออะไรก็อย่ารู้เลย ก็อย่างที่โยมว่า ไกลัพระก็เกลียดพระ อาตมาเกลียดพระที่สุดแต่อย่าลืมนะ มันเป็นกฎแห่งกรรม เกลียดพระก็เลยต้องมาเป็นพระ โบราณเขาสอนไว้ว่าเกลียดชั้ชั้ตาม อาตมานี้เกลียดพระจึงต้องมาเป็นพระ” ท่านย้ำ

“ทำไมหลวงพ่อดึงเกลียดพระล่ะคะ”

“จะไม่ให้เกลียดได้ยังไง ก็ท่านทำไม่ถูกต้อง”

“แล้วหลวงพ่อกับทำไมไม่ฟ้องพระผู้ใหญ่ล่ะคะ”

“ฟ้องไม่ได้หรอก ชื่นฟ้องเพื่อนของอาตมาก็ถูกไล่ออกจากวัด แล้วจะไปอยู่ที่ไหนล่ะ”

“เหมือนผมเลยครับหลวงพ่อกับกับเพื่อนๆ เห็นพระทำผิดก็ไม่มีปากมีเสียง เพราะถ้าชื่นปากมากไป เขาไล่ออกจากวัดก็จะไม่ได้เรียนหนังสือ พ่อแม่อุตส่าห์ส่งมาเรียน”

“นั่นนะซี เรามันหัวอกเดียวกันนะโยมนะ”

“ครับ” อุบาสกตอบยิ้มๆ

“ที่อาตมาเกลียดพระเพราะสงสารเพื่อนที่ถูกท่านใช้ทุกคืน เขาจะดูหนังสือหนังหากลับต้องมาวิ่งซื้อถ้วยเดียวให้พระฉันในยามวิกาล”

“แล้วท่านให้เงินไหมครับ ให้เงินค่าจ้างนะครับ”

“ไม่ได้ให้ค่าจ้างหรอก ท่านใช้วิธีหลวงพี่ชาม ลูกศิษย์ชามเพื่อนอาตมาก็กินถ้วยเดียวทุกคืนจนเบื่อ”

“นอกจากบริโภคอาหารในเวลาวิกาลแล้วก็ยังถกเขมรตะ

ตะกร้อกันทุกเย็น นุ่งห่มก็ไม่สำรวม เป็นพระทำอย่างนั้นผิดวินัยนะ ต้องนุ่งห่มให้ครบสามชิ้นที่เรียกว่าไตรจีวร ตั้งแต่บวชมานี้เอาตมามา ยังไม่เคยละเมิดพระวินัยข้อนี้เลย จะร้อนแสนร้อนเหงื่อหยดตึงๆ เอาตมาก็นุ่งห่มครบสามชิ้น ทั้งสบง จีวร และสังฆาฏิ แต่พระวัดนั้นนุ่งสบงตัวเดียว แถมถกเขมรเตะตะกร้อกันอย่างสนุกสนาน ไม่มี การสำรวมอิริยาบถกันเลย แต่อย่าพูดไปนะ ตอนนี้อยู่ที่พวกนั้นพากันเข้าเมรุไปเกือบหมดแล้ว ที่ยังอยู่ก็คงเตะตะกร้อไม่ไหวมัง”

“แยจ้เลยนะคะหลวงพ่อ แล้วแบบนี้ศาสนาไม่เสื่อมยังงั ไหว” อุบาสิกานั้นรู้สึกห่วงใยในพระพุทธศาสนา

“ศาสนาน่ะไม่เสื่อมหรือกโยม จิตใจคนต่างหากที่เสื่อม ทั้ง จิตใจคนที่เป็นพระ และคนที่เป็นฆราวาสนั่นแหละ แต่เมื่อรู้อย่าง นี้แล้วโยมก็อย่าไปสรุปเอาว่าพระเลวหมด เพราะที่ตึกก็ยังมีอยู่ ขอให้ โยมใช้ปัญญาไตร่ตรองเอาที่แล้วกัน พระแท้กับพระเทียมมันมีข้อ แตกต่างกันเยอะ คนที่บวชเพื่อละคือพระแท้ จำเอาไว้ ถ้าใครมา บวชเพื่อหวังลาภสักการะคนนั้นไม่ใช่พระแท้หรือ”

“ในสมัยพุทธกาลคนที่มีเงินมากๆ มาขอบวช พระพุทธองค์ จะไม่บวชให้ ต้องจัดการเอาเงินไปแจกจ่ายคนยากคนจนให้หมด เสียก่อน ตัวอย่างเช่น วิสาขอุบาสกมีเงินหนึ่งพันกหาปณะมา ขอบวช พระพุทธองค์ตรัสว่า เราไม่บวชให้บุคคลที่มีเงินมาหนึ่งพัน กหาปณะ ท่านวิสาขอุบาสกจึงต้องเอาเงินไปแจกจ่ายคนยากคนจน แล้วถึงได้บวช แต่สมัยนี้นะ พระบางองค์ตอนบวชไม่มีอะไรเลย แต่ พอตอนสึก โอ้โฮ ข้าวของทรัพย์สินสมบัติมากมายเหลือเกิน เอารถ บรรทุกมาขนตั้งสามเที่ยวก็ยังไม่หมด นี่แบบนี้ไม่ใช่สาวกของพระ พุทธเจ้าแน่”

“หลวงพ่อกะ แล้วพระที่นอนกับผู้หญิง ทำไมท่านไม่สึกเสีย

ให้รู้แล้วรู้รอด จะได้ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ แล้วก็ไม่ทำให้คนเข้าใจ
ศาสนาผิดๆด้วย เป็นฉันทันตสิกตีกว่า”

“ก็ท่านไม่ได้เป็นโยมนะซี ถ้าเป็นโยมก็คงหมดเรื่องไปแล้ว
จริงไหม”

“ผมว่า ท่านคงเสียดายลาภสักการะที่เคยได้ นะครับหลวง
พ่อ กลัวว่าสึกไปแล้วจะไม่มีใครนับหน้าถือตา จะไม่มีใครเอาบัจฉัย
มาถวาย”

“หลวงพ่อกะ พระหมื่นผู้หญิงบาปใหม่คะ” อุบาสิกาที่อายุ
น้อยกว่าใครเพื่อนถาม หล่อนเป็นครูสอนหนังสืออยู่ในกรุงเทพฯ
“หมื่นยังงี้ละ”

“คือวัดข้างบ้านหนูนะคะ หลวงลุงองค์หนึ่งอายุห้าสิบ ท่าน
ไปหมื่นผู้หญิงอายุสิบเจ็ด ทำพิธีหมั้นกันด้วย หนูยังไปดูเลยคะ ท่าน
ก็มานั่งใกล้ๆ กับผู้หญิงแล้วมอบสินสอดทองหมั้นให้ หนูก็ปากไม่
ดี อุดรทนไม่ได้จึงถามท่านว่า ทำไมหลวงลุงไม่สึกเสียเลยละ จะได้
สวมแหวนเพชรให้เจ้าสาวได้ ท่านก็ตอบทันทีว่า ยังสึกไม่ได้หรอก
ครู รอเก็บเงินแต่งงานก่อน หนูเลยอายม้วนไปเลย พระอายุห้า
สิบตอบอย่างนี้ หนูอายเลยคะ แล้วท่านก็ทำอะไรดล็กตลก เวลา
มีญาติโยมเอาส้มสุกลูกไม้มาถวาย พอเขาลงกุฏิไป ท่านก็ลงกุฏิบ้าง
ถือถาดผลไม้ที่เขาเอามา ถวาย นั้นไปถวายผู้หญิงอีกทีหนึ่ง ผู้หญิง
ที่เป็นคู่หมั้นนะคะ คนแถวนั้นเขารู้กันทั้งซอย ไม่มีใครเลื่อมใส
ศรัทธาท่าน แต่คนที่มาจากที่อื่นเขาคงไม่รู้ มาให้ท่านดูหมอบได้ทุก
วัน ท่านบอกจะต้องเก็บเงินไว้จ้างเขาปลุกเรื่อนหอให้เสร็จก่อนถึง
จะสึก หนูก็แก้งงพูดประชดว่ากว่าจะถึงเวลานั้นหลวงลุงไม่หกสิบ
เสียก่อนหรือ ท่านก็ว่าไม่หรอก เหลืออีกไม่กี่หมื่นก็จะครบแล้ว”

“แหม โยมก็ไปต่อล้อต่อเถียงกับท่านอยู่ได้ ประเดี๋ยวท่าน

ก็จะหาว่าอิจฉาท่านหรือ” ท่านพระครูว่า

“ท่านว่าแล้วค่ะ บอกว่า ครูเสียใจใช้ไหมที่อาตมาไม่มา
ขอหมั้นครู ครูก็เลยอิจฉาหนูหรือเขาคุ่มั้นท่านชื่ออรปณิตาค่ะ”

“แล้วโยมว่ายังไง”

“หนูก็ย้อว่า เอ๊ย แก่ๆอย่างหลวงลุงถึงมาขอ หนูก็ไม่เอา
หรือใครจะโง่เอาพี่มาเผละหลวงลุง”

“ผมว่าพอกันเลยนะครับ ทั้งพระทั้งสีกาฬปากพอกๆกัน”
อุบาสกผู้นั้นว่า เลยถูกครูสาวขวางค์อนเข้าใส่หนึ่งวง

“แบบนี้บาปใหม่คะหลวงพ่อ ถึงขั้นปาราชิกใหม่คะ” ขวางค์
ค้อนใส่บุรุษนั้นแล้วครูสาวจึงถามต่อ ท่านพระครูตอบว่า

“เท่าที่โยมเล่ามายังไม่ถึงขั้นปาราชิกหรือ ยังไม่ถึง อาบัติ
ปาราชิกมีสี่ข้อคือ เสพเมถุน ๑ ข้ามบุษย์ ๑ ขโมยเงินตั้งแต่ห้า
มาสกขึ้นไป ๑ และอวดคุณวิเศษที่ไม่มีในตน ๑ หากประพฤติข้อ
หนึ่งข้อใดในสี่ข้อนี้จึงจะเรียกว่าต้องอาบัติปาราชิก ขาดจากเพศ
สมณะ เอาละ ทีนี้เรามาสอบอารมณ์ต่อกันดีกว่า รู้สึกว่าจะพูดมาก
กันเกินขอบเขตไปแล้ว ทั้งอาตมาทั้งโยมนั้นแหละ อย่างนี้เขาเรียก
ว่า กรรมฐานรื้อ อุตส่าห์ตั้งใจปฏิบัติมาตั้งหลายวันก็มาทำรื้อเสีย
แล้ว เห็นไหมสอบตกกันทั้งพระทั้งคฤหัสถ์เลย” ท่านตำหนิตัวเอง
ด้วย แล้วเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงพูดอีกว่า

“อาตมาเกือบต้องตายเพราะพระนะ ดีที่มีคนช่วยเอาไว้
อาตมายังรู้บุญรู้คุณเขามาจนบัดนี้ อยากรังใหม่ จะเล่าให้ฟัง”

“อยากรังครับ”

“อยากรังค่ะ” อุบาสกอุบาสิกาตอบพร้อมกัน

“คืออาตมาตอนเด็กๆ ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ ยายมาขอไปเลี้ยง
ตั้งแต่อายุหกขวบ พอเรียนจบมัธยมสาม ก็ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ

ไปอยู่กับคุณปู่ที่บางแวก จังหวัดธนบุรี ตอนนั้นกรุงเทพฯ กับธนบุรี ยังไม่รวมกันเหมือนเดี๋ยวนี้ คุณปู่ของอาตมาชื่อพันตรีหลวงธรรมาอาตมาก็ไปเรียนที่โรงเรียนสวนกุหลาบ ตอนเย็นโรงเรียนเลิกก็ไปเรียนดัดสืตี่เป่ากับครูจำนงค์ที่ในสวนหลังวัดโตนด”

“ตอนนั้นหลวงพ่ออายุเท่าไรคะ”

“ดูเหมือนจะสิบเจ็ดอย่างสิบแปด ทีนี้อาตมาก็ต้องเดินผ่านวัดโตนดทุกเย็น ไปเรียนดนตรีสองชั่วโมง หกโมงเย็นเขาก็เอาเรือมารับที่หน้าวัด คุณปู่มีเรือส่วนตัว มีคนขับด้วย ชื่อนายแรม”

“เหมือนกับที่คนสมัยนี้มีรถส่วนตัวใช่ไหมครับ” อุบาสกผู้หนึ่งถาม

“คงอย่างนั้นกระมัง อาตมาก็บังเอิญไปรู้ความลับหลวงตาวัดโตนดเข้า แกลยอาฆาตอาตมา”

“หลวงพ่อรู้ความลับอะไรของท่านครับ”

“อ้าว ถ้าบอกโยม มันก็ไม่ใช่ความลับนะซี จะให้บอกหรือ”

“หลวงพ่อไม่ต้องบอกก็ได้คะ แต่พวกเราอยากทราบ” อุบาสิกพุดง่ายแต่ฟังยาก

“อยากทราบก็จะบอก เพราะไหนๆแกก็ตายไปแล้ว คือหลวงตาองค์ที่ว่านี้ แกกินยาฝิ่น แล้วก็ต่อนกเขา กินข้าวดำ ถ้าว่ากันตามพระวินัยแล้ว แกก็ไม่ใช่พระ เพราะถ้าเป็นพระคงไม่คิดฆ่าคน ต้องมีความเกรงใจในพระวินัยบ้าง”

“แกฆ่าใครครับ” อุบาสกถาม เห็นท่านพระครูใช้ แก กับหลวงตา เขาจึงถือโอกาสใช้บ้าง

“ฆ่าอาตมานี้แหละ แกใจร้ายเหลือเกิน สั่งให้เด็กวัดมารุมซ้อมอาตมาซึ่งกำลังนอนหลับอยู่ที่ศาลาริมน้ำขณะรอเรือมารับ

อาตมามีมือไหว้ปลกๆขอชีวิต พวกเด็กวัดทำท่าจะสงสาร แต่ หลวงตาสั่งว่า **อย่าไปสงสารมัน ไขมันร้ายกาจมาก ขึ้นปล่อยไป มันจะกลับมาเล่นงานพวกเอ็ง** พวกเด็กวัดเลยข้อมอาตมาอีก อาตมาก็คิดจะกระโดดลงน้ำ จึงวิ่งไปที่แพ พวกมันก็วิ่งตาม หลวงตาเห็น ว่าอาตมาคงจะหนีไปได้ เลยชักมีดออกมาส่งให้ลูกศิษย์ สั่งว่า **เอาเลย แทงมันให้ตายแล้วโยนลงน้ำไป** อาตมากลัวมาก แล้วรู้สึกมีคนจุดลงไปในน้ำ จากนั้นก็ไม่รู้สึกตัวอีกเลย”

“คนที่ช่วยหลวงพ่อเป็นใครคะ”

“เป็นหมอจีน อายุห้าสิบเศษ ชื่อ ลุงหมั่น แซ่ตั้ง เขาพาวิ่งผ่านมาเห็นเข้าพอดี เลยจุดอาตมาลงเรือแล้วพาหลบเข้าไปในบ้านคลองสวนอ้อย ถ้าไม่ได้ลุงหมั่นช่วย ป่านนี้ไม่รู้ว่าจะไปอยู่รกรกที่ไหน เพราะตอนเด็กๆ ไม่เคยสร้างคุณดีเลย ยายก็สอนไปเถอะสอนจนอ่อนใจก็ไม่ดีขึ้น ยายให้เอาอาหารไปถวายเพลพระที่วัด อาตมาก็เอาไปกินกับเด็กเลี้ยงควายที่กลางทุ่ง อาหารไม่เคยถึงพระเลย เพื่อนที่เลี้ยงควายมันก็บอกว่า **ให้แม่มันกินทำไมกับพระ อีกหน่อยก็สึกออกไปเป็นหัวใครก็ไม่รู้ มากินกันเองดีกว่า** อาตมาก็เชื่อเขา กระทั่งวันหนึ่งถูกยายจับได้”

“คุณยายท่านแอบสะกดรอยตามไปดูหรือคะ” อุบาสิกาก็เป็นครุฑถาม

“เปล่า พออาตมาหิวปีนโตออกจากบ้าน ก็ไปกินกับเด็กเลี้ยงควายที่กลางนา กินเสร็จก็เล่นน้ำกันอย่างสนุกสนาน ล้างปิ่นโตเสียเอี่ยมอ่องเพื่อทำลายหลักฐาน”

“หลวงพ่อดลตาครอบคอบดีจึงนะครับ” อุบาสกชม

“ไม่ฉลาดได้เรอะ มือชั้นนี้แล้ว” ท่านพูดยิ้มๆ

“แต่ถึงจะฉลาดยังไงก็ถูกยายจับได้ เพราะพออาตมาเดินมา

ถึงบ้าน ยายก็ถามมาแต่ไกลว่า ไ้หนุถวายเพลเรียบร้อยแล้วหรือ
อาตมาก็ว่า เรียบร้อยแล้วยาย ยายก็ถามอีกว่า แล้วรับพรมาหรือ
เปล่า อาตมาก็โกหก รับชียาย สมภารท่านให้พรมาเต็มปิ่นโตเลย
ยายบอก ดีมาก ไ้หนุทำดีมาก มารีบๆ ขึ้นมา ยายจะให้รางวัล
อาตมาก็ซ้กอะใจเพราะยายไม่เคยพูดอย่างนี้ พอขึ้นพ้นหัวกระได
ตายเลย สมภารนั่งอยู่บนบ้าน ไ้โฮยายตีชะหลังลายพร้อยเลย ตีต่อ
หน้าสมภารเสียด้วย แล้วก็สอนว่า **ที่หน้าทีหลังอย่าทำอีก กิณของ
พระเอ็งจะเป็นเปรตรู้ใหม่”**

“แล้วสมภารท่านไม่ห้ามหรือคะ” ครูสาวถาม

“ท่านก็ห้ามเหมือนกัน แต่ยายบอก **ไม่ได้หรอกท่านสมภาร
มันห้ามมาหลายหนแล้ว ถ้าไม่ตีเดี๋ยวมันจะบาป ต้องตีล้างบาปให้มัน
หน่อย** นี่ยายพูดอย่างนี้ แหม หน่อยของยายนะ เล่นเอาอาตมา
หลังลายไปหลายวัน ตั้งแต่นั้นก็เลยเข็ด ที่เข็ดเพราะไม่ยอมถูกตี
ไม่ใช่ว่ากลัวจะเป็นเปรตหรอก เพราะอาตมาไม่เชื่อที่ยายพูด”

“แล้วเพื่อนๆ หลวงพ่อว่าอย่างไรครับ เวลาที่หลวงพ่อบิ
ปิ่นโตเดินผ่าน”

“เขาก็ถามว่า **เฮ้ย ไ้แก่ละ** วันนี้ไม่กินเลี้ยงกันอีกหรือ
อาตมาบอกไม่ได้หรอก ต้องเอาไปถวายพระ เดี่ยวยายตีหลังลาย
ว่าแล้วก็เลิกเสื่อให้เขาดูหลัง”

“ตอนเด็กๆ หลวงพ่อชื่อแก่ละหรือคะ” อุบาสิกาวัยห้าสิบ
ถาม

“คืออาตมาไว้ผมแก่ละ ไว้ทั้งข้างซ้าย ข้างขวา แล้วก็ข้าง
หลัง เรียกว่าสามแก่ละเลย เพื่อนๆ เขาก็เรียก **ไ้แก่ละ** บ้าง **แก่ละ**
เฉยๆ บ้าง แต่ยายมักจะเรียก **ไ้หนุ** นอกจากโกรธเต็มที่ถึงจะเรียก
ไ้แก่ละ สมภารวัยห้าสิบอธิบาย

“แสดงว่าหลวงพ่อก่อนข้างเกรนะครับ ผมหมายถึงตอนที่หลวงพ่อก่อนข้างเกรนะครับ ผมหมายถึงตอนที่หลวงพ่อก่อนข้างเกรนะครับ” อุบาสกพูดอย่างเกรงใจ

“ไม่ก่อนข้างหรือโยม เรียกว่ายอดเกลยเขียวแหละ หาเรื่องให้ยายปวดหัวได้ไม่เว้นแต่ละวัน เพราะเที่ยวไปมีเรื่องกับเขาดีหัวหมา ด่าแม่แจ็ก คือยี่ห้อของอาตมาละ” ท่านเล่าถึงวีรกรรมตอนเป็นเด็ก

“แต่หลวงพ่อก่อนข้างเกรนะครับ” อุบาสกพยายามหาความดี ให้ท่านพระครู

“เกรนหรือไม่เกรนอาตมาก็เรียนมันทุกโรงเรียนเลยแหละ จังหวัดสิงห์บุรีมีโรงเรียนมัธยมอยู่ ๘ โรงเรียน อาตมาเรียนมาครบทุกแห่งๆ ละหนึ่งเดือนบ้าง สองเดือนบ้าง อย่างเกรนก็ไม่เกินหนึ่งปี พอเรียนครบ ๘ แห่งแล้ว ก็กะจะเรียนรอบสอง แต่ทางโรงเรียนเขารู้จักดีศัพท์ เลยไม่ยอมรับสักแห่ง ก็เลยต้องไปเรียนที่กรุงเทพฯ เรื่องของอาตมามันยาวนะโยม เล่าไปอีกสามวันก็ไม่จบ เอาละอาตมาไม่เล่าแล้ว มาพูดถึงการปฏิบัติกันดีกว่า ไหนใครมีปัญหาวะไรก็ถามได้ ยังมีเวลาเหลืออีกประมาณสามสิบนาทีก่อนจะถึงเพล”

๔๔

เงินวลศรี

วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ ท่านพระครูกลับจากงานเผาศพนางบ้านที่จังหวัดอ่างทอง ขณะที่รถแล่นมาตามถนนสายเอเชียใกล้ปากทางที่จะเข้าวัด พลันก็นึกได้ว่าเงินวลศรีกำลังป่วยหนัก ควรจะต้องไปเยี่ยมเยียน ด้วยว่าวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้แกจะไปแล้ว เห็นหนอ บอกว่าแกจะไปสู่สุคติในวันอาทิตย์ที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ เวลา ๐๔.๑๐ นาฬิกา

“สมชายเดี่ยวไม่ต้องเลี้ยวเข้าวัดนะ ฉันจะเข้าจังหวัดไปเยี่ยมเงินวลศรีเขา” ท่านสั่งคนขับรถ

“บ้านวลศรีแกไม่สบายหรือครับ เป็นอะไรครับ”

“เป็นเนื้องอกในท้อง เห็นว่าอีกสามวันจะทิ้งร่าง ต้องไปดูเขาหน่อย”

“จะตายแล้วหรือครับ เห็นอ้วนท้วนสมบูรณ์ดี ไม่น่าตายเลย อายุก็ยังไม่มากนักครับ ดูเหมือนจะยังไม่ถึงหกสิบด้วยซ้ำ”

“จะอ้วนหรือผอม อายุน้อยหรืออายุมาก เมื่อถึงคราวก็ต้องตายทั้งนั้นแหละ” ท่านพระครูว่า

“แล้วมีไหมครับหลวงพ่อกับมีประเภทที่ถึงคราวแล้วแต่ไม่ตายหรือตายทั้งที่ยังไม่ถึงคราวอะไรเทือกนี้ มีไหมครับ” นายสมชายเริ่มเล่นลิ้น รู้สึกเหงาปากมานานเพราะพอขึ้นรถ ท่านก็นั่งหลับตา

เฟิงจะมาเอ่ยปากพูดเมื่อตอนใกล้จะถึงทางเลี้ยวเข้าวัด พูดเพื่อจะบอกเขาว่าไม่ให้เลี้ยวเข้าวัดนั้นแหละ

“มี ก็เธอยังไงล่ะที่ต้องตายทั้งที่ยังไม่ถึงคราว เพราะพูดมาก ปากมอม” คนเล่นลั่นตุ๊ก ต่ำ เอาต้อๆ

“แหม เป็นพระคุณอย่างสูงเลยครับ หลวงพ่อที่ให้พรผม” ท่านพระครูหนึ่งไปสักยี่สิบนาทีเห็นจะได้ ต่อเมื่อรถเลี้ยวเข้าตัวจังหวัด แล้วจึงพูดขึ้นว่า

“ใครว่าฉันให้พร ฉันดำเธอตั้งหากล่ะ ฟังไม่ออกหรือหรือ ความรู้สึกข้างนั้น” นายสมชายรู้สึก ทั้ง ที่ท่านอุตสาห์ ต่อเรื่อง ได้ถูก จึงว่า

“นั่นแหละครับ ผมถือว่าให้พร คนโบราณเขายังสอนไว้เลยว่า ผู้หญิงด่าแปลว่าผู้หญิงรัก ผู้หญิงให้จวกแปลว่าเขากวักมือ”

“แล้วถ้าผู้หญิงเรียก นายกระบือ ละ”

“ก็ต้องถือว่าเป็นความช่วยครับ” ตอบโดยไม่ต้องคิด

“เออ ดีมาก ระวังโน่นเลี้ยวซ้ายข้างหน้าโน่น อย่าขับเลยไปละ”

“ครับไม่เลยแน่ ทำไม้ป่าเขาไม่ไปอยู่โรงพยาบาลละครับ หลวงพ่อ ลูกหลานเขาไม่พาส่งโรงพยาบาลหรือหรือ”

“ส่งมาทุกโรงแล้วแต่หมอเขาไม่รับ บอกว่าให้กลับมาพักผ่อนที่บ้าน ลงเขาพูดอย่างนี้ก็แปลว่าไม่รอดแน่ เอาละ นั้นจอดหน้าตึกนั้น” นายสมชายทำตามคำสั่ง

บ้าน ของเงินวลศรีเป็นตึกแถวสามชั้นสองคูหา ข้างล่างขายอาหาร ข้างบนเป็นที่พักอาศัย เมื่อท่านก้าวลงจากรถ บรรดาหลานๆ ของเงินวลศรีก็เข้ามาต้อนรับ

“นิมนต์หลวงพ่ोज๊ะ แหมดีใจเหลือเกินที่อุตสาห์มาเยี่ยม”

นางสาวกิมเจ็งหลานสาวคนโตของเจี๊นวลศรีพูดอย่างยินดี

“เจี๊นวลศรีเป็นอย่างไบบ้าง” ท่านถามถึงคนป่วย

“ก็ทรงๆ ทรวดๆ ค่ะหลวงพ่อกะหลว่งพ้อ นิมนต์ข้างบนเลยคะ อาม่าอยู่ข้างบน” หล่อนพูดพลางเดินนำไปที่บันไดแล้วพลิกทางให้ท่านกับลูกศิษย์ขึ้นก่อน ท่านพระครูถอดรองเท้าแล้วจึงเดินขึ้นไปโดยมีนายสมชายเดินตามหลัง นางสาวกิมเจ็งส่งน้องสาวให้หงษาขึ้นมามากาย

นางเนี้ยกำลังป้อนข้าวให้มารดาอยู่ ครั้นเห็นท่านพระครูก็วางมือบอกมารดาอย่างดีใจว่า “แม่ หลว่งพ่อกันมาเยี่ยมแม่” เจี๊นวลศรียืนกายลุกขึ้นนั่ง สองมือประนมแล้วกล่าวว่า

“นิมนต์จะหลวงพ่อกะ เป็นพระคุณเหลือเกินที่อุตส่าห์มาเยี่ยม” นางสาวกิมเจ็งเห็นหมดธุระแล้วจึงลงมาข้างล่าง

“ไม่ต้องลุกก็ได้เจ๊ นอนตามสบายเถอะ”

“ไม่หอรอกจะ ฉันทกลัวบาป นอนคุยกับพระกับเจ้าฉันไม่เคยทำ” คนป่วยว่า

“หน้าตาสดชื่นดีนี่นา ยิ่งกับคนปกติยิ่งไยยังงั้น หรือโยมเหนียวไยง” ท่านถามลูกสาวเจี๊นวลศรี

“ฉันก็ว่าอย่างหลวงพ่อนั้นแหละ แม่แก่เป็นคนที่น่ารำลึกมาก ไม่จู้จี้กวนใจ แล้วก็ไม่เคยบ่นให้ลูกหลานฟังว่าเจ็บตรงไหนปวดตรงไหน” นางเนี้ยกล่าวชมมารดา

“ก็ฉันเรียนฝึกสติมาจากหลวงพ่อนี้จะ ชื่นอะอะไว้วายก็อเสียชื่อครูบาอาจารย์แยะเลย” คนป่วยพูดจ้อยๆ

“จะไม่น่ารำลึกก็เห็นจะมีเรื่องเดียวแหละจะหลวงพ่อกะ เรื่องที่แกบอกว่าอีกสามวันจะตายแล้ว ฉันยังไม่อยากให้แกตาย หลว่งพ่อกะช่วยหน่อยซี” ลูกสาวเจี๊นวลศรีว่า

“เจ้จะตายเมื่อไรหรือ” ท่านถามเพื่อจะตรวจสอบว่าเงินวลศรี รู้ ตรงกับที่ท่าน รู้ หรือไม่ นางเนี้ยรู้สึกพิศวงที่คนเป็นพระกับคนเป็นแม่หนึ่งพูดเรื่องเป็นเรื่องตายกันหน้าตาเฉย หล่อนได้ยินมารดาตอบท่านพระครูว่า

“วันอาทิตย์ แรม ๑๐ ค่ำ เดือน ๓ ปีชาล เวลาตีสี่กับสิบนาที้” ท่านพระครูเชื่อแล้วว่าเงินวลศรีได้ เห็นหนอ เพราะมันตรงกับที่ท่าน รู้ และ เห็น ทุกประการ นางเนี้ยขออนุญาตลุกออกไปพอดีกับลูกสาวคนรองยกถาดน้ำชาขึ้นมา หล่อนจึงบอกลูกว่า “กิมฮวยไปหยิบยาแก้ปวดหัวมาให้แม่สองเม็ด เอาน้ำมาด้วย”

“ใครจะกินละแม่ อาม่าหรือ ก็หมอลูกให้ยามาแล้วไง” นางสาวกิมฮวยออกสงสัย

“เออน่า ไปเอามาเถอะ แม่จะกินเอง”

“แม่ปวดหัวเหอ เอ ทุกทีไม่เห็นเป็นอะไร พอหลวงพ่อกลับปวดหัว” ลูกสาวบ่น หล่อนบอกนายสมชายให้ช่วยประเคนน้ำชา ท่านพระครูแล้วจึงลงไปหายยาในตู้ยาชั้นล่าง

ครู่หนึ่งนายฮิมก็ถือยาและแก้วน้ำขึ้นมา เขาเพิ่งกลับจากซื้อของที่กรุงเทพฯ รู้จากลูกสาวว่าภรรยาจะกินยาแก้ปวดศีรษะ จึงตามมาดูด้วยความเป็นห่วง ครั้นเห็นท่านพระครูจึงวางยาและแก้วน้ำลงแล้วกราบสามครั้ง

“หลงพ่อมานานแล้วหรือครับ” เขาเอ่ยทัก ออกเสียง หลวงเพี้ยนเป็น หลง

“สักครู่เห็นจะได้ กำลังพูดกับโยมเนี้ยอยู่ว่าเจ้เขาหน้าตาไม่เหมือนคนป่วยเลยสักนิด” ท่านพูดกับลูกเขยเงินวลศรี แม่ยายกับลูกเขยคู่นี้เกิดปีเดียวกัน แต่คนเป็นแม่ยายอ่อนเดือนกว่า สามี่ของเงินวลศรีซึ่งเสียชีวิตไปเมื่อสองปีที่แล้วก็เกิดปีเดียวกับแม่ยาย เจ้

เคยเล่าให้ท่านพระครูฟังอย่างนี้ และท่านก็สรุปในใจว่า สงสัยจะเป็นกรรมพันธุ์

“เห็นลูกมันว่าลื้อจะกินยาแก้ปวดหัว” นายฮิมถามภรรยา พลางหยิบยาและแก้วน้ำส่งให้ กระบวนรักภรรยาไม่มีใครกิน แก้วแก้ฮิม

“ใช่ ฉันฟังแม่กับหลวงพ่อคุยกันแล้วปวดหัวพิลึก” ภรรยา ้วยสี่สิบพอดีบอดีบอกสามี่ห้าสิบเก้าพลางรับยาและน้ำจากสามี่ ยานั้นบรรจุมานในขวดฝาเกลียว มีสำลีปิดที่ปากขวดกันชื้น นางนัย เปิดฝาขวดแล้วหยิบยาขึ้นมาสองเม็ด หากท่านพระครูห้ามไว้

“อย่ากินเลยโยม ยานี้จะกินก็ต่อเมื่อมันจำเป็น นี้อาตมา ยังไม่เห็นความจำเป็นที่โยมจะต้องกิน เอาเถอะตั้งใจฟังต่อไปแล้ว ก็หายปวดหัว เชื้ออาตมาเถอะ”

“หลงพ่อคุยอะไรกับแม่หรือครับ ถึงทำให้อาเนียเขาปวดหัว” คนอายุแก่เดือนกว่าแม่ยายถาม

“ไม่มีอะไรมากหรอกถ้าแก่ อาตมาเพียงแต่ถามเจ้าว่าจะไปวันไหนจะตรงกับที่อาตมาคิดไว้หรือเปล่าเท่านั้นแหละ”

“แล้วตรงไหมครับ”

“ตรงเฟงเลยแหละถ้าแก่ เจ้าเข่าเก่งจริงๆนี่แหละคนที่ปฏิบัติกรรมฐานอย่างจริงจังสามารถรู้วันตายของตัวเองได้ ถ้าแก่ว่าดีไหมล่ะ ถ้าแก่เตรียมบอกลูกหลานให้ตัดชุดกงเต๊กได้แล้ว อีกสามวัน เจ้าเขาไปแน่” แล้วถามคนป่วยว่า

“ถามจริงๆ เถอะเจ้า พอรู้ว่าจะต้องตายนี่กลัวบ้างไหม นี่ก็เสียดายชีวิตบ้างไหม”

“ตอบจริงๆ ก็ต้องบอกว่าไม่กลัว ฉันไม่กลัวเลยจะหลวงพ่อ กินเมื่อฉันเห็นกฎแห่งกรรมของตัวเองแล้วว่าจะต้องตายในวันนั้น

ฉันก็ทำได้ ไม่รู้สึกกลัวหรือโศกเศร้าเสียตายชีวิตแต่อย่างใด คงเป็นเพราะฉันปฏิบัติกรรมฐานกรรมมังถึงได้ไม่กลัวตาย”

“ถูกแล้วเจ้ คนที่ปฏิบัติกรรมฐานอย่างจริงจัง จนประสบผลสำเร็จสามารถเห็นกฎแห่งกรรมของตัวเองได้ เขาจะไม่กลัวตาย ส่วนคนที่ปฏิบัติจัมๆ จ้ำๆ ไม่เอาจริงเอาจังก็ยิ่งกลัวตายอยู่ เพราะยังไม่เห็นกฎแห่งกรรม อาตมาขอชมเชยเจ้ที่มีความเพียรจนกระทั่งประสบความสำเร็จ รู้สึกว่าเจ้สติดีมาก สามารถข่มทุกขเวทนาไว้ได้ อาตมารู้ว่าเจ้ก็เจ็บก็ปวดเช่นเดียวกับคนป่วยทั่วไป แต่ฝิดกันตรงที่เจ้สามารถเอาสติข่มเวทนาไว้ได้ อันนี้อาตมาขอชมเชยจากใจจริง เจ้เป็นลูกศิษย์ที่อาตมาภาคภูมิใจมากที่สุด” ท่านชมเสียยืดยาว และเจ้ฉวนศรีก็ปลาบปล้ำจนแทบจะหายป่วยเลยทีเดียว

“อาเนี้ย ป้าก็รู้สึกปวดหัวแล้วเหมือนกัน เรามากินยาคนละสองเม็ดดีไหม” นายฮิมพูดกับลูกสาวคนเดียวของแม่ยายเป็นเชิงปรึกษา

“ก็ฉันบอกตั้งแต่แรกแล้ว” นางเนี้ยว่า

“นี่เอ็งสองคนอย่ามาพูดจากวนประสาทข้านะ” เจ้ฉวนศรีผู้ซึ่งเป็นคนไทยเต็มตัวว่า ลูกสาวที่เป็นคนไทยครึ่งตัว เพราะมีเตี้ยเป็นจีน ส่วนลูกเขยคนดีของเจ้ นั้นเป็น จึงล้อยปุ่แข็ง

“เจ้อย่าเพิ่งว่าโยมเนี้ยกะเถ้าแก่เขาเลย เอาไว้อาตมาจะเป็นคนว่าให้เอง” ท่านพระครูอาสาแล้วพูดกับสองฝั่งเมียว่า

“ที่อาตมาคุยกับเจ้เขานี้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระนะโยม แต่จะอธิบายด้วยคำพูดมันก็ไม่ค่อยจะเหมาะ ประเดี๋ยวโยมสองคนก็จะพากันปวดหัวอีก เอาอย่างนี้ถ้าอยากรู้จริงๆ ก็ต้องไปเข้ากรรมฐานที่วัดอาตมาซักเจ็ดวันแล้วก็จะเข้าใจเรื่องที่อาตมาคุยกับเจ้โดยไม่ต้องปวดหัว”

“ไม่มีเวลาครับ”

“ไม่มีเวลาจะ” สองผู้เมียตอบพร้อมกัน เงินวลศรีจึงว่า
“หลวงพ่อย่าชวนเขาให้ยากเลย ฉันนะปลงเสียแล้ว อย่า
ข่มเขาโคขืนให้กินหญ้า เลยจะหลวงพ่” คนป่วยว่าเป็นค่างลอน
“เอาไว้ว่างๆ แล้วผมค่อยไปนะครับหลวงพ่” นายฮิม
พยายามประนีประนอม อย่างน้อยก็เห็นแก่ท่านพระครู

“ถ้าถ้าแก่รอให้ว่าง รับรองว่าไม่ได้ไป เพราะถ้าแก่จะหา
เวลาว่างไม่ได้เลยในชีวิตนี้” แล้วท่านจึงเล่าเรื่องของนายสนธยา
ให้นายฮิมและนางเนี้ยฟัง ถ้าแก่้วยห้าสิบเก้าเชื่อแต่ก็ผิดว่า

“ถ้าอย่างนั้นผมรอให้เสร็จงานแม่เขาก่อน”

“โอ๊ย ไม่ต้องเอาเข้ามาบังหน้าหรือก จะไปก็ไปเลย เรื่อง
ศพซาก็ไม่ต้องห่วง ขำบอกนังเนี้ยมันไว้แล้ว ขอเผาที่วัดหลวงพ่
แล้วกันนะจะ ทั้งเผาทั้งสวดเลยเพราะไม่ไกลจากบ้านเท่าไร ฉัน
จะสั่งลูกหลานให้รีบร้อย” เงินวลศรีว่าลูกเขย แล้วก็หันมาพูด
กับท่านพระครู

“จะสวดซึกก็คืนละเจ้”

“สามคืนก็พอ ตายวันสิบค่ำ เผาสิบสามค่ำ หลวงพ่มา
ก็ดีแล้ว ฉันขอจองวัดจองเมรุเลย” คนจะตายสั่งการ

นางเนี้ยเอามือกุมขมับ ไม่เคยพบเคยเห็น มีอย่างที่ไหน รู้
วันตายของตัวเอง แถมสั่งงานเรื่องทำศพไว้เสร็จสรรพ ท่านพระ
ครูก็ช่างกระไร เข้ากันได้เป็นปีเป็นขลุ่ย คนเข้าวัดนี้มีอะไรเพี้ยนๆ
แบบนี้ทุกคนหรือเปล่านะ

ท่านพระครูหิบบสมุดบันทึกออกมาจากยาม เปิดหน้าที่ตรงกับวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ บันทึกว่า เงินวลศรีตาย
เมื่อเวลา ๐๔.๑๐ น. สวดพระอภิธรรมที่วัดป่ามะม่วง วันที่ ๑๗-๑๘-

๑๙ เวลา ๑๙.๐๐ น. แล้วเปิดไปหน้าที่ตรงกับวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ บันทึกว่า เวลา ๑๗.๐๐ น. ฌาปนกิจศพเงินวลศรี

“เอาละ เสรีจตุระแล้วอาตมาเห็นจะต้องลา ขอให้ไปสบายๆ นะเจ้ เรื่องศพไม่ต้องห่วง อาตมาจะจัดการให้เรียบร้อย ในอดีตกาล ที่ผ่านมามีอาตมาทำอะไร พุคะอะไรแล้วทำให้เจ้ไม่พอใจ อาตมาก็ต้องขอโหสิกรรมจากเจ้ด้วย”

“เช่นเดียวกันจะหลวงพ่อก็ฉันล่วงเกินอะไรหลวงพ่อก็เอาไว้ด้วยกาย วาจา ใจ ก็ดี ฉันขอโหสิกรรมจากหลวงพ่อดูด้วย”

“เอาละ อาตมาขอโหสิให้ แล้วก็ถือโอกาสอำลาเลย” ท่านหันมาพูดกับนายฮิมว่า

“ถ้าแกจะไปกับอาตมาวันนี้เลยไหมเล่า”

“ยังหรอกรับหลวงพ่อก็เอาไว้ให้อะไรๆ มันเข้าที่เสียก่อน ขอบคุณหลวงพ่อบอกที่ชวน” เขาตอบและลุกขึ้นเตรียมมาส่ง ท่าน นายสมชายลูกตามท่านพระครูและนายฮิมลงไป ก่อนขึ้นรถ ท่านยังหันมาพูดกับเขาว่า

“อย่าลืมมาเข้ากรรมฐานนะถ้าแก อยากรับรับๆ หน่อย อาตมาสังเกตดูรู้สึกว่ามีน้ำมนต์ใกล้จะหมดแล้ว” ท่านเตือนเป็นนัยๆ

“น้ำมนต์อะไรรับหลวงพ่อก็ถ้ามีน้ำมนต์มีบั้งตรงทางจะออกไปถนนสายเอเซียนะครับ” นายฮิมคิดว่าท่านหมายถึงน้ำมนต์รถยนต์ เขาคิดว่ากระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยส่งให้นายสมชายพูดว่า

“อ้าว สมชายช่วยเติมน้ำมันให้หลวงพ่อดูด้วย”

“ไม่ต้องหรอกรับถ้าแก ผมเติมมาเต็มแล้ว” ลูกศิษย์วัดบอก

“ก็หลวงพ่อบอกน้ำมันใกล้จะหมด”

“อาตมาไม่ได้หมายถึงน้ำมันรถ แต่หมายถึงน้ำมันของ

ถ้าแก่นะใกล้จะหมดแล้วจะต้องรีบเติมซะ คืออาตมาเปรียบเทียบให้แก่น้ำว่า บุญกุศลที่เราทำมานั้นเปรียบเสมือนน้ำมันรถ ถ้ามีมากรถก็วิ่งได้นาน ถ้าหมดรถก็จอด เหมือนคนเราถ้าบุญหมดเมื่อไรก็ต้องตายเมื่อนั้น อาตมาจึงเตือนแก่น้ำว่าบุญกุศลที่แก่น้ำทำมานั้นใกล้จะหมดแล้ว ต้องรีบสร้างเพิ่ม จึงได้ชวนไปเข้ากรรมฐานยังไร่” พอเข้าใจที่ท่านพูด นายอิมถึงกับใจหายวาบ รู้สึกจิตตกทันที เขาบอกท่านเสียงค่อนข้างสั้นว่า

“ครับหลงพอ ผมเองก็รู้สึกสังหรณ์ใจยังงพิกล อยากจะไปอยู่วัดอย่างที่หลงพอบอก แต่ก็ห่วงอาเนี่ยเขา ลูกห้าคนก็เป็นผู้หญิงหมด ผมเป็นผู้ชายคนเดียวในบ้าน” คนมีห่วงผูกคอ พุดนำสงสาร

ท่านพระครูรู้แนวว่าถึงอย่างไรเขาก็ไม่ยอมไปเพราะ กรรมนั้นหนักหน่วงนัก จึงช่วยเท่าที่พอจะช่วยได้ เมื่อเขามีอันต้อง ไปก็อยากให้เขาไปดี จึงแนะแนวการปฏิบัติว่า

“เมื่อไม่มีเวลาจริงๆ อาตมาก็ไม่ว่าอะไร ขอให้หมั่นสวดมนต์แผ่เมตตาอโหสิกรรมให้กับเจ้ากรรมนายเวรนะแก่น้ำ ทำได้ไหมแล้ว แผ่ปลื้มทสวดมนต์ที่อาตมาเคยให้เจ้าเขามานั้นแหละ ไปขอยืมเขามาสวดให้ได้ทุกคืน ต้องทำให้ได้นะ”

“ครับ ถ้าไม่ต้องไปอยู่วัดละก็ผมทำได้ สวดมนต์อยู่ที่บ้านก็ได้” เขารีบคำหนักแน่น จากนั้นท่านพระครูจึงลาเจ้าของบ้านกลับวัด

นายสมชายนำรถตู้สีครีมมาจอดที่หลังกุฏิเมื่อเวลาทุ่มเศษ เปิดประตูให้ท่านพระครูลงเรียบริ้วแล้วจึงถอยเข้าไปเก็บในโรงรถ นายขุนทองเดินออกมารับหน้าพร้อมรายงานเสียงจ้อยๆ

“หลวงลุงอะ วันนี้หนูถูกพวกแขกคุมค่าใหญ่เลยอะ” พุดพร้อมกับรับยามมาถือในลักษณะ อุ่ม เดินตามท่านไปยังกุฏิ

“เอ็งไปทำอะไรให้เขาด่าละ” ท่านย้อนถาม

“ก็หนูบอกว่าวันนี้หลวงลุงได้รับแขกเพราะท่านเดินทางไปงานศพที่อ้างทองตั้งแต่บ่ายโมง เขาก็พากันพูดไม่ดี หว่าหลวงลุงเป็นพระเป็นเจ้าไม่รู้จักอยู่วัด หนูก็เถียงแทนว่าที่หลวงลุงอยู่ทำไมเขาไม่มา คนสมัยนี้เห็นแก่ตัวจึงเลยนะชะ พอไม่ได้ตั้งใจก็พากันว่าแม้กระทั่งพระกระทั่งเจ้า เขาหาว่าอุตสาห์ขี้บรถเสียน้ำมูกน้ำมามา ท่านก็ไม่อยู่ให้พบ โอ๊ยสารพัดสารเพจะว่า หนูเห็นแล้วปลงอนิจจัง”

“ขนาดปลงก็ยังอุตสาห์ไปทะเลาะกับเขา เอ็งนี่มันใช่ไม่ได้เลยนะเจ้าขุนทอง” ท่านตำหนิหลานชาย

“ก็เขาอยากมาว่าหลวงลุงทำไมละ”

“ก็ในเมื่อเขาว่าข้าแล้วเอ็งมาเดือดร้อนอะไรด้วยละ ข้าเองยังไม่เดือดร้อนเลย ทำไมเอ็งถึงต้องเดือดร้อนหือเจ้าขุนทอง”

“หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าทำไมหลวงลุงถึงไม่รู้สึกเจ็บแค้นเสียบ้าง ปล่อยให้เขาว่าอยู่ได้” หลานชายกระแง้ากรงอด

“นี่นะเจ้าขุนทอง ข้าจะเปรียบเทียบให้เอ็งฟังซักอย่างหนึ่ง สมมุติว่าเอ็งไปบ้านคนอื่นเขา พอขึ้นเรือนบูบเขาก็ยกสำรับกับข้าวมาเลี้ยงเอ็ง บังเอิญเอ็งเพิ่งอิมมาจากบ้าน เอ็งก็เลยไม่กิน พอเอ็งกลับ อยากถามหนอยว่าสำรับกับข้าวนั้นจะตกเป็นของใคร”

“ก็ตกเป็นของเจ้าของบ้านซีหลวงลุง ไม่น่าถาม”

“นั่นแหละ มันก็เหมือนกันนั่นแหละ ถ้ามีคนเขามาด่าเอ็งแล้วเอ็งไม่รับ คำด่าเหล่านั้นมันก็ตกอยู่กับคนที่ด่าจริงไหม จำไว้ นะทีน้ออย่าไปรับคำด่าของใคร แล้วก็ไม่ต้องเอามาบอกข้า ข้าไม่อยากรฟัง มาเหนือๆ อย่าหาเรื่องกวนใจมาให้ จำไว้” คราวนี้นายขุนทองไม่เถียง เมื่อขึ้นมาถึงกุฏิชั้นบนก็เอายามวางไว้ข้างที่นอน

ของท่านแล้วจึงลงมาข้างล่างเข้าห้องใส่กลอนแล้วล้มตัวลงนอน พอหัวถึงหมอนก็หลับปุ๋ยโดยไม่ยอมสวมมนต์ให้พระเสี้ยก่อน ก็วันนี้เขาเหนื่อยกว่าทุกวัน ออกแรง ทะเลาะกับแขกหนักหน่วง ไปหน่อย

ท่านพระครูสรองน้ำเสรีจก็เตรียมจะเขียนหนังสือต่อ ยังไม่ทันลงมือเขียน นายสมชายก็มารายงานว่า

“หลวงพ่อดครับ คุณนายราศีมาขอพบครับ นั่งรออยู่ข้างล่าง ผมบอกจะพาไปหาที่พักแล้วพຽงนี้ค่อยมาหาหลวงพ่อด แกก็ไม่ยอม บอกว่ามีเรื่องด่วนมาก”

“เรื่องอะไร เขาบอกเธอหรือเปล่า”

“เขาว่าเขาจะมალตายครับ สงสัยคงเพี้ยนหนัก” ลูกศิษย์ วัดตอบพร้อมประเณินผลเสรีจ ท่านพระครูรู้ได้ในทันทีว่านั่นมิใช่ รำง ที่แท้จริงของคุณนายราศี ที่นายสมชายเห็นนั่นคือ เจตภูต จึงตอบไปว่า

“เอาละ ฉันฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ” แล้วท่านก็ลงมาข้างล่าง นายสมชายเดินตามมาตืดๆ คุณนายราศีเห็นท่านพระครูก็ร้องห่มร้องไห้ เจตภูตร้องไห้ก็เป็นด้วย ท่านพระครูคิดในใจ แล้วพูดเสียงเบาเพื่อไม่ให้ลูกศิษย์วัดได้ยินว่า

“เจริญพร คุณนายมีธุระด่วนไซ้ใหม่ถึงได้มามีตืดๆ คำๆ”

“คะหลวงพ่อด หนูจะมาราบขอขมาแล้วก็จะลาหลวงพ่อดด้วยคะ” เจตภูตรายงานเสียงเบาเช่นกัน

“ขอขมาเรื่องอะไร แล้วก็ลาไปไหนหรือ”

“หนูมาราบขอขมาลาโทษที่ได้แสดงกิริยาที่ไม่งดงามที่กุฎิหลวงพ่อดเมื่อวันขึ้นปีใหม่ แล้วก็มาลาไปปรโลกคะ พຽงนี้เวลาสองทุ่มตรง หนูจะถูกยิงตาย”

“ไครยิง”

“เมียน้อยของนายประวิทย์ คนที่เคยมาเข้ากรรมฐานกับ
หนูนะคะ หลวงพ่อ เขาจ้างมือปืนมายิง”

“เขาจะยิงทำไมล่ะ คนเคยเข้ากรรมฐานมาแล้วทำไมยังมี
จิตใจโหดร้ายถึงปานนั้น แล้วทำไมคุณนายไม่แจ้งความไว้เสียล่ะ”
ถามเพื่อ ประเมินผล การปฏิบัติธรรมของคุณนายราชินี

“ไม่หอรอกะ หลวงพ่อ มันเป็นกฎแห่งกรรม เมื่อชาติที่แล้ว
หนูฆ่าเขาไว้ นี่ถ้าหนูไม่มาเข้ากรรมฐานก็คงไม่รู้ แล้วก็คงจะต้องจอง
เวรจองกรรมกันต่อไป เขาอยากจะเป็นคุณหญิงคะ หลวงพ่อ เมื่อ
หนูตาย เขาคงคิดว่าจะได้ขึ้นเป็นคุณหญิง”

“ไม่ได้เป็นหอรอก คนจิตใจโหดร้าย อย่างนั้นไม่มีโอกาสได้
เป็นคุณหญิงแน่ ไม่น่าเลย แสดงว่า คีล สมธิ ปัญญา ไม่ได้เข้าไป
ชำระล้างจิตใจเขาเลย มาปฏิบัติเสียเวลาเปล่า”

“ก็เขาไม่ได้ตั้งใจมาปฏิบัติคะ หลวงพ่อ ตั้งใจมาหาฟัวต่าง
หาก พวกสาวแก่เข้าวัดก็ไม่มีอะไรหอรอก มาเพื่อหาฟัว” เจตภูต
พูดอย่างดูแคลน ท่านพระครูจึงห้ามว่า

“ช่างเขาเถอะคุณนาย อย่าไปว่าเหมารวมอย่างนั้น คนที่
เขาไม่ได้คิดอกุศลอย่างที่ว่าก็มี เขาเถอะที่ขอโหสิอาตมาก็จะขอโหสิ
ให้ ส่วนเรื่องมาลา ก็ขออวยพรให้ไปดี แล้วอาตมาจะเก็บเรื่องนี้ไว้
เป็นความลับ”

“ถ้าอย่างนั้นหนูขอกราบลาคะ ขอกราบขอบพระคุณหลวง
พ่อเป็นอย่างสูงที่ได้เมตตาให้หนูรู้ดีรู้ชั่ว ทำให้หนูสามารถตัดภาพ
ตัดชาติให้สิ้นเข้า หนูลาละคะ” คุณนายราชินีลุกออกไปแล้ว นาย
สมชายตั้งท่าจะไปส่ง หากท่านพระครูห้ามไว้ และบอกเขาวานั้น
เป็นเจตภูต ลูกศิษย์วัดจึงปิดประตูกุฏิเพื่อเตรียมเข้านอน ท่านพระ
ครูเดินขึ้นข้างบน ตั้งใจว่าจะจดบันทึกเรื่องนี้ไว้เป็นหลักฐาน

๔๕

คุณนายโสภิต

ท่านพระครูฉันทมิตตาหารเช้าเสร็จแล้ว นายขุนทองกับนายสมชายก็ช่วยกันยกสำรับกับข้าวลงมารับประทานกันที่กุฏิชั้นล่างกำลังทานกันอยู่ เด็กส่งหนังสือพิมพ์ก็นำหนังสือพิมพ์รายวันมาส่งให้ นายสมชายเห็นหัวข้อข่าวและภาพถ่ายในหน้าหนึ่งแล้วก็อันทานข้าวไม่ลง

ยิ่งอาจารย์นักเรียนนอกดื่บคาแก่่ง ภาพสตรีวัยสี่สิบที่นอนพับคาพวงมาลัย ข้างล่างมีภาพถ่ายเล็กๆ เพื่อให้เห็นหน้าชัดเจนบอกชื่อ และนามสกุลไว้ชัดเจน เขาอ่านข่าวนั้นแล้วถือหนังสือพิมพ์วิ่งขึ้นไปหาท่านพระครู

“หลวงพ่อดีครับ คุณนายราศีถูกยิงตายเสียแล้วละครับ” พูดพร้อมกับส่งหนังสือพิมพ์รายวันฉบับประจำวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ให้

“ไม่ต้องหอรอกสมชาย ฉันรู้แล้ว ถูกยิงตอนสองทุ่มเมื่อคืนนี้ใช่ไหมล่ะ เขาบอกฉันเมื่อคืนก่อน”

“ที่แกว่ามาลาตายนั้นมันก็เรื่องจริงซีครับหลวงพ่อ ผมนึกว่าแกเพี้ยนซะอีก แล้วแกรู้ไหมครับว่าใครยิงแก เพราะในข่าวยังไม่รู้ตัวคนยิง”

“รู้ซิ ฉันก็รู้”

“ทำไมแกไม่ไปแจ้งความไว้ก่อนล่ะครับ แล้วหลวงพ่อก็จะไปให้ข่าวกับหนังสือพิมพ์หรือเปล่า” ลูกคุณช่างซักถามอย่างอยากรู้

“ก็คนถูกยิงแท้ๆ เขายังไม่ยอมแจ้ง แล้วฉันจะไปรบกวนทำไม มันเป็นเรื่องของกรรมนะสมชาย ไปลงไปทำงานต่อได้แล้ว เอาหนังสือพิมพ์ลงไปด้วย ฉันไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์ ที่ต้องรับทุกวันก็เพื่อเอาไว้ให้พวกเธอและแขกอ่าน” เมื่อท่านไม่สนใจ ไม่ตื่นเต้นกับข่าวนั้น นายสมชายจึงลงมาวิพากษ์วิจารณ์กับนายขุนทองที่กุฏิชั้นล่าง

“มีอะไรตื่นเต้นหรือพี่ ถึงต้องวิ่งขึ้นไปหาหลวงลุง” นายขุนทองถาม ตัวเขาก็อยากรู้ ว่าห่วงกินมากกว่า กินกับนอนต้องมาก่อนเสมอ

“แล้วจะกินข้าวต่อไหมนี้ ไม่กินหนูจะได้เก็บ”

“อยากเก็บก็เก็บได้เลย ข้ากินไม่ลงแล้ว นี่เอ็งดูผู้หญิงคนนี้ซี เขามาบอกหลวงพ่อก่อนที่จะถูกยิงตาย แล้วเขาก็ถูกยิงตายจริงๆ ตายเมื่อคืนนี้ตอนสองทุ่ม”

“อ้าว มาหาหลวงลุงแล้วทำไมหนูไม่เห็นล่ะ”

“ก็เอ็งเอาแต่นอน จะรู้หน้ารู้โมะไร เขามาตอนเอ็งหลับปุ๋ยไปแล้วนะ” ลูกศิษย์วัดแฉ่งไช

“แล้วพี่ให้เขาพบหลวงลุงหรือเปล่า ละเมิดกฎอีกตามเคยล่ะซี” คนเคร่งครัดในกฎเกณฑ์ว่า

“ถึงไม่ให้พบ เขาก็ต้องไปพบจนได้แหละน่า หลวงพ่อบอกว่าเขามาแบบ เจตกุศล” คนมากวียกว่าอธิบาย

“อีกแล้วหรือ เมื่ออาทิตย์ที่แล้วมีคนแก่คนหนึ่งมาแบบเดียวกันนี้ หลวงลุงก็บอกว่าเป็นเจตกุศลเหมือนกัน”

“จิ้งหรือ แล้วทำไมข้าไม่เห็นล่ะ” นายสมชายเป็นฝ่ายถามบ้าง นายขุนทองได้โอกาสแก้แค้นจึงว่า

“ก็พี่มัวไปจับสาวชะนะชิตี ตอนพี่กลับมาชะนะแก่ไปแล้ว หนูอุตส่าห์เดินตามจะไปต่อว่าที่แกละเมิดกฏ ปรากฏว่าตามแกไม่ทัน ตอนหลังถึงได้รู้ว่าแกมาแบบเจตภูติ หลวงลุงเป็นคนบอก”

“แล้วเอ็งว่ามันประหลาดไหมล่ะ ที่วิญญาณออกจากร่างได้ ทั้งๆที่ยังไม่ตาย ข้านึกว่าต้องตายเสียก่อนถึงจะออกได้ ที่วัดนี้สี่อะไรแปลกๆ นะ ไม่รู้วัดอื่นเขาเป็นยังงี้บ้างหรือเปล่า”

“พี่ก็ลองไปอยู่วัดอื่นดูซิ ไม่งั้นก็ไม่รู้”

“อ้อ นี่คิดจะไล่ข้าเหรอก แล้วเอ็งขับรถให้หลวงพ่อได้ว่างั้นเถอะ” ลูกศิษย์วัดคิดไปอีกทาง

“เปล่านี้ ก็พี่อยากรู้ก็ต้องลอง ไม่ลองก็ไม่ว่า หนูไม่ได้คิดจะไล่พี่เลย ให้ตายซี พี่ไปแล้วใครจะมาเป็นคู่ทุกข์คู่ยากของหนู” นายขุนทองพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน

“แต่ข้าอยากรู้โดยไม่ต้องลองนี่นา” นายสมชายว่า

“ถ้าอย่างนั้นหนูก็ไม่รู้จะแนะนำยังไง หรือพี่ว่าหนูควร จะแนะนำพี่ยังไงก็กรุณาแนะนำหนูด้วย นึกว่าเอาบุญเถอะนะพี่นะ”

“นี่หยุด หยุดได้แล้วขุนทอง เอ็งยิ่งพูดก็ยิ่งวรวนจนข้าชักจะเวียนหัวแล้วนะ” นายสมชายพูดอย่างอดรนทนไม่ได้

“เวียนหัวเหรอก เตี่ยรอรเตี้ยรอนหนูจะไปละลายยาลมมาให้” ยังไม่ทันที่นายสมชายจะออกปากห้าม นายขุนทองก็หายเข้าไปในห้อง ครูหนึ่งก็ถือถ้วยยาออกมาส่งให้ลูกศิษย์วัด

“เฮ้! ตี้มชะจะได้หายเวียนหัว” นายสมชายไม่รับถ้วยยา หากใช้มือทั้งสองกุมขมับ พูดว่า

“ขุนทอง ข้าขอร้องเถิดนะ เอ็งอย่าย่ำข้าเลย ไปเก็บสำหรับ

ไปล้างแล้วกวาดถูกุฏิให้เรียบร้อย ส่วนข้าจะไปล้างรถ พรุ่งนี้หลวงพ่อก็จะไปจับนทบริแต่เช้ามีด”

“ให้หนูไปคนได้ไหม เดี่ยวหนูจะขึ้นไปขออนุญาตหลวงลุง”
นายขุนทองว่าเพราะอยากไปเปิดหูเปิดตากับเขาบ้าง

“คงไม่ได้มัง เอ็งต้องอยู่ดูแลเรื่องงานศพ พรุ่งนี้จะมีคนเอาศพมาสดอภิธรรมตอนห่ม” เขาหมายถึงศพเจ้าวลศรี

“ศพใคร แล้วทำไมพี่ถึงรู้ล่ะ”

“ก็เมื่อวันก่อนเข้าไปเยี่ยมเขา เขาบอกพรุ่งนี้ตอนตีสี่สิบนาทิตี่เขาจะตาย ตอนเย็นจะให้ลูกหลานเอาศพมาไว้ที่นี่”

“ใครหนอ หนูรู้จักมั๊ย”

“บ้านวลศรีที่ขายอาหารอยู่ในตัวจังหวัดนะ ดูเหมือนจะชื่อร้าน เนย์โภชนา ข้าไม่รู้หรือกว่าเอ็งรู้จักเขาหรือเปล่า”

“อ้อหรือ เอ. หนูก็ไม่รู้เหมือนกันว่า หนูรู้จักหรือเปล่า”
นายขุนทองล้อเลียน

“นี่พอที พอที ข้าถามอะไรซักอย่างเถอะนะขุนทอง”

“พี่จะถามอะไรก็ถามมาเลย”

“ข้าอยากถามว่าเอ็งเคยไหมที่อยู่ดีๆ ก็ฝันว่างสองขึ้นนะเคยไหม”

“อู๊ย ถ้ามหาเวาเสียว ไม่เคยหรือหะ เคยแต่ทำให้พันคนอื่นว่างนะ พี่จะลองไหม ลองไหม” นายสมชายไม่ตอบหากเดินไปที่โรงรถเพื่อทำหน้าที่ ขึ้นคุยกับเจ้าหนุ่มที่ชื่อขุนทองนานกว่านี้อาจจะยังโทสะไม่ไหว ก็มีนกวานโทสะเสียเหลือเกิน เกิดมาไม่เคยพบไม่เคยเห็น

วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ ท่านพระครูออกจากวัดป่ามะม่วงตั้งแต่ตีสี่ เข้ามาในรถแล้วก็นั่งหลับตาทันที นายสมชาย

รู้สึกเหงาปาก เพราะไม่มีคนคุยด้วย เขาขับรถอย่างตั้งใจ หากขับไปได้ชั่วโมงเศษๆ ก็รู้สึกง่วงเพราะเมื่อคืนกลับจาก “บ้านเหนือ” ดึกไปหน่อย ชายหนุ่มชะลอความเร็วลง ใช้ฟันขบริมฝีปากล่าง จนรู้สึกเจ็บหากก็ยังไม່หายง่วง รถกำลังวิ่งอยู่บนถนนสายเอเชีย ใกล้ปากทางที่จะแยกเข้าถนนพหลโยธิน คิดจะขออนุญาตจอดรถ จึงสັกประเดี๋ยวกั้พอดีกับท่านพระครูพูดขึ้นว่า

“เข้าพหลโยธินแล้วจอดข้างทาง อนุญาตให้หลับสึบนาคี” ชายหนุ่มปฏิบัติตามอย่างแสนจะยินดี เวลา่ง่วงแล้วไม่ได้นอนนั้น มันทรมาณอย่าบอกใคร ท่านพระครูก็ช่างรู้ใจหาใครเหมือน แสนดี มีเมตตาอย่างนี้ สมชายขอรับใช้ไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่เลยแหละ ครึบหลวงพ่อ เขาแอบชอบคุณเ็นใจ ครึ้นจะพูดออกมา ก็กลัวจะหายง่วง ก็เ็นเมื่อท่านอนุญาตให้งึบ มาหายง่วงเสียก็หมดสนุกกัน

เข้าถนนพหลโยธินแล้วนายสมชายก็แอบรถไว้ข้างทาง เปิดไฟฉุกเฉินเอาไว้แล้วเอนกายพิงพนักเก้าอี้ หลับบึ่ไปเ็นทันที เขาไม่หวังว่าจะหลับเกินเวลาที่กำหนด เพราะเมื่อถึงเวลา ท่านพระครูก็จะปลุกเองโดยที่ท่านไม่ต้องดูนาฬิกา ท่านเคยพูดให้เขาฟังบ่อยๆว่า ผู้ที่ฝึกสติไว้ดีแล้ว สามารถใช้สติแทนนาฬิกาปลุกได้

รถวิ่งเข้าเขตอำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี เมื่อเวลาเก้านาฬิกาสี่สึบนาคี หากไม่เสียเวลาจอดข้างทางก็จะถึงเก้าโมงครึ่งพอดีบพอดีตามทีท่านพระครูกำหนดไว้

“สมชายเดี๋ยววะที่ร้านอาหารข้างหน้านั้น หิวหรือยัง” ถามอย่างอาหาร

“นิดหน้อยครึบ เดี๋ยวนิมนต์หลวงพ่อฉันกาแพสั๊กถ้วยคองทันนะครึบ”

“ทันแน่นอน อีกสั๊กห้านาคีก็ถึงแล้ว ต้องไปถึงให้ตรงเวลา

เร็วไปเข้าไป เจ้าภาพเขาจะอึดอัดเป็นกังวล” ท่านสอนลูกศิษย์วัด
ไปในตัว นายสมชายจอดรถหน้าร้านข้าวมันไก่ ซึ่งมีรถยนต์จอด
อยู่หลายคัน แล้วจึงลงมาเปิดประตูให้เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง จาก
นั้นจึงเดินตามท่านเข้าไปในร้านซึ่งมีโต๊ะวางอยู่เพียงโต๊ะเดียว
เก้าอี้เก้าอี้ของร้านถูกลูกจอบเข้ามาต้อนรับ

“นิมนต์ครับ” เขาพูดไทยชัดเจนน แต่สำเนียงจะออกไปทาง
คนจันทน์ นายสมชายต้องแยกไปนั่งอีกโต๊ะหนึ่ง ซึ่งมีลูกค่านั่งรับ
ประทานอยู่เพราะจะนั่งร่วมกับท่านพระครูไม่ได้

“เก้าอี้ของร้านแพรวายหลวงพ่อ ส่วนของหมขอข้าวมันไก่”
เขาเดินมาบอกเก้าอี้แล้วกลับไปนั่งที่เดิม เจ้าของร้านเรียกลูกจ้าง
มาสั่งอีกทีหนึ่ง ตัวเขายืนอย่างสำรวมอยู่ตรงหน้าท่านพระครู

“หลวงพ่อกับมาจากไหนหรือครับ” เขาถาม

“อาตมามาจากวัดป่ามะม่วง จังหวัดสิงห์บุรี เก้าอี้รู้จักวัด
นี้หรือเปล่า เคยได้ยินชื่อไหม”

“ไม่รู้จักครับแต่เคยได้ยินชื่อ เห็นเขาว่าเจ้าอาวาสวัดนี้
ดูหมอแม่นมาก” เจ้าของร้านพูดตาม เสียงลือเสียงเล่าอ้าง ได้ยิน
มาว่านอกจากดูหมอแม่นแล้วท่านยังให้ห่วยเก่งด้วย

“อาตมาไม่เคยให้ห่วยใคร ส่วนเรื่องดูหมอก็เคยมาบ้างสมัย
ที่มีกระจกหมอดู แต่ก็ได้โยนทิ้งน้ำไปร่วมยี่สิบปีแล้ว” ท่านตอบตาม
จริง

“หรือครับ แหม ผมนี่กว่าจะได้เลขสักตัวสองตัว” เจ้าของ
ร้านรู้สึกผิดหวัง ที่จริงเขารวยอยู่แล้วหากก็อยากรวยขึ้นไปอีก วิสัย
ของปุถุชนนั้นคำว่า พอ ย่อมไม่มี

“ขยันทำมาหากินก็รวยเองนั่นแหละ ก็มีรายได้ทุกวันไม่ใช่
หรือ”

“ครับ แต่มันน้อย อยากได้ทีละมากๆ นะครับหลวงพ่อ”
คนมีนิสัยง่อมแต่กำเนิดว่า

“มากมันก็มาจากน้อยนะโยมนะ โบราณเขาสอนว่า อย่า
นอนตื่นสาย อย่าอายุทำกิน อย่าหมิ่นเงินน้อย อย่านอนคอย
วาทนา อาตมาว่าเขามีเหตุผลนะคนโบราณนะ” พอดีกับลูกจ้างนำ
กาแฟมาให้ เจ้าของร้านจึงรับมาประเคนด้วยตนเอง เสร็จแล้วจึง
ขอตัวไปดูแลลูกค้าโต๊ะอื่นๆ เพราะคิดว่าอย่างไรเสียคงไม่ได้เลขแน่
ในความรู้สึกของเขา หลวงพ่อดังนี้ไม่น่าศรัทธา “พระที่ดูหมิ่นไม่
เป็น ให้หวยไม่ได้ ใครจะไปศรัทธาเสื่อมใส” เจ้าของร้านคิด

ออกจากร้านอาหาร นายสมชายก็ขับรถตามแผนผังที่คุณ
นายโสภิตส่งผ่านมาทางท่านพระครูและก็ไปถึงบ้านงานตรงเวลา
คุณนายโสภิตออกมาต้อนรับถึงรถ

“นิมนต์ค่ะหลวงพ่อ กำลังกลัวว่าสมชายจะพาหลวงพ่อหลง
ทางอยู่เขียว ที่ไหนได้มาก่อนองค์อื่นๆ เสียอีก” คุณนายพูดอย่าง
ยินดี นิมนต์ท่านเข้าไปนั่งยังอาสนะที่จัดเตรียมไว้สำหรับพระสงฆ์
๙ รูป ท่านพระครูเลือกนั่งเป็นลำดับที่สองเพราะทราบว่ามีท่านเจ้าคุณ
รูปหนึ่งได้รับนิมนต์มางานเดียวกัน เห็นหนอ มีประโยชน์อย่างนี้

ท่านสังเกตการจัดอาสนะสงฆ์ที่เจ้าภาพจัดไว้ เห็นว่าไม่ถูกต้อง
ตามประเพณีนิยม พระพุทธรูปควรจะไว้ทางขวามือของพระ
สงฆ์ก็ไปอยู่ทางซ้ายมือ ครั้นมองไปทางขวาก็เห็นว่าเป็นห้องน้ำ จึง
เข้าใจเหตุผลและความจำเป็นที่เจ้าภาพต้องจัดพระพุทธรูปไว้ทาง
ซ้ายมือ ประเดี๋ยวหนึ่งท่านเจ้าคุณกับพระสงฆ์อีก ๗ รูป ก็มาถึง
สงฆ์ ๗ รูปนั่งต่อจากท่าน ส่วนท่านเจ้าคุณนั่งอาสนะที่ติดกับพระ
พุทธรูปซึ่งเป็น “หัวแถว”

ท่านพระครูทำความเคารพท่านเจ้าคุณด้วยการกราบ

สามครั้ง รับประทานแล้ว ผู้มาใหม่ก็เริ่มรายการตำหนิเจ้าภาพด้วยเสียงที่ค่อนข้างดังว่า “โยมทำไมเอาพระพุทธรูปมาไว้ทางซ้ายมือของพระสงฆ์ ทำไมไม่เอาไว้ขวามือ โยมทำผิดรู้ไหม”

“เจ้าคะ” คุณนายโสภิตรับผิดโดยไม่ได้ แก้ว

“ที่หน้าที่หลังอยู่ได้ทำอย่างนี้อีกนะ แยกไปใครมาอายุเขาคอนที่ไม่รู้ธรรมเนียมก็ไม่ว่าอะไร แต่คนที่รู้เขาจะตำหนิเอา” ท่านว่า อีก

“เจ้าคะ” คุณนายเจ้าของบ้านรับผิดอีก

“อะไร เป็นถึงคุณนายนายอำเภอกว่าทำไมไม่รู้จักขนบธรรมเนียมเสียบ้างเลย” คราวนี้คุณนายหน้าสลดลงนิดหนึ่ง อธิบายซ้ำๆ หากขัดถ้อยขัดคำว่า

“ท่านเจ้าคุณเจ้าคะ ดิฉันพอจะรู้ธรรมเนียมเจ้าคะ แต่ที่ต้องทำอย่างนั้นเพราะเห็นว่าการเอาพระพุทธรูปไปตั้งติดกับห้องน้ำมันไม่เหมาะ ดิฉันก็เลยต้องยอมผิดธรรมเนียมเจ้าคะ”

ฟังคำอธิบายของคนเป็นเจ้าภาพแล้ว ท่านเจ้าคุณถึงกับหน้าเสีย คิดในใจว่าไม่น่า ปากไว เช่นนี้เลย อายพระลูกวัด ๗ รูปนั้นก็อาย ไหนจะรูปที่ติดกับท่านนี้อีกเล่า มาจากวัดไหนก็ไม่รู้ แต่ดูท่าทางจะเป็น พระภุชเณร เสียมากกว่า

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนั่งนิ่งดูเหตุการณ์อยู่ แล้วท่านก็ได้บทเรียนอีกบทหนึ่งโดยที่ไม่ต้องไปโรงเรียน บทเรียนนั้นสอนท่านว่า ไปที่ไหนอย่าเอาปากไปก่อน ขอให้ถือคติว่า ตาดู หูฟัง ปากนิ่ง จะได้ไม่ต้องอับอายขายหน้าคนอื่นเขา

ทักทายปราศรัยกับเจ้าของบ้านพอสมควรแก่เวลาแล้ว พระสงฆ์ทั้ง ๘ รูปก็เริ่มเจริญพระพุทธรูปมนต์ จากนั้นคุณนายโสภิตและญาติๆ จึงช่วยกันถวายภัตตาหารแด่พระสงฆ์

ท่านพระครูเจริญคิดว่างานนี้หากท่านเพียงนั่งพิจารณาอาหารโดยไม่ฉันก็คงจะต้องถูกท่านเจ้าคุณช่างเจรจาแบบนี้ตำหนิติเตียนเอาเป็นแน่ ผลอยู่ คุณนายโสภิตก็จะถูกเอ็ดอีกว่าไปนิมนต์พระบ้าง บอจ จากที่ไหนมาก็ไม่รู้ ดังนั้นจึงฉันไปสองสามคำพอเป็นพิธี

ครั้นพระสงฆ์ฉันภัตตาหารเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คุณนายโสภิตจึงถวายจตุปัจจัยไทยธรรมแด่พระสงฆ์ทั้ง ๘ รูป เมื่อพระสงฆ์ **ยถาสัพพี** เธอจึงกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลไปให้นายอำเภอสิทธิศักดิ์ สามีผู้ล่วงลับ ท่านพระครูเคยสอนไว้ว่า **ยถาให้ผี สัพพีให้คน** ดังนั้นเมื่อพระขึ้น **ยถา วาริวหา...** เธอจึงเริ่มรินน้ำลงในภาชนะกระทั้งท่านว่าถึง **มณี ไชตรีโส ยถา** แล้วประนมมือรับพรเมื่อท่านขึ้น **สัพพีติโย วิวชชนตุ**

เมื่อพิธีทำบุญอายุครบ ๕ รอบของคุณนายโสภิตเสร็จสิ้นลง ท่านเจ้าคุณและพระลูกวัดอีก ๗ รูป จึงลากลับ คุณนายโสภิตไปส่งท่านถึงรถ

“คุณนาย พระที่นั่งติดกับอาตมาเป็นใครกัน” ท่านเจ้าคุณถาม รู้สึกไม่ถูกชะตา กับ **พระภุช** รูปนั้น คงเป็นพระภุชแน่ๆ ก็ทำทางเขยๆออกอย่างนั้น แต่จะเป็น **พระภุช** หรือ **พระนครบาล** ท่านก็รู้สึกไม่ถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น ไม่ถูกชะตาเอามาจๆ คุณนายโสภิตไม่ตอบในทันที เธอกำลังคิดหาคำตอบที่เหมาะสม ดูเหมือนท่านเจ้าคุณจะมี **จิตริษยา** ท่านพระครูอยู่ในใจ ตัวเธอเองนั้นเคารพนับถือท่านพระครูมากกว่า เพราะท่านเป็นพระปฏิบัติ ส่วนท่านเจ้าคุณนั้นเคยนับถือกันสมัยที่คุณสิทธิศักดิ์ยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่เลื่อมใสในจริยาวัตรของท่านสักเท่าไร ขนาดลูกศิษย์ใกล้ชิดของท่านยังมาแอบนินทาให้คุณนายฟังถึงสรรพคุณของเจ้าคุณรูปนี้ว่า

เข้าเอน เพลนอน เย็นพักผ่อน คำจำวัด ดึกซัดมามา ดีห้าคิด
ดอกเบี้ยว เขาบอกว่าท่านมีเงินเป็นล้านๆให้คนกู้ ยิ่งกว่านั้นลูกศิษย์
คนเดียวกันนี้ยังมาเล่าอีก จะจริงหรือไม่จริงก็อยู่ที่ลูกศิษย์คนนั้น
เขาเล่าให้คุณนายฟังว่า

“คุณนายครับ ผมนะแสนจะอึดอัด พุดไม่ออก บอกไม่ได้
ครั้นจะไม่พุดไม่บอก มันก็อึดอัดแน่นอน ผมก็ขอบอกคุณนาย
คนเดียวกันนี้แล้วกัน รู้แล้วก็เหยียบเสียนะครับ เหยียบให้แน่นๆเพราะ
ถ้าเรื่องนี้รู้ถึงหูท่านเจ้าคุณเมื่อไร ผมต้องตายเมื่อนั้น ตายยังเขียน
เขียนนาครับ” เขาอารัมภบทยืดยาวก่อนแล้วว่า

“คุณนายทราบไหมครับ ที่ท่านเจ้าคุณท่านคุยว่าสามารถ
เข้า นิโรธสมบัติ ได้ถึงเจ็ดวันนั้น ความจริงเป็นอย่างไร” เขายก
มือท่อมศีรษะพร้อมกล่าวคำสาบาน “เจ้าประคุณ ถ้าลูกข้างใส่ร้าย
พระสงฆ์องค์เจ้าขอให้ลูกข้างตายไปตกนรกเกิด” แล้วจึงเล่าวิธีการ
เข้านิโรธสมบัติของท่านเจ้าคุณว่าท่านจะปิดกุฏิ ๗ วัน ห้ามลูก
ศิษย์ลูกหาเยี่ยมเยียน โดยสั่งเขาให้บอกคนเหล่านั้นว่าท่านจะเข้า
นิโรธสมบัติเป็นเวลาเจ็ดคืนเจ็ดวันติดต่อกันโดยไม่ฉันและไม่จำวัด
ตัวเขาเท่านั้นที่รู้ว่าท่าน ดูน อหารการกินไว้เต็มตู้เย็นแล้วสั่งให้
เขาทำขึ้นมาถวาย

กินๆ นอนๆ อยู่ในกุฏิครบตามเวลาที่กำหนดแล้วก็ให้เขา
ประกาศแก่ลูกศิษย์ลูกหาว่าท่านออกจากนิโรธสมบัติแล้ว ใคร
อยากได้น้ำดื่มก็ให้รีบเอาอาหารตลอดจนข้าวของเงินทองมาถวาย
เพราะการถวายของกับพระที่เพิ่งออกจากนิโรธสมบัตินั้นมี
อานิสงส์แรงกล้า

บรรดาผู้กบฏแต่ได้รับัญญาทั้งหลายก็พากันมาถวายของ
และกล่าวชื่นชมว่า ผิวพรรณท่านเจ้าคุณผ่องใสเพราะอำนาจสมาธิ

มีเขาคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าท่านปล่อยใส่เพราะกินๆ นอนๆ อยู่ในกุฏิ ถึงเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่รู้ว่าท่านจะหลอกลวงชาวบ้านไปทำไม ช่างไม่กลัวบาปกลัวกรรมเสียบ้างเลย

ส่งท่านเจ้าคุณและพระลูกวัดกลับกรุงเทพฯ แล้ว คุณนายโสภิตจึงกลับมาคุยกับท่านพระครูเพื่อ รายงานผลการปฏิบัติธรรม ให้ท่านทราบ คุณนายเคยไปเข้ากรรมฐานที่วัดป่ามะม่วงหลายครั้ง และนำมาปฏิบัติต่อบ้านทุกวัน มีปัญหาอะไรก็ไปเรียนถามท่านพระครู เพราะตอนนั้นสามีของคุณนายเป็นนายอำเภอเมืองจังหวัดสิงห์บุรี การไปมาจึงไม่ลำบาก ต่อเมื่อนายอำเภอเสียชีวิต คุณนายจึงย้ายกลับมาอยู่ภูมิลำเนาเดิมที่จังหวัดจันทบุรี แล้วก็เลยไม่ได้ไปหาท่านพระครูอีก

“หลวงพ่อคะ เมื่ออาทิตย์ก่อนเกิดเรื่องอัศจรรย์ค่ะ” คุณนายพูดขึ้น เมื่อกลับมานั่งเรียบร้อยแล้ว

“อัศจรรย์ยังไงหรือคุณนาย” ท่านถาม

“ก็ดิฉันนั่งกรรมฐานอยู่ในห้องพระตึ๋งเกิดตัวลอยออกไปนอกหน้าต่าง กิ่งทับทิมเกือบแทงตาแฉะค่ะ พวกคนใช้เขาเห็นเลยพากันคิดว่าดิฉันได้คุณวิเศษ สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ แหม! ลอยออกไปตกดังตุบ ยิ่งหาว่าเหาะได้” คุณนายเล่า ยิ่งนึกฆ่าตัวเองไม่หาย

“ก่อนจะลอยคุณนายรู้สึกอย่างไร”

“รู้สึกตัวมันเบาค่ะ ดิฉันก็กำหนด เบาหนอ พอกำหนดอย่างนั้นตัวมันก็ลอยขึ้น ไม่ทราบลอยได้ยังไง น้ำหนักร่วมแปดสิบ” เธอพูดอย่างกังขา

“แล้วคุณนายกำหนดว่ายังไงตอนตัวลอยนะ”

“ดิฉันกำหนด ลอยหนอๆ ค่ะ”

“แล้วกัน กำหนดอย่างนั้นจะไปได้เรื่องอะไร บอกให้ลอย มันก็ลอยนะซิ ดินะที่ไม่ลอยไปถึงวัดป่ามะม่วงโน่น” ท่านพระครู พุคย์มิ่งๆ คุณนายจึงเอออวยว่า

“แหม ถ้าไปถึงโน่นก็ดีชิคะหลวงพ่อดิฉันจะได้เลิกจ้าง คนขับรถ อยากรไปไหนมาไหนก็ลอยไป แบบนี้เขาเรียกว่าอะไร คะหลวงพ่อดิฉันได้ญาณอะไร” คนถามอยากรู้

“ไม่ใช่ญาณหรือที่คุณนาย เป็นอำนาจของปีตินะ ปีติที่ทำให้ตัวเบาลอยขึ้นได้นั้นเขาเรียกว่า อูพเพงคาปีติ การเกิดปีติขึ้น เพราะองค์ธรรมขณะที่ปฏิบัติไม่สมดุลกัน กล่าวคือ สติ วิริยะ และสมาธิ มันไม่เสมอกัน สมาธิมันเกินสติและวิริยะ จึงทำให้ออกนอกกลู่นอกทาง ฉะนั้นคุณนายต้องเพิ่มสติให้มากขึ้นอีก ให้มันเสมอกับวิริยะและสมาธิ การปฏิบัติจึงจะก้าวหน้า”

“แต่ดิฉันก็มีสตินะคะหลวงพ่อดิฉันก็” คุณนายพูดอย่างแคลงใจ

“อาตมาก็ไม่ได้ว่าคุณนายไม่มีสติ เพียงแต่บอกว่ากำลังของมันต้องกว่าสมาธิกับวิริยะ แล้วเวลากำหนดขณะเมื่อตัวลอย คุณนายต้องกำหนดว่า **รู้หนอ รู้หนอ** คือเอาสติไปรู้ว่าตัวกำลังลอย ถ้ากำหนดอย่างนี้แล้วมันยังลอย คุณนายต้องกำหนดว่า **หยุดหนอ หยุดหนอ** เข้าใจหรือยัง อย่าไปกำหนด ลอยหนอ เกิดลอยไป ตกน้ำตกท่าเดียวจะมหาว่าอาตมาสอนไม่ดี”

“แหม ดิฉันนึกว่าตัวเองได้ญาณสูงถึงกับเหาะเหินเดินอากาศได้เสียอีก ถ้าเป็นเช่นนั้นดิฉันจะได้ขายรถ เลิกใช้รถไปเลย” คุณนายโสภิตพูดติดตลก บรรดาญาติมิตรที่นั่งฟังการสนทนา ระหว่างคุณนายวัยหกสิบกับพระภิกษุวัยห้าสิบอยู่นั้น ไม่มีสักคนที่จะเข้าใจด้วยไม่เคยได้ยินได้ฟังเรื่องเช่นนี้มาก่อนเลยในชีวิต

๕๖

พระพุทธโสธร

สนทนาปราศรัยกับเจ้าภาพจนได้เวลาอันสมควรแล้ว ท่านพระครูก็เอ่ยปากลาด้วยตั้งใจจะไปแวะนมัสการหลวงพ่อบุญพระพุทธรูปโสธร ที่จังหวัดฉะเชิงเทราก่อน ต่อจากนั้นจึงจะไปร่วมงานสวดพระอภิธรรมศพคุณนายราศีที่วัดธาตุทอง

คุณนายโสภิตนิมนต์ให้ท่านสงวนน้ำให้สดชื่นเบิกบานเสียก่อนเพราะจะต้องเดินทางอีกหลายชั่วโมง นายสมชายก็ถือโอกาสอาบน้ำอาบทำเพื่อความกระปรี้กระเปร่า จะได้ไม่่วงในขณะขับรถ

กว่าท่านพระครูจะขึ้นรถได้ นายสมชายก็ต้องสตาร์ทรถออกร่วมชั่วโมง เพราะเดียวคนโน้นเข้ามาถาม คนนั้นเข้ามาคุย ล่ำลากันอยู่นั่นแล้ว พอคนนั้นลา คนโน้นก็เข้ามาคุย จนนายสมชายรู้สึกเวียนหัว ข้างฝ่ายคุณนายโสภิตก็ยกมือไหว้ลาแล้วลาอีกจนนายสมชายอดรอนทนไม่ได้ต้องลงไปสัพยอกว่า

“หลวงพ่อบุญ สตาร์ทรถรอหมดน้ำมันไปครึ่งถังแล้วนะครับ”
นั่นแหละท่านจึงขึ้นไปนั่งในรถคู่กับคนขับ โดยมีหลานชายของคุณนายโสภิตเป็นผู้เปิดปิดประตูให้ ท่านไขกระจกลงกล่าวล่ำล่ำกับพวกเขาอีก

“อาตมาไปนะโยมนะ อย่าลืมไปเที่ยววัดป่ามะม่วงบ้างล่ะ”

“คะหลวงพ่อก่อนวันหลังฉันจะขอไปเข้ากรรมฐาน จะได้เหาะได้อย่างที่โสภิต” น้องสาวคุณนายโสภิตว่า

“ตกลง อย่ายล่มีไปนะ” ท่านส่าหับ นายสมชายเคลื่อนรถออกซ้าๆ กระนั้นก็ยังมีคนเกาะหน้าต่างรถเดินตามมาพูดคุยกับท่าน ต่อเมื่อรถวิ่งเร็วขึ้นจนพวกเขาตามไม่ทัน การสนทนาและล่ำลาจึงมีอันสิ้นสุดลง

“จำวัดที่นี้ซ้กคืนดีไหมครับหลวงพ่อก่อน” นายสมชายพูดประชิดขึ้น

“อย่าเลยเตี่ยวสาวบ้านเหนือเขาจะเสร้างสร้อยละห้อยหาที่ไม่เห็นหน้าเธอ” ท่านพูดแทงใจดำคนที่กำลังขับรถ นายสมชายจึงต้องเจียบเพราะเกิดคิดถึงคนรักขึ้นมาตะหงิดๆ วันนีก็ว่าจะถึงวัดก็คงตึกตื่นเที่ยงคืน จะเห็นหน้ากันอีกครั้งก็คงตกค่ำของวันรุ่งขึ้น คิดถึง คิดถึง คิดถึงคะหนึ่งหา เขาแอบครวญเพลงอยู่ในใจ

ท่านพระครูเปิดโอกาสให้เขาคิดคำนึงอย่างอิสระด้วยการไม่ชวนคุย ท่านนั่งหลับตาไปตลอดทางกระทั่งรถแล่นมาจอดที่ลานจอดรถ วัดพระพุทธโสธร

“หลวงพ่อก่อนจะเข้าไปเยี่ยมท่านเจ้าอาวาสด้วยหรือเปล่าครับ” นายสมชายถาม

“ไม่หรอก ท่านไม่อยู่ ไปกรุงเทพฯ ตั้งแต่เช้า”

“ทำไมหลวงพ่อรู้ล่ะครับ” ถามเพราะเคยปาก

“ก็ทำไมฉันจะไม่วู้ล่ะ” ตอบเพราะเคยชิน

“นั่นซึ ผมก็ชอบล่มีทุกที่ว่าหลวงพ่อนะรู้อะไรๆ ได้ทุกอย่างถ้าอยากจะรู้ แต่ก็อดถามไม่ได้สักที ปากมันเคยนะครับ” เขาพูดพลางอ้อมมาเปิดประตูให้ท่านลงจากรถแล้วเดินตามท่านเข้าไปในวิหารที่สถิตพระพุทธรโสธร ซื่อดอกไม้ ฐูป เทียน ทอง ถวายท่าน

และให้ตัวเองด้วย ท่านพระครูเข้าไปกราบนมัสการพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ของจังหวัดฉะเชิงเทรา เสร็จแล้วจึงเดินกลับมาขึ้นรถ สั่งคนขับว่า

“ประเดี้ยวแวะซื้อกระดาษสารทำร้านข้างทางไปฝากญาติโยมเขาหน่อย” ญาติโยมที่ท่านพูดถึงได้แก่พระลูกวัด แม่ชี แม่ครัว ตลอดจนอุบาสกอุบาสิกาที่มาเข้ากรรมฐาน ไปไหนมาไหนท่านมักจะมิของติดไม้ติดมือมาฝากพวกเขาเสมอๆ

“หลวงพ่อกับ เขาว่ากันว่าหลวงพ่อโสทรท่านศักดิ์สิทธิ์มาก เป็นเพราะอะไรครับ แล้วทำไมพระพุทธรูปองค์อื่นๆถึงไม่ศักดิ์สิทธิ์” นายสมชายตั้งคำถาม

“จะว่าไปแล้ว พระพุทธรูปก็เหมือนกัน ทั้งนั้นแหละ คือทำจากอิฐจากปูนเหมือนกัน แต่บางองค์ศักดิ์สิทธิ์ขณะที่อีกหลายองค์ไม่ศักดิ์สิทธิ์นั้นขึ้นอยู่กับเทพหรือเทวดาที่สิงสถิตอยู่ที่พระพุทธรูปองค์นั้นๆ ถ้ามีเทพหลายองค์ก็มีความศักดิ์สิทธิ์มาก ถ้าไม่มีเทพสิงสถิตอยู่เลยก็เป็น พระอิฐพระปูนธรรมดาๆ แต่เราก็สักการบูชาในฐานะที่ท่านเป็นองค์แทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือที่เรียกว่าเป็นพุทธานุสสติ ส่วนความศักดิ์สิทธิ์เป็นอีกเรื่องหนึ่งไม่เกี่ยวกัน”

“แล้วหลวงพ่อโสทรท่านมีเทพสิงสถิตอยู่ที่องค์ครับ”

“สิบกองค์ พระพุทธรูปชินราชกับหลวงพ่อดำไว้ซึ่งก็มีเทพสิงสถิตหลายองค์ เทพเหล่านี้เป็นสัมมาทิฐิ หรือที่เรียกว่าพวกเทวดาตรง ส่วนพวกเทวดาพาลไม่ชอบอยู่กับพระ เพราะคุณธรรมไม่มี พวกนี้จะเกลียดพระด้วยซ้ำ ก็เหมือนมนุษย์ พวกที่ทำบาปทำชั่วเป็นอาชิต พวกนี้จะไม่นับถือพระ เห็นพระแล้วก็ไม่เลื่อมใส บางคนมีอาการคลื่นไส้ด้วยซ้ำ

ฉันเคยรู้จักคนหนึ่งชื่อ นายบุญช่วย หมอนี่เข้าวัดก็อาเจียน เห็นพระก็คลื่นไส้ เลยเกลียดวัดเกลียดพระ ฉันก็เลยมาวิจัยดูว่าเป็นเพราะเหตุอะไร ก็ได้เห็นกฎแห่งกรรมของเขาว่า ตาคนนี้บาปหนักชาติก่อนๆ ทำกรรมชั่วไว้มาก มาชาตินี้ก็มียาซีพรีบจ้างฆ่าคน”

“แล้วแบบนี้รกรเขาปล่อยออกมาได้อย่างไรครับ ทำไมเขาไม่เอาตัวไปลงโทษทัณฑ์” คนถามรู้สึกกังขา

“ยังไม่ถึงเวลา อย่าลืมว่ากรรมมันก็ทำหน้าที่เหมือนม้วนเทปบันทึกเสียงนั่นแหละ เมื่อถึงเวลาจะให้ผลเองโดยอัตโนมัติเหมือนการหมุนของม้วนเทป”

“แล้วนายบุญช่วยคนนี้เป็นคนเดียวกับที่ทำให้หลวงพ่อเขวียงกระจกหมอดูลงแม่น้ำเจ้าพระยาหรือเปล่าครับ”

“ไม่ใช่ คนละคน แต่บังเอิญชื่อไปพ้องกัน”

“แหม พุดก็พุดเถอะครับหลวงพ่อ ตั้งแต่ผมรู้จักคนชื่อนี้มาก็คนก็คนก็หาไม่ได้สักคน อย่างนายบุญช่วยที่อยู่บ้านเหนือวัดนั้นก็ล็กเล็กขโมยน้อยเป็นอาจิณจนชาวบ้านเขาเบื่อหน่าย ถ้าผมมีลูกรับรองไม่ให้ชื่อนี้เด็ดขาด” ชายหนุ่มว่า

“จะชื่ออะไรไม่สำคัญหรอก สำคัญที่ตัวคนต่างหากละ คนจะดีจะเลวอยู่ที่การกระทำ ไม่ได้อยู่ที่ชื่อ คนชื่อบุญแต่ทำบาปก็ต้องได้บาปอยู่วันยังค่ำ หรือถ้าเกิดมีคนชื่อนายบาปแต่เขาทำบุญเขาก็ได้บุญ เมื่อตายไปก็จะเข้าถึงสุคติโลกสวรรค์ ส่วนนายบุญกลับต้องไปอบาย ไปทุคติ” ท่านพระครูอธิบายพร้อมยกตัวอย่างให้คนเป็นศิษย์ฟัง

“หลวงพ่อครับ สวดอภิธรรมศพคุณนายราศีเริ่มก็ทุ้มครับ” นายสมชายเปลี่ยนเรื่องถาม

“ทุ้มตรง เธอถามทำไม”

“เมื่อไปถึงก่อนงานเริ่มเรามีเก้าอี้หรือครับ” เขาแสดงอาการปริวิตกเพราะขณะนั้นเพิ่งจะสี่โมงเย็น อีกชั่วโมงเศษ ๆ ก็จะถึงกรุงเทพฯ

“เรื่องนั้นเธออย่าได้กังวลไปเลย ประเดี๋ยวถึงกรุงเทพฯ เธอพาฉันไปเสาชิงช้า ฉันจะไปหาซื้อผ้าไตรสักสองสำหรับ เอาไว้ช่วยวันเผาศพเงินวาลศรีสำหรับหนึ่ง คุณนายราตรีอีกสำหรับหนึ่ง กรุงเทพฯรถติด กว่าจะไปจะมากก็ได้เวลาทุ่มพอดี เชื้อฉันซิ”

“ครับ ผมเชื่อหลวงพ่อก่อน” นิ่งไปอีดีใจหนึ่งก็ถามขึ้นอีกว่า “แล้วเราจะถึงวัดที่ทุ่มก็ยามกันละครับ”

“จะถึงที่ทุ่มก็ช่างปะไร ไม่เห็นมีอะไรต้องห่วง หรือว่าเธอห่วงอะไร” ท่านแก่งย่อนถาม

“ผมก็ไม่ห่วงอะไรหรอกครับ ถ้าจะห่วงก็ห่วงหลวงพ่อนั้นแหละ กลัวว่าจะเหนื่อยเกินไป” เขาว่า

“อย่าเอาฉันมาอ้างเลยนะ เธอกลัวจะไม่ได้เห็นหน้าสาวบ้านเหนือต่างหาก ทำใจเสียเถอะสมชายเอ๊ย วันนี้อย่างไร ก็ไม่ได้พบกันฉันรู้ แล้วก็ยังรู้ด้วยว่าเธอจะไม่ถึงกับขาดใจวายปราณเสียก่อนหรอก ดวงยังไม่ถึงขาด” ท่านพูดอย่างรู้เท่าทัน ฝ่ายนั้นจึงออกไปข้างๆคุดๆว่า

“ครับ ดวงอย่างผมอายุยืนว่าจะอยู่ไปสักสองร้อยห้าสิบปีค่อยตาย”

“นั่นหรือ นิมนต์ตามสบายนะ ส่วนฉันอีกสี่ปีก็ขอลา” ท่านเฉลบบอก ความลับ คนฟังตกใจเหลือหลายจนรถเฉลอบออกขวาไปครึ่งคัน โชคดีที่ไม่มีรถสวนมา จึงทำให้คนขับทั้งตกใจทั้งโล่งใจในเวลาเดียวกัน

เขาประคองพวงมาลัยให้รถเข้าเส้นทางแล้วลดความเร็วลง

กระทั่งรถคันหลังๆ ที่วิ่งตามมาแซงออกหน้าไปหมดแล้วจึงเบรค
พรีดจอดเสียตรงข้างทางด้วยหมดเรี่ยวแรงที่จะขับต่อไป

“ขับรถขับราให้มันดีๆ หน่อย ประเดี๋ยวก็อยู่ไม่ครบสองร้อย
ห้าสิบบปีหรอก” ท่านพระครูสัพพยอกขณะนี้นายสมชายคิดว่ากำลัง
อยู่ในช่วงเวลา หน้าสีหน้าชวาน

“นี่เธอหยุดรถทำไมกัน” ท่านถามด้วยอาการปกติทั้งน้ำ
เสียงและสีหน้า

“หลวงพ่อดีครับ ผมไหว้ละ” พูดพร้อมกับยกมือไหว้

“ผมถามจริงๆ เถอะครับว่าเมื่อกี้หลวงพ่อ พูดอะไร หลวง
พ่อพูดเล่นใช่ไหมครับ ผมไม่สบายใจเลยที่ได้ยิน”

“นั่นเพราะเธอเป็นคนไม่ยอมรับความจริงนะซี เอาละ
ไหนๆ ฉันก็ผลอพุดออกไปแล้วก็จะบอกให้เธอรู้ไว้เสียเลย เธอฟัง
แล้วก็จำไว้นะว่าวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ฉันจะประสพ
อุบัติเหตุรถคว่ำคอหักตายตอนเที่ยงสี่สิบห้า ฎกแห่งกรรมบอกอย่าง
นั้น” ได้ยินท่านพูด นายสมชายถึงกับร้องไห้ด้วยความโทมนัส เขา
เอามือปิดหน้าตาแล้วถามท่านว่า

“ทำไมหลวงพ่อจะต้องเป็นอย่างนั้นด้วยครับ นี่ถ้าผมไม่ได้
ยินจากปากหลวงพ่อเอง ผมจะไม่เชื่อเด็ดขาด”

“เพราะกรรมชัสมชายเอ๋ย กรรมบันดาลให้ฉันต้องเป็น
อย่างนั้น” ท่านตอบเสียงเรียบ

“กรรมอะไรครับ ผมเห็นหลวงพ่อทำแต่กรรมดี”

“ตอนทำกรรมชั่วเธอไม่เห็นนะซี ดูเหมือนเธอจะยังไม่เกิด
ด้วยมั้ง ตอนฉันอายุสิบสองสิบสามฉันฆ่านกตายเป็นร้อยๆ นก
กระสา ยิงมันลงมาแล้วก็หักคอมันซ้ำอีก”

“หรือครับ แต่นั่นมันตอนเด็ก หลวงพ่อยังไม่ทันรู้เรื่องบาป

บุญคุณโทษ ตอนนี้หลวงพ่อบวชแล้วและก็เป็นผู้วิเศษอีกด้วย ผมว่าไม่น่าจะต้องไปรับกรรมถึงปานนั้น”

“ถ้าฉันเป็นผู้วิเศษอย่างที่เธอก็ดีนะซี แต่บังเอิญฉันไม่ได้เป็น เพราะฉะนั้นก็เลยต้องรับกรรมไปตามระเบียบ อ้อ! แต่ถึงจะเป็นผู้วิเศษก็ใช่ว่าจะหนีกรรมพ้นหรอกนะ ดูอย่างพระโมคคัลลานะ ท่านเป็นผู้วิเศษขนาดเหาะเหินเดินอากาศได้ก็ยิ่งถูกโจรทุบจนกระดูกแหลกเป็นเม็ล็ดข้าวสารหัก เพราะฉะนั้นเธอจงเข้าใจเสียใหม่ให้ถูกต้องว่า ผู้วิเศษก็ต้องชดใช้กรรมเหมือนกัน เอาละ ทำให้สบายแล้วก็ออกธได้ ประเดี๋ยวจะไม่ทันงาน แล้วก็เก็บเรื่องนี้เป็นความลับนะ อย่าบอกใครเป็นอันขาดโดยเฉพาะเจ้าขุนทอง ฉันรำคาญ ประเดี๋ยวก็จะมาทำวิ้วร้ายกระตุ้วใส่ฉัน” ท่านนึกเห็นภาพของหลานชายหากเขาทราบเรื่องนี้

“หลวงพ่อกเคยบอกเรื่องนี้กับใครหรือยังครับ”

“ก็เผลอบอกพระบัวเหี่ยวเป็นคนแรก เธอเป็นคนที่สอง เอาไว้เวลานั้นใกล้เข้ามาจึงจะบอกคนอื่น ๆ มันจำเป็นต้องบอกนะ ฉันจะได้ขอโหสิกรรมจากเขา ขณะเดียวกันก็ได้ขอบคุณผู้ที่ช่วยเหลือฉัน เช่น ญาติโยมที่นำข้าวของเงินทองมาช่วยเป็นค่าน้ำค่าไฟและค่าอาหาร เป็นต้น”

“หลวงพ่อก็ไม่มีทางแก้ไขอย่างอื่นเลยหรือครับ หรืออย่างน้อยก็ต่อเวลาไปอีกสักสิบปียี่สิบปี หลวงพ่อน่าจะต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรได้ ผมรู้ว่าหลวงพ่อก็ทำได้” นายสมชายยังไม่ยอมยุติเรื่องที่กำลังสนทนาอยู่

“สมชาย เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว” ท่านพระครูสั่ง แม้จะด้วยเสียงที่ราบเรียบ หากชายหนุ่มก็รู้ว่าต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เขาจึงหยุดพูดแต่มิได้หยุดคิด คิดข้องใจสงสัยไปตลอดทาง เกี่ยว

กับเรื่องบาปบุญคุณโทษ เรื่องกรรมดีและกรรมชั่ว คิดแล้วคิดเล่า
เฝ้าแต่คิดก็ยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ ในที่สุดเลยเปลี่ยนมาคิดถึง
สาวบ้านเหนือแทน เพราะสบายใจกว่า

นายสมชายนำท่านพระครูมาส่งที่ร้านสังฆภัณฑ์แห่งหนึ่ง
ย่านเสาชิงช้า แล้วตัวเขาก็ไปหาที่จอดรถ ท่านพระครูเดินเข้าไป
ในร้าน คนขายอายุประมาณสี่สิบเศษรีบเข้ามาต้อนรับ

“นิมนต์ครับ หลวงพ่อ มีอะไรจะให้ผมรับใช้” เขายกเก้าอี้
มาให้ท่านนั่งพลางหันไปสั่งลูกจ้างให้นำน้ำชาร้อนๆมาถวาย

“อาตมาอยากจะทำผ้าไตรสักสองสำรับ เอาสีกรักชนิดที่
เนื้อดีที่สุด ราคาแพงหน่อยก็ไม่ใช่ไร” ท่านสั่ง ปกติแล้วของที่
จะให้แก่ผู้อื่นนั้นท่านจะต้องเลือกชนิด ดีที่สุด แต่สำหรับตัวท่าน
เองแล้ว อะไรก็ได้ แล้วแต่ญาติโยมเขาถวาย

“หลวงพ่อดีใจหรือครับ” คนขายถามอย่างสงสัย เพราะ
พระจะไม่ซื้อผ้าไตรสำหรับตัวเอง แต่พระสมัยนี้มักไม่ค่อยเคร่งสัก
เท่าไร หลวงพ่อรูปนี้ก็อาจจะเป็นอย่างนั้นด้วย

“ไม่ใช่หรือโยม อาตมาจะเอาไปช่วยงานศพเขา อาตมา
ไม่เคยซื้อผ้าไตรจิวรให้ตัวเอง” ฟังคำพูดของท่าน เจ้าของร้านก็เกิด
ศรัทธา จึงพูดขึ้นว่า

“ถ้าอย่างนั้นผมขอร่วมทำบุญด้วยนะครับ ผมจะขายให้
หลวงพ่อดีหนึ่งสำรับ ส่วนอีกหนึ่งสำรับผมถวายเพื่อร่วมทำบุญกับ
หลวงพ่อ” ชายวัยสี่สิบเศษแสดงความจำนง ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ขาด
ทุนเพราะได้บวกกำไรไว้เท่ากับราคาต้นทุน

“หากเป็นความประสงค์ของโยม อาตมาก็ขออนุโมทนา
คงไม่คิดว่าอาตมามาเรียไรนะ เงินทองอาตมาก็เตรียมมาพร้อม ไม่
ชอบรบกวมนใคร” ท่านรีบพูดออกตัวเพื่อกันการเข้าใจผิด

“ผมไม่ถือเป็นการรบกวนหรือครับ นานๆ ผมจะเจอพระอย่างหลวงพ่อสักครั้ง คนที่เป็นพระเท่าที่ผมเห็นและรู้จัก ท่านเอาแต่รับลูกเดียว แต่หลวงพ่อกลับเป็นผู้ให้ แถมเลือกของดีที่สุดให้อีกด้วย ผมศรัทธาหลวงพ่ोजริงๆครับ” เขาพูดพร้อมก็นำผ้าไตรสองสำหรับมาใส่ถุงกระดาษให้ท่าน พอดีกับนายสมชายเดินเข้ามาจึงรีบของมาถือไว้ ท่านพระครูจ่ายเงินตามราคาที่เขาบอก ให้ศีลให้พรแล้วกล่าวลาเจ้าของร้าน

“หลวงพ่อดังนี้คงไม่ใช่พระธรรมดาเพราะท่านจับเงิน” เจ้าของร้านพูดกับลูกจ้างหนุ่ม

“ครับ คงเป็นพระมหานิกาย แต่ทำทางท่านสมณะน่าจะเลื่อมใสดีนะครับ พระบางรูปทำเครื่องไม้จับเงินจับทองต่อหน้าคนอื่น ๆ แต่พอกลับหลัง ไห้บังค์ร้อยเป็นพอนเลย พระสมัยนี้ดูยากนะครับถ้าแก่” ลูกจ้างว่า

“นั่นสิ อ้าวถึงศรัทธาถวายท่านไปสำหรับหนึ่ง ทำบุญกับพระแบบนี้ถึงจะได้บุญเต็มเม็ดเต็มหน่วยหน่อย”

การจราจรในกรุงเทพฯ ติดขัดจนนายสมชายนึกรำคาญ หากเขาก็สามารถนำท่านพระครูมาถึงวัดธาตุทองเวลาหนึ่งทุ่มพอดีบพอดี

พันเอกประวิทย์และ คุณนายคนใหม่ เข้ามาต้อนรับ รู้สึกตกใจที่เห็นท่านมา ท่านคงพบข่าวจากหนังสือพิมพ์ แต่ทำไมจึงรู้ว่าตั้งศพที่วัดนี้ หรือว่ามีใครไปบอกท่าน คนทั้งสองต่างสงสัย

“นิมนต์ครับหลวงพ่อ เป็นพระคุณอย่างสูงที่กรุณามา”

“ทำไมหลวงพ่ोजึงทราบว่ายู่วัดนี้คะ” คุณนายคนใหม่ถามอย่างไม่อาจเก็บความสงสัยไว้ได้ หล่อนแต่งชุดดำและตีหน้าเศร้า ทว่านัยน์ตาทั้งคู่แจ่มจรัสเหมือนว่ายินดีปรีดาเสียหนักที่หมด

เสียนหนาม นายสมชายพอจะดูออกว่าผู้หญิงคนนี้มีท่าทางพิรุณ
เลยพานสงสัยว่าหล่อนอาจจะเป็นคนบงการอยู่เบื้องหลังก็ได้

“หลวงพ่อกงทราบข่าวจากหนังสือพิมพ์ไซไซใหม่ครับ” พัน
เอกประวิทย์ถามบ้าง เขาอยู่ในชุดกางเกงสีดำ เสื้อเชิ้ตแขนยาว
สีขาว ผูกเนคไทสีเดียวกับกางเกง

“อาตมารู้เพราะคุณนายราศีเขาไปลาศिनก่อนตาย เขาไป
ลาด้วยตัวเอง แต่ที่รู้ว่าอยู่วัดนี้อาตมาคิดเอาเอง” คำตอบของ
ท่านพระครูทำให้คุณนายคนใหม่หน้าถอดสี

“แสดงว่าเขารู้ตัวว่าจะตายหรือคะ” หล่อนถาม

“ถูกแล้ว และเขาก็รู้ด้วยว่าใครยิงเขา” ภรรยาคนใหม่ของ
พันเอกประวิทย์หน้าซีดจนเห็นได้ชัด กลั้นใจถามออกไปว่า

“ใครยิงเขาคะ”

“เรื่องนี้อาตมาบอกโยมไม่ได้หรอก เพราะได้รับปากเขาไว้
แล้วว่าจะปิดเป็นความลับ แต่เขาก็โอหสิให้นะ เขาบอกว่าเมื่อชาติ
ก่อนเขาฆ่าคนคนนี้ไว้ มาชาตินี้เลยต้องถูกเขาฆ่า จะจริงหรือไม่
จริง อาตมาเป็นสงฆ์ ไม่ขอออกความเห็นใดๆทั้งสิ้น” ท่านพูดเพื่อ
ให้คนฟังสบายใจ

“แล้วคนยิงจะถูกจับได้ไหมคะ”

“คงไม่ได้มั้ง ก็เขาว่าเขาโอหสิกรรมให้แล้วก็คงไม่จองเวร
จองกรรมกัน” คำตอบของท่านพระครูทำให้สตรีวัยสี่สิบค่อยหายใจ
โล่งอก หล่อนรีบขอตัวไปรับแขกอีกทางหนึ่ง ท่านพระครูบอกให้
นายสมชายนำถุงใส่ผ้าไตรมาให้ ท่านส่งถุงให้พันเอกประวิทย์แล้ว
พูดว่า

“ผู้พัน วันเผาศพอาตมาคงมาไม่ได้ ผากผ้าไตรไว้ถวายพระ
ด้วยสำหรับหนึ่ง อาตมาขออุทิศส่วนกุศลนี้ให้คุณนายราศีด้วย”

พันเอกวัยสี่สิบยี่นมือมารับผ้าไตรด้วยอาการสันนิทสน้ำตาคลอหน่วยตาทั้งสอง และเมื่อลูกชายหญิงเดินจูงมือกันเข้ามากราบท่านพระครู เขารู้สึกรันทตจนน้ำตาไหล

“หลวงตาจำเราสองคนได้ไหมคะ เราเป็นลูกคุณแม่ราศีค่ะ” เด็กหญิงพูด

“จำได้จะหนู หลวงตาขอแสดงความเสียใจด้วยนะที่คุณแม่หนูมาด่วนจากไป แต่เขาสบายแล้ว เขาบอกหลวงตาเอง หนูสองคนไม่ต้องเป็นห่วงเขาจะนะจ๊ะ”

“คุณแม่อยู่บนสวรรค์ใช่ไหมครับหลวงตา” เด็กชายถามบ้าง

“จ๊ะ หนูสองคนต้องหมั่นทำความดีนะจ๊ะ จะได้ไปอยู่กับคุณแม่”

“คุณแม่รอเราสองคนอยู่บนสวรรค์ ใช่ไหมคะหลวงตา”

“ถูกแล้วจะหนู”

คุณนายคนใหม่มองมาเห็นลูกเลี้ยงกำลังคุยกับท่านพระครู อยู่ก็ให้นึกหมั่นไส้ ด้วยมีจิตริษยาเป็นทุนเดิมอยู่ จึงเดินเข้ามาเอ็ดว่า

“เธอสองคนมากวนพระกวนเจ้าอยู่ได้ ออกไป เด็กก็อยู่ส่วนเด็กซิ” พันเอกประวิทย์เริ่มมองเห็น ภัย ที่กำลังจะมาถึงลูกน้อยทั้งสอง รู้สึกเสียใจที่คิดผิด ไม่น่าพาตัวเองเข้าไปเกี่ยวข้องกับสตรีผู้นี้เลย ความหายนะคงจะเกิดขึ้นในไม่ช้านี้

เมื่อถูกแม่เลี้ยงดู เด็กทั้งสองจึงกราบท่านพระครูแล้วพากันลูกออกไป เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมิได้พูดว่าอะไร เพราะหากท่านพูดเข้าข้างเด็ก ก็รังแต่จะให้คนเป็นแม่เลี้ยงเกิดความชิงชังหนูน้อยทั้งสองมากขึ้น ทางที่ดีก็ต้องใช้คาถา ตาตุ หูฟัง ปากหนึ่ง

นายสมชายขับรถพาท่านพระครูมาถึงวัดป่ามะม่วงก่อน

สัตว์โลกง่อมเป็นไปตามกรรม

เวลาสองยามสักสิบนาที เคาะประตูเรียกอยู่นาน นายขุนทองจึง
สะลึมสะลือลุกขึ้นมาเปิดให้ แล้วรีบกลับเข้าไปนอน ทิ้งหน้าที่การ
ปิดประตูไว้ให้นายสมชายทำ ท่านพระครูอยากจะถามเรื่องการสวด
อภิธรรมศพเจี๊ยนลศรีว่าเรียบร้อยดีหรือไม่ ก็มีอันไม่ได้ถาม ท่าน
คิดว่าพรุ่งนี้ก็คงจะรู้ พระมหาบุญคงทำหน้าที่ของท่านได้อย่างเรียบ
ร้อยเหมือนเช่นเคย

๔๗

นางสาวเตย

นายสมชายยกส้ารับลงมาข้างล่าง นายขุนทองกำลังจะตามลงมา ก็พอดีกับท่านพระครูถามขึ้นว่า

“งานสวดศพเงินวลศรีเรียบร้อยดีใช้ไหม เขาเคลื่อนศพมาถึงวัดตอนกี่โมง”

“ไม่มีศพใครมาเลยนี่ฮะหลวงลุง พระมหาบุญท่านก็ยังสงสัยว่าทำไมถึงไม่เป็นไปตามที่หลวงลุงสั่งเอาไว้” หลานชายรายงาน

“ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าลูกหลานเขาคงจะเปลี่ยนใจไม่เอามาไว้วัดนี้กระมัง ที่จริงรับปากคนตายไว้แล้วไม่น่าจะเสียคำพูด” ท่านตำหนิกลายๆ ตำหนิคนเป็นลูกหลานของเงินวลศรี

“เขาคงคิดว่าตายไปแล้วคงไม่รู้มังฮะ นี่ถ้าเป็นหนูจะกลับมาหักคอให้ตายทั้งโขงเลย โทษฐานที่ขัดคำสั่ง” หนูม้วยยี่สิบเอ็ด ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด

“เอาเถอะๆ ลงไปกินข้าวได้แล้ว กินเสร็จช่วยไปตามแม่หนู คนนั้นมาพบข้าหน่อย คนที่เอ็งพาไปฝากไว้ที่โรงครัวนะ” ท่านออกคำสั่ง

“นังเตยนะหรือฮะหลวงลุง เห็นพวกแม่ครัวเขาพูดกันว่า สงสัยมันจะท้อง เพราะอาเจียนไอ้กๆ ทุกเช้า”

“เอ็งเพิ่งรู้หรือ ข้ารู้มาตั้งนานแล้ว” ท่านพระครูว่า

“แต่หนูว่าหนูรู้ก่อนหลวงลุงอีกนะ” หลานชายไม่ยอมแพ้

“ถ้าเ็งจู้จริงก็บอกข้ามาซิว่าเขาท้องได้กี่เดือนแล้ว”

“สามเดือนซะ” ชายหนุ่มตอบค่อนข้างมั่นใจ

“นั่นแสดงว่าเ็งจู้ไม่จริง ถ้าจู้จริงต้องตอบว่าสี่เดือน ข้าจู้ตั้งแต่วันแรกที่เห็นหน้าเขา เ็งจ้ออย่ามาทำเก่งกว่าข้าหน่อยเลยเจ้าขุนทอง เพราะคนที่เก่งกว่าข้านะพากันตายไปหมดแล้ว” ท่านตั้งใจยั่วหลานชาย หากคราวนี้นายขุนทองไม่ได้ตอบเพราะรู้สึกหิว จึงยกถ้วยชามเดินลงมาข้างล่างซึ่งนายสมชายรออยู่

“ทำไมเ็งจ้อช้านักวะ ก็ไหนว่าหิวไง” ลูกศิษย์วัดต่อว่าเพราะลงมารอค่อนข้างนาน

“ก็หลวงลุงนะซี ถามโน่นถามนี่อยู่ได้” เขาโยนความผิดไปให้ท่านเจ้าของกุฎิ

“ท่านถามอะไรเ็งจ้อก็ตอบๆ ไปเสียก็หมดเรื่อง ข้าว่ามัวแต่ต่อล้อต่อเถียงท่านอยู่นะซี รั้นเสียเ็งจ้อรอกน่า” คนมากรวยกว่าพูดตลกคอ

“เออเหอะๆ หนูหิวแล้ว กินข้าวกันดีกว่า อิ่มแล้วค่อยเถียงกันใหม่” นายขุนทองพูดตัดบท แล้วคนทั้งสองก็ก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารโดยไม่พูดไม่จา นายสมชายคิดว่าอิ่มแล้วจะขบขันสักพักใหญ่ๆ แล้วก็ตื่นขึ้นมอล้างรถ แดดร่มลมตกจึงจะขึ้นจักรยานคู่ชีพไปบ้านเหนือ ขึ้นไปแต่วันก็ย้ายชาวบ้านร้านถิ่นเขา จะต้องถูกครหาว่ามานั่งเฝ้าสาวจนไม่เป็นอันทำมาหากิน พวกชาวบ้านเขาจ้องจะนินทาอยู่แล้ว ถึงไม่เคยไปทำอะไรให้เขาต้องเดือดร้อนรำคาญใจก็มีสิทธิ์ถูกนินทาได้ อิ่มหมีพื้มันกันแล้วนายขุนทองก็ออกคำสั่ง

“พี่ช่วยเก็บสำหรับล้างถ้วย หนูจะไปตามนั่งเตยมาพบหลวง

ลุง”

“เอ็งก็ล้างก่อนซีแล้วค่อยไป ช่างวัง เมื่อคืนกลับดึกแล้วยังต้องมาปิดประตูแทนเอ็งอีก” เขาถือโอกาสทวงบุญคุณ

“งั้นพี่ไปตามหนังเตยมันแทนหนูได้ไหมล่ะ” คนอ่อนวัยกว่าต่อรอง

“ข้าจะไปก็ได้ แต่มันน่าเกลียด เพราะข้ามันเป็นผู้ชาย เอ็งไปนะดีแล้ว ผู้หญิงเหมือนกันค่อยพูดกันรู้เรื่อง” ประโยคหลังถูกใจนายขุนทองนัก เขาจึงเก็บสำรับไปกองรวมไว้หลังกุฏิแล้วเดินไปตามนางสาวเตย คิดว่ากลับมาจึงค่อยล้าง

นายสมชายจึงถือโอกาสเข้าไปแอบนอนในห้องนายขุนทอง ซีนขึ้น ไปห้องตัวเองคงต้องถูกท่านพระครูซักไซ้ไล่เลียง แล้วก็คงไม่มีโอกาสได้นอนเพราะท่านไม่ชอบให้ใครนอนกลางวัน ท่านจะทำให้เป็นโรคเกียจคร้าน ตั้งแต่เข้ามาปรนนิบัติรับใช้ท่านก็ยังไม่เคยเห็นท่านนอนกลางวันเลยสักครั้ง แม้ในยามอาพาธเจ็บป่วย หมอสั่งให้พักผ่อนมากๆ ท่านก็ไม่ค่อยจะปฏิบัติตามคำสั่งของหมอ ครั้นถูกหมอต่อบว่า ท่านก็ออกตัวว่า อาตมากลัวจะมีโรคแทรก เมื่อหมอลงถามว่าท่านกลัวโรคอะไรแทรก ท่านก็ตอบว่า โรคเกียจคร้าน ถ้าอาตมาขึ้นนอนกลางวัน รับรองว่าต้องถูกโรคเกียจคร้านแทรก หมอก็เลยต้องยอมจำนนต่อเหตุผลของท่าน แล้วท่านก็คงจะเกรงใจหมอ เพราะนานๆ จึงจะอาพาธสักที และหากอาการไม่หนักหนาสาหัสจริงๆ แล้ว ก็จะไม่ให้หมอได้รู้เป็นอันขาด

นายขุนทองเดินไปตามนางสาวเตยที่โรงครัว ถ้าหากไม่พบก็ว่าจะลองถามพวกแม่ครัวเขาดู บังเอิญได้ยินเสียงอึกอักอยู่ทางด้านหลังจึงเดินไปยังที่มาของเสียง

“เตย หลวงลุงให้มาตามเอ็งไปพบ” เขาบอก ขณะที่ย้าย

นั้นโง่งงคออาเจียนเอาๆ

“ตกลงท่านจะให้หนูบวชหรือเปล่า พี่ขุนทองรู้ไหม” นางสาวเตยถามเมื่อหยุดอาเจียนแล้ว

“ก็เอ็งท้องไม่ใช่หรอ คนท้องเขาบวชกันซะที่ไหนล่ะ”

“ใครว่าหนูท้อง หนูเป็นโรคกระเพาะตั้งหาก” คนท้องสี่เดือนยังไม่ยอมรับความจริง

“เอ็งจะปิดไปทำไมกันวะ อีกหน่อยท้องมันก็ป่องออกมา ฟ้องเอง ว่าแต่ว่าเอ็งท้องได้กี่เดือนแล้ว” คนถามมองดูท้องของอีกฝ่ายซึ่งหนุนขึ้นมานิดเดียวเท่านั้น

“สามเดือนจ๊ะ” นางสาวเตยตอบ

“ว่าแต่ว่าพี่อย่าบอกหลวงพ่อนะ ใจๆหนูขอบวชสักเดือนสองเดือน พอท้องมันโตค่อยสัก” หล่อนพูดเอาแต่ได้

“ข้าไม่ออกความเห็นดีกว่า เอ็งไปคุยกับหลวงลุงเอาเองก็แล้วกัน แต่ท่านรู้ว่าเอ็งท้องนะ ท่านว่าเอ็งท้องได้สี่เดือน แต่ข้าว่าเอ็งท้องสามเดือน ข้าชนะท่านแล้ว” นายขุนทองคิดว่าจะต้องไปชี้แจงข้อเท็จจริงกับท่าน ในที่สุดเขาก็ชนะท่านจนได้ ก็นั่งเตยมั่นว่ามันท้องสามเดือนนี่นา

“ท่านรู้ได้ยังไงล่ะพี่ หรือพวกแม่ครัวแอบไปบอก ถ้าเป็นยั้งนั้นหนูจะค่าให้เบิงเซียวละ” คนจะบวชชี้แสดงอาการเกรี้ยวโกรธ

“ไม่มีใครบอกท่านหรอก ท่านรู้เอง เอ็งไม่รู้อะไร หลวงลุงท่านตาทิพย์นะ สามารถเห็นอะไรๆ ที่คนธรรมดาๆ ไม่เห็น เอาเหอะอย่ามัวชักช้ารำไร เดี่ยวท่านจะรอ ไปกันเดี๋ยวนี้แหละ” พูดจบก็เดินนำนางสาวเตยมาที่กุฏิ ท่านพระครูลงมานั่งรอที่อาสนะแล้ว เมื่อไปถึงหล่อนกราบสามครั้งแล้วตั้งคำถาม

“ตกลงหลวงพ่อกจะให้หนูบวชเมื่อไรคะ”

“หนูอย่าพูดเอาแต่ได้ยังงั้นซิ คิดให้ยาวๆหน่อย หนูไม่กลัวว่าจะทำให้เสียชื่อวัดหรือไง ถ้าหนูมาคนเดียว หลวงพ่อจะให้บวชแต่มาสองคนบวชไม่ได้”

“หนูก็มาคนเดียวนี่คะ” หล่อนเอียง

“สองซิหนู ในท้องอีกคนไง หนูท้องไม่ใช่หรือ แล้วก็ไม่ต้องไปตำแม่ครัวเขาหรอกนะ เขาไม่ได้มาบอกหลวงพ่อ หลวงพ่อรู้เองที่หนูคุยกับเจ้าขุนทองเมื่อกี้ หลวงพ่อก็ได้ยินหมดแล้ว จะให้บอกใหม่ล่ะว่าพูดอะไรกันบ้าง” นายขุนทองยังไม่ได้ลุกออกไปล้างชาม จึงถือโอกาสอวดสรรพคุณของตนว่า

“หลวงลุงแพ้หนูแล้ว เขาท้องได้สามเดือนจริงๆ นั่นแหละ หลวงลุงหาว่าสี่เดือน”

ท่านพระครูจึงพูดกับนางสาวเตยผู้ซึ่งเริ่มร้องไห้กระซิกๆ อยู่ต่อหน้าท่านว่า

“โง่จะแม่หนู ท้องสี่เดือนทำไมถึงว่าสามเดือน นี่ขนาดหลวงพ่อไม่ได้ท้องเองยังรู้เลย แล้วทำไมตัวหนูไม่รู้ล่ะจ๊ะ” นางสาวเตยจึงต้องคิดทบทวนเหตุการณ์ตั้งแต่ได้เสียกับไอ้หนุ่มเพื่อนบ้าน กระทั่งรอบเดือนขาดไป แล้วก็ต้องยอมรับว่าหลวงพ่อบอกถูก รอบเดือนของหล่อนหายไปสี่ครั้งก็แปลว่าหล่อนต้องท้องสี่เดือน ทำไมหลวงพ่อบอกถึงได้รู้อะไรๆ ได้มากมายนัก สงสัยคงเป็นผู้วิเศษแบบนี้ต้องเป็นผู้วิเศษแน่ๆ หล่อนคิด

“หลวงพ่อไม่ใช่ผู้วิเศษหรอกหนู อย่าคิดไปไกลขนาดนั้น” นางสาวเตยยิ่งประหลาดใจมากขึ้น เมื่อท่านรู้แม้กระทั่งว่าหล่อนคิดอะไรเช่นนี้ ก็ช่วยการที่จะโกหกท่าน จึงพูดทั้งน้ำตาว่า

“หลวงพ่อกะ หนูกลัวใจ ไอ้คนที่มันทำหนูท้อง มันไม่ยอมรับเป็นพ่อของลูกในท้องคะ” หล่อนเล่าความจริง

“หนูอยากให้เขารับใช้ไหม”

“ค่ะ ไม่งั้นหนูจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ใครรู้เข้าหนูคงอกแตกตายแน่ โดยเฉพาะพ่อกับแม่หนู” แล้วหล่อนก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น คิดเคียดแค้นชิงชังเจ้าหนูมเพื่อนบ้านที่เป็นพ่อเด็กในทอง

“เอาเถอะ หยุตร้องให้ได้แล้ว หลวงพ่อมีวิธีที่จะทำให้คนรักของหนูเขามาแต่งงานกับหนู แต่หนูจะต้องไม่บวชชี ตกลงไหม”

“จริงหรือคะหลวงพ่อ” ถามอย่างยินดี หล่อนเชื่อว่าท่านต้องทำได้เพราะท่านเป็นผู้วิเศษ

“จริงหรือไม่จริงก็ต้องคอยดูกัน แต่หลวงพ่อก็ขอบอกไว้ก่อนว่ายังไง ก็อนุญาตให้หนูบวชชีไม่ได้”

“หนูไม่บวชแล้วค่ะ ถ้าหลวงพ่อทำให้หนูได้แต่งงานกับเขา หนูไม่บวชค่ะ นี่กว่าช่วยหนูเอาบุญเถิดนะคะ หนูหมดที่พึ่งแล้ว ครั้งแรกคิดจะฆ่าตัวตายแต่ใจไม่ถึง” คนท้องสารภาพ

“อย่าเขี้ยวนะหนู อย่าได้ฆ่าตัวตายเป็นอันขาด คนที่ฆ่าตัวตายต้องตกนรกถึงห้าร้อยชาติ แล้วถ้ามาเกิดเป็นมนุษย์อีกก็จะต้องฆ่าตัวตายถึงเจ็ดชาติจึงจะหมดเวร มีตัวอย่างแล้ว ลูกศิษย์หลวงพ่อคนหนึ่งเป็นอาจารย์สอนอยู่โรงเรียนประจำจังหวัด เคยมาเข้ากรรมฐานกับหลวงพ่อแล้วก็เกิดระลึกชาติได้ว่าเคยฆ่าตัวตายมาหกชาติแล้ว ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย”

“แล้วหลวงพ่อไม่ช่วยเขาหรือคะ ช่วยไม่让他ฆ่าตัวตายนะคะ”

“ช่วยชีหนู หลวงพ่อก็พยายามจนสุดความสามารถ แต่พ่อกับแม่เขาไม่ร่วมมือด้วย ในที่สุดเขาก็เลยผูกคอตาย แต่ก็ตายอย่างมีสตินะ เพราะเขารู้ว่าจะต้องชดใช้กรรม”

“ทำไมพ่อแม่เขาไม่ให้ความร่วมมือกับหลวงพ่อล่ะคะ หรือ

ว่าเป็นตาสีตาสาไม่รู้เรื่องรูราว”

“ไม่ใช่ตาสีตาสาหรอก พ่อเขาเป็นนายตำรวจ ส่วนแม่เขาเป็นครูประจำบาล แต่เขาไม่เชื่อที่หลวงพ่อบอก พอลูกสาวตายพากันมาร้องห่มร้องไห้ที่กุฏินี้ทั้งผัวทั้งเมียเลย บอกรู้ยังงี้เชื่อหลวงพ่อกี่ดีหรือ หลวงพ่อก็เลยตอบไปว่ามาเชื่อเอาตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์แล้ว เพราะถึงยังไงลูกสาวก็ไม่ฟื้นคืนชีพมาอีกแล้ว แม่หนูคนนี้ก่อนตายเขาก็สร้างบ้านให้พ่อแม่หลังใหญ่เขียว สร้างด้วยไม้สักทั้งหลัง ตอนสร้างใช้เงินไม่กี่หมื่น แต่ตอนนี้ราคาหลายแสน”

“แล้วเขาต้องไปตกรอกอีกไหมคะ”

“ไม่ตกแล้วหนู ก่อนตายเขาก็ไหว้พระสวดมนต์แล้วนั่งกรรมฐานพ่อกับแม่ก็ไปทำงานแต่เช้า ก่อนไปเห็นลูกสาวนั่งสวดมนต์อยู่ในห้องพระก็ไม่ได้สังหรณ์ใจ ตกเย็นเลิกงานมาก็ยังเห็นลูกสาวนั่งอยู่ในห้องพระจึงเข้าไปเรียก คิดว่า เอ. วันนี้อีหนูนั่งกรรมฐานนานจัง ปรากฏว่าเรียกเท่าไร ลูกสาวก็ไม่ยอมลืมตา เลยเข้าไปจับตัวดูจึงรู้ว่าตายเพราะตัวเย็นซืดเลย”

“ก็ไหนหลวงพ่อกับเขาผูกคอตายไปคะ”

“ก็ผูกคอตายนะซี คือเขานั่งอยู่ในห้องพระ แต่ก็ใช้ผ้าสไบเฉียงพันรอบคอเอาไว้ ก็พันหลวมๆ นี่แหละ คือผูกคอตายพอเป็นพิธีวางนั้นเถอะ พวกชาวบ้านใกล้เคียงเขาเล่าให้พ่อแม่ของหนูคนนี้ฟังว่า เขาเห็นคนแต่งชุดขาวเดินกันให้ขวกไขว้ไปหมด ยังคิดว่าที่บ้านมีงาน หนูรู้ไหมที่ชาวบ้านเขาเห็นนั้นก็คือพวกเทวดา แสดงว่าเทวดามารับเอาไป”

“แบบนี้ก็ไปสวรรค์ซีคะ”

“ถูกแล้ว ถ้าไปนรก ยมบาลจะมารับ คนอื่นจะไม่เห็น แต่คนที่กำลังจะตายเขาจะเห็น คือเห็นยมบาลนะ”

“แหม จันหนูกิโชคตินะคะที่ไม่ได้ฆ่าตัวตาย ยิ่งกว่านั้นยังมาพบหลวงพ่อบุญเยี่ยมด้วยเมตตาอีก”

“ไม่ต้องยอหลวงพ่อกหรือหนูกิ ใงๆ หลวงพ่อกก็ต้องช่วยหนูกิ อยู่แล้ว แต่ที่สำคัญที่สุดหนูกิจะต้องช่วยตัวเองด้วย ต้องเพียรพยายามให้มากที่สุดแล้วหนูกิจะประสบความสำเร็จ อย่าลืมนะหนูกิ พระพุทธองค์ทรงสอนไว้ว่า บุคคลล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียร” หญิงสาวคิดว่าท่านพระครูคงจะช่วยหล่อนด้วยการทำเสน่ห์ให้คนรักกลับมาหา จึงถามวิธีการที่ตนจะต้องปฏิบัติ

“แล้วหนูกิจะต้องทำอะไรบ้างคะหลวงพ่อก แล้วจะต้องเสียค่าใช้จ่ายสักเท่าไร”

“หนูกิก็ต้องทำตามทีหลวงพ่อกแนะนำอย่างเคร่งครัด ส่วนค่าใช้จ่ายไม่ต้องเสียอะไรเลย แถมที่อยู่ทีกินก็ฟรีอีกด้วย อย่าคิดว่าหลวงพ่อกจะทำเสน่ห์ให้หนูกิ เรื่องเสน่ห์เหล่ากิลหลวงพ่อกไม่ถนัด แล้วก็รู้ว่ามีไม้ไซ้ทางทีจะแก้ปัญหาคะ พวกทีไปพึ่งหมอสเน่ห์หมักจะถูกหลอกกันเสียมาก บางคนถึงกับเสียเนื้อเสียตัวให้”

“แล้วพวกหมอสเน่ห์บาปไหมคะ”

“บาปชิหนูกิ ก็เขาทุกข์มาขอพึ่ง แล้วยังจะไปทำให้เขาทุกข์หนักขึ้นไปอีก พวกนี้ตายไปต้องตกนรก”

“แล้ววิธีการของหลวงพ่อกทำอย่างไรคะ”

“วิธีของหลวงพ่อกนั้นต้องใช้ปัญญาแก้ปัญหาคะ คนทีมีปัญหาคะต้องมาเข้ากรรมฐาน ฝึกจิตให้สงบ เมื่อจิตสงบ ปัญหาก็เกิด ทีใช้ปัญญานั้นแก้ปัญหาคะได้ วิธีนี้ดีทีสุด ไม่เป็นพิษเป็นภัยและไม่ต้องเสียเงินเสียทอง แต่การปฏิบัติทีไม่ถ่ายนักรู้ ผู้ปฏิบัติต้องอดทน ต้องใช้ความเพียรพยายามอย่างยิ่งยวด ต้องตั้งจิตให้แน่วแน่ว่าเราจะทำ ให้ได้ จะสำเร็จหรือไม่สำเร็จขึ้นอยู่กบัความเพียรพยายามของตัวเรา

หลวงพ่อดีใจได้เพียงให้คำแนะนำเท่านั้น ส่วนเรื่องปฏิบัติหนุต้องทำเอง หลวงพ่อจะเปรียบเทียบให้หนุเห็นง่ายๆคือเวลานี้หนุเปรียบเสมือนคนไข้ที่มาให้หลวงพ่อรักษา หลวงพ่อเป็นหมอตระจูดอาการแล้วก็รู้ว่าหนุเป็นโรคอะไร จะต้องให้ยาอะไรไปรับประทาน จึงจะหาย เมื่อหมอเขาให้ยาแล้วหน้าที่ของหนุก็คือต้องกินยาตามที่หมอแนะนำ ถ้าหนุไม่กินยา โรคไม่หาย หมอเขาจะกินยาแทนหนุก็ได้ จริงไหม”

“จริงค่ะ ถ้าอย่างนั้นหนุขอเข้ากรรมฐานวันนี้เลยนะคะ” หญิงสาวพูดอย่างปิติ รู้สึกว่าความทุกข์ที่สะสมแน่นอยู่ในอกนั้นถูกขจัดออกไปตั้งครั้งตั้งค่อน ไม่นึกไม่ฝันว่าจะมาพบพระใจดีมีเมตตา เช่นหลวงพ่อดีใจ คงเป็นบุญของหล่อนและลูกในท้องนั่นเอง

“ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวหลวงพ่อก็จะให้เจ้า ชุนทองพาไปอยู่สำนักชี ตอนเย็นให้หัวหน้าแม่ชีเขาพามาขึ้นกรรมฐาน ปกติคนมาเข้ากรรมฐาน หลวงพ่อก็ให้รับศีลแปด แต่สำหรับหนุ หลวงพ่ออนุญาตให้เป็นกรณีพิเศษ คือให้รับแค่ศีลห้า จะได้ไม่กระทบกระเทือนลูกในท้อง ตอนเย็นหนุก็ไปทานอาหารที่โรงครัวได้”

“แล้ววันถึงจะได้ผลคะหลวงพ่อ” หล่อนถาม ท่านพระครูอยากให้หล่อนสบายใจ จึงตอบไปตามที่ เห็นหนอ รายงาน

“อีกสัปดาห์ หนุจำไว้เลยนะ กลับไปจดไว้ก็ได้ วันนี้วันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ไข่ใหม่ นับต่อไปอีกสัปดาห์จนถึงวันที่เท่าไร” หญิงสาวนับนิ้วมือขยุกขยิกอยู่นาน หากก็ไม่สามารถตอบท่านได้ เพราะไม่รู้ว่าปีนี้เดือนกุมภาพันธ์มีกี่วัน นายชุนทองผู้ซึ่งยอมรับว่าเป็นผู้แพ้และนั่งฟังอยู่อย่างสงบเสงี่ยมจึงลุกขึ้นไปเปิดดูปฏิทินที่แขวนอยู่ข้างฝา

“วันที่ ๔ มีนาคม ฮะหลวงลุง” เขาบอก

“วันที่ ๕ ต่างหาก ข้าบอกให้หนีต่อไปอีกสิบห้าวันก็แปลว่าวันนี้ไม่ต้องหนี” ท่านพระครูพูดเรียบๆ หากนายขุนทองก็รู้สึก ว่าวันนี้เขาพ่ายแพ้ท่านเป็นคำรบสองแล้ว ครั้นจะลุกออกไปล้าง ขามก็เกรงจะถูกดูให้ต้องขายหน้าอีก เพราะท่านเคยกำชับไว้ว่าหาก มีสตรีเพศมานั่งคุยกับท่าน เขาจะต้องนั่งเป็นสักขีพยานจนกว่าผู้ นั้นจะลากลับไป

“เออละแม่หนู จำไว้นะว่า วันที่ ๕ มีนาคม คนรักของหนู เขาจะมารับหนูที่นี่ มารับไปแต่งงาน เออละ ไปได้ ขุนทองพาแม่ หนูไปฝากที่สำนักชี แล้วตอนเย็นให้แม่ชีพามาขึ้นกรรมฐานด้วย” ท่านสั่งนายขุนทอง หญิงสาวกราบท่านสามครั้งแล้วจึงลุกตามนาย ขุนทองออกไป

“พี่ขุนทอง ประเดี๋ยวหนูต้องไปเอาเสื้อผ้าที่โรงครัวก่อน” หล่อนบอกเมื่อเห็นนายขุนทองมุ่งหน้าไปทางสำนักชี

“เออ แล้วเอ็งจะไปด่าเขาไหม”

“ด่าใคร” คนพูดลืมไปแล้ว

“ก็ด่าพวกแม่ครัวไง เมื่อกี้เอ็งบอกจะด่าให้เปิงนะ ตอนนี่ เปลียนใจหรือยัง” นางสาวเตยยังนึกไม่ออกจึงย้อนถามว่า

“ทำไมหนูต้องไปด่าเขาด้วยล่ะ ทำไม” หล่อนจำไม่ได้จริงๆ

“โธ่เว้ย” นายขุนทองซักมิโมโห

“ก็ที่เอ็งหาว่าเขาไปบอกหลวงลุงเรื่องเอ็งท้องนะ เมื่อกี้เอ็ง บอกจะด่าให้เปิงไง ข้าถามว่ายังคิดจะด่าเขาอีกหรือเปล่า เอ็งนี่ คงเอาสมองหมาบัญญัติควายมาแน่ๆ เลย” เขาว่า

“อ้าว ไหงมาด่ากันง่ายๆ ละพี่” ถึงจะบัญญัติน้อยต่อความ รู้ขนาดไหนก็รู้ว่าอีกฝ่ายด่า ด่าซึ่งๆ หน้าเสียด้วย

“ก็จริงไหมล่ะ” คนด่ายังคงเถียง

“ฉันจะโง่หรือจะฉลาดมันก็ไม่เกี่ยวกับใคร เรื่องอะไรมาด่าฉัน ถือดียังงี้” นางสาวเตยซั๊กโกรธจึงเปลี่ยนสรรพนามจาก “หนู” มาเป็น “ฉัน”

“เปล่าหรือหน้า เอ็งอย่าทำโกรธไปเลย ก็เข้าถามเอ็งดี ๆ อยากทำไม่รู้เรื่องนี้” เห็นหญิงสาวโกรธ นายขุนทองจึงพูดกลับเกลื่อน

“อ้อ หนูเพิ่งนึกได้ แหม หนูมันโง่จริงๆนั้นแหละ แล้วยังจะมาโกรธพี่อีก ขอโทษด้วยนะ พี่นะ” นางสาวเตยขอลุแก่โทษเมื่อนึกขึ้นได้ว่าพูดอะไรเอาไว้

“เออ พูดยังงี้ค่อยรู้เรื่องกันหน่อย ตกหลงเอ็งหาคำตอบให้เข้าได้หรือยังล่ะ”

“ได้แล้วจะ หนูกำลังจะบอกพี่เดี๋ยวนี้เงว่าหนูไม่ด่าพวกเขาแล้ว เพราะพวกเขาไม่ได้เอาเรื่องของหนูไปเล่าให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อท่านรู้เองเพราะท่านเป็นผู้วิเศษ แต่ถึงพวกเขาจะเอาไปบอกท่าน หนูก็จะไม่ด่า เพราะยังต้องฝากปากท้องไว้กับเขาคิดตั้งสิบห้าวัน ไปทำตัวเป็นศัตรูกับเขา มันก็ไม่สมควร จริงไหมล่ะพี่”

“จริง จริงที่สุดในโลก แหมเอ็งนี่ฉลาดรอบคอบดีจริงๆ พับผ้าซิ” คนที่ด่าอยู่หยกๆเปลี่ยนมาเป็นชม

๔๘

มรรยาทชาวพุทธ

วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ รัฐมนตรีและคุณหญิง
พร้อมด้วยญาติมิตรและผู้ติดตาม ได้เดินทางจากกรุงเทพฯ มา
ทำบุญถวายภัตตาหารเพลแด่พระสงฆ์ที่วัดป่ามะม่วง

เมื่อพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์จบลง มีคนายกก็นำกล่าว
ถวายข้าวพระพุทธและถวายสังฆทานตามลำดับ พระสงฆ์ฉัน
ภัตตาหารที่เจ้าภาพช่วยกันประเคน

ท่านพระครูเพียงแต่นั่งพิจารณาอาหารเหมือนเช่นเคย
เพราะท่านชินเสียแล้วกับการฉันเข้าเพียงมือเดียว บังเอิญเจ้าภาพ
ลุกออกไปเดินชมวัดหลังจากประเคนภัตตาหารแล้ว จึงไม่มีผู้ใดมา
นั่งคะยั้นคะยอให้ท่านฉันเช่นทุกครั้งที่มีผู้มาถวายเพล

กระทั่งพระฉันเสร็จ รัฐมนตรีและคุณหญิงก็ยังไม่กลับเข้า
มา ญาติมิตรและผู้ติดตามจึงต้องช่วยกันประเคนจตุปัจจัยไทยธรรม
หลังจากนั้นพระสงฆ์ ยถา สหุพี โดยที่เจ้าภาพไม่ได้กรวดน้ำและ
รับพร เพราะมัวไปเดินชมวัดกันเพลิน ส่วนพวกที่ยังอยู่บนศาลา
ก็พากันนั่งประนมมือคุยกันประจ้อประแจอย่างคนที่ไม่รู้จักกาล
เทศะ

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนึกตำหนิในใจว่าไม่ได้เรื่องพอๆ กัน
ทั้งผู้นำและผู้ตาม แล้วก็เลยคิดไปถึงคนส่วนใหญ่ในสังคมยุคนี้ว่า

ต่างพากันห่างเหินศาสนาออกไปทุกที แต่จะว่าคฤหัสถ์ข้างเดียวก็ไม่ถูกนัก เพราะพระสงฆ์องค์เจ้าเองก็มีส่วนทำให้คนไม่เลื่อมใสศรัทธาเท่าที่ควร ส่วนคนที่มีศรัทธาปสาทะ ซึ่งพอจะมีหลงเหลืออยู่บ้าง ก็กลับขาดความรู้ความเข้าใจที่แท้จริง เช่น รัฐมนตรีและคุณหญิงคูนี่ที่อุตส่าห์ตื่นตื่นมาทำบุญ แต่กลับไม่ได้บุญเพราะมัวไปเดินชมนกชมไม้กันเสีย

ท่านพระครูตัดสินใจแล้วว่าท่านจะต้อง **ผ่าตัด** คนเป็นรัฐมนตรีด้วยการฝึกให้เขาได้รู้จักกับสิ่งที่ **ถูกต้อง** เสียบ้าง มิใช่จะรู้แต่สิ่งที่ **ถูกใจ** เท่านั้น บุคคลทั้งสองกลับเข้ามานั่งในศาลาอีกครั้งเมื่อพระให้พรจบพอดี สงฆ์รูปอื่นๆ กราบพระพุทธรูปแล้วลุกออกไป คงเหลือแต่ท่านพระครูรูปเดียว

“ขอเชิญรับประทานอาหารกันก่อน ประเดี๋ยวอาตมาจะเทศน์นอกธรรมาสน์ให้ฟัง” ท่านเชื่อเชิญพวกเขา เพราะคนที่ จะฟังเทศน์รู้เรื่องดีนั้นต้องให้ท้องอิ่มเสียก่อน

“วันนี้หลวงพ่อก็ไม่มีธุระไปไหนหรือครับ” รัฐมนตรีถาม

“บ้ายสองอาตมาต้องไปงานเผาศพคนรู้จัก” ท่านตอบ

“ที่ไหนครับหลวงพ่อกับ”

“ที่จังหวัด แต่ยังไม่รู้เลยว่าวัดไหน คงต้องไปที่บ้านเขาก่อน ตอนแรกเห็นว่าจะเอาศพมาไว้ที่วัดนี้ แล้วยังไงถึงเปลี่ยนใจเสียก็ไม่ทราบ” ท่านหมายถึงศพของเงินวลศรี

“เขาไม่ได้เรียนให้หลวงพ่อกับทราบหรือครับ” รัฐมนตรีนึกตำหนิเจ้าภาพ

“เขาคงยุ่งกระมัง พอตีอาตมาไม่สนิทสนมกับเจ้าภาพเท่าไร แต่กับคนตายคุ้นเคยกัน ก็เลยต้องไปเผาเขาหน่อย” ท่านตอบเป็นกลางๆ

เมื่อคณะของรัฐมนตรีรับประทานอาหารกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูจึงเริ่มต้น เทศน์

“กับข้าววัดป่ามะม่วงรสชาติเป็นอย่างไรบ้าง พอจะทานกันได้หรือเปล่า” ท่านอารัมภบท อาหารหวานคาวมือนี่เป็นฝีมือของแม่ครัววัดป่ามะม่วง เจ้าภาพเพียงแต่นำเงินมาจ่ายตามราคาซื้อขายของมา ซึ่งคนจ่ายกับข้าวก็จะจรรยาการมาให้อย่างละเอียดว่าได้จ่ายอะไรไปบ้าง ส่วนบัจจจ่ายไทยธรรมเจ้าภาพเตรียมมาเอง

“อร่อยมากค่ะหลวงพ่อ” คุณหญิงตอบ เธอเองก็นึกไม่ถึงว่าอาหาร วัดบ้านนอก จะเอร็ดอร่อยถึงปานนี้ จะว่าเป็นเพราะกำลังหิวก็ไม่ใช่ เพราะอาหารบางอย่าง ต่อให้หิวอย่างไรก็ยังไม่รู้สึกว่ามันไม่อร่อยอยู่นั่นเอง

“ถ้าอย่างนั้นก็มาทานบ่อยๆ นะ ใครทานข้าววัดนี้แล้วรวยทุกคน” บรรดาคณะผู้ติดตามพากันหัวเราะคิกคักด้วยรู้สึกขำ

“อ้าว อย่าหัวเราะนะ นี่อาตมาพูดจริงๆ ไม่ได้พูดเล่น ใครมาทานข้าววัดนี้ กลับไปรวยทุกคน” คุณหญิงซึ่งรวยอยู่แล้วแต่อยากรวยให้ยิ่งขึ้นไปกว่านี้จึงว่า

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันเห็นจะต้องมาถวายเพลอีกแล้วละค่ะ” ภรรยาหมายเลขหนึ่งของรัฐมนตรีคิด ลงทุน เพื่อหวังกำไร

“ไม่ต้องมาถวายเพลก็ได้ ถ้าอยากจะทานอาหารวัดป่ามะม่วงก็เชิญได้ทุกเวลา อาตมาสั่งพวกแม่ครัวเขาไว้แล้วว่าให้ทำสุดฝีมือทุกวัน กับข้าววัดนี้ก็เลยอดอร่อยทุกวัน คุณหญิงอยากรู้เคล็ดลับในการทำอาหารให้อร่อยไหมล่ะ อาตมาจะบอกให้”

“อยากค่ะ” คุณหญิงตอบ บรรดาผู้ติดตามที่เป็นสตรีก็พากันอยากรู้ ท่านพระครูจึงบอกเคล็ดลับว่า

“การจะทำอาหารให้อร่อย ก็ต้องตั้งใจให้ดี ทำใจให้ปลอด

ไปรง ถ้าใจดีเสียอย่างเดียว อะไรๆมันก็ดีหมด ทำกับข้าวก็อร่อยโดยไม่ต้องใช้ผงชูรส ซื่ออะไรนะที่เขาเรียกโนะๆ โตะๆ นะ”

“อายุโนะโมะโตะ ค่ะ” คุณหญิงบอกชื่อผงชูรสยี่ห้อหนึ่งที่ผลิตโดยคนญี่ปุ่น แต่ชาวญี่ปุ่นเขาไม่นิยมใช้กัน

“นั่นแหละๆ วัตน์ไม่ต้องใช้โตะที่ว่านั้น ใช้แต่โตะสำหรับนั่งกินข้าว” คนฟังพากันหัวเราะชอบใจที่ท่านช่างมีอารมณ์ขัน

“ท่านรัฐมนตรีเคยผ่าตัดบ้างหรือเปล่า” เห็นทุกคนยิ้มแยมแจ่มใสกันถ้วนหน้าแล้ว ท่านจึงเริ่มเรื่อง

“ไม่เคยครับหลวงพ่อ” รัฐมนตรีรู้สึกแปลกใจว่าเหตุใดท่านจึงถามอย่างนี้ หรือว่าเขามีเคราะห์

“แล้วอยากไหม อยากให้หมอผ่าตัดไหม”

“ไม่อยากครับ ผมตั้งความปรารถนาไว้เลยว่าอย่าให้เจอให้เจอเป็นอันขาด ผมกลัวครับ”

“จั้นหรือ แต่ถ้าสมมุตินะ สมมุติว่าท่านจะต้องถูกผ่าตัด ถ้าไม่ผ่าตัดก็ต้องเสียชีวิต ท่านจะเลือกเอาอย่างไร”

“ก็คงต้องเลือกผ่าตัดแหละครับ ถ้ามันไม่มีทางอื่นที่ดีกว่าให้เลือก”

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาก็จะสมมุติต่อนะ สมมุติว่าอาตมาเป็นหมอ ท่านเป็นคนไข้อาการหนักจะต้องผ่าตัดจึงจะหาย มิฉะนั้นก็ต้องเสียชีวิต ท่านจะยอมให้อาตมาผ่าตัดหรือเปล่า”

“ยอมครับ” รัฐมนตรีตอบ หากใจแอบคิดว่า หลวงพ่อจะมาไม่ไหนกันหนอนี้ ยังไงๆ ก็คงไม่บอกคุณหญิงต่อหน้าเราเรื่องที่เรามีอิหนุหรือกนะ เพราะมันไม่ใช่เรื่องของพระของเจ้า

“ไม่ต้องกลัว อาตมาจะไม่พูดเรื่องที่ท่านกำลังคิดอยู่นั้นหรอก เพราะมันเป็นเรื่องของท่านคนเดียว แต่เรื่องที่อาตมาจะพูด

นี่มันเกี่ยวกับคนอื่น ๆ ด้วย ท่านสบายใจได้” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง พุดอย่างหยิ่งรู้ความคิดของอีกฝ่าย

“ถ้าอย่างนั้นกระผมนิมนต์ท่านลงมือได้เลยครับ” รัฐมนตรี พุดอย่างรู้สึกโล่งใจ ท่านพระครูจึงพุดเป็นการเป็นงานว่า

“เจริญพรท่านรัฐมนตรี คุณหญิงและญาติโยมทุกท่านที่นั่ง อยู่ในศาลาแห่งนี้ อาตมาซาบซึ่งใจยิ่งนักที่ท่านรัฐมนตรีและคณะได้ มีจิตศรัทธาพากันมาถวายภัตตาหารแด่พระภิกษุสามเณรแห่งวัดป่า มะม่วงในวันนี้ นับว่าทุกท่านมีจิตใจที่เป็นบุญเป็นกุศลน่าสรรเสริญ แต่ก็น่าเสียดายที่พวกท่านอุตส่าห์มาทำบุญแต่กลับไม่ได้บุญ”

“ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นเล่าครับ” รัฐมนตรีถาม

“อาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น ท่าน ทั้งหลายต้องถามตัวเอง ไม่ใช่มาถามอาตมา” ผู้ติดตามคนหนึ่ง อยากราบเหตุผลจึงพุดขึ้นว่า

“พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอรับ กระผมเป็นข้าราชการจึง รู้แต่เรื่องราชการงานเมือง ส่วนเรื่องบุญกุศลไม่ค่อยจะรู้สึกเท่าไร จึงขออาราธนาพระเดชพระคุณหลวงพ่อบริจาคเมตตาแนะนำสั่งสอน กระผมและพวกพ้องด้วยเถิดครับ” ท่านพระครูนึกในใจว่า เอ คนนี้ พุดเข้าที่ ท่าทางคงจะไปได้ไกล แล้วจึงอธิบายให้พวกเขาฟังว่า

“การทำบุญที่ไม่ได้บุญคือการทำบุญที่ไม่รู้จักตัวเจตนา หรือ ที่เรียกว่าทำบุญเอาหน้า สักแต่ว่ามีศรัทธาแต่ไม่มีความรู้ความเข้าใจ ที่แท้จริง เจตนา ก็คือความตั้งใจบำเพ็ญบุญ ซึ่งต้องกระทำให้ครบ ถ้วนกระบวนการ ยกตัวอย่างการทำบุญที่ผ่านไปเมื่อครู่นี้ อาตมา มองเห็นแล้วว่า ท่านทั้งหลายมีแต่ศรัทธาเท่านั้น ทว่าไม่มีความ ตั้งใจบำเพ็ญบุญ ต้องขอตำหนิกันตรงๆอย่างนี้แหละ ท่านรัฐมนตรี จะโกรธก็ตามใจ อาตมาพุดด้วยความหวังดี”

“ผมไม่โกรธหลวงพ่อกหรือครับ” รัฐมนตรีพูดออกตัว ไม่โกรธหากก็ไม่พอใจ เพราะตั้งแต่เป็นรัฐมนตรียังไม่เคยมีผู้ใดกล้ามาตำหนิเช่นนี้ มีแต่เขายกย่องสรรเสริญ

“แต่ถึงจะโกรธอาตมาก็ไม่ว่าหรือคะ ยอมให้โกรธเพราะสิ่งที่อาตมาพูดนี้จะไปเป็นประโยชน์ต่อท่านในภายภาคหน้า” ท่านหยุดเว้นระยะหนึ่งแล้วจึงพูดต่อ

“การที่ท่านกับคุณหญิงลูกออกไปเดินเล่นทั้งที่พิธีกรรมยังไม่เสร็จสิ้นนั้น นับว่าท่านเสียประโยชน์อย่างมหาศาล ท่านทั้งให้ผู้ใต้บังคับบัญชาช่วยกันถวายปัจจัยไทยธรรม แทนที่จะประเคนเอง ในฐานะที่ท่านเป็นเจ้าของ และเมื่อพระสงฆ์ ยถา สัพพี ท่านจึงไม่ได้กรวดน้ำและรับพร ที่ถูกท่านจะต้องอยู่ เมื่อพระว่า ยถา ท่านต้องอุทิศส่วนกุศลไปให้เปรตชนหรือพวกเปรตที่เขาพากันมาคอยรับส่วนบุญ”

“เปรตมีจริงหรือครับ” ผู้ติดตามคนหนึ่งถามขึ้น

“มีซิโยม คนที่ตายขณะที่จิตมีโลภะ จะไปเกิดเป็นเปรต แล้วคนสมัยนี้ก็ไปเกิดเป็นเปรตกันมาก อย่าว่าแต่คนเลย พระเองก็เอะอะอาตมาเห็นไปเกิดเป็นเปรตหลายรูปแล้ว”

“ในสมัยพุทธกาลเมื่อพระเจ้าพิมพิสาร ถวายวัดเวฬุวันให้เป็นวัดแห่งแรกในพระพุทธศาสนา พวกญาติๆ ของพระองค์ก็ไปเกิดเป็นเปรตก็พากันมาขอส่วนบุญ”

“หรือคะ แหมดิฉันคิดว่าตัวพระเจ้าพิมพิสารไปเกิดเป็นเปรตเสียอีก” คุณหญิงพูดขึ้น จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่า พระรูปหนึ่งเล่าให้ฟังอย่างนี้

“พระองค์ไม่เกิดเป็นเปรตหรือคุณหญิง ตอนที่พระองค์สวรรคตทรงได้โสดาปัตติผลแล้ว คนเป็นพระโสดาบันจะตัด

อบายภูมิได้ ไม่ไปเกิดในนรก เปรต อสุรกาย เดรัจฉาน อย่างแน่นอน และเพราะเปรตมีจริง เวลาทำบุญเราจึงต้องอุทิศส่วนกุศลไปให้พวกเขา อาตมามักสอนญาติโยมเสมอๆว่า **ยกย่าให้ผี สัพพัตถ์ให้คน** เพราะเมื่ออุทิศให้พวกเขาเสร็จ พระท่านก็จะให้พรคนด้วยการขึ้นว่า **สัพพัตถ์โย วิวชฺชนุตฺ** เมื่อพระว่าดังนี้ เราจะต้องประนมมือขึ้นรับพรจากพระ บางคน **พระขึ้นสัพพัตถ์แล้วยังกรวดน้ำอยู่เลย** ทำอย่างนี้ถือว่าไม่ถูกต้อง คนที่รู้เขาจะตำหนิติเตียนเอาได้ อาตมาเคยเห็นบ่อย โดยเฉพาะพวกคนใหญ่คนโตทั้งหลาย”

“รวมทั้งผมด้วยครับ” รัฐมนตรียอมรับอย่างหน้าขึ้นตาบาน เพิ่งจะรู้ในสิ่งที่ไม่รู้มาก่อน

“ก็นี่แหละ อาตมาก็ตั้งใจจะบอกท่านอยู่นี้ คราวหน้าคราวหลังจะได้ทำได้ถูกต้อง พวกญาติโยมก็เหมือนกัน” ท่านว่าบรรดาญาติมิตรและคณะผู้ติดตาม

“เวลาที่พระให้พรแทนที่จะตั้งใจรับพร กลับนั่งคุยกันเสียงอึ้งคะนึงแข่งกับเสียงพระสวด แล้วอย่างนี้จะไปได้บุญอะไร **จริงไหม**” ท่านถามสตรีผู้หนึ่ง

“จริงค่ะ” สตรีผู้นั้นตอบอย่างสำนึกผิด หล่อ้นคิดว่าต่อแต่นี้ไปจะไม่ทำเช่นนั้นอีก นี่หากท่านไม่บอกหล่อนก็คงไม่รู้ จึงนึกขอบคุณท่านอยู่ในใจ คิดว่าจะต้องนำสิ่งดีๆ เหล่านี้ไปสอนลูกสอนหลานให้รู้บ้าง

“โยมเชื่อไหมว่า คนที่ทำบุญเป็นล้านๆ แต่พอตายไปกลับไปตกนรก”

“แบบนี้ก็ทำได้ชั่วชัคคะหลวงพ่อก” คุณหญิงขัดขึ้น

“ไม่ใช่หรือว่าคุณหญิง ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว อันนี้เป็นสัจธรรม”

“คนทำบุญเป็นล้านๆ ไม่เรียกว่าทำดีหรือคะ หลวงพ่อแหม.ดิฉันชั่งกวงแล้วนะคะ หลวงพ่อกรุณาอธิบายด้วยเถิดค่ะ”

“อาตมาก็กำลังจะอธิบายอยู่พอดี ญาติโยมทั้งหลาย การที่เราทำบุญไม่ได้บุญนั้นเป็นเพราะเราขาดเจตนา คือไม่ได้ตั้งใจอย่างแท้จริง สักแต่ว่าทำตามๆ คนอื่นเขาที่เรียกว่าทำบุญเอาหน้า บางคนบริจาคเป็นล้านแต่ได้บุญน้อยกว่าคนที่บริจาคสิบบาท เพราะคนหลังเขาเจตนาแรงกว่า ตัวเจตนาที่สำคัญที่สุดนะโยม เจตนา ก็คือใจ

พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่าเจตนาหรือใจนั้นเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการกระทำความกรรม ดังมีพระพุทธวจนะรับรองว่า

ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นหัวหน้า มีใจประเสริฐที่สุด สำเร็จแล้วแต่ใจ ถ้าบุคคลมีใจอันโทสะประทุษร้ายแล้ว กล่าวอยู่ที่ตาม ทำอยู่ที่ตาม ทุกข์ย่อมไปตามบุคคลนั้น เพราะทุจริต ๓ อย่างนั้น เหมือนล้อหมุนไปตามรอยเท้าโคผู้ลากเกวียนไปอยู่ฉะนั้น...ถ้าบุคคลมีใจผ่องใส กล่าวอยู่ที่ตาม ทำอยู่ที่ตาม สุขย่อมไปตามบุคคลนั้น เพราะสุจริต ๓ อย่าง เหมือนเงามีปกติไปตามฉะนั้น... ญาติโยมเห็นแล้วใช่ไหมว่า เจตนาหรือใจนั้นสำคัญมาก คนทำบุญเป็นล้านๆ แล้วตายไปตกนรกก็เพราะขาดเจตนาในการบำเพ็ญบุญ และตัวเขาก็ยังประกอบด้วยทุจริต ๓ อย่าง ไหนโยมผู้ชายลองบอกอาตมามาสักคนหนึ่งซิว่า ทุจริต ๓ อย่าง มีอะไรบ้าง” ท่านไม่ถามรัฐมนตรีตรงๆ เพราะรู้ว่าฝ่ายนั้นตอบไม่ได้ บรรดา โยมผู้ชายที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นพากันปิดปากเงียบ ท่านจึงถามโยมผู้หญิง หากไม่มีผู้ใดตอบอีกเช่นกัน ท่านจึงตอบเสียเองว่า

“ทุจริต ๓ อย่าง คือ กายทุจริต วจีทุจริต และมโนทุจริต ถ้าใครมีทุจริต ๓ อย่างนี้ ต่อให้ทำบุญอีกร้อยล้านก็ไปตกนรกได้”

“หมายความว่าการทำงานที่ปราศจากศีล ไม่ได้บุญใช่ไหม
ครับ” รัฐมนตรีเริ่มจะเข้าใจขึ้นมาบ้าง

“ถูกแล้ว ถ้าเรามีเงินมาก ทำงานเป็นล้านๆ แต่ไม่มีศีล
สักข้อเดียว ทานที่ทำนั้นก็เป้นหมัน ไม่ได้บุญแล้วก็ยังคงไปตกนรก
อีก สมมุติว่ามีเศรษฐีคนหนึ่งบริจาคทานทุกวันวันละหลายหมื่น แต่
เขาก็ยังฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม พุดปด และดื่มสุรา
เมรัย แบบนี้เขาตายไปต้องไปตกนรก”

บรรดาผู้ที่นั่งอยู่ในศาลาพากันสะดุ้งสะเทือนเมื่อท่านพูดถึง
ศีล ต่างสำรวจตรวจสอบตัวเองว่าขาดไปกี่ข้อ คนที่มีจิตใจยุติธรรม
สำรวจตัวเองอย่างตรงไปตรงมาก็ต้องยอมรับว่าตัวเขานั้นไม่มีศีล
เลยสักข้อเดียว คนเป็นรัฐมนตรีสะดุ้งกับข้อ ประพฤติผิดในกาม
มากที่สุด ท่านพระครูเทศน์ต่อไปอีกว่า

“ศีลก็เป็นเจตนาเหมือนกัน คือ เราต้องมีเจตนาว่าเราจะ
ต้องไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ อย่างนี้เป็นต้น ถ้าเรามีศีลครบทั้งห้า
ข้อ เราก็ได้บุญแล้ว ได้มากกว่าการบริจาคทานเสียอีก”

“หลวงพ่อกับครับ ถ้าอย่างนั้นคนที่ถือศีลอย่างเคร่งครัด แต่
เขาไม่เคยบริจาคทานก็ได้บุญมากกว่าคนบริจาคทานแต่ไม่มีศีลใช่
ไหมครับ” ผู้ติดตามที่ท่านพระครูคิดว่า ท่าทางจะไปได้ไกล ถาม
ขึ้น

“ถูกแล้ว แต่ถ้าจะให้ได้บุญมากที่สุดต้องให้ได้ครบทั้ง ทาน
ศีล ภาวนา ที่เรียกว่าบุญกิริยาวัตถุ ๓ ถ้าใครทำได้อย่างนี้ถือว่าได้
บุญมากที่สุด”

“ภาวนาคืออะไรครับ หลวงพ่อพูดถึงทานและศีล ผมพอ
จะเข้าใจ แต่ภาวนาผมไม่เข้าใจครับว่าเป็นอะไร” รัฐมนตรีถาม

“ภาวนาก็คือการฝึกอบรมจิต เช่น การเจริญสมถกรรมฐาน

และวิปัสสนากรรมฐาน เป็นต้น อาตมาเรียกสั้นๆว่ากรรมฐาน” คำอธิบายของท่านพระครูทำให้คนเป็นรัฐมนตรีรุ่งนงหนักขึ้น เพราะจิตไม่เคยได้ สัมผัส สิ่งที่เป็นนามธรรม รู้จักแต่รูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัสที่นำใคร่ นำพอใจเท่านั้น

“กรรมฐานคืออะไรครับหลวงพ่อ” เขาถามอีก

“ถ้าท่านรัฐมนตรีหรืออยากรู้จักกรรมฐาน ก็ต้องมาอยู่กับ อาตมาสักเจ็ดวัน มาเข้ากรรมฐานแล้วท่านจะรู้เองว่า กรรมฐาน คืออะไร ถ้าให้อาตมาอธิบายด้วยคำพูด ท่านก็จะยิ่งสงสัยใหญ่ ของอย่างนี้ต้องลงมือปฏิบัติถึงจะซาบซึ้ง มาได้ไหมเล่าเจ็ดวันเท่านั้นเอง”

“คงไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อ งานยุ่งมากคงปลีกเวลาไม่ได้” เขาเอางานบังหน้า หากแท้จริงแล้วหวังใยสวาน้อยหน้าอ่อน คนนั้นมากกว่า กำลังคลั่งไคล้ไหลหลง ไม่อยากจากพรากหล่อน ไปแม้ราตรีเดียว

“แต่ถ้าท่านตั้งใจที่จะมาจริงๆ อาตมาก็ว่าท่านมาได้ แต่เอาเถอะไม่เป็นไรหรอก ลงมือชอบลงยา เรื่องอย่างนี้บังคับเคี้ยว เชื้อกันไม่ได้ บางคนนะอาตมาเห็นว่าเขาต้องเสียชีวิต แต่ถ้ามาเข้ากรรมฐานเขามีทางรอดถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ก็ชวนเขามาเข้าแต่ เขาก็ไม่ยอมมา ก็เลยต้องกลับบ้านเก่า”

“แล้วผมมีเคราะห์หรือเปล่าครับหลวงพ่อ หากผมต้องเป็น อย่างนั้นบ้าง ผมก็จะปลีกเวลาเข้ามาเข้ากรรมฐาน” รัฐมนตรีพูดอย่าง กลัวๆ หากเขาตายลงในตอนนี้ แม่หนูหน้าหวานเนื้อนุ่มคนนั้น จะอยู่กับใคร

“ไม่มีหรอก ท่านอย่าตกใจ เอาไว้มีอาตมาคอยบอกให้รู้ นะคุณหญิงนะ” ท่านหันไปพยักพเยิดกับคุณหญิง

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

“คะหลวงพ่อ” ภรรยารัฐมนตรีเออวย

“หลวงพ่อกะ เทวดามีจริงไหมคะ” ภรรยาของผู้ติดตาม
คนหนึ่งถามขึ้น

“ถ้าอยากรู้ว่ามีจริงหรือไม่ วันหน้าต้องมาคุยกันใหม่ ขึ้น
คุยวันนี้เอาตามคงไม่ได้ไปเผาศพเพราะเรื่องมันยาว วันหน้ามาใหม่
นะโยมนะ”

“คะ หนูจะมาขอเข้ากรรมฐานด้วยคะ” หล่อนพูดด้วย
ศรัทธาที่เปี่ยมล้น ไปวัดไหนๆ ก็ไม่เคยศรัทธามากมายเหมือนมา
วัดนี้ รู้แบบนี้หน้าจะมาเสียตั้งนานแล้ว หล่อนนี่ก็เสียตายอยู่ในใจ

๔๙

นายฮิม

กว่าท่านพระครูจะออกจากวัดเพื่อไปงานเผาศพก็เลยเวลาที่กำหนดไว้ไปกว่าครึ่งชั่วโมง ทั้งนี้เพราะรัฐมนตรีและคณะได้เกิดความสนใจใคร่ธรรมพากันชวนท่านคุยจนนายสมชายต้องมากระซิบบเตือนพร้อมทั้งนำรถมาจอดรอที่หน้าบันไดศาลา

“อาตมาต้องขอตัวก่อน เขามาตามแล้ว” ท่านบอกพวกเขา แล้วลุกออกมาขึ้นรถ ผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นจึงพากันกราบท่านสามครั้ง แล้วเตรียมตัวกลับ

“ผ้าไตรเอามาหรือยัง” ท่านถามคนขับรถ

“เอามาแล้วครับ” นายสมชายตอบ แล้วพูดต่อไปว่า

“หลวงพ่อกับ สมมุติถ้าเกิดผมลืมเอาผ้าไตรมา แล้วก็ไปนึกได้เอาตอนที่ใกล้จะถึงบ้านงานแล้ว หลวงพ่อจะให้ผมย้อนกลับไปเอาที่วัดไหมครับ”

“คิดเอาเอง”

“คิดไม่ออกนะครับ หลวงพ่อช่วยผมคิดหน่อย”

“คนอย่างฉันคิดหน่อยไม่เป็น ทำอะไรต้องคิดมากๆ ฉันถือคติว่าคิดมากมักผิดน้อย แต่ถ้าคิดน้อยมักผิดมาก คนเราจะทำอะไรต้องคิดให้มากๆ ไว้ก่อน แล้วจึงทำ จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียใจภายหลัง คิดมากในที่นี้ก็คือคิดให้รอบคอบ ไม่ใช่คิดมากจนเป็นโรค

ประสาธ” ท่านรู้ว่าคนเป็นศิษย์กำลังจะได้แย้งจึงกล่าวแก้ไว้เสร็จสรรพ

“แห่ม หลวงพ่อของผมช่างฉลาดรอบคอบดีเหลือเกิน ผมดีใจที่ได้อยู่กับใคร่คนฉลาดอย่างหลวงพ่อก” เขาแกล้งยอ

“ฉันไม่เคยคิดว่าตัวเองฉลาด ไม่เหมือนบางคนที่ชอบคิดว่าตัวเองฉลาดอยู่เรื่อย”

“หลวงพ่อกว่าผมหรือครับ”

“คิดเอาเอง” นายสมชายจึงต้องนั่งคิดไปตลอดทางกระทั่งรถมาจอดที่หน้าร้าน **เนี้ยโกชนา** จึงเลิกคิด

“นิมนต์ครับหลวงพ่อก นิมนต์ข้างในเลย” นายฮิมเดินเข้ามา ไปถึงรถพร้อมนิมนต์เข้าร้านซึ่งเปิดขายอาหารตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเห็นหน้าเจ้าของร้าน ก็รู้ว่าอีกสามวันเขาจะเสียชีวิตเพราะหมดอายุ ท่านรู้สึกสงสารหากก็ช่วยอะไรไม่ได้เพราะชวนเขาไปเข้ากรรมฐานเขาก็ปฏิเสธโดยอ้างว่าไม่มีเวลา เข้าไปนั่งในร้านแล้วจึงพูดว่า

“เถ้าแก่ อาตมาขอเตือนนะ อยากให้เถ้าแก่พักๆ งานเสียบ้าง มัวยุ่งกับงานก็ไม่มีเวลาพักผ่อน นี่อาตมาจะบอกอะไรให้ เถ้าแก่สวดมนต์นะ สวดอิติปิโสทุกเวลาได้ไหม ทำอะไรก็สวดไปด้วย ก็จบก็ไม่ต้องไปนับ ขอให้สวดตลอดเวลาก็แล้วกัน ทำได้ไหม”

“ผมสวดไม่เป็นครับหลวงพ่อก”

“ไม่เป็นไร เตี่ยวอาตมาจะจดให้ สวดไม่เป็นก็อ่านเอา อ่านแล้วก็ท่อง ไม่มากหรอก แค่สามบรรทัดเอง” แล้วท่านก็ล้วงลงไป ในย่าม หยิบกระดาษและปากกาขึ้นมาเขียนบทสวดพุทธคุณส่งให้นายฮิม ฝ่ายนั้นรับมาอ่านทีละคำๆอย่างยากเย็น

“อติปิ โส ภาวะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะ-
สัมปันโน สุคะโต โลกะวิฑู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา
เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภาวะวาติ” อ่านจบก็โอดครวญว่า

“อ่านยากจึงครับหลงพ่อ”

“ไม่ยากหรอก ถ้าอ่านถูกทุกตัวเลย อ่านซ้ำหลาย ๆ หน
ก็จะจำได้เอง เริ่มตั้งแต่เดี๋ยวนี้เลยนะ” ท่านแนะ **ทางสวรรค์** ให้
เพราะหากนายอิมสวดพุทธคุณอยู่ตลอดเวลา จิตก็อาจเป็นสมาธิ
ได้ เมื่อเขาดับจิตลงในขณะที่จิตผ่องใส สุกตีย่อมเป็นที่หมาย ท่าน
ช่วยเขาได้เพียงเท่านี้

“แล้วทำไมไม่เอาศพไปไว้วัดป่ามะม่วงล่ะ แล้วนี้จะเผาที่
ที่วัดไหน” ท่านกลับมาพูดเรื่องศพเงินวลศรี

“แม่แกไม่ตายหรอกครับหลงพ่อ” นายอิมบอก

“อ้าว ทำไมถึงเป็นยังงั้นไปได้ ก็อาตมากับเจ้าก็รู้ตรงกัน
นี้ นาวาวันที่ ๑๗ เขาจะไปแล้ว” ท่านนึกสงสัยแล้วก็ให้นึกไปถึงคำพูด
ของนายสมชายเมื่อสามสี่วันก่อนที่ว่า **ถึงคราวแล้วแต่ไม่ตาย หรือ
ตายทั้งที่ยังไม่ถึงคราว**

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับหลงพ่อ” นายอิมว่า เขายัง
นึกไม่เชื่อถือทั้งแม่ยาย ทั้งหลวงพ่อก็ทำเป็นรู้ว่าวันนั้นวันนี้จะตาย
ที่แท้ก็เพื่อเจ้อทั้งเพ คนที่เก่งแต่เรื่องทำมาหากิน แต่เรื่องธรรมะ
ไม่กระตือรือร้นนั้น ก็ต้องคิดอย่างนายอิมทุกคน นักปฏิบัติธรรม
เท่านั้นจึงจะรู้ว่าทุกสิ่งเป็นอนิจจัง หากความเที่ยงแท้มิได้

“แล้วตอนนี้เขายังอยู่ข้างบนหรือเปล่า อาตมาขอขึ้นไป
เยี่ยมได้ไหม” ท่านขออนุญาตเจ้าของบ้าน

“ไปอยู่โรงพยาบาลศิริราชแล้วครับหลงพ่อ ผมเหมารถ
พาไปตั้งแต่เช้าวันที่ ๑๗ เห็นหมอเขาว่าจะผ่าตัดให้ ไม่รู้อะไรกัน

นักหนา ที่ก่อนหน้านี้ไม่มีโรงพยาบาลไหนรับสักแห่งเดียว ทั้งจุฬารามา ศิริราช ไม่ยอมรับเลย บอกแต่ว่าให้กลับไปตายที่บ้าน บอกผมนะครับ ไม่ได้บอกแม่โดยตรง แต่แม่แกก็รู้เลยให้พากลับบ้าน แล้วนี่ก็ให้พาไปศิริราชอีก ผมบอกเดี่ยวหมอเขาก็ไล่กลับมาอีก หรอก แกก็ว่าไม่ไล่หรอกน่า แล้วเขาก็ไม่ไล่จริงๆ เห็นว่าวันที่ ๑๙ จะผ่าตัดให้ มันก็แปลกอยู่เหมือนกันนะครับ หลงพ่อ นี่ผมก็ต้องมาคุมลูกน้องขายอาหาร ส่วนอาเนี้ยและลูกๆ เขาเฝ้าไข้อยู่ทางโน้น” ลูกเขยเงินवलศรีรายงาน

“เอ. แปลกจริงๆ ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้นไปได้ เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาเห็นจะต้องขอลา จะไปเยี่ยมเขาหน่อย อยู่ตึกอะไรล่ะ”

“ตึกอะไรผมก็จำไม่ได้เสียแล้วละครับ หลงพ่อไปถามประชาสัมพันธ์ก็แล้วกัน จะไปวันนี้เลยหรือครับ”

“ใช่ ไปเดี๋ยวนี้เลยเชียวะแหละ อาตมาเป็นคนใจร้อน อยากจะรู้เรื่องเร็วๆ ว่าทำไมมันถึงเป็นยังงั้นไปได้ อาตมาลาละนะ”

“ครับ นิมนต์ครับ” นายฮิมเดินไปส่งท่านถึงรถ นายสมชายยกมือไหว้นายฮิมพร้อมเอ่ยปากลา

“หลงพ่อก่อนสอนไว้ว่าคนดีมีสัมมาคารวะนั้นเขาต้อง ไปลาหมาไหว้ ก็ต้องเชื่อท่าน” เขานึกในใจ

“เดี๋ยวแวะเติมน้ำมันที่ปั้มข้างหน้านั้นหน่อย เติมเต็มถังเลย” ท่านสั่งคนขับรถ

“ถ้าเต็มถึงมันก็ไม่หน่อยแล้วละครับหลงพ่อ” ชายหนุ่มอดยั่วไม่ได้

“ปลาหมอตายเพราะปาก” ท่านพระครูพูดลอยๆ

“พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง” ลูกศิษย์วัดพูดลอยๆ

เช่นกัน เต็มน้ำมันเรียบร้อยแล้วเขาจึงพูดอีกว่า

“หลวงพ่อกับ ตั้งแต่ผมรู้จักหลวงพ่อกับมา ผมยังไม่เคยเห็นว่าหลวงพ่อกับทำอะไรแล้วไม่จริงเลยสักครั้ง เพิ่งครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เหตุการณ์มันไม่ได้เป็นไปอย่างที่หลวงพ่อกับ ทำไมมันถึงเป็นอย่างนั้นล่ะครับ ใครๆ เขาก็ว่าหลวงพ่อกับศักดิ์สิทธิ์ แต่คราวนี้ ไหงมากลับกลายเป็นอื่นไปเสียได้”

“มันก็แปลกนะสมชาย ฉันเองก็ยังไม่ค่อยเหมือนกัน”

“หรือว่าเห็นหนอของหลวงพ่อกับหมดสมรรถภาพเสียแล้ว”

“เป็นไปไม่ได้ มันจะต้องมีอะไรสักอย่างอย่างแน่นอน เพียงแต่ฉันยังไม่รู้เท่านั้นว่าอะไรที่ว่ามันคืออะไร”

“อ้อ หลวงพ่อกับ น้อยๆหน่อยครับ พุดกวณจนผมเวียนหัวแล้ว อะไรๆของหลวงพ่อกับมันคืออะไรล่ะครับ”

“ก็เพราะยังไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไรนะซิ ฉันถึงยังไม่ทำอะไรมาตอบเธอ” ท่านพระครูตั้งใจว่า

“แล้วไปถึงโรงพยาบาลจะรู้ไหมครับนี่”

“ก็ยังไม่รู้ว่าอะไรหรือเปล่าเพราะยังไม่รู้อะไร”

“อะไรอีกแล้ว หลวงพ่อกับ ผมขอซื้ออะไร”

“ซื้ออะไร เธอจะซื้ออะไรหรือ”

“ก็ซื้ออะไรนั่นแหละครับ”

“ซื้อเท่าไร ซื้อไปทำอะไร”

“ซื้อไปเก็บไว้ หลวงพ่อกับจะขายเท่าไรล่ะครับ”

“เธอมีเงินเท่าไรล่ะ”

“ก็ไม่มากนักหรอกครับ ดูเหมือนจะยังไม่ถึงร้อยล้าน”

“หัวล้านนะไม่ว่า”

“ไม่ล้านหรอกครับ ผมคนผมตก ตระกูลผมผมตกปกไหลด

ทั้งนั้น”

“ก็คอยดูไปแล้วกัน อีกไม่นานก็รู้”

“ครับ แล้วผมจะคอยดู อาจจะพลิกลือคเหมือนรายบ้านวลศรีก็ได้”

“เอาละนะเลิกพูดกันแล้วนะ ทีนี้ฉันจะนั่งหลับตาละ” แล้วท่านก็หยุดพูดเพราะต้องการจะแผ่เมตตาให้พวกสัมภเวสีที่คอยขอส่วนบุญอยู่ข้างถนนหนทางเหมือนจะรู้ล่วงหน้าว่าท่านจะมาถึงโรงพยาบาลศิริราช นายสมชายลงไปถามที่ประชาสัมพันธ์ก่อน แล้วจึงมานิมนต์ท่านพระครูซึ่งนั่งรออยู่ในรถ

“แม่ หลวงพ่อท่านมาเยี่ยม” นางเนียปลุกมารดาซึ่งกำลังหลับอยู่เพราะความอ่อนเพลีย

“ไม่ต้องปลุก โยมไม่ต้องปลุก ปล่อยให้เขาพักผ่อนตามสบายเถอะ” ท่านพระครูห้ามไว้

แม้จะรู้สึกอ่อนเพลียและเจ็บแผล หากเงินวลศรีก็ประคองสติไว้ได้ นางลืมนตาแล้วยกมือไหว้ท่านพระครู

“หลวงพ่อ เป็นพระคุณเหลือเกินที่อุตส่าห์มาเยี่ยมฉัน เนียช่วยหมუნเตียงขึ้นให้แม่หน่อย” นางสังบุตรสาวเพราะเจ็บแผลจนไม่อาจลุกนั่งได้

“เรื่องมันไปอย่างไรมาอย่างไรกันล่ะเจ๊ พอจะเล่าให้อาตมาฟังได้ไหม อาตมาอยากรู้” คนเจ็บจึงเล่าเสียงดังฟังชัดว่า

“เรื่องมันแปลกมากจะหลวงพ่อ ฉันเองก็ยังนึกว่าฝันไป คือเมื่อตอนเย็นวันที่ ๑๖ ได้มีคนมาเยี่ยมไข้ เขาเป็นหมคนยากวัดข้างบ้านฉัน คอยกันไปคอยกันมาเขาก็เล่าให้ฟังว่า กำลังหาเงินสร้างโบสถ์วัดในหมู่บ้าน จวนเสร็จแล้ว ยังขาดแต่ช่อฟ้าใบระกาและหางหงส์ฉันก็เกิดศรัทธาอยากทำบุญ เลยขอทำบุญกับเขาไปสองหมื่น ฉัน

ดีใจมากที่กำลังจะตายอยู่แล้วก็ยังมีโอกาสได้ทำบุญเป็นครั้งสุดท้าย”

“คืนนั้นฉันก็นอนกำหนด พองหนอ ยุบหนอ เช่นทุกครั้ง แต่แปลกที่ว่าฉันอ้อมอกอ้อมใจจนลืมความเจ็บปวดทางกาย ฉันก็นอนทำกรรมฐานไปเรื่อย ๆ พอจิตเป็นสมาธิก็เกิดนิมิต บอกว่า พรุ่งนี้ยังไม่ตาย ให้ไปโรงพยาบาลศิริราช หมอเขาจะผ่าตัดให้”

“พอเกิดนิมิตอย่างนี้ฉันก็หลับ หลับสบายเลยจะหลงพ่อ พอตื่นลืมสติทันที ซึ่งเป็นเวลาที่ฉันจะต้องตาย ฉันก็ตื่น รู้สึกสดชื่น กระปรี้กระเปร่า ก็รู้ว่าไม่ตายแน่ ลูกหลานเขาก็มาเฝ้าจะคอยดูใจ พอเห็นฉันไม่ตายก็ยินดีปรีดากันใหญ่ ฉันจึงบอกนายอิมเขาว่าให้ไปว่าจ้างรถไปส่งฉันที่โรงพยาบาลศิริราช เขาก็จัดการให้ พอถึงโรงพยาบาล หมอเขาก็ตรวจอีกครั้งแล้วบอกว่าตกลงจะผ่าตัดให้”

“เจ้ผ่าตัดเมื่อวานไซ้ใหม่ เห็นนายอิมเขาบอก”

“จะ นี่ถ้าไม่ได้เรียนฝึกสติมาจากหลวงพ่อ ป่านนี้ก็คงนอนสลบไสลไม่รู้รู้สึกตัวเพราะมันมีนมากเลยจะหลงพ่อ เจ็บแผลก็เจ็บ ฉันก็นอนกำหนด เจ็บหนอ เจ็บหนอ ก็คลายความเจ็บปวดไปมาก ฉันเห็นประโยชน์ของกรรมฐานก็ตอนเจ็บป่วยนี้แหละจะ ต้องขอบพระคุณหลวงพ่อที่เมตตาสอนให้”

“ไม่ต้องขอบคุณอาตมาหรือเจ้ เป็นที่ตัวเจ้านั้นแหละ เพราะคนที่เขาไม่เอากรรมฐานก็มีถมเถไป” ท่านนี้ก็ไปถึงนายอิม

“แหม หลวงพ่อหลอกให้พวกหนูตัดชุดงตึกเก้อ ที่แท้ อาม่าก็ไม่ตายสักหน่อย” นางสาวกิมเจิ้งต่อว่าต่อขาน

“ไม่เป็นไรหรือหนู ไม่เก้อหรือ อีกสามวันก็ได้ใช้” ท่านบอก เพราะอีกสามวันนายอิมจะต้องตาย และคราวนี้จะไม่ ฟลุคเหมือนเงินवलศรี เพราะนายอิมไม่ได้ปฏิบัติกรรมฐาน

“ใช้งานใครคะหลวงพ่อ ใครจะตาย”

“เอาเถอะอย่าเพิ่งถาม หลวงพ่อบอกว่าได้ใช้ก็ต้องได้”

“หลวงพ่อบอกจะ ที่ฉันไม่ตายนี่เพราะอาณิสสของบุญใช้ใหม่
จ๊ะ” คนเจ็บถามเสียงใส

“ถูกแล้วจ้ะ บุญที่วานี้ถ้าจะจัดเป็นกรรมก็ต้องเรียกว่าเป็น
อุปฆาตกรรม หรือกรรมตัดรอน กรรมชนิดนี้มันจะพลิกแผ่นดิน
เขี้ยวละ คือถ้าดีก็จะดีสุดยอดไปเลย แต่ถ้าชั่วก็จะชั่วสุดยอดเหมือน
กัน อุปฆาตกรรมมีกำลังแรงมาก เห็นใหม่ว่ามันเปลี่ยนจากตาย
ให้เป็นไม่ตายได้ พุดง่าย ๆ ก็คือพอบุญเก่าเจ็หมด บุญใหม่ก็มาให้
ผลทันตา บุญใหม่นี้ก็คือการที่เจ้าทำบุญสร้างโบสถ์กับมัคนายก
คนนั้น เจ้าเกิดปีติมากที่ได้ทำบุญเป็นครั้งสุดท้าย บุญนั้นให้ผลทัน
ตาเห็น เลยไม่ต้องตาย ทั้งที่จะต้องตายแน่ ๆ แล้ว เรื่องอย่างนี้ก็เคย
มีนะ ในสมัยพุทธกาลก็เคยเกิดขึ้นแล้ว อยากรู้ไหมละ”

“อยากรู้” นางนัยและลูก ๆ ตอบพร้อมกัน นายสมชาย
ก็ตั้งใจฟังอยู่ แล้วท่านจึงเล่าเรื่องนอกพระไตรปิฎกที่เล่าสืบ ๆ กัน
มาว่า

“ในสมัยพุทธกาล มีสามเณรองค์หนึ่งเป็นลูกศิษย์ของพระ
สารีบุตรบวชตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ ชื่อสุข ใคร ๆ เขาเรียกท่านว่าสุข
สามเณร เมื่อสุขสามเณรอายุจวนจะครบเก้าขวบ ท่านพระสารีบุตร
ก็รู้ว่าลูกศิษย์ของท่านจะต้องเสียชีวิตเพราะบุญหมด ท่านจึงบอก
ให้สุขสามเณรทราบ พร้อมทั้งแนะนำให้ไปลาพ่อแม่ซึ่งอยู่อีกตำบล
หนึ่ง”

“สุขสามเณรจึงลาพระสารีบุตร แล้วเดินทางไปหาบิดา
มารดาเพื่อแจ้งข่าวให้ทราบว่าท่านจะตายเมื่ออายุเก้าขวบ ขณะเดิน
ทางไป ท่านผ่านหนองน้ำแห่งหนึ่งซึ่งน้ำกำลังแห้ง พวกปู ปลา

สัตว์โลกง่อมเป็นไปตามกรรม

เต่า กำลังกระเสือกกระสนอยู่ในเลนจะตายมีตายແທ່ สุขสามเณร
เกิดความสงสาร จึงเก็บเอามาใส่จีวรห่อไปปล่อยยังหนองน้ำใหญ่
แล้วจึงสร่งน้ำ ชักจีวรในหนองน้ำนั้น เสร็จแล้วก็เดินทางต่อไป
จนถึงบ้าน ลำลาบิดามารดาเป็นที่เรียบร้อย จึงเดินทางกลับมาอยู่
กับอาจารย์”

“ครั้นถึงวันที่จะตายกลับไม่ตาย พระสารีบุตรสงสัยจึงสอบ
ถามดูก็ได้รู้ว่าอานิสงส์ที่ช่วยสัตว์เหล่านั้นให้รอดพ้นจากความตาย
นั้นเองที่มาช่วยต่ออายุลูกศิษย์ให้ยืนยาวต่อไปอีก สุขสามเณรอยู่
กับพระสารีบุตรจนอายุครบบวช กล่าวกันว่าท่านบรรลุนิพพาน
ตั้งแต่อายุได้ ๗ ขวบ”

“สาธุ” คนเจ็บยกมือขึ้น สาธุ เมื่อท่านเล่าจบ

“โยมเห็นหรือยังว่าบุญกรรมนั้นมีจริง คนที่ทำบุญไว้มากๆ
พอถึงคราวคับขันบุญก็ช่วยได้ อาตมาถึงอยากให้คนเขาเชื่อเรื่องบาป
บุญคุณโทษ แต่ก็นั้นแหละ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ขึ้นอยู่กับกรรมของ
เขา คนที่มีกรรมชั่วเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์ อาตมาก็ไม่อาจทำให้เขา
เชื่อได้ อย่างเช่นเมื่อสี่ห้าวันก่อนมีทหารคนหนึ่งเขามาหาอาตมา
อาตมาก็เห็นกฎแห่งกรรมของเขาว่า จะต้องตายในวันนี้ เลยบอก
เขาว่าผู้พันนอนวัดเถอะ อาตมาจะสอนกรรมฐานให้ เขาก็บอก
นอนไม่ได้หอรอกหลวงพ่อ ผมห้วงบ้าน อาตมาก็รู้แล้วว่าเขาฟังได้
เด็กคราวลูกมาเป็นเมีย เมียลับๆ นะ เขาก็ไม่ยอมเชื่อเพราะห้วง
เมียเด็กคนนั้น อาตมาก็บอกตรงๆ ว่า ถ้าท่านออกไปจะต้องประสบ
อุบัติเหตุ ขอให้เชื่ออาตมาเถอะ เขาก็ไม่ยอมเชื่อเพราะจิตใจไปอยู่
กับเมียเด็กเสียแล้ว ในที่สุดก็ขับรถออกจากวัดไป พอถึงอ่างทอง
ก็ไปเจอกับรถบรรทุกตายคาที่เลย”

“แสดงว่ากรรมหนักมากใช้ไหมคะหลวงพ่อ” นางเนี้ยถาม

“ถ้าไม่หนักเขาก็ต้องเชื่อที่อาตมาบอกแล้วนะซี”

“ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนคะ” นางสาวกิมเจ็งถาม

“กำลังปีนยอดดิ่งว้อยู่ในนรกโน่นแหละ ใครไม่เชื่อว่านรกมีจริงก็ทำชั่วให้มากๆ เข้านะหนูนะ” ท่านหันไปพยักพเอ็ดกับนางสาวกิมฮวยซึ่งนั่งฟังอย่างเดียว ไม่ยอมพุดจา

“แต่หนูเชื่อค่ะหลวงพ่ หนูเชื่อเหมือนที่อามาเชื่อ แต่เดียวกับแม่เขาไม่ค่อยเชื่อ รวมทั้งพี่กิมเจ็งด้วย” นางสาวกิมฮวยว่า

“ก็เธอมันคนหัวโบราณนี่ละ คนสมัยใหม่เขาไม่เชื่อกันหรอก ฉันคนสมัยใหม่ละ” นางสาวกิมเจ็งว่าให้น้องสาว

“จริงหนู คนสมัยใหม่เขาไม่เชื่อนรกสวรรค์กันอย่างที่หนูว่ามานั้นแหละ แต่หนูเชื่อไหมคนที่ตายไปตกนรกมากที่สุดก็เป็นพวกคนสมัยใหม่ทั้งนั้น ไม่เชื่อหนูจะลองไปดูก็ได้” ท่านบอกหลานสาวคนโตของเงินवलศรี

๕๐

ห้วงกสะไก้

บ่ายสองโมงของวันเสาร์ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ขณะที่ท่านพระครูกำลัง รับแขก อยู่ที่กุฏิชั้นล่าง นางสาวกิมเจ็งก็เดินร้องไห้ กระซิก ๆ เข้ามา

“หลวงพ่อ เตี้ยตายแล้ว” หล่อนตะโกนข้ามศีรษะแขกเหรี้อ ที่นั่งเบียดเสียดกันอยู่หน้าอาสนะ

“อ้าว อีหนู ตะโกนข้ามหัวแม่ฝั้วซะแล้ว” สตรีวัยกลางคน พุดขึ้น นางกำลังหงุดหงิดเพราะยังอีกนานกว่าจะถึง คิว

“ฉันยังไม่มีฝั้ว ถ้าจะมีก็ไม่เอาคนอย่างลื้อมาเป็นแม่ฝั้ว หรอก” สาววัยเต็มยี่สิบยังมีแก้มใจเถียง โกรธผู้หญิงคนนั้นเลยต้อง หยุดร้องไห้

“ไหนเข้ามาพุดใกล้ ๆ ซิ ญาติโยมโปรดหลีกเลี่ยงให้เขาเข้ามา หน่อย” ท่านพระครูออกคำสั่ง บุตรสาวนายฮิมจึงเดินแหวกผู้คน เข้ามา จะค้อมหลังให้สัคนิดก็ไม่มี

“อื้อ... กิริยามารยาทยังงี้ฉันก็ไม่เอามาเป็นลูกสะไก้ให้ปวด กบาลฉันหรือ” หญิงคนเดิมว่าอีก หากคราวนี้ นางลดเสียงลงด้วย ไม่ต้องการให้คนถูกว่าไต่ยิน

“ไหงละหนู เตี้ยตายเมื่อไร แล้วเงินวอลศร้อออกจากโรง พยาบาลแล้วหรือยัง” ท่านเจ้าของกุฎิถาม

“ตายเมื่อตอนเที่ยงนี่เองค่ะ แม่ให้หนูมาบอกหลวงพ่อกว่า จะเอาศพมาไว้ที่วัดนี้ อาม่าก็ยังอยู่โรงพยาบาล”

“จะมาสวดกตเวทีนี้หรือ คงไม่ได้หรอกหนูเพราะเสียง จะไปรบกวนคนที่มาเข้ากรรมฐาน เอาไว้ที่บ้านนั่นแหละ จะเผา หรือฝังล่ะ”

“ยังไม่รู้เลย แม่ว่าต้องรอตถามอาม่าก่อน สงสัยอาม่าแกล้งรู้ ว่าเตี้ยจะตายวันนี้ แยกบอกให้หนูกับแม่กลับบ้านมาดูเตี้ย บอกถ้า มีปัญหาอะไรก็ให้มาถามหลวงพ่อก ที่หลวงพ่อกุดเมื่อวันไปเยี่ยมอาม่าว่า อีกสามวันพวกหนูก็จะได้ใช้ชุดกตเวทีนะ แปลว่าหลวงพ่อก รู้ว่าเตี้ยจะตายใช่ไหม ทำไมหลวงพ่อกไม่บอกตั้งแต่วันนั้น หลวงพ่อก น่าจะช่วยเตี้ย อย่างน้อยๆก็ให้น้องสามคนเรียนจบเสียก่อน” หล่อน รายงานแถมท้ายด้วยการต่อว่าท่านพระครู

“ทำไมหลวงพ่อกจะไม่ช่วย หลวงพ่อกช่วยจนสุดความสามารถแล้ว แต่เตี้ยหนูเขาไม่ช่วยตัวเอง ชวนมาเข้ากรรมฐานก็ไม่เอา ให้เอาแผ่นสวดมนต์ที่อาม่ามาสวดก็ไม่เอา ครั้งหลังสุดหลวงพ่อกอุตส่าห์จัดบทสวดพุทธคุณให้ไปท่อง เขาก็ไม่ยอมท่องอีก ห่วง แต่เรื่องทำมาหากิน เสร็จแล้วเป็นยังไง นี่แหละเป็นเพราะเขาไม่ ยอมเชื่อหลวงพ่อก ไม่ยอมเชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ถึงตัวหนูเอง ก็ไม่เชื่อใช่ไหมล่ะ”

“หนูเป็นคนสมัยใหม่นี้คะ เอาเถอะ หนูกำลังเสร์้าโศก ไม่อยากเถียงกับหลวงพ่อก ตกลงหนูจะไปบอกแม่ว่าหลวงพ่อกให้เอาศพ ไว้ที่บ้าน นั้นหนูลาละ จะไปตามน้องสาวสามคนที่เรียนอยู่ลพบุรี” หล่อนพูดอย่างไม่สบอารมณ์ นึกขัดเคืองมารดาที่ส่งหล่อนมา ขอความช่วยเหลือจากท่าน ที่จริงแล้วหล่อนไม่ได้รับความช่วยเหลือใดๆเลย

ท่านพูดว่าอะไร

“สมชาย เธอเอาหูมาด้วยหรือเปล่า หรือว่าลืมไว้ที่บ้านงาน โน่น จะกลับไปเอากียังทันนะ” ครั้งนี้ท่านพูดดังกว่าเก่า

“อะไรนะครับ หลวงพ่อว่าอะไร” คนถูกเรียกเพิ่งจะรู้สึกตัว

“ทำไมเดี๋ยวนี้เธอเหม่อๆยังงៃขอบกล มีอะไรไม่สบายใจ หรือเปล่า”

“ก็...ก็...ไม่มีอะไรนี่ครับ” ปฏิเสธเสียงอ่อย

“ไม่ ไม่มี ก็แปลว่ามี เพราะปฏิเสธซ่อนปฏิเสธ ย่อมกลายเป็นบอกเล่า เธอมีอะไรไม่สบายใจก็บอกมา หรือถ้าไม่บอกมา ฉันจะได้บอกไป” ท่านเริ่มยั่ว นายสมชายไม่มีอารมณ์จะโต้ตอบ จึงระบายความกลุ้มให้ท่านฟังแทน

“ฝ่ายผู้หญิงเขาเรียกค่าสินสอดทองหมั้นตั้งร่วมห้าหมื่น ผมไม่รู้จะไปหาที่ไหน ก็เลยร้อนรุ่มกลุ่มทรวงอยู่นี่งៃครับ”

“แหม น่าสงสารจริง เอาเถอะตัวฉันนะ สงสารเธอใจแทบขาด และฉันก็อยากช่วยเธอ ทว่าไม่อยู่ในฐานะที่จะช่วยได้ ก็เลยจะไม่ช่วย”

“โห หลวงพ่อ พูดเสียดิบดี ที่แท้ก็จะสรุปว่าช่วยไม่ได้ ผมรีอูดสำห้ตั้งใจฟัง” นายสมชายต่อว่า รู้สึกความทุกข์ค่อยเบาบางลง เมื่อได้ระบายให้ท่านฟัง

“อ้าว ก็จริงๆนี่นา ฉันอยากจะให้เธอสมหวัง แต่ฉันก็ไม่มีเงินเดือน เพราะไม่ได้เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างประจำ แล้วก็ไม่ได้เป็นพนักงานบริษัท เงินห้าหมื่น ฉันก็พอมีหรรอก แต่เป็นเงินที่เขাবริจาค ถ้าเธอจะเอาไป...”

“โ๊ะ ไม่ครับหลวงพ่อ ผมทำอย่างนั้นไม่ได้ มันผิดเจตนากรรมของญาติโยมเขา เขาเจตนาทำบุญ ไม่ได้ให้ผมเอามา

แตงเม็ย” ชายหนุ่มปฏิเสธเป็นพัลวัน

“ก็ใครว่าฉันจะทำอย่างนั้นล่ะ ฉันยังพูดไม่ทันจบเลย”

“อ้อ หรือครับ ขอประทานโทษ ถ้าอย่างนั้นนิมนต์หลวงพ่อดูต่อให้จบเถิดครับ”

“ไม่ต้องแล้ว ก็ส่วนที่ฉันจะพูดต่อนะ เธอพูดมาหมดแล้วเอ แต่พอมีทางนะ เธอจะลองดูไหม ลองเอาวัดป่ามะม่วงไปจำหน่ายกับธนาคาร” ท่านตั้งใจจะล้อเล่น หากนายสมชายคิดว่าเป็นจริงจึงรีบสนองว่า

“แหม ผมก็คิดอยู่ที่เดียว นึกว่าหลวงพ่จะไม่อนุญาตเสียอีก ต้องขอกราบพระคุณอย่างสูง พรุ่งนี้ผมขออนุญาตเข้าจังหวัดนะครับ” คนตกลมูร์กมองเห็นทางสมหวัง

“เธอจะเข้าไปทำอะไร”

“ก็ไปติดต่อกับผู้จัดการธนาคารซีครับ หลวงพ่อกว่าควรจะกู้ธนาคารไหนดี” เขาขอคำปรึกษา

“ธนาคารไหนก็ดีทั้งนั้นแหละ ถ้าเขายอมให้กู้ แต่เขาไม่ต้องไปให้เสียเวลาหรอก เพราะฉันรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ แล้วก็ไม่มีใครเขาทำกัน ฉันเพียงแต่ล้อเธอเล่นเท่านั้น” ถ้อยคำของท่านพระครูทำให้ความทุกข์ที่กำลังจะลดน้อยลงนั้น กลับเพิ่มระดับขึ้นอีก นายสมชายจึงพูดอย่างขัดเคืองว่า

“เอาเถอะ หลวงพ่ไม่ตกที่นั่งอย่างผมบ้างก็แล้วไป แต่ถ้าเมื่อไรที่หลวงพ่เป็นอย่างผม ผมก็จะไม่ช่วยหลวงพ่เหมือนที่หลวงพ่ไม่ช่วยผม” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึกสมเพชคนเป็นศิษย์เสียนัก จึงพูดให้สติแก่เขาว่า

“สมชายเอ๋ย อายุฉันก็บุนนี้แล้ว ล่วงกาลผ่านวัยมากก็มาก และที่สำคัญที่สุด คือ ฉันกำลังดำเนินตามมรรคาที่เป็นทางสายเอก

จะให้เปลี่ยนไปเดินสายโทสายตรีนั้น ฉันไม่ทำแน่ เธอปิดความคิด เช่นนี้ออกจากสมองได้แล้ว” ลูกศิษย์วัดยังไม่หายเคืองชุ่น จึงเถียงไปข้างๆคู้ๆว่า

“มันก็ไม่แน่เสมอไปหรอกครับ ผมเคยอ่านข่าวอยู่บ่อยๆ คนอายุเจ็ดสิบยังแต่งงานกับคนอายุสิบเจ็ด ขนาดถือไม้เท้ายกแหย่ยกยันก็ยังมีเมียครวลูกครวหลาน นับประสาอะไรกับคนอายุเพ็งจะทำสิบอย่างหลวงพ่อ”

“นั่นเขาเป็นคฤหัสถ์ แต่ฉันเป็นบรรพชิต ไม่เหมือนกันหรอกนะ” ท่านพระครูแย้งเสียงเรียบ

“ถึงบรรพชิตก็เถอะ บางรูปขนาดเป็นถึงท่านเจ้าคุณ ก็ยังอุตส่าห์สึกมาแต่งงาน หลวงพ่อก็จะให้ผมเอ่ยชื่อใหม่ล่ะ” ท่านพระครูเห็นว่าจะไปกันใหญ่ จึงรีบกล่าวห้าม

“สมชาย สมชาย อย่าลามาปาม เธอพูดอยู่กับฉันสองคนเท่านั้น อย่าลามาปามไปถึงคนอื่น ใครจะเป็นอย่างไรก็ช่างเขา กรรมของเขาทำมาอย่างนั้น แต่ที่ฉันกล้ารับรองกับเธอว่าจะไม่เป็นอย่างเขา ก็เพราะฉันไม่ได้ทำกรรมมาอย่างนั้น ฉันปรารถนาพระนิพพาน ไม่ใช่กามคุณห้า” นายสมชายเห็นว่าถึงอย่างไรก็ไม่สามรถเอาชนะท่านได้จึงนิ่งเสีย ท่านพระครูรู้ว่าเขายังไม่หายหงุดหงิด จึงพูดให้กำลังใจว่า

“อย่าวิตกทุกข์ร้อนไปเลย อนาคตยังไม่ถึง แต่ฉันก็ขอรับรองว่าเธอต้องได้แต่งงานกับผู้หญิงคนนี้อย่างแน่นอน เพียงแต่ต้องรอเวลาหน่อยเท่านั้น” คนฟังรู้สึกใจมาเป็นกอง จึงกลับมาเป็นสมชายคนเดิมอีกครั้ง

“หน้อยของหลวงพ่อนะ ก็ปีครับ อย่าให้ผมถึงกับต้องตะบันน้ำกินนะครับ”

“ก็ไม่ว่า ถ้าเธอปรารถนาเช่นนั้นก็อาจเป็นได้”

“แต่ถ้าไม่ปรารถนาล่ะครับ” ศิษย์ก้นกุฏิเริ่มมีอาการยั่วเย้า

“ไม่ปรารถนาอะไร”

“ไม่ปรารถนาเช่นนั้นล่ะครับ” ผู้มิใช่ ญวน โดยกำเนิด

เจตนายวน

“หายหงุดหงิดแล้วหรือ” ท่านพระครูกลับย้อนถาม

“ผมล่ะหรือ หงุดหงิดเรื่องอะไรครับ” คนถามแสวงตีหน้า

เหลอ

“เรื่องไม่มีเงินไปซื้อบ่วงมาผูกคอ นะซี”

“แหม หลวงพ่อพูดอะไรยังงั้น กะเดี๋ยวผมก็เปลี่ยนใจไม่
ตบไม้แตงมันซะเลย” คนพูดปากไม่ตรงกับใจ

“ดี ฉันขออนุโมทนา ยิ่งบวชตลอดชีวิตได้ยิ่งดี”

“หลวงพ่อกับครับ” คนเป็นศิษย์ตั้งใจจากเสียงให้ยาวแล้วว่า

“ก็ถ้าบวชกันซะหมด แล้วใครใครจะมาขับรถให้หลวงพ่
นั่งล่ะครับ หรือว่าหลวงพ่อก็คิดจะขับเองขอรับ”

“อยากรู้ก็ลองบวชดูซิ”

“ยังไม่กล้าลองหรือครับ ยังไม่กล้า เดี่ยวเกิดติดใจบวชแล้ว
ไม่ยอมสึกเหมือนหลวงพ่อกับครับ แพนผมก็อห้ำอหันหนักมาก นะซีครับ”

“แต่ประเพณีโบราณเขาต้องบวชก่อนเมียคนะ นี่เธอคิด
จะเบียดก่อนหรือไง”

“ก็ดวงผมมันเป็นยังงั้นนี่ครับ” คนพูดโยนกลองไปให้ ดวง

“เธออย่าให้ดวงมากำหนดเธอซิ เธอควรจะทำหนดดวงมัน
ถึงจะถูก”

“จะถูกยังงั้น ก็ต้องแพงกว่าเพื่อกออยู่นั้นแหละครับ”

ท่านพระครูรู้สึกงงจึงย้อนถามว่า

“อะไรแพงกว่าเปลือก พุดเรื่องดวงอยู่ดีๆ โหงเอาเปลือกเข้ามาเกี่ยวด้วย”

“ก็มันชิกรับ ที่หลวงพ่อกว่า มันถึงจะถูกผมก็ว่าถูกยังงี้ก็ยิ่งแพงกว่าเปลือกอยู่ดี หรือว่าหลวงพ่อเคยเห็นเปลือกแพงกว่ามันครับ”

“สมชาย เธอเคยไหม ที่อยู่ดีๆ ก็เห็นดาวระยิบระยับไปหมด ทั้งที่ความจริงไม่มีดาวสักดวงบนท้องฟ้าล่ะ เคยหรือเปล่า” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถามอย่างเหลืออดเหลือทนเต็มที

“ไม่แค้ยไม่เคยครับหลวงพ่อ แล้วผมก็ไม่อยากมีประสบการณ์อย่างนั้นด้วย ก็พอจะรู้ว่ามันคงไม่สนุกนักหรอก” นายสมชายว่า

“ถ้าอย่างนั้น ก็เปลี่ยนเรื่องพูดได้แล้ว ขึ้นพูดเรื่องนี่ต่อไป ประเดี๋ยวอาจจะได้ประสบการณ์ที่เธอไม่พึงปรารถนา ที่แนะนำนี่ เพราะหวังดีหรือคะ”

“ใครจะเป็นคนให้ล่ะครับ หรือว่าหลวงพ่อกจะให้ อย่านาครับ ผมไม่อยากจะเริ่มต้นเหตุให้หลวงพ่อต้องอาบัติ เกิดผมตายละก็ หลวงพ่อต้องอาบัติปาราชิกเที่ยวนะครับ”

“รับรองว่าฉันไม่ต้องอาบัติแน่ เพราะกรณีนี้ไม่มีผู้กระทำ มีแต่ผู้ถูกระทำเท่านั้น” ท่านพระครูเล่นสำนวนบ้าง

“มันก็ไม่สมเหตุสมผลตามหลักกรรมที่หลวงพ่อกเคยสอนนะ ชิกรับ เอ. หรือว่ากรรมมันคอร์ปชั่น” เขาทำที่ครุ่นคิด

“ใส่ร้ายกรรม ระวังกรรมจะเล่นงานเธอ เดี่ยวจะมาหาว่าฉันไม่เตือน วชิกรรมนั้นถึงจะไม่มีผลมากเท่ามโนกรรม แต่มันก็ทำให้คนพันหักมากต่อมากแล้ว” ได้ผล เพราะครั้งนี้นายสมชายปิดปากเงียบ มิใช่ว่ากลัวท่านพระครูจะทำร้าย เพราะท่านไม่เคยทำร้ายใคร ทว่าตัวเขาเริ่มจะมองเห็นทุกข์โทษแห่งวชิกรรม นี้

กระมังที่คนโบราณเขาสอนไว้ว่า พุดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียตำลึงทอง
“หลวงพ่อกับ แก่แกอิมจะไปเกิดที่ไหนครับ ทุกดีหรือสุคติ”
“อ้าว ทำไมเปลี่ยนเรื่องซะแล้วละ” ท่านพระครูแก้งยั่ว
“ก็ผมเคารพนับถือหลวงพ่อกับ จึงต้องเชื่อฟังหลวงพ่อกับ
ครับ”

“นั่นหรือ แต่กว่าจะเชื่อฟัง ก็เล่นเอาฉันเหนื่อยเลย เอาเออะ
สำหรับเรื่องของเธอ ฉันรับรองปีหน้าได้แต่งงานแน่ รอไหวไหม”

“ไหวครับ แต่ผมขอไม่บวชนะครับ เพราะห่วงว่าจะไม่มี
คนขับรถให้หลวงพ่อกับ”

“ตามใจ แต่ต้องเข้ากรรมฐาน ๑๕ วัน แล้วก็ต้องปฏิบัติ
อย่างเคร่งครัด ถ้าทำได้ก็จะได้กุศลแรงกว่าพวกที่บวชจิ้มๆเสีย
อีก”

“ครับ ผมยอมรับข้อเสนอ แต่ใน ๑๕ วัน ที่ผมเข้ากรรมฐาน
หลวงพ่อกับต้องไม่รับนิมนต์ไปข้างนอกนะครับ ผมจะได้ไม่รู้สึกละ
เลยต่อหน้าที”

“ก็ได้ แต่มีเงื่อนไขว่า ถ้าเจ้าภาพเขาอาสารับส่ง ฉันก็รับ
นิมนต์ได้”

“ครับ แต่หลวงพ่อกับต้องไม่รับนิมนต์ติดต่อกันทั้ง ๑๕ วัน
นะครับ”

“แต่วันพระ ฉันก็งดรับนิมนต์อยู่แล้ว”

“แต่...หลวงพ่อกับ”

“แต่อะไรอีกละหือสมชาย”

“คือผมชักจะเวียนหัวกับคำว่า แต่ เสียแล้วครับ เราเลิก
พุด แต่ กันดีไหมครับ”

“แต่ฉันยังไม่อยากเลิกนี่” ท่านพระครูยั่วอีก

“ถ้าอย่างนั้นก็นิมนต์หลวงพ่อบุญเกิดครับ แต่ผมไม่พูดแล้ว”

“นั่นไง ขนาดว่าไม่พูดก็ยังเปลอ แต่ ออกมาจนได้”

“ก็มันลืมนี่ครับ แต่ต่อไปนี่ผมจะไม่ลืม”

“เอาเถอะๆ ฉันก็ชักจะเวียนหัวเหมือนกัน สรุปว่าเรื่องของเธอก็ไม่มีปัญหาและอุปสรรคแต่ประการใด และฉันก็ขอบอกว่าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ฉันจะตั้งเงินเดือนให้เธอเดือนละหนึ่งพันบาท ย้อนหลังไปถึงเดือนที่เธอเริ่มมาทำหน้าที่ขับรถให้ฉัน แต่ก็มีเงื่อนไขว่า”

“แน่ะ หลวงพ่อ แต่ อีกแล้ว”

“เถอะน่า อย่าชักใบให้เรือเสีย เงื่อนไขก็คือ ฉันจะจ่ายให้เธอกี่ต่อเมื่อฉันมีเงินส่วนตัวที่ไม่ใช่เงินวัด คินนี้ฉันจะตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอให้ฉันมีเงินส่วนตัวใช้โดยไม่ต้องรับราชการ”

“ให้ผมอธิษฐานเองไม่ดีกว่าหรือครับ จะได้ไม่ต้องรบกวนหลวงพ่อ” ศิษย์ก้นกุฏิพูดอย่างเกรงใจ

“คนที่ไม่ได้ทำไว้อธิษฐานไม่ขึ้นหรอกสมชาย ไม่จั่งก็อธิษฐานให้ร้ายกันหมดทุกคนแล้ว ของอย่างนี้มันต้องทำต้องสร้างไว้ก่อน กรรมไม่เคยคอร์ปชั่น” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอธิบาย

“หรือครับ ถ้าอย่างนั้น ผมก็ขอกราบขอบพระคุณที่หลวงพ่อบุญจะอธิษฐานเผื่อผม แต่หลวงพ่อยังไม่ได้ตอบผมเลยครับว่า ถ้าแกฮิมแกไปเกิดที่ไหน”

“เธอจะอยากรู้ไปทำไมกัน”

“รู้ไปประดับความรู้ณะครับ เพื่อสอนตัวเองด้วย”

“จั้นฉันก็จะบอก แต่ก่อนอื่นฉันขอถามเธอก่อนว่า คนที่ดับจิตในขณะที่ยังห้วงลูกห้วงเมียนะ จิตเขาเป็นอย่างไร

“จิตมีโลภะครับ”

“แล้วคนที่ตายขณะที่จิตมีโลภะ จะไปเกิดทุกติหรือสุคติ
ล่ะ”

“ทุกติครับ ไม่เป็นเปรต ก็ต้องเป็นอสุรกาย อย่างใดอย่าง
หนึ่ง”

“ถูกแล้ว ฉันกำลังจะบอกเธอว่านายฮิมเขาไปเกิดเป็น
เปรต”

“แล้วหลวงพ่อก็ไม่ช่วยเขาหรือครับ”

“ช่วยไม่ได้ ก็เขาไม่มีทุนเดิมอยู่เลย คนที่ฉันจะช่วยได้นั้น
จะต้องมีทุนเดิมน้อยกสิปเปออร์เซ็นต์ ทุนที่ว่านี้หมายถึงกุศล
กรรม ถ้าใครมีกุศลกรรมอยู่กสิปเปออร์เซ็นต์ แล้วมาให้ฉันช่วยก็พอ
จะช่วยได้ แต่เขาก็ต้องช่วยตัวเองด้วย อย่างเช่น ฉันบอกให้มาเจริญ
กรรมฐานเพื่อเพิ่มทุน ถ้าเขาไม่มาหรือมาแต่ไม่ปฏิบัติจริงจัง ก็ไม่
ได้ผล แก่กรรมไม่ได้”

“เรื่องของกรรมนี่ลึกลับซับซ้อนจึงนะครับหลวงพ่อกับคนบาง
พวกก็ก่อกรรมทำชั่วโดยไม่กลัวบาป ขนาดหลวงพ่อดักเตือน เขา
ก็ไม่ยอมเชื่อฟัง”

“เพราะกรรมเขากำมาอย่างนั้น”

“ครับ นึกๆ ดูก็น่าเข้าใจเหมือนกัน คนทุกคนตกอยู่ภายใต้
กฎแห่งกรรม แต่บางคนกลับไม่เชื่อกรรม ผมโชคดีที่ได้มาอยู่ใกล้
หลวงพ่อกับ ไม่งั้นก็คงไม่เชื่อเหมือนกัน”

“เอาละๆ จบบทสนทนากันเสียที จะถึงทางแยกเข้าวัดแล้ว
ดูซ้ายดูขวาให้ดีล่ะ ประเดี๋ยวจะไม่มีโอกาสได้แต่งงานกับเขา”
ท่านพระครูเตือน

“ถึงมีโอกาสนี้ก็ไม่แต่งงานหรือครับหลวงพ่อกับแม่ อยู่ดีไม่ว่า
ดี จะให้ไปแต่งงานกับภรรยาเสียแล้ว แต่งกับคนยังพอว่า” ลูกศิษย์

วัดไม่วายเล่นลื่น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงไม่ได้ตอบเพราะต้องทำหน้าที่ยืนมองซ้ายขวาช่วยคนขับซึ่งพูดมากปากไม่ค่อยได้พักผ่อนเช่น นายสมชายผู้นี้

เมื่อรถตู้สี่ศรีมแลี้ยวขวาออกจากถนนสายเอเซีย นายขุนทองซึ่งมานั่งตักรถอยู่ที่ศาลาตรงปากทางเข้าวัด ก็วิ่งมาสกัดหน้ารถ นายสมชายจึงจอดรับเขาขึ้นมาด้วย

“ไปไหนมาขุนทอง สามทุ่มกว่าแล้ว ยังไม่หลับอีกหรือ” คนขับตั้งคำถาม

“หลับได้ไงล่ะพี่ เหมือนอีตาคนนั้นจนอ้วกแตกอ้วกแตน เลยต้องหนีมานั่งที่ศาลา” นายขุนทองตอบ แล้วรายงานท่านพระครูว่า

“หลวงลุงอะ มีตาคนหนึ่งมารอหลวงลุงอยู่ที่กุฏิ หนูพาไปห้องพักก็ไม่ยอมไป แกว่าแกป่วยมาก เดินไม่ไหว”

“เดินไม่ไหวแล้วมาถึงกุฏิเข้าได้อย่างไร หรือว่ามีคนหามา”

“ก็ไม่ทราบเหมือนกันอะ หนูกำลังจะปิดกุฏิตอนเกือบๆ สองทุ่มแกก็เดินโซซัดโซเซเข้ามาแล้วก็นอนร้องโอยๆ อยู่หน้าอาสนะหลวงลุงนั่นแหละ”

“แสดงว่าเขาป่วยมาก แล้วเอ็งทิ้งเขาไว้อย่างนั้นนะหรือ ทั้งแขกของข้าซึ่งกำลังป่วยหนักให้นอนอยู่อย่างนั้นหรือขุนทอง” ท่านเอ็ดหลานชาย

“โห่ หลวงลุงอะ หนูทนไม่ไหวจริงๆ แกเหมือนอย่างร้ายกาจขนาดหนูเข้าไปหลบอยู่ในห้อง กลิ่นเหม็นนั้นก็ยังตามไปราวี่ หนูอ้วกซะไม่มีดี ทนอยู่ได้สักครึ่งชั่วโมงก็ยอมแพ้ เลยเดินเล่นๆ มาจนถึงศาลานั่นแหละอะ” หลานชายชี้แจง

“เขาเป็นอะไร ถึงได้เหม็นขนาดนั้น”

“หนูก็ไม่ทราบชะ สงสัยคอแกจะเนา น้ำเหลืองไหลเยิ้มเลย”

“แล้วเขามาจากไหน เอ็งถามหรือเปล่า”

“หนูไม่กล้าถามชะ กลัวกลืนเนาเข้าปาก แค่เข้าจุมูกก็เกือบตายแล้ว” นายสมชายอดรนทนไม่ได้ จึงเอ่ยขึ้นว่า

“เอ็งพูดเกินความจริงแล้วมั้งขุนทอง คนเป็นๆอะไรจะเหม็นขนาดนั้น” นายขุนทองซักอารมณ์ไม่ติดด้วยดูเหมือนไม่มีใครเชื่อในสิ่งที่เขาบอกกล่าว จึง แ่วด ใส่คนอายุมากกว่าว่า

“ไม่เชื่อเดี๋ยวพี่ก็ไปดูเองแล้วกัน แล้วจะรู้ว่าหนูไม่ได้โกหก” พอดีกับรถแล่นมาจอดที่ด้านหลังกุฏิ ทันทีที่ก้าวขาลงจากรถ ท่านพระครูก็มีอันต้องกำหนด ได้กลิ่นหนอ ข้างฝ่ายนายสมชายถึงกับบ่นอุบ

“อะไรกันวะขุนทอง รุนแรงถึงขนาดนี้เชียวหรือ”

“เป็นไง หนูโกหกหรือเปล่า” ฝ่ายนั้นได้ทีจึงย้อนให้ แล้วหันไปพูดกับท่านเจ้าของกุฏิว่า “หลวงลุงชะ คี้นี้หนูขออนุญาตไปนอนกับหลวงพี่บัวเหียวนะชะ ชี้นอนที่นี่มีหวงอวกทั้งคีน” ท่านพระครูรู้นิสัยของหลานชายที่คิดเสมอว่าตัวเองเป็นผู้หญิงจึงไม่ยอมอนุญาต ด้วยเกรงพ่อตัวดีจะไปทำให้พรหมจรรย์ของภิกษุหนุ่มต้องมัวหมอง

“ไปไม่ได้ เอาเถอะ ขำอนุญาตให้เอ็งขึ้นไปนอนบนห้องนายสมชาย แล้วให้เจ้าของห้องไปนอนที่กุฏิพระบัวเหียวแทน”

“ขอบพระคุณครับหลวงพ่อ เดี่ยวผมเก็บรถแล้วก็จะไปอาบน้ำที่นั่นเลย โอ้ย ชี้นอยู่คงต้องอวกแข่งกับเจ้าขุนทองมัน” นายสมชายว่า แล้วจึงนำรถเข้าไปเก็บ

ฝ่ายนายขุนทองก็กระพืดกระพืดเดินเอามืออุดจุมูกเข้าไป

ในกฎแล้วก็ขึ้นไปนอนชั้นบน ท่านพระครูไม่ว่าใคร เพราะแม้ท่านเองก็ยังไม่ไหว เมื่อเดินไปที่อาสนะ กลิ่นนั้นก็รุนแรง ยิ่งขึ้นจนท่านเกือบจะต้องใช้มือปิดจมูก

เห็นท่านเข้ามา บุรุษวัยหกสิบพยายายันกายลุกนั่ง แล้วกราบท่านสามครั้ง

“หลวงพ่อกับ ช่วยผมด้วย โอย ทรมานเหลือเกิน” เขาพูดพลางส่งเสียงครวญคราง

“โยมเป็นอะไรมา” ท่านเจ้าของกุฏิถาม

“โอย...หมอบเขว่าเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองครับ ผ่าตัดมาแล้วสองครั้งก็ไม่หาย มันเหม็นเหลือเกินครับหลวงพ่ โอย...ผมจะมาตายอยู่กับหลวงพ่”

“อ้าว นี่เห็นลูกหนีเมียมานี่นา ไช้หรือเปล่า” ท่านจำเป็นต้องใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบเพื่อช่วยให้คนเจ็บไม่ต้องพูดนาน

“ครับ” เขาสารภาพ

“ไม่ได้ ทำอย่างนั้นไม่ได้ เอละ ขอให้บอกชื่อและที่อยู่มา ถ้ายังไงอาตมาจะได้ส่งข่าวไปให้ลูกเมียได้ อย่าพูดปดนา อาตมารู้ว่าโยมมาจากเชียงใหม่ เคยเป็นอาจารย์สอนที่วิทยาลัยเกษตรกรรมไช้ใหม่ แล้วภรรยาเป็นเจ้าของร้านขายผ้าไหมอยู่ในเมือง ลูกชายเป็นปลัดอำเภอ ลูกสาวเป็นพยาบาล ลูกหรือเปล่า”

“ถูกครับ โอย ทำไมหลวงพ่ทราบนะ” ถามด้วยความสงสัย

“ก็กฎแห่งกรรมของโยมบอกอาตมานะซี ไหนบอกชื่อและที่อยู่มาก่อน แล้วที่มานี่เพราะเพื่อนบ้านแนะนำมาไช้ใหม่แล้ว”

“ถึงผมไม่บอก หลวงพ่อก็ทราบนี่ครับ โอย...” บุรุษนั้นรู้สึกศรัทธาในตัวท่านขึ้นมาทันที มิเสียแรงที่ลงทุนจ้างรถแท็กซี่มาส่งด้วยราคาถึงห้าร้อยบาท

“แต่อาตมาต้องการให้โยมบอก เอาละ ช่วยจดใส่สมุดเล่มนี้ให้ด้วย อาตมาจะเก็บไว้เป็นหลักฐาน” ท่านส่งสมุดเล่มหนาให้อดีตอาจารย์วิทยาลัยเกษตรกรรมรับมา หากไม่สามารถเขียนได้จึงเรียนท่านว่า

“ผมไม่สามารถเขียนได้ครับหลวงพ่อ” แม้อายุจะแก่กว่าท่านถึงสิบปี หากก็เรียกท่านว่า หลวงพ่อ อย่างเต็มอกเต็มใจ รู้สึกเหมือนว่าทุกขเวทนาลดลงเมื่อได้พูดคุยกับท่าน

“ปวดมากจนเขียนไม่ได้หรือ” ท่านพระครูถาม รู้ว่าเขากำลังต่อสู้กับทุกขเวทนา จึงแผ่เมตตาจิตไปช่วยให้ทุเลาลง

“ที่เขียนไม่ได้เพราะไม่มีปากกาครับ ผมไม่ได้เอาปากกา มา” ตอบโดยไม่ต้องผสมด้วยเสียง โอ๊ย เพราะได้รับกระแสแห่งเมตตาโดยที่เจ้าตัวไม่รู้

“อ้าว แล้วก็ไม่ต้องบอก อาตมานึกว่าปวดมากจนเขียนไม่ได้เสียอีก” พูดแล้วจึงส่งปากกาให้ บุรุษวัยหกสิบรับมาแล้วเขียนชื่อนามสกุล พร้อมทั้งที่อยู่ของตนลงในสมุดแล้วส่งคืนให้ท่าน

“อ้อ ชื่อชิตหรือ”

“ครับ”

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมองหน้าอาจารย์ชิต และเห็นกฎแห่งกรรมของเขาอย่างทะลุปรุโปร่ง ทว่าบุรุษผู้นี้กลับไม่เห็นกฎแห่งกรรมของตัวเอง!

๕๒

พระฉัพภิกขุญา

พระบัวเหี่ยวไม่อยากจะเชื่อเรื่องที่นายสมชายเล่า แต่คนเล่าอยากให้ท่านเชื่อ จึงต้องนิมนต์ให้ไปพิสูจน์ บังเอิญภิกษุเชื้อสายญวนมีข้อข้องใจสงสัยที่จะเรียนถามท่านพระครูอยู่แล้ว จึงตกลงปลงใจที่จะไปพบพระอุปัชฌายาจารย์ของท่าน

“เฝ้าภุฎไวัณะ อย่าเพิ่งหลับละ” ท่านสั่งนายสมชาย แล้วออกเดินพลางกำหนด ขวา-ซ้าย ขวา-ซ้าย ไปยังภุฎท่านเจ้าอาวาส ครั้นถึงก็ได้กลิ่นเหม็นเน่า คล้ายกลิ่นสุนัขที่ตายมาหลายวัน ท่านคิดว่าคงเป็นอุปาทานมากกว่าจึงกำหนด ได้กลิ่นหนอ ทว่าความรุนแรงของมันก็มีได้ลดลง จึงคิดจะเดินกลับ โชคดีที่ท่านพระครูยังไม่เห็น เพราะภิกษุหนุ่มเดินมาเข้าทางด้านหลังของภุฎ

“บัวเหี่ยว จะกลับไปทำไมล่ะ เข้ามาก่อน” เสียงพระอุปัชฌาย์เรียกออกมาจากข้างใน พระบัวเหี่ยวเลิกสงสัยมานานแล้วว่า เหตุใดท่านพระครูจึงรู้ว่าท่านกำลังเดินมา ในความคิดของภิกษุหนุ่ม พระอุปัชฌาย์ของท่านเป็น **พระฉัพภิกขุญา**

ผู้บวชใหม่จึงจำต้องเดินเข้าไปกราบท่านสามครั้งแล้วถอยห่างออกมานั่งติดกับประตูด้านหน้า กระนั้นก็มีความรู้สึกอยากอาเจียนเป็นกำลัง

“ทำไมไปนั่งเสียไกลเหี่ยว เขยิบเข้ามานั่งใกล้ๆซิ” ท่านเจ้า

ของกฎีกาคำสั่ง เป็นคำสั่งที่พระบัวเหี่ยวจำใจต้องปฏิบัติตามอย่าง ยากเย็นยิ่ง

“ท่านคงเหม็นผมนะครับหลวงพ่อกับผมเองก็ยังไม่สบายจะทน กับกลิ่นของตัวเองไม่ไหว” อาจารย์ชิตพูดอย่างเกรงใจ รู้สึกสงสาร จมูกของพระคุณเจ้าสองรูปนี้ยิ่งนัก และเพราะเหตุผลอย่างเดียวกัน นี้ที่เขาต้องหนีลูกหนีเมียชมชานมาหาท่านพระครู ขอมาตาย ไกลๆพระ จะได้ไม่ตกนรก

“บัวเหี่ยว สมมุตินี้เป็นสนามสอบ เธอลงมือทำข้อสอบได้แล้ว จะตกหรือจะผ่าน ประเดี๋ยวก็ได้รู้” อาจารย์ชิตไม่เข้าใจในสิ่งที่ ท่านพระครูพูด ซึ่งยอมเป็นกรรมดาของผู้ที่ยังไม่เคยปฏิบัติกรรม ฐาน ส่วนพระบัวเหี่ยวนั้นเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง ท่านเริ่มกำหนด ได้ กลิ่นหนอ ด้วยสติอันไม่ถึงกับว่องไว หากก็ไม่จัดว่าช้า เวลาผ่านไปประมาณสองนาทีก็นัดตรวจกับพระอุปัชฌาย์ว่า

“พระเดชพระคุณหลวงพ่อกับที่เคารพอย่างสูง งวดนี้กระผม ขออนุญาตสอบตกนะขอรับ ยังเตรียมไม่พร้อม จะกลับไปตั้งหลัก ก่อน แล้วค่อยกลับมาแก้ตัวใหม่ขอรับ”

“แล้วถ้างวดหน้าตกอีกล่ะ” พระอุปัชฌาย์ย้อนถาม

“ก็ขอไปแก้ตัวงวดโน้นขอรับ” ผู้บวชได้สี่เดือนเศษตอบ ขณะพูดมีความรู้สึกวากลิ่นเน่าโชยเข้ามาในปากจึงเกิดอาการสะอิด สะเอียนจน มีอาจทนนั่งอยู่ได้

“แล้วถ้าฉันไม่อนุญาตล่ะ” ภิกษุหนุ่มไม่ทันได้ตอบ เพราะ รีบลุกออกไปอาเจียนที่กอดันเข็ม เสร็จแล้วจึงกลับมาหนึ่งน้ำหูน้ำตา ไหลเพราะความคลื่นเหียน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงให้สงสารลูกศิษย์ นี้ จึงกล่าวอนุญาตว่า

“เอาเถอะ จะกลับมาสอบคราวหน้าก็ได้ แล้วช่วยกลับไป

บอกสมชายด้วยว่า ฟรุ้งนี้เข้าไปหา ต้นลูกใต้ใบ กับ ต้นไมยราบ มาให้ฉันสักหอบย้อมๆ จะเอามาปรุงยาให้โยมเขา” ท่านหมายถึง อาจารย์ชิต

“ครับ ผมกราบลาละครับ” ภิกษุหนุ่มกราบพระอุปัชฌาย์ สามครั้งแล้วลุกออกมา แวะอาเจียนที่กอดันเข็มอีกครั้ง จึงเดินกลับ กุฏิของท่าน ความรู้สึกพะอืดพะอมทำให้ลืมหำหนด ขวา-ซ้าย มา นึกได้ก็ต่อเมื่อถึงที่พักแล้ว

“ผลแห่งการพิสูจน์เป็นยังไงครับหลวงพี่” นายสมชายถาม

“จะเป็นยังไง แต่เอาเถอะ อาตมาจะไม่บอกคุณหรอก”

“บอกเถอะครับ ผมอยากรู้”

“แต่อาตมาไม่บอก”

“บอกเถอะครับ เพราะผมอยากรู้จริงๆ แล้วความอยากรู้ ของผมนั้นมีมากกว่าความไม่อยากบอกของหลวงพี่เสียอีก ฉะนั้น หลวงพี่จะต้องบอก” ลูกศิษย์วัดอ้างเหตุผลที่เข้าข้างตัวเอง

“คุณเอาอะไรมาวัด”

“ไม่ต้องวัดหรอกครับหลวงพี่ ของมันเห็นกันแจ่มๆอยู่แล้ว จะต้องไปวัดวัดทำไมกัน”

พระบัวเสียวครั้นที่จะเถียง จึงบอกเสียงอ่อยๆว่า “อาตมา สอบตกอย่างไม่เป็นท่าเลย”

“สอบอะไรครับ สอบบรรจุหรือว่าสอบเลื่อนตำแหน่ง” ชายหนุ่มถามงงๆ

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่าง คือพออาตมาไปถึง หลวงพ่อท่านก็ให้ สอบ แล้วอาตมาก็ตก เอ. แต่หลวงพ่อบอกว่าฝากสั่งมาหาคุณแน่ะ” ท่านเปลี่ยนเรื่องด้วยไม่ต้องการให้ฝ่ายนั้นรับรู้ความพ่ายแพ้ที่ท่าน ได้รับมาหยกๆ

“ท่านสั่งถึงผมว่ายังไงครับ”

“ท่านว่า พรุ่งนี้เข้าไปให้คุณไปหาต้นลูกใต้ใบกับต้นไมยราบ มาสักหอบย้อมๆ ท่านจะเอาไปปรุงยาให้โยมเขา” คนรับฝากคำสั่ง ถวายทอดความได้ทุกถ้อยคำ

“โยมไหนครับ” เขาคิดว่าคงจะเป็นบุรุษคอบเนาคนนั้น

“เอ. อันนี้อาตมาก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะหลวงพ่อบอกท่านไม่ได้บอก” คนฉลาดแต่ไม่เฉลียวตอบไม่เต็มเสียง

“งั้นพรุ่งนี้ หลวงพี่ช่วยเตือนผมอีกทีแล้วกัน เอาละ ทีนี้ กรุณาเล่าให้ผมฟังหน่อยว่า หลวงพี่ไปสอบอะไรมา ที่พูดค้างไว้ เมื่อกี้นะ” คนเป็นคฤหัสถ์วกกลับมาเรื่องเดิม

“แหม อาตมานึกว่าคุณลืมไปแล้ว หลงดีใจว่าจะได้ไม่ต้องเล่า” ภิกษุหนุ่มรู้สึกผิดหวัง

“ผมไม่ลืมหรอกครับหลวงพี่ แล้วผมก็รู้ด้วยว่า หลวงพี่อยากที่ผมลืม ไ้ผมมันก็คนหัวรั้นเสียด้วย คือถ้าใครอยากให้ผมลืม ผมมักจะจำ”

“ระวังเถอะ คนที่หัวรั้นนะต่อไปจะหัวล้าน” นายสมชาย สะดุ้ง เพราะครั้งหนึ่งท่านพระครูก็เคยพูดเรื่องผมบนศีรษะของเขา ว่า ในอนาคตมันจะลดปริมาณลง เมื่อมาถูกพระบัวเหี่ยวสะกิดอีก จึงถึงกับใจผ่อ ก็ผู้ชายคนไหนบ้างอยากจะทำล้าน ถึงผู้หญิงก็เถอะ

“แหม หลวงพี่พูดอะไรยังงั้น เล่นเอาผมใจคอไม่ดี” เขา ต่อว่าภิกษุหนุ่ม

“ทำไม กลัวหรือ”

“ก็กลัวชิครับ เกิดเป็นตามปากหลวงพี่ ผมกลัวตายแน่ๆ”

“อย่ากลัวเลยคุณ ถ้าคุณมีกรรมจะต้องเป็นอย่างนั้น มัน

ก็ต้องเป็นเข้าจนได้ ไม่ว่าจะอาตมาจะพูดหรือไม่พูดก็ตามจริงไหม”

“คงจริงมังครับ แต่ถ้าผมจะต้องเป็นอย่างนั้น ก็ขอภาวนาให้เป็นหลังแต่งงานเถอะ ขึ้นเป็นก่อนแต่งงาน ผู้หญิงเขาคงไม่ยอมแต่งกับผมแน่”

หากเป็นเมื่อก่อน ใจของพระบัวเหี่ยวจะต้องซัดสายทุกครั้ง เมื่อได้ยินคนพูดเรื่องแต่งงาน แล้วก็คิดอยากสึกออกไปมีคู่ครองเอง เช่นคนอื่นๆบ้าง แต่หลังจากที่ท่านได้ปฏิบัติกรรมฐานอย่างเคร่งครัด จนสามารถแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปยังโยมมารดาถึงกับทำให้ท่านได้รับรางวัลเป็นอาหารทิพย์จากเทวดา ปรากฏการณ์สองอย่างนี้ทำให้ท่านตั้งปณิธานว่าจะไม่สึกออกไปเป็นผู้ครองเรือนอย่างเด็ดขาด

นับแต่บัดนั้น ท่านก็ได้หวั่นไหวยามได้ยินได้ฟังเรื่องเช่นว่านี้ ทั้งความคิดที่จะสึกก็ไม่เคยเกิดขึ้นอีก

“ถ้าเขาไม่ยอมแต่งก็ดีนะซี จะได้ว่าเขารักเราที่รูปร่างหน้าตา อาตมาเคยได้ยินหลวงพ่อบ้านสอนญาติโยมว่า คนที่รักกันด้วยรูปโฉมโฉมพรรณหรือทรัพย์สมบัตินั้น ไม่ใช่รักแท้”

“ต้องรักด้วยอะไรล่ะครับจึงจะเรียกว่ารักแท้” ศิษย์วัดแกลังถามเพื่อลองภูมิ หลวงพี่

“หลวงพ่อบ้านว่า ต้องรักด้วยใจ ด้วย คุณความดี รักอย่างนี้ถึงจะยั่งยืน อย่างแรกไม่ยั่งยืนเพราะพอหมดเงินหมดส่วย รักก็จืดจางร้างรา” ผู้บวชใหม่พูดตามที่ได้ยินได้ฟังมาจากพระอุปัชฌาย์

“ทำไมต้องเป็นหลวงพ่อบ้านว่าด้วยล่ะครับ เป็นหลวงพี่ว่าไม่ได้รีไร” นายสมชายทักท้วง

“อาตมายังไม่เคยมีประสบการณ์” ภิกษุหนุ่มให้เหตุผล

“ก็เมื่อไรจะมีล่ะครับ เมื่อไร”

“อาตมาไม่ฟังปรารภนา จริงอยู่เมื่อก่อนอาตมาก็เคยคิด แต่

เดี๋ยวนี้เลิกคิดแล้ว พอปฏิบัติกรรมฐานมากๆ จิตมันก็ไม่ยอมรับสิ่ง
นี้ไปโดยปริยาย ไม่ต้องมีการฝืนใจด้วย มันก็แปลกดีนะ คุณน่าจะ
จะลองบ้าง”

“อย่าให้ผมลองเลยครับ หลวงพี่ ผมยังไม่อยากจะเป็นพระ
อรหันต์ ยังรักที่จะเป็นปุถุชนคนเดินดินอย่างนี้แหละ” นายสมชาย
รีบปฏิเสธ

“คุณคิดว่าการเป็นพระอรหันต์นั้น เป็นกันได้ง่ายๆ ง่าย
หรือ” พระบัวเหี่ยวย้อน

“ง่ายหรือยาก ผมก็ไม่อยากเป็นหรอกครับ”

“แต่ถึงอยาก ก็เชื่อว่าจะได้เป็นดังที่อยาก หลวงพ่อท่านบอกว่
การเป็นพระอรหันต์ต้องปฏิบัติข้ามภพข้ามชาติ แล้วก็ต้องทำด้วย
ตนเอง ทำแทนกันไม่ได้ ชื้อเอาก็ไม่ได้ เพราะไม่ใช่บัตรผู้แทน”

“แหม หลวงพี่อ้างหลวงพ่อกี่แล้ว เมื่อไรจะเลิกอ้างแบบ
นี้เสียที คนเราควรจะมีความคิดที่เป็นของตัวเองบ้าง” นายสมชาย
ว่า

“มันก็มีบ้างเหมือนกันแหละ ความคิดที่เป็นของตัวเองนะ
แต่มันออกจะเป็นๆไม่ฉลาดเฉลียวนัก พุดออกมาที่ไร เป็นถูก
คนเขาหัวเราะเยาะทุกที ก็เลยต้องอ้างหลวงพ่อ จะผิดจะถูกยังไง
ก็ให้ไปถามหลวงพ่อก่อนเอง แต่ก็แปลกนะคุณ พออาตมาอ้างหลวง
พ่อ ก็ไม่เห็นใครหัวเราะเยาะเลย จึงต้องอ้างบ่อยๆจนชิน” พระ
บัวเหี่ยวอธิบายถึงสาเหตุที่ต้องอ้างคำพูดของอาจารย์

“เอาเถอะครับ เรายุติเรื่องนี้กันดีกว่า หลวงพี่ตอบผมได้แล้ว
ว่าไปสอบอะไรมา” นายสมชายทวงคำตอบ

พระบัวเหี่ยวเห็นว่าไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ จึงจำใจเล่า
ให้ชายหนุ่มฟัง พร้อมทั้งลงความเห็นว่

“ไม่น่าเป็นไปได้ ที่คนเป็นๆจะเหม็นราวกับซากศพ นี่ถ้า
อาตมาไม่ได้เห็นมากับตาตัวเอง เป็นไม่เชื่อเด็ดขาด”

“ไม่รู้ว่าหลวงพ่อกำนทนได้ยังไฉนะ ผมละสงสารท่านจ้งเลย
ที่ต้งองสงเคราะห์คนทุกประเภทโดยไม่เลือกชั้นวรรณะ ต้งแต่เกิดมา
ก็ยังไม่เคยเห็นใครมีชีวิตลำบากลำบนเหมือนท่าน ในโลกนี้จะมีอีก
สักกี่คนที่เป็นอย่างท่าน หรือหลวงพ่ิวายังไฉ”

“อาตมาว่า ไม่มีอีกแล้ว คนที่ประเสริฐอย่างหลวงพ่อกหา
ไม่ได้อีกแล้ว ไม่ว่าในโลกนี้หรือโลกไหนๆ” พระบัวเฮียวพูดจาก
ใจจริง

“นั่นซิครับ แล้วผมก็เสียตายเป็นแทบขาด ที่ท่านจะต้งองจาก
พวกเรไปใน่อีกสี่ปีข้างหน้า หลวงพ่ิทราบเรื่งที่ท่านจะต้งองได้รับ
อุบัติเหตุรถคว่ำแล้วไซ้ใหม่ครับ”

“รู้แล้ว แต่มันยังไฉงอยู่ยนะ อาตมาก่อนข้างมันใจว่าท่านจะไม่
มรณภาพใน่ลักษณะเช่นนั้น บุญบารมีที่ท่านสะสมไว้จะช่วท่านได้
อาตมาแนใจเช่นนั้น”

“หมายควมว่า หลวงพ่ิไม่เชื่อที่หลวงพ่อบอกหรือครับ
แสดงว่าหลวงพ่ิไม่เชื่อว่าท่านได้อภิญญาจริงอย่งนั้นหรือครับ”

“เชื่อซิ อาตมาเชื่อว่า ท่านได้อภิญญา ๖ ด้วยนะ ท่านเป็น
พระอรหันต์ประเภท **ฉัพภิญญา** อาตมาเชื่ออย่งนี้”

“หลวงพ่ืออย่าไปพูดอย่งนี้ต่อหน้าท่านนะครับ เดี่ยวจะหา
ว่าผมไม่เตือน เคยมีคนคิดว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านบอกอย่า
คิดอย่งนั้น ท่านเป็นพระอรเหต่งหาก เพราะใครมีทุกข์ ท่านก็จะ
เหไปช่วเขา”

“คนอื่นจะคิดอย่งไรก็แล้วแต่ สำหรับอาตมา ท่านเป็นพระ
อรหันต์ที่ได้อภิญญาครบท้ง ๖ ท่านเป็น **พระฉัพภิญญา**” ภิกษุหนุ่ม

ย่า

“เอาเถอะครับ หลวงพ่ออยากจะคิดอย่างนั้นก็ตามใจ แต่อย่าได้ไปพูดเรื่องนี้ให้ท่านฟังเชียว ถูกดูแลๆ นี่ที่ทุ่มก็ยามแล้วละ ผมชักง่วงแล้ว นอนกันเถอะครับ”

“เชิญคุณนอนก่อนเถอะ อาตมาจะปฏิบัติกรรมฐานเพื่อแผ่เมตตาไปให้หลวงพ่อก่อน บางทีอาจช่วยท่านได้นะหรือคุณว่าอย่างไร”

“ครับ อาจเป็นได้ ก็หนูยังช่วยราชสีห์ได้นี้ครับ หลวงพ่อตัวใหญ่กว่าหนูตั้งเยอะ” นายสมชายว่า จากนั้นก็ล้มตัวลงนอน ไม่ซ้าก็ส่งเสียงกรนเบาๆ แสดงว่าหลับสนิท พระบัวเหี่ยวนั่งสมาธิกำหนดพอง-หนอ และ ยุบ-หนอ เป็นเวลาสองชั่วโมง ถอนจิตออกจากสมาธิแล้วแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่านพระครู จากนั้นจึงจำวัด

พระบัวเหี่ยวกลับออกไปแล้ว ท่านพระครูจึงพูดกับอาจารย์ชิตว่า

“ยังไม่ทันไร สอบตกเสียแล้ว โยมอย่าไปถือสาท่านเลยนะ ท่านเพิ่งบวชยังไม่ทันครบพรรษาเลย” อาจารย์ชิตพอจะเข้าใจความหมายที่ท่านพูดจึงตอบว่า

“ผมไม่คิดอย่างนั้นหรอกครับ เพราะถ้าเป็นผม ก็ทนไม่ได้เช่นกัน แล้วผมก็เกรงใจหลวงพ่อกันมากที่ต้องมาทนกับกลิ่นเหม็นเน่าราวกับซากศพอย่างนี้ ผมคงบาปมากใช้ไหมครับ ถึงได้เน่าทั้งที่ยังไม่ตาย”

“อย่าเพิ่งไปคิดอะไร แล้วก็ไม่ต้องเกรงใจออกเกรงใจอาตมาแต่ประการใด ไหนลองตอบอาตมาว่า โยมอยากหายหรือเปล่า”

“ผมยังมีโอกาสที่จะหายได้หรือครับ คงเป็นไปไม่ได้ หลวง

พ่ออย่าปลอบใจผมเลยครับ ที่ผมตื่นตื่นมาก็ไม่ได้หวังว่าจะหาย เพียงแต่จะขอมาตายใกล้ๆ หลวงพ่อเท่านั้น” อาจารย์วัยหกสิบพูดอย่างปลงตก

“แต่อาตมาดูแล้วว่า มีทางเป็นไปได้ถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ขอให้เชื่ออาตมา แล้วทำตามทีบอกก็แล้วกัน”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ผมจะขอบวชตลอดชีวิตเลยครับ ขออุทิศชีวิตเพื่อพระศาสนา ชีวิตการครองเรือนของผมสิ้นสุดลงเพราะโรคภัย การได้ชีวิตใหม่ ผมถือว่าเป็นเพราะอำนาจบุญกุศล ผมจึงขอต่อบุญด้วยการบวชตลอดชีวิต”

“อย่าคิดไกลถึงขนาดนั้นเลยโยม อนาคตเป็นของไม่แน่ ถ้าโยมคิดว่าจะบวช ก็ขอให้อธิษฐานไว้แค่พรรษาเดียวก็พอ ถ้าไปบอกว่าจะบวชตลอดชีวิต แล้วเกิดทำตามที่พูดไม่ได้ ก็เสียสัจจะ เรื่องสัจจะนี่สำคัญมากนะโยม ลูกศิษย์อาตมาคนหนึ่งชื่อนายอู่ กำลังจะจมน้ำตายเพราะอุบัติเหตุเรือพลิกคว่ำ ก็อธิษฐานว่า หากรอดชีวิตจะบวชหนึ่งพรรษา เสร็จแล้วก็ไม่ทำตามที่พูด แยกบ่นไว้ตั้งแต่ลูกสาวยังอยู่ในท้อง จนลูกสาวแต่งงานก็ยังไม่ยอมบวช อาตมาเตือน ก็ผิดเมื่อนั้นเมื่อนี้เรื่อยๆ ในที่สุดก็เลยรถคว่ำคอหักตาย นี่แหละผลของการเสียสัจจะ ในกรณีของโยมก็เหมือนกัน ขอให้ตั้งใจไว้ว่าจะบวชอย่างน้อยหนึ่งพรรษา หลังจากนั้นจะสึกหรือไม่สึก ก็ไม่ถือว่าเสียสัจจะ เข้าใจหรือยัง”

“ครับ ผมจะอธิษฐานไว้หนึ่งพรรษา ก่อน หลังจากนั้นก็จะอยู่ต่อไปเรื่อยๆ โดยไม่สึก”

“ตามใจโยมก็แล้วกัน แต่อาตมาดูแล้ว โยมจะต้องสึกออกไปดูแลกิจการร้านค้า บวชตลอดชีวิตไม่ได้แน่” ท่านพระครูพูด **กฎแห่งกรรม** ของอาจารย์ชิตบอกท่านว่า ภรรยาเขาจะตายด้วยโรค

มะเร็ง ในอีกสามปีข้างหน้า ท่านยังไม่บอกเขาตอนนี้ แต่จะบอกต่อเมื่อเขาหายป่วยแล้ว

“ภรรยาผมเขาดูแลได้ครับหลวงพ่อ เขาเก่งเรื่องค้าขาย แล้วก็แข็งแรงไม่เคยเจ็บป่วย เขาคงทำบุญมาดี อย่างน้อยก็ดีกว่าผมแหละครับ”

“แต่คนที่ทำบุญมาดี พอมาชาตินี้ไม่ต่อบุญ น้ำมันก็หมดได้เหมือนกันนะโยม” ท่านพระครูแย่งเสียงเรียบเพราะรู้ว่าอีกสามปี ภรรยาอาจารย์ชิตจะน้ำมันหมด ชนิดที่ไม่มีผู้ใดจะช่วยได้

“บุญกุศลก็มีวันหมดได้หรือครับหลวงพ่อ” คนเป็นโรคมะเร็งถาม

“ได้ซิโยม ก็เหมือนน้ำมันรถนั่นแหละ หมดเมื่อไรรถก็วิ่งต่อไปไม่ได้ ถึงต้องเติมน้ำมันไงล่ะ” ท่านเจ้าของกุฏิอธิบายเชิงเปรียบเทียบให้คนเป็นอาจารย์ฟัง

“ถ้าอย่างนั้น บาบก็หมดได้ใช่ไหมครับ” อาจารย์ชิตถามการไต่สนทนากับท่านพระครู ทำให้เขารู้สึกเฟลิดเฟลินจนล้มความเจ็บปวดได้ชั่วคราว แท้ที่จริง พลังเมตตา ที่ท่านแผ่มาให้ นั่นคือสิ่งที่ช่วยบรรเทาเบาคลายความทุกข์ให้เขา

“ได้ ถ้าหากมีการชดใช้ สมมุติว่าโยมไปขอยืมเงินเขามา แล้วก็ไม่ใช่คืนเขา โยมก็ได้ชื่อว่าเป็นหนี้เขาอยู่ ต่อเมื่อใช้คืนเขาเมื่อใด ก็เป็นอันว่าหมดหนี้ พุดถึงเรื่องหนี้ อาตมานึกถึงเรื่องของตัวเองได้ โยมอยากฟังหรือเปล่า ถ้าไม่อยาก อาตมาจะได้ไม่เล่า”

“อยากครับ หลวงพ่อกุณาเล่าเถิดครับ ผมรู้สึกสบายขึ้นเมื่อได้คุยกับหลวงพ่อ อาการเจ็บปวดดูเหมือนลดน้อยลงไป จนเกือบจะเหมือนคนปกติ หลวงพ่อกุณาเล่าเถิดครับ”

“แล้วห้ามเอาไปเล่าต่อนะ เพราะเรื่องมันเกิดขึ้นและจบลง

เป็นอดีตไปแล้ว”

“ครับ ผมจะไม่เล่าให้ใครฟังหากไม่เปลอ”

“ตกลง ถ้าเล่าตอนเปลอ อาตมาไม่ว่า แต่ถ้าไม่เปลอ ห้ามเล่านะ”

“ครับ” บรูษว้ยหกสิบรับคำ

ท่านพระครูจึงเล่าว่า “สมัยที่อาตมาบวชใหม่ๆ อาตมาคุ้นเคยกับเจ๊กคนหนึ่ง แก่ชื่อ เจ๊ลั้ง วันหนึ่งแกก็มาหาอาตมา บอกว่า หลวงพ่อ ขอยืมเงินฉันสักห้าพันได้ไหม ฉันจะเอาไปให้เสียเขาซ่อมรถ รถมันเสีย เจ๊ลั้งแกมากับสามี จะซื้ออะไรอาตมาก็จำไม่ได้เสียแล้ว ตอนนั้นอาตมาเงินเยอะเพราะขายทิ้งสมบัติไว้ให้ ทั้งเงินทั้งทอง ทองนั้นก็ดูเหมือนจะสักสี่สิบบาทเห็นจะได้ เป็นทองรูปพรรณมีทั้งเข็มขัด สร้อยข้อมือ แล้วก็สร้อยสังวาลที่คนสมัยก่อนเขาใส่กัน อ้อ! แล้วก็ม็วร้างแห่ทองคำอันใหญ่อีกอันหนึ่ง”

“อะไรครับ หลวงพ่อ ร้างแห่ทองคำ” อาจารย์ชิตถาม

“ก็ลักษณะเหมือนกับแห ที่เขาให้เด็กผู้หญิงใส่ล่ะ สมัยนี้ไม่ค่อยเห็นแล้ว เพราะเขาใส่กางเกงแทน”

“อ้อ ตะบั้งไซ้ไหมครับ”

“คงนั่นมั้ง อาตมาเองก็ไม่เคยใส่กับเขา เพราะเป็นเด็กผู้ชาย”

ท่านพระครูพูดติดตลก

“ผมก็เคยซื้อให้ลูกสาวใส่ครับ สมัยที่แกเด็ก ๆ เดียวนี้แม่เขายังเก็บไว้ บอกเอาไว้ให้รุ่นหลานดู”

“นั่นแหละ ทีนี้เจ๊ลั้งแกมาขอยืมเงินห้าพัน แกกำลังท้องแก่ด้วย ตอนที่มานะ ท้องลูกคนแรก”

“แล้วหลวงพ่อให้หรือเปล่าครับ”

“ให้ซิ แต่บั้งเถียนตอนที่แกมาขอยืมอาตมาเพิ่งทำบุญสร้าง

โปสเตอร์ไปหลังหนึ่ง เงินหมดพอดีก็เลยไปขอยืมคนที่ตลาดปากบาง ให้ไปก่อน พอมีเงินจึงค่อยเอาไปใช้เขา แต่ก็นึกสังหรณ์ใจว่า คงจะไม่ได้คืน แล้วก็ไม่ได้คืนจริงๆ อาตมาจดบันทึกไว้วันนะ พอแอกับสามีกลับ อาตมาก็ขึ้นไปจดบันทึกว่า วันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๙๒ เวลา ๑๔.๐๐ น. เจ็ลิ่งที่อยู่นครนายกมาเยี่ยมเงินไปห้าพันบาท รู้สึกสังหรณ์ใจว่าจะไม่ได้คืน

“แล้วหลวงพ่อก็ได้คืนหรือเปล่าครับ”

“ไม่ได้จนบัดนี้ อาตมาก็ไม่กล้าทวงแก เพราะทวงหนี้ใครไม่เป็น ก็ไม่รู้ว่าทำไมแกถึงลืมได้ แกมาที่นี่หลายครั้ง แต่ไม่เคยพูดเรื่องเงินเลย ฉะนั้นจะว่าแกตั้งใจโกงก็ไม่ได้ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นจริง แกก็ต้องหลบหน้าหลบตา ไม่มาให้เห็นหน้า จริงไหม”

“จริงครับ เอาอย่างนี้ไหมครับหลวงพ่อก่อน ถ้าวันหลังแกมาที่นี่อีก หลวงพ่อกฎบาปอกผม ผมจะพูดให้เองดีไหมครับ” อาจารย์ชิตขันอาสา

“ไม่ต้องหรอกโยม มันจบสิ้นกันไปแล้ว ฟังก่อน อาตมายังเล่าไม่จบ คือเมื่อปีที่แล้วนี่เอง แกก็มานิมนต์ไปงานแต่งงานลูกสาว ก็คนที่อยู่ในห้องตอนที่แกมาขอยืมเงินอาตมานั้นแหละ ก่อนไปอาตมาก็อธิษฐาน เจ้าประคูนขอให้ข้าพเจ้าได้เงินห้าพันคืนเถอะ ขอให้เจ็ลิ่งแกนึกได้เถอะ แล้วก็ไปนครนายก แกส่งรถมารับเพราะตอนนั้นอาตมายังไม่มีรถใช้ ลูกสาวแกแต่งงานวันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นเวลา ๒๔ ปีเต็มก็เยี่ยมเงินอาตมาไป พอไปถึงก็ทำพิธี จากนั้นก็ฉันเช้า

ฉันเช้าเสร็จ อาตมาก็ลากลับ แกก็ไม่พูดเรื่องเงินอีก อาตมา รู้สึกผิดหวัง ก็เลยมานั่งกรรมฐานตรวจสอบดู ถึงได้รู้ว่า ที่เขาลืมเพราะเราเคยเป็นหนี้เขาไว้ตั้งแต่ชาติก่อนโน้น”

“ชาติที่แล้วนี่หรือครับ”

“ไม่ใช่ ก่อนชาติที่แล้ว เพราะชาติที่แล้วอาตมายังไม่ทันขอยืมเงินใครเนื่องจากตายเสียก่อน ดูเหมือนจะตายตอนอายุสักสามสี่ขวบนี่แหละ”

“เป็นอะไรตายครับ”

“ตกน้ำตาย คือบ้านอาตมาอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา แล้วพี่เลี้ยงเขาเปลอ อาตมาลงไปเล่นที่ท่าน้ำ ก็เลยตกน้ำตาย นี่โยมห้ามเอาไปเล่าให้ใครฟังนะ อาตมายังไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง เรื่องตกน้ำตายนะ การปฏิบัติกรรมฐานมีประโยชน์ตรงนี้แหละ คือทำให้ระลึกถึงกรรมเก่าได้ จะได้ใช้ๆ ให้หมดไปเสีย ทุกคนก็มีกรรมด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าโยมหรืออาตมาหรือใครๆ”

“แล้วหลวงพ่อบอกเจ้าคนนั้นหรือเปล่าครับ”

“ไม่ได้บอกอย่างที่เล่าให้โยมฟังหรอก หลังจากนั้นอีกหนึ่งเดือน แกก็มาที่วัดอีก อาตมาก็แกล้งถามแกว่า เจ้า อาตมาเคยเป็นหนี้เป็นสินเจ้าแล้วล้มใช้บ้างหรือเปล่า ลองนึกดูซิ แกก็นึกอยู่นาน แล้วก็บอกว่าไม่ได้เป็น อาตมาก็ถามว่า ถ้าเกิดเป็นตั้งแต่ชาติก่อนๆ ละ อาตมาจะชี้ให้ชาตินี้ เอาไหม จะได้หมดหนี้กัน แกก็ว่า เอาเถอะ ฉันทยกให้ ถ้าเป็นหนี้ตั้งแต่ชาติก่อนๆ ฉันทยกให้หลวงพ่อกับอาตมาก็ย่ำว่า จริงๆ นะ อย่าพูดเล่นนะ แกก็รับปากรับคำ ซึ่งก็แปลว่า แกอโหสิให้ อาตมาก็เลยบอกว่า ที่แกยืมอาตมาเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน อาตมาก็ยกให้เหมือนกัน แกก็นึกขึ้นได้ แล้วบอกจะใช้คืน อาตมาไม่ยอมรับคืน เพราะที่ยืมแกมา ถ้าคิดเป็นเงินในชาตินี้ ก็คงตกลองแสนบาททั้งต้นทั้งดอก ซึ่งถ้าแกเกิดจะเอาคืน ก็ไม่รู้จะไปเอาที่ไหนมาให้”

“หลวงพ่อก็ได้กำไรชีวิตครับ”

“ยังงั้นนะซี อาตมาถึงเตือนโยมว่า อย่าเที่ยวพูดเรื่องนี้ให้ใครฟัง เดี่ยวเขาจะตำหนิเอาว่าหลวงพ่ोजริญค์ทำไรเกินควร” แล้วท่านก็หัวเราะ อาจารย์ชิตพลอยหัวเราะไปด้วย นานักหนาแล้วที่เขาไม่ได้หัวเราะอย่างมีความสุขเช่นคำคินนี้

๕๓

บุรุษผู้มากับก้อนหิน

เสียงยามเคาะแผ่นเหล็กสิบสองครั้งบอกเวลาเที่ยงคืน ท่านพระครูจึงบอกอาจารย์ชิตว่า

“สองยามแล้ว โยมควรจะพักผ่อนเสียที พรุ่งนี้อาตมาจะให้ขึ้นกรรมฐาน แล้วก็ปรุงยารักษาโรคให้ เอาละ ประเดี๋ยวอาตมาจะไปเอาเครื่องนอนมาให้ นอนตรงหน้าอาสนะนี่แหละ” ท่านลุกจากที่นั่งแล้วเดินเข้าไปในห้องนายขุนทอง ประเดี๋ยวหนึ่งก็ออกมาพร้อมเครื่องนอนหนึ่งชุด อาจารย์ชิตรับของจากมือท่านแล้วจัดการปูเสื่อและกางมุ้ง เขากราบท่านสามครั้งด้วยซาบซึ้งในพระคุณอย่างหาที่สุดมิได้

“เอาละ นอนได้แล้ว อาตมาจะให้การบ้านตั้งแต่คืนนี้เลย”

“การบ้านอะไรครับ” บุรุษวัยหกสิบไม่เข้าใจ

“ก็ให้โยมเริ่มปฏิบัติกรรมฐานเสียตั้งแต่คืนนี้เลยนะซิ วิธีปฏิบัติคือให้เอามือวางไว้ที่ท้อง สังเกตอาการฟอง-ยุบ ขณะที่หายใจเข้า-ออก เมื่อท้องฟอง โยมก็ว่าในใจว่า ฟอง-หนอ เมื่อยุบก็ว่า ยุบ-หนอ ทำอย่างนี้ไปจนกว่าจะหลับ ไม่ต้องไปสนใจความเจ็บปวดตรงคอ ให้เอาสติมาไว้ที่ท้องตลอดเวลา พยายามทำให้ได้ นี่แหละคือการบ้าน อาตมาจะขึ้นไปทำงานต่อละ”

“หลวงพ่อยังไม่จำวัดหรือครับ”

“ยังหกรอกโยม อาตมาไม่เคยนอนต่ำกว่าตีสอง บางคืนก็ทำงานจนถึงตีสี่ซึ่งเป็นเวลาปฏิบัติกรรมฐานพอดี ก็เลยไม่ต้องนอนเอาละ พักผ่อนเถอะ อาตมาจะขึ้นข้างบนเสียที” ท่านปิดไฟห้องรับแขก แล้วพูดกับ **บุรุษผู้มากับก้อนหิน** ด้วยเสียงแผ่วเบาว่า “ช่วยดูแลแขกของอาตมาด้วยนะ เขากำลังป่วยหนัก”

“ครับ กระผมจะดูแลอย่างดีที่สุด ขอพระคุณเจ้าอย่าได้เป็นกังวลเลยขอรับ” บุรุษนั้นรับคำ เขานั่งประนมมือ หมอบอยู่ตรงประตูทางขึ้น

“เอาละ ขอบใจ เป็นยังไงบ้าง ปฏิบัติกรรมฐานไปถึงไหนแล้ว ไม่เห็นมาให้สออบอารมณ์เลย”

“กระผมเกรงใจพระคุณเจ้าน่ะขอรับ เห็นทำงานจนไม่มีเวลาพักผ่อน การปฏิบัติของกระผมก็ก้าวหน้าที่ขอรับ หากบรรลุนิยาม ๑๖ เมื่อใด ก็จะต้องขอกราบลา”

“แล้วจวนหรือยังล่ะ”

“จวนแล้วขอรับ คิดว่าอีกไม่นานคงได้”

“แล้วไม่ห่วงคู่รักหรือ ไปแล้วไม่ห่วงคนที่มากับเสานั้นหรือ” ท่านหมายถึงเสาคมน้ำมนต์ที่พึ่งอยู่ใต้ต้นปืบหลังกุฏิ

“เรานัดกันแล้วขอรับ กระผมจะไปรอเธอที่สวรรค์ชั้นดุสิต เธอบอกจะอยู่รับใช้หลวงพ่อก่อน เธอช่วยกวาดบริเวณวัดทุกคืนเลยนะขอรับ”

“อาตมาทราบแล้ว ฝากขอบใจเขาด้วย ลานวัดสะอาดสะอาดขึ้นมากตั้งแต่เขามาอยู่ เอาเถอะ พวกเราสร้างบารมีเข้าไว้จะได้ไม่ตกลงไปในภพภูมิต่ำ อย่าลืมดูแลแขกของอาตมาด้วย จะขึ้นไปทำงานละ” พูดจบ ท่านจึงขึ้นไปชั้นบน

อาจารย์ชิตให้หัวพระสวดมนต์เสร็จแล้วจึงล้มตัวลงนอน เอามือวางบนท้องสังเกตอาการเคลื่อนไหวของมันดั่งที่หลวงพ่อบ้านสอน นับตั้งแต่ถูกโรคร้ายรุมเร้า เขากลายเป็นคนโกรธง่าย เจ้าโทสะฉุนเฉียว จนลูกเมียเข้าหน้าไม่ติด ห่าปีเต็มที่ต้องมีชีวิตอย่างทุกข์ทรมานและสิ้นหวัง ชะรอยคงเป็นบุญเก่าที่นำมาพบพระภิกษุผู้เปี่ยมด้วยเมตตาธรรมเช่นท่านพระครู

เป็นวันแรกที่เขารู้สึกสบายอกสบายใจ และมีความหวังว่าชีวิตจะปลอดภัยจากโรครณะเรื้อรังร้าย ในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น บรูษวิยหกสิบรู้สึกว่ามีคนเอาสำลีชุบน้ำอุ่นมาเช็ดแผลที่คอซึ่งมีน้ำเหลืองไหลเยิ้มอยู่ตลอดเวลาและส่งกลิ่นเหม็นอย่างร้ายกาจ เขาพยายามจะลืมตาขึ้นดูว่าเป็นผู้ใด หากก็รู้สึกว่เปลือกตาหนักจนลืมไม่ขึ้น จะว่าเป็นพ่อหนุ่มกะเทยคนนั้นก็คงเป็นไปได้ เพราะแกแสดงท่าทางรังเกียจ ถึงกับหนีขึ้นไปนอนข้างบน คงเป็นหลวงพ่ผู้มีจิตเปี่ยมด้วยเมตตาตนเอง แล้วเขาก็ผล็อยหลับไปอย่างมีความสุข เป็นความสุขที่ชีวิตไม่เคยได้สัมผัสในช่วงห้าปีที่ผ่านมา

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนั่งเขียนหนังสืออยู่นั่งถึงตีสอง จากนั้นจึงลงมาล้างมือล้างเท้าที่ห้องน้ำใต้บันไดเพื่อเตรียมจำวัด ขณะเอนกายลงอย่างมีสตินั้น บัดดลก็ให้รู้สึกปิติซาบซ่านทั่วสรรพางค์จึงใช้ เห็นหนอ ตรวจสอบดู พระบัวเหี่ยวนั่นเองที่เป็นต้นเหตุของความรู้สึกเช่นนี้ ท่านพูดในใจว่า

ขอบใจเธอมากบัวเหี่ยวที่อุตสาห์แผ่เมตตามาให้ แต่คงจะไม่มีใครช่วยฉันได้หรอก ใครเลยจะผีนกภูแห่งกรรมไปได้ ฉันรู้ตัวดีวันเสาร์ที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ เวลา ๑๒.๔๕ นาฬิกา ฉันจะต้องคอคหักตายเพราะอุบัติเหตุรถคว่ำ ต้องตายอย่างแน่นอน ฉันตรวจสอบดูแล้ว

ก่อนเข้าสู่ห้วงนิทรารมณีย์ ท่านทวนระลึกนึกถึงพระพุทธรูป
วณะที่ว่า “อดตนา ว กตํ ปาปํ อดตนา สงฺกิสฺสติ, อดตนา
อกตํ ปาปํ อดตนา ว วิสุชฺเชติ, สุทฺธิ อสุทฺธิ ปจฺจจตุตํ นาญโณ อญฺญํ
วิโสธเย - ตนทำบาปเอง ตนก็เศร้าหมองเอง ตนไม่ทำบาป
ตนก็บริสุทธิ์เอง ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์เป็นของเฉพาะตน
คนอื่นจะให้คนอื่นบริสุทธิ์แทนไม่ได้

เมื่อท่านพระครูกลับจากบิณฑบาต นายสมชายจัดสำรับ
ถวายท่านแล้วนั่งคอยรับใช้อยู่ห่างๆ อาจารย์ชิตยังคงนอนหลับ
อย่างมีความสุขและท่านเจ้าของกุฏิก็ไม่ต้องการจะรบกวนเขา ด้วย
รู้ว่าบรูษวัยหกสิบมีได้หลับสบายเช่นนี้มาห้าปีแล้ว เมื่อท่านฉันเสร็จ
คนที่กำลังหลับอยู่ก็ตื่นพอดี เขารีบออกตัวว่า

“ผมตื่นสายขนาดนี้เขี้ยวหรือครับ ต้องขอประทานโทษ
เพราะหลับสบายดีเหลือเกิน” พุดพลางลุกขึ้นมาเก็บที่นอน รู้สึก
กระปรีกระเป่าเหมือนไม่ใช่คนที่กำลังป่วยหนัก จากนั้นจึงนำแปรง
และยาสีฟันออกมาจากกระเป๋าเสื้อผ้า ท่านพระครูชี้ไปที่ห้องน้ำใต้
บันได พलगกล่าวอนุญาตให้เขาเข้าไปใช้ได้

“หลวงพ่อกับเขาใช้ทำไม ประเดี๋ยวก็เหม็นแยะ” นายสมชาย
ติง พอดีกับนายขุนทองทำความสะอาดกุฏิชั้นบนเสร็จ และลงมา
ข้างล่าง เมื่อรู้ว่าบรูษนั้นเข้าใช้ห้องน้ำใต้บันไดก็โวยวายลั่น

“หนูไม่ยอมไม่ยอม ทำไมหลวงลุงถึงทำแบบนี้”

“เบาๆ หน่อย เจ้าขุนทอง ยิ่งไงก็เห็นแก่หน้าข้ามั่ง” ท่านพระ
ครูปราม

“มันห้องน้ำของข้า ข้าจะให้ใครใช้ มันก็เรื่องของข้า พวก
เอ็งมาเดือดร้อนอะไรด้วย”

“ดีแล้ว ฉันหลวงลุงทำความสะอาดเองก็แล้วกัน หนูไม่ทำอีกแล้ว” หนู่มกะเทยว่า

“ผมก็คงไม่เหมือนกัน” นายสมชายสมทบ

“เอาละ ไม่เป็นไร พวกเอ็งไม่ทำ ข้าทำของข้าเองก็ได้ จะได้รู้ว่าคนอย่างพวกเอ็งนั้นเลี้ยงเสียข้าวสุก จิตใจไร้ความเมตตา เขาทุกข์เพราะโรคภัยก็ทรมาณพอแล้ว ยังจะมาทุกข์เพราะกิริยาท่าทางของพวกเอ็งอีก เสียแรงที่อยู่ใกล้ข้า แต่ไม่เอาเยี่ยงอย่างข้าเลย แม้แต่น้อย ลองเอาใจเขามาใส่ใจเราดูบ้างซิ ถ้าพวกเอ็งเป็นอย่างเขา จะรู้สึกยังไง” ท่านเจ้าของกุฏิ เทศน์ เสียยัตยาวจนชายหนุ่มทั้งสองได้คิด เขาก็มลงกราบขอขมา

“ผมผิดไปแล้วครับ หลวงพ่อกรุณายกโทษให้ผมด้วย” นายสมชายพูดก่อน

“หนูก็ผิดไปแล้วอะหลวงลุง หนูกราบขอขมา” นายขุนทองพูดบ้าง

พอตีอาจารย์ชิตออกมาจากห้องน้ำ เขาได้ยินการสนทนา นั้น หากไม่ถือสา เพราะเข้าใจความรู้สึกของคนทั้งสองดี แต่ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็คงโกรธหน้าดำหน้าแดงไปเหมือนกัน

“ผมหลับสนิทเลยครับหลวงพ่อ รู้สึกตัวเหมือนกันตอนที่หลวงพ่อกำลังพูดให้ ผมอยากจะทำวชอบคุณ แต่รู้สึกปากมันหนักจนพูดไม่ออก แถมตาก็ลืมไม่ขึ้นด้วยครับ”

“อ้อ ยังงั้นหรือ มีคนมาพยาบาลตอนหลับหรือ” ท่านพระครูถามยิ้มๆด้วยรู้ว่า ใคร คือบุคคลผู้นั้น

“ไม่ใช่หลวงพ่อหรือครับ” อาจารย์ชิตถามอย่างฉงน

“อาตมาไม่ได้ลงมาเอง แต่สังคนอื่นมาทำแทน เอาเถอะ ไม่ต้องซักถามอะไร” นายสมชายกับนายขุนทองมองตากัน แล้วหนู่ม

กะเทยก็โพล่งขึ้นว่า

“สงสัยจะเป็นนายก้อนหินมั้งหลวงลุง”

“นายก้อนหินไหนครับ” อาจารย์ชิตถาม ท่านพระครูขยับตาใส่หลานชายเป็นเชิงห้ามไม่ให้พูด แต่ชายหนุ่มไม่เห็น จึงพูดต่อ

“ก็ที่ครูสองพี่เมียเอามาถวายหลวงลุงนั่นไงที่อยู่...” ยังพูดไม่ทันจบ ก็ถูกนายสมชายสะกิดอย่างแรงจึงต้องหยุด

“อย่าไปฟังเจ้าขุนทองเลยโยม ชาติมันไม่ค่อยดี เลยขอบพูดเพื่อเจ้าอยู่เรื่อย” หลานชายอ้าปากจะเถียง หากนายสมชายพูดตัดบทขึ้นว่า

“เราไปกินข้าวที่หอฉันกันเถอะ จะได้ให้อาจารย์กินที่นี่” แล้วเขาก็จัดสำรับที่ท่านพระครูฉันเสร็จแล้วนั้นให้อาจารย์ชิต ตัวเขากับนายขุนทองพร้อมใจกันเดินไปรับประทานที่หอฉันร่วมกับเด็กวัดคนอื่นๆ

“ทานอาหารเสียก่อน ประเดี๋ยวจะให้ขึ้นกรรมฐาน ท่านได้หรือเปล่า หรือว่าจะทานข้าวต้ม”

“ไม่ต้องหรรอครับหลวงพ่อ ผมเบื่อข้าวต้มจะแยะอยู่แล้ว วันนี้จะขอทานน้ำพริกผักต้มดู คงไม่มีปัญหาอะไรครับ” แล้วเขาจึงลงมือรับประทาน รู้สึกรสชาติถูกปากจนรับประทานได้หลายคำทั้งที่ยังเจ็บคอกอยู่ รับประทานเสร็จก็เตรียมเก็บสำรับจะนำไปล้าง

“เอาไว้นั้นแหละ ไม่ต้องทำ ประเดี๋ยวสองคนนั้นเขามาจัดการเอง” ท่านหมายถึงคนเป็นลูกศิษย์กับคนเป็นหลาน พอดีกับนายขุนทองเดินเข้ามา

“สมชายไปไหนเสียล่ะ” ท่านถาม

“ไปหาต้นไต้ใบกับต้นไมยราบมาให้หลวงลุงชะ บอกให้หนูมาเก็บสำรับ” เขายกสำรับออกไปวางบนโต๊ะหลังห้องรับแขก ครอบ

ด้วยฝ่าชีทำจากดอกไม้ไฟ แล้วจึงเก็บถ้วยชามที่ใช้แล้วออกไปล้างข้างตุ่มน้ำหลังกุฏิ ค่อยหายใจโล่งอกเมื่อห่างบุรุษนั้นออกมา แต่ถึงอย่างไร วันนี้ก็ยิ่งดีกว่าวันวาน อาจเป็นเพราะจมูกเขาเริ่มจะชินกับกลิ่นเน่านั้นก็เป็นได้

ครูใหญ่ นายสมชายก็หอบพีชสมุนไพรสองชนิดเข้ามาในกุฏิ

“เอาไปที่โรงครัว สับให้ละเอียดแล้วผึ่งแดดให้แห้ง จากนั้นก็นำไปคั่วให้เหลือง แล้วค่อยเอามาที่นี้ อย่าให้ปนกันนะ” ท่านเจ้าของกุฏิสั่งการ ชายหนุ่มจึงหอบของสองสิ่งนั้นไปยังโรงครัวเพื่อจัดการตามคำสั่ง

“ขุนทองช่วยไปตามพระบัวเหี่ยวมาช่วยนำโยมขึ้นกรรมฐาน แล้วจัดพานดอกไม้รูปเทียนมาด้วย” ท่านสั่งหลานชายที่เพิ่งเสร็จจากการล้างถ้วยชาม

“ให้หลวงพี่จัดพานมาด้วยหรือสะพานสูง รู้สึกว่าหลวงพี่จะไม่มีพานนะฮะ” หลานชายท้วง

“ข้าให้เอ็งต่างหาก”

“ก็หลวงลุงสั่งไม่ชัดเจน ทีหลังพูดให้ชัด ๓ นะฮะ”

“ข้าก็ว่าข้าพูดชัดเจนดีแล้วนา หรือว่าโยมว่ายังไง” ท่านหันไปถามอาจารย์ชิต บุรุษวัยหกสิบเพียงแต่ยิ้มหากไม่ออกความเห็น เพราะเกรงนายขุนทองจะโกรธ ทางที่ดีควรนิ่งเอาไว้

“เห็นไหมหลวงลุง ทีโยมเขานิ่งก็แปลว่าเขาเห็นด้วยกะหนู ใช่ไหมฮะ” ถามอย่างจะหาพวก ท่านพระครูจึงพูดตัดบทว่า

“เอาเถอะ ๓อย่ามัวมาต่อเน็ดต่อเนงอยู่เลย รีบไปตามพระบัวเหี่ยวได้แล้ว หลังจากนั้นก็ให้เอ็งไปเก็บดอกไม้มา พานและรูปเทียนมืออยู่ที่นี้แล้ว ใจ ข้าสั่งชัดเจนหรือยังคราวนี้”

“ชัดแจ้งเบ้งเลยชะ” หลานชายใช้ศัพท์ทันสมัยพลางหัวเราะคิกๆ จากนั้นจึงลุกออกไปตามคำสั่ง

“ประเดี๋ยวโยมรับศีลแปดก็แล้วกันนะ ไหวหรือเปล่า อาตมาอยากจะให้ฝืนใจหน่อย ถ้าถือศีลแปดจะหายเร็วกว่าศีลห้า เพราะการประพฤติพรหมจรรย์มันเอื้อต่อการปฏิบัติ”

“ไหวครับหลวงพ่อก ปกติผมก็ไม่ค่อยได้รับประทานมื้อเย็นอยู่แล้ว จะได้เตรียมตัวไว้ตอนบวชเลย” อาจารย์ชิตรับคำแข็งขัน พระบัวเหี่ยวรู้ว่าอย่างไรเสียก็ต้องถูกเรียกไปสอบแก้ตัวอีก ดังนั้น หลังจากฉันเข้าเสร็จ ท่านจึงนั่งสมาธิหนึ่งชั่วโมงโดยไม่เดินจงกรม ถอนจิตออกจากสมาธิแล้วก็แผ่เมตตาให้ตัวเองและอาจารย์ชิต พร้อมทั้งอธิษฐานขอให้ สอบผ่าน นายขุนทองมาถึงตอนท่านแผ่เมตตาเสร็จพอดี

“หลวงพี่ชะ หลวงลุงให้มาตามไปนำโยมคอบเนาคนนั้นขึ้นกรรมฐานชะ” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดรายงาน

“ขุนทอง อย่าไปเรียกเขาอย่างนั้นเลย เขาได้ยินเข้ามันจะไม่ดี เขาเป็นอาจารย์ไม่ใช่รี เรียกเขาว่าอาจารย์ดีกว่านะ” พระบัวเหี่ยวปรามแล้วเสนอแนะ

“ตกลงชะ จริงของหลวงพี่ เ้าหนูมันก็กระโดนปากแตกเสียด้วย เมื่อเข้าก็ถูกหลวงลุงเทศน์เพราะเรื่องนี้ เดี่ยวหลวงพี่ไปเลยนะชะ หนูจะไปเก็บดอกไม้ก่อน” เขาไหว้หนึ่งครั้งแล้วเดินจากไป

พระบัวเหี่ยวเดินกำหนด ขวา-ซ้าย ไปยังกุฏิพระอุปัชฌาย์ ครั้นถึงจึงกราบสามครั้งแล้วนั่งตรงที่ที่เคยนั่ง ชะรอยท่านคงจะปฏิบัติก้าวหน้าขึ้นมาก จึงสามารถทนต่อกลิ่นนั้นได้ดีกว่าวันวาน รู้สึกว่าความเหม็นของมันจะลดลงกว่าครึ่ง

อาจารย์ชิตกราบผู้มาใหม่สามครั้งโดยไม่ต้องให้ท่านพระครู

บอก ครูหนึ่งนายขุนทองก็ถือดอกไม้เข้ามา เป็นดอกเข็มกับดอกดาวเรือง เขาจัดการนำมาใส่พานพร้อมรูปและเทียน พิธีสมทานกรรมฐานเริ่มตั้งแต่อาจารย์ชิตถวายเครื่องสักการะคือพานดอกไม้ รูปเทียนแต่ท่านพระครู แล้วสมทานศีล ๘ ท่านพระครูให้ศีล จากนั้นพระบัวเหี่ยวกล่าวนำคำขอกรรมฐานให้อาจารย์ชิตว่าตามไปจนเสร็จพิธี

“เออละ ที่นี้ก็จะมีปฏิบัติกันเลย บัวเหี่ยว เธอกลับที่พักได้แล้ว เป็นอันว่าเธอสอบผ่าน” ท่านเจ้าของกุฏิบอกภิกษุหนุ่ม

“หลวงพ่อกับจะสอนโยมเองหรือครับ” พระบัวเหี่ยวถาม เพราะปกติท่านพระครูจะให้ท่านเป็นผู้สอน

“ถูกแล้ว รายนี้ต้องสอนเป็นพิเศษ เพราะเขาป่วย มีอะไรที่ต้องแนะนำนอกเหนือไปจากสอนคนปกติ อ้อ แล้วก็ขอขอบใจนะที่แผ่เมตตามาให้เมื่อคืนนี้” ท่านไม่ได้พูดต่อดอกว่า การทำกรรมแทนกันนั้นเป็นเรื่องที่มีอาจทำได้เพราะ คนอื่นจะให้คนอื่นบริสุทธิ์แทนไม่ได้ ที่ไม่พูดเพราะไม่ต้องการให้คนเป็นศิษย์เสียกำลังใจ พระบัวเหี่ยวจึงเดินกลับกุฏิด้วยจิตที่ผ่องแผ้ว ท่านมิได้กำหนด ขวาช้าย เหมือนเมื่อตอนขามา หากเปลี่ยนมากำหนด ดีใจหนอ สอบผ่านแล้วหนอ แทน

“เออละ อาตมาจะสอนให้โยมเดินจงกรมและนั่งสมาธิ แต่ขอเกริ่นไว้ก่อนว่า โยมจะต้องอดทนมากๆ ยิ่งปฏิบัติ โยมก็จะยิ่งมีทุกขเวทนาเพิ่มขึ้น คือแปลที่คอมันจะปวดมากกว่าเดิมหลายเท่า โยมก็อย่าท้อถอยตั้งสติสู้กับมัน นึกเสียว่า เราทำกรรมเอาไว้และกำลังชดใช้กรรม ยิ่งปวดมากเท่าไรยิ่งดีมากกว่านั้น เพราะถ้าไม่ปวดแสดงว่าจะไม่หาย ขอให้โยมจำอันนี้ไว้ให้ดี พอจะทำได้หรือเปล่า”

“ครับ ผมจะพยายามให้ถึงที่สุด กำลังใจผมดีขึ้นเป็นกอง

คิดว่าคงสู้กับมันได้” เขาหมายถึงโรคร้าย

“นั่นต้องอย่างนั้น อย่าลืมน่าใจนี้สำคัญที่สุดเลยนะ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม ถ้ากำลังใจดีก็ถือว่าสำเร็จไปครึ่งหนึ่งแล้ว พระพุทธองค์จึงได้ทรงสอนไว้ว่า “มโนปุพฺพกุมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา, มนสา เจ ปสนฺเนน ภาสติ วา กโรติ วา, ตโต นํ สุขมนฺเวติ ฉายาว ออนุปายินี - ธรรมทั้งหลาย มีใจเป็นหัวหน้า มีใจประเสริฐที่สุด สำเร็จแล้วแต่ใจ ถ้าบุคคลมีใจผ่องใส กล่าวอยู่ก็ตาม ทำอยู่ก็ตาม สุขย่อมไปตามบุคคลนั้น เพราะสุจริตสามอย่างนั้น เหมือนเงา มีปกติไปตามฉะนั้น” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอัญเชิญพระพุทธรูปมาเพื่อเป็นกำลังใจแก่คนป่วยหนัก

ป่วยวันเดียวกันนั้น ที่กุฏิท่านพระครูร้างผู้คน เพราะบรรดาผู้มีทุกข์ทั้งหลาย ไม่อาจทนกับกลิ่นเหม็นจากแผลที่คออาจารย์ชิตได้ ท่านเจ้าของกุฏิที่ตั้งใจจะทดสอบความอดทนของพวกเขา จึงไม่ยอมเปลี่ยนไป รั้วแขก ที่ศาลาการเปรียญ ตามที่มีผู้เสนอแนะมา นายสมชายกับนายขุนทองจึงไม่ต้องทำหน้าที่คอยบริการแขกทั้งสองช่วยกันทำความสะอาดกุฏิและขัดห้องน้ำ ทั้งยังตกลงกันว่า คินนี้จะกลับมาอนยังที่ของตนๆ

“ในเมื่อหลวงพ่อกันทนได้ เราก็ตองทนได้ จริงโหมขุนทอง” ศิษย์วัดพูดเสียงเบาเพื่อไม่ให้คนเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองได้ยิน

“จริงฮะ จริงร้อยเปอร์เซ็นต์เลย แหม หนูชกอยากให้อาจารย์ชิตแกอยู่ที่นี่นานๆแล้วละ เราจะได้ไม่ต้องรับแขก แล้วหลวงลุงก็จะได้มีเวลาพักผ่อน” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดว่าขณะใช้แปรงขัดพื้นห้องน้ำ

“พูดยั้งงั้นมันก็ไม่ดี อย่าลืมนึกว่าญาติโยมที่เขามาหาหลวงพ่อก็เพราะเขามีทุกข์นะ แล้วหลวงพ่อก็ช่วยแนะนำให้พวกเขาหายทุกข์ ซึ่งจะหายมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับว่าเขาปฏิบัติตามได้แค่ไหน หรือบางคนไม่นำไปปฏิบัติเลย ก็ต้องทุกข์กันต่อไป เอ็งไปพูดอย่างนั้น ก็เหมือนกับขาดเมตตากรุณา” คนอาวุโสกว่าอธิบาย

“จริงของพี่ ถ้าพวกเขาไม่มา หลวงพ่อก็ไม่ได้สร้างบารมี จริงไหม การช่วยคนให้พ้นจากความทุกข์เป็นการสร้างบารมีอย่างหนึ่ง ใช่ไหม”

“ถูกแล้ว แหม เดี่ยวนี้เอ็งชักเก่งขึ้นนะ เก่งขึ้นกว่าแต่ก่อน จนเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นคนละคนกันเลย” นายสมชายชม

“คนเรานั้นก็ต้องมีการพัฒนากันบ้างแหละพี่ จะให้เง่าอยู่ตลอดเวลาได้ไง” นายขุนทองว่า

“นั่นซิ แต่ข้าว่าเพราะเอ็งได้มาอยู่ใกล้หลวงพ่อด้วยแหละ ข้าเองก็รู้สึกตัวเหมือนกันว่า ถ้าไม่ได้มาอยู่รับใช้ใกล้ชิดหลวงพ่อบานนี้อาจกลายเป็นไอ้โจรห่าร้อยไปแล้ว”

“ทำไมต้องห่าร้อยด้วยละพี่ สองร้อยสามร้อยไม่ได้หรือ” นายขุนทองเริ่มยวน นายสมชายกำลังอารมณ์ดีจึงตอบว่า

“ก็คงได้มั้ง แต่ข้าไม่เคยได้ยินใครเขาพูดว่า ไอ้โจรสองร้อยหรือไอ้โจรสามร้อย ได้ยินแต่ไอ้โจรห่าร้อย”

เสียงร้องครวญครางให้ท่านพระครูช่วยดึงมาจากด้านหน้าของกุฏิ

นายสมชายชี้ให้นายขุนทองออกไปดู ฝ่ายนั้นจึงละมือจากการขัดพื้นห้องน้ำ พอเปิดประตูออกมาก็ร้องกรีด

“ว้าย ตาเถนหกคะเมนตีลังกา ตายแล้วตายแล้ว นางมณฑา นมโตข้างเดียว”

๕๔

นางมณฑิลา

“โอยปวด...ปวดเหลือเกิน หลวงพ่อเจ้า ช่วยลูกข้างด้วย”
สตรีวัยยี่สิบเศษนอนร้องครวญครางอยู่ตรงประตูทางเข้า หล่อนสวมผ้าซิ่นสีน้ำตาลเข้ม ทว่าท่อนบนเปลือยเปล่า ปทุมกันข้างหนึ่งใหญ่กว่าปกติประมาณสักสามเท่าของอีกข้าง ในมือหล่อนถือเสื้อมาด้วย อาจารย์ชิตกำลังนั่งสมาธิอยู่ ได้ยินเสียงร้องครวญครางจึงลืมตาขึ้นดู

ภาพที่เห็นไม่ได้ทำให้เขาเกิดความกำหนัดยินดีในกามคุณ เพราะหญิงสาวผู้นี้คงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับลูกสาวเขา ความรู้สึกที่มีต่อหล่อนคือสมเพชเวทนา รู้ว่าหล่อนจะต้องเป็นมะเร็งที่ได้นามแล้วก็คงเจ็บปวดไม่แพ้มะเร็งต่อมน้ำเหลืองของเขา

“หนู ทำไมไม่ใส่เสื้อให้เรียบริยละเอียด มาหาพระหาเจ้าควรแต่งกายให้มิดชิดนะหนูนะ” บุรุษสูงอายุพูดด้วยเมตตา

“มันใส่ไมไหวจะลง ปวด ปวดเหลือเกิน ลองลงมาเป็นฉันทั่ง จะรู้ว่ามันทรมาณแค่ไหน” หญิงสาวว่าพลางสะอื้นอีก

“ลุงรู้ ทำไมจะไม่รู้ นี่ลุงก็เป็นมะเร็งที่ต่อมน้ำเหลืองมาห้าปีแล้ว ปวดอย่างทีหนูปวดนั้นแหละ นี่เห็นไหม น้ำเหลืองไหลเยิ้มเลย แล้วก็เหม็นเน่าด้วย หนูได้กลิ่นไหมล่ะ” เขาชี้แผลที่คอบริเวณใต้ก้นหูข้างขวา

ขณะที่อาจารย์ชิตสนทนากับผู้หญิงคนนั้น นายขุนทองก็ตะลึงตะลันขึ้นไปรายงานท่านพระครู เห็นท่าทางลอนลานของอีกฝ่าย นายสมชายจึงออกมาดูและรู้สึกสงสารหล่อน หากในคำสั่งสารนั้น ก็ระคนด้วยความกำหนดยินดีตามประสานุ่นที่มาเห็นเพศตรงข้ามเปลือยอก

“หลงลุงเร็ว ๆ เข้า นางมณโฑ...นางมณโฑ” นายขุนทองละล้าละลัก ท่านพระครูวางปากกาแล้วถาม

“อะไรของเอ็งอีกล่ะ นางมณโฑไหน ไช้คนที่เป็เมียทศกัณฐ์หรือเปล่า” ท่านเจ้าของกุฏิถามอย่างอารมณ์ดี

“จะใช่หรือเปล่านั้นไม่รู้ซิคะ หลวงลุงลงไปดูเองดีกว่า เขาร้องหาหลวงลุงอยู่แน่ะ” ท่านพระครูจึงเดินลงมาทันเห็นสายตาของลูกศิษย์หนุ่มซึ่งจ้องเขม็งอยู่ที่อกหญิงสาว จึงออกอุบายว่า

“สมชายไปดูยาที่ตากไว้ซิว่าแห้งหรือยัง ถ้ายังก็ให้แห้งไปไว้นกว่าจะแห้ง เมื่อแห้งแล้วก็นำไปคั่ว เสร็จแล้วก็ต้มน้ำมาภาหนึ่งต้มให้เดือดด้วยนะ” ชายหนุ่มจึงจำลุกออกไปทั้งแสนเสียดาย เดินพลางนึกในใจว่า แม่เจ้าโว้ย ทำไมมันถึงได้ใหญ่โตขนาดนั้น นี่ของแพนเราจะได้ครึ่งหรือเปล่าหนอ บุณชนคนหนุ่มคิดคำนึงไปถึงคนรัก

เห็นท่านเจ้าของกุฏิลงมา หญิงสาวจึงคลานเข้ามาใกล้อาสนะ กราบพลางคร่ำครวญว่า

“หลวงพ่อช่วยลูกข้างด้วย ปวดจะตายอยู่แล้ว” หล่อนร้องไห้สะอึกสะอื้น ท่านพระครูแผ่เมตตาจิตไปให้ กระแสแห่งเมตตาทำให้หล่อนรู้สึกว่าการเจ็บปวดนั้นบรรเทาเบาลง

“ใส่เสื้อก่อนหนู นุ่งห่มให้เรียบร้อย ไม่ต้องกลัว เดี่ยวหลวงพ่อก็จะช่วย” ท่านพูดอย่างปรานี นายขุนทองนั่งกุมเชิงอยู่ใกล้ ๆ ด้วย

เกรงว่าหล่อนจะเข้ามาประชิดติดตัวหลวงลุง ก็ดูหล่อนเจ็บปวดจนขาดสติออกอย่างนั้น หมิงสาวหยุดสะอื้น เอาเสื่อในมือขึ้นมาใส่ แล้วจึงบอกท่านว่า

“ปวดเหลือเกินจะหลวงพ่อ มันทรมานฉันเหลือเกิน ไ้อ้โรคบ้างนี่” หล่อนพูดอย่างโกรธแค้น ทั้งโกรธทั้งแค้นเจ้าโรคร้ายที่มาคุกคามชีวิตหล่อน

“หนูมาจากไหนเล่านี้ บ้านอยู่ที่ไหน” ท่านเจ้าของกุฎิถาม
“โธ่ หลวงพ่อ จำฉันไม่ได้หรือ สัมป่อยโง่ละ บ้านอยู่ตรงข้ามวัดโน่นโง่” หล่อนชี้มือไปยังบ้านที่ตั้งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำเจ้าพระยา

“อ้าวเอ็งหรือหรือสัมป่อย แล้วมาโง่โง่ละนี่” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถาม ท่านเห็นนางสาวสัมป่อยมาตั้งแต่หล่อนยังเป็นเด็กตัวเล็ก ๆ เพราะหล่อนมักตามมารดามาทำบุญที่วัดนี้ทุกวันพระ เพิ่งมาหายหน้าหายตาไปเมื่อห้าหกปีมานี้

“ฉันมาเรือจ้างจะ หลวงพ่อช่วยฉันด้วยเถอะ ฉันไม่มีเงินไปหาหมอ ทุกวันนี้ฉันก็ตัวคนเดียว พ่อแม่พี่น้องหายสาบสูญไปหมด”

“แน่ละซี ข้าก็ได้ข่าวอยู่เหมือนกัน เอ็งเห็นหรือยังล่ะว่า เวรกรรมนั้นมีจริง ไม่ต้องรอไปถึงชาติหน้าหรือ จำได้หรือเปล่าว่าเอ็งทำกรรมอะไรไว้”

“จำไม่ได้จะ หลวงพ่อช่วยบอกฉันด้วยเถอะ” หล่อนว่า

“อ้าว ก็เอ็งทำเองจะมาให้ข้าบอกได้ยังไง ลองนึกดูดี ๆ ซิ”

“ฉันชี้เกียจนึก หลวงพ่อนึกเพื่อฉันด้วย แล้วช่วยบอกฉันทีว่าจะแก้กรรมได้ยังไง” หล่อนพูดง่าย ๆ นึกโกรธขึ้นมาตะหงิด ๆ ตามวิสัยของคนทีเจ็บป่วยด้วยโรคร้าย ท่านพระครูไม่ถือสา เพราะ

มนุษย์ทุกรูปนามย่อมมีธรรมชาติเหมือนกันหมด นั่นคือเมื่อสุขกาย ใจก็แจ่มชื่น ครั้นเมื่อทุกข์กาย ใจก็เศร้าหมองและมองโลกในแง่ร้าย เหมือนดังนางสาวสัมปอຍผู้นี้

“เอาละ เมื่อเอ็งนึกไม่ออก ข้าก็จะช่วยนึกให้ จำได้หรือเปล่า เมื่อห้าหกปีที่ผ่านมา เอ็งเอาลูกหมาใส่เรือมาปล่อยที่ฝั่งนี้ แล้วข้าเตือนเอ็ง เอ็งก็ไม่เชื่อ ลูกหมามันยังเล็ก ยังไม่ทันลืมหินตายด้วยซ้ำ เอ็งก็นำมันมาปล่อยเสียแล้ว ข้าบอกให้มันโตอีกสักหน่อย พอช่วยตัวเองได้เสียก่อน แล้วจะเอามันมาปล่อยที่วัดข้าก็ไม่ว่า นี่เอ็งเถียงฉอด ๆ ว่า แม่ใช้ให้มาปล่อย รู้ไหมลูกหมาเหล่านั้นมันกินอนตายอยู่ริมหาดนั่นเอง ข้าเตือนทั้งแม่เอ็งด้วยว่า อย่าไปสร้างเวรสร้างกรรม แม่เอ็งก็ไม่เชื่อข้า แถมโกรธจะเป็นจะตาย ขนาดไม่ยอมมาทำบุญที่วัดนี้อีก ที่นี้เป็นยังไงละ โดนกฎแห่งกรรมเล่นงานทั้งครอบครัวเลย ข้ารู้ตลอด เพราะมีคนเขาบอกข้า จะให้เล่าใหม่ล่ะว่าเกิดอะไรขึ้น”

อาจารย์ชิตกำลังนั่งสมาธิอยู่ใกล้ๆ เขาได้ยินเรื่องที่ท่านพระครูพูดแล้วก็ฟังเพลิน จนถึงกับทิ้ง พอง-ยุบ มาสนใจที่การสนทนา ท่านเจ้าของกุฎจึงพูดขึ้นว่า

“โยม อยากฟังก็ลืมหินได้ นั่งหลับตาฟังยังงั้นจะไปรู้เรื่องอะไร เอาเถอะ อาตมาอนุญาต” ดังนั้นบุรุษสูงวัยจึงลืมหินด้วยท่าทางขัดเขินที่ท่านรู้ทัน

“ว่าไง จะให้ข้าเล่าหรือเปล่า แต่ถึงไม่ให้ ข้าก็จะเล่า เพราะเอ็งมาให้ข้าช่วย ขอบอกไว้ ณ ที่นี้เสียเลยว่านอกจากข้าแล้ว ไม่มีใครช่วยเอ็งได้ ถึงเอ็งจะไปหาหมอ เขาก็ช่วยเอ็งไม่ได้”

“เอาเหอะๆ หลวงพ่อจะเล่าก็เล่าไปเถอะ ก็ฉันไม่มีทางเลือกแล้วนี่ ไ้อ้หมอ ไ้อ้หมาที่ไหน ฉันก็ไม่ไปหามันหรอก ไม่มีเงินให้

มัน” สาววัยยี่สิบเศษพูดพาลๆ

“หนู พุดกับพระกับเจ้าควรจะให้สุภาพหน่อย ลุงรู้ว่าหนู หงุดหงิดเพราะความเจ็บปวด ถึงลุงเองก็เคยเป็นอย่างหนูมาก่อน แต่ลุงก็พยายามสงบสติอารมณ์ ที่หลวงพ่อก่อนพุดมาก็จริงของท่านนะ นี่ขนาดลุงเป็นมาห้าปี ผ่าตัดมาสองครั้งก็ยังไม่หาย ลุงก็หวังจะมาตายอยู่ใกล้หลวงพ่อ เพิ่งมาได้วันเดียวยังรู้สึกว่าการดีขึ้น หนูจะต้องหายแน่ เชื่อลุงเถอะแล้วก็พุดกับท่านให้สุภาพหน่อย ชีวิตของหนูอยู่ในกำมือท่านก็ว่าได้” เขาเตือนด้วยความหวังดีเพราะคิดว่าหล่อนก็เหมือนลูกหลานคนหนึ่งของเขา

“ลุงก็อยู่ส่วนลุงซี มายุ่งอะไรกะฉัน ฉันจะพุดยังงี้ก็ไม่เห็นจะหนักบาลใคร” หล่อนถือโอกาสเล่นงานอาจารย์ชิต เพราะโกรธท่านพระครู

“อีสัมป่อย นี่กูซัดจะทนไม่ไหวแล้วนะ ประเดี๋ยวก็ตบล้างน้ำชะนี่ จะตายอยู่รอมร่อแล้วยังมาทำกำแหง เดี่ยวกูตบสลบแล้วลากไปทิ้งหาดทรายให้ตายอย่างลูกหมานั่นแหละ” นายขุนทองพุดอย่างเหลืออดเหลือทน พลังเงืองาดมือไม้ นางสาวสัมป่อยตกตะลึง อ้าปากค้าง เห็นท่าทางเอาจริงของอีกฝ่ายก็ซັกกลัว

“ขุนทอง เอ็งไปดูที่ครวัชชี สมชายคัวยาเสร็จหรือยัง ไปเดี๋ยวนี้เลย” ท่านเจ้าของกุกฎิออกคำสั่ง คิดไม่ทันคาดไม่ถึงว่าหลานชายจะร้ายกาจถึงปานนี้ นายขุนทองขยับปากจะพุดแต่ท่านรีบห้ามว่า

“ไม่ต้องพุดอะไรทั้งสิ้น รีบไปทำตามที่ข้าสั่ง” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดจึงเดินตบตบออกไป

“ข้าต้องขอโทษเอ็งด้วยนะสัมป่อย ที่คนของข้าแสดงกิริยาไม่ดีกับเอ็ง อย่าถือสามันเลย มันเป็นเด็กมีปัญญา” ท่านขอโทษแทนหลาน

“เด็กเด็กอะไรกัน ไตยังกะงัวกะควาย หลวงพ่ออบรมมัน ยิ่งงัดได้เป็นยังงี้” นางสาวสัมป่อยถือโอกาสตำหนิติเตียนทั้งนายขุนทองและท่านพระครู แต่กลับลืมนำหนิตัวเอง

“ข้าก็อบรมมันอย่างดีนั่นแหละ แต่เพราะมันไม่เชื่อฟัง มันถึงได้เป็นอย่างนี้ เอ็งก็เหมือนกัน ถ้าเชื่อฟังข้า ก็จะไม่เป็นอย่างที่เป็นอยู่นี้หรอก” ท่านถือโอกาสเตือนหล่อนบ้าง คราวนี้หญิงสาวเถียงไม่ออก เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดต่ออีกว่า

“ที่ข้าพูดมาแล้วและที่กำลังจะพูดต่อไปนี้นั้น ข้าไม่ได้มีเจตนาจะประจานเอ็ง แต่ที่ต้องพูดเพราะมันเกี่ยวกับการรักษาโรคที่เอ็งเป็นอยู่ พระพุทธองค์ตรัสสอนไว้ว่า ทุกข์จะดับได้ก็ต้องรู้สาเหตุของทุกข์ ฉะนั้นเอ็งจำเป็นจะต้องรู้สาเหตุของทุกข์ที่เอ็งได้รับอยู่ในขณะนี้ จะได้ไม่ไปโทษว่า โชคชะตาเล่นตลกกับเอ็ง คนสมัยนี้ชอบโยนความผิดไปให้โชคชะตา ทหารู้ไม่ว่าตัวเองนั่นแหละลิขิตตัวเองเอาละ ทีนี้ข้าจะเล่าว่า เกิดอะไรขึ้นกับครอบครัวเอ็ง ตามที่คนเขาเล่าให้ข้าฟัง เอ็งฟังก่อน แล้วถ้าไม่จริงค่อยแย้งทีหลัง เข้าใจหรือเปล่า ระหว่างที่ข้าพูด ขอให้ฟังอย่างเดียว” ท่านวางเงื่อนไข

“เข้าใจจะ นิมนต์หลวงพ่อกับคุณเอ็งจะ” เห็นว่าจะเป็นการประนีประนอมกับตัวหล่อนเอง นางสาวสัมป่อยจึงอารมณ์ดีขึ้น ท่านพระครูจึงเล่าว่า

“พ่อเอ็งหายไปก่อนใช่ไหม บอกจะไปหางานทำที่จังหวัดลำปาง แล้วก็หายเงิบไป ไม่ส่งข่าวคราวให้ทางบ้านรู้ รุ่งขึ้นอีกปีหนึ่ง แม่กับพี่ชายเอ็งบอกจะไปตามหาพ่อเอ็ง แล้วก็หายเงิบไปอีก และเมื่อสองปีที่แล้ว พี่สาวกับน้องชายเอ็ง ก็ทิ้งเอ็งไว้คนเดียว แล้วพากันไปตามหาแม่กับพ่อของเอ็ง พ่อเอ็งอยู่คนเดียวก็คิดมาก เมื่อคิดมากก็เครียดมาก เมื่อเครียดหนักๆเข้า มะเร็งก็เลยเล่นงาน

เอ็ง นี่แหละผลกรรมที่เอ็งก่อไว้กับลูกหมา ไปพรากลูกพรากแม่มัน แล้วก็ทำให้มันตายอย่างทรมาณ ก็ครั้งต่อก็ครั้ง ที่เอ็งเอามันมาทิ้ง จำได้หรือเปล่าว่าก็ครั้ง” ท่านถามจำเลยซึ่งนั่งนิ่งเหมือนรูปปั้น

“จำไม่ได้จะหลวงพ่อก็รู้แต่ว่าอีตาง อีเขี้ยวออกลูกที่ไร แม่ก็ให้ฉันเป็นคนเอามาทิ้งทุกที ฉันก็นึกไม่ถึงว่าเวรกรรมมันจะเล่นงานฉันถึงปานนี้ นี่ถ้าเชื่อหลวงพ่อดีตั้งแต่ตอนนั้นก็คงไม่เป็น อย่างนี้ไซ้ใหม่จ๊ะ” หล่อนเพิ่งจะสำนึกผิด

“เอาเถอะๆ ไหนๆ เรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว เมื่อเอ็งก่อกรรม ก็ต้องรับผลของมัน ไม่มีใครมารับแทนเอ็งได้ รู้อย่างนี้แล้วก็ต้องอดทน คิดเสียว่า ใช้เวรที่ทำ ใช้กรรมที่ก่อ ใช้หมดเมื่อไร เอ็งก็จะหาย นี่โยมเขาก็มาใช้เวรใช้กรรมแบบเดียวกับเอ็งนั่นแหละ” ท่านหมายถึงอาจารย์ชิต

“ลุงทำกรรมอะไรไว้หรือจ๊ะ” หล่อนหันไปพูดดีกับบรูซสูงวัย เป็นการขอลุแก่โทษ

“ลุงยังนึกไม่ออกเลยหนู หลวงพ่อก็ไม่ยอมบอกลุงเหมือนอย่างที่บอกหนู” บรูซวัยหกสิบตอบ เขาเองก็อยากรู้ว่าทำกรรมอะไรไว้

“ในกรณีของโยม อาตมาจะยังไม่บอก ต้องให้รู้เองถึงจะซึ่งใจ เอาเถอะ ภายใตเจ็ดวันนี้ ถ้าโยมปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ก็คงจะนึกได้” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพูดให้กำลังใจ หากไม่บอกในสิ่งที่เขาอยากรู้

“เอาละ ประเดี๋ยวเอ็งไปพักที่สำนักชีก่อน เย็นๆ ให้เขาพามา ขึ้นกรรมฐาน ต้องมารักษาอยู่ที่วัดนี่นะ ไม่ต้องอยู่บ้าน ให้ชีเขาช่วยดูแล ถ้าไปอยู่บ้านคนเดียวก็จะฟุ้งซ่านอีก ดีไม่ดีจะกลายเป็นคนวิกลจริตไป”

“มาเข้าเย็นกลับไม่ได้หรือจะหลงพ่อ ฉันห้วงบ้าน” หล่อน
ต่อรอง

“ไม่ต้องไปห้วงของนอกกาย ให้ห้วงตัวเองก่อน ทิ้งไว้มัน
แหละ ใครเขาอยากได้อะไรก็ให้เขาไป นึกว่าใช้หนี้ แต่เชื่อข้าสัก
อย่างหนึ่งว่า ถ้าเอ็งไม่เคยไปลักไปขโมยใครเขาไว้ รับรองว่าไม่มี
ใครเขามาลักของเอ็ง”

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอกลับไปเอาเสื้อผ้าและเก็บข้าวเก็บของใส่
ในเรือเอาไว้ก่อนได้ไหมจะ เย็นๆฉันค่อยมา” หล่อนขออนุญาต

“ตามใจเอ็งก็แล้วกัน จะไปก็ได้” หล่อนกราบท่านเจ้าของ
กุฎิสามครั้ง และยกมือไหว้อาจารย์ชิตหนึ่งครั้ง จากนั้นจึงเดินมุ่ง
หน้าไปยังท่าหน้า ครั้นห่างรัศมีกุฎิออกไป ความเจ็บปวดกลับทวี
ความรุนแรงขึ้น จึงรีบเดินย้อนกลับมารายงานว่า

“โอย หลวงพ่อจะ ปวดเหลือเกิน เมื่อตะก็รู้สึกค่อยยังชั่ว
พอลุกออกไปกลับปวดเหมือนเดิมอีก หลวงพ่อช่วยฉันด้วย” หล่อน
อ้อนวอน แม้มิได้ร้องให้

“นั่นแหละ เอ็งกำลังใช้กรรมละ ยิ่งถ้าเอ็งปฏิบัติกรรมฐาน
จะยิ่งปวดมากกว่านี้ หน้าที่ของเอ็งก็คือจะต้องทนให้ได้”

“โอย แค่นี้ก็จะแยะอยู่แล้ว ถ้าปวดมากกว่านี้ ฉันขอตาย
ดีกว่า”

“ตามใจ ถ้าเอ็งจะเอาอย่างนั้นก็ตามใจ แต่ข้าขอบอกเสีย
ก่อนว่า ถึงเอ็งจะตาย ก็เชื่อว่าเอ็งจะพ้นทุกข์ อาจจะถูกขังกว่าตอน
เป็นด้วยซ้ำ”

“จะทุกข์ยังงี่อะไรหลวงพ่อ ตายแล้วก็แล้วหมดเวรหมดกรรม
กันไป” หญิงสาวพูดด้วยมิจฉาทิฐิ

“ถ้ามันเป็นอย่างที่เอ็งว่ามาก็ดีนะซิ แต่ที่นั่นมันไม่เป็นยังงั้น

เพราะคนเราไม่ได้เกิดหนเดียวตายหนเดียวอย่างที่พวกวัตถุนิยม
เขาเชื่อกัน ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ยายสะอึ่งก็คงไม่มาสร้างกุฏิ
กรรมฐานให้วัดนี้ เอ็งเห็นหรือเปล่า กุฏิกรรมฐานที่อยู่หน้าโบสถ์
นั่นนะ ยายสะอึ่งเขามาสร้างให้เป็นหลังแรกด้วยเงินหนึ่งซั่ง ยมบาล
เขาสั่งมาว่าถ้าไม่ยอมมาเกิดในนรกอีก ก็ให้กลับมาสร้างกุฏิ
กรรมฐานถวายวัดหนึ่งหลัง ให้สร้างด้วยเงินหนึ่งซั่ง จะมากกว่า
นั้นน้อยกว่านั้นไม่ได้ แล้วแกก็มาสร้าง หมดเงินไปแปดสิบบาทพอดี”
อาจารย์ชิตกำลังนั่งกำหนด พอง-ยุบ ก็มีอันต้องลืมตาอีกครั้งด้วย
อยากรู้เรื่อง เขาถามท่านเจ้าของกุฏิว่า

“สร้างนานหรือยังครับ”

“ก็สิบเจ็ดปีเข้านี้แล้ว แกมาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ โยมเชื้อ
ใหม่ แกบอกยมทูตเขาสั่งมาว่า ให้สร้างกุฏิกรรมฐานหนึ่งหลัง ด้วย
เงินหนึ่งซั่ง และให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งวัน อาตมาก็คิดว่ามันจะเป็น
ไปได้ยังไง พอตีตอนแกมาเล่าช่างไม้เขาก็กังอยู่ เพราะกำลังซ่อม
โบสถ์หลังเก่า แล้วก็มีความหลังหนึ่งที่ชาวบ้านเขารื้อมาถวายวัด
พอพวกเขาบ้านรู้เรื่องของนางสะอึ่ง ก็เฮโลกันมาช่วยคนละมือละ
ไม้ ก็เลยเสร็จก่อนพระอาทิตย์ตก แล้วก็หมดเงินไปหนึ่งซั่งพอดี
พอดี เป็นเรื่องมหัศจรรย์มาก อาตมาเคยเล่าให้ญาติโยมเขาฟัง
หลายครั้งแล้ว”

“กรุณาเล่าอีกสักครั้งได้ไหมครับ ผมอยากทราบว่าเป็นเรื่องราว
เป็นอย่างไร และหากมีโอกาสผมจะได้นำไปเล่าให้ลูกหลานญาติมิตร
ฟัง เพื่อเป็นข้อเตือนใจไม่ให้เขาทำความชั่ว”

“แหม โยมอ้างเหตุผลมาน่าฟัง อาตมาเห็นจะต้องเล่า
อีกรอบหนึ่งเสียแล้ว เอ็งล่ะอยากฟังหรือเปล่า” ท่านถามนางสาว
สัมป่อย

“อยากจะ นิมนต์หลวงพ่อล่าเถอะจ๊ะ” หญิงสาวตอบ รู้สึกว่าความเจ็บปวดทุเลาลงเมื่อได้อยู่ใกล้ท่าน เห็นคนทั้งสองอยากฟังท่านพระครูจึงเล่าว่า

“เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เล่าอย่างนะ เรื่องมันยาว ถ้าเล่าละเอียด วันนี้ทั้งวันก็ไม่จบ” ท่านทำความตกลงกับคนฟังแล้วจึงเริ่มต้นเล่าว่า

“วันนั้นเป็นวันพระ ญาติโยมเขาก็พากันมาทำบุญที่ศาลาการเปรียญ อาตมาก็มองไปเห็นลุงแก่ๆคนหนึ่งมากับผู้หญิงสองคน คนหนึ่งอายุไล่เลี่ยกับแก ส่วนอีกคนเป็นสาวรุ่นๆ อาตมาก็คิดว่า ตากับยายพาหลานมาทำบุญ เขาก็พากันเข้ามาหาอาตมา ลุงแก่ๆ คนนั้นแนะนำตัวว่าเขาชื่อนายปุ่น มาจากอำเภอท่าตะโก จังหวัด นครสวรรค์ ผู้หญิงสองคนที่มาด้วยเป็นเมียแก คนอายุ ๗๒ ปี เป็นเมียคนที่สอง ส่วนเมียคนแรกอายุ ๑๕ ปี ตัวแกอายุ ๗๕ ปี”

“พวกญาติโยมได้ยินก็พากันหัวเราะ นึกว่าแกเป็นโรคประสาท หรือไม่ก็แกจนหลง อาตมาเองก็คิดอย่างนั้น แกก็ยืนยันว่าเรื่องที่แกเล่ามานั้นเป็นความจริง ผู้หญิงคนที่เป็นเมียคนแรกนั้นตายไปแล้ว และกลับชาติมาเกิดเป็นเด็กสาวอายุสิบห้าคนนี้ แล้วแกก็ให้เมียคนแรกเล่าให้ฟัง แม่หนูคนนั้นแกก็เล่าว่า เมื่อชาติที่แล้วแกเป็นเมียตาปุ่นแล้วก็คลอดลูกตายที่โรงนา ไปตกนรกมาหลายปี ช่วงเวลาที่อยู่ในนรกนั้น ตापุ่นสามีแกได้บวชและเจริญกรรมฐาน อุทิศส่วนกุศลไปให้ ยมบาลก็เลยให้กลับมารับใช้ตาปุ่น แล้วก็ให้สร้างกุฏิกรรมฐานถวายวัดหนึ่งหลังด้วยเงินหนึ่งซั้งและใช้เวลาหนึ่งวัน นอกจากนี้ยังให้ถือศีล ๘ ทุกวันพระอีกด้วย”

“แกเล่าหรือเปล่าครับว่าเหตุใดต้องไปตกนรก” อาจารย์ชิต
ถาม

“เล่าซี แกเล่าว่าตอนมีชีวิตอยู่แกก่อกรรมทำชั่วไว้มาก ไปอยู่โรงนา ก็ให้ลูกจ้างไปเกี่ยวขโมยข้าวในลานของคนอื่น นอกจากนี้ยังขโมยทองของญาติตาปุ่น แล้วโยนความผิดไปให้หลานชาย ทำให้หลานชายถูกตีจนหัวแตก แกเป็นคนโหดร้าย ใจดำอำมหิต แล้วก็ไม่เคยทำบุญทำทานเลย สวดมนต์ก็ไม่เคยสวด โย โส ภควา ก็ว่าไม่เป็น พอแก่ตายไปก็เลยไปตกนรกอยู่หลายปี เมื่อได้รับส่วนกุศลที่ตาปุ่นส่งไปให้ ก็เลยได้รับอนุญาตให้กลับมาแก้ตัว”

“แกบอกว่าในเมืองนรกนั้นมีการสอนกรรมฐานทุกวัน พระสอนให้สวดมนต์ด้วย ตอนเป็นนางสะอึ่ง แกสวดมนต์ไม่ได้เลย แต่พอมาเกิดใหม่สวดได้หมด เพราะเคยสวดตอนอยู่เมืองนรก อาตมาลองให้สวด โอโฮ สวดได้แจ้วไปเลย พวกญาติโยมก็พากันประหลาดใจ แกว่า ในเมืองนรกมีการลงโทษต่าง ๆ นานา แต่จะหยุดลงโทษในวันโกนวันพระ เพื่อให้พวกสัตว์นรกได้สวดมนต์และเจริญกรรมฐาน และที่สำคัญคือพระก็ไปตกนรกด้วย”

“อาตมาก็ถามว่าจะรู้ได้อย่างไรว่า คนไหนเป็นพระ แม่หนูที่เป็นยายสะอึ่งกลับชาติมาเกิดก็ตอบว่า คนที่เป็นพระจะมีผ้าเหลืองผูกอยู่ที่ข้อมือ โยมเห็นหรือยังว่า แม้แต่พระก็ยังไปตกนรกได้ นี่ไม่ได้ว่าพระนะ” ท่านรีบออกตัว

“ผมว่าคนพวกนี้ไม่ใช่พระหรอกครับ เป็นเพียงพวกอาศัยผ้าเหลืองหากินเท่านั้น” อาจารย์ชิตวิจารณ์

“ถูกของโยม อาตมาเห็นด้วย เพราะคนที่ เป็นพระจริงๆ นั้น เขาจะไม่ไปตกนรก และที่อาตมาเชื่อที่แม่หนูนั้นเล่า ก็เพราะเคยรู้มาก่อนแล้วจากตาเหล็งฮ้วย รายนี้หนีจากนรกมาเข้ายายเภา เพื่อจะขอส่วนบุญจากหลานสาว”

“งั้นหลวงพ่อกเล่าเรื่องตาเหล็งฮ้วยด้วยนะจ๊ะ” นางสาว

สัมป่อยพูดขึ้น รู้สึกเพลิดเพลินเมื่อฟังท่านเล่า

“เอาไว้วันหลัง ขึ้นเล่าหมดวันนี้ ประเดี๋ยววันหลังไม่มีอะไรจะเล่า”

“หลวงพ่อยังเล่าเรื่องยายสะอึ่งไม่จบเลยครับ” อาจารย์ชิตทาง

“อ้าว ยังไม่จบอีกหรือ งั้นก็จะเล่าต่อ คือที่อาตมาเชื่อว่า ยายสะอึ่งแก่พูดความจริง เพราะตรงกับที่ตาเหล็งช่วยเล่าให้อาตมา ฟังทุกอย่าง แล้วอาตมาก็ลองทดสอบด้วยการถามว่านรกของ ศาสนาพุทธ เหมือนกับของศาสนาอื่นหรือเปล่า เป็นคนละนรกหรือว่าเป็นนรกเดียวกัน ยายสะอึ่งก็ตอบตรงกับตาเหล็งช่วยอีกว่า ไม่มีการแบ่งศาสนา ไม่ว่าใครจะนับถือศาสนาอะไร ถ้าทำชั่วก็จะไปตกนรกเดียวกันหมด อันนี้เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลมากที่สุดทีเดียว หรือ โยมเห็นว่ายังไง” ท่านถามบรูษะวัยหกสิบ

“ครับ ผมเห็นด้วยครับ” อาจารย์ชิตคล้อยตาม

“นั่นต้องยังงั้น ขึ้นไม่เห็นด้วยอาตมาจะได้เลิกเล่า” ท่านถือโอกาสเล่นตัว

“ฉันก็เห็นด้วยจ๊ะ” นางสาวสัมป่อยรีบบอก เพราะกลัวว่าท่านจะไม่เล่า

“อ้อ เอ็งก็เห็นด้วยเหมือนกันหรือสัมป่อย” ท่านถามยิ้มๆ แล้วจึงเล่าต่อไปว่า

“แม่หนูที่เป็นยายสะอึ่งกลับชาติมาเกิด แกก็เล่าให้อาตมา ฟัง พวกญาติโยมก็พลอยได้ฟังไปด้วย อาตมาก็บอกญาติโยมว่า เรื่องที่แม่หนูเล่านี้ต้องเป็นความจริง เพราะเหมือนกับที่ตาเหล็งช่วยเล่าให้อาตมาฟังทุกประการ นอกจากนั้น ตาปูนผู้เป็นสามีก็ยังเล่าอีกว่า ที่แรกแกก็ไม่เชื่อ แต่นางสะอึ่งก็เล่าให้แกฟังทุกอย่าง ตั้งแต่

แต่งงานกันมาว่าค่าสินสอดทองหมั้นก็บาท มีลูกก็คน มีลูกจ้างก็คน ซื่ออะไรบ้าง ตาปูนก็ยังไม่ยอมเชื่อ เพราะคิดว่าแม่หนูคนนี้จะมาหลอกเอาสมบัติเพราะแกรวยมาก”

“นางสะอึ้งหรือแม่หนูอายุสิบห้าก็เลยบอกว่า ก่อนตายแก่ได้ฝังสายสะพายหนักเส้นละแปดบาทไว้ที่โรงนาสองเส้นจะพาไปขุด ตาปูนก็เลยพาลูกชายสองคนที่เป็นลูกนางสะอึ้งไป เอาจอบไปด้วย ขุดไปขุดมาปรากฏว่าพบทองจริงๆ ตาปูนก็เลยเชื่อ ลูกชายสองคนซึ่งอายุเกือบๆห้าสิบแล้ว ก็เลยเชื่อว่าผู้หญิงอายุสิบห้านี้เป็นนางสะอึ้งแม่ของตนที่กลับชาติมาเกิดจริงๆ”

“นางสะอึ้งยังเล่าอีกว่ายมบาลเขาให้มารับใช้ตาปูนห้าปี พออายุยี่สิบก็จะไป แต่ไม่ไปตกนรกแล้ว จะไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ พวกชาวบ้านที่ฟังอยู่ ก็รับอาสาจะช่วยสร้างกุฏิ วันนั้นอาตมาก็ให้ตาปูนกับเมียเก่าและเมียใหม่ของแกนอนที่ศาลาการเปรียญ พอรุ่งเช้าชาวบ้านก็พากันมาสร้างกุฏิกรรมฐาน ตกเย็นก็สร้างเสร็จ พอตี หมดเงินไปแปดสิบบาทตามที่ยมบาลสั่งมา มันก็น่าแปลก”

“ที่นี้อาตมาก็เป็นคนชอบพิสูจน์ พอครบห้าปี อาตมาก็เดินทางไปยังบ้านตาปูน ไปลำบากมากเพราะสมัยนั้นการคมนาคมยังไม่เจริญเหมือนเดี๋ยวนี้ อาตมาต้องเดินเท้าหนึ่งวันเต็มๆจากตัวจังหวัดไปบ้านแก พอไปถึง แม่หนูนั้นก็เอาน้ำมาถวายแล้วก็ก้มลงกราบอาตมา ก้มแล้วก็พุบอยู่ตรงนั้น ปรากฏว่าไปแล้ว ไปวันที่อาตมาไปพิสูจน์พอดี เมียใหม่ของตาปูนซึ่งตอนอาตมาไป ก็อายุ ๗๗ แล้ว เล่าให้อาตมาฟังว่า พอสร้างกุฏิแล้ว แม่หนูคนนั้นก็ตามมาอยู่กับตาปูน ซึ่งหลังจากนั้นไม่นานก็ป่วยเป็นอัมพาต ลุกไปไหนมาไหนไม่ได้ แม่หนูนี้ก็คอยป้อนข้าวป้อนน้ำ เช็ดอุจจาระปัสสาวะ

ให้โดยไม่รังเกียจ ก็ปฏิบัติอยู่ห้าปีเต็มดังที่รับปากยมบาลมา ตาปูนก็นอนพะงาบๆพูดไม่ได้ อาตมาถามว่าจำอาตมาได้ไหม แกก็พยักหน้า อาตมาก็ปลอบใจว่าไม่ต้องเสียใจนะ แม่สะอึ้งเขาไปตี แกก็เข้าใจและทำใจได้เพราะเคยบวชและปฏิบัติกรรมฐานมาแล้ว ตกลงยายสะอึ้งก็ตายก่อนตาปูนทั้งสองชาติ คือชาติที่เป็นนางสะอึ้ง และชาติที่เป็นแม่หนูอายุสิบห้า เอาละ จบเรื่องนางสะอึ้งแล้ว ได้เวลาเพลพอดี โยมรับประทานข้าวเสียก่อน อาหารในสำรับนั้นแหละ ส่วนเอ็งเดินไปกินที่โรงครัวก็แล้วกัน” ท่านบอกนางสาว สัมป่อย

“ไม่เป็นไรจะ ฉันกลับไปกินที่บ้านได้” หล่อนว่า

“ฉันก็ตามใจเอ็ง” นางสาวสัมป่อยจึงกราบท่านสามครั้ง ก่อนลุกออกไปก็โอดครวญว่า

“ปวดอีกแล้ว พอรู้ว่าจะไป มันก็เริ่มปวดเลยเชียว ทำไม มันถึงต้องปวดด้วยล่ะจะหลงพอ”

“ก็จะไม่ให้ปวดได้ยังไงล่ะ ที่ข้าเห็นนะนะ ข้าเห็นหนอนตัวใหญ่เท่านี้วก็ยกกำลังพากันดูดกินเลือดกินหนองเอ็งอย่างเอร็ดอโรยอยู่นั้น” ท่านตอบเพราะเห็นด้วย เห็นหนอ

“มันเข้าไปได้ยังไงล่ะจ๊ะ”

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน เพราะไม่เห็นตอนที่มันเข้า นี่แหละ เขาเรียกว่าโรคเวรโรคกรรม บางคนก็ถูกหนอนกินตั้งแต่ยังไม่ทันตาย บางคนพอตายปั๊บ ก็ถูกหนอนกินปั๊บ ใครเป็นอย่างนี้ละก็ รู้ได้ทันทีว่าเป็นคนบาป อันนี้ข้าวิจัยมาแล้ว ไม่ได้พูดสุ่มสี่สุ่มห้าแต่ประการใด เอาเถอะในเมื่อปวด เอ็งก็ท่องไว้ในใจว่า ปวดหนอ ปวดหนอ ก็แล้วกัน” ท่านแนะนำ

“ท่องแล้วจะหายปวดหรือจ๊ะ”

“ไม่หายหรอก แต่ถ้าเอ็งท้องมากๆจนเพลิน ก็จะทำให้ลืม
ความปวดได้ชั่วคราว คราว ก็ยังดีใช่ไหม นี่แหละเอ็งกำลังใช้กรรม
ละ ต้องอดทนให้มากๆ เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วจะ ถ้างั้นฉันไปก่อนละ เดี่ยวจะมาใหม่” พุด
จบก็ลุกออกมาและเดินท่อง **ปวดหนอ ปวดหนอ** ไปตลอดทาง

๕๕

แม่ชีเจียน

แม่ชีเจียนพานางสาวสัมป่อยมาขอขึ้นกรรมฐานที่กุฏิท่านพระครูตอนห้าโมงเย็น เมื่ออยู่ในชุดนุ่งขาวห่มขาว หน้าตาที่ซีดเซียวเพราะถูกโรคภัยรุมเร้า ดูดีขึ้น ขอกรรมฐานเสร็จ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดขึ้นว่า

“เอาละ ประเดี๋ยวกลับไปทำหน้าที่ ให้เขาสอนเดินจงกรม และนั่งสมาธิให้ แม่ชีต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษหน่อยนะ เขาป่วยหนัก และมีทุกข์เวทนามาก บางครั้งอาจหงุดหงิดฉุนเฉียว แม่ชีก็ต้องเข้าใจ อย่าไปโกรธเคืองเขา เพราะคนที่กำลังป่วยมักเป็นอย่างนี้ทุกคน เข้าใจหรือเปล่า”

“เข้าใจจะหลงพ่อ ฉันจะดูแลให้ดีที่สุด และจะคิดว่าเขาก็เหมือนกับลูกหลานของฉันคนหนึ่ง” แม่ชีเจียนรับคำแข็งขัน

“ดีแล้ว นี่กว่าสร้างบารมีให้ตัวเองด้วยการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ สัมป่อยเอ็งกราบแม่ชีเขาเสียซิ ผากเนื้อผากตัวไว้ เพราะเขาจะช่วยดูแลเอ็ง แล้วก็พยายามสงบสติอารมณ์เสียบ้าง เวลาปวดมาก ๆ ก็ให้อดทน อย่าไปเที่ยวอาละวาดระรานคนอื่นเขาละ” ท่านกำชับไว้ก่อน หญิงสาวก้มลงกราบแม่ชีหนึ่งครั้ง

“ดีแล้ว เอาละ เตี๋ยวจะให้ยาไปกิน นี่นะยาแก้มะเร็ง เอาชงดื่มต่างน้ำ ถ้าเอ็งหิวน้ำก็ให้ดื่มยานี้แทน ชงเหมือนชงชานั่น

แหละ รสชาติมันขมและเผื่อน แต่เอ็งก็ต้องฝืนใจดื่มให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ยานี้จะเข้าไปขับเลือดขับหนองและของเน่าของเสียออกมา”

“ขับหนองด้วยหรือเปล่าจะหลวงพ่อ” หล่อนถาม

“ด้วยซิ พอมันถูกยาเข้าไป มันก็จะอยู่ไม่ได้”

“มันจะตายใช่ไหมหะ แล้วหลวงพ่อบาบหรือหะ”

“บาบซิ ถ้ามันตาย ข้าบาบแน่ๆ แต่มันไม่ตายหรอก เมื่ออยู่ไม่ได้มันก็จะพากันหาทางออกมาเอง ไม่ต้องห่วง ถ้าเอ็งอยากหายเร็วๆ ก็ต้องขยันกินยาแล้วก็จะหาย ข้ารักษาหายมาหลายรายแล้ว ด้วยยานี้”

“แล้วที่ตายมีไหมหะ” หญิงสาวถามอีก

“มี ทำไมจะไม่มี” ท่านตอบตามตรง

“ว่า จันฉันอาจจะตายก็ได้” หล่อนรู้สึกใจหดหู่ขึ้นมาอีก

“ใช่ ถ้าเอ็งไม่ยอมกินยา เอ็งตายแน่ๆ เพราะคนที่เขาตายนั้น ไม่ใช่เพราะยาไม่ดี แต่เพราะเขาไม่ยอมกินยา ไม่สามารถฝืนใจตัวเอง เพราะเคยชินแต่กับรสที่นำปรารถนา นำพอใจ พอมาเจอรสยานี้เข้า เลยทนไม่ได้”

“รสชาติมันร้ายกาจมากเลยแหละหนู ขนาดลุงเคยกินยาขมมาหลายขนาน ก็ยังไม่ได้ครึ่งของยานี้ หนูลองชิมดูก็ได้” อาจารย์ชิตพูดพร้อมกับส่งถ้วยบรรจุน้ำสีน้ำตาลแกมเหลืองคล้ายกับสีของน้ำชาให้หล่อน

“ขอบใจหะ” หญิงสาวรับถ้วยพลงกล่าวคำขอใจ ท่านพระครูจึงถือโอกาสสอนว่า “พูดกับคนที่แก่กว่าต้องว่า ขอขอบคุณ ส่วน ขอใจ นั้นใช้กับเพื่อนหรือคนที่อายุน้อยกว่า จำไว้ ทีหลังจะได้พูดได้ถูกต้อง”

“จะ จั้นฉันพุตใหม่ให้ถูกต้องก็ได้” หล่อนหันไปทางอาจารย์ชิต พุตใหม่ว่า “ขอบคุณจ๊ะ” แล้วจึงยกถ้วยยาขึ้นดื่ม เพียงลิ้นสัมผัส หล่อนก็รีบวางแล้ววิ่งออกไปบ้านทิ้งที่หน้ากุฏิ กระนั้นก็ยังรู้สึกว่ารสมติตปากติดลิ้นอยู่ ท่านพระครูจึงว่า

“นั่นไง เตียวก็ได้ตายอีกคนหรอก”

“โอ้ย หลวงพ่อ ทำไมมันขมร้ายกาจอย่างนี้ ไม่กินยาไม่ได้หรือจะ ปฏิบัติกรรมฐานอย่างเดียวได้ไหม” หล่อนต่อรอง

“ก็ในเมื่อยาเ็งยังกินไม่ได้ แล้วเ็งจะไปปฏิบัติได้ยังไง เพราะการปฏิบัติกรรมฐานเพื่อแก้กรรมนั้น มันทุกข์ทรมานยิ่งกว่ากินยาขมหลายเท่าหน้ก ไม่ใช่ปฏิบัติจิ้มๆจ้ำๆ แล้วจะแก้กรรมได้ ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันเชียวละ” ท่านเจ้าของกุฏิชี้แจง

“นี่ก็แปลว่าฉันต้องทนปวดหน้าอก ทนกินยา แล้วก็ยังต้องทนปฏิบัติกรรมฐานอีก ทำไมมันหนักหนาสาหัสอย่างนี้ล่ะจะหลวงพ่อ” สตรีวัยยี่สิบเศษนึกท้อ

“เ็งจะได้เข็ดหลายยังงิละ ทีหลังจะได้ไม่ก่อกรรมทำเวรอีก เอาเถอะกลับไปได้แล้ว แม่ชีช่วยเป็นหูเป็นตาแทนด้วยนะ” ท่านฝากฝังกับแม่ชีเจียนอีกครั้ง

“จ๊ะ หลวงพ่ออย่าได้เป็นห่วงเลย ฉันจะดูแลอย่างดีที่สุด หากมีอะไรเหลือปากว่าแรงก็จะมากราบเรียนให้หลวงพ่อทราบ ฉันลาละจ๊ะ” แม่ชีกราบท่านเจ้าของกุฏิสามครั้ง แล้วชวนนางสาวสัมป่อยกลับสำนักชี หมิงสาวกราบท่านพระครูและกำลังจะลุกตามแม่ชีออกไป ก็พอดีกับท่านเจ้าของกุฏิถามขึ้นว่า

“สัมป่อยบ้านเ็งอยู่ติดกับบ้านตาวน ไม่ใช่หรือ แกเป็นยังงิบ้าง” ท่านถามถึงเพื่อนบ้านของนางสาวสัมป่อย

“เห็นว่าป่วยมานานแล้วจ๊ะ ไอ้ฉันก็ไม่ได้ไปเยี่ยม เพราะ

ลำพังตัวเองก็จะเอาไม่รอด ลูกสาวแก่คนที่ เป็นเพื่อนกับฉันบอกว่า
เอาไปอยู่โรงพยาบาลเป็นเดือนก็ไม่หาย แล้วแก็กรบเร้าให้ลูก
พากลับบ้าน”

“อ้อ ยังงั้นหรือหรือ แกป่วยเป็นอะไรล่ะ”

“ก็โรคคนแก่นั่นแหละจะหลงพอ สงสัยอีกไม่นานคง
ต้องกลับบ้านเก่า นี่ฉันไม่ได้แข่งนะ” หล่อนรีบออกตัว

“เอาละๆ ไปได้แล้ว ประเดี๋ยวข้าเห็นจะต้องไปเยี่ยมแกสัก
หน่อย เรือข้ามฟากยังมีไซ้ไหม”

“มีจะ ทุ่มหนึ่งถึงจะหมด นิมนต์หลวงพ่อรีบไปเถอะจะ”

“ถ้ายังงั้น โยมปฏิบัติไปก่อนนะ อาตมาจะไปเยี่ยมไซ้เขา
สักหน่อย เตี่ยวงกลับมาจะเล่าอะไรให้ฟัง” ท่านบอกอาจารย์ชิต

“ครับ นิมนต์หลวงพ่อก็คง” อาจารย์ชิตว่า รู้สึกดีใจที่
จะได้ฟังท่าน เล่าอะไร

“สมชาย ขุนทอง หายกันไปไหนหมดล่ะ” ท่านถามหาลูก
ศิษย์และหลานชาย นายขุนทองกำลังอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่ในห้อง
ได้ยินท่านเรียกจึงออกมา

“หลวงลุงมีอะไรจะใช้หนูหรืออะ”

“สมชายไปไหนเสียล่ะ”

“โน่นแหละฮะ บ้านเหนือโน่น” เขาชี้มือประกอบ

“ถ้าอย่างนั้น เอ็งไปเตรียมของเยี่ยมคนป่วยมาหนึ่งชุด จัด
ใส่ภาตมาให้เรียบร้อย แล้วก็หาซองเปล่ามาหนึ่งซอง” ท่านสั่ง นาย
ขุนทองจึงหายเข้าไปในห้องอีกครั้ง ประเดี๋ยวหนึ่งก็ถือภาตพลาสติก
ออกมา ในภาตมีโอวัลตินขนาดกลางหนึ่งกระป๋อง นมข้นตราหมี
สามกระป๋องและนมสดอีกหนึ่งโหล ซองเปล่าสีขาววางอยู่บน
กระป๋องโอวัลติน ท่านพระครูหิบบนบัตรใบละร้อยจากยามส่งให้

เขาสองใบ

“เอาใส่ในซองนั้น แล้วถือถาดตามเข้ามา โยมเฝ้ากุฏิไปก่อนนะ ถ้ามีใครมาก็ช่วยบอกว่า อาตมาไปเยี่ยมไข้ฝั่งโน้น อีกสองชั่วโมงจะกลับ” ท่านสั่งอาจารย์ชิตแล้วจึงเดินนำไปยังท่าน้ำโดยมีนายขุนทองเดินตาม

ท่านพระครูออกไปไม่ถึงสิบนาที บุรุษวัยสี่สิบเศษก็เข้ามาถามหาท่าน อาจารย์ชิตบอกเขาตามที่ท่านเจ้าของกุฏิสั่ง และแอบสังเกตว่า ดวงตาของบุรุษนั้นแดงซ้ำเหมือนคนที่ผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก จึงพูดขึ้นว่า

“ดูท่าทางคุณคงมีทุกข์ ระหว่างที่รอหลวงพ่อก็หากมีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้ก็อย่าเกรงใจนะครับ” เขาเสนอตัว เมื่อมีคนมาแสดงความเห็นอกเห็นใจ บุรุษนั้นก็ร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ พลังรำพึงรำพัน

“ขอบคุณครับ ไม่มีใครช่วยผมได้ ผมมันคนเลว ผมมันไอ้ฆาตรกรต้องตกนรกหมกไหม้” แล้วเขาก็ตอกชกหัวตัวเองต่อหน้าบุรุษสูงวัย

“อย่าทำร้ายตัวเองอย่างนั้นเลยครับ ผมเชื่อว่าหลวงพ่ot่านคงช่วยคุณได้ ท่านมีเมตตาจิตสูง ช่วยให้คนพ้นทุกข์มากมายต่อมาก ผมว่าคุณใจเย็นไว้ก่อนดีกว่า”

ผู้มาใหม่หยุดทำร้ายตัวเองเพราะรู้สึกเจ็บ นึกโทษตัวเองอยู่คราครั้น ทุกข์ใจที่สุดจะทนนทนแล้ว ยังมาเพิ่มทุกข์กายให้ตัวเองอีก

เมื่อบุรุษนั้นหยุดร้องไห้ อาจารย์ชิตจึงถามขึ้นว่า

“ขอประทานโทษ คุณมาจากไหนหรือครับ”

“จากเพชรบูรณ์ครับ ผมขับรถมา”

“บ้านอยู่ที่นั่นหรือครับ” เขาถามอีก การได้พูดได้คุยทำให้รู้สึกเพลิดเพลินจนสามารถลืมความเจ็บปวดไปได้บ้าง

“เปล่าครับ ขอโทษนะครับ กรุณาอย่าถามว่าผมไปทำอะไรที่นั่น เพราะประเด็นเดียวผมก็มีอันต้องร้องไห้อีก” บุรุษนั้นขอร้อง ผู้อาวุโสจึงจำต้องนิ่ง ขณะเดียวกันก็คิดว่า บุรุษผู้นี้คงจะได้รับความสะเทือนใจอะไรสักอย่างมาจากจังหวัดนั้น เจียนกันไปพักหนึ่ง ผู้มาใหม่จึงถามขึ้นว่า

“คุณได้กลิ่นอะไรหรือเปล่าครับ คล้ายๆ กลิ่นเน่าของสุนัข หรือว่ามีหนูตายอยู่แถวนี้ ผมได้กลิ่นตั้งแต่ตอนเข้ามาโน่นแล้ว” เขาทำจมูกฟุดฟิดพลางก้มลงมองที่ใต้อาสนะเพื่อค้นหา

“อย่าหาเลยครับ แถวนี้ไม่มีหนูตาย ผมรับรองได้” อาจารย์ชิตว่า

“คุณไม่ได้กลิ่นบ้างหรือ เหมือนออกอย่างนั้น” ผู้มาใหม่ถามอีก

“ได้ซิครับ แต่ผมชินกับมันเสียแล้ว นี่ไงครับที่มาของกลิ่น” เขาชี้แผลตรงคอบริเวณใต้กกหูข้างขวา บุรุษนั้นจึงรีบกล่าวคำขอโทษ

“ผมต้องขอประทานโทษนะครับ ที่พูดในสิ่งที่อาจทำให้คุณสะเทือนใจ เป็นอะไรหรือครับ”

“มะเร็งต่อมน้ำเหลือง ก่อนหน้านี้ผมรู้สึกหมดอาลัยในชีวิต แต่พอมาพบหลวงพ่อกลับมีความหวังขึ้น ท่านบอกว่าผมมีโอกาสหายถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์”

“ครับ ผมขอแสดงความยินดี แต่ถึงอย่างไรก็ต้องขอโทษที่พูดไปเมื่อตะกี้ กรุณายกโทษให้ผมด้วย”

“อย่าเก็บมาเป็นอารมณ์เลยครับ ผมเข้าใจความรู้สึกของ

คุณดี แล้วแผลของผมนั้นก็เหม็นอย่างที่คุณว่ามาจริง ๆ อย่างว่าแต่คนอื่นเลย แม้ลูกเมียเขาก็ยังรังเกียจผม ถึงเขาไม่แสดงออกมานอกหน้านอกตา แต่ผมก็รู้ ตอนมาที่นี่ใหม่ๆ ลูกศิษย์วัดเขาก็แสดงกิริยารังเกียจ แต่หลังจากที่หลวงพ่ของท่านพูดอบรม พวกเขาก็ปฏิบัติต่อผมดีขึ้น ผมเป็นหนี้บุญคุณหลวงพ่ของท่านมากเลยครับ ผมรู้ว่าท่านก็ต้องเหม็นกลิ่นเน่าจากแผลของผม แต่ท่านก็มีได้แสดงอาการรังเกียจ ทั้งที่ผมก็เป็นคนแปลกหน้าสำหรับท่าน ในโลกนี้จะหาใครที่มีจิตเปี่ยมด้วยเมตตาเช่นท่านไม่มีอีกแล้ว ไม่มีจริงๆ”

“คุณไม่เคยรู้จักกับท่านมาก่อนหรือครับ”

“ไม่เคยครับ ผมได้รับคำแนะนำจากเพื่อน ก็เสี่ยงมาอย่างนั้นเอง ไม่นึกว่าจะมาได้รับความเมตตามากมายถึงปานนี้ นี่ผมก็ตั้งใจไว้ว่าเมื่อหายก็จะบวชตลอดชีวิต” ผู้อาวุโสพูดอย่างมุ่งมั่น

“ครับ ผมขออนุโมทนา แล้วขอให้หายโดยเร็ว” ผู้มาใหม่แสดงมุทิตาจิต

“คุยกันมาตั้งนาน ผมยังไม่ทราบเลยว่าคุณชื่ออะไร ส่วนผมชื่อชิต เคยเป็นอาจารย์สอนที่วิทยาลัยเกษตรกรรม จังหวัดเชียงใหม่ แต่ได้ลาออกมาห้าปีแล้ว หลังจากที่รู้ว่าเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลือง” อาจารย์ชิตแนะนำตัวเอง

“ผมชื่อจรินทร์ครับ เป็นวิศวกร” ผู้มาใหม่พูดสั้นๆ เขารู้สึกว่า กลิ่นเน่าที่รุนแรงจนแทบไม่อยากจะหายใจเข้า จึงพยายามที่จะหายใจออกเพียงอย่างเดียว หากก็ทำอยู่ได้ไม่นานเพราะมันผิดธรรมชาติ ในที่สุดจึงออกอุบายว่า “ผมยังไม่ได้ทานมื้อกลางวันเลย ซักหิวเสียแล้ว เห็นจะต้องไปหาอะไรรองท้องสักหน่อย ขออนุญาตนะครับ” พูดจบก็ลุกเดินออกไปทางโรงครัว ค่อยหายใจโล่งอกเมื่อห่างรัศมีของกุฏิออกมา เขาเดินเรื่อยๆ ไปจนถึงโรงครัว หากมิได้

แวะเข้าไป ความทุกข์ที่กำลังได้รับมันหนักหน่วงเสียจนไม่รู้สึกรู้หา
บุรุษวัยสี่สิบเศษเดินไปจนถึงศาลาท่าน้ำแล้วก็เลยถือโอกาสนั่งคอย
ท่านพระครูอยู่ ณ ที่นั้น

ช่วงเวลาแห่งการรอคอย นายจรินทร์รู้สึกเหมือนตัวเอง
กำลังตกอยู่ในห้วงอเวจี มันร้อนรุ่มก่อกวนก่อดัดขัดข้องจนสุด
จะพรรณนา นับตั้งแต่จำความได้กระทั่งอายุย่างเข้าปีที่สี่สิบสาม
ก็ยังไม่เคยมีความทุกข์ครั้งใดหนักหนาสาหัสเท่าครั้งนี้ เมื่อได้อยู่
คนเดียว ภาพเหตุการณ์สยดสยองที่เกิดขึ้นเมื่อเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา
ได้กลับเข้ามาสู่ห้วงความคิดอีกครั้ง เขาเห็นร่างของพระอาจารย์
สุวินที่นอนจมกองเลือดเพราะน้ำมือของเขา ท่ามกลางความตะลึง
งันของบรรดาพระภิกษุและแม่ชีในวัด มันเกิดขึ้นและเป็นไปอย่าง
รวดเร็วราวกับลมพัดผ่าน แล้วเขาก็กลายเป็นชาตกรไปโดยมิได้
เจตนา

“อ้อ ทนไม่ไหวแล้ว” เขาตะโกนและยกมือทั้งสองขึ้นปิด
หน้า เพราะไม่ต้องการจะเห็นภาพนั้น หว้างปิด ก็ยิ่งดูเหมือนว่า
มันชัดเจนมากขึ้น จนเขามองแทบมองไม่อยู่ ณ ที่นั้นได้ จึงลุกขึ้นเดิน
กลับไปยังกุฏิ คิดว่าทนเหม็นกลิ่นเ็น่า ก็ยิ่งดีกว่าต้องมาทนอยู่กับ
ความทุกข์ทรมานเช่นนี้

บุรุษวัยสี่สิบเศษเดินกลับมาที่กุฏิอีกครั้ง คิดว่าจะมาพูดคุย
กับบุรุษสูงวัยเพื่อให้คลายความก่อกวนก่อดัดขัดข้อง ครั้นมาถึงก็เห็นฝ่ายนั้น
กำลังเดินจงกรมอยู่อย่างขะมักเขม้น จึงคิดที่จะทำเช่นนั้นบ้าง

นายจรินทร์เคยมาเข้ากรรมฐานที่วัดแห่งนี้เมื่อหลายปีมา
แล้ว หลังจากนั้นก็ได้ฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของท่านพระครู
และได้รับความเมตตาช่วยเหลือจากท่านหลายอย่างหลายประการ
สามปีเต็มๆที่เขาขับรถไปๆมาๆระหว่างสิงห์บุรีกับกรุงเทพฯ โดย

มีรู้สึกเหน็ดเหนื่อย หรือแม้แต่เบื่อหน่าย แล้วอยู่ๆก็เหมือนมีกรรมบันดาลให้เขาต้องเหินห่างจากท่าน เพียงได้รู้จักกับพระอาจารย์สุวิน เขาก็เริ่ม แปรพักตร์ จากท่านพระครูเจริณ ไปหลงติดใน อิทธิปาฏิหาริย์ ของพระอาจารย์สุวิน

ดังนั้นแทนที่จะขบถมาสังห์บุรี เขาก็ไปเพชรบูรณ์แทน แล้วก็ไปได้ทุกอาทิตย์ จนไม่เป็นอันทำการทำงาน เพราะใจจดจ่อรอให้ถึงวันศุกร์ ภรรยาเขาเคยสะกดรอยตาม ด้วยคิดว่าเขาคงไปมีผู้หญิง ซุกซ่อนไว้ที่นั่น ครั้นเห็นว่าไปหาพระจริง หล่อนก็เลิกตาม กระนั้นก็ยังค่อนข้างกระแนะกระแหนว่าเขา หลงพระ ยิ่งกว่าหลงผู้หญิง

ปีที่แล้วนี่เอง ที่ไม่ได้ไปหาท่านเพราะทางราชการส่งเขาไปดูงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกา และเพิ่งบินกลับมาถึงเมื่อวานตอนเย็น พอดีห้าของวันรุ่งขึ้น เขาก็ขบถบึ่งไปเพชรบูรณ์ด้วยความระลึกรู้ถึงพระภิกษุรูปนั้น มิได้คาดฝันว่าจะมากลายเป็นฆาตกรไปในที่สุด คิดมาถึงตอนนี้เขาอยากจะตะโกนออกมาดังๆ เพื่อระบายความกลัดกลุ้ม หากก็ต้องยับยั้งสติอารมณ์เอาไว้ เพราะเกรงใจคนที่กำลังเดินจงกรมอยู่ข้างๆ

บรูษวัยสี่สิบเศษเริ่มต้นเดินจงกรมบ้าง ตั้งใจว่าจะเดินไปจนกว่าท่านพระครูจะกลับ

อาจารย์ชิตนี่กอนุโมทนาเมื่อเห็นผู้มาใหม่เดินจงกรม เพราะนั่นเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้จิตใจเขาสงบลงได้บ้าง บรูษสูงวัยเริ่มมองเห็นความจริงของชีวิต ซึ่งล้วนเต็มไปด้วยทุกข์ ถึงแม้จะมาในรูปแบบต่างๆกัน หากก็สรุปลงด้วยทุกข์เหมือนกันหมด เหตุนี้กระมัง พระพุทธองค์จึงตรัสสอนว่า **ชีวิตเป็นทุกข์**

ท่านพระครูกลับมาถึงกุฏิเมื่อเวลาทุ่มครึ่ง ทันที้ที่เห็นท่าน

เดินเข้ามา นายจรินทร์ก็โผล่เข้าไปกราบที่เท้าท่าน แล้วชนหน้า
ร้องให้อยู่ตรงนั้น เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมิได้พูดว่าอะไร หากยืน
ก้มหน้านิ่งดูเขาร้องให้ อาจารย์ชิตกำลังจะนั่งสมาธิ ก็เลยมีอันไม่
ได้นิ่งเพราะอยากรู้เรื่องราวและสาเหตุแห่งทุกข์ของบุรุษนั้น

“หลวงพ่อกับ ช่วยผมด้วย ช่วยผมด้วย” นายจรินทร์คร่ำ
ครวญ

“ได้ข่าวว่าไปดูงานที่เมืองนอกไม่ใช่หรือ กลับมาเมื่อไรละ”
ท่านเจ้าของกุฏิถามด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมด้วยเมตตา

“เมื่อเย็นวานนี้เองครับ” บุรุษวัยสี่สิบเศษเงยหน้าขึ้นตอบ
ครั้นเห็นว่าเป็นการไม่สมควรที่จะให้ท่านยืนพูดกับเขาอย่างนั้น จึง
ถอยออกมาแล้วนิมนต์ท่านเข้าไปนั่งที่อาสนะ นายขุนทองจัดการ
ชงกาแฟมาบริการแขกโดยไม่ต้องรอให้ท่านสั่ง

“โยมผู้หญิงไม่ได้มาด้วยหรือ” ท่านถามถึงภรรยา
นายจรินทร์

“ไม่ได้มาครับ ผมมาคนเดียวมาจากเพชรบูรณ์” แล้วเขา
ก็ร้องให้สะอึกสะอื้น

“อ้อ” ท่านพระครูรับรู้แล้วมิได้ถามอะไรอีก นายจรินทร์
ใช้หลังมือปาดน้ำตาแล้วพูดขึ้นว่า

“หลวงพ่อกับ ผมเป็นผู้ร้ายฆ่าคนตาย ผมฆ่าพระตาย
ครับ” พูดจบก็ร้องไห้ต่อ ท่านพระครูจึงปลอบเขาว่า

“ทำใจดีๆเข้าไป ไม่ต้องกลัว มาวัดนี้แล้วต้องกล้าหาญ
อาตมาชอบคนกล้าหาญ เราต้องกล้าเผชิญกับทุกสิ่ง ไม่ว่าดีหรือ
ร้าย เอาละ ตั้งสติให้ดี หายใจลึกๆแล้วเล่าไปว่าเกิดอะไรขึ้น” นาย
จรินทร์คิดว่าท่านคงจะตกใจและตำหนิเขา แต่เมื่อมิได้เป็นเช่นนั้น
ก็ใจชื้นขึ้น จึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ท่านฟัง อาจารย์ชิตกับ

นายขุนทองก็นิ่งฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

“เรื่องมันเกิดขึ้นวันนี้เองครับ คือผมขับรถไปเพชรบูรณ์ ตอนตีห้า เพื่อจะไปกราบเยี่ยมพระอาจารย์สุวิน ไปถึงสิบเอ็ดโมงเศษๆ ก็ตรงไปที่กุฏิของท่าน แม่ชีปราณีบอกผมว่า ท่านเข้าสมาบัติอยู่ใน ถ้ำน้ำบึง บณฺฑูเขามาสามเดือนแล้ว ห้ามใครไปรบกวน กำหนดท่านจะออกจากสมาบัติวันที่ ๑ มีนาคม ซึ่งครบสามเดือนพอดี ผมก็ถามแม่ชีว่า ทำไมท่านต้องเข้านานขนาดนั้น ก็ได้รับคำตอบว่าเพื่อสะเดาะเคราะห์และต่ออายุ หากไม่ทำเช่นนั้น ท่านจะต้องมรณภาพภายในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๑๗ ผมก็ไม่เชื่อที่แม่ชีเล่า เพราะเคยได้ยินมาว่าพระสามารถจะเข้าสมาบัติได้อย่างมากต้องไม่เกินเจ็ดวัน ไซ้ใหม่ครับ” เขาถามท่านเจ้าของกุฏิ

“มันคนละอย่างกัน สมาบัติมีสองประเภท คือ ผลสมาบัติ และ นิโรธสมาบัติ อย่างแรกเข้าเป็นเดือนก็ได้ แต่อย่างหลังคือนิโรธสมาบัติหรือชื่อเต็มว่า สัมมัญญาเวทยิตนิโรธสมาบัติ เพราะเป็นสมาบัติที่ดับสัมมัญญาและเวทนา อันนี้เข้าได้อย่างมากไม่เกินเจ็ดวัน” ท่านพระครูถือโอกาสอธิบายพร้อมทั้งยกตัวอย่างว่า

“หลวงพ่อกษेमที่อยู่อำเภอวังน้ำเขียว ท่านคุ้นเคยกับอาตมาดี องค์กรนี้ท่านเข้าผลสมาบัติครั้งหนึ่ง ๑๐๐ วันเป็นเดือน ลูกศิษย์ลูกหามาเยี่ยมก็เลยต้องผิดหวังไปตามๆกัน”

“หลวงลุงน่าจะทำอย่างนั้นบ้างนะจะ จะได้ไม่ต้องรับแขกหนักจะได้ไม่เหนื่อย” นายขุนทองพูดขึ้น

“ข้าก็อยากจะทำเหมือนกันแหละ แต่ทำไม่ได้ เพราะยังไม่หมดหน้าที่ ต้องใช้กรรมญาติโยมเขาให้หมดเสียก่อน” ท่านบอกหลานชาย

“อ้อ เหนื่อยซะ แล้วจวนหมดหรือยังล่ะคะ”

“อีกสี่ห้าปี เอาละ เอ็งเลิกถามได้แล้ว ข้าจะฟังโยมเขาเล่าต่อ” นายจรินทร์จึงเล่าต่อไปว่า

“ระหว่างที่แม่ชีเขาสาละวนอยู่กับการจัดอาหารถวายเพลพระ ผมจึงแอบขึ้นไปบนเขาแล้วก็เข้าไปในถ้ำ ก็เห็นพระอาจารย์สุวินท่านนอนหลับอยู่ในมุ้ง ผมจึงเข้าไปดูใกล้ๆ ก็พบกระดาษแผ่นหนึ่งเขียนไว้ที่ข้างมุ้ง เป็นลายมือของท่านเอง เขียนสั้นไว้ว่า เจริญพรญาติโยมทั้งหลาย อาตมภาพจะไปเที่ยวป่าหิมพานต์สักสามเดือน ระหว่างนี้ ห้ามไม่ให้ใครมารบกวน อาตมาไม่ได้มรณภาพ จึงไม่ต้องรดน้ำศพ ไม่ต้องสวดพระอภิธรรม แล้วก็ไม่ต้องนำร่างไปใส่โลง แล้วอาตมาจะกลับมาในวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ และที่สำคัญที่สุดคืออย่าให้ใครแตะต้องตัวอาตมาเป็นอันขาด ท่านเขียนไว้อย่างนี้ครับ แล้วก็ถึงวันที่ไว้ด้วย เป็นวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ พอเห็นข้อความนั้น ผมก็เลยคิดว่าแม่ชีปราณีพูดความจริง แล้วก็เหมือนมีอะไรมาตลใจ ผมคิดว่าวันนี้ก็วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์แล้ว เหลือเวลาอีกห้าวันเท่านั้น หากผมจะปลุกท่านก็คงไม่เป็นไร เพราะไหนๆ ก็ผ่านพ้นเดือนมกราคมมาแล้ว คิดดังนั้นผมจึงเอื้อมมือเข้าไปในมุ้งเพื่อจะจับแขนท่าน ขณะนั้นแม่ชีปราณีตามมาถึงพอดี แกล้งเสียงห้ามว่า คุณจรินทร์ อย่า แต่เข้าไปเสียแล้ว เพราะผมยังมีมือไม่ทัน ครั้นมือผมสัมผัสกับแขนท่าน ก็เกิดเสียงดัง เพะ เหมือนข้าวตอกแตก แล้วเลือดก็ไหลท่วมร่างท่าน และไหลนองลงมาเต็มพื้นถ้ำ ไม่ทราบว่าจะทำไมจึงมากมายขนาดนั้น เหมือนควาค้างเลยครับ ผมก็ตะลึง แม่ชีปราณีก็ตะลึง คนอื่นๆ ก็ตามมาดูกันทั้งพระทั้งชี

พอหายตกตะลึง ผมก็ร้องให้ใหญ่ แม่ชีปราณีก็รำพึงรำพันซ้ำๆ ซากๆ ว่า ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย พี่บอกแล้วก็ไม่เชื่อ พี่เปลืองเดี๋ยว

เดียวเกิดเรื่องจนได้ ระหว่างที่พวกเขาช่วยกันนำศพใส่โลงและล้าง
พื้นถ้ำอยู่นั้น ผมก็บอกว่าจะไปมอบตัวกับตำรวจ ท่านเจ้าอาวาส
บอกไม่ต้อง เพราะผมไม่ได้เป็นฆาตกร ท่านไม่ต้องการให้เรื่องนี้
รู้ไปถึงหูตำรวจ ท่านยังบอกอีกว่า เป็นกรรมของพระอาจารย์สุวิน
เอง ท่านจะต้องมรณภาพอยู่แล้ว”

“ถูกต้อง เจ้าอาวาสท่านพูดของท่านถูกแล้ว” ท่านพระครู
พูดขึ้น นายจรินทร์ไม่เข้าใจ จึงถามท่านว่า

“หลวงพ่อบอกมาความว่าอย่างไรครับ”

“ก็หมายความว่าโยมไม่ได้เป็นผู้ร้ายฆ่าคนอย่างที่โยมคิดนะ
ซี สมมุตินะ สมมุติว่าโยมเอามือมาถูกตัวอาตมา แล้วจะเรียกว่า
โยมเป็นผู้ร้ายฆ่าคนหรือเปล่าเล่า”

“ไม่เรียกครับ” บรูซวัยสี่สิบเศษตอบ รู้สึกโล่งใจเหมือนยก
ภูเขาออกจากอก

“นั่นแหละ แบบเดียวกันนั่นแหละ ที่นี้ก็เลิกโทษเคราะห์เสียใจ
ได้แล้ว เห็นหรือยังว่ากฎแห่งกรรมนั้นเที่ยงตรงนัก อาตมาก็รู้จัก
ท่านสุวิน ท่านก็เคยมาปรึกษาเรื่องนี้ อาตมาก็ชวนมาเข้ากรรมฐาน
ท่านก็ไม่เชื่อ ท่านชอบไปทางฆานสมาบัติ ในที่สุดก็ต้องเป็นไปตาม
กรรม โยมอย่าลืมนะว่า วิธีที่จะแก้กรรมนั้น ต้องใช้วิปัสสนากรรมฐาน
เท่านั้น อย่างอื่นแก้ไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้น ก็หมายความว่าฆานสมาบัติไม่มีประโยชน์
หรือครับ” อาจารย์ชิตถาม

“มีซิ ทำไมจะไม่มี แต่ประโยชน์ที่แท้จริงนั้นจะต้องนำมา
เป็นบาทฐานของวิปัสสนา ถ้าหากนำไปใช้ในทางให้เกิดอิทธิ
ปาฏิหาริย์ ถือว่าไม่ใช่ประโยชน์ที่แท้ เพราะแก้ทุกข์ไม่ได้ ท่านสุวิน
ท่านมีอิทธิปาฏิหาริย์หลายอย่างเท่าที่อาตมารู้ แต่เห็นหรือยังว่า

ท่านก็ไม่อาจหนีกรรมไปได้ อุตส่าห์หนีไปถึงป่าหิมพานต์ก็ยังไม่พ้นกรรม”

“แต่ถ้าท่านเชื่อหลวงพ่อก่อน แล้วมาเข้ากรรมฐานที่นี่ ก็จะไม่มรณภาพหรือครับ” นายจรินทร์ถาม

“แน่นอน ข้อนี้อาตมารับรอง เพราะการที่ท่านได้ฌานก็เหมือนกับมีทุนเดิมอยู่แปดสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว มาทำเพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ก็ไม่ใช่เรื่องยาก ไซ้ไหมเล่า”

“ไซ้ครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะกลับไปทำงานสักเจ็ดวัน แล้วมาเข้ากรรมฐานนะครับ หลวงพ่อกครับ ผมขอปฏิญาณว่า ต่อแต่นี้ไปผมจะเลิกสนใจเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ จะสนใจแต่วิปัสสนากรรมฐานเพียงอย่างเดียว ผมเข็ดแล้วครับ” บุษะวัยสี่สิบเศษให้คำมั่นสัญญา

“ดีแล้ว อาตมาขออนุโมทนา เออละ สบายใจแล้วก็ไปที่โรงครัว ไปทานอาหารเสียก่อนแล้วค่อยกลับบ้าน ยังไม่ได้ทานข้าวกลางวันไม่ใช่หรือ”

“ครับ ขอบพระคุณครับ แหม หลวงพ่อกพูด ผมรู้สึกหิวขึ้นมาทันทีเลยครับ” เขากราบท่านสามครั้ง แล้วหันไปลาอาจารย์ชิต

“ขอบคุณนะครับอาจารย์ ผมเลยถือโอกาสลาเลย” พุดจบก็ลุกขึ้นเดินมุ่งหน้าไปยังโรงครัวด้วยรู้สึกหิวจนแทบท้อง

๑๖

เจ็ลิ่ง

“หลวงพ่อกับ เป็นไปได้หรือครับที่คนเราจะอยู่ได้ตั้งสามเดือนโดยไม่ต้องกินอาหาร ผมว่ามันขัดกับหลักวิทยาศาสตร์นะครับ” อาจารย์ชิตเอ่ยถามหลังจากนายจรินทร์ลุกออกไปแล้ว

“ชิตชิโยม ถ้าโยมเอาหลักวิทยาศาสตร์มาตัดสิน มันขัดแน่ๆ แต่สำหรับอาตมาไม่ได้คิดอย่างนั้น อาตมาไม่ได้ยกย่องวิทยาศาสตร์ว่าสามารถแก้ปัญหาทุกอย่างให้มนุษย์ได้ ทั้งนี้เพราะยังมีอีกหลายอย่างหลายเรื่องที่วิทยาศาสตร์ยังเข้าไม่ถึง เช่น เรื่องของกรรมและเรื่องของจิตวิญญาณเป็นต้น ยกตัวอย่างให้เห็นง่ายๆ ในกรณีของโยม การที่หมอเขาไม่สามารถรักษาโรคให้โยมได้เพราะเขาใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ แต่อาตมาจะใช้วิธีการทางจิตรักษาให้หาย อย่าลืมว่าจิตวิญญาณนั้นมีพลังมากกว่าสารหลายเท่า นัก การที่ร่างของท่านสุวินไม่เน่าเปื่อยเพราะอาศัยพลังจิตซึ่งตามหลักวิทยาศาสตร์มันเป็นไปได้ ไช้ไหม”

“ครับ เป็นไปไม่ได้”

“นั่นแหละ อาตมาถึงไม่ยึดเอาวิทยาศาสตร์มาเป็นเกณฑ์ตัดสินในทุกกรณี เพราะมีบางกรณีที่วิทยาศาสตร์ตัดสินไม่ได้ แต่มนุษย์ทุกวันนี้เขายึดวิทยาศาสตร์เป็นสรณะ เพราะเขาให้ความสำคัญกับร่างกายมากกว่าจิตใจ อะไรที่พิสูจน์ไม่ได้ด้วยวิธีการทาง

วิทยาศาสตร์ เขาก็ถือว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ เช่น เรื่องจิตวิญญาณเป็นต้น” ท่านกล่าวถึงความเชื่อพื้นฐานของคนส่วนใหญ่ในยุคปัจจุบัน

“เรื่องฆาตกรรมที่หลวงพ่อบุญถึงเมื่อตะกี้ ก็เป็นเรื่องของจิตใช่ไหมครับ” ผู้มาวิจัยกว่าถามอีก นายขุนทองรู้สึกว่าจะฟังไม่รู้เรื่อง จึงขอตัวไปนอน

“ถูกแล้ว เป็นเรื่องของจิตโดยตรงทีเดียว”

“คนธรรมดาจะสามารถเข้าฆาตกรรมได้หรือเปล่าครับ”

“ได้ หากมีการฝึกจิต”

“ถ้าเช่นนั้น ถ้าหากผมฝึกจิต ผมก็สามารถเข้านิโรธสมบัติได้ใช่ไหมครับ”

“ไม่ได้หรอกโยม บุคคลที่สามารถเข้านิโรธสมบัติได้นั้น มีเพียงสองประเภท คือ พระอนาคามีที่ได้สมบัติ ๘ กับพระอรหันต์ประเภทอุกโตภาควิมุตตะ นอกนั้นเข้าไม่ได้”

“พระโสดาบันและพระสกทาคามีก็เข้าไม่ได้หรือครับ”

“ไม่ได้ ถึงแม้ท่านจะได้สมบัติ ๘ แต่ก็ยังเข้านิโรธสมบัติไม่ได้ เอาละ อาตมาว่า โยมปฏิบัติไปดีกว่า เรื่องเหล่านี้ยังไกลตัว เอาเรื่องใกล้ตัวก่อน เรื่องใกล้ตัวเอาไว้ทีหลัง” ท่านพระครูพูดตัดบท

“ครับ แต่...หลวงพ่อบุญ หลวงพ่อบอกผมตอนก่อนไปว่า กลับมาจะเล่าอะไรให้ฟัง” เขาถือโอกาสทวงสัญญา

“ตกลง เล่าก็เล่า ความลับนะ ห้ามเอาไปพูดต่อ สัญญาได้ไหม”

“ได้ครับ ผมให้สัญญา” คนอยากฟังรับคำหนักแน่น

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาก็จะเล่าให้ฟัง” แล้วท่านจึงเล่า

ว่า

“ที่อาตมาถามถึงตาวนนะ เพราะเคยทำกรรมกับแกไว้สมัยที่อาตมาเป็นเด็ก นี่ก็ไปจัดการชดใช้มาเรียบร้อยแล้ว”

“กรรมอะไรครับ” อาจารย์ชิตถาม

“โกงค่าเรือจ้าง สมัยก่อนแกมีอาชีพพายเรือข้ามฟาก เก็บค่าโดยสารเที่ยวละหนึ่งสตางค์ อาตมาตอนนั้นเป็นนักเรียน ต้องข้ามฟากไปเรียนหนังสือฝั่งโน้น ก็ใช้บริการแกทุกวัน พอขึ้นท่าก็แกลังโยนหินก้อนเล็ก ๆ ลงไปที่ท้ายเรือ ทำเป็นว่าจ่ายค่าโดยสาร แกก็ไม่ติดใจสงสัยเพราะผู้โดยสารคนอื่นๆ เขาก็ทำอย่างนี้”

“โยนก้อนหินลงไปนะหรือครับ”

“เปล่า โยนสตางค์จริงๆ คือพอขึ้นท่า เขาก็จะโยนสตางค์ลงไปที่ท้ายเรือ มีอาตมาคนเดียวที่ใช้ก้อนหิน”

“แกเคยจับได้บ้างไหมครับ” ผู้สูงอายุถามอีก

“มือชั้นนี้แล้ว ถ้าถูกจับได้ก็อเสียชื่อหมดนะซี” ท่านถือโอกาส *คุย*

“หลวงพ่อก่งจ้งนะครับ” คนฟังแสรังขม

“อ่าวก่งซี ไม่ก่งได้หรือ แต่ขอโทษเถอะ ก่งในทางเลวทั้งนั้น” แล้วท่านก็หัวเราะ คนฟังพลอยหัวเราะตาม จากนั้นท่านเจ้าของกุฏิจึงเล่าอีกว่า

“อาตมาก็โกงแกทุกวัน กระทั่งย้ายโรงเรียน พุดแล้วอย่าหาว่าคุณนะ อาตมานี้ย้ายโรงเรียนเป็นว่าเล่น จังหวัดสิงห์บุรีสมัยนั้นมีโรงเรียนมัธยมอยู่ ๘ แห่ง อาตมาเรียนมาหมดทุกแห่ง แห่งละเดือนบ้าง สองเดือนบ้าง อย่างเก่งไม่เกินหกเดือน เสร็จแล้วก็ย้ายไปอีก”

“ทำไมย้ายบ่อยจังครับ” ถามอย่างสนใจ ท่านพระครู

ตอบอย่างภาคภูมิใจว่า

“ก็เขาเชิญออก เรียนได้เดือนสองเดือนเขาก็เชิญออก เพราะอาตมาเก่งเกินไป พวกครูเขาปวดหัวเพราะตามความเก่งกาจ ของลูกศิษย์ ไม่วันก็เลยเชิญให้ออก อาตมาก็ต้องย้ายไปหาที่เรียน ใหม่”

“พอครบ ๘ แห่งแล้ว หลวงพ่อทำอะไรครับ วรรอบ สองหรือเปล่า” คนเป็นมะเร็งต้อมหน้าเหลืองถามอย่างนឹกสนุก

“วนซี วรรอบสอง แต่เขาไม่รับสักแห่งเดียว เขาบอกแค่ รอบเดียว ครูก็จะพากันลาออกหมดโรงเรียนแล้ว ถ้าขึ้นรับอาตมา เข้าเรียนรอบสอง มีหวังภารโรงก็ต้องขอลาออก อาตมาก็เลยต้อง ไปเรียนที่บางกอกโน่น เขาละ จบเรื่องโรงเรียนก่อน มาเล่าเรื่อง ตาวนต่อ”

“ครับ ตกลงแก่รู้เรื่องที่หลวงพ่อกองค่าเรือจ้างหรือยังครับ” คนฟังถาม รู้สึกสนุกจนลืมปวดแผล

“รู้แล้ว อาตมาบอกแก่เมื่อก็เอง แต่เชื่อเถอะ แก่ไม่บอกใคร หรือกอาตมารับรองได้”

“หลวงพ่อกจะแน่ใจได้อย่างไรครับ พอหลวงพ่อลงเรือขึ้นมา แก่อาจจะบอกลูกเมียแก่ก็ได้” คนมากรวยกว่าคาดการณ์

“แก่ไม่บอกหรือกโยม เพราะแก่นอนพะงาบๆจะไปอยู่แล้ว อาตมาดูแล้วว่า สี่ทุ่มคืนนี้แก่ไปแน่ เห็นไหมนโยบายของอาตมา ใช้ได้หรือเปล่า เลือกสารภาพตอนที่แก่พูดไม่ได้แล้ว” ท่านหัวเราะ อีก

“แล้วนายขุนทองทราบเรื่องนี้หรือเปล่าครับ” ถามเสียงเบา

“ให้รู้ไม่ได้ซี เจ้าหมอนี้เก็บความลับได้เสียที่ไหนละ” ท่าน วิจารณ์คนมีศักดิ์เป็นหลาน

“พออาตมาไปถึง พวกลูกๆเขาดีใจใหญ่ บอก แหม หลวงพ่อใจดีจัง อดสำหรับมาเยี่ยม แถมเอาทั้งของทั้งเงินมาให้ พระวัดอื่นเขามีก็น่าจะเอาของญาติโยม แต่หลวงพ่อดีใจกลับเอามาให้ญาติโยม อาตมาก็นึกขำที่เขาชมต่อหน้า ที่แท้เปล่าหรอก อาตมามาใช้หนี้ต่างหาก เขาก็พาอาตมาเข้าไปหาพ่อเขา อาตมาก็เข้าไปใกล้ๆ กระซิบข้างหูแกว่า ตาวนจำอาตมาได้ไหม ที่เคยโดยสารเรือจ้างโยมเมื่อสามสิบกว่าปีก่อนนะ แกก็พยักหน้า อาตมาก็พูดต่ออีกว่า

โยมรู้หรือเปล่า อาตมาโกงค่าเรือจ้างโยมทุกวัน ไม่เคยให้สตางค์เลย แต่โยนก้อนหินไปแทน นี่นะโยมก็ป่วยหนัก ถ้าอยากได้บุญก็ขอโศลกกรรมให้อาตมานะ เพราะตอนนี้อาตมาเป็นพระแล้ว และกินเงินสองร้อยบาท อาตมาใช้หนี้ค่าเรือจ้าง ส่วนพวกเครื่องดื่มนี่คิดว่าเป็นดอกเบียร์ แต่โยมห้ามไปบอกลูกหลานนะ สัญญาได้ไหมเล่า ขึ้นบอกเขาก็จะพากันเลิกนับถืออาตมา แกก็พยักหน้าอีก

อาตมาก็โล่งใจที่ได้ใช้หนี้ไปอีกหนึ่งราย เสร็จแล้วอาตมาก็เทศน์โปรดแกเรื่องเกิด แก่ เจ็บ ตาย แกก็ฟังอย่างสงบ ก่อนกลับอาตมาก็สอนกรรมฐานให้ บอกว่าให้แกนอนกำหนด พอง-ยุบ ไปเท่าที่จะทำได้ ไม่ต้องห่วงลูกหลานหรือสมบัติ ให้เอาสติไว้ที่ท้องเท่านั้น แกก็พยายามทำตามที่อาตมาสอน ตกลงเรื่องนี้ก็มีแกกับอาตมารู้กันสองคนเท่านั้น” ท่านสรุป รู้สึกโล่งอกโล่งใจเสียนัก

“แต่ตอนนี้สามแล้วนะครับหลวงพ่อ เพราะเพิ่มผมเข้ามาอีกคนหนึ่ง” คนฟังแย้ง

“ไม่เป็นไร เดียวก็เหลือสองเท่าเดิม หลังสี่ทุ่มไปแล้วก็เหลือสองเท่าเดิม” ท่านพระครูพูดยิ้มๆ อดิตอาจารย์จึงประเมินผลว่า

“ผมว่าเรื่องนี้นายวนแกได้กำไรนะครับ ที่หลวงพ่อกเทศน์โปรดแกแกมยังสอนกรรมฐานให้ กำไรหลายสิบเท่าตัวเขียวแหละ

ไม่เหมือนเรื่องเจี๊ลี่ รายนั้นขาดทุนอานไปเลย” พูดแล้วก็หัวเราะ
“เจี๊ลี่โยม ไม่ใช่เจี๊ลี่ แล้วกันไปเปลี่ยนชื่อให้เขาเสียแล้ว เอละ
ทีนี้โยมก็ปฏิบัติต่อได้แล้ว ออย่าลืมดื่มยาบ่อยๆนะ ดื่มต่างน้ำ
เลย จะได้หายเร็วๆ เอละ ให้เดินจงกรมหนึ่งชั่วโมง นั่งหนึ่งชั่วโมง
วันนี้จะมีทุกขเวทนามากกว่าทุกวัน อย่าตกใจ ให้ตั้งสติกำหนด **ปวต
หนอ ปวตหนอ** ถ้าไม่หายก็ให้กำหนดว่า **อดทนหนอ อดทนหนอ**
แล้วก็หันมากำหนดพอง-ยุบต่อไป จนกว่าจะครบหนึ่งชั่วโมง
อาตมาเห็นจะต้องขึ้นไปทำงานต่อข้างบนละนะ” พูดจบท่าน
ก็ลุกออกไปปิดประตูด้านหน้าและด้านหลังของกุฏิ แล้วจึงขึ้นไปข้าง
บน นายสมชายมีกุญแจอีกดอกหนึ่งที่จะไขเข้ามาเองได้ โดยไม่ต้อง
ตะโกนเรียกคนไข้อย่างนายขุนทองมาเปิดให้เช่นที่แล้วๆมา

เมื่ออยู่คนเดียว อาจารย์ชิตจึงเริ่มเดินจงกรม รู้สึกปวด
หนึบๆที่แปล หากเขาไม่สนใจ พยายามเอาสติจดจ่อกับอาการ
เคลื่อนไหวของเท้า เหลือบมองนาฬิกาที่แขวนอยู่ข้างฝา ขณะนั้น
เป็นเวลาสองทุ่มครึ่ง เขาจะต้องเดินไปจนถึงสามทุ่มครึ่ง จากนั้น
ก็จะนั่งไปจนกว่าจะครบหนึ่งชั่วโมงตามที่หลวงพ่อบ้านสั่ง แต่
ปัญหาก็คือ จะรู้ได้อย่างไรว่าหมดเวลา คงจะต้องลืมหัดขึ้นดูนาฬิกา
เป็นครั้งเป็นคราว ทว่าการกระทำเช่นนั้นจะทำให้สมาธิไม่ต่อเนื่อง
บุรุษวัยหกสิบรู้สึกสับสนทางความคิดจนต้องหยุดเดินแล้วตั้งสติ
กำหนด **สับสนหนอ สับสนหนอ** ยังไม่ทันจะหายสับสน ก็ได้ยิน
เสียงทูปประตูปังๆพร้อมกับเสียงเรียกเข้ามาว่า

“ท่านพระครูอยู่หรือเปล่าครับ ช่วยเปิดประตูหน่อย”
อาจารย์ชิตจึงจำต้องเดินไปที่ประตูเพื่อจะเปิด หากก็ไม่สามารถเปิด
ได้เพราะไม่มีกุญแจ จึงหันกลับเพื่อจะไปปลุกนายขุนทอง พอดี

กับนายสมชายไขกุญแจเข้ามาทางประตูด้านหลัง

“มีคนมาเรียกหาหลวงพ่อนะ” เขาบอกศิษย์วัด

“ครับ เตียวผมเปิดให้เอง” ชายหนุ่มเดินไปหยิบพวงกุญแจที่ห้อยอยู่ตรงบันไดทางขึ้น แล้วไขกุญแจประตูเปิดให้ผู้ที่อยู่ข้างนอกเข้ามา

“ท่านพระครูจำวัดหรือยัง” ภิกษุวัยเดียวกับเจ้าของกุฏิถามท่านมา กับภคุหัสทั้งสองคน เป็นชายหนึ่งหญิงหนึ่ง

“ยังหรอกรับ นิมนต์หลวงพ่อนั่งรอก่อน ประเดี๋ยวผมจะขึ้นไปตามให้” ภิกษุรูปนั้นจึงไปนั่งรอที่หน้าอาสนะ ส่วนผู้ติดตามทั้งสองก็เข้ามานั่งในกุฏิ นายสมชายจัดการชงน้ำชามาประเคนท่านสำหรับภคุหัสทั้งสองคน เขาแถมขนมปังกรอบชิ้นเล็กๆ มาให้ด้วย บริการแขกเสร็จจึงขึ้นไปตามท่านพระครู

อาจารย์ชิตหลบออกไปเดินจงกรมที่ด้านหลังโรงรถ เขาไม่ต้องการนั่งอยู่ ณ ที่นั้น ด้วยเหตุผลสองประการ คือ อาคันตุกะของท่านพระครูจะได้ไม่เหม็นกลิ่นเหงาจากแผลของเขาประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง เขาจะได้ไม่เสียเวลาปฏิบัติกรรมฐาน

เมื่อท่านพระครูเปิดประตูหน้าบันไดออกมา ภิกษุอาคันตุกะยกมือไหว้ทำความเคารพ ท่านรับไหว้ ผู้ติดตามทั้งสองก้มลงกราบท่านเจ้าของกุฏิสามครั้ง

“ผมต้องขอโทษที่มารบกวนท่านพระครูในยามวิกาลเช่นนี้” ภิกษุวัยห้าสิบเอ๋ยขึ้นก่อน

“อย่าถือว่าเป็นการรบกวนเลยครับ วัดป่ามะม่วงยินดีต้อนรับท่านพระครูทุกเวลา” ท่านเจ้าของกุฏิพูดกับภิกษุผู้มีวัยและสมณศักดิ์เสมอกับท่าน

“ผมมีเรื่องด่วนจะมาเรียนปรึกษาท่านพระครู รอให้ถึงพรุ่ง

นี้ไม่ได้เลยชวนญาติโยมเขามา คือเณรลูกวัดผมก่อปัญหาเสียแล้ว”

“ลูกชายผมเองครับ นี่แม่เขา” ศฤหส์ที่มาด้วยพูดขึ้น ทั้งเขาและภรรยาเฝ้าท่าทางทุกซัؤون โดยเฉพาะภรณยานั้นมีดวงตาแดงช้ำ แสดงว่าเพิ่งผ่านการร้องไห้มา

“เกิดอะไรขึ้นกับเณรลูกชายของโยมหรือ” ท่านถามสองสามีภรรยา

“นิมนต์หลวงพ่เกล้าดีกว่าครับ” บุรุษวัยสี่สิบบอกภิกษุผู้เป็นอุปัชฌาย์ของสามเณรลูกชาย

“คืออย่างนี้ครับท่านพระครู โยมสองคนนี่เขาพาลูกชายมาบวชเณรที่วัดผม ก็บวชมาตั้งแต่อายุสิบสี่จนอายุจะครบบวชพระเข้าปีนี้แล้ว เณรรูปนี้ขยันนั่งสมาธิมาก พอฉันเสร็จก็นั่งสมาธิ ไม่พูด ไม่คุยกับใคร เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่บวชใหม่ๆแล้วครับ ทีนี้มาในช่วงหลังๆนี้ นั่งสมาธิข้ามวันข้ามคืนเลย ข้าวปลาอาหารก็ไม่ยอมฉัน” ภิกษุผู้มาเยือนเล่าความ

“ก็ดีแล้วนี่ มีลูกศิษย์ขยันปฏิบัติอย่างนี้ ท่านน่าจะภูมิใจ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงพูดชัดขึ้น

“ครับ ผมก็ภูมิใจ โยมพ่อโยมแม่เขาก็ภูมิใจ แต่ตอนนั้นมันเกิดเรื่องยุ่งแล้วละครับท่านพระครู”

“ยุ่งยังไงล่ะ” ท่านเจ้าของกุฏิซัก

“คือตอนหกโมงเย็น เณรเขาออกจากสมาธิ แล้วก็ถือบาตรเดินออกจากวัดจะไปบิณฑบาต”

“บิณฑบาตตอนหกโมงเย็นนะหรือ”

“ครับ”

“ทำไมเป็นยังงั้นไปได้”

“นั่นซีครับ เขาถือบาตรออกมา แกรมสบงจีวรก็ไม่มี เดิน

ตัวล่อนจ้อนออกมาจากห้อง พระเณรก็พากันตกใจ ถามว่า เณรจะไปไหน เขาก็อ่า **ผมไม่ใช่เณรนะ ผมสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว พวกคุณต้องกราบผม** พระเณรเขาเห็นไม่ได้การ เลยไปบอกผม ผมก็ถามว่า เณรทำไมไม่หุงสบงห่มจีวรให้เรียบร้อย ไม่อายคนเขา หรือ ผมก็เลยถูกดูว่า **คุณอย่ามาเรียกผมอย่างนั้นนะ ผมเป็นพระอรหันต์แล้ว สำเร็จแล้ว สำเร็จแล้ว** พุดจบก็ถือบาตรเดินโง่งงไปทางประตูหน้าวัด ผมก็เลยสั่งให้พระเณรช่วยกันจับ เขาก็วิ่งหนีก็เกิดการไล่จับกันขึ้น ญาติโยมที่บ้านอยู่ใกล้วัดก็พากันมาดู แล้วก็วิพากษ์วิจารณ์ว่าเณรบ้า ผมก็เลยบอกให้โยมผู้ชายช่วยกันจับกว่าจะได้ก็เล่นหอบไปตาม ๆ กัน”

“แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหนล่ะ”

“อยู่ที่วัดครับ ผมให้เขามัดไว้แล้วไปตามโยมพ่อโยมแม่เขา มา เขาก็ทำอะไรไม่ได้ พุดแต่ว่า **ผมเป็นพระอรหันต์ ผมเป็นพระอรหันต์** คุณมาจับพระอรหันต์มัดไว้แบบนี้ จะต้องตกนรก

“ลูกดิฉันเป็นอะไรไปคะหลวงพ่” ผู้เป็นแม่ถามเสียงเครือ

“เท่าที่ฟังเล่ามา อาตมาขอลงความเห็นว่าคุณหลงทางเสียแล้ว แบบนี้ลำบาก แก่ยาก” ท่านสายหน้าซำๆ

“แล้วจะทำยังไงดีคะ” คราวนี้หล่อนร้องไห้

“ต้องให้สึก เอาเถอะ พอสึกออกมา อีกหน่อยเขาก็มีลูกมีเมีย แล้วก็หายไปเอง” ท่านพระครูบอกหนทางแก้ไข

“แต่ดิฉันอยากให้ลูกบวชตลอดชีวิตคะ อยากให้เขาบรรลุมรรค ผล นิพพาน” สตรีวัยสี่สิบห้าปี ภูมิภาคคันตุกะจึงถามขึ้นว่า

“บวชต่อไม่ได้หรือครับท่านพระครู โยมแม่เขาอยากให้ลูกบวชตลอดชีวิต”

“ไม่ได้แน่ เขาสร้างบุญบารมีมาแค่นี้ ถ้าไม่ให้สัก รับรองว่ากูไม่กลับ เชื่ออาตมาเถอะ”

“แต่ดิฉันทำใจไม่ได้ค่ะหลวงพ่อ ดิฉันมีลูกชายคนเดียว แล้วก็หวังมากกว่าเขาจะได้เป็นพระอรหันต์” คนเป็นแม่รำพัน

“มนุษย์เราไม่ได้อย่างที่ใจหวังไปทุกคนหรอกโยม อาตมาว่าโยมจะต้องทำใจให้ได้ เอาเถอะ อีกหน่อยพอมีหลานมาให้อุ้ม โยมก็จะทำใจได้เองนะโยมนะ” เมื่อพูดถึงหลาน สตรีวัยสี่สิบรู้สึกอับอาย ลึกๆด้วยสัญชาตญาณของการดำรงเผ่าพันธุ์

จริงซინะ หากคนบรรลุนิพพานเป็นพระอรหันต์กันหมด เผ่าพันธุ์ของมนุษย์ก็ต้องสูญสิ้นไปจากโลกเป็นแน่แท้ หล่อนคิดหาวิธีไม่ว่าสิ่งที่คิดนั้นมันเป็นไปไม่ได้

“ต้องพาส่งโรงพยาบาลปากคลองสานหรือเปล่าคะ” หล่อนถามอีก คราวนี้ด้วยความรู้สึกห่วงลูกมากกว่าห่วงมรรค ผล นิพพาน

“ไม่ต้องหรอกโยม ถ้าให้สักไม่ต้องส่งโรงพยาบาล แต่ถ้าไม่สักถึงจะส่งโรงพยาบาลก็ไม่มีโอกาสหาย” ท่านพระครูพูดตามที่เห็น

“แต่ถ้าเขาไม่ยอมสักเล่าครับ” ท่านพระครูผู้เป็นอาคันตุกะยังวิตก

“ท่านก็ต้องเลือกโอกาสพูดกับเขาสิครับ คือเลือกพูดตอนที่เขาสงบแล้ว ตอนกำลังคลั่งอย่าเพิ่งพูด” ท่านเจ้าของกุฏิแนะนำ

“จริงของท่าน แหม ผมก็ลืมหืมขี้ไปเสียสนิทเลย ถ้าอย่างนั้นเห็นจะต้องลาละ ขอบพระคุณที่ท่านกรุณาแนะนำ” แล้วภิกษุอาคันตุกะหนึ่งรูปกับคฤหัสถ์สองคนก็ลาท่านเจ้าของกุฏิกลับ ท่านพระครูให้นายสมชายไปเรียกอาจารย์ชิตมาปฏิบัติภายในกุฏิ แล้วจึงขึ้นไปเขียนหนังสือต่อ

เมื่อเดินจงกรมครบหนึ่งชั่วโมง บรูซวัยหกสิบจึงกำหนดนั่ง เขาไม่ต้องกังวลเรื่องเวลา เพราะนายสมชายเกิดใจดี นำนาฬิกาปลุกมาให้ยืมพร้อมทั้งตั้งเวลาให้เสร็จสรรพ อาการพอง-ยุบชัดเจนในตอนแรกๆ ครั้นเวลาผ่านไปชั่วคราว ความรู้สึกปวดที่แปลทิวความรุนแรงยิ่งขึ้น และน้ำเหลืองก็ออกมามากผิดปกติจนเสือกล้ำมเปียกขึ้น นึกถึงถ้อยคำของท่านพระครูที่ว่า **วันนี้จะมีทุกข์เวหนามากกว่าทุกวัน** จึงไม่ใส่ใจกับมันเพราะรู้ล่วงหน้าแล้วว่าต้องเป็นเช่นนี้

ขณะเผชิญกับเวหนากล้ำ บรูซสูงอายุปลุกปลอบใจตนเองด้วยการนึกไปถึงนางสาวสัมป่อย ป่านจะนี่หล่อนก็คงกำลังทุกข์ทรมานไม่แพ้เขา ความรู้สึกว่ามีเพื่อน ทำให้เกิดกำลังใจมาต่อสู้กับทุกข์เวณาที่ได้รับ ถึงอย่างไรก็จะทนหนึ่งอย่างนี้ต่อไปจนกว่าจะหมดเวลา ทั้งจะไม่ยอมเปลี่ยนอิริยาบถเป็นอันขาด

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีก หากคราวนี้คนเป็นมะเร็งต่อมหน้าเหลืองนั่งเฉย เพราะได้ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไม่ขยับลุกไปไหนจนกว่าจะหมดเวลา เสียงนั้นดังขึ้นกว่าเดิม ตามด้วยเสียงเรียกชื่อนายสมชาย คนถูกเรียกอาบน้ำเสร็จพอดี จึงเดินออกมาเปิดประตู

“สมชาย ช่วยไปเรียนหลวงพ่อกับไปดูสัมป่อยด้วย อาละวาดใหญ่แล้ว ฉันห้ามยังไงก็ไม่ฟัง เล่นเอาคนอื่นไม่เป็นอันได้ปฏิบัติกันละ” แม่ชีเจียนบอกลูกศิษย์วัด เธอมากับเพื่อนชื่ออีกสองคน เพราะท่านเจ้าของกุฏิเคยสั่งไว้ว่า หากมีภู่ระดวน และจำเป็นต้องมาพบท่านในยามวิกาล จะต้องมีเพื่อนมาด้วยสองคนเป็นอย่างน้อย

แม้จะมีได้สืมาขึ้นดู หากหูของคนที่กำลังนั่งสมาธิก็ได้ยินเรื่องที่แม่ชีบอกนายสมชาย แล้วใจก็เลยนึกสงสารท่านพระครูที่ต้องถูกผู้คนรบกวนทั้งกลางวันกลางคืนโดยไม่เลือกข้างขึ้นหรือข้างแรม!

๕๗

มาตาปิตุคุณสูตร

หากเป็นปุถุชนคนทั่วไปคงจะรู้สึกเหนื่อยหน่ายและหงุดหงิดรำคาญใจที่ต้องถูกรบกวนครั้งแล้วครั้งเล่าจนแทบจะหาเวลาเป็นของตัวเองไม่ได้

แต่สำหรับท่านพระครูผู้เปี่ยมด้วยเมตตาธรรมรูปนี้ ความรู้สึกดังกล่าวไม่เคยบังเกิดขึ้น เพราะท่านยึดหลักว่าการสงเคราะห์ญาติโยมเป็นหน้าที่โดยตรงของท่าน ซึ่งแม้จะเหนื่อยยากสักปานใดก็ไม่คิดถดถอย ดังนั้นเมื่อนายสมชายบอกกล่าวเรื่องแม่ชีเจียนมารายงาน ท่านจึงออกคำสั่งว่า

“ไปตามตัวมา บอกฉันให้มาพบที่กุฏิโดยด่วน” ครั้นนึกถึงภาพที่ศิษย์หนุ่มจ้องอกสาวเมื่อตอนสาย จึงสั่งอีกว่า

“ปลุกเจ้าขุนทองไปเป็นเพื่อนด้วย”

“ไม่ต้องหรอกครับ ผมไปคนเดียวดีกว่า ชี้เกียจฟังมันบ่นในยามวิกาล” เขาว่า เพราะเคยรู้ฤทธิ์กันมาแล้ว

“งั้นก็ชวนแม่ชีไปด้วยสองคน จะได้ไม่น่าเกลียด” ท่านหมายถึงชีสองคนที่มากับแม่ชีเจียน

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำแล้วลงมากบอกให้แม่ชีสองคนทราบ

“งั้นฉันจะเดินไปเป็นเพื่อนอีกคน” แม่ชีเจียนพูดพลางหันไปมองอาจารย์ชิต แม่ฝ่ายนั้นจะกำลังนั่งสมาธิอยู่หากก็คงไม่เหมาะ

ถ้าเธอจะนั่ง ณ ที่นั้นโดยไม่มีบุคคลที่สามอยู่ด้วย

เมื่อคนทั้งสี่เดินไปถึงสำนักชี่ ก็ได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญ สลับกับเสียงก่นด่า เสียงสาปแช่งที่ออกมาจากปากของนางสาว สัมป่อย

“ได้ยินไหม เห็นฤทธิ์แม่เจ้าประคุณหรือยัง ฉันเอาไม่ไหว จริงๆ ถึงต้องไปเรียนให้หลวงพ่ของท่านทราบทั้งที่แสนจะเกรงใจ” แม่ชีเจียนว่า นายสมชายทั้งห้าทั้งนี้กสมเพศเมื่อได้ยินได้ฟัง

“อ้าย ปวดไว้ย ปวดจะตายอยู่แล้ว ไช้เว้ย ไม่มีใครเห็นใจอ๊อ สัมป่อยเลย แม่ชีไว้ย ไปตามหลวงพ่มาหน่อย อ๊อๆ ไช้เอ๊ย ภูนะภู เกิดมาอาภัพ อ๊อๆพ่แม่พี่น้องก็พากันหายหัวไปหมด... อ๊อๆอ๊แม่... อ๊แม่ นั่นแหละทำกรรมให้กู เสือกใช้ให้กูเอาลูกหมาไปปล่อย กูก็เลยต้องมาเป็นอย่างนี้ อ๊อๆอ๊แม่เฮงชวย แม่หมาๆยังงี้ก็มีด้วย...” หล่อนก่นด่าแม่บังเกิดเกล้า

“สัมป่อย หลวงพ่ให้มาตามไปพบด่วน” ชายหนุ่มบอก ได้ ยินว่าท่านพระครูให้ไปพบ หมึงสาวก็ได้สติและหยุดร้องครวญคร่ำ ร่ำพัน

“จริงหรือ ไปเดี๋ยวนี้เลยหรือ” หล่อนถามด้วยหวังใจว่า การ ได้พบท่านจะทำให้ความเจ็บปวดที่กำลังได้รับอยู่นั้นบรรเทาเบาลง

“เขาจะมาโกหกเอ็งทำไมกัน ไป รีบไปเดี๋ยวนี้แหละ เดิน ไหวหรือเปล่า หรือจะต้องให้หาม” แม่ชีเจียนพูดอย่างรำคาญ

“ไหวจะไหว” หมึงสาวว่า ออกเสียใจที่ แผลงฤทธิ์ จนทำให้ คนเขาเดือดร้อน ทั้งที่ท่านพระครูกำชับนักกำชับหนาว่าให้อดทน

“งั้นก็ไปกันเดี๋ยวนี้แหละ” นายสมชายพูดพลางออกเดิน นำหน้า นางสาวสัมป่อยกับชี่อีกสามคนต่างพากันเดินไปเจียบๆโดย ไม่มีผู้ใดปรึกษาพูด ชี่สาวสองคนที่มาเป็นเพื่อนแม่ชีเจียนนั้นไม่คิด

กับคนใบ้ เพราะไม่พูดไม่จาทั้งตอนไปและตอนกลับ

เมื่อคนทั้งห้าเดินมาถึงกุฏิ ท่านสมภารวัดป่ามะม่วงนั่งรออยู่ที่อาสนะแล้ว อาจารย์ชิตยังคงนั่งสมาธิอยู่ที่เดิม เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าท่านเจ้าของกุฏิลงมาข้างล่าง คนทั้งห้าทำความเคารพด้วยการกราบสามครั้ง แล้วท่านพระครูจึงพูดกับนางสาวสัมป่อยว่า

“โง่ อาละวาดใหญ่เลยหรือ ข้าเพิ่งเตือนไปหยก ๆ ทำไมลืมเสียได้” ท่านมิได้แผ่เมตตาให้หล่อนด้วยเหตุผลที่ว่า เดี่ยวจะเคยตัว กระนั้นหญิงสาวก็ยิ่งรู้สึกว่าการเจ็บปวดทุเลาลงเมื่อได้มานั่งต่อหน้าท่าน เป็นอุปาทานที่เกิดจากความยึดติดถือมั่นในตัวบุคคล เวลานี้หล่อนเสมือนคนไร้ที่พึ่ง จึง ยึด ท่านพระครูเป็นสรณะ

“ฉันปวดจะหลวงพ่อ มันทนไม่ไหวจริงๆ”

“ก็เลยอาละวาดงั้นหรือ การทำเช่นนั้นมันทำให้เอ็งหายปวดใช่ไหม”

“ไม่หายจ๊ะ มันก็ยังปวดเหมือนเดิม แต่มันแปลกนะหลวงพ่อ เวลาฉันมานั่งต่อหน้าหลวงพ่อ ฉันรู้สึกสบายขึ้น”

“นั่นเป็นอุปาทานของเอ็งต่างหาก เอ็งดูโยมเขาซิ เขาก็ปวดไม่แพ้เอ็งเหมือนกัน แต่ทำไมเขาไม่โวยวายอย่างเอ็ง” หญิงสาวมองดูอาจารย์ชิต เห็นเขานั่งนิ่งเหมือนไม่มีความรู้สึกใดๆ จึงเถียงว่า

“เขาไม่ปวดอย่างฉันนะซิ ถ้าปวดก็ต้องทำอย่างที่ผมทำนั่นแหละ”

“งั้นเดี๋ยวเอ็งลองถามเขาดูก็ได้ รอให้หมดเวลาเสียก่อน”

“เกิดเขานั่งอยู่อย่างนี้ทั้งคืน ฉันมิรอแหยหรือ” หล่อนพูดอย่างวิตก

“ถ้าเอ็งอยากรู้จริงๆก็น่าจะรอได้”

“งั้นฉันไม่อยากรู้ดีกว่า” หล่อนเปลี่ยนใจ พอดีกับเสียง

นาฬิกาปลุกดังกังวานขึ้น อาจารย์ชิตถอนจิตออกจากสมาธิ แล้ว ลืมตาช้าๆ เขาก็มองกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วอุทธรณ์ว่า

“ปวดเหลือเกินครับหลวงพ่ ปวดมากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา”

“ไต่ยินหรือยังสัมป่อย ไหนเอ็งว่าเขาไม่ปวดไงล่ะ” ท่านพระครูหันไปพูดกับสาวคนป่วย

“ปวดแล้วทำไมลุงนั่งเฉยราวกับไม่ปวดล่ะจ๊ะ” หล่อนถาม อาจารย์ชิต

“ก็ลุงพยายามใช้สมาธิข่มเวทนา แล้วลุงก็คิดว่ากำลังใช้หน้ กรรมทั้งที่ยังไม่รู้ว่าจะทำอะไรไว้ ถึงอย่างไร หนูกียังดีกว่าลุง ตรงที่รู้กรรมของตัวเองแล้ว อีกประการหนึ่งหนูกียปวดอย่างเดียว ไม่มีกลิ่นน่ารังเกียจเหมือนของลุง เพราะฉะนั้นหากจะเปรียบเทียบ กันแล้ว ลุงอยู่ในสภาพที่แย่กว่าหนูมากนั่น แต่ลุงก็พยายามอดทนสู้ กับมัน” ฟังอาจารย์ชิตพูดแล้ว นางสาวสัมป่อยก็เถียงไม่ออก ท่านพระครูจึงพูดเสริมอีกว่า

“ฟังข้านะสัมป่อย ฟังแล้วก็เก็บไปคิดเป็นการบ้าน ปราชญ์ เขาสอนไว้ว่า หัสตินย่อมไม่ทิ้งลีลาแม้ออกศึก ไฉนจันทน์ย่อมไม่ทิ้ง ความหอมแม้แห้ง อ้อยย่อมไม่ทิ้งความหวานแม้ผ่านหีบ... บัณฑิต แม้มีความทุกข์ย่อมไม่ทิ้งธรรม โยมชิตเขาเป็นบัณฑิตนะ แม้เขา จะมีความทุกข์ก็ยิ่งรักษาธรรมไว้ได้ ส่วนเอ็งทำตัวเยี่ยงคนพาล พอ ประสบทุกข์ก็ทิ้งธรรม มีอย่างไหนด ไฉน แม้แต่แม่มึงเกิดเกล้าของตัวเอง ก็ยังด่าได้” ท่านตำหนิติเตียน

“หลวงพ่ไต่ยินหรือจ๊ะ” คนถามมองหน้านายสมชายด้วย คิดว่าเขามาฟ้อง

“ก็ถ้าไม่ได้ยินแล้วข้าจะพูดถูกหรือ เอ็งไม่ต้องไปสงสัยว่า

จะมีใครเขามาทักทายหรือ ขำรู้ของขำเองโดยไม่ต้องมีคนบอก ขอให้เอ็งรู้ไว้เสียด้วยว่า ขำรู้ได้หากอยากรู้ ฉะนั้นก็อย่าพูด อย่าคิดอะไรที่มันไม่ดี ขอให้สำเหนียกไว้ว่า อย่างน้อยขำก็รู้ ถึงคนอื่นจะไม่รู้แต่ขำรู้” ท่านพระครูย่า มิใช่จะอวดอุตริมนุสสรธรรม หากต้องการจะสอนบุคคลผู้สอนยากเช่นนางสาวสัมป่อยผู้นี้

“ฟังหลวงพ่อบอกท่านสอนแล้วก็เก็บไปคิดทบทวนนะสัมป่อย คิดแล้วก็ต้องทำให้ได้ ขึ้นเอ็งอาละวาดอีก ขำคงถูกคนอื่น ๆ เขาเล่นงานแน่” แม่ชีเจียนพูดเสริม ชีสาวสองคนไม่ปริปากพูดเช่นเคย

“หลวงพ่อก็จะ ฉันไม่ชอบชื่อสัมป่อยเลย มันทำให้ฉันนึกถึงกรรมที่ปล่อยลูกหมา หลวงพ่อช่วยเปลี่ยนชื่อใหม่ให้ฉันด้วยได้ไหมจ๊ะ” หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องเสียทันใด ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะไม่ชอบฟังคำตำหนิติเตียน

“ไม่ชอบชื่อสัมป่อยหรือ งั้นก็เปลี่ยนเป็นสัมแป้น เอาไหมเล่า หรือจะเอาสัมเซ่ง” คราวนี้ทั้งแม่ชีทั้งคู่ทักถุกุสัถ์ต่างพากันหัวเราะคนป่วยจึงว่า

“ไม่เอาจ๊ะ ฉันไม่อยากได้คำว่า สัม ด้วย หลวงพ่อช่วยเปลี่ยนให้ใหม่ ไม่เอาทั้ง สัม ทั้ง ป่อย แล้วก็ไม่เอาอักษร ป. ด้วยนะจ๊ะ”

“งั้นก็ชื่อเพชราก็แล้วกัน เพื่อจะได้เป็นนางเอกหนังกะเขาบ้าง ชอบไหมล่ะ ชื่อเพชรานะ” คราวนี้คนป่วยยิ้มหน้าบาน รีบสนองว่า

“ดีจ๊ะ ฉันก็เคยคิดไว้เหมือนกัน” แล้วพูดกับทุกคนในที่นั้นว่า

“ต่อไปนี่ย่าเรียกฉันว่าสัมป่อยนะจ๊ะ ฉันเปลี่ยนเป็นเพชรแล้ว หลวงพ่อบอกท่านเปลี่ยนให้ นี่ฉันต้องไปแจ้งอำเภอนะจ๊ะ”

ประโยคหลังหล่อนถามท่านพระครู

“ถ้าเอ็งจะเปลี่ยนจริงๆก็คงต้องแจ้ง แต่เอาเถอะ ให้หายป่วยเสียก่อนค่อยดำเนินการ อันที่จริงมันก็ไม่เกี่ยวกับชื่อหรือคนเราจะดีหรือเลว จะสุขหรือทุกข์ไม่เกี่ยวกับชื่อ แต่อยู่ที่กรรม จะชื่อไพเราะเพราะพริ้งแค่ไหน หากทำกรรมชั่วมักชื่อว่าเป็นคนชั่วอยู่วันยังค่ำ จริงไหมโยม” ท่านถามอาจารย์ชิต

“จริงครับ” บรูษวัยหกลีบรับคำ

“แล้วเอ็งล่ะ ที่ข้าพุดมานี้เอ็งเห็นด้วยไหมเพชรา” คนถูกถามยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ก่อนตอบว่า

“จริงจ๊ะ” เห็นชีสาวสองคนนั่งยิ้มหากไม่ยอมพุดจา ท่านพระครูจึงถามแม่ชีเจียนว่า

“แม่ชีสองคนนี่เขาถือ วชิรวิติ หรือยังงี้ ถึงไม่ยอมพุดจา”

“ถูกแล้วจะหลวงพ่อ เขาถือมาสามวันเข้านี้แล้ว”

“ดีจริง อาตมาขออนุโมทนา การปฏิบัติธรรมนั้นหากจะให้ได้ผลจะต้องไม่พุดไม่คุยกับใครเลย เอาละ กลับที่พักกันได้แล้ว หวังว่าเอ็งคงไม่ทำทริอีกนะจ๊ะแม่เพชรา” ท่านกำชับนางสาวเพชราคนได้ชื่อใหม่รับคำหนักแน่น แล้วก็เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงถามท่านเจ้าของกุฏิว่า

“หลวงพ่ोज๊ะ ต่าพ่อแม่นี้ต้องตกรกไข่ใหม่จ๊ะ ฉันทกลัวตกรกจิงเลยจ๊ะ”

“กลัวก็ต้องรีบเจริญกรรมฐานเข้า หากเอ็งปฏิบัติได้ถึงชั้นบรรลุนิยาม ๑๖ เอ็งก็จะสามารถตบบายภูมิได้ ตายไปก็ไม่ต้องไปตกรก” ท่านพระครูตอบ

“แล้วฉันต้องปฏิบัติอยู่นานสักกี่ปีจะถึงจะบรรลู่”

“อันนี้ข้าตอบไม่ได้ เพราะมันขึ้นอยู่กับความเพียรพยายาม

ของเอ็ง คนอื่นจะมากะเกณฑ์ให้ไม่ได้”

“ตาพ่อแม่นี้บาปกว่าเอาลูกหมาไปปล่อยให้ไหม้จ๊ะ” หล่อนถามอีก

“ถูกแล้ว ทั้งนี้เพราะพ่อแม่ฉันมีบุญคุณต่อเรามาก ในมาตาบิดุคุณสูตร พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ว่า ลูกจะให้แม่เลี้ยงบ่นฆ่าเขา ให้พ่อแม่บ่นฆ่าเขา ถ้าอยู่จระบิสาจะรอดลงไปบ่นฆ่าลูก ลูกเป็นผู้เช็ดให้ หาอาหารมาป้อนให้ กระทั่งจนท่านตายหรือกระทั่งลูกตายไป ก็ไม่สามารถจะตอบแทนพระคุณข้าวป้อนน้ำนมที่ท่านได้ ถนอมกล่อมเกลี้ยงบำรุงเลี้ยงมาอย่างดีได้” พระพุทธทวจะในที่ท่านพระครูหยิบยกมากล่าวอ้าง ทำให้คนฟังต่างระลึกรู้ถึงบิดา มารดาของตน โดยเฉพาะคนที่ซื่อซังกใหม่เอี่ยมอ่องอยู่นั้นถึงกับน้ำตาซึม

“แล้วทำอย่างไรจึงจะได้ชื่อว่าได้ทดแทนบุญคุณพ่อแม่อย่างเลิศที่สุดครับ” อาจารย์ชิตถาม

“กล่าวโดยสรุปก็คือ ถ้าพ่อแม่เป็นมิชฌาภิกขุแล้วลูกสามารถชักจูงพ่อแม่ให้กลับเป็นสัมมาภิกขุได้ นั่นถือว่าได้ทดแทนบุญคุณอย่างเลิศ”

“อันนี้ฉันไม่เข้าใจจ๊ะ” คนจบชั้นประถมปีที่สี่ว่า อาจารย์ชิตจึงช่วยอธิบายให้หล่อนฟังเป็นการ ผ่อนแรง ท่านพระครู

“หมายความว่าถ้าพ่อแม่ของหนูมีความเห็นผิดเป็นต้นว่าไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ แล้วหนูสามารถชักจูงชี้แจงให้ท่านมีความเห็นที่ถูกต้อง เชื่อว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว บุญบาปมีจริง ถ้าทำอย่างนี้ได้ถือว่าทดแทนบุญคุณอย่างเลิศที่สุด”

“แล้วถ้าฉันพาพ่อแม่มาเข้ากรรมฐานล่ะจ๊ะ”

“ถ้าทำเช่นนั้นก็ถือว่า เอ็งได้ทดแทนบุญคุณพ่อแม่อย่างเลิศที่สุด แต่ก็มีข้อแม้ว่า พ่อแม่เอ็งจะต้องตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ ไม่ใช่มา

นั่งกินนอนกินให้เปลืองข้าวสุกวัด คนประเภทนี้มีมากเหมือนกันโดยเฉพาะที่วัดนี้ พอออกจากวัดเลยไม่ได้อะไรกลับไป แล้วก็เที่ยวไปพูดว่ามานั่งหลับหลับตาเสียเวลาทำมาหากิน”

“หลวงพ่อก็จะ ฉันอยากพาพ่อแม่มาเข้ากรรมฐาน แต่ก็จนใจ เพราะไม่รู้ว่าเขาไปอยู่ที่ไหน จะยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าก็ไม่รู้” นางสาวเพชรราพูดน่าสงสาร ท่านพระครูจึงจำต้อง ช่วย โดยบอกหล่อนว่า

“ยังอยู่ทั้งสองคนนั้นแหละ เอาเถอะ เอ็งช่วยตัวเองเสียก่อน ขอให้ตั้งใจปฏิบัติ หายป่วยเมื่อไรค่อยคิดช่วยพ่อแม่”

“ช่วยยังไงจะ”

“ข้ายังไม่บอกเอ็งตอนนี้หรอก เอาไว้เวลานั้นมาถึงแล้วค่อยว่ากันใหม่ เอละ กลับไปได้แล้ว แม่ชีสองคนที่ถือ วชิรวิติ นั้น อาตมาขออนุโมทนา ขอให้ปฏิบัติก้าวหน้ายิ่งขึ้น” คนทั้งสี่กราบลาท่านพระครูแล้วจึงลุกออกมา นายสมชายจัดการปิดประตูด้านหน้าและด้านหลัง แล้วเตรียมขึ้นนอนเพราะใกล้สองยามแล้ว

“หลวงพ่อง่วงหรือยังครับ” อาจารย์ชิตถาม เขายังอยากคุยกับท่านพระครูต่อเนื่องจากมีข้อข้องใจสงสัยที่อยากจะเรียนถาม

“อาตมาไม่เคยง่วงหรือโยม จิตมันเป็นอัตโนมัติเสียแล้ว ปกติอาตมานอนตอนตีสอง พอนอนปุ๊บก็หลับปั๊บโดยไม่รู้สึกร่วง พอตีสี่ก็ตื่นเองโดยอัตโนมัติ”

“ถ้าเช่นนั้นผมขออนุญาตเรียนถามเรื่องฌานต่อได้ไหมครับ เพราะมันยังค้างใจผมอยู่จนเกิดเป็นความกังวลเวลานั่งสมาธิ”

“นั้นก็ถามมาเถอะ อาตมาจะได้ตอบให้หายข้องใจสงสัย แต่ต้องบอกกันไว้ก่อนนะว่าถ้าเข้าใจเรื่องนี้แล้วก็อย่าไปสงสัยเรื่องอื่นต่อไปอีก ประเดี๋ยวจะกลายเป็นวิจิกิจจา ทำให้การปฏิบัติไม่ก้าวหน้า

หน้า”

“ครับ ผมจะพยายาม สิ่งที่ผมจะเรียนถามหลวงพ่อก็คือ ผมอยากทราบว่า ฌานที่จะนำมาเป็นบาทฐานของวิปัสสนานั้น เป็น ฌานชั้นไหน และถ้าเราไม่ได้ฌานก็จะไม่สามารถเจริญวิปัสสนาได้ เป็นอย่างนั้นหรือเปล่าครับ”

“อาตมาจะตอบคำถามหลังก่อน ที่โยมถามมานี้ แสดงว่ายังแยกไม่ออก ระหว่าง ฌาน กับ สมภาิ อาตมาจะอธิบาย คำหลังก่อน คำว่า สมภาิ แปลว่า ความตั้งมั่นของจิต หรือภาวะที่ จิตแน่วแน่ต่อสิ่งที่กำหนด จึงเป็นภาวะจิตที่มีอารมณ์เป็นหนึ่ง ไม่ ฟุ้งซ่านหรือส่ายไป สมภาิมีสามระดับ คือ ขณิกสมภาิ เป็นสมภาิ ชั่วขณะ อุปจารสมภาิ เป็นสมภาิจวนแน่วแน่ และอัปนาสมภาิ เป็น สมภาิแน่วแน่อันเป็นสมภาิระดับสูงสุดซึ่งมีในฌานทั้งหลาย

ดังนั้น ภาวะจิตที่มีสมภาิถึงขั้นอัปนาสมภาิแล้ว จึงจะเรียก ว่าฌาน ฌานมีหลายชั้น ยิ่งเป็นชั้นสูงขึ้นไปเท่าใด องค์ธรรมต่างๆ ที่เป็นคุณสมบัติของจิตก็ยิ่งลดน้อยลงไปเท่านั้น ฌานโดยทั่วไปแบ่ง เป็น ๒ ระดับใหญ่ๆคือ รูปฌาน ๔ และ อรูปฌาน ๔ รูปฌาน ๔ ได้แก่ ปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน และจตุตถฌาน ส่วนอรูป ฌาน ๔ ได้แก่ อากาสาัญญาตนฌาน วิญญาณัญญาตนฌาน อากิญจัญญาตนฌาน และเนวสัญญาเนาสัญญาตนฌาน”

ท่านพระครูอธิบายซ้ำและชัดเจน คนฟังกำหนด ฟังหนอ แล้วตั้งอกตั้งใจฟัง ใจจดจ่ออยู่กับเรื่องที่ฟัง จึงเกิดความเข้าใจแจ่มแจ้งแม้เป็นเรื่องยาก

“ที่อาตมาพูดมาทั้งหมดนี้ โยมเข้าใจใช่ไหม”

“ครับ ผมเข้าใจแจ่มแจ้งเลยครับ”

“ถ้าอย่างนั้นลองอธิบายให้อาตมาฟังหน่อยซิว่า ฌานคือ

อะไร”

“คือภาวะจิตขั้นอัปนาสมาธิครบ ขั้นขณิกสมาธิกับอุปัชฌารสมาธิยังไม่เรียกว่าฌาน”

“ดีมาก ที่นี้เอาตมาก็จะได้อธิบายถึงสมาธิที่ใช้เป็นบาทฐานของวิปัสสนาหรือจะเรียกว่า วิปัสสนาสมาธิก็ได้ วิปัสสนาสมาธิได้แก่ สมาธิในระดับระหว่างขณิกสมาธิ กับอุปัชฌารสมาธิ ที่นี้โยมตอบมาซิว่า การที่จะเจริญวิปัสสนานั้นจำเป็นต้องได้ฌานหรือไม่”

“ไม่จำเป็นครับ”

“เอาละ ที่นี้ก็มาถึงคำถามแรกที่โยมถามว่า ฌานที่จะนำมาเป็นบาทฐานของวิปัสสนา เป็นฌานขั้นไหน โยมพอจะมองเห็นคำตอบไหม”

“เป็นขั้นไหนก็ได้ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว เพราะเมื่อจะยกจิตขึ้นสู่อารมณ์วิปัสสนา จะต้องถอนจิตออกจากฌานเสียก่อน หรือถ้าหากไม่ได้ฌาน ก็ต้องถอนจิตออกจากสมาธิเสียก่อน

ในสมัยพุทธกาล ภิกษุรูปหนึ่งชื่อ พระมหาติสสเถระ ท่านเจริญอัฐสิขกรรมฐานจนบรรลุปฐมฌาน แล้วใช้ปฐมฌานนั้นเป็นบาทฐาน เจริญวิปัสสนาจนได้บรรลุเป็นพระอรหันต์”

“ถ้าอย่างนั้นฌานก็ไม่มีมีความสำคัญมากนัก สำหรับผู้ที่มุ่งในทางวิปัสสนากรรมฐานใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว แต่ถ้าผู้ปฏิบัติมุ่งในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ ฌานมีความสำคัญมากและต้องเจริญให้ถึงจตุตถฌาน แต่ทั้งนี้ก็มีได้หมายความว่าผู้ที่ได้จตุตถฌานทุกคนจะมีอิทธิปาฏิหาริย์ จะได้เฉพาะบางคนที่มีสมาธิแก่กล้าเท่านั้น ในคัมภีร์วิสุทธิมรรคยังระบุไว้ด้วยว่า ผู้ที่จะได้อิทธิปาฏิหาริย์นั้น ต้องมีบุญบารมีอันสำเร็จมาแต่ชาติก่อน

มิใช่ได้เพราะความเชี่ยวชาญในสมบัติ”

“อย่างพระอาจารย์สุวินท่านก็ต้องเคยสร้างบารมีมาจากชาติก่อนๆใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว”

“แต่ท่านก็ไม่สามารถฝืนกฎแห่งกรรมไปได้ แสดงว่าอิทธิปาฏิหาริย์ก็ยังคงอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม ใช่ไหมครับ”

“แน่นอน บางคนไม่เข้าใจ คิดว่าถ้าได้อิทธิปาฏิหาริย์แล้วจะพ้นเวรพ้นกรรม มันพ้นไม่ได้หรอกโยม เอาละ นี่ก็ดีก็มากแล้ว โยมควรระวังจะพักผ่อนเสียที อาตมาก็จะขึ้นไปเขียนหนังสือต่อ” เมื่อท่านบอกจะขึ้นข้างบน อาจารย์ชิตก็รู้สึกปวดแผลขึ้นมาทันที จึงพยายามประวิงเวลาการสนทนาด้วยการถามว่า

“หลวงพ่อดีใจเจริฎฎานหรือเปล่าครับ”

“เคยโยม อาตมาเคยเจริฎฎานอยู่หลายปี”

“แล้วเป็นอย่างไรบ้างครับ หลวงพ่อกฎณาเล่าประสบการณ์ที่ได้จากการเจริฎฎานให้ผมฟังเป็นธรรมทานได้ไหมครับ” ท่านพระครูไม่ตอบ หากลุกขึ้นไปหยิบคัมภีร์พระไตรปิฎกเล่มที่ ๒๑ มาจากตู้ เปิดตรงหน้า ๗๗ แล้วส่งให้ผู้สูงอายุ

“โยมช่วยอ่านอจินตีสูตฺรให้อาตมาฟังหน่อยซิ” อาจารย์ชิตจึงอ่านตามที่ท่านสั่ง ในสูตฺรนั้นมีข้อความว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อจินตฺย ๔ ประการนี้ อันบุคคลไม่ควรคิด เมื่อบุคคลคิดพึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความบ้า เตือดรอัน อจินตฺย ๔ ประการเป็นไฉน

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พุทธวิสัยของพระพุทฺธเจ้าทั้งหลาย ๑ ฌานวิสัยของผู้ได้ฌาน ๑ วิบากแห่งกรรม ๑ ความคิดเรื่องโลก ๑

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย อจินตฺย ๔ ประการนี้แลไม่ควรคิด

เมื่อบุคคลคิดพึงเป็นผู้มีส่วนแห่งความบ้า เตือดร่อน

เมื่อบุรุษนั้นอ่านจบ ท่านเจ้าของกุฎิจึงถามขึ้นว่า

“เป็นยังไง อยากรู้เรื่องฉานอีกไหม”

“ไม่ยากแล้วครับหลวงพ่ ผมยังไม่อยากเป็นบ้า และก็ไม่
อยากเตือดร่อนมากกว่านี้ เท่าที่เตือดร่อนเพราะโรคภัยไข้เจ็บก็หนัก
แทบจะรับไม่ไหว ผมไม่อยากรู้เรื่องนี้อีกแล้วครับ”

เสียงเคาะประตูตามด้วยเสียงเรียกท่านพระครูดังขึ้นอีก
เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเดินไปหยิบลูกกุญแจ

“ผมเปิดเองครับ” อาจารย์ชิตขึ้นอาสา แล้วรับลูกกุญแจจาก
ท่านไปไขประตู ท่านเจ้าของกุฎิกลับไปนั่งยังอาสนะเพื่อรอรับการ
ร้องทุกข์ บุรุษวัยห้าสิบเข้ามากราบท่าน ตามด้วยเพื่อนบ้านวัยไล่
เลี่ยกันอีกสองคน

“หลวงพ่ครับ อีเข้าเมียผมถูกผีเข้า หลวงพ่ช่วยไปดูมัน
หน่อยเถิดครับ” บุรุษนั้นรายงาน

“ผีที่ไหนมาเข้าล่ะ”

“ไม่ทราบเหมือนกันครับ แหม มันดำเป็นไฟลามทุ่งเลย
หลวงพ่ช่วยไปไล่มันออกหน่อยเถอะครับ”

“ตกลง ไปก็ไป เดี๋ยวนะ ขอขึ้นไปเอาของหน่อย” ท่าน
ขึ้นไปปลุกนายสมชาย แล้วหยิบยามพร้อมไฟฉายหนึ่งกระบอก
ก่อนออกจากวัดท่านสั่งอาจารย์ชิตว่า

“โยมพักผ่อนตามสบายนะ ไม่ต้องกังวลเรื่องเปิดประตู
อาตมาจะเอาลูกกุญแจไปด้วย”

๕๘

ผีการพนัน

คนทั้งสามพาท่านพระครูกับนายสมชายเดินตัดท้องทุ่งอันเป็นทางลัดไปสู่บ้านของนางเข้า เพราะหากเดินไปตามถนนลูกรังจะต้องใช้เวลามากกว่าถึงสองเท่า ขณะเดินลัดเลาะไปตามคันทนา ท่านพระครูก็แผ่เมตตาให้สิ่งสราสตร์ จำพวกงูเงี้ยวเขี้ยวขอ เพื่อให้สัตว์เหล่านั้นอยู่เย็นเป็นสุข ปราศจากการเบียดเบียนซึ่งกันและกัน และเพื่อให้คฤหบดีสนิทสนมกับนักบวชอีก ๑ รูปที่กำลังเดินอยู่ภายใต้แสงสลัวของพระจันทร์ครึ่งดวง ได้ปลอดภัยจากสัตว์เหล่านั้นด้วย

เวลาผ่านไปประมาณสี่สิบนาทีก็ถึงบ้านของนางเข้า เป็นบ้านไม้ชั้นเดียว ใต้ถุนสูง หลังคามุงสังกะสี บนบ้านจุดตะเกียงเจ้าพายุสว่างไสว เสียงผู้หญิงด่าอย่างหยาบคายดังมาจากบนบ้าน นายสมชายได้ยินถึงกับขนลุก ขนาดฟังนางสาวสัมป่อยด่ามาหยก ๆ ก็ยังรู้สึกว้าว เสียงด่าที่กำลังได้ยินอยู่ขณะนี้ หยาบคายกว่าหลายเท่า ทั้งไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกนึกขำแต่ประการใด

นายป๋ายนำท่านพระครูไปนั่งข้างๆภรรยาผู้ซึ่งนอนหลับหูหลับตาด่าอยู่บนเสื่อจันทบูรผืนใหม่ มีหมอนสี่ขาวหนุนที่ศีรษะ ลูกๆ นั่งล้อมวงดู ด้วยไม่อาจจะช่วยอะไรได้ และทุกครั้งที่มารดาเป็นเช่นนั้น พวกเขาก็จะนั่งเฝ้าดูกระทั่งผีมันออกไปเอง หากคราว

น้ำมันเข้านานกว่าทุกครั้ง และไม่มีที่ท่าว่าจะออกไปง่าย ๆ บิดาจึงชวนเพื่อนบ้าน แล้วพากันไปนิมนต์ท่านพระครูมาช่วยไล่ผี

“นี่แหละครับหลวงพ่อ ผีเข้าที่ไรมันด่าลูกด่าผัวไม่พัก ไม่รู้ผีห้าผีเหวที่ไหนมาเข้า” นายบ้ายบอกท่านพระครูพร้อมด่าผีไปด้วย ได้ยินสามีพูดกับท่านพระครู คนถูกผีเข้าลืมนตาขึ้นดูนิดหนึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ท่านพระครูจ้องดูนางพอดี เสียงด่าหยุดชะงักลงประเดี๋ยวนึง แล้วคนถูกผีเข้าก็หลับหูหลับตาต่อไปอีก หากคราวนี้เสียงเบาลงกว่าเดิมมาก

“ผีมันคงจะเกรงใจพระ” นายสมชายคิด เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงให้สงสัยยิ่งนักกว่าผีที่เข้ามาเข้านั้น เป็นผีจริงหรือผีปลอมกันแน่ ท่านต้องใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบ จึงได้รู้ว่าเป็นผีปลอม

เห็นหนอ รายงานว่า วันไหนเล่นไฟเสีย วันนั้นจะต้องถูกผีเข้า แล้วก็ด่าลูกด่าผัวกระทั่งหลับไปเอง แต่ถ้าวันไหนเล่นได้ วันนั้นผีไม่เข้า วันนี้เสียมากกว่าทุกวัน ผีก็เลยเข้าตั้งแต่หัวค่ำ แล้วก็ยังไม่ยอมออก จนนายบ้ายผู้สามีต้องไปนิมนต์ท่านมาไล่ผี

“ช่วยหน่อยเถอะครับหลวงพ่อ ดูท่าทางมันจะด้ายันรุ่งแน่เลย ผมกับลูกเต่าคงไม่ได้หลับไม่ได้นอนกัน” นายบ้ายพูดท่าทางน่าสงสาร

“ช่วยแนโยม อาตมาช่วยแน่ เตียวเถอะ เตียวจะไล่ให้ออกแทบไม่ทันเชียว คอยดูผีมืออาตมาก็แล้วกัน” ท่านพูดชมขวัญผีปลอม

“ต้องทำน้ำมนต์หรือเปล่าครับ ผมจะได้ให้ลูกไปหาขันน้ำกับเทียน” นายบ้ายถาม

“ไม่ต้อง ไม่ต้อง ผีรายนี้มันไม่กลัวน้ำมนต์”

“แล้วจะใช้อะไรไล่ละครับ” ท่านพระครูนั่งนิ่งอยู่ประเดี๋ยวนิด

หนึ่ง จึงตอบว่า

“ใช้ยา เตียววาทมาจะปรุงยาให้ผีกิน รับรองว่ากินปุ๊บออก
ปั๊บเลย”

“ต้องใช้อะไรบ้างครับ”

“ใช้พริกขี้หนูกับเกลือ มีหรือเปล่า”

“แห้งหรือสดครับหลวงพ่อ”

“เอาสด ๆ ดีกว่า มีไหมพริกขี้หนูนะ”

“มีครับ ที่ต้นมีเยอะ เตียวพมจะเอาไปฉายลงไปเก็บมา
ให้” นายเย็นบุตรชายคนโตของนางเข้าตอบ

“ดี ๆ เอาที่แก่ ๆ นะ ยิ่งได้สีแดงยิ่งดี ผีมันจะได้กลัว เอามา
สักกำมือหนึ่งแล้วตำกับเกลือมาให้หลวงพ่อ”

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำแล้วเดินไปหยิบไฟฉายในห้อง เขา
จัดการตามที่ท่านสั่ง ด้วยการลงไปเก็บพริกมาหนึ่งกำมือ แล้วนำไป
โขลกกับเกลือที่ในคร้ว เสร็จแล้วจึงตักใส่ถ้วยนำมาให้ท่านพระครู

“ขอช้อนด้วย” คราวนี้ลูกสาวคนรอง เป็นคนไปหยิบมาให้
ได้อุปกรณ์ครบถ้วนแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงสั่งว่า

“เอาละ ช่วยกันจับผีไว้แล้วบ่อนยาเข้าไปทางปาก กรอก
ลงไปให้หมดถ้วยเลย” นายบ่ายและลูก ๆ ทำตามที่ท่านสั่ง แต่กว่า
จะจ้ำงปากผีให้อ้าได้ ก็ต้องออกแรงกันพอสมควร เพราะผีดิ้นรน
ขัดขืน ไม่ยอมให้กรอกยา เมื่อยาเข้าปาก ผีปลอมก็พุ่งออกมา
เพราะความแสบร้อน นายบ่ายและลูก ๆ ต่างพากันหลบเป็นพัลวัน

“โอ๊ย...เผ็ด เผ็ดฉิบหายเลย” เสียงผีปลอมโอดครวญ

“ขอน้ำหน่อย...น้ำ หลวงพ่อไม่น่าทำฉันเลย” นางเข้าตัดพ้อ

“ฉันนะใคร ผีหรือคน” ท่านพระครูย้อนถาม

“คนจะ อีเข้าใจละ หลวงพ่อไม่น่าทำกับอีเข้าอย่างนี้เลย”

นางลืมตาลูกขึ้นนั่ง สั่งลูกชายคนโตว่า

“ไอ้เย็น ขอน้ำให้ข้าหน่อย เผ็ดจะตายอยู่แล้ว” นายเย็นกำลังจะลุกออกไปหาน้ำ แต่ท่านพระครูห้ามไว้ ท่านบอกเขาว่า

“อย่าเพิ่ง ถ้าได้น้ำตอนนี้ ผีจะไม่ยอมออก เดี่ยวต้องให้หลวงพ่อเจรจากับผีก่อน” ทั้งนี้ทั้งนั้นเพราะท่านต้องการจะ ดัดสันดานผี นางเข้าเห็นดังนั้น จึงต่อว่าท่านพระครูเป็นการใหญ่

“ฉันไปทำอะไรให้หลวงพ่อหรือ หลวงพ่อลึงทำกับฉันแบบนี้”

“อาตมาไม่ได้ทำโยม อาตมาทำผีต่างหาก ก็มีมันเข้าโยม อาตมาก็จะช่วยไล่มันออกไป เห็นไหมพอให้กินยามันรีบออกเลย ที่หน้าทีหลังถ้ามันมาเข้าอีก ก็เอายานีกรอกปากมันนะหนะ” ท่านหันไปบอกลูก ๆ ของนางเข้า

“โธ๊ย พอแล้วจ๊ะ พอแล้ว มันไม่เข้าอีกแล้ว ฉันรับรอง” นางเข้าบอกลีเสียงลั่น

“เน่นา” ท่านพระครูย้ำ

“เน่นจ๊ะ” คนถูกผีปลอมเข้ารับคำหนักแน่น นางนึกในใจว่า ต่อแต่นี้ไปถึงจะเสียไฟมากแค่ไหน ก็จะไม่ยอมทำเป็นผีเข้าอย่างเด็ดขาด เช็ดแล้ว เช็ดเป็นตอนแมวเขียวละ

“ขอน้ำฉันกินหน่อยเถอะจ๊ะหลวงพ่อ” นางอ้อนวอน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงสั่งให้นายเย็นไปนําน้ำมาให้มารดาดื่ม เพื่อนบ้านสองคนที่หนึ่งดูท่านพระครูไล่ผี เมื่อเห็นว่าผีออกเป็นทีเรียบร้อยแล้วจึงกล่าวลา

“หลวงพ่อครับ ผมเห็นจะต้องกราบลา ดึกมากแล้ว ชักง่วง” หนึ่งในสองพุดขึ้น คนทั้งสองกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วพากันลุกออกมา

“ขอบใจมากนะที่ไปเป็นเพื่อน” นายบ่ายขอบใจเพื่อนบ้านแล้วเหมือนจะนึกอะไรได้ จึงบอกบุรุษทั้งสองว่า

“แล้วใครจะไปเป็นเพื่อนข้าสงหลวงพ่อกลับวัดละ”

“ไม่ต้องไปสง อาตมากลับเองได้ โยมสองคนไปเถอะ อาตมาจะอยู่อีกสักพักแล้วค่อยกลับ” เมื่อท่านพูดเช่นนี้ เพื่อนบ้านสองคนจึงลงเรือนไป อาคันตุกะไปแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงพูดกับลูกๆของนางเข้าว่า

“เอาละ พวกหนูๆพากันไปนอนได้แล้ว หลวงพ่อจะดูแลแม่เขาให้ปลอดภัย ผีออกไปแล้ว” ลูกชายหญิงทั้งห้าคนจึงลุกออกมาแล้วต่างแยกย้ายกันไปนอน ท่านพระครูพูดกับนางเข้าว่า

“เอาละ ที่นี้อาตมาจะเทศน์โยมละ เห็นไหมนี่ยังไว้หน้าโยมนะ ถึงได้รอให้เพื่อนบ้านและลูกๆของโยมลุกออกไปเสียก่อน แต่โยมบ่ายต้องอยู่ฟัง จะได้ช่วยอบรมสั่งสอนและฝึกนิสัยให้โยมเสียใหม่” คนถูกผีปลอมเข้านั่งฟังตาปริบๆ สูดลมเข้าปากซี้ดๆเพราะยังเผ็ดไม่หาย

“นี่โยมบ่าย รู้ไหมว่าผีอะไรมันมาเข้าโยมเข้า” ท่านถามสามีคนถูกผีเข้า

“ผีอะไรครับหลวงพ่อ”

“ผีการพนัน โยมเข้าถูกผีการพนันเข้าสิง หนีไปเล่นไฟทุกวัน วันไหนเล่นได้ ผีไม่อาละวาด วันนี้เล่นเสียไปแยะ เลยอาละวาดนานกว่าทุกวัน โยมรู้ไว้ด้วย”

“อ้อ ยังนี่เอง ผมถึงว่าทำไมเงินทองมันถึงไม่ค่อยพอใช้ เพราะมันเอาไปเสียไปนี่เอง” นายบ่ายโมโหโกรธา มองหน้าคนเป็นเมียอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ

“หลวงพ่อ เรื่องอะไรมาพูดให้ผิวเมียเขาทะเลาะกัน เป็นพระ

ทำไมทำยังงี้” นางเข้าต่อว่าพลางสูดปากซัดๆ

“อาตมาไม่ได้ยุ โยมอย่าเข้าใจผิด นี่อาตมาจะช่วยโยมนะ ช่วยไม่ให้โยมต้องตกนรกไงล่ะ” ท่านพระครูชี้แจง

“โอ้ หลวงพ่อ นรกรยังอยู่อีกไกล แล้วจะมีจริงหรือเปล่าก็ยังไม่รู้แน่ แต่ที่ใกล้ตัวนี่ซีฉันทังวิตก รับรองพอหลวงพ่อลงเรือนไป ใ้อบายมันตะฉันทันแน่” นางคาตการณ์เมื่อเห็นสายตาทำทางของสามี

“หลวงพ่อกับ ผมบอกตามตรงว่า ผมเกลียดชังหน้ามันเหลือเกิน อีนี้มันหาความดีไม่ได้เลย” คนเป็นสามีพูดอย่างแค้นใจ

“ไม่ตีแล้วมึงเอากูมาเป็นเมียทำไม แถมยังมีลูกหัวปีท้ายปี นี่ถ้ากูไม่ทำหมันปานนี้มิเป็นโหลแล้วรี” นางเข้าคุยอวดเสน่ห์ของตัว

“เอาละๆอย่ามาทะเลาะเบาะแว้งกันต่อหน้าพระสงฆ์องค์เจ้าบาปกรรมรู้หรือเปล่า” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงปราม

“เดี๋ยวเถอะมึง หลวงพ่อลงเรือนเมื่อไร มึงถูกทุบตีแน่ คอยดูก็แล้วกัน” นายบายผูกอาฆาต

“ขอที่ๆอาตมาขอบิณฑบาตเถอะ การทำร้ายร่างกายกันไม่ใช่สิ่งดี คนเราไม่ใช่เดรัจฉาน พูดจากันได้ เดรัจฉานมันพูดไม่ได้ ถึงต้องใช้กำลังเข้าปะทะกัน โยมอยากเป็นยังงั้นหรือ”

“ไม่อยากครับ” คนตอบก้มหน้าดูพื้น

“มันซ้อมฉันประจำเลยแหละหลวงพ่อ สงสัยจะเป็นสัตว์เดรัจฉานมาเกิด” นางเข้าถือโอกาสฟ้องและตำหนิสามีไปด้วย

“ก็โยมมันร้ายกาจนักนี่ ปากคอยงะตะไกรโรงพยาบาล นี่อาตมาไม่ได้เข้าข้างโยมบายนะ” ท่านพระครูพูดอย่างเหลืออด

“ถึงว่าชิครับหลวงพ่อ ผมถึงได้เบือมันนัก อยากจะทิ้งไปหาเมียใหม่ ก็สงสารลูกๆ”

“เอาละๆเลิกพูดเลิกทะเลาะกันเสียที ต่อไปนี้ก็ทำตัวเสียใหม่

นะโยมเข้า ส่วนโยมบ่ายก็ห้ามทำร้ายกันแบบนั้น ค่อยๆพูด ค่อยๆ
จากันเดี๋ยวอาตมาจะช่วยอบรมให้” แล้วท่านจึงพูดกับนางเข้าว่า

“โยมต้องปรับปรุงตัวเสียใหม่ละ ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีของ
ลูกๆ อีกหน่อยก็จะเป็นയാคนขายคนแล้ว อย่าให้ลูกหลานมาถอน
หงอกเอาได้ ประการแรกโยมต้องเลิกเล่นไฟอย่างเด็ดขาด อาตมา
รู้ว่ามันทำยาก เพราะคนที่ถูกฝึการพนันเข้าสิ่งนั้นมันจะเลิกไม่ได้”

“นั่นซีจะหลวงพ่อบอกตามตรงว่า ฉันคงออกแตกตายแน่ๆ
หากไม่ได้เล่น บางวันฉันก็คิดจะเลิก แต่มันก็เลิกไม่ได้ ข้าไฟเขา
มาตาม”

“ทีนี้ถ้าเขามาตาม ก็บอกให้ไปหาอาตมาที่วัดนะ ไปตั้งวง
กันที่วัดโน่น บอกเขาอย่างนั้นละ แล้วโยมก็ควรจะไปอยู่วัดสักกระยะ
หนึ่ง ไปอบรมจิตใจให้กิเลสตัณหามันเบาบางลงเสียบ้าง”

“คิดบ่ายเขาจะยอมให้ฉันไปหรือเปลาก็ไม่รู้” คราวนี้นาง
เปลี่ยนจาก ใ้ มาเป็น ทิด

“อើย เข็ญเลย เข็ญไปวันนี้พรุ่งนี้เลย ถ้าไปแล้วจะทำให้
แกดีขึ้น จะไปอยู่นานๆก็ได้ ข้าไม่ว่าหรอก ช่วยตัดสันดานให้มัน
หน่อยนะครับหลวงพ่อบอก” คนเป็นสามีถือโอกาสฝากฝัง

“ตกลง จันพรุ่งนี้โยมเตรียมข้าวของไปอยู่วัดได้” แล้วหัน
ไปพูดกับนายบ่ายว่า

“แนใจนะว่าจะไม่ไปตามกลับมา ประเดี๋ยวไม่ทันถึงสามวัน
ก็จะไปบอก แม้อีหนูกลับบ้านเถอะ ลูกๆมันคิดถึง ที่แท้ตัวเองนั้น
แหละคิดถึงแต่เอาลูกบังหน้า อาตมาเห็นมาหลายรายแล้ว”

“คงไม่หรอกครับหลวงพ่อบอก ผมกับลูกๆคงจะสบายขึ้น เพราะ
อย่างน้อยๆก็ไม่ต้องถูกมันด่าตอนฝึการพนันเข้า”

“ต่อไปนี่ผีไม่เข้าแล้ว ข้ารับรองได้” นางเข้ารีบบอกสามี

ด้วยยังแสบปากแสบคอไม่หาย

“ดีแล้ว โยมต้องเลิกให้ได้นะ เพราะการพนันมันเป็น
อบายมุข”

“อบายมุขคืออะไรจะหลวงพ่อ”

“คือเหตุแห่งความเสื่อม หรือเหตุแห่งความฉิบหาย มี ๖
ประการ คือ เสพสุราและของมีเมา ๑ เที่ยวกลางคืน ๑ เที่ยว
ดูการละเล่น ๑ เล่นการพนัน ๑ คบคนชั่วเป็นมิตร ๑ และเกียจ
คร้านการงาน ๑ ทั้งหกประการนี้ หากใครประพฤติปฏิบัติ บุคคล
นั้นจะไม่ประสบกับความเจริญรุ่งเรือง ในกรณีของโยมก็เช่นกัน ขึ้น
ไม่เลิกเล่นไฟ รับประทานหนึ่งต้องหมดเนื้อหมดตัว คนโบราณเขา
สอนไว้ว่า โจรปล้นสิบครั้งก็ยิ่งดีกว่าไฟไหม้ เพราะบ้านและที่ดิน
ยังเหลือ ไฟไหม้สิบครั้งก็ยิ่งดีกว่าเล่นการพนัน เพราะบ้านใหม่แต่
ที่ดินยังอยู่ แต่การพนันนั้นหมดทั้งบ้านทั้งที่ โยมเคยเห็นไหมที่
เศรษฐีต้องกลายเป็นยาจก เพราะถูกผีการพนันเข้าสิง โยมอยาก
เป็นอย่างนั้นใช่ไหม”

“แต่ฉันไม่ใช่เศรษฐีนี้หนา” นางเข้าเถียงไปข้างๆ

“ฟังมันเถอะหลวงพ่อ แล้วอย่างนี้จะไม่ให้ผมอยากเตะมัน
ได้ยังไง” นายบ้ายพูดอย่างหมั่นไส้เมียเต็มแก่

“จริงๆนะโยมเข้า โยมนี้กวนโทสะเขาจริงๆนั้นแหละ
อาตมาเองก็ชักเบื่อกับโยมแล้ว ก็ในเมื่อเศรษฐียังหมดเนื้อ
หมดตัว แล้วคนที่ไม่ใช่เศรษฐี จะไม่แย่ยิ่งกว่าหรือ ยังมีหน้ามา
เถียงอีก”

“เอาเถอะจะ ฉันทอมแพ้ ตกลงฉันจะเลิกเล่นไฟอย่างเด็ด
ขาด แต่เรื่องไปอยู่วัดขอคิดดูก่อน อ้อ แล้วที่หลวงพ่อบอกจะช่วย
ฉันไม่ให้ตกนรกนะ หลวงพ่อบอกช่วยได้จริงๆหรือ แล้วนรกที่ว่า มัน

มีอยู่จริงๆใช่ไหม” นางเช่าถามอย่างสนใจ

“อาตมาช่วยได้ก็แค่บอกทางให้ว่า ทางนี้ไปนรก ทางนี้ไปสวรรค์ เมื่อรู้แล้วโยมจะยังเลือกไปนรก อาตมาก็ช่วยอะไรโยมไม่ได้ โยมต้องช่วยตัวเอง ทำกรรมแทนกันไม่ได้”

“แล้วนรกมันมีจริงๆอย่างที่คนเขาเชื่อกันหรือจ๊ะ” นางถามอีก

“ถามอย่างนี้ แปลว่าโยมไม่เชื่อใช่ไหม”

“ก็เชื่อเหมือนกัน แต่ไม่ค่อยมั่นใจนัก”

“ถ้าโยมอยากมั่นใจ ก็ต้องปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ถ้าตั้งใจปฏิบัติอย่างเอาจริงเอาจัง เมื่อบรรลุญาณที่ ๑๓ เมื่อไร เมื่อนั้น โยมก็จะไม่สงสัยเรื่องนรกสวรรค์อีกต่อไป ถ้าอยากรู้ก็ต้องลงมือพิสูจน์ด้วยตนเอง”

“ญาณ ๑๓ คืออะไรจ๊ะ”

“คือ โคตรกญาณ ใครปฏิบัติได้ถึงญาณนี้ ก็จะเลิกสงสัยเรื่องการมีอยู่ของนรกสวรรค์ ถ้าบรรลุถึงญาณ ๑๖ ก็จะได้เป็นพระอรหันต์ระดับต้นที่เรียกว่า พระโสดาบัน เอาเถอะ พูดไปโยมก็ไม่เข้าใจหรอก ของอย่างนี้ไม่อาจเข้าใจได้ด้วยคำพูด ต้องลงมือปฏิบัติถึงจะเข้าใจ ถ้าโยมอยากพิสูจน์เรื่องนรกสวรรค์ ก็ต้องปฏิบัติให้ได้ถึงญาณ ๑๓”

“ไม่มีวิธีอื่นเลยหรือหลวงพ่อ คือรู้โดยวิธีอื่นนะจ๊ะ”

“มี วิธีที่วุ่นนี่คือ ให้ลองตายดู ถ้าอยากรู้ก็ลองตายเดี๋ยวนี้เลยก็ได้ รับรองได้เห็นนรกแน่”

“โธ้ย ไม่เอาหรอกหลวงพ่อ ฉันไม่กล้าลอง กลัวมันจะตายจริงๆ” นางรีบปฏิเสธ

“ในเมื่อไม่กล้าลอง แล้วจะรู้ได้ยังไง อยากรู้มันก็ต้องลองจริงๆไหมโยม” ท่านถามนายปาย

“จริงครับ แต่สำหรับผม ผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์เลยครับ หลวงพ่อ เชื่อโดยไม่ต้องลอง”

“ทำไมโยมถึงเชื่อล่ะ”

“เพราะผมเชื่อพระพุทธเจ้า นะครับ ที่เชื่อเพราะมันใจว่า ท่านไม่ได้หลอกหลวง ท่านจะมาหลอกหลวงเราเพื่อประโยชน์อะไร จริงไหมครับหลวงพ่อ”

“แหม พุดเข้าที่ นี่แหละเขาถึงเรียกว่าคนฉลาด หรือโยม เข้าว่ายังไง”

“งั้นก็แปลว่าฉันงมงายไหม หลวงพ่อว่าฉันงมงายไหม” ถามอย่างไม่พอใจ

“อันนี้โยมคิดเอาเอง เอาละจะตีสองแล้ว อาตมาเห็น จะต้องกลับเสียที” ท่าน ฐิติ โดยไม่ต้องดูนาฬิกา นายสมชายนั่ง สัปหงกอยู่ใกล้ๆ ได้ยินว่าท่านจะกลับก็ตาสว่าง

“อย่าลืมนะโยมเข้า เลิกเล่นไฟ แล้วโยมบ่ายก็เลิกทุบตีเมีย” ท่านกำชับสองนิ้วเมีย

“แต่ถ้ามันยังขี้เล่นอีกล่ะครับ หลวงพ่อจะให้ผมทำยังไง”

“ก็ปรุงยาให้กินซิ พริกขี้หนูโขลกกับเกลือ จะยากอะไร” ท่านพระครูบอกเคล็ดลับในการปราบผีการพนัน นางเช่ารีบยืนยัน ด้วยเสียงหนักแน่นว่า

“เลิกจะหลวงพ่อ ฉันเลิกเด็ดขาด ทิตบายอย่าให้ฉันกินยานั้นอีกเลย ฉันเข็ดแล้วจะ”

ซากลับ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงใช้เวลาเพียงยี่สิบนาทีก็ถึงวัด กระนั้นก็เป็นเวลาตีสองพอดี นายสมชายวงงเสียจนไม่อยากจะวิเคราะห์หาเหตุผลว่า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เขาจัดการปิดประตูกุฏิ แล้วล้างมือล้างเท้าขึ้นนอน พอหัวถึงหมอนก็หลับเป็นตาย

๕๙

ตาเหล็งฮ้วย

“ผลการไล่ผีเมื่อคืนเป็นอย่างไรบ้างครับหลวงพ่อ” อาจารย์ชิตถามหลังจากสอบอารมณ์เสร็จแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิจึงเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้เขาฟังอย่างละเอียด แล้วสรุปว่า

“โชคดีที่อาตมาได้วิชาพิสูจน์ผีมา ถึงได้รู้เดี๋ยวนั้น สมัยที่ผีตาเหล็งฮ้วยมาเข้ายายเภา ต้องพิสูจน์อยู่หลายวันเพราะตอนนั้นยังไม่ได้วิชา” ท่านหมายถึงวิชา เห็นหนอ

“จะเป็นการรบกวนมากไปหรือเปล่าครับ หากผมจะนิมนต์ให้หลวงพ่อเล่าเรื่องตาเหล็งฮ้วย เพราะหลวงพ่อเคยเกริ่นๆไว้แล้ว ตอนเล่าเรื่องยายสะอั้ง” บรูช้วยหกลีบถามอย่างเกรงใจ

“โยมอยากฟังหรือ”

“ครับ ผมอยากฟัง ฟังหลวงพ่อเล่าแล้ว รู้สึกเพลินจนลืมปวดแผลนะครับ” เขาว่า

“อ้อ ลืมปวดก็ได้ด้วย งั้นก็น่าจะลืมน้อยๆนะ” ท่านสัพยอก

“ครับ ถ้าหลวงพ่อเล่าบ่อยๆผมก็คงลืมน้อยๆได้” อดีตอาจารย์สนองด้วยได้โอกาส

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็จะเล่าให้ฟังเสียเลย เรื่องนี้เกิดก่อนเรื่องยายสะอั้งปีหนึ่ง ตอนนั้นอาตมาอยู่ที่วัดพรหมบุรี ยังไม่ได้มาอยู่ที่วัดนี้”

“หลวงพ่อกำลังอยู่วัดนี้ปีอะไรครับ”

“ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ก่อนหน้านั้นอยู่ที่วัดพรหมบุรี เรื่องของตาเหล็งช่วยเกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๙ อาตมาจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันโกน รุ่งขึ้นจะเป็นวันสารทไทย อาตมาก็ออกบิณฑบาตตามปกติ อาตมาออกบิณฑบาตเวลาหกโมงเช้าทุกวัน ในวันเกิดเหตุพ่อกออกประตูวัดมา ก็เห็นคนแขวนโตงเตงอยู่บนต้นหมากเฒ่า โยมรู้จักต้นหมากเฒ่าไหม ผลมันเล็กๆเท่าไข่แมงดา กินอร่อย อมเปรี้ยวอมหวาน สมัยเด็กๆอาตมาชอบกิน” ท่านถามคนฟัง

“ไม่รู้จักครับ” บุรุษวัยหกสิบตอบ

“เอาละ ไม่รู้จักไม่เป็นไร ทางเชียงใหม่คงไม่มีต้นไม้ชนิดนี้ ถึงภาคกลางก็หายากแล้ว เพราะคนขยันตัดไม้ทำลายป่ากันเหลือเกิน ไม้หลายชนิดต้องสูญพันธุ์ไปเพราะความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ อีกหน่อยเถอะ แผ่นดินจะกลายเป็นทะเลทราย ถ้าไม่ลดละความเห็นแก่ตัวลง ไร่รวงได้เห็นทะเลทรายแน่” ท่านพระครูท่านายทนายทัก

“เรื่องอย่างนี้พูดยากครับหลวงพ่อก เนื่องจากผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นคนใหญ่คนโตทั้งนั้น เจ้าหน้าที่ก็เลยทำงานได้ไม่เต็มความสามารถ เพราะมักจะไปขัดผลประโยชน์ของผู้มีอิทธิพล ก็เลยต้องทำเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ เพื่อความปลอดภัยของตัวเองและลูกเมีย คนทุกวันนี้ไม่ค่อยจะกลัวบาปกลัวกรรม ไม่มีหิริโอตตปปะกันเลย” บุรุษสูงวัยพูดพลางทอดถอนใจ

“มันเป็นกรรมของเขาแหละโยม คนพวกนี้ถ้าจะเปรียบก็เหมือนคนที่เห็นกงจักรเป็นดอกบัว ต่อเมื่อกฎแห่งกรรมทำหน้าที่เมื่อไร เมื่อนั้นเขาก็จะรู้ว่ากงจักรก็คือกงจักร คนทำชั่วก็ต้องได้ชั่ว วันยังค่ำ โยมคอยดูไปก็แล้วกัน เอาละ ทีนี้มาเล่าเรื่องตาเหล็งช่วย

ต่อ พออาตมาเห็นคนห้อยโตงเตงอยู่บนต้นหมากเฒ่า ก็เข้าไปดูใกล้ๆ โอ้โฮ น่ากลัวเชียว ตาถลนไปนอกมา ลึนห้อยยาวตั้งคืบ”

“แล้วหลวงพ่อกลับหรือเปล่าครับ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงตอบตามตรงว่า

“กลัวชิ ทำไมจะไม่กลัว เพราะตอนนั้นยังไม่ได้วิชา แต่ต่อมาหลังจากได้วิชาพิสูจน์ผีแล้ว อาตมาก็เลิกกลัวผี เพราะไม่มีอะไรน่ากลัว คนบางคนยังน่ากลัวเสียยิ่งกว่าผี จริงไหม”

“จริงครับ แล้วหลวงพ่ทำอะไรครับ วิ่งหนีหรือเปล่า”

“ก็อยากวิ่งเหมือนกัน แต่เกรงใจผ้าเหลือง เป็นพระวิ่งไม่ได้นะโยม มันผิดวินัย อาตมาจึงไม่วิ่ง ได้แต่เดินเร็วๆ ไปบอกคนในตลาดให้มาช่วยกันเอาศพลง โยมจำวันนะ วิธีเอาศพคนที่ผูกคอตายลงนั้น อย่าไปแก้เชือก ห้ามแก้เชือกเด็ดขาด แต่ให้ใช้มีดโต้ฟันจนเชือกขาดแล้วศพหล่นลงมาเอง อาตมาก็แนะนำวิธีให้เขาพอศพหล่นลงมา จึงได้รู้ว่าเป็นตาเหล็งฮ้วย เลยไปตามเจ้เจีย หลานสาวแก่ที่ขายของอยู่ในตลาดปากบางมาดู เจ้แก่ก็เอาศพไปฝังตามประเพณี”

“ทำไมแกถึงผูกคอตายครับ” อาจารย์ชิตถาม

“ตอนนั้นยังไม่มีใครทราบสาเหตุ แต่ตอนที่แกมาเข้ายายเภา อาตมาถามถึงได้รู้ แกบอกอาตมาว่า แกน้อยใจที่หลานสาวคือเจ้เจียไม่ให้เงินซื้อผืนสุบ เลยผูกคอตาย ซึ่งก็ตรงกับที่เจ้เจียแกสันนิษฐานเอาไว้ เจ้เจียเล่าว่า ตาเหล็งฮ้วยเป็นพี่ชายของเตี้ยแก่ หนีมาจากเมืองจีนเมื่อสี่สิบปีก่อน มาอยู่กับน้องชายคือเตี้ยของแก พอเตี้ยแก่ตายก็เลยอยู่กับแก”

ตั้งแต่มาอยู่เมืองไทย ตาเหล็งฮ้วยไม่คบหาสมาคมกับใคร แล้วก็พูดไทยไม่ได้ ตอนหลังเจ้แก่จับได้ว่าลุงติดฝิ่น และขโมยเงิน

แกไปซื้อฝิ่นสูบทุกวัน ก็เลยเก็บเงินไว้อย่างมิดชิด ไม่ให้ลุงขโมยได้ ตาเหล็งช่วยเมื่อขโมยไม่ได้ก็เปลี่ยนมาขอแทน แจ็กแกก็ไม่ให้ พออดฝิ่นมากๆ ตาแป๊ะคงจะกลุ้มใจ ก็เลยผูกคอตาย”

“แสดงว่า แกเจตนาฆ่าตัวตายใช่ไหมครับ แบบนี้ก็ต้องตกนรกสิครับ” คนฟังออกความเห็น

“ถูกแล้วโยม ตาเหล็งช่วยไปตกนรก ที่อาตมาทราบเพราะแกเป็นคนบอกตอนที่มาเข้ายายเกา รายนี้ผีจริงมาเข้า จะเรียกว่าฝิ่นราก็ได้ เพราะหนีเขามาจากเมืองนรก”

“หนีมาอย่างไรครับ แกบอกหรือเปล่า”

“บอกละเอียดเลยแหละโยม พอแกตายครบปีก็มาเข้ายายเกา วันนั้นตรงกับวันโกน รุ่งขึ้นจะเป็นวันสารท ซึ่งตรงกับวันที่แกผูกคอตายครบปีพอดี ประมาณตีหนึ่ง คนเขามาตามอาตมาไปช่วยไล่ผี บอกว่ายายเกาถูกผีเข้า อาตมาก็ไปกับเขา พอถึงบ้านก็เห็นยายเกานอนหลับตาส่งภาษาจีนลึกลับเลย เป็นเสียงผู้ชายแก ๆ ไม่ใช่เสียงยายเกา อาตมาฟังไม่รู้เรื่อง คนอื่น ๆ ก็ไม่รู้ เลยไปตามตาแป๊ะเล่งเจียมาจากตลาด ให้มาช่วยเป็นล่าม อาตมาก็สัมภาษณ์ตาเหล็งช่วย โดยผ่านล่ามคือตาแป๊ะเล่งเจีย”

“อาตมาถามว่าแกเป็นใคร มาจากไหน แกก็ตอบผ่านล่ามว่า แกชื่อตาแป๊ะเหล็งช่วย ที่ผูกคอตายใต้ต้นหมากเฒ่าเมื่อปีกลาย อาตมาถามถึงสาเหตุที่ผูกคอตาย แกก็ว่า น้อยใจหลานสาวที่ไม่ให้เงินซื้อฝิ่นสูบ ตอนนี้อยู่ในนรก อยู่กับช่วยเสียเก้าชื่อมด โยมรู้ไหมว่านรกอยู่ที่ไหน” ท่านถามคนฟัง

“ไม่ทราบครับ คนเฒ่าคนแก่เขาเคยบอกว่า นรกอยู่ใต้ดินใช่ไหมครับ”

“นั่นสิ อาตมาก็เคยเชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน ถึงกับลงทุน

ขุดดู แต่ไม่ยกเจอนรก เจอแต่ไส้เดือนกับกิ้งกือ” คนฟังหัวเราะแล้วถามว่า

“แล้วหลวงพ่อกถามตาเป๊ะหรือเปล่าครับ ว่านรกอยู่ตรงไหน”

“ถามซิ แกตอบว่ายังไงรู้ไหม”

“ไม่ทราบครับ”

“แกตอบว่า ก็อยู่ตรงที่ที่แกผูกคอตายนั้นแหละ แกยังเห็นอาตมาเดินไปบิณฑบาตทุกวัน แกว่า แกทักอาตมา แต่อาตมาไม่พูดกับแก ก็อาตมาไม่รู้เห็นว่าแกทัก ถ้ารู้ก็ต้องคุยกันแล้วจริงไหม”
ท่านถาม

“คงจริงมังครับ” บรูษสูงวัยตอบ

“อาตมาก็เลยถามอีกว่า นรกเป็นยังไง นรกมีจริงหรือ แกก็ว่ามีจริง แกกับช่วยเสียเถົาที่ซื่อมด ถูกเขาทำโทษทุกวัน เขาเขียนจนแขนขาขาด พอขาดแล้วมันก็มาต่อกันใหม่อีก เป็นอย่างนี้ทุกวันๆ อันนี้ภายหลังอาตมาได้ตรวจสอบกับคัมภีร์พระไตรปิฎก ปรากฏว่ามีข้อความคล้ายๆกัน อย่างเช่น ในเล่มที่ ๑๔ ถ้าอาตมาจำไม่ผิดนะ ในเล่มที่ ๑๔ ที่อธิบายสภาพของมหานรกแล้วก็จะสรุปลงท้ายว่า สัตว์นั้นย่อมเสวยเวทนาอันเป็นทุกข์กล้า เจ็บแสบ อยู่ในมหานรกนั้น และยังไม่ตายตราบเท่าบาปกรรมยังไม่สิ้น อันนี้เหมือนกับที่ตาเป๊ะเหลือช่วยเล่าว่า เขาเขียนจนแขนขาขาดขาด แล้วมันก็มาต่อกันใหม่ คงจะเป็นทำนองเดียวกันนี้ โยมเห็นด้วยไหม”

“เห็นด้วยครับ แล้วหลวงพ่อกถามแกหรือเปล่าครับว่ามาเข้ายายเภาได้ยังไง”

“ถามซิ แกว่าหนีเขามา วันโกนวันพระเขาหยุดลงโทษทัณฑ์เพื่อให้พวกสัตว์นรกไหว้พระสวดมนต์ และเจริญสติปัญญา ๔ อันนี้ก็มาตรงกับที่ยายสะอั้งเล่าในปีถัดมาหลังจากที่อาตมาย้ายมา

อยู่วัดนี้แล้ว มันก็แปลกนะ หรือโยมว่ายังไง” ประโยคหลังเป็นคำถามเช่นเคย

“ครับ ผมก็ว่าแปลก แปลกแต่จริง ผมเชื่อครับว่าเป็นเรื่องจริง บางคนอาจจะไม่เชื่อ แต่ผมเชื่อ”

“รู้สึกว่ายอมจะเชื่อง่ายจริงนะ ระวังเถอะ คนที่เชื่ออะไรง่าย ๆ มักจะถูกหลอก” ท่านเฝ้า

“หลวงพ่อก็ไม่เชื่อหรือครับ” เขาย้อนถาม

“ตอนแรกก็ยังไม่เชื่อ เพราะอาตมาเป็นคนเชื่ออะไรยาก ต้องพิสูจน์ให้เห็นดำเห็นแดงกันเสียก่อนถึงค่อยเชื่อ”

“แล้วที่แกบอกว่ายู่กับช่วยเสียเถ่าที่ชื่อมดนั้น ใครครับ”

“อาตมาถามตาแป๊ะที่เป็นล่ำมดู เขาบอกช่วยเสียเถ่าแปลว่าสมภาร ตาเหล็งช่วยบอกอยู่กับสมภารที่ชื่อมด เรื่องนี้อาตมาไม่รู้มาก่อน ก็ได้ไปสืบถามคนเฒ่าคนแก่ดู ก็ได้ความอย่างเดียวกัน แสดงว่าเรื่องนี้เชื่อถือได้ คนแรกที่ถามก็คือ ยายของอาตมาเอง ยายเล่าว่า สมภารมดตายไปเมื่อห้าสิบปีก่อน ตอนนั้นอาตมายังไม่เกิด ท่านเป็นสมภารอยู่วัดพรหมนคร ที่ตายเพราะผูกคอตายแบบเดียวกับตาเหล็งช่วย อาตมาก็ได้ข้คิดอีกอย่างหนึ่งว่า ทำกรรมอย่างเดียวกัน ก็ต้องไปเกิดด้วยกัน สมภารมดกับตาเหล็งช่วยไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ได้ผูกคอตายเหมือนกัน เลยไปได้รู้จักกันในนรก มันก็แปลกดีนะโยมนะ”

“ครับ แปลกมากทีเดียว ถ้าอย่างนั้น พวกที่ร่วมวงกันดื่มเหล้า เม้าเข้าเม้าเย็นด้วยกัน พอตายก็คงไปอยู่ในกระทะทองแดงใบเดียวกันใช่ไหมครับ” บรูซสูงอายุถาม

“มันก็จะเป็นอย่างนั้นมั้ง อาตมาก็ยังไม่เคยดื่มเหล้าสักที ตั้งแต่บวชมานี้ ยังไม่เคยดื่มเลยสักหยดเดียว” แล้วท่านก็หัวเราะ

หึหึ คนฟังหัวเราะตามแล้วถามว่า

“ทำไมสมภารมตจึงผูกคอตายครับ”

“ยายเล่าว่า ท่านกลัวมใจ แก้ปัญหาไม่ได้ เลยผูกคอตาย คือ ญาติโยมเขาบริจาคเงินเพื่อสมทบทุนสร้างโบสถ์ เสร็จแล้วพวกกรรมการเอาเงินไปใช้หมด พอญาติโยมเขามาทวงกับท่านว่าเมื่อไรจะสร้างโบสถ์เสียที ท่านหาทางออกไม่ได้ ในที่สุดเลยตัดสินใจผูกคอตาย”

“ไม่น่าเลยนะครับ อุตส่าห์บวชมานาน กระทั่งได้เป็นสมภาร พอตายกลับไปตกนรก น่าอนาถใจเหลือเกิน” เจ็บกันไปพักหนึ่ง คนเป็นอาจารย์จึงถามขึ้นว่า

“แล้วหลวงพ่อใช้วิธีไหนไล่ผีตาหลังัวช่วยครับ ปรงยาให้กิน แบบยายเช่าหรือเปล่า”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้ซี ผีจริงกับผีปลอมจะใช้วิธีเดียวกันได้ยังไง อาตมาก็ถามแกว่า ที่มาเข้ามายายภานี้ต้องการอะไร แกก็ว่าจะมาบอกอาตมาให้ช่วยไปบอกหลานสาวแกว่า ไม่ต้องทำบุญกวอดน้ำไปให้ เพราะแกไม่ได้รับ ถ้าจะให้แกได้รับต้องเจริญกรรมฐาน แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ อาตมาก็รับปากว่าจะบอกให้ แกก็ขอบอกขอบใจอาตมา แล้วบอกจะต้องรีบกลับแล้ว ประเดี๋ยวเขารู้ว่าหนีมาจะถูกทำโทษ พอแก่ล่าลาเสร็จ ยายภาก็แน่นิ่งไป ครูหนึ่งก็ลืมนตา พอเห็นอาตมาก็รีบลุกขึ้นนั่ง ถามว่าหลวงพ่อมาyingดึกๆดื่นๆ อาตมาบอกว่ามาไล่ผีให้แก แกก็ไม่เชื่อหาว่าอาตมาล้อเล่น อาตมาถามแกต่อหน้าคนอื่นงๆว่า โยมเภา เจี้ยะบั้ง แปลว่าอะไร แกบอกไม่ทราบเจ้าคะ ก็สรุปความได้ว่า ผีจริงนั้นไม่ต้องไล่ เขามาถูระพอเสร็จถูระเขาก็ออกเอง”

“พอรุ่งเช้า อาตมาก็ไปหาเจ็เจี้ยบอก เจ็ อาแปะลื้อมาเข้า

ยายเกา สั่งให้ลื้อเจริญกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ เจ้เจี้ยแคะ ตะคอกใส่อาตมาว่า กรรมฐานกรรมไหนอะไร อ้าวะไม่สนใจหรอก เสียเวลาทำมาหากิน แหม พอแกพูดยั้งนี้ อาตมาเลยรีบกลับวัดเลย”

“ตกลงตาเหลืองช่วยก็เลยไม่ได้รับส่วนกุศลจากหลานสาว น่าสงสารแคะนะครับ”

“นั่นซี อาตมาก็ได้ข้อคิดอีกอย่างหนึ่งว่า บุญกุศลนั้น เรา จะต้องสร้างของเราเอง อย่าไปหวังคอยว่าลูกหลานจะส่งให้หรืออุทิศ ไปให้ตอนตาย คนเดี๋ยวนีเขาไม่ค่อยเข้าวัด ไม่ค่อยคิดสร้างความดี แล้วจะเอาบุญกุศลที่ไหนไปอุทิศให้คนอื่น โยมว่าจริงหรือเปล่า”

“จริงครับ ผมว่าตัวของตัวเองก็ยิ่งจะเอาไม่รอด ประสาอะไร จะไปช่วยคนอื่น ผมไม่หวังรอรับส่วนบุญจากใครหรอกครับ ผมจะ สร้างของผมเอง ที่จริงผมน่าจะชอบใจโรคภัยไข้เจ็บของผมนะครับ ถ้าผมไม่ป่วย ป่านนี้ก็คงไม่คิดเข้าวัด”

“แต่การเข้าวัดก็ไม่ได้หมายความว่าจะมาสร้างบุญสร้างกุศล กันหมดทุกคนหรอกนะโยม บางคนก็เข้าวัดมาทำธุรกิจกับพระ เช่น มาขายของ มาขอห่วย พวกนี้มาวัดบ่อย แต่ไม่เคยเอาธรรมะกลับไปบ้าน ถึงคนที่อยู่กับวัดเองก็เถอะ ไม่งั้นยายสะอั้งคงไม่บอกอาตมา ว่า พระก็ไปตกนรก” ท่านพระครูหยิบยกเรื่องจริงขึ้นมาพูด

“ครับ หรืออย่างสมภารมดที่หลวงพ่อเล่าก็เหมือนกัน พูดถึงเรื่องพระตกนรกนี้ ทำให้ผมนึกถึงมหาเสมียน องค์นี้ผมก็คิดว่า ไม่พ้นอเวจีนรก พระที่เสพเมถุนนี้ต้องตกนรกอเวจีใช้ไหมครับ”

“ในพระวินัยบอกไว้อย่างนั้น” ท่านเจ้าของกุฎิกุล่าวอ้าง พระวินัย

“ครับ ผมว่าป่านนี้มหาเสมียนก็คงชดใช้กรรมอยู่ในอเวจี นรก คงอีกนานกว่าจะได้หลุดได้เกิด คนชั่วนี้บางทีฟ้าดินก็ลงโทษ

นะครับหลวงพ่อ ลงโทษทันตาเห็นเลย มหาเสมียนที่ว่านี้ท่านเสพ
เมณฺฑนครับ พวกชาวบ้านเขารู้ เขาเห็น ก็ไปฟ้องเจ้าอาวาส เจ้า
อาวาสท่านก็บอกไม่รู้จะจัดการอย่างไร เพราะท่านไม่เห็นกับตาว่า
เขาผิดจริง แต่พอเวลาคนเขามานิมนต์ท่านไปดู ท่านก็ไม่ยอมไป
อ้างว่าเดี๋ยวจะเป็นอาบัติ มหาเสมียนก็ได้ใจ กำเรียบเสบสานเป็นการ
ใหญ่ วันหนึ่งกำลังเสพเมณฺฑนกับชื้ออยู่ในโบสถ์ ปรากฏว่าฟ้าผ่าลง
มา ตายทั้งคู่เลยครับ พวกชาวบ้านพากันสมน้ำหน้า แบบนี้เขา
เรียกว่า ฟาดินลงโทษ ไซ้ไหมครับหลวงพ่อ”

“ก็คงเป็นอย่างนั้น ฟาดินคงรำคาญที่เจ้าอาวาสไม่มีหน้ายา
พระลูกวัดทำผิดขนาดนั้น ยังไม่ดำเนินการให้เป็นเรื่องเป็นราว
ปล่อยให้ชาวบ้านเขาตำหนิติฉินอยู่ได้ อาตมายอมไม่ได้นะ ถ้า
เรื่องอย่างนี้เกิดในวัดอาตมา อาตมาต้องจัดการ ไม่งั้นก็ทำให้คนเขา
เสื่อมศรัทธา”

“นั่นซิครับ แล้วพระแบบนี้ก็มีมากขึ้นทุกวัน บางวัดเจ้า
อาวาสเป็นเสียเอง นี่ผมไม่ได้ใส่ร้ายพระนะครับหลวงพ่อ ผมมีหลัก
ฐาน มีพยานยืนยัน” อดีตอาจารย์พูดออกตัวไว้อ่อน

“อาตมาก็ยังไม่ได้ว่าอะไรโยมนี้นา” ท่านพระครูพูดด้วย
เสียงปกติ

“ครับ ถ้าเพื่อหลวงพ่อจะว่า ผมก็มีพยานหลักฐานครับ
หลวงพ่ออย่าหาว่าผมเอาพระมานินทานะครับ”

“อาตมาไม่ว่าหรอกหน้า โยมสบายใจได้ ไม่ต้องกลัวว่า
อาตมาจะเข้าข้างพระ ถึงเป็นพระก็ไม่เข้าข้างพระ อาตมาไม่เข้า
ข้างคนผิดอยู่แล้ว” เมื่อท่านพูดเช่นนั้น อาจารย์ชิตจึงเล่าต่ออีกว่า

“เจ้าอาวาสองค์นี้ท่านมีตำแหน่งด้วยนะครับ คือเป็นถึงเจ้า
คณะจังหวัด เห็นคนเขาเล่าว่าตำแหน่งนี้ก็ชื้อมา อันนี้ผมไม่มั่น

ใจนะครับว่าจะจริงหรือเปล่า ไม่ทราบจริงๆว่าสมณศักดิ์ก็มีการซื้อขายกันด้วย หลวงพ่อทราบหรือเปล่าครับ” เขาถามท่านพระครู

“ไม่ทราบ อาตมาก็เคยได้ยินคนเขาพูดกันทำนองนี้ จะเท็จจริงยังไงอาตมาไม่ทราบ แล้วก็ไม่ใช่ขอออกความเห็นใดๆ คงไม่ว่ากันนะ”

“ครับ แต่ผมภาวนาขออย่าให้เป็นความจริง ขอให้เรื่องคอร์รัปชั่น เรื่องกินสินบาทคาดสินบนมีอยู่เฉพาะในวงการศฤง์สิทธิ์เถิด อย่าได้มีอยู่ในวงการสงฆ์เลย สาธุ ผมขอภาวนา” บรูซวัยหกสิบยกมือขึ้นประนมขณะพูด สาธุ

“อาตมาก็ขอภาวนาอย่างนั้นเหมือนกัน ภาวนาขออย่าให้เกลือต้องจืดเลย เพราะถ้าเกลือจืด หนอนมันก็จะขึ้น ที่เขาเรียกว่าเกลือเป็นหนอน ใจล่ะ”

“นั่นสิครับ เพราะสงฆ์มีหน้าที่สอนคนให้ทำความดี แต่ถ้าคนสอนมาทำชั่วเสียเองแล้ว จะไปสอนใครเขาได้ สรุปเป็นว่า เจ้าอาวาสองค์ที่ผมเล่า ท่านมีตำแหน่งเป็นเจ้าคณะจังหวัดนะครับ แล้วก็คงได้มาโดยไม่ต้องซื้อ แม้ว่าท่านจะรวยมีเงินเป็นสิบล้าน ผากธนาการไว้ก็ตาม”

“วันหนึ่งเด็กลูกศิษย์วัดแกลไปปีนต้นมะพร้าวจะกินมะพร้าวอ่อน ขณะอยู่บนยอดมะพร้าว ก็มองเข้าไปในกุฏิท่าน ก็เห็นเข้ากลางวันแสบๆเสียด้วย แกลก็ไปบอกพวกกรรมการวัด พวกกรรมการก็เชื่อ เพราะรู้มานานแล้ว แต่เขาก็ไม่กล้าว่าอะไร เพราะเห็นว่าท่านเป็นถึงเจ้าคณะจังหวัด ก็พูดเป็นนัยๆว่าพวกเขาู้ ท่านก็กลุ้มใจ หน้าดำคล้ำหมอง ไม่มีสง่าราศี เวลาเขานิมนต์ไปงานต่างๆ ท่านก็นิ่งหน้าเศร้าไม่กล้าสบตากับใคร”

“ต่อจากนั้นอีกไม่นาน ท่านก็ถูกปล้นแล้วก็ถูกคนร้ายฆ่า

ตาย หลวงพ่อคงเคยได้ข่าวนะครับ เพราะเรื่องลงหนังสือพิมพ์ด้วย พอท่านถูกฆ่า พวกกรรมการไปค้นกุฏิท่าน พบจดหมายรักเป็นสิบๆ ฉบับ บางฉบับก็เขียนพรรณนาถึงความรักยังกับนิยายน้ำเน่า ผมก็เป็นกรรมการวัดด้วย อ่านแล้วต้องยอมรับว่า พวกสีกาเหล่านั่นเขียนจดหมายได้เก่งจริงๆ แล้วก็ยังได้ทราบอีกว่า ท่านมีเงินส่วนตัวฝากธนาคารไว้เกือบยี่สิบล้าน น่าเสียดายที่เงินทองเหล่านั้นช่วยท่านไม่ได้เลย ผมเห็นแล้วก็ได้แต่ปลงสังเวช” บุรุษสูงอายุพูดอย่าง สลดหดหู่ใจ ท่านเจ้าของกุฏิจึงปลอบเขาว่า

“อย่าคิดอะไรมากเลยโยม ขอให้ทำใจเถอะ ในอนาคตโยม จะยิ่งเห็นอะไรที่เลวร้ายมากกว่านี้ คนชั่วจะครองเมืองนะ ต่อไป เงินจะกลายเป็นพระเจ้า เหล็กที่ว่าแข็งแกร่งปานใด ก็จะถูกเงินจ้างให้อ่อนลงได้ เงินซื้อได้ทุกอย่าง อย่างเดียวที่ซื้อไม่ได้คือ กฎแห่งกรรม ถึงอย่างไร เงินก็ฝืนกฎแห่งกรรมไม่ได้”

“ครับ ก็ยังดีที่กรรมไม่คอร์ปชั่น หลวงพ่อครับ สงสัยคุณนี่ คงจะเป็น ยุคทองของคนชั่ว นะครับ” อาจารย์ชิตพูดพลางทอดถอนใจ

๖๐

ใช้หนี้กกระสา

เช้าวันพฤหัสบดีที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ หลังจากปฏิบัติกรรมฐานเป็นเวลาสองชั่วโมงแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลไปให้สรรพสัตว์และเจ้ากรรมนายเวร ก่อนที่ท่านจะกำหนด ลืมตาหอน ก็มีเสียงก้องดังอยู่ในโสตประสาท **วันนี้ใช้หนี้กกระสา วันนี้ใช้หนี้กกระสา** จับปล้นท่านก็ระลึกนึกถึงกรรมที่ได้ทำไว้กับเจ้านกตัวนั้น จึงตอบในใจว่า รู้แล้ว เอาเถอะเราขอชดใช้บาปที่เคยทำ กรรมที่เคยก่อ จะได้ไม่ต้องมีหนี้สินติดตัวไปในภพหน้าแล้วท่านจึงกำหนดลืมา เหลือเวลาอีกสิบห้านาทีสำหรับการเตรียมตัว พันโทวิชญ์จะมารับท่านไปในงานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ซึ่งนางสาวบงกชรัตน์เป็นผู้นิมนต์ไว้

เวลาหกโมงสิบห้านาที นายขุนทองก็ขึ้นมารายงาน

“หลวงลุงอะ ผู้พันมาแล้วอะ” ท่านเจ้าของกุฏิรับทราบ และชมว่า

“มาแล้วหรือ ตรงเวลาดีจริง” นายสมชายถ้อย่ามเดินลงมาก่อน เขาดีใจที่วันนี้ไม่ต้องทำหน้าที่ขับรถเพราะท่านพระครูบอกว่า ผู้พันรับอาสาขับรถมารับและมาส่ง ศิษย์วัดลงไปแล้วท่านพระครูจึงกำหนด ยืนหอน พร้อมกับลุกขึ้นยืน เมื่อเดินไปยังบันไดก็กำหนด เดินหอน เดินหอน และเมื่อก้าวลงบันได ท่าน

ก็กำหนด ยกหนอ เหยียบหนอ

อนิจจา...แม้จะมีสติรู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลาทุกขณะจิต แต่ในเมื่อถึงกาลที่อกุศลกรรมมาให้ผล ก็เกิดเหตุขึ้นจนได้ ท่านพลัดตกลงมานั่งพับเพียบแต่อยู่บนแท่นพักบันได รู้สึกปวดแปลบที่ขาข้างขวาและท่านก็รู้ว่ามัน หัก เรียบร้อยไปแล้ว เพราะกรรมที่เคยหักขานก!

เสียงเหมือนของหนักตกลงมา ทำให้นายสมชายเปิดประตูเข้าไปดู เห็นท่านเจ้าของกุฏินั่งพับเพียบอยู่บนแท่นพัก ชายหนุ่มก็พอจะเดาออกว่าเกิดอะไรขึ้น

“หลวงพ่อดกบันไดหรือครับ” ถามอย่างตกใจ

“เจ้ากรรมนายเวรเขามาทวง” ท่านพระครูตอบพลางกำหนด ปวดหนอ ปวดหนอ อยู่ในใจ

“แล้วเป็นอย่างไบบ้างครับ” ถามพลางวิ่งเข้าไปประคอง

“ไม่เป็นอะไรมากหรอก แค่น้ำหัก” ตอบหน้าตาเฉย

“น้ำหัก” นายสมชายพูดเสียงดังเมื่อได้ยินคำตอบ เขารีบเปิดประตูออกมารายงานพันโทวิชญ์

“ผู้พันครับ หลวงพ่อดกบันไดขาหัก” พันโทหนุ่มใหญ่รีบเข้ามาช่วยกันกับนายสมชาย ประคองท่านออกมานั่งยังอาสนะ อาจารย์ชิตต้องพักการเดินจงกรม แล้วเข้านั่งใกล้ๆด้วยความเป็นห่วง

“ผมจะนำท่านส่งโรงพยาบาลนะครับ” พันโทวิชญ์พูด ใจนั้นนึกกังวลว่า คงจะไปไม่ทันฤกษ์อย่างแน่นอน ท่านพระครูรู้ใจจึงว่า

“ไม่ต้องหรอกผู้พัน ยังไงๆอาตมาก็ต้องไปให้ทันฤกษ์เขาขอพักห้านาทีเท่านั้น” อาจารย์ชิตแย้งขึ้นว่า

“แต่หลวงพ่อกษาหักกะนะครับ จะทนต์ปวดไหวหรือครับ”

“ไหวหรือไม่ไหวอาตมาก็ต้องทน เพราะอาตมากำลังใช้หนี้กรรม โยมเห็นแล้วใช่ไหมว่า ทุกคนก็ต้องมีกรรมด้วยกันทั้งนั้น”

“ถ้าอย่างนั้น เมื่อเสร็จพิธีแล้ว ผมจะนำหลวงพ่อส่งโรงพยาบาลนะครับ” นายทหารพูดอย่างโล่งอก

“ไม่ต้อง ผู้พันไม่ต้อง อาตมาขอขอบใจในความปรารถนาดีของผู้พัน อาตมาตั้งใจไว้แล้วว่า จะชดใช้กรรม เดือนเดี๋ยวก็น่าจะเป็นปกติ” พูดจบท่านก็หลับตา สรรวมจิตให้ตั้งมั่น แล้วจึงร่าย คาถาพระโมคคัลลาน์ประธานกระดุก รักษาขาข้างที่หัก เสร็จแล้วจึงลืมตา บอกนายสมชายและนายทหารผู้หนึ่งว่า

“เรียบร้อยแล้ว ไปกันหรือยัง” คนทั้งสองเข้ามาจะประคองท่านให้ลุกขึ้น หากท่านห้ามไว้

“ไม่ต้อง อาตมาลุกเองได้” แล้วท่านก็ค่อยๆลุกขึ้น เมื่อเท้าแตะพื้น ความเจ็บปวดประดังขึ้นมาอีกเป็นร้อยเท่าทวีคูณ กระนั้นท่านก็แข็งใจเดิน แต่ละย่างก้าว สร้างความเจ็บปวดแก่ท่านจนแทบน้ำตาร่วง จึงจำต้องกำหนด ปวดหนอ ปวดหนอ อยู่ตลอดเวลา

“หลวงลุงแน่ใจหรือฮะว่าจะเดินไหว” นายขุนทองถามพลางเดินตามไปส่งที่รถ อาจารย์ชิตนั้นรู้สึกสงสารท่านจนอยากจะร้องให้ ท่านคงเจ็บปวดมากยิ่งขึ้นกว่าเขาปวดแผลหลายท่านัก

“แน่ใจซิ ว่าแต่ว่าเอ็งช่วยดูแลโยมเขาให้ดี วันนี้เข้าไม่ได้ออกบิณฑบาต เพราะฉะนั้นเอ็งต้องไปเอาอาหารที่โรงครัวมาให้โยมเขาทั้งมือเช้าและมือเพล อย่าเอาแต่นอนล่ะ” ท่านแสดงความห่วงใยคนป่วย ทั้งที่ท่านเองก็กำลังเผชิญกับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัส เห็นท่านเดินเกือบเหมือนคนปกติ เพียงแต่ช้ากว่า พันโทหนุ่มใหญ่ จึงคิดว่าขาของท่านคงไม่ถึงกับหัก อาจจะมีเพียงแค่กระดูกร้า

เพราะถ้าขาหักต้องเดินไม่ได้

เมื่อถึงรถ นายสมชายเปิดประตูให้ท่านเข้าไปนั่งเบาะหลัง ส่วนตัวเขานั่งหน้าคู่กับคนขับ ออกรถแล้ว พันโทวิชญ์จึงออกความเห็นว่

“ผมว่า ขาของหลวงพ่อกงไม่ถึงกับหักนะครับ เพราะถ้าหักต้องเดินไม่ได้”

“หักซิผู้พัน อาตมารู้ว่าหักแน่ เพราะเขามาเตือนก่อนแล้วว่า วันนี้ใช้หมอนกระสา และอาตมาก็ได้ใช้แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก ที่หลวงพ่อยังเดินได้ อัศจรรย์เหลือเกิน” เขาว่า และหากไม่มาเห็นกับตาก็คงไม่เชื่อ

“แต่มันก็ปวดจนน้ำตาแทบหยดเชียวละ นี่ถ้าเป็นคนธรรมดาก็ต้องเดินไม่ได้ อาตมาไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นผู้วิเศษนะ ผู้พันอย่าเพิ่งเข้าใจผิด” ท่านรีบออกตัวไว่ก่อน

“เพราะคนธรรมดาในที่นี้ อาตมาหมายถึงคนที่ไม่เคยฝึกจิตนะ เพราะเขาจะไม่สามารถทนต่อความเจ็บปวดได้”

“ต้องอาศัยพลังจิตใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว”

“ตอนที่หลวงพ่อนั่งหลับตาทำปากขมขมบิบนั้น หลวงพ่อท่องคาถาหรือเปล่าครับ” คนกำลังขับรถถามอีก

“ใช่ อาตมาใช้คาถาของพระโมคคัลลานะ เป็นคาถาประสานกระดูกตอนที่ท่านถูกพวกโจรทุบจนกระดูกแหลกเป็นเม็ล็ดข้าวสารหัก ซึ่งที่จริงต้องปรินิพพาน เพราะคนที่ถูกทุบจนกระดูกแหลกอย่างนั้นต้องตายจริงไหม”

“ครับ นอกจากผู้วิเศษเท่านั้นถึงจะไม่ตาย”

“นั่นซิ ท่านพระโมคคัลลานะท่านเป็นผู้วิเศษ เพราะนอก

จากท่านจะเป็นพระอรหันต์แล้ว ท่านยังได้ **อภิญญา ๖** อีกด้วย คือท่านเป็นพระอรหันต์ประเภท **จฬภิญญา** แต่ถึงกระนั้นท่านก็ยังหนีกรรมไม่พ้น ในอดีตชาติท่านเคยทุบตีพ่อแม่ เมื่อจะปรีนิพพานก็ต้องชดใช้กรรมนั้น”

“แต่ท่านก็มีคาถาประสานกระดูกนี้ครับ ถึงยังงี้ก็คงไม่รู้สึกรว่ามันเจ็บปวด” นายสมชายออกความเห็นบ้าง

“ถึงมีคาถาก็ปวด ฉันเองก็ปวดแทบขาดใจอยู่นี้ คาถาไม่ได้ช่วยให้หายปวดนะ เพียงแต่ช่วยให้กระดูกมันมาประสานกันพอที่จะดำรงอัตภาพอยู่ได้ แต่ก็ไม่เหมือนเดิม ท่านถึงเหาะไปเฝ้าพระพุทธเจ้าเพื่อทูลขออนุญาตปรีนิพพาน”

“แปลว่า ถ้าพระพุทธองค์ไม่ทรงอนุญาต ท่านพระโมคคัลลานะก็ปรีนิพพานไม่ได้ใช่ไหมครับ” ศิษย์วัดถามอีก

“ต้องเป็นอย่างนั้น แต่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาต เพราะทรงทราบว่าย้อครสาวกทั้งสองจักต้องปรีนิพพานก่อนพระองค์ **พระโมคคัลลานะปรีนิพพานหลังพระสารีบุตร ๑๕ วัน**”

“หลงพ่อครับ พระโมคคัลลานะท่านเหาะเห็นเดินอากาศได้จริงๆหรือครับ” คราวนี้คนถามเป็นนายทหาร

“โยมไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ” ท่านย้อนถาม

“ก็เชื่อเหมือนกันครับ แต่ไม่ค่อยมั่นใจ เพราะมันขัดกับหลักการทางวิทยาศาสตร์”

“ถ้าผู้พันอยากจะทำอย่างมั่นใจ ก็ต้องทิ้งวิทยาศาสตร์ แล้วก็หมั่นเจริญกรรมฐาน เอาละ อนาคตจะไม่พูดอะไรมาก แต่จะขอทำนายไว้ว่า ในอนาคตพวกฝรั่งเขาจะเชื่อเรื่องเหล่านี้กันมากขึ้น พวกเขาจะหันมานับถือพระพุทธศาสนากันอย่างจริงจัง และพระพุทธศาสนาก็จะไปเจริญรุ่งเรืองอยู่ในประเทศตะวันตก”

“หลวงพ่อกับ ผมอยากได้คาถาที่หลวงพ่อกำลังพูดถึงเมื่อกี้” นายสมชายหันมาบอกเสียงอ้อมแอ้ม คิดว่าอย่างไรเสีย ท่านพระครูก็คงไม่ว่าเขาต่อหน้าแขก

“เธอจะเอาไปทำอะไร คาถานั้นจะศักดิ์สิทธิ์ก็เฉพาะคนที่ฝึกสมาธิเท่านั้น คนที่ไม่เคยฝึกจิต ถึงได้ไปก็ไร้ประโยชน์ ถ้าเธออยากได้จริงๆก็ต้องหมั่นเจริญกรรมฐาน จิตถึงขั้นเมื่อไรแล้วจะให้”

“ถ้าอย่างนั้นผมไม่เอาก็ได้ครับ เพราะผมคงไม่มีเวลาปฏิบัติอย่างที่หลวงพ่อบอกว่า” ชายหนุ่มปฏิเสธอย่างน้อมนวล

“ชื่อคาถาอะไรนะครับ” คนกำลังขับรถถาม

“คาถาพระโมคคัลลาน์ประสานกระดูก แต่พูดก็พูดเถอะ ถึงจะมีคาถาอาคมขลังเพียงใด ก็หนีกฎแห่งกรรมไปไม่พ้น ก็พระโมคคัลลานะ ท่านเป็นถึงผู้วิเศษ มีฤทธิ์เดชเหาะเหินเดินอากาศได้ ก็ยังต้องถูกกฎแห่งกรรมลงโทษจนต้องปรินิพพาน”

“แล้วที่หลวงพ่อดกบันไดเพราะกรรมอะไรครับ” นายทหารถามทั้งที่แสนจะเกรงใจ ท่านพระครูจึงเล่าให้ฟังว่า

“เพราะกรรมที่อาตมาเคยหักขานกระดูกสา สมัยที่อาตมาอายุสิบสองสิบสาม อาตมาชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เกเรมาก หาความดีไม่ได้เลย วันหนึ่งก็ออกไปยิงนกในทุ่ง ใช้หนังสติ๊กยิง ยิงให้มันตายเล่น ๆ ยังงั้นแหละ ไม่ได้เอาไปกินไปอยู่อะไร ที่นี้เจ้านกกระดูกตัวนั้นมันไม่ตาย แคंपีกหักบินไม่ได้ แต่สัญชาตญาณแห่งการรักชีวิตทำให้มันวิ่งหนี อาตมาก็วิ่งตาม ตามจนเหนื่อยหอบแฮ่กๆ มันเองก็คงเหนื่อย ประกอบกับเจ็บที่ปีกด้วย พออาตมาหยุดหอบมันก็หยุดวิ่ง พออาตมาวิ่ง มันถึงจะวิ่ง ก็ตามจับกันอยู่นาน กระทั่งมันวิ่งไม่ไหว ด้วยความแค้น พอจับได้ อาตมาหักขามันทันที โทษฐานที่ทำให้เหนื่อย อยากวิ่งเก่งนัก เลยหักขามันทั้งสองข้างเลย หัก

ขาแล้วอาตมาก็โยนทิ้ง แถมพูดกับมันว่า เอาซิ วิ่งหนีอีกซี เก่งจริงก็วิ่งไปเลย โอโฮ ตอนนั้นอาตมาใจคอโหดเหี้ยมมาก ไม่นึกกลัวบาปกลัวกรรม ทั้งที่ยายสอนจนปากเปียกปากแฉะ ที่ไม่กลัวเพราะไม่เชื่อว่าบาปกรรมจะมีจริง” ท่านระลึกนึกย้อนไปถึงอดีตขณะเล่า

“แล้วตอนนั้นหลวงพ่อก็เชื่อหรือยังครับ” นายสมชายถือโอกาสเข้า ท่านพระครูไม่ตอบ ด้วยไม่ต้องการจะปะทะคารมกับเขา ต่อหน้าพันโทหนุ่มใหญ่

เมื่อรถมาจอดหน้าบ้าน เจ้าภาพกุฏิก็จอลงมาต้อนรับ โดยเฉพาะนางสาวบงกชรัตน์ ซึ่งฝ้าชะเง้อชะเง้อด้วยใจจดจ่ออยู่กับนายทหารหนุ่มใหญ่นั้น ก่อนลงจากรถ ท่านพระครูพูดกับคนทั้งสองว่า

“เรื่องอาตมาขาคัก ไม่ต้องบอกให้เจ้าภาพเขารู้นะ ประเดี๋ยวเขาจะเป็นกังวล”

บิดาของนางสาวบงกชรัตน์ ทำหน้าที่เปิดประตูรถให้ท่านพระครู ส่วนนายสมชายกับพันโทวิชญ์ต่างก็เปิดประตูรถลงมาเอง คนเป็นทหารทำความเคารพ ว่าที่พ่อตา พลางหันไปมองคนรักชุดไทยสีครีมที่หล่อ่นสวมใส่กับกิริยานบไหว้วท่านพระครูอย่างนอบน้อม ทำให้หล่อ่นดูเป็นกุลสตรีเต็มตัว เขาชอบผู้หญิงไทยที่แต่งตัวแบบไทยๆ...ชอบมาก แล้วก็ไม่ต้องอยากเห็นพวกหล่อ่นนุ่งยีน!

“นิมนต์ข้างในเลยครับ” เจ้าภาพเชื้อเชิญพลางเดินนำท่านเข้าไปข้างในซึ่งมี พระอันดับแปดรูป และแขกเหรื่อนั่งอยู่เต็ม

เจ้าอวาสวัตป่ามะม่วงเดินพลางกำหนด ปวดหนอ ปวดหนอ ไปด้วย กระทั่งเข้าไปนั่งพับเพียบอยู่ตรงหัวแถว แม้จะรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวตรงขาข้างที่หัก แต่ท่านก็ใช้สติข่มเวทนาด้วยการระลึกอยู่เสมอว่า กำลังเสวยผลของกรรมดำ!

“คุณแม่ไปไหน” ท่านพระครูถามนางสาวบงกชรัตน์

“กำลังดูแลเรื่องอาหารอยู่ในครัวค่ะ” หล่อนตอบ

“ไปตามมานั่งฟังพระเจริญพระพุทธรมนต์ด้วยกันที่นี่ บอกหลวงพ่อกับให้ตาม” หญิงสาวจึงลุกออกไป ครู่หนึ่งก็เดินตามหลังมารดาเข้ามา สตรีวัยห้าสิบกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วว่า

“ดิฉันต้องขอตัวค่ะหลวงพ่อ ต้องไปเตรียมอาหารถวายพระค่ะ”

“ไปไม่ได้ อาตมาไม่อนุญาต เพราะอยากให้โยมได้บุญ โยมอยากได้บุญไหมเล่า” ท่านถาม

“อยากค่ะหลวงพ่อ ที่ดิฉันทำบุญนี้ก็เพราะอยากได้บุญค่ะ” มารดานางสาวบงกชรัตน์ตอบ

“นั่นสิ เพราะฉะนั้น โยมจะต้องตั้งใจรับศีลรับพร ไม่ใช่ไปขลุกอยู่ในครัว เรื่องอาหารให้เป็นหน้าที่ของพวกแม่ครัวเขาจัดการกันเอง เอาละ ได้เวลาตามฤกษ์แล้ว ญาติโยมตั้งใจรับศีลและฟังพระเจริญพระพุทธรมนต์กันต่อไป” ท่านพระครูบอกเจ้าภาพและบรรดาผู้ที่มาร่วมงาน

พิธีทำบุญขึ้นบ้านใหม่เสร็จสิ้นลงเมื่อเวลาประมาณเก้านาฬิกา พระสงฆ์ ๘ รูป ลาท่านพระครูกลับวัด ซึ่งอยู่ใกล้ๆกับบ้านงาน เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงยังไม่กลับ ท่านให้เหตุผลว่า

“อาตมามาทีหลัง ก็ต้องกลับทีหลัง” หากเหตุผลที่แท้จริงนั้น ท่านต้องการให้คนเป็นทหารกับคนเป็นศิษย์ได้รับประทานข้าวปลาอาหารเสียก่อน โดยเฉพาะคนเป็นทหารนั้นคงจะยังไม่อยากกลับเป็นแน่

บิดาของนางสาวบงกชรัตน์รับหน้าที่เดินไปส่งพระสงฆ์ทั้งแปดรูป ขณะที่ภรรยาและบุตรสาวช่วยกันจัดอาหารและเครื่องดื่ม

มาบริการแขกที่ไปร่วมงาน ทุกคนต่างมีจิตผ่องใสเพราะ อัมมบุญ
ท่านพระครูเองก็มีจิตผ่องใสแม้กายจะทุกข์ทรมาณ!

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงออกจากบ้านงานเมื่อเวลาสิบนาฬิกา
พอดีบพอดี พันโทวิษณุขับตรงเข้าตัวจังหวัดสิงห์บุรีเพื่อจะนำท่าน
ไปโรงพยาบาล

ทั้งที่นั่งหลับตา ท่านพระครูก็รู้ว่าไม่ใช่เส้นทางไปวัดป่า
มะม่วง จึงถามว่า

“ผู้พันจะพาอาตมาไปไหน”

“ไปให้หมอเขาดูขาของหลวงพ่อก่อนน่อยครับ”

“ขอบใจ แต่อาตมาบอกแล้วว่า จะชดใช้กรรม อย่าให้อาตมา
ต้องเสียความตั้งใจเลยนะ โปรดเลี้ยวรถกลับเถอะ อาตมาขอร้อง”
นายทหารหนุ่มใหญ่จึงจำต้องทำตามความประสงค์ของท่าน

“ไปให้หมอเขาดูหน่อยไม่ดีหรือครับหลวงพ่อ” นายสมชาย
ว่า

“ไม่ดีแน่ ก็ฉันบอกแล้วว่ามันเป็นโรครกรรม มดหมอมที่ไหน
ก็ช่วยไม่ได้ นี่ยังดีนะที่หักข้างเดียว ที่จริงต้องหักทั้งสองข้างเหมือน
อย่างที่ท่าเขาไว้” ท่านหมายถึงเจ้านกกระสาตัวนั้น

“เขาอาจจะเอาที่ละข้างก็ได้ คราวนี้ข้างขวา คราวหน้าข้าง
ซ้าย” นายสมชายพูดตามประสาคนพูดมากปากมอม

“สมชาย รู้สึกว่าคุณพูดไม่ค่อยจะสวยเลยนะ” นายทหาร
เดือนกลายๆ ศิษย์วัดจึงจำต้องปิดปากเงียบ

“หลวงพ่อยังรู้สึกปวดอยู่หรือเปล่าครับ” คนกำลังขับรถถาม

“ปวดซิผู้พัน ปวดตลอดเวลาเขี้ยวแหละ แต่ตอนหนึ่งปวด
น้อยกว่าตอนเดิน ไม่เป็นไรหรอก ผู้พันไม่ต้องเป็นห่วง อีกเดือน
เดียวก็จะหายเป็นปกติ โชคดีที่ไม่ได้รับนิมนต์ใครไว้ ก็ว่าจะถือ

โอกาสพักผ่อนและเขียนหนังสือให้เสร็จ”

“หลวงพ่อบรรพชาแล้วหรือเปล่าครับว่า จะต้องเป็นเช่น
นี้”

“ไม่ทราบหรอกผู้พัน เขาเพิ่งมาบอกเมื่อเข้าตอนหกโมง
อาตมาหมายถึงเจ้ากรรมนายเวรนะ อีกสิบห้าวันที่หลังจากนั้น
อาตมาก็ตกบันได ผู้พันคิดดูก็แล้วกัน อาตมาขึ้นลงบันไดนี้ทุกวัน
แล้วก็ทำอย่างนี้มาเกือบจะยี่สิบปีโดยไม่เคยตก เรียกว่า หลับตาเดิน
ขึ้นเดินลงก็ยิ่งได้”

“หมายความว่า ถ้าไม่เป็นเพราะกรรมที่เคยหักขานก หลวง
พ่อก็จะไม่พลัดตกลงมาใช่ไหมครับ”

“ก็ต้องเป็นอย่างนั้น เพราะอาตมากำหนดสติอยู่ตลอดเวลา
ทุกอิริยาบถ ผู้พันเห็นหรือยังว่า กฎแห่งกรรมนั้น ไม่เคยปรานีใคร
แล้วก็ไม่เคยคอร์ปชั่น”

“ครับหลวงพ่อ แต่คนทุกวันนี้เขาไม่ค่อยเชื่อกันว่า กรรม
นั้นมีจริง บ้านเมืองก็เลยเต็มไปด้วยการฉ้อราษฎร์บังหลวง”

“นั่นเพราะคนที่เชื่อมักจะถูกคนอื่นหัวเราะเยาะว่าโง่เขลา
เป็นเต่าล้านปี ไม่มีใครอยากเป็นคนโง่ จริงไหม” ท่านเจตนา
ทดสอบ คุณธรรมประจำใจ ของคนเป็นทหาร

“แต่สำหรับผม ผมคิดว่าเป็นคนโง่แต่ได้ขึ้นสวรรค์ ก็ยัง
ดีกว่าเป็นคนฉลาดแล้วตกนรกครับ” นายทหารตอบเสียงดังฟังชัด

“ไอ้โฮ ผู้พันตอบสมกับเป็นชายชาญทหารกล้าเลยเชียว
อาตมาขออนุโมทนา” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงชมพูปางกำหนด ปวด
หนอ ปวดหนอ อยู่ในใจ

๖๑

พระโลมสนาคเถระ

ส่งท่านพระครูแล้ว พันโทวิชญ์ก็กลับไปทำงานเพราะลามา
ครั้งวันที่ภูฏี นายขุนทองกำลังนั่งคุยประจ้อประแจอยู่กับชายหญิง
คู่หนึ่ง ครั้นเห็นหน้าชัดเจนาจึงได้รู้ว่าคนคู่นั้นคือหลานชายและ
หลานสะใภ้ของท่านนั่นเอง

คนทั้งสองก้มลงกราบสามครั้งแล้วนายจ้อยก็เอ่ยทักขึ้นว่า
“หลวงหน้าสบายดีหรือครับ เห็นเจ้าขุนทองมันว่าหลวงหน้าตกกระได
ขาหักจริงหรือเปล่าครับ”

“เอ็งว่าจริงหรือเปล่าเล่า” ท่านย้อนถามหลานชาย

“ไม่รู้ซีครับ ก็เห็นหลวงหน้าเดินปกติดีอยู่”

“แต่ก็ปวดนะครับ หลวงพ่อท่านบอกผมว่าปวดเกือบตลอด
เวลา แต่ที่พี่เห็นว่าปกติเพราะท่านใช้คาถา พระโมคคัลลาน์
ประสานกระดูก” นายสมชายบอกกล่าวหลังจากที่ได้ทักทายคนทั้ง
สองด้วยการ ไหว้ แล้ว

“อ้อ ยังงั้นหรือครับ แล้วหลวงหน้าไม่ไปหาหมอหรือครับ”

“ผู้พันจะพาไป แต่หลวงพ่อบอกว่าไม่ยอม ท่านบอกว่าต้อง
การจะชดใช้กรรม อีกเดือนเดียวก็จะหายเป็นปกติ” ศิษย์วัดตอบ
อีก นายจ้อยรู้สึกไม่พอใจที่นายสมชายตอบคำถามแทนท่าน
พระครู เขาอุตสาห์ลงท้ายด้วย ครับ ก็เพราะต้องการจะให้ท่านตอบ

“คุณรู้ได้ยังไงว่าอีกเดือนเดียวจะหาย” คราวนี้เขาถามชายหนุ่มและไม่มี ครับ

“หลวงพ่อบอก” คนตอบไม่ยอมลง ครับ เช่นกัน

“อ้าว โยมเขาไปไหนเสียล่ะ” ท่านเจ้าของกุฏิถามหาอาจารย์ชิตเมื่อไม่เห็นเขาอยู่ ณ ที่นั้น

“ไปเดินจงกรมอยู่หน้าโบสถ์ล่ะ เขาระชิบบอกหนูว่ารู้สึกเกรงใจจุกของพี่จ่อยกับพี่จุก” นายขุนทองเป็นคนตอบ

“แล้วเอ็งจัดการให้เขากินข้าวกินปลาหรือยัง”

“เรียบร้อยแล้วล่ะ พอเขามิม พี่จุกกับพี่จ่อยก็มาถึง เขาก็ไปหน้าโบสถ์”

“ลมอะไรหอบเอ็งสองคนมาล่ะ แล้วนี่กินข้าวกินปลาแล้วหรือยัง” ท่านถามสองสามีภรรยา

“ยังเลยจะหลวงหน้า ฉันก็รู้สึกหิวอยู่เหมือนกัน พี่จ่อย เราไปกินข้าวกันก่อนดีไหม” นางจุกชวนสามี ท่านพระครูจึงว่า

“พากันไปกินให้อิ่มท้องเสียก่อน เรื่องอื่นไว้ค่อยคุยกันทีหลังจะค้างไหมเล่า”

“คงไม่ค้างหรอกครับหลวงหน้า ผมจะเอารถมาให้หลวงหน้าช่วยเจิม ผมออกรถใหม่แล้วครับ” คนเป็นหลานบอกอย่างภาคภูมิใจ

“ยังงั้นหรือ ไปรวยอะไรมาล่ะ”

“ผมไม่ได้รวยหรอกครับ เงินจุกเขา”

“เอ็งถูกรางวัลที่หนึ่งหรือไงจุก” ท่านสัพพยอกคนเป็นหลานสะกิด หากหล่อนกลับยอมรับหน้าตาเฉยว่า

“จะหลวงหน้า เรื่องมันประหลาดมาก เดียวกินข้าวอิมแล้วฉันจะเล่าให้หลวงหน้าฟัง ไปกันเถอะพี่จ่อย” คนทั้งสองลุกออกไป

แล้ว ท่านพระครูจึงถามนายขุนทองว่า

“แล้วเอ็งล่ะ กินแล้วหรือยัง”

“เรียบริ่อยแล้วฮะหลวงลุง ตอนหนูไปเอามาให้อาจารย์เขา หนูก็อัดใส่ท้องตัวเองให้เต็มเสียก่อน” หลานชายตอบ

“การกินการอยู่ใครไม่สู้พ่อ” นายสมชายเปรยขึ้น

“การพวยการต่อพ่อไม่สู้ใคร” นายขุนทองต่อให้ แล้ว อรรถาธิบายว่า “พ่อ ในที่นี้หมายถึงพี่นะ เพราะพี่เป็นผู้ชาย ถ้า พี่จะว่าหนู ต้องใช้คำว่า แม่ ถึงจะถูก”

“ขนาดนั้นเชียว” นายสมชายเย้า

“ใช่ซิ ว่าแต่ว่าพี่ไม่หิวหรอก น่าจะไปกินพร้อมพี่จ่อยกะพี่ จุกเขา”

“ข้ายังอิมแปล้อยู่เลย อาหารบ้านงานเขาอร่อยๆทั้งนั้น แล้ว ข้าก็หิวด้วย เลยว่าชะท้องกางไปเลย”

“เอาละ เป็นอันว่าเอ็งสองคนอิมหมี่พื้มันกันดีแล้ว ทีนี้ก็ฟัง ข้า ตั้งใจฟังให้ดีนะ”

“ครับ”

“ฮะ” คนทั้งสองรับปาก ท่านพระครูจึงว่า

“เอาละ ประเดี๋ยวข้าจะขึ้นข้างบน ถ้าสองคนนั้นมาก็ให้ขึ้นไปคุยกับข้าข้างบน แล้วขุนทอง เอ็งไปตามโยมเขามาปฏิบัติข้าง ในนี้ ส่วนสมชาย เธอจัดการทำความสะอาดสะอาดกุฏิขึ้นบนให้เรียบริ่อย จัดข้าวของเสียใหม่ ฉันทคงจะอยู่แต่ข้างบนจนกว่าข้าจะหายเป็น ปกติ จะไม่ลงมาข้างล่างยกเว้นเวลาถ่ายหนักถ่ายเบา”

“แล้วเวลาสร่งน้ำล่ะครับ”

“ฉันทก็จะด จะใช้เช็ดตัวแทน หรือไม่ก็สร่งตอนลงมา ถ่าย”

“นั่นก็ همینแน่ชิชะหลวงลุง ไม่อาบน้ำตั้งเดือน อยู่ได้ไง”

“ก็ทนอยู่มันไปงั้นแหละ ทำยังไงได้ล่ะ ในเมื่อเกิดมาแล้ว หรือเอ็งจะให้ข้าทำยังไงก็ลองว่ามา” แม้จะปวดขา หากก็ยังมีแกใจ ยัวเย้า

“หนูก็ว่าทนอยู่ไปงั้นแหละดีแล้ว ดีกว่าฆ่าตัวตาย จริ่งใหม่ พี่” คนมากวียกว่าจึงย้อนว่า

“นี่ถ้าเป็นเอ็งคงฆ่าไชใหม่ ไชใหม่”

“เรื่องอะไร กว่าจะได้เกิดเป็นคนนั้นยากแสนยาก จริ่งใหม่ สะหลวงลุง” ท่านพระครูจึงตัดสินใจอย่างรำคาญๆว่า

“เอาเถอะๆเลิกต่อล้อต่อเถียงกันได้แล้ว ฟังข้าพูดคนเดียว ก็พอ เอ็งสองคนไม่ต้องพูด ห้ามพูดห้ามเถียง”

“แล้วหลวงพ่อก็จะออกบิณฑบาตใหม่ครับ” เมื่อท่านไม่ให้เถียง นายสมชายจึงเปลี่ยนเป็นถาม

“นี่สมชาย ถ้ามีเวลาก็ลองไปวัดไอ.คิว. ดูเสียบ้าง รู้สึกว่า มันจะต่ำเกินพิภัดไปแล้วนะ”

“ครับ ถ้าผมมีเวลาจะทำตามที่หลวงพ่อนำครับ” ศิษย์ วัดตอบนหน้าตาเฉย ท่านพระครู มิรู้ว่าจะยกย่อนประการใด จึงนิ่งเสีย

“หลวงพ่อยังไม่ตอบคำถามของผมเลยครับ” ชายหนุ่มทวง

“เอาละ เมื่ออยากรู้ฉันก็จะตอบ แต่ถ้าคนไอ.คิว. สูงหน่อย เขาจะรู้เอง แล้วก็จะไม่ถามอย่างที่เธอถามมานี้หรอก” ท่านถือโอกาสเหน็บแนมก่อนตอบว่า

“ฉันจะไม่ออกบิณฑบาต เพราะแม้จะลงไปสร่งน้ำ ฉันยังไม่หลง แล้วทำไมจะต้องไปเดินเป็นกิโหลๆ การทำเช่นนั้นเป็นการทรมานตัวเองมากเกินไป เข้าข่าย อิตตภิกลมณานุโยค ที่พระพุทธองค์

ทรงติเตียนว่าเป็นทางปฏิบัติที่สุตโตรง ฉันเป็นศิษย์พระตถาคตจึงต้องดำเนินรอยตามพระพุทธองค์เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วครับ เป็นอันว่า ผมจะให้นำอาหารจากโรงครัว มาถวายหลวงพ่อกุทุกเช้า ส่วนเรื่องหนักเรื่องเบา ผมว่าหลวงพ่อกุไม่ต้องลงมาก็ได้ ผมจะเป็นคนเทกระโถนเองนะครับ”

“ขอบใจเธอมาก แต่ฉันคงจะไม่รบกวนเธอถึงขนาดนั้น เท่าที่มาคอยปรนนิบัติรับใช้ ก็ขอบใจเหลือเกินแล้ว”

“ไม่เป็นไรครับ ถึงคราวผมบ้าง หลวงพ่อกุจะได้ช่วย หลวงพ่อกุอย่าลืมหันตัญญานะครับ ปีหน้าฟ้าใหม่ หลวงพ่อกุบอกว่าจะได้แต่งงาน” คำบอกกล่าวนั้นกินความไปถึง คำสวดของหมั้น ที่ท่านพระครูจะช่วยอนุเคราะห์

“ผมเห็นพี่จุกเขาถือถุงหัวสีน้ำตาลมาด้วย สงสัยจะนำปัจจัย มาถวายหลวงพ่อกุ ยังไงก็อย่าลืมหันตัญญานะครับ” เขาเกริ่น

“หนูด้วยฮะหลวงลุง แล้วหนูก็เป็นญาติกะพี่จุกเขาด้วย เพราะฉะนั้นก็ไม่ควรจะได้น้อยกว่าพี่สมชายเขา” คนทั้งสองต่างตั้งความหวัง

“เอ็งจะเอาเงินไปทำอะไร” ท่านถามหลานชาย

“ตัดผมแล้วก็ซื้อเสื้อ กระโปรง รองเท้าสันสูง” นายซุนทองตอบด้วยไฟฝันอยากได้มานาน

“น้อยๆหน่อย ถ้าเอ็งจะเอาไปซื้อสิ่งเหล่านี้ ข้าไม่ให้เอ็งหรอก ที่ให้มาอยู่ด้วยก็เพื่อจะให้เอ็งเป็นผู้ชายเต็มตัว” ท่านพระครูว่า

“แต่หนูอยากเป็นผู้หญิงเต็มตัวมากกว่า” หลานชายทำกระเจ้ากระงอด

“เจ้าซุนทอง” ท่านพระครูเรียกชื่อหลานด้วยเสียงหนัก ๆ

“ซา” หลานชายตัวดีขานรับเสียงใส

“นี่ข้าขอร้องเถอะนะ ข้ากำลังปวดซา อย่าให้ต้องมาปวดหัวอีกเลย เธออีกคน” ท่านหันไปเล่นงานนายสมชาย

“ร่วมมือกันทำให้ฉันปวดหัวดีนัก จะไปไหนก็ไปเถอะไปฉันไม่อยากจะเห็นหน้าพวกเธอ”

“ก็หลวงพ่อก็ให้ผมทำความสะอาดกุฏิชั้นบน แล้วผมจะไปไหนได้ล่ะครับ” นายสมชายยังคงยั่ว

“หนูก็เหมือนกัน หลวงลุงให้คอยดูว่าถ้าที่สองคนเขามาให้เขาขึ้นไปหาหลวงลุงข้างบน แล้วก็ให้ไปตามอาจารย์เขามาปฏิบัติข้างในนี้ แล้วหนูจะไปไหนได้ล่ะอะ” ประโยคท้ายเขาเลียนแบบนายสมชาย

“งั้นก็ทำหน้าที่กันไป หยุดพูดเสียที่ข้าซักจะเวียนหัวเต็มแกแล้ว ข้าจะขึ้นข้างบนละ” ท่านค่อย ๆ ลุกจากอาสนะ รู้สึกปวดที่ขาข้างขวาเป็นกำลัง นายสมชายกับนายขุนทองจะช่วยพยุง ท่านก็ว่า “ไม่ต้อง ข้าไปเองได้” แล้วเดินขึ้นชั้นบนอย่างเชื่องช้า ในใจนั้นกำหนด **ปวดหนอ ปวดหนอ** เกือบตลอดเวลา

เรื่องที่ท่านพระครูตถกัมมโคตยาหักแพรสะพัดไปอย่างรวดเร็วโดยนายขุนทองเป็นผู้กระจายข่าว พระสงฆ์องค์เณรตลอดจนอุบาสกอุบาสิกาที่อาศัยอยู่ในวัดป่ามะม่วงต่างพากันห้วงใยท่าน

ครั้งทราบจากคนกระจายข่าวว่า ท่านยังคงปฏิบัติกิจนิมนต์ได้ พวกเขาก็โล่งใจและคอยหาโอกาสมาราบเยียม เมื่อเห็นท่านกลับมา จึงพากันมาที่กุฏิด้วยความเป็นห่วง คนกระจายข่าวจึงต้องขึ้นไปรายงานให้ท่านทราบ

“ลงไปบอกเขาว่า ข้าขอบใจที่เป็นห่วง ข้าไม่เป็นอะไรมากแล้วก็ขอโทษที่ไม่ได้ลงไปให้พบ ครั้งจะให้มาพบข้างบนก็ไม่มีที่

จะให้หนึ่ง ขอให้ทำหน้าที่ของตัวเองไป ใครมีปัญหาอะไรก็ให้ไปปรึกษาพระมหาบุญหรือพระบัวเหียวก็ได้” ท่านเจ้าของกุฎิสังการ “แล้วถ้าหลวงพี่สององค์นี้ท่านไม่สามารถแก้ปัญหาให้เขาได้ล่ะละ”

“ก็ให้เขารอถามช้า ถ้าไม่ด่วนมากก็บอกเขาว่าให้ช้าหายเสียก่อน แต่ถ้าเป็นเรื่องด่วน ช้าก็อนุญาตให้เขาขึ้นมาพบเป็นกรณีพิเศษ เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วละ”

“งั้นก็ลงไปบอกเขาได้แล้ว” หนูม่วยยี่สิบเอ็ดจึงลงมาแจ้งแก่พระภิกษุสามเณร และอุบาสก อุบาสิกา ที่นั่งรออยู่เต็มกุฎิชั้นล่าง คนทั้งหมดรับทราบ แล้วพากันกลับ ยกเว้นพระบัวเหียวซึ่งลุกขึ้นไปจุดธูปอยู่ใต้พระไตรปิฎก ครั้นเห็นคนอื่น ๆ ไปกันหมดแล้วจึงบอกนายขุนทองว่า

“อาตมามีเรื่องด่วน ช่วยไปบอกหลวงพ่อกับอาตมาขอเข้าพบเป็นกรณีพิเศษ” นายขุนทองจึงต้องขึ้นไปรายงานอีกครั้ง

“ถ้าอย่างนั้นก็ลงไปบอกให้ขึ้นมาได้” ท่านพระครูกล่าวอนุญาต ประเดี๋ยวหนึ่ง ภิกษุวัยยี่สิบเจ็ดก็เดินเข้าเข้ามากราบท่านสามครั้ง นั่งในที่อันสมควร ประคองอัญชลีกกราบเรียนว่า

“พระเดชพระคุณหลวงพ่อกับเคารพอย่างสูง กระผมพระบัวเหียวขอกราบขอพระคุณที่ท่านอนุญาตให้เข้าพบเป็นกรณีพิเศษขอรับ” แล้วจึงเอามือลง ท่านพระครูนิ่งขำ ทั้งรู้สึกรู้ว่าความเจ็บปวดนั้นลดลงไปเกือบครึ่ง จึงถามยิ้มๆ ว่า

“ไม่ได้เจอกันหลายวัน เธอพูดเก่งขึ้นเยอะ ไปเรียนมาจากใครล่ะ”

“จากพระมหาบุญครึ่งหนึ่ง แล้วก็เรียนรู้ด้วยตนเองอีกครั้ง

หนึ่งขอรับ” คนถูกขมยืมหน้าบานก่อนตอบ

“ดีมาก แสดงว่าเธอเป็นคนชอบชวนชวายนหาความรู้ ทั้งจากผู้อื่นและค้นคว้าด้วยตัวเอง เรียกว่าดิถีขึ้นดิถีลง” ท่านพระครูชมอีก คราวนี้ภิกษุหนุ่มขมยืมแก้มแทบปริ เพราะปิติยินดีในคำขมนั้น

“แต่ในด้านการปฏิบัติ รู้สึกว่าจะย่อหย่อนลงไปนะ มีอย่างที่ไหน พอฉันขมก็ตืออกดีใจ ยิ้มแย้มแจ่มใสจนลืมกำหนด ดีใจจนแสดงว่า จิตยังหวั่นไหวในโลกธรรม” ขมอยู่หยกๆท่านก็เปลี่ยนเป็นดิเสียดแล้ว พระบัวเหี่ยว หุบยิ้มลงทันใด พร้อมทั้งว่าต่อชานพระอุปัชฌาย์

“แหม หลวงพ่อ ผมเคยได้ยินคำพังเพยเขาว่า ตบหัวแล้วลูบหลัง แต่หลวงพ่อเล่นลูบหลังแล้วตบหัวจนผมตั้งตัวไม่ติด นึกแล้วเชื่อว่าจะต้องมีอะไรผิดปกติ แล้วก็จริงๆ” นายสมชายกำลังทำความสะอาดพื้น และจัดข้าวของอยู่ ได้ยินการสนทนามาตั้งแต่นั้น เลยขมยืมไปทำงานไป ชายหนุ่มนึกขำในใจ ดูเอาเถอะ เราแซวหลวงพ่อ หลวงพ่อกลับไปแก้แค้นเอา กับหลวงพี่ แล้วนี่หลวงพี่จะไปแก้แค้นใครต่อกีไม่รู้ ชายหนุ่มเฝ้าพะวงสงสัย

“แล้วตอนนี้ตั้งตัวติดหรือยัง จะต้องใช้เวลาซักกี่นาที กี่ชั่วโมง” พระอุปัชฌาย์ยั่วอีก ตั้งแต่รู้ว่าพระบัวเหี่ยวเคยเป็นน้องชายของท่านในอดีตชาติ ความรู้สึกอยากยั่วเย้าก็มีมากขึ้น ภิกษุหนุ่มไม่ตอบ หากตั้งจิตกำหนด ตั้งตัวหนอ ตั้งตัวหนอ สักครู่ก็รายงานว่

“เอาละครับ ผมพร้อมแล้ว ขอกราบเรียนเชิญพระเดชพระคุณหลวงพ่อสอบอารมณ์ได้เลย” พระบัวเหี่ยวประชด ความจริงท่านมิได้มาเพื่อการนี้

“เรื่องสอบอารมณ์พักไว้ก่อน แต่ฉันอยากรู้ว่า เธอมีธุระอยากพบฉันเรื่องอะไร” คำถามของพระอุปัชฌาย์ทำให้พระบัวเสียวนึกขึ้นได้ จึงว่า

“แหม ผมมัวพูดเรื่องอื่นเสียเพลिन เกือบลืมเรื่องสำคัญที่จะมาเรียนถาม คือผมอยากทราบว่า หลวงพ่อขาหักแล้วทำไมยังปฏิบัติกิจนิมนต์ได้ ผมเป็นห่วงมาก แล้วหลวงพ่อก็คงไปหาหมอหรือเปล่านั้น” ท่านพระครูจึงต้องเล่าเรื่องทั้งหมดให้ภิกษุหนุ่มฟังแล้วสรุปแบบยาวๆว่า

“กรรมเก่าต้องใช้หนี้ทั้งนั้น แต่กรรมใหม่อย่าไปสร้าง กรรมที่ฉันพูดถึงนี้หมายถึงเฉพาะอกุศลกรรมเท่านั้นนะ คนที่สร้างกรรมไว้ เมื่อสำนึกได้ก็ต้องยอมรับใช้ ยอมรับผิด กรรมเก่านั้นไม่มีอะไรที่จะแก้ได้ เพราะมันทำไปแล้ว ผ่านไปแล้ว หน้าที่ของเราคือต้องชดใช้ ต้องใช้กรรมนะ”

“เราทำบุญเพื่อล้างบาปไม่ได้หรือครับ เช่นเราเคยทำบาปไว้ในอดีต ปัจจุบันเราก็ทำบุญลบล้าง” ภิกษุหนุ่มถาม

“อะไรกันบัวเสียว นี่เธอบวชมาก็ตั้งหลายเดือนแล้วนะ ทำไมถึงถามอะไรเป็นอย่างนี้ ฉันก็นึกว่าเธอก้าวหน้าไปถึงไหนๆแล้วที่แท้ก็ยังเหมือนเดิม”

“เหมือนเดิมอย่างไรครับ” ผู้อ่อนวัยกว่าถามกลับ

“ก็ไม่ก้าวหน้านะซี ยังอยู่กับที่ตามเดิม”

“แหม หลวงพ่อครับ การปฏิบัติธรรมให้ได้ผลนั้นมันต้องตั้งหลักให้ดีๆ ที่ผมไม่ก้าวหน้าเพราะยังไม่มั่นใจนะครับ ขอเวลาตั้งหลักอีกหน่อยเถอะครับ ผมให้สัญญาว่าจะไม่ทำให้หลวงพ่อดังเสียชื่อในฐานะที่เป็นพระอุปัชฌาย์ของผม”

“ตกลง ฉันจะยอมเชื่อเธออีกสักครั้ง อีกครั้งเดียวเท่านั้น

นะ”

“ครับผม และเมื่อหลวงพ่อบอกแล้วผมแล้วก็โปรดตอบคำถามผมด้วยว่า เราทำบุญเพื่อล้างบาปได้หรือไม่”

“ดูเหมือนฉันจะเคยพูดเรื่องนี้กับเธอไปแล้วนะ แต่เอาเถอะไม่เป็นไร ฉันจะอธิบายซ้ำอีกก็ได้ว่า เราทำบุญล้างบาปไม่ได้ นี่เป็นกฎตายตัวเลยนะ บุญก็ไปตามบุญ บาปก็ไปตามบาป เหมือนน้ำกับน้ำมัน ย่อมเข้ากันไม่ได้ฉะนั้น”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็คงต้องขอใช้กรรมที่ฆ่าวัวฆ่าควาย ที่ผมมาปฏิบัติกรรมฐานนี้ ผมนึกว่าจะล้างบาปได้” พระหนุ่มพูดเสียงเศร้า และรู้สึก จิตตก ขึ้นมาทันที

“อย่าให้จิตตก ตั้งสติไว้ ดูฉันเป็นตัวอย่าง ฉันก็กำลังใช้กรรมอยู่นี่ไง ฉันเคยบอกเธอแล้วใช่ไหมว่า กรรมของฉันนั้นหนักกว่าของเธอหลายเท่าหนัก ของเธอน่ะไม่ถึงกับตาย แต่ของฉันตายหยั่งเขียดเลยแหละ” ท่านตั้งใจจะให้คนฟังรู้สึกขำ หากพระบัวเสียวก็ขำไม่ออก ท่านพระครูจึงปลอบอีกว่า

“ไม่ดีหรือ เธอใช้กรรมให้หมดๆไปเสียในชาตินี้ ดีกว่าไปใช้ในนรกอเวจี ถ้าเธอปฏิบัติกรรมฐานอย่างเคร่งครัด เธอจะไม่ต้องไปเกิดในอเวจีนรกอย่างแน่นอน ไฟนรกนั้นท่านว่าร้อนแรงกว่าไฟในโลกมนุษย์หลายเท่าหนัก”

“หลวงพ่อบอกไปเห็นมาหรือครับ”

“ฉันไม่ตอบดีกว่า เอาไว้ให้เธอรู้เอาเองจากการปฏิบัติ แต่ถ้าจะขอยกตัวอย่างให้ฟังนะ แล้วเธอไปเปรียบเทียบเอาเอง อยากรู้ไหม”

“อยากครับ” พระหนุ่มตอบ นายสมชายเองก็เงี้ยวฟังด้วยความสนใจ ท่านเจ้าของกุฎิจึงหยิบยกเรื่องราวของพระเถระรูปหนึ่ง

มาแล้วว่า

“ในครั้งพุทธกาล พระโสมสนาคเถระท่านนั่งเจริญกรรมฐาน อยู่ภายนอกที่จงกรม อากาศขณะนั้นร้อนอบอ้าวเพราะเป็นฤดูร้อน ท่านนั่งอยู่ ณ ที่ตรงนั้นจนเหงื่อไหลออกมาจากรักแร้ทั้งสองข้าง ก็ยังไม่ยอมลุกไปไหน พวกลูกศิษย์ได้มาอาราธนาให้ไปนั่งในที่ร่ม ซึ่งอากาศร้อนน้อยกว่า ท่านบอกลูกศิษย์ว่าที่ตองนั่ง ณ ที่นั้น เพราะกลัวความร้อน แล้วนั่งพิจารณาอเวจีนรกอยู่ ท่านเคยตกนรก อเวจีมาแล้วหลายชาติ จึงเห็นว่า ความร้อนของแดนนั้นยังน้อยกว่าความร้อนของอเวจีนรกซึ่งร้อนแรงกว่าหลายร้อยเท่า ด้วยเหตุนี้ท่านจึงไม่ลุกไปไหนและตั้งใจเจริญกรรมฐานต่อไป” พระบัวเหี่ยว ฟังแล้วถึงกับขนลุกจนต้องกำหนด **ขนลุกหนอ** อยู่ชั่วครู่ แล้วจึงบอกพระอุปัชฌาย์ว่า

“หลวงพ่อกับ ถ้าผมระลึกชาติได้ ผมคงรู้ว่าตัวเองเคย ตกนรกอเวจีมาแล้วเช่นกัน เพราะแค่ได้ยินชื่อก็ขนลุกเสียแล้ว หลวงพ่อช่วยตรวจสอบได้ไหมครับว่า ผมตกนรกอเวจีมาก็ครั้งแล้ว”

“เหลวไหลหน้าบัวเหี่ยว เธอจะอยากรู้ไปทำไม อดีตเป็นสิ่งที่ผ่านไปแล้ว และจะไม่คืนกลับมาอีก ส่วนอนาคตก็ยังไม่ถึง ฉะนั้นเธอไม่ต้องไปพะวงถึงทั้งอดีตและอนาคต ให้มีสติตั้งมั่นอยู่กับ ปัจจุบันเป็นพอ เข้าใจหรือยัง”

“เข้าใจแล้วครับ”

“เข้าใจแล้วก็ต้องทำให้ได้ ต้องทำให้ได้นะ”

“ครับผม” ภิกษุวัยอย่างยี่สิบเจ็ดรับคำหนักแน่น

อิมชั่วแล้ว นายจ่อยกับภรรยาาก็กลับมาที่กุฏิ เห็นอาจารย์ ชิดกำลังนั่งสมาธิอยู่จึงถามนายขุนทองด้วยเสียงที่ค่อนข้างเบาว่า

“หลวงหน้าจะลงมาก็โมง”

“ไม่ลงหรือที่จ่อย ขาท่านหัก ขึ้นๆลงๆจะทำให้หายช้า”

“อ้าว ก็พี่บอกแล้วว่าเงาจะมาเจิม ท่านน่าจะรอก่อน”

นายจ่อยพูดอย่างผิดหวัง

“ขอขึ้นไปข้างบนได้ไหม ขุนทองช่วยไปบอกท่านว่า พี่
ขออนุญาตขึ้นไปพบข้างบน นะน้องนะ” นางจุกปะเหลาะญาติสามี

“พี่จะเอาของในถุงนั้นไปถวายหลวงลุงหรือฮะ” นายขุน
ทองถามด้วยคิดว่าสิ่งที่อยู่ในนั้นเป็นเงิน

“ถูกแล้ว พี่ตั้งใจมาถวายท่านเทียวแหละ” ภรรยานายจ่อย

ตอบ

“งั้นก็ขึ้นไปได้เลยพี่ ขึ้นไปเถอะ หนูนุญจาด” หนุมวัยยี่สิบ
เอ็ดพูดเอาบุญเอาคุณด้วยได้โอกาส เขามั่นใจว่าจะต้องได้ส่วนแบ่ง
ไม่มากก็น้อย!

๖๒

ตัวเงินตัวทอง

เห็นพระบัวเสียวนั่งคุยอยู่กับท่านพระครู นายจ่อยให้ตีใจ
ยิ่งนัก กราบท่านสามครั้งแล้วพูดว่า

“ผมคิดถึงหลวงพี่เหลือเกิน นี่ก็ว่าเสร็จธุระแล้วจะแวะไป
กราบเยี่ยม ดีใจจริงๆที่ได้พบ”

“โยมจ่อยมาตั้งแต่เมื่อไร โยมจุกละสบายดีหรือ หายไป
หลายเดือนเลยนะ” พระหนุ่มทักทายเป็นสองสามภรรยา

“หลวงพี่ดูอ้วนขึ้นนะจะ จวนสำเร็จหรือยังจะ”

“สำเร็จอะไรละโยม”

“สำเร็จมรรคผลนะจะ หลวงพี่จวนสำเร็จหรือยัง”

“ยังหรือโยม ยังอีกไกลเชียวแหละ นี่ก็ถูกหลวงพ่อบอก
ตำหนิว่าปฏิบัติไม่ก้าวหน้า” ท่านจึงบอกเสียก่อน ก็ยังดีกว่าให้
ท่านพระครูเป็นผู้บอก เพราะจะทำให้ท่านต้อง เสียหน้า มากกว่า
นี้

“เธอจะน้อยอกน้อยใจไปไยนะบัวเสียว ฉันตีเพื่อก่อต่างหาก
ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนบ้ายอ ถ้าฉันชมเธอ เธอก็จะคิดว่าตัวเองเก่งแล้ว
ดีแล้ว ก็เลยไม่ชวนชวายทำความเพียร จริงไหมละ” ท่านเจ้าของ
กุฏิชี้แจง พระบัวเสียวรู้สึกใจชื้นขึ้นขึ้นเป็นกอง จึงถือโอกาสยั่วพระ
อุปัชฌาย์ว่า

“ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าที่หลวงพ่อดีผมเป็นเพียงอุบายเท่านั้น ไซ้ไหมครับ ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า หลวงพ่อเป็นบุคคลผู้มากด้วยอุบาย”

“เธอจะว่าฉันมากเกินไปเพทุบายไซ้ไหมล่ะ” ท่านเจ้าของกุฎิรู้เท่าทัน

“ আমিได้ครับ ผมจะบังอาจว่าพระอุปัชฌาย์ยังงั้นได้ยังไง หลวงพ่อเห็นผมเป็นคนเนรคุณไปแล้วหรือครับ พระบัวเหี่ยวได้ชื่อว่าเนรคุณพระอุปัชฌายาจารย์หรือครับ”

“นี่หลวงลุงกะหลวงพี่จะโต้คารมกันอีกนานไหมครับ ถ้านานผมจะได้ขออนุญาตหลับ” นายจ้อยขัดขึ้นเมื่อเห็นว่าภิกษุสองรูปต่างก็มีคุณสมบัติ ช่างเจรจา ไม่ย่อหย่อนกว่ากัน

“พอหนึ่งท้องตึงหนึ่งตาก็หย่อนหรือไง เอ็งนี่ไม่ไหวเลยนะแบบนี้เขาเรียกว่าคนขี้เกียจ ไซ้ไหมจุก” ท่านพระครูหันมา เล่นงาน ลูกชายของพี่สาว

“พี่จ้อยเขาไม่ขี้เกียจหรอกจะหลวงหน้า เขาขยันทำมาหากิน ใครๆก็ออกปากชมกันทั้งนั้น” นางจุกแก้ต่างให้สามี

“แสดงว่ามันเพิ่งจะขยันตอนมีเมีย สมัยที่อยู่กะข้า มันขี้เกียจยังกะอะไรดี” ท่านเจ้าของกุฎิไม่ยอมแพ้ เห็นหลานสะใภ้ไม่เข้าข้างจึงถือโอกาสเล่าเรื่องในอดีตที่พาดพิงไปถึงหลานว่า

“คิดถึงตอนนั้นแล้วข้าข้านึกขำไม่หาย สองคนนำหลานเทข้าวทิ้งน้ำทุกวันเพราะรังเกียจขี้มูกเอ็ง เอ็งทำให้ข้าต้องผิตวินัยข้อไม่เคารพบิดาบาต”

“โธ่ หลวงหน้า เรื่องมันผ่านไปเป็นสิบปี แล้วยังจะขุดขึ้นมาเล่าอีก” นางจุกชักโมโหโกรธา พระบัวเหี่ยวได้โอกาสแก้แค้นจึงว่า

“นั่นซิโยม หลวงพ่อเพิ่งสอนอาตมาอยู่หยกๆว่าไม่ให้ ละห้อยหาอดีต ไม่ว่าจะหวังอนาคต จงกำหนดอยู่กับปัจจุบันเท่านั้น ยังไม่ทันไร หลวงพ่อลืมซะแล้ว”

“ไอ้โฮ สนุกกันใหญ่ ช่วยกันตะลุมบอนฉันอยู่คนเดียว วันหนึ่ง วันอะไรนะ ฉันถึงได้ดวงตกขนาดนี้ ขาหักแล้วยังมาถูกคนเขารุม ว่า” ท่านเจ้าของกุฎิโอดครวญ ใจจริงนั้นรู้สึกอบอุนที่คนใกล้ชิด ทั้งในอดีตและปัจจุบันมาชุมนุมกันพร้อมหน้า

“วันพฤหัสบดี ขึ้นเจ็ดค่ำ เดือนสี่ ปีชาลครับ” นายสมชาย หันไปอ่านปฏิทินที่แขวนอยู่ข้างฝา ท่านเจ้าของกุฎิหันไปมองลูกศิษย์แล้วค้อนงามๆ หนึ่งวง นายจ้อยไววายว่า

“ตาย หลวงนาค่อนก็เป็นด้วย นี่เพราะอยู่ใกล้เจ้าขุนทอง ไซ้ไหมครับ” นายสมชายรีบสับสนุนว่า

“นั่นซิครับพี่จ้อย หลวงพ่อพูดเสมอๆว่า นายขุนทองมา อยู่รับใช้ใกล้ชิดท่าน จะได้หายเป็นกะเทย ไปๆมาๆหลวงพ่อกลับ จะมาเอาเยี่ยงอย่างเจ้าขุนทองเสียแล้ว”

“อะไรๆใครเอาเยี่ยงอย่างใคร” นายขุนทองเข้ามาได้ยิน พอดี เขาเลือกนั่งตรงหัวบันไดด้วยไม่มีที่ที่จะนั่ง เพราะความคับแคบ ของห้อง

“ดีจริงๆมากันพร้อมหน้าพร้อมตาดีจริง เอาเลย พวกมันเล่น งานข้าเสียให้สมแค้น” ท่านพระครูประชด

“หลวงลุงกำลังถูกเล่นงานหรืออะ”

“แน่ละซิ เอ็งจะช่วยข้าหรือเปล่านั้น” ท่านหาพวก

“ช่วยซี ไม่ช่วยหลวงลุงแล้วหนูจะช่วยใครละ” หลานชาย ว่า ครั้นมองไปที่ถุงกระดาษสีน้ำตาลซึ่งวางอยู่บนตักนางจุก จึง พุดใหม่

“หนูอยู่ฝ่ายพีจุกดีกว่า เพราะเป็นผู้หญิงเหมือนกัน พีจุกอยู่ฝ่ายไหน หนูก็อยู่ฝ่ายนั้น”

“อ้าว ไหง่เปลี่ยนใจเร็วนักล่ะ ว่าแต่ว่าที่ขึ้นมานี้มีอะไรอะไรกับข้าหรือเปล่า” ท่านพระครูถาม

“ไม่มีหรอกฮะ หนูหนึ่งจนอนอยู่อยู่ในห้อง รู้สึกแข็ง เลยลองขึ้นมาฟังดูซิว่าคุยเรื่องอะไรกันบ้าง และที่สำคัญคือ อยากจะรู้ว่าพีจุกทำยังไงถึงได้ถูกรางวัลที่หนึ่ง”

“โยมจุกถูกรางวัลที่หนึ่งหรือ” พระบัวเหี่ยวถาม

“จะหลวงพี เรื่องมันประหลาดมาก ฉันว่าจะมาเล่าให้หลวงหน้าฟัง” นางจุกตอบ ท่านพระครูจึงว่า

“งั้นก็เล่าได้เลย อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาแล้วนี่ หรือว่าจะไปตามโยมเขามาฟังอีกคน” ท่านหมายถึงอาจารย์ชิต

“อย่าเลยจะหลวงหน้า ตัวแก همینยังงี้ก็ไม่ว่า เหมือนกลืนหนูตาย ฉันคงทนไม่ได้ ยิ่งห้องแคบๆยังงี้ ฉันคงเป็นลมเสียก่อนที่จะเล่าจบ” ภรรยานายจ้อยว่า

“หลวงลุงค่อยเล่าให้เขาฟังทีหลังก็ได้ฮะ” นายขุนทองตัดสิน เขาเองแม้จะชินกับกลิ่นนั้น แต่หากเลี้ยงได้ก็อยากจะเลี้ยง

“ตกลง เมื่อจะเอาขี้งั้นก็ตกลง เอาละ เอ็งเล่าไปเลยจุก”

“เรื่องมันประหลาดมากจะหลวงหน้า” นางจุกอาร์มภท

“นี่เอ็งพูดขี้สามครั้งแล้วนะ” ท่านพระครูขัดขึ้น

“พูดขี้ขี้จะ” นางจุกชักง

“ก็พูดว่า เรื่องมันประหลาดมาก นะฮะ”

“โธ่ หลวงหน้า ก็มันประหลาดจริงๆนี่นา” หล่อนเถียง

“งั้นก็เล่าไปเลย เล่าไปเสียก่อนที่ข้าจะเปลี่ยนใจ”

“เปลี่ยนใจเรื่องอะไรหรือหลวงหน้า”

“ก็เปลี่ยนใจไม่ฟังเอ็งเล่าไงละ” ท่านเล่นตัว

“งั้นฉันก็เปลี่ยนใจไม่เล่า” หล่อนถือโอกาสเล่นตัวบ้าง นาย
ขุนทองต้องคะยั้นคะยอว่า

“เล่าเถอะซะพี่จุก หนูอยากฟัง ใครไม่อยากฟังก็เอามืออุด
หูไว้” เขาประชดผู้เป็นลุง

“อาตมาขอฟังด้วยคน” พระบัวเหี่ยว เว้าซื่อๆ

“ผมด้วยครับ” นายสมชายพูดบ้าง

“ข้าในฐานะเจ้าของห้อง ถึงจะไม่อยากฟังก็ต้องฟัง” ท่าน
เจ้าของกุฎิพูดเสียงไปอีกทางหนึ่ง

“ถ้างั้นเราลงไปเล่ากันข้างล่างดีไหม” นายจ้อยชวน

“อย่าเลย ฉัน همینลุงคนนั้น” คนเป็นเมียว่า

“พวกเอ็งเป็นอะไรกันไปแล้วนี่ พุดจาเลอะเลือนล่ำมป้าม
กันอยู่ได้ เอาละๆจะเล่าก็เล่าไป อย่างมัวโ้แอ้” ท่านพระครูตัด
บทย่างรำคาญ นางจุกจึงตั้งต้นเล่า

“เรื่องมันประหลาดมากจะหลงหน้า”

“รู้แล้วๆ เอ็งพุดยั้งงี้มาสีหนแล้ว” ท่านพระครูขัดขึ้น

“เอาอีกแล้ว หลวงหน้าขัดคอฉันอีกแล้ว เป็นยั้งงี้ทุกที แล้ว
ก็มาหาว่าพวกฉันพุดจาเลอะเลือนล่ำมป้าม” นางจุกต่อว่าและได้
รับเสียงสนับสนุนจากผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นทุกคน ยกเว้นพระบัวเหี่ยว
ผู้ซึ่งเพิ่งจะรู้สึกสงสารพระอุปัชฌายาจารย์!

“เอาเถอะๆที่นี้ข้าไม่ขัดคอเอ็งแล้ว เล่าต่อไปซิว่ามัน
ประหลาดยังไง”

“เรื่องมันประหลาดมากจะหลงหน้า” หล่อนพุดประโยคเดิม
อีก คราวนี้คนฟังต่างพากันเห็นคล้ายตามท่านพระครู ว่าคนเล่า
พุดจาซ้าๆซากๆน่ารำคาญแล้วก็น่าขัดคอจริงๆนั่นแหละ ครั้นไม่

มีผู้ใดขัดคอ คนเล่าจึงพูดต่อ

“เมื่อเดือนที่แล้วนี้เอง ขณะที่ฉันนั่งเย็บเสื้อโหลอยู่ในร้าน
ของฉัน ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับร้านขายกาแฟ ฉันก็เห็นตัวเงินตัวทอง
คลานมาที่หน้าร้านกาแฟ...”

“เป็นยังไง ตัวเงินตัวทองที่วาน่ะ” นายสมชายถาม นาย
จ้อยจึงอธิบายแทนคนเป็นเมียว่า

“ตัวคล้ายๆ กิ้งก่า แต่ใหญ่กว่าหลายสิบเท่า ดูเผินๆ คล้าย
น้องจระเข้ จะเรียกว่าพี่กิ้งก่าหรือน้องจระเข้ก็ได้”

“อ้อ ตัวเหี้ย” นายขุนทองโพล่งออกมา นางจุกจึงว่า

“ถูกแล้ว แต่พ่อแม่ปู่ย่าตายายฉันสอนไว้ว่า ให้เรียก ตัว
เงินตัวทอง ที่นี้คนขายกาแฟนั่นก็ไล่ใหญ่ ตาผัวก็ไล่ ยายเมียก็ไล่
เสียงดัง ไป ไล่ตัวเหี้ย ไปให้พ้น ตัวเงินตัวทองเขาก็ไม่ไป แล้วยัง
คลานเข้าไปในร้าน เสียงเมียร้องว่า ตายแล้ว ช่วยตายเลยกู ตัว
เหี้ยเข้ามาในร้าน ส่วนผัวก็เอาน้ำร้อนในหม้อที่ใช้สำหรับชงกาแฟ
ขาย ราดลงบนตัวเขา เขาคงร้อนเลยวิ่งหนีมาเข้าร้านฉัน ฉันกลัว
ก็กลัว เขามาชะเง้ออยู่ต่อหน้าฉัน ฉันก็ปลดสายสร้อยหนักสองสสิ่ง
โยนใส่เขา ปากก็ว่า เงินไหลนอง ทองไหลมา พร้าอยู่อย่างนี้ ยก
มือไหว้เขาด้วย เขาก็ยังไม่ไป ฉันก็มีเงินอยู่ห้าบาท เป็นแบงก์ ๕
ใบ เหรียญห้าสิบสตางค์ ๒ เหรียญ ฉันก็โยนใส่เขาพร้อมกับพูด
ว่า เงินไหลนอง ทองไหลมา เขาก็ผงกหัวแล้วแลบลิ้นออกมา”

“สักครู่ก็คลานไปที่หลังร้าน ฉันก็มองตาม ก่อนออกไปเขา
ยังเอี้ยวตัวมาดูฉัน แลบลิ้นแผ่ลิ้นๆ แล้วก็ไป สักพักหนึ่งก็มียายซิ้ม
เอาล็อตเตอร์มาขายให้ แกบออกเหลือใบเดียว ช่วยซื้อแกหน่อย ฉัน
ก็บอกมีเงินอยู่แค่ห้าบาท ถ้าจะช่วยก็ซื้อได้เสี้ยวเดียว แกบอกเอา
ไว้ทั้งใบแล้วกัน แกก็ยึดเยียดให้ฉันจนได้ ฉันก็เลยต้องเป็นหนี้แก

อีกห้าบาท ปกติฉันไม่เคยเล่นหวยนะหลวงหน้า ไม่เคยซื้อแกลเลย เพราะหลวงหน้าเคยสอนว่าการพนันเป็นสิ่งไม่ดี แต่วันนั้นยายซิ้ม แกลมายัดเยียด ฉันสงสารแกลเลยซื้อไว้โดยไม่ได้คิดไม่ได้หวังอะไร แล้วฉันก็ไม่รู้ตัวว่าฉันถูก ยายซิ้มแกลเป็นคนมาบอก พี่จ้อยเขาก็เลยเอาไปซื้อรถโดยสารมาขับรับคน เขาเคยรับจ้างขับรถอยู่กับถ้ำแก่ ที่นี้เลยมีรถของเราเอง เรื่องมันประหลาดมากใช่ไหมจะหลวงหน้า” หล่อนพูดประโยคเดิมอีก

“เออ มันก็ประหลาดเหมือนกัน แต่ไม่มาก เป็นเรื่องของกฎแห่งกรรมนั่นแหละ แล้วสองผิวเมียที่ชายกาแพเป็นยังงัยบ้าง” ท่านถามด้วยต้องการตรวจสอบ ทฤษฎีของท่าน

“ก็แปลกอีกนั่นแหละหลวงหน้า ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาเขาก็ขายไม่ค่อยดี แกลทะเลาะเบาะแว้งกันทุกวัน ในที่สุดก็เลิกกัน ผิวไปทาง เมียไปทาง” ภรรยาขายจ้อยเล่า

“นั่นไง ตรงกับทฤษฎีของข้าทุกประการเลย เห็นไหม นิกรรม สองผิวเมียได้รับกรรมทันตาเห็น เขาทำอกุศลกรรม ก็เลยต้องมีอันเป็นไป ทำครบสามเลย กาย วาจา ใจ กายก็คือเอาน้ำร้อนไปราดเขา วาจาก็ไปด่าเขา ใจก็โหดร้ายต่อเขา ส่วนเอ็งก็ครบสามเหมือนกัน แต่เป็นกุศลกรรม เอ็งก็เลยถูกลี้อตเตอร์ แต่ถ้าจะดูให้ลึกซึ้งลงไปกว่านั้น ข้าก็เห็นว่า เพราะเอ็งทำบุญมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย เอ็งใส่บาตรทุกวัน ถึงจะซิ้มกย้อยลงไปในบาตร แต่ก็ชื่อว่าเอ็งได้ทำบุญ” ท่านพูดถึงอดีตของหลานสะเ้

“เอาอีกแล้ว หลวงหน้าเอาเรื่องซิ้มูกฉันมาประจานอีกแล้ว เมื่อไรจะลืมๆเสียทีก็ไม่รู้” หล่อนบ่น

“เถอะน่า พอข้าตายข้าก็ลืมเองแหละ” ท่านพระครูว่า

“นั่นฉันคงถูกหลวงหน้าประจานไปอีกหลายสิบปี เผลอๆฉัน

อาจจะตายก่อนก็ได้”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ยังไงๆ เอ็งก็ไม่มีวันที่จะตายก่อนข้า เอ็งเกิดทีหลังก็ต้องตายทีหลังซี”

“มันก็ไม่แน่เสมอไปหรอกหลวงหน้า มีออกถมเถไปที่พ่อแม่ ไปงานเผาศพลูก” หล่อนว่า ท่านพระครูเห็นสมควรแก่เวลาที่จะบอกความลับเรื่องการมรณภาพของท่านให้ผู้เป็นหลานทราบ จึงออกอุบายว่า

“ขุนทอง เอ็งขึ้นมานานแล้ว ลงไปดูโยมเขาซิ เพื่อชาติเหลืออะไรจะได้หามาให้เขา” นายขุนทองกราบสามครั้งแล้วลุกออกไป หลานชายออกไปแล้ว ท่านจึงพูดกับนายจ้อยและภรรยาว่า

“ข้ามีความลับจะบอกเอ็งสองคน แต่ยังไม่อยากให้เจ้าขุนทองมันรู้เดี๋ยวก็จะไปบอกคนหมดตัวตึง ปากสว่างอยู่ด้วย”

“หลวงหน้ามีอะไรจะบอกผมกับจุกหรือครับ”

“มีซิ ฟังให้ดีนะ เอ็งสองคนไม่ค่อยจะมาให้ข้าเห็นหน้าเห็นตา ยังมีรัถใหม่ก็ยิ่งจะไม่มีเวลามา ขอนั้นข้าไม่ว่าหรอก เพราะเอ็งต้องทำมาหากิน แต่จำไว้นะ วันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ให้มาหาข้าหน่อย”

“มาตอนไหนครับ เข้าหรือบ่าย”

“ถ้าอยากเห็นข้าตอนเป็นก็มาแต่เช้า แต่ถ้าอยากเห็นตอนตายแล้วจะมาตอนบ่ายก็ได้”

“หมายความว่าอย่างไรจะหลวงหน้า” นางจุกถาม

“ก็หมายความว่า วันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ข้าจะมารับอุบัติเหตุรถคว่ำคอหักเวลาเที่ยงสี่สิบห้า”

“จริงหรือครับ” นายจ้อยถาม

“จริงหรือไม่จริง พอถึงวันนั้นเอ็งอย่าลืมมาก็แล้วกัน” เจ้า

อวาตวัตป่ามะม่วงตอบด้วยสีหน้าปกติ

“แต่ผมว่าหลวงพ่อดังคงไม่ตาย เอ๊ย ไม่มรณภาพครับ ผมมั่นใจว่าหลวงพ่อดังคงไม่เป็นเช่นนั้น” พระบัวเหี่ยวขัดขึ้นด้วยความรู้สึกแสนรันทด ผู้มีเมตตากรุณาส่งสงเช่นนี้จะหาได้ที่ไหนอีก

“มันเป็นกฎแห่งกรรมนะบัวเหี่ยว ใครเลยจะฝืนได้”

“แต่ ผมไม่อยากจะหลวงพ่อมรณภาพนี่ครับ” พระหนุ่มแย้ง

“จะอยากหรือไม่อยาก ฉันก็ต้องตาย เอาเถอะ แล้วคอยดูกันไปว่าจะจริงอย่างที่เขาคืออนมาหรือเปล่า”

“เขาน่ะใครครับ” นายจ่อยถาม

“เจ้ากรรมนายเวรนะซี เอาละ เลิกพูดเรื่องนั้นกันได้แล้ว ขอให้เอ็งจำไว้อย่างเดียวว่าข้าจะต้องตายในวันนั้น” นางจุกร้องไห้กระซิกๆ ข้างฝ่ายนายจ่อยก็ตาแดงก่ำ ท่านเจ้าของกุกิจจึงว่า

“เอ็งสองคนไม่ต้องมาแสดงความโศกเศร้าล่วงหน้าไว้ก่อนหรอก อีกตั้งสี่ปีข้าถึงจะตาย”

“หลวงหน้าไม่ตายไม่ได้หรือจ๊ะ” นางจุกอ้อนวอน

“ฟังเมียเอ็งพูดนะเจ้าจ่อย ฟังเอาไว้” ท่านบอกหลานชาย

“ครับ ผมกำลังฟังอยู่ แล้วก็อยากจะพูดแบบเดียวกับเขา หลวงหน้าไม่ตายไม่ได้หรือครับ”

“เอ็งสองคนนี่พอกันเลย ไอ.คิว. พอกัน อย่างนี้เองถึงอยู่ด้วยกันได้”

“ไอ.คิว. คืออะไรครับหลวงหน้า” หลานชายถาม

“คือภูมิปัญญา เอ็งกับเมียเอ็งมีภูมิปัญญาเสมอกัน ไม่มีใครสูงกว่าใคร” ท่านพระครูอธิบายแกมประชด

“แล้วดีไหมครับ” นายจ่อยถามอีก

“ดี แต่ดีสำหรับเอ็งนะ ไม่ใช่สำหรับข้า”

“งั้นก็ดีไม่จริงนะซีครับหลวงหน้า เพราะถ้าดีจริงจะต้องดีสำหรับทุกคน ไม่ใช่เฉพาะคนใดคนหนึ่ง” นายจ้อยพูดเหมือนนักปรัชญาทั้งที่ไม่เคยเรียนปรัชญา

“คิดเอาเอง” ท่านเจ้าของกุฏิตอบด้วยครั้นที่จะต่อหน้าต่อหน้าด้วย

“ผมคงไม่คิดแล้วละครับ ชักปวดหัวแล้ว ว่าแต่ว่าหลวงหน้าจะลงไปเจิมรถให้ผมได้ไหมครับ” เขาพูด ธุระ

“อย่าเลยครับพี่จ้อย หลวงพ่อท่านตั้งใจว่าจะไม่ลงไปไหนจนกว่าท่านจะหายเป็นปกติ หลวงพ่อเสกแบ่งแล้วให้หลวงพี่เป็นคนไปเจิมก็ได้นี่ครับ” ศิษย์วัดแนะนำด้วยความเป็นห่วงท่านพระครู

“ดีเหมือนกัน เพราะสองย่อมดีกว่าหนึ่ง หลวงพ่อก็อีซลัง หลวงพี่ก็อีซลัง ก็เป็นขลังกำลังสอง” นายจ้อยว่า

“ถ้าเอ็งอยากจะให้ขลังกำลังสาม เอ็งก็ต้องอยู่ในศีลในธรรมหากินด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และหมั่นปฏิบัติกรรมฐาน” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง อบรม ลูกชายของพี่สาว

“ครับ” คนเป็นหลานรับคำ นายสมชายจัดการหาวัสดุอุปกรณ์มาให้ มีขันจอกทำด้วย ทองเหลือง ดินสอพอง และน้ำมันจันทน์ ท่านพระครูหยิบดินสอพองใส่ลงในขันจอก ใช้นิ้วบดจนเป็นผง แล้วเทน้ำมันจันทน์ลงไป ผสมเสร็จแล้วจึง เสก ด้วยคาถาเมตตาคมหานิยม

“เอาละ เรียบร้อยแล้ว อย่าลืมนะ คาถาจะศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ศักดิ์สิทธิ์ ขึ้นอยู่กับพลังจิตของผู้ใช้ อันที่จริงข้าไม่อยากจะกับเรื่องเสกเรื่องเป่าน้กหรืออก แต่ในเมื่อเอ็งมาขอให้ทำ ก็ไม่อยากจะ

ใจ เพราะอะไรก็สู้กรรมฐานไม่ได้ เอาละ พระบัวเหี่ยวช่วยไปเจิมให้เขาหน่อย” นายจ่อยถือขันจอกบรรจุแป้งเสกลงบันไดไป ตามด้วยพระบัวเหี่ยวและนางจุก ครู่ใหญ่ๆ ฤกษ์หนึ่งรูปกับฆราวาสสองคนก็ขึ้นมา นายขุนทองถือโอกาสตามขึ้นมาด้วย

“เสริ้จตุระแล้ว ผมเห็นจะต้องกราบลา” นายจ่อยเอ่ย อดใจหายไม่ได้ เมื่อคิดไปว่าอีกสี่ปีเขาจะไม่มี หลวงน้ำ อีกแล้ว

“หลวงน้ำจะ ฉันมีของมาถวายจะ” นางจุกพูด พร้อมกับหยิบถุงกระดาษสีน้ำตาลส่งให้สามี

“พี่จ่อยช่วยประเคนแทนฉันด้วย” นายจ่อยจึงประเคนสิ่งนั้นให้ท่านพระครู

“อะไรของเอ็งล่ะ”

“หลวงน้ำเปิดดูเองก็แล้วกัน” หล่อนว่า นายสมชายกับนายขุนทองจ้องเขม็งขณะที่ท่านเจ้าของกุฏิหยิบสิ่งนั้นออกมาจากถุง เป็นรองเท้าหนังสีน้ำตาลหนึ่งคู่!

“เอ็งถูกรางวัลที่หนึ่งตั้งห้าแสน ซื่อรองเท้าแตะมาให้ข้าคู่เดียวเองหรือจุก” ท่านสัพพยอกหลานสะใภ้ด้วยความรู้สึก ทราบซึ่งในความตระหนี่ถี่เหนียวของหล่อน ทั้ง ทราบซึ่ง และ ซาบซึ่ง

“คู่เดียวก็ตั้งแปดสิบบาทนะหลวงน้ำ แพงกว่าของฉันตั้งสิบเท่า ฉันใช้คู่ละแปดบาทเอง” คนขี้เหนียวว่า

“ของผมก็คู่ละแปดบาทเหมือนกันครับหลวงน้ำ” นายจ่อยเข้าข้างภรรยา

“เอาเถอะๆ ข้าไม่ว่าอะไร จะกลับก็กลับได้แล้ว ข้าจะได้พักผ่อน” สองสามีภรรยาจึงกราบท่านสามครั้งแล้วลุกออกมา นายสมชายกับนายขุนทองรู้สึกผิดหวังจนไม่มีเรี่ยวแรงที่จะลุกออกไปส่ง

“เอาซิ เอาไปแบ่งกันคนละครึ่ง” ท่านพระครูพูดพลางส่ง
ฤๅกระดาศน้ำตาลให้นายสมชาย

“โอ้ หลวงพ่อ ใครเขาจะใส่รองเท้าข้างเดียว” ศิษย์วัดว่า

“หนูกี้ไม่เอา นั่นมันรองเท้าสำหรับผู้ชาย หนุอยากได้
รองเท้าสันสูง” นายขุนทองว่า

“จั้นก็ถวายพระบัวเหี่ยวก็แล้วกัน” ท่านพระครูตัดตีสัน

“อย่าเลยครับหลวงพ่อ โยมจุกเขาตั้งใจถวายหลวงพ่อ”
พระบัวเหี่ยวปฏิเสธ

“ก็ในเมื่อเขาให้ฉัน มันก็เป็นของฉัน แล้วฉันจะให้ใครมัน
ก็เป็นสิทธิ์ของฉันไซ้ใหม่ล่ะ”

“ไซ้ครับ”

“จั้นฉันให้เธอ รองเท้าฉันยังดื้ออยู่ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้อง
ไซ้ของใหม่” ผู้พูดถือสันโคษ

“แต่คุณี่ราคาตั้งแปดสิบนะครับ คู่ของหลวงพ่อแค่สามสิบ
เท่านั้น” นายสมชายแย้ง ที่จำได้เพราะเขาเป็นคนไปซื้อ

“ก็เพราะมันแพงนะซี แล้วฉันก็คิดว่าของแพงคงจะเป็นของ
ดี เมื่อจะให้ใครใครก็ต้องให้แต่ของดีๆ ดังนั้นฉันจึงให้เธอใจละ
บัวเหี่ยว” ประโยคหลังท่านพูดกับภิกษุหนุ่ม

“แล้วคนให้เขาจะได้บุญหรือครับ เขาตั้งใจให้หลวงพ่อ แต่
หลวงพ่อกลับมาให้ผม” พระบัวเหี่ยวพูดเพราะจิตของท่านไม่ถูก
ครอบงำด้วย โลภะ

“ได้ซิ ได้สองต่อเลยแหละ สมมุติว่าเขาให้ฉัน เขาได้บุญ
ห้าสิบ ฉันเอาให้เธอ ฉันก็ได้บุญห้าสิบ คนให้คนแรกก็ได้บุญสอง
ต่อ เขาได้บุญร้อยนะ ฉันได้ห้าสิบ เขาได้ร้อย”

“จั้นถ้าผมเอาไปถวายพระมหาบุญ ผมก็จะได้บุญห้าสิบ

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

หลวงพ่อก็ได้รอย โยมจุกก็ได้รอยห้าสิบไซ้ใหม่ครับ”

“ก็คงจะเป็นยั้งงั้น แต่ฉันว่าเธอเก็บไว้เป็นที่ระลึกดีกว่า อีกสี่ปีฉันก็ไม่อยู่ให้เธอเห็นหน้าอีกแล้ว เวลาเธอใส่รองเท้าจะได้คิดถึงฉันไง”

“ครับ ถ้าเช่นนั้นผมจะเก็บไว้อย่างดีที่สุด อีกสี่ปีค่อยเอาออกมาไซ้” ภิกษุวัยยี่สิบหกตอบ แล้วกราบลาเพื่อกลับไปปฏิบัติกรรมฐานยังกุฏิของท่าน

๖๓

มงคลสูตร

นับตั้งแต่อาจารย์ชิตเข้ามาพักรักษาตัวอยู่ที่วัดป่ามะม่วง
แขกของท่านพระครูก็ร่อยหรอลงไป ไม่มีการมานั่งรอคิวตั้งแต่เช้า
มีดเหมือนเช่นแต่ก่อน ทั้งนี้และทั้งนั้นก็เพราะพวกเขาไม่อาจทาน
ทนต่อ กลิ่น ที่มาจากแผลของบรูษะวัยหกสิบได้

ครั้นเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้รับอุบัติเหตุตกบันไดขาหัก
นายขุนทองก็ประกาศงดรับแขกเป็นเวลาหนึ่งเดือน นอกจากผู้ที่
มีฐานะสำคัญเร่งด่วนเท่านั้นจึงจะได้รับอนุญาตให้เข้าพบ

บรรดาผู้ประสบความสำเร็จทั้งหลาย เมื่อมาด้วยตนเองไม่
ได้ ก็ใช้วิธีเขียนจดหมายมา ดั่งนั้นแทนที่จะได้พักผ่อน ท่านพระ
ครูก็ต้องมานั่งตอบจดหมาย ซึ่งแรก ๆ ก็มาวันละ ๙-๑๐ ฉบับ ต่อ
มาก็เพิ่มจำนวนมากขึ้น จนท่านต้องขอให้นายสมชายกับอาจารย์
ชิตมาช่วยตอบ คนทั้งสองต่างยินดีปรีดาที่ได้ช่วยแบ่งเบาภาระของ
ท่าน

ส่วนนายขุนทองไม่ได้รับเกียรติให้ทำหน้าที่นี้ ท่านเจ้าของ
กุฏิให้เหตุผลว่า “เจ้าหมอนี่มันปากสว่าง เดียวก็ได้เอาความลับของ
เขาไปเปิดเผย เสียชื่อวัดป่ามะม่วงหมด”

เช้าวันที่ ๕ มีนาคม หลังจากรับประทานอาหารกันเป็นที่
เรียบร้อยแล้วอาจารย์ชิตกับนายสมชายก็ขึ้นไปช่วยงานท่านพระ

ครูเป็นวันที่สอง ส่วนนายขุนทองก็รับหน้าที่เก็บล้างถ้วยชามลาม
ไหและทำความสะอาดกุฏิชั้นล่าง

ทำงานเสร็จก็จับเจ้าหมี เจ้าโฮม และเจ้าขาวมาอาบน้ำอาบ
ท่าแกมโรยแป้งฝุ่นให้เสร็จสรรพ เป็นแป้งยี่ห้อเดียวและกระป๋อง
เดียวกับที่ตัวเขาใช้ แม้ตัวเองจะอาบน้ำวันละสองครั้ง เช้า-เย็น แต่
สำหรับเจ้าสุนัขสามตัวนี้ เขาอาบน้ำโรยแป้งให้มันอาทิตย์ละครั้ง
เท่านั้น

เมื่อขึ้นไปถึง อาจารย์ชิตก็ทำหน้าที่เปิดผนึกจดหมายแล้ว
อ่านให้ท่านพระครูฟัง จากนั้นก็จะเขียนตอบ โดยท่านพระครู
จะเป็นผู้บอกว่าตอบอย่างไร เขียนเสร็จก็เป็นหน้าที่ของนายสมชาย
ที่จะพับใส่ซองปิดผนึก ตัดแสตมป์ และจำหน่ายซองถึงผู้รับ

บางราย เจ้าของจดหมายก็สอดซองติดแสตมป์ และจำหน่าย
ซองถึงตัวเองไว้เสร็จสรรพ นายสมชายจึงเพียงแต่พับจดหมายตอบ
ใส่ซองและปิดผนึกเท่านั้น

จดหมายฉบับแรกมาจากเด็กชายหาญกล้า บุญเสริมส่ง
อาจารย์ชิตอ่านให้ท่าน พระครูฟังตั้งแต่ต้นจนจบ ความว่า

เขียนที่บ้านเลขที่ ๖๗/๘ หมู่ ๑

ถนนเพชรบุรี อ.พญาไท กรุงเทพฯ

กราบนมัสการ หลวงตาที่เคารพอย่างสูง

ผมชื่อเด็กชายหาญกล้า นามสกุลบุญเสริมส่ง อายุ ๑๔ ปี
กำลังเรียนอยู่ ชั้น ม.ศ.๒ ผมไม่เคยรู้จักหลวงตามาก่อน แต่คุณ
ลุงข้างบ้านเขารู้จักและให้ที่อยู่ผมมา ผมจึงเขียนมาขอความเมตตา
ให้ช่วยแก้ปัญหาให้ผมด้วย

สัตว์โลกปลอมเป็นไปตามกรรม

ผมอยู่กับแม่สองคนครับ แม่ผมอายุ ๓๖ ปี แม่บอกว่าพ่อทิ้งเราไปตั้งแต่ผมยังแบเบาะ แล้วผมก็ไม่เคยเห็นหน้าพ่อเลยตั้งแต่จำความได้ แม่ไม่ยอมบอกว่าคุณชื่ออะไร อยู่ที่ไหน แม่นามสกุลที่ผมใช้อยู่ก็เป็นนามสกุลของแม่ ผมจึงไม่มีโอกาสได้รู้จักพ่อเลย ผมพยายามสืบถามจากเพื่อนบ้าน ก็ไม่มีใครให้ความกระจ่างแก่ผม จนผมหมดหวังที่จะได้พบพ่อ ผมอยู่กับแม่สองคนก็มีความสุขตามอัตภาพ แม่ทำงานบริษัท เงินเดือนสองพันบาท ก็มากพอสมควรสำหรับเราสองคนแม่ลูก

มาเมื่อต้นปีที่แล้ว แม่เริ่มประพฤติตัวเหลวไหลด้วยการกลับบ้านดึกทุกคืนและมีกลิ่นเหล้าติดตัวมาด้วย นักเข้าก็เมาแถมมาเลย แล้วก็เป็นอย่างนี้เกือบทุกวัน เงินทองก็เริ่มไม่พอใช้ ผมก็คิดมากจนเรียนไม่รู้เรื่อง เมื่อเงินไม่พอใช้ แม่ก็เที่ยวไปหยิบยืมจากเพื่อนบ้าน กระทั่งกลายเป็นคนมีหนี้สินรุงรัง

วันไหนไม่มีเงินซื้อเหล้ากิน แม่จะอารมณ์เสีย พานด่าผมอย่างหยาบๆคายๆ ผมกลัวว่าแม่จะกลายเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง และถูกไล่ออกจากงานจึงต้องเขียนจดหมายมา รบกวนหลวงตาให้ช่วยแนะนำผมด้วยว่า ผมจะสอนแม่อย่างไรดี จึงจะทำให้เขาเกิดความสำนึกและกลับตัวเป็นคนดีเหมือนแต่ก่อน ขอหลวงตาโปรดตอบผมด้วย ผมจะรอคำตอบ พร้อมกันนี้ ผมได้ส่งซองติดแสตมป์มาด้วยครับ

นมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง

หาญกล้า บุญเสริมส่ง

ป.ล. ผมเคยเป็นเด็กเรียนดี สอบได้ไม่เคยต่ำกว่า ๘๐% แต่เดี๋ยวนี้ผมกลายเป็นคนคิดมาก การเรียนตกต่ำลง และคงจะสอบตกถ้าแม่ยังเป็นแบบนี้

“น่าสงสารแถมกะครับ” อาจารย์ชิตเอ๋ยเมื่ออ่านจบ

“คนเราก็มีกรรมต่าง ๆ กันไป ตัวเองทำเองทั้งนั้น ไม่ว่าจะ
จะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว ทำไว้แต่ครั้งอดีตชาติบ้าง มาทำใน
ปัจจุบันชาติบ้าง พอกรรมมาให้ผล จึงสุขบ้าง ทุกข์บ้าง ตามชนิด
ของกรรมที่ทำ แต่ทั้งสุขและทุกข์ มันก็ไม่เที่ยงหรือกโยม ประเดี๋ยว
ก็เปลี่ยนแปลงผันแปรไปตามเหตุปัจจัย ไม่มีใครทำแต่กรรมชั่วอย่าง
เดียว แล้วก็ไม่มีใครทำแต่กรรมดีอย่างเดียว หากจะทำดีบ้าง ทำชั่ว
บ้าง คละเคล้ากันไป”

“วันแต่คนที่เห็นพระอรหันต์เท่านั้น จึงจะทำแต่กรรมดี
อย่างเดียว ไม่ทำกรรมชั่วเลยใช่ไหมครับ” นายสมชายถาม

“นั่นเป็นความเข้าใจผิดของเธอ พระอรหันต์ท่านเป็นผู้อยู่
เหนือกรรม การกระทำของท่านเราไม่เรียกว่า กรรม แต่เรียกว่า กิริยา
เพราะถ้าเป็นกรรม ก็ยังมีผลต่อการเวียนว่ายตายเกิด เช่น กรรมดี
ทำให้ไปเกิดในสุคติ กรรมชั่วทำให้ไปเกิดในทุคติ แต่พระอรหันต์
ท่านตัดขาดจากสังสารวัฏแล้ว จึงไม่ต้องเวียนว่ายอยู่ในสังสารสาคร
แฉกเช่นปุถุชนทั้งหลาย” ท่านพระครูอธิบายทั้งที่รู้ว่าคนถามไม่เข้าใจ
แต่คนที่เข้าใจกลับเป็นอาจารย์ชิตผู้ซึ่งมิได้ถาม!

“ยังข้องใจสงสัยอะไรอีกหรือเปล่า ฉันให้โอกาสซักถาม”

“มีครับ แต่คงจะไม่ถาม เพราะที่หลวงพ่อบริยายมานั้น
ผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ไม่อยากให้หลวงพ่อดองเป่าปี่ให้ควายฟัง
ครับ” ชายหนุ่มว่า

“ก็ตีที่รู้ตัว แต่คำถามของเธอก็มีใช้จะไม่มีประโยชน์เสียเลย
เพราะคนที่เข้าใจก็มีอยู่”

“หลวงพ่อบริยายถึงอาจารย์หรือครับ”

“ก็จะมีใครเสียอีกล่ะ มีกันแค่สองคน ไม่น่าถาม”

“แล้วรายนี้ หลวงพ่อจะให้ตอบว่าอย่างไรครับ” คนสูงวัยถาม ท่านเจ้าของกุฏิจึงบอก

“ตอบไปว่า ให้ออดทน แล้วก็ไม่ต้องไปคิดสอนแม่เขา ลูกไม่ได้มีหน้าที่สั่งสอนพ่อแม่ เขาจะดีจะชั่วยังไง ก็เป็นผู้ให้กำเนิดเรา มา ใส่แผ่นปลิวบทสวดมนต์ไปให้ด้วย บอกให้สวดพุทธคุณธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากา อย่างละหนึ่งจบ จากนั้นก็สวดพุทธคุณอย่างเดียวอีก ๑๕ จบ เขาอายุ ๑๔ ไซ้ใหม่”

“ครับ”

“อายุ ๑๔ ก็สวด ๑๕ จบ บอกหลวงตาให้สวดทุกคืน เสร็จแล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้แม่เขา ปฏิบัติสม่ำเสมอจนจิตถึงขั้นเมื่อนั้นแม่เขาก็กลับตัวได้เอง แต่ถ้าไม่ทำตาม หลวงตาก็ไม่รู้จะช่วยได้ยังไง บอกเขาไปอย่างนี้ก็แล้วกัน” อาจารย์ชิตจัดการเขียนตามที่ท่านพระครูบอก นายสมชายหยิบแผ่นปลิวบทสวดมนต์พับใส่ซองลงไปก่อน เมื่ออาจารย์ชิตเขียนเสร็จ ท่านพระครูให้เขาอ่านทวนให้ฟังอีกครั้ง แล้วท่านจึงลงนาม จากนั้นนายสมชายก็จะพับจดหมายใส่ซองปิดผนึก

ฉบับที่สองมาจาก นางนนทรี จันทร์กระพริบ เขียนเล่ามาว่า

หนูมาที่วัดเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม แต่ลูกศิษย์บอกว่าหลวงพ่อดรับแขกหนึ่งเดือนเพื่อพักรักษาตัว เนื่องจากได้รับอุบัติเหตุตกบันได แต่หนูคงรอไม่ได้ เพราะมีเรื่องร้อนใจมาก จึงเขียนจดหมายมาขอคำปรึกษาหลวงพ่อกะ ปัญหาของหนูมีดังนี้คือ

เมื่อประมาณปีที่แล้ว หนูได้รู้จักกับเพื่อนใหม่คนหนึ่ง เรารู้จักกันที่วัดแห่งหนึ่ง เขามาทำบุญเช่นเดียวกับหนู ผู้หญิงคนนี้ชื่อ สุธาวดี เป็นคนสวย น่ารัก พูดจาไพเราะ เราก็คบกันมาเรื่อยๆ

เพราะหนูเห็นเขาเป็นคนดีและชอบทำบุญทำทาน เพื่อน ๆ ของเขา ได้มาเตือนหนูว่า ผู้หญิงคนนี้เป็นคนไม่ดี อย่าไปคบ หนูก็ไม่เชื่อ เพราะเชื่อว่าตัวเองคงดูคนไม่ผิด แต่ก็แปลกอยู่อย่างหนึ่งคือสุรวดี เขาไม่ค่อยมีเพื่อน ดังนั้นเขาจึงมาสนิทกับหนู

อยู่มาวันหนึ่งก็มีสุภาพสตรีคนหนึ่งมาที่วัด และมาเล่าให้ เจ้าอาวาสฟังว่า ผู้หญิงคนที่ชื่อสุรวดี ได้เที่ยวไปพูดกับคนอื่น ๆ ว่า เจ้าอาวาสมีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหนู เจ้าอาวาสท่านโกรธ มาก จะให้หนูไปตามเพื่อนคนนี้มาพูดกัน ต่อหน้าท่านและสุภาพ สตรีผู้นั้น ซึ่งยินดีจะเป็นพยานให้ หนูได้นำเรื่องมาเล่าให้สามีฟัง สามีบอกว่า คนเช่นนี้เป็นคนพาล ฉะนั้นไม่ต้องไปคบหาสมาคม แล้วก็ไม่ต้องไปชี้แจงอะไรกับเขาเพราะคนพาลยอมไม่ยอมรับในสิ่ง ที่ถูกต้อง เป็นการเสียเวลาเปล่า หนูไม่ทราบว่าจะเชื่อใครดี เจ้า อาวาสหรือสามี จึงคิดถึงหลวงพ่อกับแม่ และมั่นใจว่าหลวงพ่อกับแม่จะช่วยแก้ ปัญหาให้หนูได้ค่ะ

หนูขอสาบานว่า ไม่เคยคิดสกปรกลามกอย่างที่ผู้หญิงคนนี้ กล่าวหา หนูไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมเขาใส่ร้ายหนูได้ ทั้งที่ไม่มีมูลความ จริง เวลาไปวัดหนูก็ไปกับเขาทุกครั้ง เพราะตอนหลัง ๆ เขาน่าสงสาร มาก สามีก็ขอหย่า เพื่อนฝูงซึ่งมีอยู่ไม่กี่คนก็พากันเลิกคบเขา ธุรกิจ การค้าก็ขาดทุน หนูสงสารเขามาก ก็พยายามปลอบใจเขา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาชวนหนูไปวัดและขอร้องให้หนูช่วยพูดกับ เจ้าอาวาส ขอยืมเงินท่านมาลงทุน (ตอนแรกเขาขอยืมหนู แต่หนู ไม่มีเงินมากขนาดนั้น เขาจึงขอให้หนูไปพูดกับเจ้าอาวาส) เป็นการ ขอร้องที่หนูลำบากใจมาก แต่เพราะสงสารเขาจึงช่วยพูดให้ เจ้า อาวาสท่านก็บอกว่าเงินที่มีอยู่นั้นเป็นเงินวัด ไม่ใช่เงินส่วนตัวของ ท่าน จึงไม่สามารถให้ยืมได้ เขาแสดงอาการไม่พอใจออกมา โดย

ว่าประชดท่านว่าเป็นพระแต่ไม่มีเมตตา แล้วก็ชวนหนูกลับ

นี่แหละค่ะ เรื่องกลุ้มใจของหนู ตอนนี่เขาก็หลบหน้าหลบตาไม่มาหาหนูอีกเลย หนูอยากโทรศัพท์ไปว่าเขาเหมือนกันว่า คนอย่างหนูนั้นไม่จนปัญญาถึงขนาดจะเอาพระมาเป็นผ้าหрок แล้วหนูก็กลัวตกรอกเวจี เพราะในพระวินัยระบุไว้ว่าหญิงที่เสพเมถุนกับพระจะต้องตกรอกเวจี ที่สำคัญคือ หนูก็มีสามีแล้ว ถ้าไปทำเช่นนั้น ก็ตกรอกสองต่อ หนูไม่ทำแน่นอนค่ะ

ขอความกรุณาหลวงพ่อดีช่วยตอบหนูด้วยนะคะ หนูควร จะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างไร พร้อมจดหมายนี้ หนูได้แนบซองติดแสตมป์ และเจ้าหน้าที่ตัวเองมาด้วยค่ะ ขอกราบขอบพระคุณล่วงหน้าค่ะ

อาจารย์ชิตอานจบ ท่านพระครูจึงพูดขึ้นว่า

“คนทุกวันนี้ใจบาปหยาบช้าจึงเลยนะโยม แค่ว่าไม่ให้ยืมเงินก็ลงทุนใส่ร้ายป้ายสี ไม่กลัวบาปกลัวกรรม”

“หลวงพ่อดีจะให้ตอบเขาว่าอย่างไรครับ”

“บอกให้ทำตามทีสามีเขาแนะนำนั่นแหละ โยมเห็นหรือยังว่า โทษของการคบคนพาลนั้นเป็นอย่างไร ไม่งั้นพระพุทธร่องค์ จะทรงสอนหรือว่า อเสวนา จ พาลานํ ปณฺหิตานญจ เสวนา - ไม่คบคนพาล คบบัณฑิต นี้ปรากฏอยู่ในมงคลสูตร ซึ่งบรรดามนุษย์ และเทวดาทั้งหลายต่างพากันถกเถียงกันว่าอะไรเป็นมงคล ถียงกันอยู่ ๑๒ ปี ก็ยังหาข้อยุติไม่ได้ จึงพากันมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อทูลถาม”

“พระพุทธร่องค์ได้ตรัสมงคล ๓๘ ประการ ดังนี้คือ ไม่คบคนพาล ๑ คบบัณฑิต ๑ บูชาคนที่ควรบูชา ๑ อยู่ในถิ่นที่มีสิ่งแวดล้อมดี ๑ ได้ทำความดีให้พร้อมไว้ก่อน ๑ ตั้งตนไว้ชอบ ๑ เล่า

เรียนศึกษามาก ๑ มีศิลปวิทยา ๑ มีระเบียบวินัย ๑ วาจาสุภาพดี ๑ บำรุงมารดาบิดา ๑ สงเคราะห์บุตร ๑ สงเคราะห์ภรรยา ๑ การงานไม่คั่งค้าง ๑ บำเพ็ญทาน ๑ ประพฤติธรรม ๑ สงเคราะห์ญาติ ๑ ประกอบการงานที่ไม่มีโทษ ๑ เว้นจากความชั่ว ๑ เว้นจากการดื่มน้ำเมา ๑ ไม่ประมาทในธรรมทั้งหลาย ๑ มีสัมมาคารวะ ๑ อ่อนน้อมถ่อมตน ๑ สันโดษ ๑ กตัญญู ๑ พังกรรมตามกาล ๑ มีความอดทน ๑ เป็นผู้ว่าง่ายสอนง่าย ๑ พบเห็นสมณะ ๑ สนทนาธรรมตามกาล ๑ มีความเพียรเผากิเลส ๑ ประพฤติพรหมจรรย์ ๑ เห็นอริยสัจ ๑ ทำพระนิพพานให้แจ้ง ๑ จิตไม่หวั่นไหวในโลกธรรม ๑ จิตไม่เศร้าโศก ๑ จิตปราศจากกิเลส ๑ จิตเกษม ๑ ทั้ง ๓๘ ประการนี้ จัดเป็นมงคลอันสูงสุด มงคลก็คือ สิ่งที่ทำให้มีโชคดี หรือธรรมอันนำมาซึ่งความสุขความเจริญ”

“เหมือนเวลาที่พระท่านสวดในงานมงคล เช่น งานแต่งงาน งานทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ท่านมักจะสวดมงคล ๓๘ ประการ นี้ใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้วโยม แต่ถ้าว่ากันตามข้อเท็จจริงแล้ว มงคลนั้นไม่ใช่สิ่งที่ใครจะให้แก่ใคร เช่นไม่ใช่สิ่งที่พระท่านจะนำมาให้ญาติโยม เพราะไม่ใช่สิ่งของที่ให้นำมาหยิบยื่นให้กันและกัน แต่มงคลจะเกิดขึ้นได้ บุคคลนั้น ๆ ต้องสร้างเองทำเอง เช่นเกี่ยวกับการทำกรรม เราทำกรรมแทนกันไม่ได้ มงคลจัดเป็นกุศลกรรม ถ้าเราอยากให้มงคลเกิดแก่ตัวเรา เราก็ต้องทำต้องสร้างของเราเอง ไม่ใช่เที่ยวไปขอจากคนอื่นคนนั้น เช่นไปขอจากพระเป็นต้น ที่ถูกจะต้องทำเอง เกี่ยวกับเรื่องนี้ยังมีคนเข้าใจผิดกันอยู่มาก หรือโยมคิดว่ายังไง”

“ผมก็คิดเหมือนหลวงพ่อกครับ” บรูซสูงวัยคล้อยตาม

“ดีแล้ว เอาละ ทีนี้ก็ตอบจดหมายโยมมนทรีเขาได้แล้ว

ตอบอย่างนี้อาตมาแนะนำนั่นแหละ”

“ต้องเขียนมงคล ๓๘ ลงไปด้วยหรือเปล่าครับ” อาจารย์ชิตถาม หากต้องเขียน เขาก็คงจะต้องให้ท่านทวนให้ใหม่ที่ละเอียด เพราะไม่สามารถจดจำได้ทั้งหมด

“ไม่ต้อง เอาเฉพาะสองข้อแรกเท่านั้น แล้วลอกโอวาทของท่านเจ้าคุณนรรัตน์ วัดเทพศิรินทราวาส ลงไปด้วย สมชายเธอไปหยิบรูปท่านเจ้าคุณนรรัตน์มาให้อาจารย์เขาด้วย” นายสมชายลุกขึ้นไปหยิบภาพถ่ายซึ่งวางอยู่บนหิ้งพระมาส่งให้อาจารย์ชิต เป็นภาพของพระภิกษุร่างผอมบางนั่งพับเพียบอยู่กลางโบโพธิ์ ได้ภาพมีข้อความที่เขียนด้วยลายมือของท่าน มีความยาวถึง ๑๓ บรรทัด แล้วลงนาม นรรัตน์ ไว้ใต้ข้อความนั้น

“ลอกลงไปทั้งหมดนี้แหละ บอกโยมนนทรีเขาว่า เมื่ออ่านแล้วก็นำไปให้เจ้าอาวาสท่านอ่านด้วย ท่านจะได้หายโกรธโยมคนนั้น แล้วก็เลิกล้มความคิดที่จะเรียกเขามาต่อว่า”

“อันที่จริง โยมคนนั้นแกคิดสั้นนะ ถ้าแกทำดีกับเจ้าอาวาสและโยมนนทรี อีกหน่อยกิจการค้าของแกก็จะดีขึ้นเพราะอำนาจของบุญกุศล แต่ในเมื่อแกมาทำอย่างนี้ แกก็ไม่กล้ามาวัดอีก ก็เลยหมดโอกาสสร้างบุญสร้างกุศล เขาเรียกว่า ฆ่าตัวเองทางอ้อม เอาละ โยมลอกโอวาทของท่านเจ้าคุณนรรัตน์ลงไปก่อน แล้วค่อยตอบจดหมายทีหลัง เสร็จแล้วจะได้ให้นายสมชายเขานำไปไว้บนหิ้งพระตามเดิม” บรูษสูงอายุจึงลงมือลอกข้อความนั้นลงในแผ่นกระดาษโอวาทของท่านเจ้าคุณนรรัตน์ มีใจความดังนี้

คนเราเมื่อมีลาภก็มีเสื่อมลาภ เมื่อมียศก็มีเสื่อมยศ เมื่อมีสุขก็มีทุกข์ เมื่อมีสรรเสริญก็มีนินทา เป็นของคู่กันมาเช่นนี้ จะไปถืออะไรกับปากมนุษย์ ถึงจะดีแสนดีมันก็ดี ถึงจะชั่วแสนชั่วมันก็ชม

นับประสาอะไร พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐเลิศยิ่งกว่ามนุษย์และเทวดา
ยังมีคนนินทาติเตียน ปุถุชนอย่างเราจะรอดพ้นจากโลกธรรมดั่ง
กล่าวแล้วไม่ได้ ต้องคิดเสียว่าเขาจะดีก็ช่าง ชมก็ช่าง เราไม่ได้
ทำอะไรให้เขาเดือดเนื้อร้อนใจ ก่อนที่เราจะทำอะไร เราคิดแล้วว่า
ไม่เดือดร้อนแก่ตัวเองแลคนอื่นเราจึงทำ เขาจะนินทาว่าร้ายอย่าง
ไรก็ช่างเขา บุญเราทำ กรรมเราไม่สร้าง พยายามสงบกาย สงบ
วาจา สงบใจ จะต้องไปกังวลกลัวใครติเตียนทำไมไม่เห็นมี
ประโยชน์ เปลืองความคิดเปล่าๆ

นรรัตน์

ลอกเสร็จแล้วนายสมชายจึงนำภาพถ่ายนั้นไปวางไว้ที่เดิม
อาจารย์ชิตจัดการตอบจดหมายแล้วอ่านให้ท่านพระครูฟังเพื่อตรวจ
สอบอีกครั้งก่อนลงนาม จากนั้นก็เป็นหน้าที่ของนายสมชายที่
จะพับใส่ซองและปิดผนึก

ฉบับที่สามเป็นของนายทหารยศพันเอก เขียนมา ๕ หน้า
กระดากฟูลุสแก๊ป แถมลายมือก็ขยุกขยิกยุ่งเหยิงพองๆกับใจความ
ในจดหมาย ซึ่งเขียนวกไปวนมา บ่งบอกถึงสภาวะทางจิตใจของ
เจ้าของในขณะที่เขียน กว่าจะอ่านจบ ทั้งผู้ฟังและผู้อ่านต่างอ่อน
เปลี้ยเปลี้ยแรงไปตามๆกัน คนเป็นคฤหัสถ์นั้นยังฝึกสติไม่ถึงขั้น จึง
รู้สึกเครียดกว่าคนเป็นพระ ท่านเจ้าของกุฎมีอันต้องกำหนด **เครียด
หนอ เครียดหนอ** อยู่ชั่วครูจึงหายเครียด ท่านบอกคนเป็นคฤหัสถ์ว่า

“เอาละ โยมพักได้แล้ว พักสักยี่สิบนาที จากนั้นให้เดิน
จงกรมสามสิบนาที นั่งสมาธิอีกครั้งชั่วโมง ก็ได้เวลารับประทาน
อาหารกลางวันพอดี” ท่านพูดราวกับรู้ว่าขณะนั้นเป็นเวลา ๙.๔๐
นาฬิกา อาจารย์ชิตกราบท่านสามครั้งแล้วจึงลงมาข้างล่าง เหลือบ
ดูนาฬิกาที่แขวนอยู่ข้างฝา ปรากฏว่าเหลืออีก ๒๐ นาทีจะสิบโมง
แสดงว่าท่านเจ้าของกุฎรู้เวลาโดยไม่ต้องใช้นาฬิกา!

๖๔

สระณะที่แท้

อาจารย์ชิตลงไปแล้ว ท่านพระครูจึงถามนายสมชายว่า
“เป็นไง เธอรู้สึกเครียดบ้างไหม”

“ผมไม่กล้าเครียดหรือครับหลวงพ่อ ผมกลัวมะเร็งเต้านมเล่นงานผม” ชายหนุ่มตอบอย่างคนรักตัวกลัวตาย

“เรื่องนั้นเธอไม่ต้องกลัวหรอก รับรองว่าไม่เป็น” ท่านเจ้าของกุฏิตอบ เพราะผู้ชายหมดโอกาสเป็นมะเร็งเต้านมและมะเร็งมดลูก!

“แต่เจ้าขุนทองมีสิทธิ์เหมือนกันนะครับหลวงพ่อ หลวงพ่อสังเกตไหมครับว่า นมมันใหญ่ขึ้น” คำถามนั้นสะตูดใจท่านพระครู ท่านรู้สึกเหมือนกันว่า หน้าอกของหลานชายมันดูผิดหูผิดตาไป
“มันไปทำยังไงเข้าล่ะ หน้าอกหน้าใจมันถึงผิดปกติยังงั้น”

“ผมหลอกถามดู เห็นมันบอกว่าเอามดตะนอยไปต่อย มันว่าถ้าใหญ่มาก ๆ ก็จะใช้ยกทรงมาใส่ หลวงพ่ออย่าบอกนะครับว่าผมมาพูด มันเอาผมตายเลย” ชายหนุ่มเล่าพลางขอร้อง

“แปลว่าเธอเอาความลับเจ้าขุนทองมาเปิดเผยนะซี”
ท่านพระครูพูดเสียงตำหนิ

“โธ่ หลวงพ่อครับ ผมไม่ได้คิดทรยศเพื่อนนะครับ แต่ที่

ทำไปเพราะหวังดีต่อมัน ผมกลัวมันจะเป็นมะเร็งเต้านมนะครับ ก็เห็นหน้าซ้ำแล้วว่าคนที่เอามดตะนอยต่อยลูกอ๊อดทะเลยังเป็นมะเร็งตายได้” ศิษย์วัดอ้างเหตุผลที่ต้องเปิดเผยความลับของเพื่อน

“นั่นเพราะกรรมที่เขาไปหลอกหลวงหลวงไว้ต่างหาก ละ หลอกหลวงเพื่อจะไม่ต้องเป็นทหาร แต่เจ้าขุนทองมันไม่มีกรรมเช่นนั้น ฉะนั้นรับรองว่ามันไม่เป็นมะเร็งแน่ เธออย่าห่วงไปเลย”

“ครับ ถ้าหลวงพ่อยืนยันเช่นนี้ผมก็สบายใจ แล้วหลวงพ่อย่าผลอบอกเรื่องนี้มันเข้านะครับ ไม่งั้นผมถูกมันด่าล้างน้ำแน่เลย”

“ล้างน้ำก็ดีนะซี เธอจะได้สะอาดสะอาดขึ้น” ท่านเริ่มยั่วเพื่อคลายเครียด

“มันก็คงจะดีหรือครับถ้าผมเป็นคนชอบอาบน้ำ แต่บังเอิญผมเป็นโรคกลัวน้ำครับ” ชายหนุ่มว่า ได้ยั่วลูกศิษย์พอหอมปากหอมคอแล้วท่านพระครูจึงให้เขาลงไปล้างรถเพราะจอดไว้หลายวันจนฝุ่นเกาะเต็มไปหมด ถึงไม่ต้องลงไปดูก็รู้ได้ว่ามันจะต้องเป็นอย่างที่ท่านคิด

นายสมชายลงไปแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงนั่งหลับตา ทบทวนข้อความในจดหมายของนายพันเอก ใจความโดยสรุปก็คือ เขาหลงรักครูสาวที่จ้างมาสอนพิเศษให้ลูกที่บ้าน ทั้งหลงรักและหลงใหล ถึงขนาดคิดขอหย่ากับภรรยาเพื่อจะแต่งงานกับเธอ เหตุผลที่เขาอ้างกับภรรยาคือ ตัวเขาเป็นนายพัน อีกไม่นานก็จะได้เป็นนายพล และคนเป็นภรรยาก็จะต้องได้ตำแหน่งคุณหญิง แต่ภรรยาของเขาไม่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้ เพราะหล่อจนแก่เกินไป ทั้งยังมีความรู้แค่มัธยมหก ขณะที่ครูสาวจบปริญญาแล้วก็สวยกว่าสาวกว่า

สัตว์โลกง่อมเป็นไปตามกรรม

ผมอุตสาห์ร้องห่มร้องไห้เพื่อให้เขาเห็นอกเห็นใจในความ
รักของผม แต่เขาใจร้ายกับผมมาก เพราะนอกจากจะไม่ยอมหย่า
แล้ว ยังไม่สงสารเห็นใจ เขาไม่มีน้ำตาสักหยดเดียวทั้งที่ผมร้องให้
น้ำตาแทบเป็นสายเลือด อย่างนี้แล้วผมจะอยู่กับเขาได้อย่างไรครับ
หลวงพ่อกับผมพยายามพูดขอร้องเขาทุกวัน เขาก็ไม่ใจอ่อน กระทั่ง
ผมอ่อนใจ มาวันนี้เองผมยื่นคำขาดว่า ถ้าเขาไม่ยอมหย่า ผมจะ
ฆ่าตัวตาย เขาก็นิ่งไปพักหนึ่งแล้วบอกผมว่า ตกลง ฉันจะยอมหย่า
ให้ เพราะเห็นใจในความรักของคุณ ความรักมันกินได้ ส่วนเงิน
กินไม่ได้ ฉะนั้น ฉันจะยอมหย่าให้คุณ แต่คุณต้องยกเงินเดือนให้
ฉันทั้งหมด หลวงพ่อคิดดูซิครับว่า ผมจะทำตามข้อเสนอของเขา
ได้อย่างไร ถ้าผมให้เงินเดือนเขาหมด ผมกับภรรยาคนใหม่จะอยู่
ได้หรือ หลวงพ่อช่วยผมหน่อยเถิดครับ ช่วยให้เห็นใจผมและ
ยอมหย่าโดยไม่เอาเงินเดือนของผม ส่วนลูกผมเลี้ยงได้ และแม่ใหม่
ของแกก็จะช่วยติววิชาให้โดยไม่ต้องไปเสียเงินให้โรงเรียนกวดวิชา
ผมจะรอคำตอบจากหลวงพ่อ ความจริงผมอยากมากกราบเรียนถาม
ด้วยตนเอง แต่เขาทำให้ผมหมดแรงและหมดหวังจนไม่สามารถขับ
รถมาได้ หลวงพ่อกรุณาตอบผมโดยด่วนเลยนะครับ

จดหมายไม่มีซองเปล่าติดแสตมป์สอดมาด้วย เจ้าอาวาส
วัดป่ามะม่วงจึงจัดการหยิบซองมาจำหน่ายหน้าถึงผู้รับตามที่อยู่ตรงหัว
กระดาดฯ เสร็จแล้วจึงลงมือตอบ

เขียนที่วัดป่ามะม่วง

วันที่ ๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๗

เจริญพร ท่านผู้พันที่นับถือ

อาตมาอ่านจดหมายของผู้พันแล้ว รู้สึกสงสารและเห็นใจ

เป็นที่สุด อย่าเพิ่งดีใจว่า อาตมาจะช่วยให้สมความปรารถนา อาตมาจะช่วยได้อย่างไร ในเมื่อสิ่งที่ผู้พันปรารถนานั้น มันไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม คนที่อาตมารู้สึกสงสารและเห็นใจเป็นที่สุดนั้น ไม่ใช่ผู้พัน หากแต่เป็นภรรยาของผู้พัน ภรรยาคนที่มีความรู้น้อย และถูกสามีตำหนิตีเดียกว่าทั้งแกทั้งไม่สวยนั้นแหละ เรื่องทั้งหมดที่ผู้พันเล่ามา มันเหมือนนิยายมากกว่าที่จะเป็นเรื่องจริง แต่อาตมาก็ไม่คิดว่า ผู้พันจะแต่งนิยายมาให้อาตมาอ่านหรอกนะ เพราะอาตมาไม่ใช่หม้ออ่าน แล้วก็คงไม่มีเวลาเพราะมีงานที่ต้องทำอีกมากมาย

อาตมาคิดว่า ที่ภรรยาของผู้พันเขาไม่ร้องไห้ นั่นคงเป็นเพราะน้ำตาตกในมากกว่า เอาละ เรื่องนี้อาตมาก็ขอตอบสั้น ๆ ว่า ให้ผู้พันเลิกล้มความคิดที่จะแต่งงานกับผู้หญิงคนใหม่เสียเถิด เพราะไม่มีประโยชน์อันใดเลย อาตมาขอรับรองนะ โปรดอย่าได้ทำลายจิตใจผู้หญิงที่เป็นแม่ของลูก ปกติคนเราเมื่อตั้งความหวังในทางที่ผิด ครั้นสมหวังจะสุขสมโมสรก็เฉพาะตอนต้นๆ แล้วมันก็จะเปลี่ยนเป็นความทุกข์ความเดือดร้อนในภายหลัง

เพราะฉะนั้นอาตมาจึงขอแนะนำว่า ขอมคิดหวังเสียดีกว่า ซึ่งแม้จะต้องโศกเศร้าเสียใจอาลัยหา ต่อเมื่อทำใจได้เมื่อใด ก็เกิดความภูมิใจเอิบอิมใจว่า ตนมีความประพฤติสุจริต ไม่บกพร่องเสียหาย ใครๆก็ติเตียนไม่ได้ ผู้พันลองนำไปพิจารณาดู ส่วนเรื่องการเป็นคุณหญิงนั้น อาตมาได้ตรวจสอบดูกฎแห่งกรรมของคุณโยมทั้งสองแล้ว ไม่มีใครจะได้เป็นคุณหญิง

สุดท้ายนี้ อาตมาขอเจริญพร ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย และบารมีขององค์สมเด็จพระสยามเทวาธิราช จงปกป้องคุ้มครองให้ผู้พันและครอบครัวมีความสุขความเจริญ คิดหวังสิ่งใดในทางที่

ลูกที่ควร จงสมความปรารถนาทุกประการเทอญ

ขอเจริญพร

พระครูเจริญ จิตฺตมฺโม

เขียนเสร็จ ท่านพระครูก็อ่านบททวนอีกครั้ง เสร็จแล้วจึงพับใส่ซอง ปิดผนึกอย่างเรียบร้อย ขาข้างที่หักกำลังอักเสบ ท่านเลิกสงบขึ้นดู ก็พบว่ามันบวมเป่ง ทั้งที่นิ้วด้วยน้ำมันมนต์ทุกวัน การขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวจึงเป็นไปด้วยความยากลำบาก หากท่านก็ไม่เคยคิดถดถอย แม้จะอยู่ในภาวะอาพาธเจ็บป่วย ก็ไม่เคยหยุดพัก ท่านทำงานทุกวันไม่มีวันหยุด ข้าราชการเขายังได้หยุดวันเสาร์ วันอาทิตย์ แต่ท่านพระครูเจริญแห่งวัดป่ามะม่วงไม่มีวันหยุดกับใครเขา ทั้งงานที่ทำหรือก็ไม่มีเงินเดือนให้อีกด้วย

ฉบับต่อมาเป็นของนางวรวิน นิลเนตร เขียนมาจากบ้านเลขที่ ๗๖/๒๑ ถนนเพชรเกษม อ.สามพราน จ.นครปฐม จดหมายลงวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๑๗ หล่อนเขียนเล่ามาว่า

เมื่อวานนี้ดิฉันกับสามีได้พาเพื่อนชาวอเมริกันไปดูการเข้าทรงที่บางแค ดูแล้วต่างก็รู้สึกสลดหดหู่ไปตามๆกัน ดิฉันจะเล่าให้ท่านพระครูฟังนะเจ้าคะ

คณะของเราไปถึงสถานที่ที่ใช้ทำพิธี ซึ่งเขาเรียกกันว่าพระตำหนัก เมื่อเวลาประมาณ ๗ นาฬิกา พระตำหนักสร้างด้วยหินอ่อนทั้งหลาย (คงราคาหลายล้าน) อยู่ในเนื้อที่ประมาณ ๑๐ ไร่ หน้าพระตำหนักมีรูปหล่อของหลวงพ่อดั่งตั้งตระหง่านอยู่กลางสนาม

ผู้ไปร่วมงานมีทั้งพระและคฤหัสถ์ เวลา ๗.๓๐ น. พระสงฆ์ ๙ รูป เจริญพระพุทธมนต์ พระที่มาเจริญพระพุทธมนต์นี้ส่วนใหญ่เป็นพระราชอาคันนะ มีสมเด็จพระอุภัยองค์หนึ่ง นอกนั้นก็ของท่านเจ้าคุณ

หลวงพ่อก็มีชื่อเสียงโด่งดังของจังหวัดสิงห์บุรี ก็ไปร่วมงานด้วย หลังจากพระเจริญพระพุทธรูปแล้วก็มีการถวายภัตตาหาร และเครื่องไทยธรรมแด่พระสงฆ์ทั้ง ๘ รูปนั้น เสร็จแล้วท่านก็พากันกลับ ไม่ได้อยู่ดูเขาเข้าทรงและท่านก็คงไม่ทราบว่าเขาทำอะไรกันบ้าง

ดิฉันคิดว่าคนทรงเขาเข้าใจนิมิตพระระดับสูงมา เพื่อจะเป็นเครื่องยืนยันว่า สิ่งที่เขาทำนั้นถูกต้องตามหลักพระพุทธศาสนา เป็นการหลอกลวงสงฆ์อย่างแนบเนียนที่สุด หลอกลวงสงฆ์มาเพื่อจะใช้หลอกชาวบ้านอีกต่อหนึ่ง

เสร็จพิธีสงฆ์แล้วก็เป็นที่เข้าทรง ที่ดิฉันสะท้อนสะท้อนใจมากก็คือ คนทรงเป็นพระภิกษุ ดิฉันรู้สึกอับอายแทนชาวไทยพุทธทั้งประเทศ ที่ยังมีชาวพุทธบางคนโง่เขลาหลงงมงาย ไร้เหตุผล ทั้งที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนา อันเป็นศาสนาแห่งปัญญา

นอกจากคนทรงจะเป็นพระภิกษุแล้ว ก็ยังมีพระภิกษุอยู่ร่วมงานอีกกว่าสองร้อยรูป ซึ่งท่านเหล่านั้นอาจจะไม่ได้ศึกษาพระวินัย เพราะคงไม่ได้ตั้งใจบวช! สามเณรของดิฉันต้องอธิบายให้เพื่อนชาวอเมริกันฟังว่า คนพวกนี้เป็นพระเทียม ไม่ใช่พระแท้ ที่ต้องอธิบายเพราะเขานับถือพระพุทธศาสนา และได้ศึกษาพระวินัยมาอย่างดี ทั้งเคยบวชมาแล้วด้วย เขาจึงวิพากษ์วิจารณ์พระเหล่านั้นว่า กระทำผิดพระพุทธรูปบัญญัติ

ดิฉันจะเล่าเรื่องคนทรงต่อหน้าเจ้าคะ เขาโกนศีรษะ ห่มผ้าเหลือง แต่งตัวเลียนแบบพระ ทั้งยังประกาศตัวว่าเป็นพระอีกด้วย เขาอ้างว่าหลวงพ่อกวอดมาเข้าฝัน ขอร้องให้เขาเป็นร่างทรงของท่านเพื่อสร้างบารมี

เมื่อจะเริ่มเข้าทรง เขาจุดธูปมัดใหญ่ทั้งมัดเสียบไว้ในกระถางข้างหน้า แล้วจึงจุดเทียนมัดใหญ่เช่นกัน นำมัดเทียนตั้ง

ไว้บนศีรษะให้น้ำตาเทียนไหลย่อยมาอาบใบหน้า จากนั้นก็นั่งขัดสมาธิ ประนมมือหลับตาร่ายคาถาด้วยเสียงอันดัง ภาษาที่ใช้จะว่าบาลีก็ไม่ใช่ ไทยก็ไม่เชิง เพราะปนเปกันไปหมดจนฟังไม่ออก แต่ที่พอจะจับได้คำหนึ่งคือคำว่า เทวา เพราะพูดซ้ำๆหลายครั้ง ขณะที่ร่ายคาถา ก็นั่งขยุกขยิกท่าทางหลุกหลิก ไม่มีการสำรวมเลย ร่ายคาถาจบ ลูกศิษย์ก็จะนำจานหมากที่ผสมไว้เรียบร้อยแล้วมาประเคน เขาก็ใช้มือหยิบใส่ปาก ทำท่าเคี้ยวๆปล่อยน้ำหมากไหลย่อยลงมาเประอศาง

เพื่อนชาวอเมริกันบอกน่าเกลียดมาก เหมือนแตร็กคูล่ากำลังกินเลือด เพราะน้ำหมากสีแดงเหมือนเลือดจริงๆ จากนั้นพวกลูกศิษย์ก็ช่วยกันยกขันบรรจุน้ำมาให้ทำน้ำมนต์ เป็นขันทองเหลืองขนาดมหึมาบรรจุน้ำได้ ๓๐ ลิตร เขาหยิบมัดเทียนจากบนศีรษะลงมาจ่อที่ปากขัน ให้น้ำตาเทียนหยดลงน้ำ ลูกศิษย์ส่งถาดบรรจุพวงมาลัยดอกมะลิมาให้ เขายกถาดขึ้นสูงระดับศีรษะหลับตาทำปากขมูขมิบ ทำทิวา เสก แล้วเทพวงมาลัยลงในขันน้ำมนต์

จากนั้นทั้งพระ (เทียม) และคฤหัสถ์ ก็จะเรียงแถวกันเข้ามารับน้ำมนต์ แถวพระเข้ามาก่อน เขาก็ใช้พวงมาลัยที่ลอยอยู่ในขันน้ำมนต์ตบที่ศีรษะพระ ซึ่งเข้าไปก้มศีรษะประนมมือรับอย่างนอบน้อม หมุดจากแถวพระ (เทียม) ซึ่งมีประมาณสองร้อยรูป ก็เป็นแถวของคฤหัสถ์ซึ่งมีนายทหารยศนายพลเดินนำหน้า

ที่ดิฉันทราบเพราะเขาแต่งเครื่องแบบมา แล้วดิฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า เป็นนายพลจริงหรือนายพลปลอม หากเป็นตัวจริงก็น่าสงสารมาก ที่เขาดกเป็นเครื่องมือหากินของคนพวกนั้น ท่านพระครูเจ้าคะ ดิฉันสลดใจเหลือเกิน ชาวพุทธเราอับจนปัญญาและไร้ที่พึ่งพึ่งเสียแล้วหรือ จึงได้ฝากชีวิตไว้กับการเช่นเจ้าเข้าทรง

เช่นนี้ พระพุทธศาสนาใกล้จะถึงจุดจบเสียแล้วหรือ จึงถูกคนใจบาป
หยาบช้านำมาใช้เป็นเครื่องมือกอบโกยเงินเข้ากระเป๋า

เพื่อนชาวอเมริกันที่ดิฉันพามา ดู ได้แสดงความห่วงใยว่า
หากคนศาสนาอื่นเขามาพบเข้า ก็จะเป็นจุดให้เขาโจมตีได้ ท่านพระ
ครูคิดว่าจะแก้ไขอย่างไรดีเจ้าคะ

สามีของดิฉันบอกว่า อยากจะไปร้องเรียนต่อมหาเถร
สมาคม หรือไม่กี่กรมการศาสนา ให้เขาสอดส่องดูแลบ้าง เพราะ
มันเป็นภัยร้ายแรงต่อพระศาสนาของเรา เป็นการเปิดช่องให้
คอมมิวนิสต์และศาสนาอื่นเขาโจมตีเอาได้ ท่านพระครูกรุณาตอบ
ปัญหาของดิฉันด้วยนะเจ้าคะ สิ่งที่ดีฉันอยากทราบมี ๒ ประการ
คือ

๑. ท่านพระครูเชื่อหรือเปล่าเจ้าคะ ว่าหลวงพ่อทวดท่านมา
เข้าทรงจริง ๆ

๒. หากคนทรงและพระที่มารับน้ำมนต์ เป็นพระแท้ จะถือ
ว่าเป็นการผิดวินัยตามพุทธบัญญัติหรือไม่

ขอกราบขอบพระคุณล่วงหน้าเจ้าคะ

นมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง

วรวิน นิลเนตร

จดหมายทุกฉบับที่ท่านพระครูได้รับ ไม่มีฉบับใดที่ไม่ทำให้
ท่านไม่เครียด พุดให้ฟังง่ายเข้าก็คือทุกฉบับล้วนแล้วแต่ทำให้ท่าน
เครียด แต่ความรู้สึกเช่นนี้ก็เกิดขึ้นไม่นาน เพราะเมื่อกำหนด
เครียดหนอ เครียดหนอ มันก็หายไป แต่ฉบับของนางวรวิน นิล
เนตร นี่สิ ท่านต้องกำหนดทั้ง เครียดหนอ และ สลดใจหนอ คบ
คู่กัน กระนั้นเจ้าความรู้สึกสองอย่างนี้มันก็ยังไม่ยอมเลือนหายไป

ท่านจึงต้องลุกขึ้นเดินจงกรม ให้ความเจ็บปวดในแต่ละย่างก้าวนั้น มาช่วยฆ่าความเครียดและความสลดรันทดใจ!

“ว้าย หลวงลุงทำไมลุกขึ้นเดิน ตายแล้วๆ ประเดี๋ยวเขาก็ไม่ หายหรอก” นายขุนทองส่งเสียงวิตว้ายเมื่อขึ้นมาเห็นกับตาว่าหลวง ลุงกำลังทำอะไรอยู่

“ข้าเดินมาตั้งร่วมชั่วโมงแล้ว เอ็งเพ็งจะมาโวยวาย มีธุระ อะไรกับข้าอีกล่ะ” ท่านหยุดเดินพลาถตาม

“หลวงลุงนั่งก่อนดีกว่าอะ นั่งนะคนดีคนดีของคุณทอง” หลานชายพูดเหมือนกับว่า หลวงลุง เป็นเด็กสามขวบ

“นี่ เจ้าขุนทอง มันจะมากไป มันจะมากไป ข้าไม่ใช่เด็ก อมมมมมม เอ็งอย่ามาพูดกะข้ายังงั้น” ท่านเอ็ดหลานชาย

“ไม่พูดก็ได้ แต่หลวงลุงนั่งก่อนซิ นะอะ หนูขอร้อง”

“นั่นก็ นั่ง เอะละ มีอะไรก็ว่าไป” ท่านหายเครียด หายสลด หดหู่ แต่ก็มึนต๋องกำหนด ปวดหนอ ปวดหนอ แทน เพราะรู้สึก ปวดระบมไปทั้งร่าง โดยเฉพาะที่ขาข้างขวา

“ผิวหนังเตยมาตามอะ” หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดรายงาน

“เอ็งรู้ได้ยังไงว่าเขาเป็นผิวหนังคนนั้น เขาบอกเอ็ง หรือ”

“เปล่าบอกอะ แต่หลวงลุงเคยบอกไว้ว่า วันที่ ๕ มีนา ผิว นิ่งเตยจะมารับไปแต่งงาน หนูเลยเดาเอา ก็เขามาถามหานิ่งเตย นี่อะ”

“นั่นก็บอกเขาให้ขึ้นมาหาข้าก็แล้วกัน”

“อะ” ชายหนุ่มรับคำแล้วจึงลงไป สักพักหนึ่ง ชายหนุ่ม อีกคนก็ขึ้นมา แม่น้ำดาจะเตร้าสร้อย หากก็ดูหล่อเหลาชวนมอง

มิน่า แม่หนูคนนั้นถึงได้เปลอใจเปลอกาย ท่านเจ้าของกุฎิลงความ เห็นในใจ ชายหนุ่มกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วแนะนำตัวเอง

“ผมชื่อสุเมธ มาจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยาครับ” ท่านพระครูนิ่ง ไม่พูดไม่ถามเพราะต้องการจะตัดนิสัย ลูกผู้ชายที่ประพฤติตัวไม่สมกับเป็นลูกผู้ชาย

“ผมมาตามหาภรรยาครับ ได้ข่าวว่ามาบวชชื้ออยู่ที่วัดนี้” เขาพูดอีก หากท่านพระครูก็เฉยอีก

“มีผู้หญิงชื่อเตยมาบวชที่วัดนี้หรือเปล่าครับ” เมื่อท่านเจ้าของกุฎิเฉยอีก ชายหนุ่มก็หมดความอดทน เขาพูดด้วยเสียงเยาะเย้ยประชดประชันว่า

“ผมไม่นึกเลยว่าจะมาเจอเอาพระใบ้ เจ้ากะเทยนั้นก็อย่าบอกว่าเป็นภรรยาที่บวชเป็นใบ้” ได้ผล เพราะท่านพระครูพูดขึ้นว่า

“อาตมาไม่ได้เป็นใบ้หรือคุณ แต่อาตมาต้องการทดสอบคนที่มาวัดนี้ ทดสอบความอดทน ใจละ คนที่มาวัดนี้จะต้องอดทนอดได้ ทนได้ รอได้ คุณอยากพบภรรยาไม่ใช่หรือ”

“ครับ” คราวนี้เขาพูดเสียงอ่อนลง แม้ใจจะยังรู้สึกโกรธซึ่ง

“ถ้ามันก็นั่งรอประเดี๋ยว เดี่ยวอาตมาจะคุยด้วย ขอตอบจดหมายฉบับนี้ให้เสร็จก่อน” แล้วท่านก็ก้มหน้าก้มตาตอบจดหมายที่เป็นสาเหตุแห่งความเครียดของท่าน

เจริญพร คุณโยมที่นับถือ

อาตมาได้อ่านจดหมายของคุณโยมแล้ว รู้สึกสลดหดหู่ใจไม่แพ้คุณโยมเช่นกัน นึกไม่ถึงว่าเรื่องที่เล่ามานั้นมันจะเกิดขึ้นได้

ในเรื่องนี้อาตมาเห็นว่า ถ้าคนทรงเขาเป็นคฤหัสถ์ และไม่ มีพระสงฆ์ไปรับน้ำมนต์ อาตมาจะไม่นึกตำหนิเลย เพราะมันเป็น

วิธีการหากินของพวกเขา ที่จะหลอกคนโง่เขลาเบาปัญญา คุณโยมอย่าไปคิดว่าคนที่ เป็นชาวพุทธนั้นจะเป็นผู้มีปัญญาไปเสียหมดทุกคน พระพุทธเจ้าทรงแบ่งคนไว้ ๔ ระดับ เปรียบเทียบกับบัว ๔ เหล่า คุณโยมคงพอจะจำได้ อุกฤษฏัตถัญญู วิปจิตถัญญู เนยยะ และปทปรมะ ฉะนั้นจะให้ฉลาดหลักแหลมเหมือนกันหมดย่อมเป็นไปไม่ได้

หากจะถามความเห็นของอาตมาว่าเชื่อหรือไม่ว่า ผู้ที่มาเข้าทรงนั้นเป็นหลวงพ่อกวอด อาตมาก็ขอตอบว่าไม่เชื่อ เพราะไม่มีเหตุผลอะไรที่ท่านจะต้องทำเช่นนั้น และที่ขอบอ้างกันว่า เทพมัก จะลงมาสร้างบารมีในเมืองมนุษย์นั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ อีกประการหนึ่ง ที่ฟังของชาวพุทธก็ไม่ใช่เทพยดาหรือเจ้าพ่อเจ้าแม่ที่ไหน แต่คือพระรัตนตรัย คุณโยมคงจะจำบทสวดมนต์ได้ บทสวดที่ว่า

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ พุทฺโธ เม สรณํ วรํ - สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธเจ้าเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า...

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ รมฺโฆ เม สรณํ วรํ - สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมเป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า...

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ สงฺโฆ เม สรณํ วรํ - สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์เป็นสรณะอันประเสริฐของข้าพเจ้า...

เอเตน สจฺจวชฺเชน วฑฺฒณฺยํ สตุฏฺฐาสเน - ด้วยการกล่าวคำสัตย์นี้ ข้าพเจ้าฟังเจริญในพระศาสนาของพระศาสดา...

คุณโยมเห็นแล้วใช่ไหม พระพุทธองค์ไม่ทรงสอนให้ยึดสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งนอกจากพระรัตนตรัยเท่านั้น แต่ชาวพุทธทุกวันนี้เขาไปยึดอะไรกันก็ไม่รู้ เลอะเลือนล้าสมัยกันไปหมดจนหาข้อยุติไม่ได้

คุณโยมไม่ต้องไปกลัวว่าคอมมิวนิสต์ หรือศาสนาอื่นเขา จะมาทำลายพระพุทธศาสนาของเราหรอก ไม่ต้องกลัว ผู้ที่ จะทำลายก็คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา นี้แหละ พระพุทธองค์ เคยตรัสไว้ว่า ศาสนาจะตั้งอยู่ได้นาน ก็เพราะพุทธบริษัท ๔ และ จะเสื่อมไปก็เพราะพุทธบริษัท ๔ อีกเช่นกัน ก็ยังดีที่ในปัจจุบันนี้ ไม่มีภิกษุณีแล้ว ผู้ที่จะทำลายจึงเหลือเพียงสามคือ ภิกษุ อุบาสก อุบาสิกา อาตมาเองพยายามอุทิศเวลาเพื่อพระศาสนา อุทิศทั้งเวลา และชีวิต จะพยายามทำหน้าที่อย่างดีที่สุดจนกว่าวาระสุดท้ายของ ชีวิตจะมาถึง อาตมาทำได้เพียงเท่านี้

ในที่สุดนี้ อาตมาขอสรุปสั้น ๆ ว่า เมื่อมีหลวงพ่อทวด ก็ต้องมีหลวงพ่อเทียบ หลวงพ่อเทียบ มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาไปเสียแล้ว สำหรับสมัยนี้ คนที่มีปัญญาเขาก็จะรู้เองว่า นี่เป็นหลวงพ่อเทียบ ไม่ใช่หลวงพ่อทวด ส่วนคนเขลาเบาปัญญา ถึงคุณโยมจะไปบอกเขา ว่า เป็นหลวงพ่อเทียบ เขาก็ยังเชื่อว่าเป็นหลวงพ่อทวดอยู่นั่นเอง ก็ต้อง ปล่อยไปตามกรรมของเขา ขอให้คุณโยมวางใจเป็นอุเบกขาเถิด ขอเจริญพร

๖๕

นายสุเมธ

พับจดหมายใส่ซองปิดผนึกเรียบร้อยแล้ว ท่านพระครูจึงเอ่ยถามชายหนุ่มตรงหน้า “คุณว่าคุณมาตามภรรยาหรือ” ไม่ปรากฏบ่อยนักที่ท่านจะใช้คำว่า คุณ กับผู้ใด เพราะคำๆนี้จะถูกนำมาใช้ก็เฉพาะแต่กับคนที่ท่านรู้ว่าเขามีความรู้สึก ห่วงเหิน ต่อท่านเท่านั้น ความรู้สึกดังกล่าวขึ้นอยู่กับ คุณสมบัติทางใจ ของแต่ละคน

ผู้ที่มาวัดป่ามะม่วงส่วนใหญ่จะมาเพราะศรัทธานับถือในท่านพระครู หากก็มีบางคนที่มาแล้วเกิดความรู้สึกไม่ยอมรับนับถือท่าน ทั้งนี้เพราะคุณสมบัติทางใจของเขาเป็นไปในทางลบ เช่นเป็นคนที่ชอบสร้างอกุศลกรรมเป็นเนืองนิตย์ จนจิตคุ้นเคยกับความชั่วร้าย ครั้นเมื่อมาพบบุคคลเช่นท่าน ซึ่งเป็นผู้มีคุณสมบัติทางใจตรงข้ามกับตน จึงไม่สามารถทำให้ยอมรับนับถือได้

เมื่อเขามีความรู้สึกห่วงเหินต่อท่านเช่นนี้ ท่านจึงต้องวางตนให้เหมาะสมกับความรู้สึกของเขา ด้วยการไม่ใช้ถ้อยคำที่แสดงความเป็นกันเองให้เขาต้องอึดอัดขัดข้องใจ

“ครับ เห็นเขาว่าเธอหนีมาบวชที่วัดนี้”

“ทำไมถึงต้องหนีมาล่ะ” ท่านทดสอบ คุณสมบัติทางใจ ของบุรุษตรงหน้า

“เรามีเรื่องกันนิดหน่อยครับ เรื่องของพี่เมีย” คำตอบนั้นบอกเป็นนัยๆว่า คนเป็นพระอย่ามายุ่ง

“เอ ถ้าอย่างนั้นเห็นจะเป็นคนละคนเสียแล้ว เพราะแม่หนูคนที่ชื่อเตยเขาบอกเอาตมาว่าเขายังไม่ได้แต่งงาน สงสัยว่าคุณคงจะมาผิดวัดเสียแล้ว” ชายหนุ่มรู้สึกผิดหวัง แต่แล้วก็ถามอีกว่า

“เขาท้องหรือเปล่าครับ ภรรยาผมเขาตั้งท้องอ่อนๆ”

“อันนี้อตมาไม่ขอตอบ เพราะมันเป็นความลับของเขา ว่าแต่ว่าคุณเป็นสามีทำไมถึงปล่อยให้เขาหนีมาบวชล่ะ” ท่านชักไข่เพื่อให้เขาสารภาพผิด

“ผมเรียนท่านตั้งแต่ต้นแล้วนี่ครับว่าเป็นเรื่องของพี่เมีย ท่านเป็นพระก็อยู่ส่วนพระ” นอกจากจะไม่ยอมสารภาพแล้ว เขายังใช้ถ้อยคำที่ไม่สมควรกับท่านอีกด้วย

“ถ้าอย่างนั้นเอาตมาก็ต้องขอโทษที่เข้าไปยุ่งเรื่องส่วนตัวของคุณ ที่ถามเพราะอยากจะช่วยแก้ปัญหา แต่ในเมื่อคุณคิดว่าเอาตมายุ่งก็ต้องขอโทษด้วย” เห็นท่านยอมรับผิด ชายหนุ่มจึงรุกอีกว่า

“ท่านอนุญาตให้เขาบวชได้ยังไง คนหนีพี่มาท่านก็ยังบวชให้ ผมว่าท่านทำไม่ถูกต้องนะครับ”

“ใครว่าเอาตมาให้เขาบวชล่ะคุณ” ท่านเจ้าของกุฏิแย้ง รู้สึกสมเพชบุรุษตรงหน้าเสียนัก กฎแห่งกรรม ของเขาเปิดเผยให้เห็นว่าเขาไม่มี ทุนเดิม อยู่เลย ทุนเดิมที่หมายถึงบุญกุศล!

“อ้าว ถ้าไม่ได้บวชแล้วทำไมเขาหายมาตั้งร่วมยี่สิบวัน แล้วเขามาอยู่ที่นี้ในฐานะอะไร หลวงพ่อให้เขาอยู่ในฐานะอะไรไม่ทราบ” ชายหนุ่มแสดงอาการก้าวร้าวและคิดอกุศลต่อท่านเจ้าอาวาสเพราะฤทธิ์หึง

“คุณ อย่าคิดอะไรที่มันเป็นไปได้หน่อยเลย มโนทุจริต ก็มีทุกข์มีโทษนะคุณ อาตมาไม่เคยคิดอกุศลเช่นนั้น เอาอย่างนี้ ก็แล้วกัน ประเดี๋ยวอาตมาจะให้เด็กเขาไปเรียกแม่หนูคนนั้นมา แล้ว คุณลองไปคุยกับเขา ไปถามเขาดู ไม่ต้องถามต่อหน้าอาตมาก็ได้ เพราะเดี๋ยวจะไมกล้ำพูดความจริงต่อกัน คุณลงไปรอเขานะ ให้รอ อยู่ข้างล่างนั่นแหละ ถ้ายังมีข้อข้องใจสงสัยค่อยขึ้นมากถามอาตมา”

“ขอผมไปรอเขาที่อื่นไม่ได้หรือ ข้างล่าง همینออกจะตาย ไป เหม็นตาแก็ที่หนึ่งหลับตาอยู่นั้น” เขาหมายถึงอาจารย์ชิต ช่วง ที่มานั่งรอนายขุนทองขึ้นมารายงานท่านเจ้าของกุกุ เขาต้องทนนั่ง ตมกลิ่นร้ายกาจที่โชยมาจากกายของบรูษนั้น

“งั้นก็ไปนั่งรอที่ศาลาริมแม่น้ำก็ได้ ที่นั่นอากาศดี แล้วบอก เด็กของอาตมาให้พาแม่หนูเคยไปหาที่นั่น” ท่านแก้ปัญหารื่องกลิ่น ให้เขา

“งั้นผมไปละ คงจะเป็นคนเดียวกับภรรยาผม” เขาว่าแล้ว ลุกออกไปโดยมิได้ทำความเคารพ

นายขุนทองนั่งรอฟังข่าวอยู่ ครั้นเห็นเขาลงมาจึงถาม

“ท่านว่ายังไปข้างสระพื” คนถามอยากรู้

“จะว่ายังไงมันก็ไม่ใช่เรื่องของแก พาฉันไปรอที่ศาลาท่าน้ำ แล้วไปตามเมียฉันให้มาพบด้วย” คนถูกถามออกคำสั่ง นายขุนทอง รู้สึกขัดเคืองกับถ้อยคำและกิริยาของอีกฝ่าย แรกเห็น เขาแอบชื่น ชมในใจว่า สดหล่อ ครั้นได้ฟังถ้อยคำ ได้เห็นกิริยาเย่อหยิ่งจองหอง ของชายหนุ่ม จึงประเมินค่าบรูษนั้นในใจ หล่อแต่รูปจวบไม่หอม

“หลวงลุงสั่งหรือ” เขาถาม หากไม่ใช่คำสั่งของท่านพระ ครู เขาจะไม่ยอมไปด้วยนึกซังนำหน้าคนยโสโอหัง

“ทำไมต้องให้ท่านสั่ง ฉันสั่งไม่ได้หรือไง” ชายหนุ่มถาม

พาลๆ

“ได้ คุณสั่งได้ แต่ผมไม่จำเป็นต้องทำ เพราะคุณไม่ใช่เจ้านายผม แล้วผมก็ไม่ชอบให้ใครมาวางอำนาจที่กุฏิหลวงลุงของผม ขนาดรัฐมนตรีเขายังไม่วางอำนาจเลย แล้วคุณเป็นใครไม่ทราบ” ความโกรธทำให้นายขุนทองเรียกความรู้สึกของความเป็นผู้ชายกลับคืนมา สายตาดูถูกดูแคลนของอีกฝ่ายทำให้เขาต้องปิดบังซ่อนเร้นความรู้สึกที่อยากจะป้อนเอาไว้ คนทั้งสองทุ่มเถียงกันหนักขึ้น และเสียงก็ดังขึ้น ๆ ตามลำดับ อาจารย์ชิตกำลังนั่งสมาธิอยู่ก็มีอันต้องกำหนด ได้ยินหนอ ได้ยินหนอ อย่างแสนจะรำคาญ กระทั่งได้ยินนายสมชายเข้ามาห้ามทัพ

“เรื่องอะไรกัน เกรงใจอาจารย์เขาบ้างซิ”

“ผู้ชายคนนี้มาหาเรื่องกับผมก่อน” นายขุนทอง ฟ้อง ศิษย์วัดรู้สึกดีใจที่เพื่อนร่วมกุฏิใช้คำว่า ผม แทนที่จะเป็น หนู อย่างเคย ทั้งทุ่มเสียงก็ฟังดูเป็นผู้ชายเฉกเช่นคนอื่นเขา

“ใครหาเรื่องใคร ฉันใช้แกตีๆ แกก็มาพาลเอากะฉัน”

คนมาตามหาเมียเถียง

“เขาใช้อะไรเอ็งก็ไปทำเสียซิขุนทอง เขาเป็นแขกของหลวงพ่อนะ” ชายหนุ่มเตือนสติคนอายุน้อยกว่า แล้วถามคนเป็นแขกว่า

“คุณใช้เขาทำอะไรหรือครับ”

“ฉันให้เขาช่วยพาไปที่ศาลาท่าน้ำแล้วก็ให้ตามเมียฉันไปที่นั่น” เห็นนายสมชายเข้าข้าง ชายหนุ่มยิ่งแสดงที่ตัวเองสำคัญและยิ่งใหญ่

“ขอโทษนะครับ ภรรยาคุณชื่ออะไรครับ ประเดี๋ยวผมจะจัดการให้”

“ชื่อเตย แต่ฉันต้องการให้นายคนนี้จัดการ”

“เอาเถอะครับ เรื่องแค่นี้ผมทำให้ได้ อย่าคิดไปเอาชนะคะคานกับเขาเลยครับ เพื่อนผมเขาเหมือนโค่นันทิวศาล ถ้าพูดดี ๆ เขาทำซาตใจไปเลย แต่ถ้าพูดไม่เข้าหู ให้เอาไปฆ่าเขาก็ไม่ยอมทำให้หรอกครับ” ศิษย์วัดชี้แจง

“งั้นก็ดีละ ฉันมันคนชอบเอาชนะเสียด้วย แกพาฉันไปเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นฉันจะขึ้นไปฟ้องหลวงพ่อ” ชายหนุ่มขู่ว่า

“ผมไม่ไป” นายขุนทองปฏิเสธเสียงดังและเฉียบขาด นายสมชายสุดจะทนทน เพราะ ชิงกีร์ราชาก็แรง เขาจึงจำต้องขึ้นไปเล่าให้ท่านพระครูฟัง ท่านจึงบอกนายสมชายว่า

“ลงไปบอกเจ้าขุนทองมันว่า ถ้าไม่พาไป ฉันจะเป็นคนพาไปเอง พาไปทั้งขาหัก ๆ ยังงี้แหละ” ท่านรู้ว่าแม่หลานชายจะมีทิฐิมากเพียงใดก็ยังไม่พูดกันรู้เรื่อง แต่คนที่มีคุณสมบัติทางใจไปในทางลบนั้น ไม่มีวันพูดกันได้เลย

เมื่อนายสมชายลงมาบอกกล่าว นายขุนทองจึงพูดกับชายผู้นั้นว่า

“ตกลงผมยอมแพ้ เชิญทางนี้” เขาลุกขึ้นเดินนำ ความรัก ความห่วงใยในหลวงลุงมีมากกว่าความอยากเอาชนะเจ้าหนุ่มใจอกุศลผู้นี้ ถ้าไม่ใช่เพราะข้าห่วงหลวงลุงละก็ อย่าหวังเลยว่าข้าจะยอมแพ้เอ็ง ชายหนุ่มคิดอย่างคั่งแค้นขณะพาวัวที่สามีนางสาวเตยเดินไปยังท่าน้ำ ส่งเขาแล้วจึงเดินไปยังโรงครัว เพื่อบอกกล่าวบุคคลผู้เป็นต้นเหตุแห่งความยุ่งยากที่เกิดขึ้น เขาไปพบนางบุญพาน้องสาวนางบุญรับ ผู้มีคุณสมบัติ ปากคอเราะร้าย ไม่แพ้พี่สาวนางอาสามาเป็นคนล้างจานซามและเป็นลูกมือให้แม่ครัว เช่น ช่วยหั่นผัก ปอกหอม ปอกกระเทียม เป็นต้น

“ป่าเห็นนั่งเตยอยู่แถวนี้บ้างไหม” ชายหนุ่มถาม

“ตะกั่มันมากินข้าว แหม พอถูกข้าสะกิดเข้าหน่อยหายหัวไปเลย สงสัยจะไปนั่งร้องไห้อยู่หน้าโบสถ์ละมั้ง เอ็งลองตามไปดูซิ”

“ป่าไปสะกิดอะไรเขาล่ะ” นายขุนทองถาม คนที่มาวัดนี้ไซ้จะเป็นคนดีไปเสียหมด ก็ดูอย่างเจ้าหนุ่มคนนั้นและยายแก่คนนี้สีหน้าสงสารหลวงลุงแท่งที่ท่านไม่มีโอกาสเลือกสรรคนดี ๆ มาช่วยงาน เขาเคยคิดเหมือนกัน คิดว่าจะเขียนป้ายไปติดไว้ที่หน้าประตูทางเข้า เขียนว่า **วัดนี้ต้อนรับเฉพาะคนดี** ก็ว่าจะลองไปปรึกษาหลวงลุงดูเหมือนกัน ขณะเขาหันหลังกลับไปจะเดินไปยังพระอุโบสถ นางบุญพายังอุตสาห์ส่งท้ายให้ได้ยินว่า

“สงสัยจะหลงรักเมียคนอื่น อีเตยจะหาพ่อให้ลูกได้กันคราวนี้แหละ” แม้จะโกรธเคืองกับวาจากล่าวร้ายเสียดสี หากนายขุนทองก็ระงับอารมณ์ได้ เขารู้ว่าหากไม่มีเรื่องกับใครแล้ว คนที่จะต้องเดือดร้อนมากที่สุดก็คือหลวงลุงของเขา อีกประการหนึ่งท่านก็อยู่ในภาวะอาหารป่วยไข้ ควรหรือที่เขาจะหาเรื่องหนักอกหนักใจไปให้

นางสาวเตยกำลังนั่งสมาธิ หล่อนพยายามระงับอารมณ์โกรธซึ่งที่มีต่อนางบุญพา เมื่อชั่วโมงที่ผ่านมานี้เอง ขณะที่หล่อนนั่งรับประทานอาหารกลางวันอยู่ในโรงครัว นางบุญพาก็ด่าหมาด่าแมวประชด หล่อนอยากจะลืมห้อยคำ เสียดสีเหล่านั้น แต่ยั้งก็ยิ่งดูเหมือนเสียงของนางบุญพาดังก้องอยู่ในโสตประสาท เสียงที่หล่อนไม่ปรารถนาจะได้ยินได้ฟัง **อีพวกแม่หม้ายผัวทิ้ง** นางดาบรรดาหมาแมวที่มายุ่มยามอยู่แถวนั้นเพื่อรอคอยกินเศษอาหารพลางปรายตามาทางหล่อน ครั้นไม่เห็นปฏิบัติการตอบโต้จึงดำเนินการด่าต่อไป พวกมันก็ตีแต่แรด ๆ ไปวัน ๆ เสร็จแล้วก็ท้องไม่มีพ่ออีพวกตุตไว ไม่เลือกว่าไทยว่าแขก ขอให้เป็นตัวผู้เป็นดี ๆ เข้าใส่

“โกรธหนอ โกรธหนอ” หญิงสาวกำหนดอยู่ในใจ เกิด

อาการคอแข็งกินข้าวไม่ลง ในที่สุดจึงลุกเดินออกมา ตั้งใจว่าจะไปนั่งสงบสติอารมณ์ที่หน้าโบสถ์ แต่แล้วหล่อนก็นั่งอยู่ไม่ได้ เลยต้องลุกขึ้นเดินจงกรม ครั้นเห็นนายขุนทองเดินมาหา ก็เอ่ยถาม

“พี่มีธุระอะไรกับหนูหรือเปล่า หรือว่าหลงพ้อให้มาตาม” หล่อนลี้มไปแล้วว่าวันนั้นที่เท่าไร เพราะชะม๊กเขม้นกับการปฏิบัติ จนลี้มวันลี้มเวลา

“พี่เวียงมารอยู่ที่ศาลาท่าน้ำ รีบไปหาเขาเร็วๆ เข้า” บอกแล้วก็ตั้งท่าจะเดินกลับ นางสาวเตยเห็นผิดสังเกต เพราะทุกครั้งเขาจะพูดคุยต่อล้อต่อเถียงกับหล่อน ทว่าวันนี้ดูเขาเงียบขรึมผิดปกติ จึงถาม

“วันนี้พี่ไม่สบายหรือเปล่า”

“ข้าสบายดี รีบไปหาพี่เวียงเถอะ ประเดี๋ยวเขาก็จะมาพาลเอากะข้าอีกหรอก”

“แสดงว่าเขาพูดไม่ดีกะพี่ใช่ไหมละ หนูพอจะรู้หรอก ผู้ชายคนนี้นิสัยไม่ค่อยดีเท่าไร หนูชักไม่อยากจะแต่งงานกับเขาแล้วละ” หล่อนพูดจากใจจริง ไม่รู้สึกยินดียินร้ายกับการมาของเขา ช่วงเวลาแห่งการปฏิบัติ จิตใจของหล่อนละเอียดประณีตขึ้นตามลำดับ และบัดนี้ ปัญญา ได้เกิดขึ้นแล้ว ปัญญาในการมองสิ่งทั้งหลายตามที่เป็นจริงโดยไม่เอาตัวตนหาอุปาทานเข้าไปเกาะเกี่ยว

“แต่เอ็งก็ต้องแต่งงานนะ เพราะเอ็งท้องกับเขาแล้ว นี่ถ้าเอ็งไม่ท้องไม่ไส้ ข้าก็จะไม่สนับสนุนให้เอ็งแต่งงานกับเขาหรอก” เห็นหญิงสาวไม่เข้าข้างหนุ่มคนรัก นายขุนทองก็อารมณ์ดีขึ้น จึงแสดงความห่วงใยออกมา

“นั่นซิ แต่พูดก็พูดเถอะนะพี่ ถ้าหนูแต่งงานกับเขาแล้ว เขายังไม่เปลี่ยนนิสัย หนูก็จะเลิกกับเขา หนูเลี้ยงลูกเองได้ นี่หนูพูด

จริงๆ นะพี่” หล่อนพอจะมองเห็นอนาคต การร่วมชีวิตกับผู้ชาย คนนั้นคงจะไม่ยั่งยืนหากเขายังคงเป็นคนที่กำลังเป็นอยู่

“เอาเถอะ นั่นเป็นเรื่องของอนาคต อย่าเพิ่งไปคิดถึงมัน รีบๆ ไปหาเขาเถอะ ถ้าเอ็งไม่ยอมให้ข้าต้องเดือดร้อน” พุดจบ คนนำข่าวมาให้ก็เดินกลับไปยังกุฏิ นางสาวเตยตั้งสติกำหนด ขวา-ซ้าย ขวา-ซ้าย ไปตลอดทางทุกอย่างก้าว กระทั่งถึงศาลาริมน้ำ

“เตย เตยจริงๆ นั่นแหละ” คนที่คอยอยู่ลุกเดินเข้ามาหา ครั้นถึงตัวก็เข้าโอบกอด ผู้หญิงห้องดูเปล่งปลั่งสดใส และสะสวยไปทั้งร่าง

“พี่เมธอย่าทำยังงี้ นี่มันในวัดในวานะ” นางสาวเตยว่า พลางแคะมือคนรักออกจากการโอบกอด

“ในวัดที่ไหนกัน นี่มันนอกวัด นั่นไงประตู” เขาชี้ไปที่ประตู ที่เขาเดินออกมาสู่ศาลาแห่งนี้

“ถึงยังงั้นก็เถอะ ฉันกำลังเข้ากรรมฐาน พี่จะมาทำยังงี้ กะฉันไม่ได้” คำว่า กรรมฐาน ไม่เคยผ่านหูนายสุเมธ เขาจึงคิด อุกุศลกับหล่อน

“อ้อ เตยวันนี้เธอรังเกียจพี่เสียแล้วหรือ ที่แต่ก่อนไม่เห็นเป็น นี่นา คงเจออะไรดีๆ เข้าล่ะซิ กับสมภารหรือกับลูกศิษย์ล่ะ”

“พี่เมธ!” หญิงสาวเรียกชื่อคนรักด้วยเสียงเกือบเป็นตะโกน

“พี่อย่าเอานรกมาให้ฉันได้ไหม พี่รู้หรือเปล่าว่าพุดอะไร ออกมา หลวงพ่อท่านรู้นะ พี่จะพุดจะคิดยังไงท่านรู้หมดนั่นแหละ”

“อ้อ นี่เรากำลังจะบอกพี่ว่าเขาเป็นผู้วิเศษนั่นซิ” นายสุเมธ พุดด้วยมีจิตริษยาในท่านพระครู

“ไม่ใช่เขาอะ พี่ต้องพุดว่า ท่าน ถึงจะถูก นี่ฉันพุดจริงๆ นะว่า ท่านรู้ ท่านบอกกว่าท่านไม่ได้เป็นผู้วิเศษ แต่ท่านก็รู้ ฉันคิด

อะไร พุดอะไรกับใครท่านก็รู้หมด” แล้วหล่อนจึงเล่าเรื่องราวให้ เขาฟังตั้งแต่ต้นจนจบ ด้วยความมั่นใจว่าเขาจะต้องเกิดศรัทธา ปสาทะบ้างไม่มากก็น้อย หากก็ต้องผิดหวังเมื่อนายสุเมธพูดว่า

“โธ่เอ๊ย จ้างพี่ก็ไม่เชื่อ อะไรจะเก่งถึงปานนั้น พี่ว่าเดาเก่ง เสียมากกว่า” นางสาวเตยคร้านจะพูดต่อ **ปัญญา** ทำให้หล่อนมอง ชายคนรักอย่างทะเลอุปรูปรอง **ชายผู้นี้มีดีบอด จนไม่ยอมรับว่าแสง สว่างมีอยู่ในโลก!**

“ตกลง ฉันจะยังไม่กลับนะ อยากรอให้สบายใจไปอีกซัก สี่ห้าวัน” หญิงสาวพูดจากใจจริง

“อ้อ อยู่มาร่วมสี่สิบวันยังไม่พอใจอีกหรือ สมภารวัดนี้ คงเสน่ห์แรงขึ้นนะ เธอถึงได้อยากจะอยู่ต่อ” วชิรจิริตพรั่งพรูออก มาจากมโนทวาริต นางสาวเตยสุดจะทนฟัง หล่อนรู้ว่าหากขึ้นต้อ ดึงอยู่ต่อไปก็รังแต่จะทำให้ผู้ชายคนนี้อย่างบาปหนามากขึ้น ถึงอย่าง ไรเขาก็ได้ชื่อว่าเป็นพ่อของลูกในท้อง การจะทำให้เขาต้องมีตน มากไปกว่านี้หาควรไม่

“ตกลง กลับก็กลับ นั้นให้ฉันไปลาหลวงพ่อก่อนนะ มาอาศัย ขำวน้ำท่านตั้งหลายวัน ต้องไปกราบขอขอบคุณท่าน”

“เธอขึ้นไปคนเดียวนะ พี่จะรออยู่ข้างล่าง อ้อ ชวนเจ้า กะเทยนั้นขึ้นไปเป็นเพื่อนด้วย” ชายหนุ่มพูด เขารู้สึกไม่ชอบท่าน เหาามากๆ ถึงกับไม่อยากจะขึ้นไปพบปะ อันที่จริง **กระแสน้ำ** ของ เขาไม่อาจต่อต้าน **กระแสนุญ** ของท่านได้ต่างหากเล่า

ครูใหญ่ๆ นายขุนทองก็นำนางสาวเตยขึ้นมาพบท่านเจ้า ของกุฎิ นายสมชายตามขึ้นมาด้วย เพราะไม่อยากจะดูหน้าผู้ชาย คนนั้น อาจารย์ชิตรู้ว่าเขาคงจะรังเกียจ จึงเสียดออกไปเดินจงกรม ที่หน้าโบสถ์ ชั้นล่างของกุฎิจึงมีนายสุเมธนั่งรออยู่อย่างกระสับ

กระสาย

กราบท่านพระครูแล้ว นางสาวเตยก็นั่งร้องไห้กระซิกๆ
“ร้องให้ทำไมอีกล่ะ เขามารับแล้วไม่ใช่หรือ” ท่านถามอย่าง
ปราณี

“หนูไม่อยากไปคะหลวงพ่อกำลังสบายใจดีเหลือ
เกิน ถึงจะถูกขายนบุญพาว่กระทบกระเทียบ หนูก็ทำได้ ดีเสีย
อีกจะได้ทำแบบฝึกหัดไปในตัว” หล่อนพรรณนา

“กลับไปเถอะหนู ไปแต่งงานแต่งงานให้เป็นเรื่องเป็นราว
พ่อแม่เขาจะได้ไม่ต้องอับอายขายหน้า เอาเถอะแก้ปัญหาเฉพาะ
หน้าไปก่อน ส่วนอะไรมันจะเกิดขึ้นภายหลังก็ค่อยว่ากันใหม่” ท่าน
เห็นกฎแห่งกรรมของคนคู่นี้แล้วว่าจะอยู่กันไม่ยัดเพราะ **ธรรมไม่
เสมอกัน**

“แต่หนูสังหรณ์ใจคะหลวงพ่อ สังหรณ์ใจว่าคงจะอยู่กันไม่
ยัด หลวงพ่อมีความเห็นอย่างไรคะ” หล่อนถามเพราะรู้ว่าท่าน
ต้อง **รู้**

“ในตอนนีหลวงพ่อยังไม่มีความเห็นอะไร แต่ถ้าต่อไปใน
ภายภาคหน้าหากหนูมีปัญหาอะไรจะปรึกษาก็มาหาหลวงพ่อได้
หลวงพ่อยินดีรับปรึกษาโดยไม่คิดมูลค่า” ท่านตั้งใจพูดตลกเพื่อ
คลี่คลายบรรยากาศที่แสนจะเคร่งเครียดให้คลายความเครียดลง

“เอาละ ในฐานะที่หนูจะมีคู่ หลวงพ่อก็จะพูดถึงหลักกรรม
ของคู่ชีวิตให้ฟัง เพื่อหนูจะได้จดจำเอาไว้ประพฤติปฏิบัติ หลักกรรม
ของคู่ชีวิต คือธรรมที่จะทำให้คู่สมรสมีชีวิตสม่าเสมอกลมกลืนกัน
อยู่ครองกันยืดยาว เราเรียกธรรมนั้นว่า **สมชีวิตธรรม ๔** ซึ่งได้แก่
สมสัทธา คือมีศรัทธาเสมอกัน สมสีลา - มีศีลเสมอกัน สมจาคา -
มีการเสียสละเสมอกัน และ สมปัญญา - มีปัญญาเสมอกัน คู่สมรส

ใดมีกรรมทั้ง ๔ นี้เหมือนกัน ก็จะอยู่ด้วยกันยึด แต่ถ้าคนหนึ่งมีศีล คนหนึ่งทุศีล ก็อยู่ด้วยกันไม่ได้ จริงไหม เพราะศีลไม่เสมอกัน ข้ออื่นๆก็ทำนองเดียวกันนี้” คำสอนของท่านพระครูทำให้นางสาวเตยสรุปได้ในเดี๋ยวนั้นว่าหล่อนกับนายสุเมธมี ธรรม ไม่เสมอกันสักประการเดียวไม่ว่าจะเป็นศรัทธา ศีล การเสียสละ หรือปัญญา!

“หลวงพ่อกะ หนูขอพรให้ลูกในท้องด้วยคะ” เมื่อพูดเรื่องผัว แล้วทำให้หล่อนไม่สบายใจ จึงเปลี่ยนมาพูดถึง ลูก แทน

“หลวงพ่อกะขออวยพร ขอให้เด็กปราชญ์มาเกิดนะ แต่หนูก็ต้องทำให้พรนั้นสัมฤทธิ์ผลด้วย โบราณเขาสอนไว้ ถ้าเรือนสกปรก สัตว์นรกจะมากเกิด ถ้าเรือนสะอาด นักปราชญ์มาเกิด เรือนในที่นี้ก็หมายถึงเรือนกาย เรือนวาจา และเรือนใจ หรือจะหมายถึงที่อยู่อาศัยก็ได้ ถ้าเรามีกาย วาจา ใจ สะอาดบริสุทธิ์ คนที่เขาจะมากเกิดกับเราก็ต้องมาจากที่ดี แต่ถ้าเรือนสกปรก แน่نونเหลือเกินว่า ผู้ที่จะมากเกิดนั้นจะต้องมาจากนรก เราจะรู้ได้เลยว่าลูกเรานี้เป็นนักปราชญ์ หรือเป็นสัตว์นรกมากเกิด”

“ถ้าใครมีลูกที่มาจากนรกนะ เชื้อเถอะพ่อแม่หาความสุขไม่ได้เลย เพราะเขาจะเถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกปาก แล้วก็ขยันหาเรื่องเดือดร้อนมาให้ แต่ถ้าเป็นนักปราชญ์มาเกิด ก็จะทำให้พ่อแม่สุขสบายทั้งกายทั้งใจ แล้วก็นำชื่อเสียงเกียรติยศมาสู่วงศ์ตระกูล”

“หนูหมั่นรักษากายวาจาใจให้สะอาดหมดจดด้วยการหมั่นเจริญกรรมฐานนะหนูนะ แล้วหนูจะประสบความสำเร็จความสุขความเจริญในชีวิต เอาละกลับไปได้แล้ว ประเดี๋ยวคูร์ักเขาจะรอนาน” ท่านพูดเพราะ รู้ ว่านายสุเมธกำลังนั่งตำท่านในใจ ท่านยังรู้อีกว่าไม่นานนักหอกที่คนคู่นี้จะต้องเลิกร้างกันไป และต่างก็จะพบกับคนที่มีธรรมเสมอกับตน คือมีคุณสมบัติทางใจเหมือนกัน!

๖๖

รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา

เป็นวันที่อาจารย์ชิตมาอยู่วัดป่ามะม่วงครบเดือนพอดี เขาตื่นนอนตอนตี ๔ เช่นเคย ไหว้พระสวดมนต์แล้วก็เริ่มเดินจงกรมอยู่ภายในกุฏิเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง จากนั้นจึงกำหนดนั่ง รู้สึกจิตตั้งมั่นได้เร็วกว่าทุกครั้ง อากาศpong-ยุบ ชัดเจนเป็นจังหวะ แม้จะรู้สึกปวดที่ก้นหูข้างขวา หากก็สามารถใช้สติข่มเวทนาได้ บัดนี้เขาไม่ต้องตั้งนาฬิกาปลุก เพราะจิตสามารถรู้ได้เองว่าถึงเวลาที่กำหนดแล้วหรือยัง เป็นความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นได้แต่เฉพาะกับผู้ที่ฝึกจิตไว้ดีแล้วเท่านั้น!

อีกสิบห้านาทีจะครบชั่วโมง บรูซสูงวัยรู้สึกปวดที่แปลเป็นกำลัง ปวดราก็บจะไม่สามารถทานทนได้ น้ำเหลืองไหลออกมามาก ผิดปกติ จนเสื่อที่สวมอยู่เปียกชื้น แล้วยังไหลเลยไปเปียกกางเกงอีกด้วย ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานนั้น เขารวบรวมสติตั้งจิตอธิษฐาน

“สาธุ ด้วยอำนาจแห่งพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และบารมีของท่านพระครูเจริญแห่งวัดป่ามะม่วง หากทุกขเวทนาที่ข้าพเจ้ากำลังได้รับอยู่นี้ มีสาเหตุมาจากกรรมที่ข้าพเจ้าได้เคยทำไว้ ไม่ว่าจะป็นชาตินี้หรือในอดีตชาติ ขอให้ข้าพเจ้าสามารถระลึกนึกย้อนไปถึงกรรมนั้นได้ เพื่อจะขอ

อโหสิกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวร ขอให้ข้าพเจ้าจงหมดเวรหมดกรรม
ในชาติปัจจุบันนี้ด้วยเทอญ”

สิ้นคำอธิษฐาน ภาพยนตร์แห่งอดีตที่ตัวเขาเป็นผู้แสดง
ก็ฉายชัดขึ้นในมโนทวาร ผู้ชายอายุสามสิบกำลังขมขื่นเรียน
วิชาที่อาจารย์กำลังสอน คนคนนั้นคือตัวเขาเอง เมื่อสามสิบปีที่
แล้วเขาได้ไปศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่ประเทศฟิลิปปินส์ ในสาขา
วิชาการเกษตร ในหลักสูตรมีวิชา วิธีการฆ่า รวมอยู่ด้วย และใน
การเรียน นักศึกษาก็ต้องลงมือฆ่าสัตว์กันคราวละหลายๆตัว สัตว์
ที่จะนำมาเป็นอาหาร เช่น เป็ด ไก่ หมู และวัว

เขาจำได้ว่ากว่าจะจบหลักสูตร ได้ฆ่าสัตว์เหล่านี้ไปนับร้อยๆ
ชีวิต โดยการใช้มีดปลายแหลมแทงที่บริเวณคอ ผลกรรมอันนี้จึง
ทำให้เขาเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลือง โชคยังดีที่เขาไม่นำวิชานี้มา
เปิดสอนนักศึกษาในเมืองไทย มิฉะนั้นก็คงก่อกรรมทำเข็ญมากกว่า
นี้

เมื่อภาพยนตร์แห่งอดีตฉายจบลง เขาก็ตั้งจิตอธิษฐานแผ่
เมตตาและอุทิศส่วนกุศลให้แก่เหล่าสัตว์ที่เขาเคยฆ่า และคงจะได้
ผล เพราะเขาได้ยินดีจน...เสียงที่ก้องอยู่ในโสตประสาทว่า “อโหสิ
อโหสิ อโหสิ สารุ อนุโมทามิ”

สิ้นเสียงของเจ้ากรรมนายเวร อาการปวดแผลหายวับไป
ราวกับไม่เคยรู้สึกเจ็บปวดเช่นนี้มาก่อน จิตของบุรุษสูงวัยรับรู้ว่
หมดเวลาของการนั่งแล้ว เขาก็กำหนดสัมมา เอามือคลำที่ใต้กอกหู
ข้างขวาก็ไม่ปรากฏว่ามีแผล แกรมเสื้อผ้าที่เปียกชื้นก็แห้งสนิท ไม
มีกลิ่นชวนให้ขะเขยงใดๆหลงเหลืออยู่ อารามดีใจเขาส่งเสียง
เรียกนายสมชายและนายขุนทองดั่งลั่นกู่

“สมชาย ขุนทอง มานีหน่อย” นายขุนทองเข้ามาก่อน

เพราะอยู่ใกล้ ส่วนนายสมชายนั้นเมื่อไม่ได้ทำหน้าที่หิวบิณฑิตตาม
หลังท่านพระครูในเวลาที่ท่านออกบิณฑิตบาต จึงถือโอกาสนอนตื่น
สาย และไม่ได้ยินเสียงเรียกของบุรุษวัยหกสิบ

“อาจารย์เรียกหนูหรืออะ” ชายหนุ่มถาม

“ถูกแล้ว ช่วยขึ้นไปเรียนให้หลวงพ่อบรรพชาหน่อยว่าผมมี
ธุระขอพบด่วน”

“อะ แต่หนูขออนุญาตล้างหน้าแปรงฟันก่อนได้ไหมอะ”
เขาต่อรองและแล้วก็ต้องเปลี่ยนใจเมื่อเห็นท่าทางรีบร้อนของอีก
ฝ่าย

“ตกลงอะ หนูจะขึ้นไปเรียนท่านเดี๋ยวนี้” เขาหายขึ้นไป
อีตึกหนึ่งก็ลงมา

“หลวงลุงบอกให้ขึ้นไปได้แล้วอะ” อาจารย์ชิตจึงขึ้นไปกราบ
ท่านพระครูสามครั้งอย่างสำนึกในบุญคุณ เขาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้
ท่านเจ้าของกุฏิฟัง รู้สึกปีติจนน้ำใสๆคลอหน่วยตาทั้งสอง

“อาตมาขออนุโมทนา โยมหมดเวรหมดกรรมแล้ว กรรม
เก่าชดใช้แล้ว กรรมใหม่ก็อย่าสร้างอีก นี่อาตมาหมายเฉพาะกรรม
ชั่วนะ อย่าไปสร้างอีก ถ้าจะสร้างก็ขอให้ เป็นกรรมดี เข้าใจหรือ
เปล่า”

“เข้าใจครับ ผมเข็ดแล้วครับหลวงพ่อบรรพชา เข็ดจริงๆ ไม่นึกเลย
ว่าเวรกรรมจะให้ผลทันตาเห็นในชาตินี้ ผมลืมนิสิตเลยครับว่าได้
ทำกรรมนี้เอาไว้ ก็มันผ่านมามาตั้งสามสิบปีแล้วนี่ครับ” บุรุษสูงอายุ
ว่า

“นั่นซิ อย่าว่าแต่สามสิบปีเลย แค่ผ่านไปเมื่อวานบางคน
ก็ยังลืมนิสิตแล้ว จริงไหม”

“จริงครับ แต่หลวงพ่อบรรพชา ผมสงสัยเหลือเกินว่าทำไมแผล

ถึงหายเร็วนัก ตอนเริ่มนั่งสมาธิผมยังปวดแทบจะทนไม่ไหว แต่
บทจะหายก็หายไปโดยไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ แม้แต่กลิ่นก็ไม่มีเหลือ
ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นครับ”

“ก็อาตมาเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือว่า โรคกรรมนั้นไม่เหมือน
กับโรคทั่วไป ถ้าเจ้ากรรมนายเวรเขายังอาฆาต หมอก็รักษาให้หาย
ไม่ได้ แต่พอเขาโหด โรคก็หายไปเอง อย่าไปสงสัยเลย เป็นเรื่อง
ของ กรรมวิสัย นะ พระพุทธองค์ท่านตรัสห้าม เพราะเป็นอธิมัตถ์
เรื่องนี้อาตมาเคยพูดไปครั้งหนึ่งแล้ว โยมคงจำได้”

“ครับจำได้ ถ้าเช่นนั้นผมเห็นจะต้องเลิกสงสัย เพราะเดียว
จะเป็น ผู้มีส่วนแห่งความบ้ำดั่งที่พระพุทธองค์ตรัส” เขายิ้มทั้งน้ำตา

“เออละ ใกล้เคียงเวลาอาหารเช้าแล้ว ไปเตรียมล้างหน้าล้าง
ตากันก่อน เดี่ยวอาตมาก็จะลงไปสรงน้ำเหมือนกัน”

“แล้วหลวงพ่อก็ไม่ปวดขาหรือครับ เวลาเดินขึ้นเดินลงนะ
ครับ”

“ปวดก็ต้องทนเอา นี่ก็โรคกรรมเหมือนกัน แต่อาตมาลง
วันละครั้งเท่านั้น ตอนเย็นก็งดสรงน้ำ ใช้เช็ดตัวแทน” อาจารย์
ชิตกำลังจะลงมาข้างล่าง นายสมชายก็เดินออกมาจากห้องพอดี
เห็นท่าทางสดชื่นเบิกบานของอีกฝ่ายจึงเอ่ยทัก

“มาหาหลวงพ่อดีแต่เช้าเลย มีอะไรพิเศษหรือครับ”

“ผมหมดเวรหมดกรรมแล้ว ดุซึ แผลที่กักหนูก็หายสนิทเลย
แถมไม่มีกลิ่นน่ารังเกียจด้วย ต้องขอขอบใจสมชายกับขุนทองที่ช่วย
ดูแลผมอย่างดี ต่อไปนี้ผมจะเดินไปรับประทานอาหารที่โรงครัวเอง
ไม่ต้องลำบากเอามาให้ผม ขอเริ่มตั้งแต่มื้อนี้เลย” คนหายป่วยพูด
จ้อยๆ

“ผมขอแสดงความยินดีด้วยนะครับ” ศิษย์วัดแสดงมุทิตา

จิตเมื่อเห็นเขาพันทุกซ์พันร่อน

“นั่นเดี๋ยวคุณล้างหน้าล้างตาแล้วจะได้ไปนำอาหารมาถวาย หลวงพ่อ ขออนุญาตให้ผมไปช่วยยกด้วยคนนะ ตอนนี้ผมไม่มีกลิ่น น้ำรังเกียจแล้ว” คนสูงวัยอาสาอยากทำหน้าที่นี้มานานนับตั้งแต่ ท่านพระครูได้รับอุบัติเหตุอกบิณฑบาตไม่ได้ แต่เมื่อนึกถึงกลิ่น ภายที่ไม่พึงปรารถนาของตนก็ต้องอดใจไว้

“หลวงพ่อกำลังจะลงเตี๋ยวนี่เลยหรือเปล่าครับ ผมจะได้ช่วย ประคองลงไป” นายสมชายจึงตอบแทนท่านพระครูว่า

“คงไม่ต้องมั้งครับอาจารย์ ขนาดผมจะช่วยท่านก็ยังขี้ขลาด บอกเดี๋ยวจะขอใช้กรรมได้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็ต้องตามใจท่าน” ศิษย์วัดอดตระหนะระแหนเสียมิได้

“เอาละๆอย่ามัวพูดมากอยู่เลย จะทำอะไรก็รีบๆไปทำซะ ฉันจะใช้เวลาตอบจดหมายอีกสักสองสามฉบับแล้วจึงจะลงไปล้าง หน้า จะได้ไม่ต้องแย่งกันใช้ห้องน้ำ” ชายหนุ่มจึงลงมาทำธุระที่ห้องน้ำได้บันได อาจารย์ชิตกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วจึงตามลงมา ครั้นเห็นนายขุนทองกำลังเก็บที่นอนให้ตนจึงรีบเข้าไปช่วย

“ขอโทษที ผมรีบขึ้นไปหาหลวงพ่อก่อนเลยยังไม่ทันได้เก็บที่นอนที่นอนให้เรียบร้อยเสีย ก่อน”

“ไม่เป็นไรอะ อาจารย์คงมีเรื่องด่วนกับหลวงลุงใช่ไหมหะ” คนถามอยากรู้

“ก็ด่วนเหมือนกัน แต่เรียบร้อยแล้ว ผมเพียงแต่จะไปกราบเรียนท่านว่าผมหายแล้ว คุณดูนี่ซิ แผลได้กพุซ่างขวาผมหายสนิทเลย อัจฉริยะเหลือเกิน” พูดพร้อมกับเอียงหน้าให้เขาดูตรงที่เคยมิแผล

“อู๊ยจริงๆด้วย แล้วกลิ่นก็หายไปด้วย อาจารย์ไปทำยังไง

หรืออะ”

“ผมก็ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบอกแนะนำ เป็นเพราะบารมีของท่านทุกๆ เทียวที่ทำให้ผมหายจากโรคร้าย เหมือนตายแล้วเกิดใหม่เลยนะนี่”

“จันอีกไม่นานอาจารย์ก็คงกลับไปอยู่บ้านไร่ไหมอะ หนูคงคิดถึงอาจารย์แะเลย” เมื่อพูดถึงบ้าน อาจารย์วัยหกสิบรู้สึกคิดถึงภรรยาและลูกๆ ขึ้นมาทันที ความขุ่นข้องหมองใจที่เคยมีต่อพวกเขาพลันมลายไปสิ้น

“ผมก็คงคิดถึงที่นี่เหมือนกัน โดยเฉพาะหลวงพ่อ”

“จันอาจารย์ก็อย่าเพิ่งกลับซิอะ อยู่ไปอีกซักเดือนสองเดือน” ชายหนุ่มชวนให้เขาอยู่ต่อ

“ผมตั้งใจจะอยู่จนกว่าหลวงพ่อกจะหายเป็นปกติ อยากรวช่วยแบ่งเบาภาระของท่านเพื่อทดแทนบุญคุณที่ท่านชุบชีวิตใหม่ให้กับผม หลังจากนั้นก็จะกลับไปเยี่ยมบ้านสักพัก ไกลเข้าพรรษาจะกลับมาบวชที่วัดนี้” ผู้สูงอายุวางแผนชีวิต

“หนูขออนุโมทนาด้วยอะ แล้วก็ดีใจที่จะมีคนมาช่วยงานหลวงลุง ห้องน้ำว่างแล้ว เชิญอาจารย์เถอะอะ” เมื่ออาจารย์ชิตหายเข้าไปในห้องน้ำ นายขุนทองก็จัดการกวาดถูกุฏิชั้นล่างจนสะอาดสะอาด ส่วนชั้นบนเป็นหน้าที่ของนายสมชาย เพราะแบ่งงานกันแล้ว

“ขุนทอง วันนี้เอ็งไม่ต้องไปช่วยซักส้ารับของหลวงพ่อนะ อาจารย์เขาจะจัดการเอง” นายสมชายลงมาบอกกล่าว

“ก็ดีซีพี แบบนี้ขุนทองก็ อ.บ.ม.”

“อะไรของเอ็งวะ ส.บ.ม. อะไร”

“ว้าย พี่นี้เข้ยเขย ส.บ.ม. ก็ย่อมาจากสบายมากใจ” หนุ่มวัย

ยี่สิบเอ็ดเฉลย อาจารย์ชิตออกมาจากห้องน้ำและเช็ดหน้าเช็ดตาแห้งแล้ว นายสมชายจึงเอ่ยชวน

“ไปกันหรือยังครับ”

“แล้วขุนทองล่ะ” บรูซสูงวัยถาม

“สองคนก็พอฮะ หนูจะจัดถ้วยจัดจานขึ้นไปก่อน” เขาตอบ คนทั้งสองจึงเดินมุ่งหน้าไปยังโรงครัวเพื่อนำภัตตาหารมาถวายท่านพระครู

หลังอาหารเช้า อาจารย์ชิตและนายสมชายขึ้นไปช่วยงาน ท่านเจ้าของกุฏิอย่างเคย จดหมายเพิ่มจำนวนมากขึ้นในแต่ละวัน และคนที่เขียนมาล้นแล้วแต่ขอให้ท่านช่วยแก้ปัญหา ช่วยดับร้อน ผ่อนทุกข์ บ้างก็พรรณนาถึงความคับแค้นใจที่สามิไปมีหญิงอื่น ไม่มีสักฉบับเดียวที่ท่านอ่านแล้วจะเกิดความขุ่นขึ้นระรื่นจิต ด้วยไม่มีใครเขียนมาบอกว่า “หนูมีความสุข หนูรวย สามิหนูดี ลูกหนูดี หนูไม่มีปัญหาใดๆ ไม่เดือดเนื้อร้อนใจเหมือนคนอื่นเขา เพราะลูกก็ดี พี่ก็ดี คนใช้ก็ดี” ท่านอยากจะได้รับจดหมายในทำนองนี้บ้าง หากก็ไม่มีเลย เพราะถ้าเขามีความสุขกันแล้วเขาก็จะไม่นึกถึงท่าน คนที่จะคิดถึงท่านก็คือคนมีทุกข์มีปัญหา!

ภิกษุหนึ่งรูปกับคฤหัสถ์สองคนเพิ่งจะช่วยกันตอบจดหมายไปได้ฉบับเดียว นายขุนทองก็ขึ้นมารายงาน

“หลวงลุงฮะ ท่านรัฐมนตรีมาขอพบฮะ”

“รัฐมนตรีไหนล่ะ” ท่านถาม เพราะวัดนี้มีรัฐมนตรีมาหลายคน อดีตรัฐมนตรีบ้าง รัฐมนตรีคนปัจจุบันบ้าง รัฐมนตรีในอนาคตบ้าง โดยเฉพาะประเภทหลังนี้มีมากที่สุด เพราะใครๆก็ฝันอยากจะเป็นรัฐมนตรีกันทั้งนั้น

“คนที่เคยมาเลี้ยงเพลเมื่อวันที่หลวงลุงไปเผาศพบำนาญนะ

อะ” หลานชายตอบ นายสมชายรีบแย้งว่า

“ไม่ใช่ป้าเหนียวหรือขุนทอง ป้านวลศรีต่างหาก คนชื่อนี้
เป็นลูกสาว เอ็งไปแข่งเขาซะแล้ว ระวังบาปจะกินหัวเอ็ง”

“อ้าวไหนเป็นยั้งงั้นไปได้ ก็หนูไม่รู้จักตัว เคยได้ยินแต่ชื่อ
เลยไม่รู้ว่าคนไหนเป็นแม่ คนไหนเป็นลูก จะให้ลูกตายก่อนแม่
ซะแล้ว”

“แต่ความจริงยังอยู่ที่แม่ทั้งลูกนั่นแหละ ยังไม่มีใครตายสัก
คน” ศิษย์วัดว่า

“มี ก็ลูกเขยเขาไงล่ะ” คราวนี้คนที่แย้งคือท่านพระครู

“อ้าว ทำไมถึงได้กลับตาลปัตรยั้งงั้นล่ะ” เขากถามนายสมชาย

“เห็นหลวงพ่อบอกว่าเป็นเรื่องของกรรม ข้าก็ไม่ค่อยเข้าใจ
ซักเท่าไรหรือ เอ็งอยากูกรู้ก็ถามหลวงพ่เอาเอง” ศิษย์วัดจัดการ
โยนกลองไปให้ท่านพระครู

“มัวเถียงกันอยู่นั่นแหละ เดี่ยวรัฐมนตรีท่านก็คอยแหย่ ลง
ไปเรียนท่านว่าข้าให้ขึ้นมาข้างบนนี้” ท่านเจ้าของกฎีกออกคำสั่ง
นายขุนทองจึงลงมาข้างล่างเพื่อเรียนให้รัฐมนตรีทราบ

“ถ้าเช่นนั้นผมจะลงไปข้างล่างก่อนนะครั้น เพื่อท่านมีอะไร
จะคุยกับหลวงพ่เป็นพิเศษ” อาจารย์ชิตพูดอย่างคนมีมรรยาท

“ไม่ต้องหรอกโยม ท่านเพียงแค่จะมาบอกว่าจะมาเลี้ยงเพล
เนื่องในวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิง”

“จริงหรือครั้น ทำไมหลวงพ่ทราบ”

“เดี๋ยวโยมคอยดูก็แล้วกันว่าจะเหมือนที่อาตมาพูดไว้หรือ
เปล่า” พอดีกับรัฐมนตรีขึ้นมาถึงพร้อมผู้ติดตามซึ่งแต่งเครื่องแบบ
นายตำรวจยศพันเอก คนทั้งสองกราบท่านสามครั้ง

“เจริญพรท่านรัฐมนตรี อาตมาต้องขอประทานโทษที่ต้อง

ให้ขึ้นมาบนนี้ เด็กเขาคงเรียนให้ท่านทราบแล้วว่าเพราะเหตุใด”
ท่านหมายถึงนายขุนทอง

“ครับ เขาบอกว่าหลวงพ่อดกบันไดขาหัก ทำไมหลวงพ่อ
ไม่ไปหาหมอละครับ”

“อาตมาไม่ชอบโรงพยาบาล ขึ้นชื่อว่า โรง อาตมาไม่อยาก
เข้าสักอย่างเดียว ไม่ว่าจะป็นโรงแรม โรงพยาบาล โรงพัก โรง
ศาล หรือโรงศพ” ท่านพูดแล้วหัวเราะ

“ผมก็ไม่ชอบครับ ไม่ชอบสีโรงหลัง แต่โรงแรกชอบครับ นี้
ก็กำลังจะเดินทางไปเชียงใหม่ ไปนอนโรงแรมที่นั่น” นายขุนทอง
ยกถาดเครื่องดื่มขึ้นมาบริการ เป็นกาแพร์ร้อนส่งกลิ่นหอมฉุย

“ทำไมเอามาแค่สองถ้วยละ ท่านมากันสามคนนะ” เจ้า
อวาสวัสดิปามะม่วงบอกหลานชาย

“หลวงลุงตาผัดมั้งซะ ท่านมากันแค่สองคนเท่านั้น ก็หนู
เห็นกะตานั้นนา สงสัยจะต้องเปลี่ยนแว่นใหม่แล้วละหลวงลุงเี่ย”

“ตาข้าไม่ผัดหรอกขุนทอง ไปซิงกาแฟมาอีกถ้วยหนึ่ง แล้ว
ไปบอกตุ๊กตาทาที่นั่งอยู่ในรถของท่านรัฐมนตรีมาที่นี่ บอกหลวงพ่อ
เชิญมาดื่มกาแฟก่อน” รัฐมนตรีสบตากับผู้ติดตามแล้วต่างก็ทำหน้า
งวยงง ก็อุตสาห์ซ่อนแม่หนูคนนั้นไว้ในรถเบนซ์ มีม่านลูกไม้ปิด
กระจกอย่างมิดชิด เหตุไฉนท่านจึงมองเห็น มีหน้าซำรถก็จอดอยู่
ลานวัดโน่น

“ทำไมหลวงพ่อทราบละครับ” รัฐมนตรีและผู้ติดตามถาม
ขึ้นพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

“ทำไมอาตมาจะไม่ทราบละ” ท่านพระครูถามยกย่อน

“เด็กของผู้กำกับเขา” รัฐมนตรีรีบโยนความผิดให้คนที่
ทำหน้าที่ซับรถให้ ฝ่ายนั้นโยนกลับอย่างแยบยล ด้วยการตอบว่า

“ครับ เด็กของผมเอง ผมเป็นคนเลือกสรรมาให้ท่าน แล้วท่านก็โปรดปรานมากเลยครับ เป็นวาสนาของเด็ก”

“ตอนนี้ท่านรัฐมนตรีอายุเท่าไร” ท่านเจ้าของกุฏิถาม

“หกสิบเอ็ดครับ”

“แล้วแม่หนูคนนั้นล่ะ” พันตำรวจเอกรีบตอบแทนเจ้านายว่า

“สิบหกครับ อายุเท่ากันนะครับหลวงพ่อกับผม เพียงแต่ตัวเลขสลับที่กัน ๖๑ กับ ๑๖” คนตอบหวังเอาใจเจ้านาย

“แบบนี้ถ้าจะว่าเป็นลูกสาวก็คงจะอ่อนเกินไป เป็นหลานสาวกำลังพอเหมาะ ท่านเล่นข้ามสองรุ่นเลยนะ” ท่านพระครูสัพพยอก

“โอ้หลวงพ่อกับผม ผมเป็นคนไม่ชอบขัดใจใคร เขาให้อะไรมากก็ต้องรับไว้หมด ถ้าหลวงพ่อกจะว่าก็ต้องว่าผู้กำกับเขานะครับ”

“เอาละไม่ต้องเถียงกัน ว่าแต่ว่า ที่มานี้มีธุระอะไรกับอาตมาหรือเปล่า”

“มีครับ คือคุณหญิงเขาให้มากราบเรียนหลวงพ่อกว่า วันที่ ๓๑ เดือนนี้ เขาจะมาเลี้ยงเพลครับ วันครบรอบวันเกิดเขา ทุกปีก็เลี้ยงฉลองกันที่บ้าน มาปีนี้เขาอยากจะเปลี่ยนสถานที่ เขาบอกมาคราวนั้นแล้วตั้งใจ หลวงพ่อกเทศน์เก่ง” พอดีกับนายขุนทองขึ้นมารายงานว่าสวายน้อยแรกรุ่นตรูธิ์ไม่ยอมมา คงจะอับอายขายหน้าที่เป็นเมียคนอายุคราวปู่คราวตา เป็นเมียลับๆเสียด้วย!

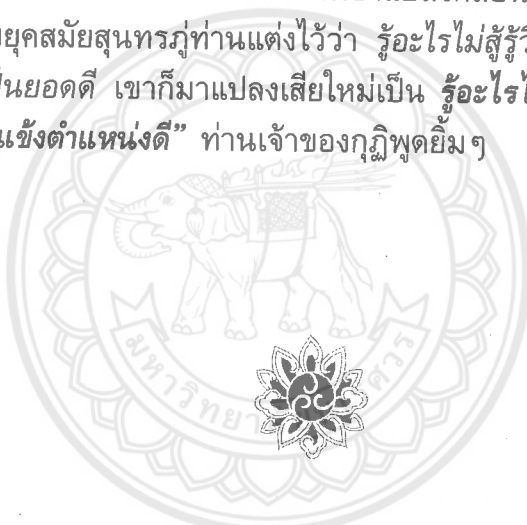
“งั้นผมต้องกราบลาละครับ” รัฐมนตรีเอ่ยลาเพราะหวังว่าสวายน้อยจะรอนาน นายขุนทองตามไปส่งถึงรถ ไม่ได้คิดจะประจบประแจงรัฐมนตรี แต่เพราะตั้งใจในความงามของสวายน้อยแรกรุ่น หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ดตั้งจิตอธิษฐานว่า

เจ้าประคุณ ขาดินหน้าฟ้าใหม่ขอให้ขุนทองสวยอย่างนี้บ้างเถิด

“คนสมัยนี้เขาให้ของกำนัลกันแปลกๆนะโยมนะ” ท่านพระครูพูดกับอาจารย์ชิต หลังจากรัฐมนตรีและผู้ติดตามลงไปแล้ว

“ครับ แล้วพวกข้าราชการสมัยนี้ก็เอาใจเจ้านายกันเก่งเหลือเกิน บางคนรู้กระทั่งวันเกิดของเมียหน่อยนาย แต่ของเมียตัวเองกลับไม่รู้”

“ยังงี้ละมังเอาตมาถึงได้ยินเขาแปลงกลอนของสุนทรภู่ให้เข้ากับยุคสมัยสุนทรภู่ท่านแต่งไว้ว่า รื้ออะไรไม่สู้รื้อวิชา รื้อรักษาตัวรอดเป็นยอดดี เขาก็มาแปลงเสียใหม่เป็น รื้ออะไรไม่สู้รื้อวิชา รื้อเสียขาเสียแข้งตำแหน่งดี” ท่านเจ้าของกุฏิพูดยิ้มๆ

๖๗

ทำกรรมแทนกันไม่ได้

วันที่ ๓๐ มีนาคม ท่านพระครูลงรับแขกเป็นครั้งแรก หลังจากที่ยุดไปหนึ่งเดือนเต็ม ผู้คนมารอกันแน่นกุฏิเช่นเคยเพราะเป็นวันเสาร์

เจ้าทุกข์รายที่หนึ่งเป็นสุภาพสตรีวัยสามสิบ ผิวขาว หน้าตาแม้จะดูเศร้าโศก หากก็แฝงเอาไว้ซึ่งความมั่งคั่งมั่งมีที่ตีมิได้ หล่อนเข้าไปกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วเอ่ยทึ่งน้ำตาว่า

“หลวงพ่อกะ ช่วยหนูด้วย”

“โยมจะให้เอาตมาช่วยอะไรก็ว่ามาเลย” ท่านพูดอย่างปรานี ครั้นเห็นรอยฟกช้ำดำเขียวที่แขนทั้งสองข้างจึงถาม

“นั่นไปโดนอะไรมา ถึงได้เนื้อตัวเขียวบ้ดออกอย่างนั้น” หล่อนร้องไห้หนักขึ้น แล้วตอบว่า

“สามีตีค่ะ”

“ทำไมถึงต้องตีด้วยล่ะ โยมไปทำอะไรให้เขาโกรธ เขาถึงได้ตีเอา แต่จริงๆ แล้วก็ไม่ควรจะทุบตีกันแบบนี้ จะโกรธจะเคืองยังไงก็น่าจะพูดกันได้ เอาตมาไม่ชอบให้ทำอย่างนี้เลย” แล้วท่านจึงพูดกับบรรดาสุภาพบุรุษที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นว่า “คุณพ่อบ้านทั้งหลาย เอาตมาอยากจะขอร้องนะ อย่าได้รังแกแม่บ้านเขายังงี้เลย มีอย่างที่ไหน มาทุบตีกันยังกะเขาเป็นวัวเป็นควาย แบบนี้ไม่ใช่วิสัยของสุภาพ

บุรุษ” มนุษย์เพศชายที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น ต่างพากันสงสารหญิงสาวที่นั่งร้องไห้อยู่เบื้องหน้าท่านพระครู หน่อมหนึ่งนึกในใจว่า “ถ้าเมียข้าสววยยังงี้ จ้างก็ไม่ดีให้โง่ แต่ที่ต้อตดีเพราะมันไม่สววย”

“จะสววยหรือไม่สววยก็ห้ามตีเด็ดขาด ไม่ใช่ว่าต้อตสววยถึงจะไม่ตี” ท่านเจ้าของกุฎิพูดพร้อมกับสบตาคณแอบนีก เจ้าหน่อมจึงนึกต่ออีกว่า

“ไอ้โฮ หลวงพ่อนี้ชั้นหนึ่งเลย ขนาดเราต้อตสำหรับพูดในใจยังได้ยินเสี่ยอีกแ่นะ”

“จะพูดในใจหรือพูดนอกใจ อาตมาก็ได้ยินทั้งนั้นถ้าอยากจะได้ยิน แต่ถ้าไม่อยากก็แล้วไป”

“พระอรหันต์!” หน่อมนั้นสรุปในใจ

“อาตมาไม่ได้เป็นพระอรหันต์ อย่างเก่งก็เป็นได้แค่พระอรเห เพราะใครมีทุกข์ก็จะเหไปช่วยเหลือเขา” ผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้น ชักจะงุนงงด้วยรู้สึกวาท่านพูดอยู่คนเดียว แกรมเรื่องทีพูดก็ไม่ไปด้วยกันอีกด้วย ท่านพระครูไม่ยอมให้พวกเขาต้อตงงนาน จึงถามหญิงสาวผู้นั้นว่า

“โยมไปทำอะไรให้เขาโกรธหรือเปล่า เขาถึงได้ตีเอา”

“ไม่ได้ทำคะ แต่เขาเป็นคนขี้หึง หนูคุยกับใครไม่ได้เลย เขาหาว่าหนูพยายามจะนอกใจเขา คนอะไรก็ไม่รู้ หึงไม่ดูตาม้าตาเรือ หนูไม่ยอมอยู่กับเขาแล้วคะหลวงพ่อ เขาตียังกะว้าวกะควาย”

“แล้วเขาทำงานอะไรละ”

“เป็นทหารคะ ทหารยศร้อยเอก อยู่ค่ายในจังหวัดลพบุรีนี้เอง เวลาจะไปทำงาน เขาก็ใส่กุญแจขังหนูไว้ในบ้านไม่ให้ออกไปไหน เกิดพินไฟไหม้บ้านหนูก็คงถูกอย่างสดตายอยู่ในนั้น”

“ไอ้โฮ หึงมากขนาดนั้นเขี้ยวหรือ แล้วมีลูกกี่คนละ มีลูก

ด้วยกันหรือเปล่า”

“มีค่ะ มีลูกชายสอง ลูกสาวสอง เข้าโรงเรียนหมดแล้ว”

“ขนาดมีลูกสี่คนก็ยังหึงหรือ”

“ค่ะ หนูถึงไม่อยากจะทนอีกต่อไป หลวงพ่อคิดดูซิคะ อยู่กันมาสิบปี เขาขังหนูไว้ในบ้านตลอด” หญิงสาวเล่า และท่านเจ้าของกุฏิก็ รู้ ว่าหล่อนมิได้พูดเกินความจริง

“ผมว่าแบบนี้ผิดปกติแล้วนะควรหลวงพ่อก็จงสัจจะ เป็นโรคจิต” หนุ่มที่อ้างในใจว่า เพราะเมียไม่สวยถึงตี เย้ยขึ้น

“นั่นซิ คนที่ชอบตีเมียนะเป็นโรคจิตทั้งนั้น” ท่านพระครูเห็นช่องทาง ตีว้าวกระทบคราด พ่อหนุ่มนั้นจึงจำต้องนิ่ง

“หลวงพ่อก็จงช่วยหนูนะค่ะ” คนถูกสามมีตี้อนวนอน

“จะให้ช่วยแบบไหนล่ะ ช่วยไม่给他ตียังงั้นหรือ”

“ช่วยให้หนูเลิกกับเขานะค่ะ หนูเบื่อชีวิตแบบที่แล้วๆมา มันเหมือนตกนรกทั้งเป็นค่ะ”

“จะเลิกกันยังงั้นโยม ลูกเต๋าก็มีด้วยกันตั้ง ๔ คน อาตมาไม่ชอบให้ผิวเมียเลิกร่างกัน เพราะมันจะเป็นปัญหากับลูกในภายหลัง จะให้ช่วยแบบนั้น อาตมาไม่ช่วยแน่นอน เพราะอาตมากลับบาป” แล้วท่านจึงพูดกับผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นว่า “ญาติโยมทั้งหลาย โปรดจำเอาไว้ การยุแหยให้ผิวเมียเขาเลิกกันนั้นบาปมาก ใครคิดจะทำก็ให้ล้มเลิกความคิดนั้นเสีย และใครที่เคยทำมาแล้ว ก็อย่าได้ทำอีก ไม่งั้นบาปกรรมจะตามมาถึงตัว ขอให้เชื่ออาตมาสักครั้ง” ท่านจงใจ เทศน์ สตรีสามคนที่มานั่งรอคิวอยู่ กฎแห่งกรรม ของคนทั้งสามฟ้องว่าพวกหล่อนมีความสามารถในการ ยุแหยงตะแคงแซะ ให้ผิวเมียเขาเลิกกัน และก็ทำจนประสบความสำเร็จมาหลายคู่แล้ว คนประเภทนี้จะรู้เรื่องของคนอื่นไปหมดทุกเรื่อง ผิวใครไป

มีเมียน้อยไว้ที่ไหน พวกหล่อนรู้หมด แต่พอหัวตัวเองมีเมียน้อย พวกหล่อนกลับไม่รู้! ที่มาหาท่าน ก็ใช้ว่าจะเลื่อมใสศรัทธา แต่มาเพื่อขอเลขเด็ด กับขอให้ท่านดูดวงให้ เมื่อท่านปฏิเสธ พวกหล่อนก็จะไม่มาเหยียบวัดนี้อีก พร้อมกันนั้นก็เอาไปเที่ยวโพนทะนาว่า หลวงพ่อวัดนี้ไม่ดี!

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อก็ช่วยให้เขาเลิกตีหนูนะคะ” สตรีวัยสามสิบอ้วนอวน

“ตกลงโยม ถ้าช่วยแบบนี้ไม่บาป เอาละ อาตมาจะแนะนำวิธีการให้ ขุนทองช่วยหยิบแผ่นปลิวบทสวดมนต์มาให้โยมเขาแผ่นหนึ่ง” ท่านสั่งหลานชายแล้วพูดกับสตรีนั้นว่า

“โยมสวดมนต์นะ สวดทุกวันแล้วก็อธิษฐานขอให้เขาเลิกตี วันไหนเขาทำท่าจะตี ก็หนีขึ้นไปห้องพระเลย ไปนั่งสวดมนต์อยู่ในห้องพระนั้นแหละ รับรองว่าเขาไม่กล้าตีคนที่กำลังสวดมนต์หรอก”

“แต่ถ้าเขาตีล่ะคะ” หล่อนถามอย่างหัวงอ

“ให้มาตีอาตมาแทน บอกเขาเลยว่า ถ้าจะตีคนที่กำลังสวดมนต์ ก็ให้ไปตีหลวงพ่อดีป้ามะม่วงโน่น” คราวนี้หล่อนยิ้มทั้งน้ำตาคนอื่น ๆ พลอยยิ้มไปด้วย

“ถ้าเกิดเขามาตีหลวงพ่อดีจริง ๆ หนูก็บาปแย่นะซิคะ” หล่อนว่า

“เขาไม่ตีหรอกหนู แหม อย่าไปดูถูกสามีเราถึงขนาดนั้นซี อาตมาดูแล้วเขาก็เป็นคนดีพอสมควร”

“ถ้าดีแล้วทำไมต้องตีเมียด้วย” สตรีผู้หนึ่งถามขึ้น

“ก็เขาหึง ทำไมถึงต้องหึง โยมรู้ไหม” ท่านถามสตรีผู้นั้น

“ไม่ทราบค่ะ”

“ไม่ทราบหรือคะ ถ้านั้นอาตมาจะตอบให้ ที่เขาหึงก็เพราะ

เขาหวงแล้วทำไมเขาถึงหวง โยมตอบซิ”

“ไม่ทราบค่ะ” หล่อนย่นย่นคำตอบเดิม ท่านพระครูจึงเฉลยว่า

“เพราะเขาตกห่วงรัก” แล้วพูดกับบรรดาสุภาพบุรุษว่า “โยมผู้ชายอย่าไปทำอย่างนั้นนะ อย่าไปตกห่วงรักถึงขนาดทุบตีแม่บ้านเขาซะ เกิดเขาหนีไปแล้วใครจะหุงข้าวให้เรากิน ต้องเอาใจเขาไว้มากๆ เขาจะได้อยู่กับเรานานๆ”

“หลวงพ่อกับรับ แต่ที่บ้านผมแม่บ้านเขาไม่ได้หุงข้าวให้ผมกินหรอกครับ ผมเป็นฝ่ายหุงให้เขากินครับ หุงมาตั้งแต่แต่งงานกันใหม่ๆ จนเดี๋ยวนี้ลูกสามแล้ว” บุรุษร่างท้วมพูดฉาดฉาน ที่กล้าพูดได้เต็มปากเต็มคำ เพราะคนเป็นเมียไม่ได้มา หากว่าหล่อนมาด้วยแล้วไซ้ใครเลยจะกล้าพูด นี่ก็จะมานิมนต์ท่านไปงานทำบุญวันเกิดเมีย

“ก็คิดแล้วนี่ แสดงว่าโยมเป็นสามีที่ประเสริฐมาก ใครมีพ่อบ้านแบบนี้สบายไปเจ็ดชาติเลย” ท่านเจ้าของกุฏิชม

“แต่ผมว่าไม่ดีนะครับหลวงพ่อ ผู้หญิงต้องเป็นแม่บ้านแม่เรือน ไม่ใช่ให้สามีมาทำให้กิน ผมยอมไม่ได้เด็ดขาด” พ่อบ้านผู้หนึ่งแสดงความเห็น

“ที่โยมว่ามานั้นมันก็ถูก แต่ถูกสำหรับคนรุ่นเก่า ที่ผู้ชายเป็นฝ่ายหาเลี้ยงครอบครัว ผู้หญิงอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน เป็นแม่บ้าน แต่สมัยนี้ ผู้หญิงต้องออกทำงานนอกบ้านเช่นเดียวกับผู้ชาย ฉะนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ผู้ชายจะมาทำงานบ้านแทนผู้หญิงเขาย่าง โยมเห็นด้วยไหม” ท่านถามคนหุงข้าวให้เมียกิน

“เห็นด้วยครับหลวงพ่อ แล้วแม่บ้านของผมเขาก็ทำงานหนักมาก กลางวันสอนโรงเรียนมัธยม เย็นสอนพิเศษที่บ้าน กลาง

คืนก็ต้องเขียนบทความส่งนิตยสาร เลยไม่มีเวลามาทำหน้าที่แม่บ้าน ผมไม่ชอบเอาเปรียบผู้หญิง แล้วผมก็ไม่ใช้คนชื้ออีกจาดด้วยผู้ชายบางคนนะครับ อัจฉาแม่กระทิงเมียตัวเอง กลัวเมียจะสบาย เลยต้องแกล้งใช้ให้ทำงานอย่างกับทาส” เขาตั้งใจพูดแตกดันผู้ชายคนนั้น

“คุณว่าใคร พูดยังงี้หมายความว่ายังไง” บุรุษนั้นมีโทสะท่าทางเขาบอกชัดว่าพร้อมจะเอาเรื่อง

“ผมก็ว่าคนที่เป็นอย่างที่ผมว่า คุณมาเดือดร้อนอะไรด้วย อ้อ หรือว่าคุณเป็นอย่างที่ผมว่า” อีกฝ่ายตั้งใจยั่วโทสะ บุรุษนั้นสุดจะทานทน เขาผุดลุกขึ้นยืนท่ามกลางความตระหนกตกใจของคนทั้งกฏ

“พูดยังงี้มันต้องสั่งสอนกันหน่อยละ” คนพูดถลกแขนเสื้อขึ้น

“ขอโทษนะครับ ผมขอรับรองว่าอย่ามีเรื่องมีราวกันในวัดในเวลาเลยนะครับ อย่างน้อยก็นึกว่าเห็นแก่หลวงพ่อท่าน” อาจารย์ชิตเอ่ยห้าม บุรุษเจ้าโทสะจึงนั่งลง แต่ยังคงแสดงอาการอึดอัดอย่างไม่พึงพอใจ เห็นอีกฝ่ายเอาจริง คนไม่ชอบเอาเปรียบเมียจึงต้องนั่งขึ้นมีเรื่องมีราวกันก็รังแต่จะนำความเดือดเนื้อร้อนใจมาให้คนเป็นเมีย

“หลวงพ่อเจ้าคะ ทำบุญแทนกันได้ไหมเจ้าคะ” สตรีวัยกลางคนถาม

“ทำแทนกันแบบไหนล่ะโยม”

“คือยังงี้เจ้าคะ พ่อเด็กเขาเป็นคนไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณโทษ ชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อิจันก็เตือนเขา เขาก็ไม่เชื่อ อิจันก็ขอรับรองเขายังไงๆก็หยุดฆ่าวันพระสักวันก็ยังดี พอถึงวันพระ อิจันก็บอกเขา เขาก็ถามว่าวันนี้วันพระก็ค่า อิจันบอกสิบห้าค่า เขา

ก็ว่า ดีแล้ว วันนี้ข้าจะต้องฆ่ามันให้ได้สิบห้าตัว พุดจบเขาก็ไปตลาดไปซื้อปลาหมอบเป็น ๆ มาสิบห้าตัว มาฆ่าต่อหน้าต่อตาอิฉิน”

“แล้วโยมทำยังไงล่ะ”

“อิฉินก็ไม่ทราบจะทำยังไงเจ้าคะ ก็ได้แต่ส่งสารเขา เวลาอิฉินทำบุญใส่บาตร อิฉินก็จะอุทิศส่วนกุศลให้เขา อธิษฐานว่า บุญทั้งหมดที่อิฉินทำ อิฉินขอยกให้สามี ขอย่าให้เขาต้องตกนรกเลยแบบนี้ได้ไหมเจ้าคะ อิฉินทำบุญแทนเขาแบบนี้ได้หรือเปล่า เพราะอย่างอื่นเขาตีหมดเสียอยู่เรื่องเดียวนี้แหละเจ้าคะ”

“ทำกรรมแทนกันไม่ได้หรอกโยม บุญนั้นก็คือกุศลกรรม ใครทำใครได้ การจะตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ตัวเองต้องทำเอง คนอื่นจะมาทำแทนไม่ได้ ใครทำดียอมได้ดีทำชั่วยอมได้ชั่ว”

“แล้วอิฉินจะช่วยเขายังไงเจ้าคะ เขาถึงจะไม่บาป”

“เรื่องอย่างนั้นมันก็พุดยากนะโยม เรื่องบุญเรื่องบาป ใครทำใครได้ อย่าย่าแต่คนธรรมดาอย่างเราๆจะทำแทนกันไม่ได้เลย แม้พระอรหันต์ท่านก็ยังทำแทนคนอื่นไม่ได้ อย่างเช่นเรื่องของพระเจ้าอโศกมหาราช พระองค์มีพระโอรสพระธิดาเป็นพระอรหันต์ คือพระมหินท์ กับ พระภิกษุณีสังฆมิตตา แต่พระองค์ก็ยังไม่เกิดเป็นงูเหลือม พระองค์เองก็ทำบุญไว้กับพระพุทธศาสนา มาก แต่ทำไมถึงไปเกิดเป็นงูเหลือมโยมรู้ไหม”

“ไม่ทราบเจ้าคะ”

“เพราะโทษะ ตอนจะสวรรคตโกรธเสนาบดี คือตอนที่พระองค์ประชวรได้สั่งให้อำมาตย์นำพระราชทรัพย์มาบริจาคให้คนยากคนจน เสนาบดีก็ห้ามไม่ให้อำมาตย์ทำตาม บอกว่าพระองค์ทำบุญมากจนพระราชทรัพย์จะหมดพระคลังอยู่แล้ว อย่าทำอีกเลย พระองค์ก็ทรงพระพิโรธ คือโกรธเสนาบดีกระทั่งสิ้นพระชนม์ เมื่อ

ดับจิตในขณะที่จิตเป็นอกุศล ก็เลยไปเกิดในทุกคติ คือเกิดในกำเนิด
เดรัจฉาน ไปเป็นงูเหลือม”

“วันหนึ่งพระมหินท์ซึ่งตอนนั้นสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว
พระองค์ก็อยากจะทราบว่ พระราชาบิดาสวรรคตแล้วไปเกิดที่ไหน
ก็ใช้ญาณตรวจสอบดู จึงได้ทรงทราบว่า พระราชาบิดาไปเกิดเป็น
งูเหลือม นี่เห็นใหม่ อบายนะไปง่ายเหลือเกิน เผลอสตินิดเดียวไป
เกิดเป็นเดรัจฉานเสียแล้ว แล้วโยมรู้หรือเปล่าว่า ไปเกิดเป็น
เดรัจฉานไม่ดียังไง”

“ไม่ทราบเจ้าคะ”

“ไม่ทราบอีกแล้ว แหม คนที่มาวัดนี้ตอบเป็นอยู่อย่างเดียว
ไม่ทราบเจ้าคะ” ท่านเลียนเสียงสตรีผู้นั้น

“ก็อิฉันไม่ทราบจริงๆ เจ้าคะ” นางว่า

“อ้อ ไม่ทราบจริงๆ หรือเจ้าคะ อาตมานึกว่าแก้งไม่ทราบ
เสียอีก” ท่านพูดยิ้มๆ คนอื่นๆ พลอยยิ้มไปด้วย

“เป็นเดรัจฉานไม่ดีตรงที่หมดโอกาสสร้างบุญสร้างกุศลนะ
โยม นอกจากนี้ยังเป็นช่องทางให้ประกอบอกุศลกรรมได้ง่ายอีกด้วย
เพราะตัวโมหะมันครอบงำ อย่างงูเหลือมตัวที่เคยเป็นพระเจ้าอโศก
นั้น ตอนที่พระมหินท์ท่านเล็งญาณไปทอดพระเนตร โยมรู้ใหม่ว่
กำลังทำอะไรอยู่”

“ไม่ทราบเจ้าคะ”

“ไม่ทราบอีกแล้ว ถ้าอย่างนั้นมื่อะไรบ้างที่โยมทราบนะ
ไหนบอกอาตมามาซิว่า โยมทราบอะไรบ้างเจ้าคะ”

“ทราบว่หลวงพ่อดีใจดีเจ้าคะ มาวัดนี้แล้วสบายใจ แล้ว
อาหารก็อร่อย แถมหลวงพ่อก็ไม่เคยบอกบุญเรียไรเงินอีกด้วย ใคร
มีศรัทธาจะทำก็ทำ ใครไม่ทำ หลวงพ่อก็ไม่ว่ ไม่เหมือนบางวัดที่

พอไปถึงยังไม่ทันจะนั่ง สมภารท่านก็แจกใบฎีกาเสียแล้ว” คราวนี้คนไม่ทราบสาธยายเสียยี่ดียว

“ไอ้โฮ ทราบเยอะเหมือนกันนี่ แหม อาตมาก็เห็นว่าไม่ทราบอะไร” ท่านสัพพยอก สตรีนั้นยิ้มเบิกบานกับคำชม

“ตกลงงูเหลือมพระเจ้าอโศกกำลังทำอะไรอยู่เจ้าคะ” นางไม่ลืมที่จะทวงคำถาม

“ก็ทำบาปนะซี ทำยังงี้รู้ไหม อ้อ ไม่ต้องตอบก็ได้ เพราะอาตมารู้แล้วว่า โยมจะตอบยังงี้ งูเหลือมตัวนั้นกำลังวิดน้ำ วิถีวิดน้ำของเขาก็คือ เอาหัวพาดต้นไม้ต้นหนึ่ง หางพาดอีกต้นหนึ่ง แล้วเอาลำตัววิดน้ำ วิดน้ำทำไม่รู้ไม่ไร โยมลองตอบซี” ท่านถามสตรีที่อุกสามีตี

“ไม่ทราบค่ะ”

“จะกินปลา ก็หนองน้ำมันมีปลา เขาก็อยากกินปลา แล้วก็ฉลาดเสียด้วย แต่ฉลาดในทางที่ผิด เพราะเป็นเดรัจฉาน จะไม่รู้เรื่องบาปบุญคุณโทษ”

“หลวงพ่อกับ หลวงพ่อเคยเทศน์บนศาลาการเปรียญ วันที่เท่าไรเดือนอะไร ผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว แต่ที่จำได้คือ หลวงพ่อเทศน์ว่าคนที่ตายขณะที่จิตมีโทสะ จะไปเกิดเป็นสัตว์นรก ถ้ามีโลภะ จะไปเกิดเป็นเปรตหรืออสุรกาย แต่ถ้ามีโมหะ จะไปเกิดเป็นเดรัจฉาน แต่ทำไมพระเจ้าอโศกจึงไปเกิดเป็นงูเหลือม ทั้งที่ตอนดับจิต พระองค์โกรธเสนาบดี” บรูษผู้หนึ่งถาม

“เรื่องนี้มันลึกซึ้งนะโยม เรื่องของจิตนี่ลึกซึ้งมาก แต่อย่างไรก็ตาม คนที่กำลังจะตายนั้น ถ้าจิตเขาเป็นอกุศล เขาจะไม่รู้ตัวเลยว่า ขณะนั้นจิตของเขามีโลภะ หรือโทสะ หรือโมหะ แต่เท่าที่อาตมาวิจัยนะอาตมาว่า มีทั้งสามตัวนั้นแหละ เพียงแต่ว่าตัวไหน

จะมากกว่าอีกสองตัว ถ้าดับจิตขณะที่ตัวไหนมีตีกีสูง ก็จะไปเกิดตามกรรมนั้นๆ”

“ในกรณีของพระเจ้าอโคก แม้พระองค์มีโทษอยู่ก็จริง แต่ก็เป็นโทษที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของโมหะ โมหะซึ่งมีกำลังแรงกว่า จึงส่งผลให้ไปอุบัติในกำเนิดเดรัจฉาน เห็นหรือยังว่า แม้พระองค์จะทรงสร้างคุณประโยชน์ใหญ่หลวงให้กับพระศาสนา แต่เมื่อถึงเวลาละโลกนี้ไป ก็ยังต้องไปเกิดในทุกคติ นับประสาอะไรกับคนที่ไม่เคยสร้างคุณความดีเลย ขอให้ญาติโยมเก็บไปคิดเป็นการบ้านนะ”

“ตกลง อัจฉินไม่มีทางช่วยพ่อเด็กเขาได้เลยหรือเจ้าคะ” หน้าตาและท่าทางคนถามบ่งบอกว่าทุกข์ร้อน

“ถ้าจะช่วยได้ โยมก็ต้องสวดมนต์ สวดมากๆ แล้วอธิษฐานขอให้ส่วนกุศลที่โยมทำ ช่วยให้เราเลิกทำปาณาติบาต ส่วนเขาจะเลิกได้หรือไม่ได้ ก็ขึ้นอยู่กับกรรมของเขา”

“ต้องให้เขาสวดด้วยไหมเจ้าคะ”

“ไม่ต้องหรอก เพราะจะไปบอกยังไงๆ เขาก็ไม่ยอมทำ เพราะเขาไม่เชื่อ คนเราลงไม่มีศรัทธาเสียแล้วก็เลิกพูดกัน”

“นั่นก็แปลว่า ถึงแม้ัจฉินจะสวดมนต์ แต่ก็ไม่อาจช่วยเขาได้ยังงั้นหรือเจ้าคะ” นางรู้สึกสับสน

“ได้ซิ ได้ในแง่ที่ว่า เมื่อโยมสวดมนต์มากๆ โยมก็จะรู้ว่าเมตตากรุณา มุทิตา และอุเบกขา นั้นมันมีขอบเขตแคไหน เพียงใด แล้วโยมก็จะวางใจให้เป็นอุเบกขาได้ เขาก็จะไม่เป็นสาเหตุทำให้โยมทุกข์อีกต่อไปยังงั้นละ”

“หลวงพ่อยิ่งพูด อัจฉินก็ยิ่งงงเจ้าคะ”

“ทำไมจะไม่งงล่ะ ก็กรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ได้มีไว้ให้พูดกันเฉยๆ แต่มีไว้ให้ปฏิบัติ เอาเถอะ เมื่อโยมปฏิบัติแล้วก็จะหายงไปเอง ขอให้เชื่ออาตมาสักครั้ง เชื่อประเทศไทยสักครั้ง”

๖๘

ทิดบวบ

เจ้าทุกข์รายต่อมาเป็นคู่สามีภรรยาวัยสี่สิบเศษ ใบหน้าของบุคคลทั้งสองดูหมดอาลัยตายอยากในชีวิต กราบท่านพระครูแล้วคนเป็นเมียก็เอ่ยขึ้นว่า

“หลวงพ่อดีช่วยทิดบวบเขาด้วยเถิดจ๊ะ”

“ช่วยอีกแล้ว แหม ใครๆ มากี่จะให้ช่วยทั้งนั้น ไม่มีสักรายที่จะมาบอกว่า หลวงพ่อเจ้าคะ ดิฉันจะมาช่วยหลวงพ่อเจ้าคะ มีอะไรให้ดิฉันช่วยบ้างเจ้าคะ” ท่านพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน ลอยหน้าลอยตาเสรีจสรพร เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศเคร่งเครียดให้เป็นครึกครื้นมีชีวิตชีวา คนอื่นๆพากันหัวเราะในมุขตลกของท่าน แต่สองนิ้วเมียหัวเราะไม่ออกเพราะความทุกข์ท่วมทับบอกลอย

“เอาละ โยมมีอะไรก็ว่าไปเลย อาตมาช่วยได้ก็จะช่วย”

“แกเล่าซิ เล่าให้ท่านฟัง” คนเป็นเมียบอกตาหัว

“แกเล่าแหละดีแล้วเข้าใจคอไม่ดี เล่าไม่ถูก” ตาหัวว่า

“มัวเกียวกันอยู่นั้นแหละ เอาละ ใครเป็นต้นเหตุของเรื่องก็ให้คนนั้นเล่า” ท่านพระครูตัดสิน

“ทิดบวบจะหลวงพ่อดี ตานี้แหละเป็นต้นเหตุทำให้พี่น้องลูกหลานฉันพลอยเดือดร้อนไปหมด” คนเป็นเมียถือโอกาส พ้อง

“เฮ้ โยมบวบก็เล่าไปว่า ต้นสายปลายเหตุมันเป็นอย่าง

ใจ” นายบวบจึงต้องเล่าว่า

“คืออย่างนี้ครับหลวงพ่อกับผมถูกใส่ร้ายว่าไปเผาไร้เขา คือผมมีอาชีพทำไร่ เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว ผมก็ไปเผาไร้ เผาเสร็จผมก็ตรวจตราดูจนเห็นไฟดับเรียบร้อยแล้วจึงกลับบ้าน พักใหญ่ๆ ไร้ที่ติดกับไร่ผมถูกไฟไหม้ ผมก็ไปช่วยเขาดับ แต่ช่วยไม่ไหวเพราะไฟมันลามมาทุกทิศเลย ในที่สุดมันก็ไหม้หมดทั้งแปลงเลยครับ”

“แล้วยังไง เราไปช่วยเขาดับก็ดีแล้วนี่นา”

“ครับ แต่เขามาโทษครับ มาโทษว่า ไฟจากไร่ผมลามไปไหม้ไร้เขา มีพยานรู้เห็นหลายคน เขามายบอกผมว่าไฟมันไหม้มาจากทิศทางที่ตรงข้ามกับไร่ผม เจ้าของเขาเจตนาเผาไร้ตัวเองแล้วโยนความผิดมาให้ผม” เรื่องนี้จำเป็นที่จะต้องชี้ เห็นหนอ เข้าตรวจ สอบ จะได้ว่าใครผิดใครถูกกันแน่

“อ้าว นี่โยมไปทำให้เขาโกรธนี่ เขาก็เลยใส่ร้ายเอานะซี”

“ทำให้เขาโกรธยังไงครับ” นายบวบไม่เข้าใจ

“ก็เขาเจตนาจะเผาไร้เพื่อเอาเงินค่าประกัน แล้วโยมอุตส่าห์ไปดับของเขา เขาก็โกรธนะซี เรื่องมันยุ่งเสียแล้วละ”

“ครับ ยุ่งมากเลยครับ พอเขากล่าวหา เขาก็เขียนหนังสือขึ้นฉบับหนึ่งให้ผมเซ็นรับว่าเป็นคนเผาไร้เขาจริงและเขาเรียกค่าเสียหายสองหมื่นบาท”

“แล้วโยมก็เซ็นให้เขาไปเรียบร้อยแล้ว”

“ครับ”

“แหม ฉลาดจริงๆ ฉลาดในการหาเรื่องเดือดร้อนมาให้ตัวเองและลูกเมีย”

“นั่นซิจะหลวงพ่อกับผัวฉันมันฉลาดยังกะควาย นี่ไม่ได้หาเรื่องเดือดร้อนมาให้ลูกเมียเท่านั้น พี่น้องฉันก็พลอยเดือดร้อนไป

ด้วย เขาจับไปขังคุกไว้คืนหนึ่ง หลานฉันต้องเอาที่ดินไปประกันถึง ได้ออกมานั่งอยู่ที่นี้ได้” นางบัวผันพูดอย่างคั่งแค้น แค้นทั้งฝ่าย โจทก์ ทั้งฝ่ายจำเลยคือผัวตัวดีนั้นแหละ

“หลวงพ่อก้อจะมีทางช่วยผมบ้างไหมครับ นี่เขาก็ฟ้องทั้ง ทางอาญาและทางแพ่ง ผมไม่อยากติดคุกเลย แคไปอยู่ในห้องขัง คืนเดียวผมยังแทบบ้า”

“แล้วพวกพยานเขาทำไมไม่มาเป็นพยานให้”

“เขาไม่กล้าครับ เพราะเจ้าของไร่เป็นคนมีอิทธิพล ไม่มีใคร กล้ามาเป็นพยานให้ผมหรอกครับ”

“งั้นก็เห็นจะลำบากเสียแล้ว” ได้ยินท่านพูด นายบวบถึง กับน้ำตาตก

“หลวงพ่อก้อไม่มีทางช่วยผมเลยหรือครับ” เขาอ่อนวอนเสียง เกรื่อ

“หนักใจ เรื่องนี้อาตมาหนักใจจริง ๆ ก็โยมไปผูกไว้เสียแน่น แล้วจะมาให้อาตมาแก้ เรียนผูกแล้วก็ควรจะเรียนแก้ด้วยตัวเองมัน ถึงจะถูก” ท่านเจ้าของกุฏิพูดอย่างอ่อนใจ

“หลวงพ่อก้อกรุณาผมด้วยเถิดครับ จะให้ผมทำอะไร ผมยอม ทั้งนั้น ขออย่างเดียว อย่าให้ผมไปติดคุกเลย ผมกราบละครับ” เขาก้มลงกราบด้วยที่ท่าน่าสงสาร

“เอาละ ทางเดียวที่พอจะช่วยได้ก็คือให้โยมสองคนพากัน มาเข้ากรรมฐานสักเจ็ดวัน ทำได้ไหมล่ะ” ท่านเสนอวิธีที่ดีที่สุดให้

“ผมคงมาได้หรือครับหลวงพ่อก้อ เพราะผมต้องทำอะไร นี่ ก็จะมีเริ่มไถแล้ว พอฝนลงก็จะหยอดข้าวโพด” สามีนางบัวผันว่า ท่านพระครูรู้สึกสมเพชเวทนาบวชตรงหน้าเสียหนัก จึงถามเขาว่า

“แล้วถ้าโยมไปติดคุกล่ะ โยมจะมีโอกาสมาทำอะไรไหม อาตมา

ขอถามหน่อยเถอะ”

“ไม่มีครับ ผมถึงมาขอความเมตตาหลวงพ่อก็ให้ช่วยใจครับ โปรดช่วยอย่าให้ผมต้องติดคุกเลย” คนที่เมื่อยกย่องว่าฉลาดเหมือนควายชี้แจง

“โยม” ท่านเจ้าของกุฎิเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แสนสุดจะระอา “ทำกรรมแทนกันไม่ได้หรอกนะ แล้วรับผลแทนกันก็ไม่ได้อีกเหมือนกัน เรื่องนี้โยมเป็นคนทำขึ้น โยมก็ต้องรับผล นี่อาตมาก็เสนอแนวทางที่ดีที่สุดให้แล้ว ถ้าโยมทำไม่ได้ อาตมารับรองว่าติดคุกแน่ เลือกเอาอีกแล้วกันว่า ระหว่างติดคุกกับเข้ากรรมฐาน โยมจะเลือกอย่างไร”

“เลือกมาเข้ากรรมฐานครับ” คนตอบไม่รีรอ เข็ดเสียนักกับการนอนในคุก

“หลวงพ่อกับครับ ทำไมผมถึงโชคร้ายอย่างนี้ครับ ผมหากินในทางสุจริตไม่เคยคดโกงใคร แต่ผมก็ต้องมาถูกใส่ร้าย ส่วนเจ้าคนที่มันใส่ร้ายผม มันหากินในทางทุจริต คดโกง เป็นชู้กับลูกกับเมียคนอื่น แต่มันกลับมั่งมีศรีสุขร่ำรวยเงินทองมหาศาล ขณะที่ผมจนลงๆ แบบนี้ไม่เรียกว่าทำดีได้ชั่วทำชั่วได้ดีหรือครับ” นายบวบพูดอย่างคนที่มองโลกในแง่ร้าย บวกกับความโง่เขลาเบาปัญญาของตัวเอง

“โยมอย่าไปคิดว่า ความดีคือความรวย ความชั่วคือความจนซี เพราะมันคนละเรื่องกัน อาตมาขอยืนยันว่า ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว คนทุกวันนี้ให้ค่าทางวัตถุมากกว่าจิตใจ อะไรก็วัดกันด้วยวัตถุ แม้แต่ความดีความชั่ว คนดีก็คือคนรวย คนชั่วก็คือคนจนซีไหม เดียวนี้คนเขาคิดกันอย่างนี้ซีไหม”

“ครับส่วนใหญ่คิดอย่างนี้” คนไม่ยอมติดคุกตอบ

“นี่แหละๆ สังคมทุกวันนี้ถึงได้สับสนวุ่นวาย ก็เพราะคนพากันยึดถือค่านิยมผิดๆอย่างนี้ แล้วคนที่ยอมลดตัวลงไปเป็นทาสของเงิน ยอมทำบาปทำชั่วเพราะเงินตัวเดียว อาตมาเห็นแล้ว ก็ให้รู้สึกสะท้อนสะเทือนในหัวใจ

แต่โยมเชื่อไหมล่ะ เวลาที่กฎแห่งกรรมมาให้ผล เงินทองก็ช่วยอะไรไม่ได้ จริงอยู่ เราอาจจะเห็นว่า เงินทองมันสามารถซื้ออะไรได้เกือบทุกอย่าง ซื้อแม้กระทั่งคนบางคน แต่มันก็จะเป็นอย่างนี้เฉพาะในโลกมนุษย์เท่านั้น สำหรับในปรโลก เงินทองไม่มีความหมายเลย คนที่ทำความชั่วจะต้องตกนรก ถึงจะเอาเงินสักสิบล้านไปจ้างยมบาลไม่ให้ลงโทษ เขาก็ไม่รับจ้าง เพราะเงินไม่มีความหมายสำหรับเขา

ฉะนั้นโยมไม่ต้องน้อยอกน้อยใจว่า เราทำความดี แต่ทำไมถึงจน คนทำความชั่วกลับร่ำรวย แล้วก็ไม่ต้องไปอิจฉาคนชั่ว ไม่ต้องไปอิจฉาเขา เพราะคนพวกนี้น่าสงสารมากกว่าน่าอิจฉา กฎแห่งกรรมทำหน้าที่เมื่อไร เมื่อนั้นเขาก็จะรู้ละว่า ทำชั่วต้องได้ชั่ว”

“ครับ พังหลวงพ่อดีแล้วผมสบายใจขึ้นมากเลยครับ ถ้าเช่นนั้นผมกับแม่บ้านขอกราบลา พรุ่งนี้จะมาเข้ากรรมฐานนะครับ”

“เจริญพร ขอให้โยมจงหมัดเคราะห์หมัดศอก แล้วก็อย่าเปลี่ยนใจเสียละ ถ้าไม่มาเข้ากรรมฐาน อาตมารับรองว่าต้องติดคุกแน่”

“ครับ เป็นตายยังไงผมต้องมาแน่ ขอกลับไปเอาเสื้อผ้าก่อนนะครับ” คนทั้งสองกราบลาท่านพระครูแล้วลุกออกไป หน้าตาดูสดชื่นขึ้นเพราะมีความหวัง

“หลวงพ่ोज้าคะ อัจฉินไม่อยากจะพูดว่า ขอให้หลวงพ่อช่วย แต่อัจฉินก็ไม่อยากมุสา เพราะที่มานั่งรอคิวตั้งแต่เช้านี้ ก็เพื่อจะมา

ให้ท่านช่วยเจ้าค่ะ” สตรีวัยห้าสิบอารัมภบท

“จะให้ช่วยอะไรละโยม เอาเถอะ ว่าเป็นไปเลย ไม่ต้องเกรงใจ เพราะถ้าเกรงใจโยมก็คงไม่มาไข้ไหม”

“แหม หลวงพ่อพูดแบบนี้ คนฟังก็สะดุ้งแย้ เขาเรียกว่า ยิ่งบีบหนักเดียวได้นกเป็นฝูง” สตรีหน้าตาจิ้มลิ้มผู้หนึ่งต่อว่า

“ก็หรือโยมว่าอาตมาพูดไม่จริงละ ที่อาตมาพูดนั้นไม่จริง ไข้ไหม” ท่านถามยิ้มๆ

“จริงค่ะ แต่เป็นความจริงที่เสียตแห่งใจคนฟัง หลวงพ่อไม่น่าพูดตรงๆอย่างนี้” หญิงสาวตัดพ้อ

“ก็อาตมาเป็นคนตรง จึงต้องพูดตรงๆ อ้อมค้อมกับใครเขาไม่เป็น เอาละ โยมมีอะไรก็ว่าไป” ท่านบอกสตรีวัยห้าสิบ

“คือยังงี้เจ้าค่ะหลวงพ่อ อิจันแสนจะอดอัดกัลดกัลุ่ม ชีวิตหาความสุขสงบไม่ได้เลย บ้านก็ขัด วัดก็ขูด พุดไม่ออกเจ้าค่ะ”

“โอโฮ ขนาดพุดไม่ออกยังพุดได้คล้องจองกันถึงปานนี้” ท่านเจ้าของกุฏิออกปากชม “ไหนว่าวัดขูดนะเป็นยังงี้ ลองอธิบายให้อาตมาฟังซิ”

“เป็นยังงี้เจ้าค่ะ คือว่า อิจันมีอาชีพทำนา บ้านอยู่อย่างทองรายได้ก็ไม่แน่นไม่นอน เพราะเดี่ยวแล้งเดี่ยวน้ำท่วม ความเป็นอยู่ก็ค่อนข้างขัดสน ที่นี้สมภารข้างบ้านก็มาเรียไร บอกป็นี่ขอเรียไรสร้างโบสถ์ห้าพัน อิจันกับพ่อเด็กก็ไม่ว่าจะทำยังงี้ ก็ผิดท่านว่ารอให้เก็บเกี่ยวขายข้าวได้แล้วค่อยให้ พ่ออิจันขายข้าวเสร็จ ท่านก็มาทวงทันที แต่ที่นี้มันยังงี้เจ้าค่ะหลวงพ่อ” นางหยุดเล่าด้วยเกิดความรู้สึกสังเล เพราะเรื่องที่จะเล่านั้นเกี่ยวพันไปถึงคนเป็นพระ หากพระท่านเข้าข้างกัน นางนั้นแหละจะเดือดร้อน

“มันยังงี้เนะยังงี้ ว่าต่อไปซิโยม”

“ฉันชักไม่กล้าเล่าแล้วละเจ้าคะ ดีไม่ดี หลวงพ่อจะพลอย
โกรธฉันไปด้วย” คนเล่าพูดออกตัว

“รับรองอาตมาไม่โกรธ อาตมาเลิกโกรธมาหลายปีแล้ว โยม
จะพูดอะไรก็พูดได้เลย” เมื่อท่านพูดเช่นนั้น นางจึงเล่าต่อไปว่า

“คือปีนี้ฉันขายข้าวได้แค่สองหมื่น ก็ใช้หนี้ใช้สินเขาไป
หมื่นหนึ่ง เหลืออีกหมื่นหนึ่งก็ต้องเก็บไว้ทำทุนสำหรับปีต่อไป ถ้าเอา
ไปทำบุญเสียห้าพัน ฉันกับครอบครัวก็จะต้องลำบาก ฉันก็เลย
ต้องตอรองท่านว่า ขอทำสองพันจะได้หรือไม่”

“แล้วท่านว่ายังไง”

“ท่านไม่ยอมเจ้าคะ ท่านบอกพูดก็ต้องเป็นพูด โทกพระ
โทกเจ้าจะต้องตกรอก ฉันก็กลัวมัจจุรเจ้าคะ หลวงพ่อ
ช่วยบอกฉันทีว่าจะทำยังไง”

“แล้วโยมคิดว่าจะทำยังไงล่ะ” ท่านเจ้าของกุฏิย้อนถาม

“ฉันก็ไม่ว่าจะทำยังไงซีเจ้าคะ ถึงได้มาเรียนถามหลวง
พ่อ” นางหยุดคิดนิดหนึ่งแล้วจึงพูดขึ้นว่า “ฉันจะทำยังไงก็ได้ไหม
เจ้าคะ”

“ทำยังไง โยมว่าไปซี อาตมากำลังฟัง”

“ก็จะมาขอยืมหลวงพ่อสักห้าพันไปถวายสมภารท่าน
ปีหน้าฟ้าใหม่ หากฉันงยหน้าอัปากได้ก็จะเอามาใช้เจ้าคะ”

“แปลว่าจะมายืมเงินวัดนี้ไปทำบุญวัดโน้นว่างั้นเถอะ”

“เจ้าคะ”

“แหม โยมนี้เข้าใจแก้ปัญหานะ แก้ปัญหาได้แจ้วเลย” ท่าน
ตั้งใจประชดแต่คนฟังกลับคิดว่าท่านพูดจริง จึงถาม

“แปลว่า หลวงพ่อจะให้ฉันยืมใช่ไหมเจ้าคะ”

“อาตมายังไม่ได้พูดยังงั้น โยมอย่าเพิ่งเข้าใจผิด” ท่านรีบ

บอก

“หรือว่าหลวงพ่อก้าวิฉันจะโกง โกงแม่เจ้าคะ วิฉันเตรียมโฉนดที่นำมาให้หลวงพ่อด้วย” พุดพลงหยิบโฉนดออกมาจากถุงกระดาษ

“เอาละๆขอให้เอาตมาพุดบ้าง โยมฟังนะ เอาตมาไม่ได้มีอาชีพออกเงินให้กู เพราะเอาตมาเป็นสงฆ์ ย่อมไม่เป็นการสมควรที่จะประกอบธุรกิจเช่นนั้น ถึงโยมจะเคยเห็นพระวัดอื่นเขาทำกัน แต่สำหรับเอาตมาไม่เคยคิดจะทำ”

“เคยมีบ้างเหมือนกัน ที่เอาตมาให้ญาติโยมยืมเงิน แต่ก็ได้คิดดอกเบี้ย เพียงแต่จะช่วยสงเคราะห์ยามที่เขาเดือดร้อน แต่ในรายของโยม เอาตมาไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องให้ยืม เพราะโยมไม่ได้เดือดร้อนอะไร”

“การจะยืมเงินคนอื่นไปทำบุญนั้น เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้องแล้วโยมก็จะไม่ได้บุญอีกด้วย ญาติโยมทั้งหลายโปรดจำไว้ การทำบุญชนิดที่เรียกว่า เมฆบุญ นั้นไม่ได้บุญแน่นอน เราต้องทำตามกำลังศรัทธาและกำลังทรัพย์ที่เรามีอยู่ หากทำแล้วตัวเองต้องเดือดร้อน จะไปได้บุญอะไรจริงไหม”

“จริงครับ” บุรุษผู้หนึ่งตอบ แล้วเขาก็ถามอีกว่า

“แล้วสมภารวัดนั้นจะได้บุญหรือรับหลวงพ่อบังคับให้คนอื่นเขาทำบุญ ผมว่าไม่น่าจะได้บุญ”

“ไม่ได้แน่นอน เพราะเท่ากับทำให้เขาเดือดร้อน อย่างน้อยๆ ก็ทำให้เขาทุกข์ใจ จริงไหมโยม” ท่านถามเจ้าของเรื่อง

“จริงเจ้าคะ วิฉันนอนไม่หลับมาหลายวัน ถึงได้ตัดสินใจมาหาหลวงพ่อ”

“กลับไปนี่ก็หายกลุ้มนะ อย่าไปกลุ้ม เพราะมันไม่เกิด

ประโยชน์อะไร”

“แล้วอิฉันจะไปบอกสมภารวัดนั้นยังงี้ดีเจ้าคะ”

“ก็บอกอย่างนี้อาตมาพูดนี้แหละ แต่อย่าไปอ้างชื่ออาตมาล่ะ ประเดี๋ยวท่านจะมาโกรธอาตมาอีกคน บอกท่านไปว่าโยมมีศรัทธาแค่นี้ ก็จะทำเท่านี้แหละ รับก็รับ ไม่รับก็แล้วไป บอกอย่างนี้ไม่บาปหรอก แล้วก็ไม่ต้องตกนรกด้วย”

“จริงหรือเจ้าคะ แหม อิฉันโล่งใจจริงๆ กลัวตกนรกนะเจ้าคะ เมื่อท่านบอกว่าไม่ต้องตก อิฉันก็ดีใจ ถ้างั้นอิฉันกราบนะเจ้าคะ”

“เจริญพร ที่นี้โยมก็เลิกบ่นได้แล้วนะ ไม่ต้องไปบ่นว่า บ้านก็ชั้ววัดก็ชั้ว พูดไม่ออก เพราะถ้าทางบ้านกำลังขัดสนแล้วทางวัดยังมาชู้ด โยมจะต้องพูด อดไปทำเป็นพูดไม่ออกแล้วก็เก็บมากลุ้ม ออกกลุ้มใจแบบนี้เข้าใจหรือเปล่า”

“เข้าใจเจ้าคะ ต่อไปนี่อิฉันจะกล่าวพูดแล้วเจ้าคะ กราบนะเจ้าคะ” สตรีวัยห้าสิบลุกออกไปแล้วก็ถึงคิวของบุรุษวัยหกสิบ

“หลวงพ่อดีครับ ลูกชายคนเล็กผมไม่เอาอ่านเลยครับ ส่งไปเรียนหนังสือกรุงเทพฯ ก็ไม่เรียน ประพฤติตัวเกกมะเหรกเกเรขอแต่เงิน หลวงพ่อช่วยหน่อยเถอะครับ” ท่านพระครูพิศุไปหน้าของเขาแล้วรู้สึกคล้ายคล้ายคลบลว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

“อายุเท่าไรแล้วล่ะ ลูกชายที่ว่านี่”

“สิบแปดครับหลวงพ่อ” เขาตอบ ท่านเจ้าของกุฎิพยายามนึกว่าเคยรู้จักบุรุษนี้ที่ไหน เมื่อไร ครั้นนึกไม่ออกจึงจำต้องพั้ง เห็นหนอ แล้วท่านจึงตั้งสติกำหนด เห็นหนอ เห็นหนอ ตาคอนนี้เป็นใครกันหนอ เคยรู้จักกับเราเมื่อไรหนอ อ้อ! นึกออกแล้วหนอ ตาคอนนี้เราเคยโกงค่าถ้วยเตี้ยแถมสมัยที่เรายังเป็นเด็กหนอ นี่แกก็มาขอความช่วยเหลือ เราได้โอกาสชดใช้กรรมอีกแล้วหนอ

“พ่รู้งนี้พามาหาอาตมา” ท่านสั่ง เจ้ากรรมนายเวร แล้วจึงถามเขาว่า

“โยมมีอาชีพขายก๋วยเตี๋ยวใช่ไหม”

“ครับหลวงพ่ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ได้ขายแล้ว เลิกมาได้สักสิบปีเข้านี้แล้ว”

“ทำไมเลิกเสียล่ะ”

“มันขายไม่ค่อยดีครับ ผมเลยหันไปซื้อขวดมาขาย กำไรดีกว่ากันเยอะ”

“อ้อ สมัยอาตมาเป็นเด็ก ก็เคยซื้อก๋วยเตี๋ยวโยมกินทุกวัน” ท่านเล่าความหลัง ต่อหน้าธารกำนัลเช่นนั้น ท่านยังไม่บอกหรือว่าเงินที่ใช้จ่ายนั้นก็ขโมยของแก่นั่นแหละมาซื้อ คือแอบไปขโมยเงินทางด้านหลัง แล้วอ้อมมาซื้อทางด้านหน้า!

“หรือครับ ตอนนั้นผมขายจานละเท่าไรครับ” คนถามรู้สึกตื่นเต้นที่ได้พบ ลูกค้าเก่า

“จานละสองสตางค์ ถ้าใส่ไข่สามสตางค์”

“ก็หลายสิบปีแล้วนะซีครับ ครั้งสุดท้ายก่อนที่ผมจะเลิกขายราคาขึ้นมาเป็นจานละห้าสิบสตางค์ ถ้าใส่ไข่เจ็ดสิบห้าสตางค์” การสนทนาระหว่างท่านพระครูกับอดีตพ่อค้าก๋วยเตี๋ยวผัดไทยทำให้ผู้ที่นั่งฟังรู้สึกหิว แล้วก็เหมือนกับสวรรค์โปรดเมื่อท่านเจ้าของกุฏิพูดขึ้นว่า

“ได้เวลาอาหารกลางวันแล้ว ขอเชิญญาติโยมทุกท่านไปรับประทานอาหารกันให้อิ่มหน้าสำราญเสียก่อน วันนี้แม่ครัวเขาทำก๋วยเตี๋ยวผัดไทยเลี้ยง” ที่ท่านทราบเพราะ เห็นหน่อ บอก

๖๙

ใช้หนี้ค่ากำยเตี๋ยว

เจ้าทุกข์รายแรกของช่วงบ่ายเป็นสตรีสาวสวยซึ่งมาด้วยกันสามคน คนที่มีท่าทางเป็นผู้นำรายงานว่า “พวกหนูมาจากวิทยาลัยครู...คะ เป็นอาจารย์สอนอยู่ที่นั่น” หล่อนออกชื่อวิทยาลัยครูแห่งหนึ่ง

“อ้อ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมองเห็นหล่อนทีละคนแล้วถาม “ชื่ออะไรกันบ้างละ อาจารย์อะไรจะ”

“หนูชื่อยุพาพร คนซ้ายมือชื่ออาจารย์กุลนที ส่วนคนขวามือชื่ออาจารย์กวิศญา คนนี้เพิ่งบรรจุคะ” คนเป็นผู้นำพูดเสียงดังฟังชัด

“แล้วรู้จักวัดนี้ได้ยังไง ทำไมถึงมาถูกล่ะจะ”

“คุณแม่หนูเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อคะ เคยมาเข้ากรรมฐานหลายครั้ง คุณแม่เป็นคนบอกทางให้คะ” ลูกสาวของลูกศิษย์ท่านพระครูตอบ

“ยังงั้นหรือหรือ คุณแม่ชื่ออะไรล่ะจะ”

“ชื่อสอาดคะ หลวงพ่อจำได้หรือเปล่าคะ คุณแม่หนูสวย ผิวขาว ไม่ดำอย่างหนูหรือคะ” คนชื่อกวิศญาพูดเสียงแจ่มๆ

“แล้วทำไมอาจารย์ถึงไม่ขาวเหมือนคุณแม่ล่ะ หรือว่าคุณพ่อผิวคล้ำ” ท่านเลี้ยงมาใช้คำว่า คล้ำ แทน ดำ

“คุณพ่อก็ชาวคะ พี่น้องสามคนก็มีผิวขาวหมด มีหนูดำอยู่คนเดียวเพราะตอนหนูอยู่ในท้องคุณแม่ คุณพ่อไปตีเพื่อนบ้านคนหนึ่ง ชื่อนายหละ ตีเขาได้ทุกวันว่า ตาคอนนี้ยิ้มเห็นแต่ฟัน หนุออกมาก็เลยดำเหมือนตาหละคะ คุณแม่โกรธคุณพ่อมากเลย ทำไมคุณพ่อว่าคนอื่นแล้วกรรมต้องมาตกที่ลูกตัวด้วยละคะ” หล่อนถาม

“เขาเรียกว่า กรรมจัดสรร คนโบราณเขาถึงได้สอนเอาไว้ว่า เวลาท้องอย่าเที่ยวไปตีใคร เหมือนคนที่อาตมารู้จัก แกไปตีลูกของเพื่อนบ้านว่าปากแหว่ง พอแกคลอดลูกออกมา ไฮ้ไฮ ปากแหว่งเหมือนลูกของเพื่อนบ้านเปียบเลย”

“ถ้าอย่างนั้นเวลากำลังท้องต้องชมว่าเขาสวยใช่ไหมคะ” อาจารย์สาววัยยี่สิบเอ็ดบวกสองเรียนถาม

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น แต่ก็ไม่ใช่หลับหูหลับตาชมนะ เดียวไปเห็นคนปากแหว่ง ตาเหล่ แล้วไปชมเข่าว่าสวย ลูกออกมาก็เลยสวยอย่างนั้นบ้าง” คำพูดของท่านเรียกเสียงหัวเราะจากคนทั้งภูมิ “อ้าว นี่พูดจริงๆนา อย่าทำเป็นหัวเราะ”

“จริงค่ะหลวงพ่ หนูก็เคยเห็นมาแล้ว ที่หน้าวิทยาลัยหนู มีสามีภรรยาคู่หนึ่ง อาชีพขายถ่าน ตัวดำทั้งคู่ แต่ลูกสาวแกสวยมาก ผิวขาวยังกับหยวก คนเขาสงสัยก็พากันไปถามแก แกก็เล่าให้ฟังว่า ตอนแกตั้งท้อง แกเอารูปนางงามมาติดไว้ข้างฝา แล้วก็ดูทุกวันวันละ ๔ เวลา หลังอาหารและก่อนนอน พอลูกแกออกมาก็เลยหน้าตาเหมือนนางงามในรูป เมื่องานฤดูหนาวที่ผ่านมา เขามีการประกวดนางงามประจำจังหวัด ลูกสาวแกได้ที่หนึ่งค่ะ” อาจารย์กุลนที่เป็นคนเล่า ท่านเจ้าของภูมิจึงสรุปให้ญาติโยมฟังว่า

“ที่พูดมานี้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระนะ ญาติโยมโปรดจำไว้ กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม นั้นมีผล มีวิบาก กฎแห่งกรรม

ทำหน้าที่ของมันตลอดเวลา เพียงแต่ว่ามันจะปรากฏให้เห็นเร็วหรือช้าเท่านั้น เพราะฉะนั้น ถ้าใครกลัวทุกข์ก็จงทำ จงพูด จงคิด แต่ในสิ่งที่ถูกต้องดีงาม เอาละ แล้วอาจารย์ทั้งสามท่านมีอะไรจะให้ อาตมาช่วยหรือเปล่า” ท่านเปิดโอกาสให้สตรีทั้งสาม

“อาจารย์กวีตญาเขามิปัญหาคะหลวงพ่อ” อาจารย์ยุพาพรช่วยเกริ่นให้

“ว่าไปเลยจะ อาจารย์ว่าไปเลย” ท่านเจ้าของกุฎีกล่าวอนุญาต

“ให้พี่กุลณีที่เล่าดีกว่าคะ เพราะเขาเป็นคนทำให้ปัญหาเกิดขึ้น” คนมีปัญหาเกียงเพื่อน

“ไม่ต้องเกียงกัน เอาละ อาตมาจะเป็นคนตัดสินให้เอง ในฐานะที่อาจารย์ยุพาพรไม่ใช่คุกรณี อาจารย์ลองเล่าไปตามความเป็นจริงก็แล้วกัน” เมื่อท่านพูดมาอย่างนี้ อาจารย์สาวจึงจำต้องเล่า

“เรื่องเป็นอย่างนี้คะหลวงพ่อ อาจารย์กวีตญาเขามาอยู่บ้านเดียวกับหนู เพราะยังไม่ได้บ้าน บ้านพักอาจารย์มีจำกัดคะ คนที่บรรจุใหม่จึงต้องรอ หากมีการโยกย้ายหรือมีการแต่งงานระหว่างอาจารย์ด้วยกัน คู่แต่งงานก็ต้องย้ายมาอยู่บ้านหลังเดียวกัน ก็จะมีบ้านว่างหนึ่งหลัง ทางวิทยาลัยก็จะจัดการว่าใครควรจะได้บ้านก่อนใคร”

“ระหว่างที่รอบ้าน หนูจึงชวนเขามาอยู่ด้วย ก็อยู่กันสบายๆ ไม่มีปัญหาอะไร มาเมื่อสองวันก่อน อาจารย์กวีตญาเขาอยากกินมะม่วงน้ำปลาหวาน เขาก็โขลกกุ้งแห้งเป็นการใหญ่ แล้วจะเป็นเพราะเขาหิวมากหรือเขาแรงมากก็ไม่ทราบ คุณเธอโขลกเสียครกบ้านหนูแตกออกเป็นสองกระบิเลยคะ หนูก็บอกเขาว่าไม่เป็นไร

แตกก็ซื้อใหม่ได้ ที่ตลาดมีเป็นพะเรือเกวียน เขาก็บอกจะไปซื้อมาใช้ พอดีอาจารย์กุลนที่มาเห็นเข้า เธอตกใจใหญ่ บอกว่าคนทางบ้านเธอเขาถือกันมาก ใครตำน้ำพริกจนครกแตก แสดงว่าคนๆนั้นกำลังมีเคราะห์จะต้องสะเดาะเคราะห์ด้วยการอุ้มครกที่แตกนั้นวิ่งรอบบ้านเจ็ดรอบ” อาจารย์สาวพูดเสียงดังฟังชัด

“อ้อ ทางบ้านอาจารย์ คนเขาถือกันอย่างไรหรือ” ท่านถามอาจารย์กุลนที่

“ค่ะ”

“แล้วอาจารย์เชื่อเขาหรือเปล่า” ท่านถามคนทำครกแตก

“เชื่อเหมือนกันค่ะหลวงพ่อก็อยากจะสะเดาะเคราะห์อย่างที่เขาว่า แต่หนูไม่กล้าค่ะ”

“ทำไมถึงไม่กล้าละ” อาจารย์ยุพาพรตอบแทนว่า

“เพราะไม่ได้อุ้มครกวิ่งอย่างเดี๋ยวนะ แต่ต้อง...ต้อง...”

“ต้องอะไร พุดไปเลย อาตมากำลังฟังอยู่”

“ต้องเปลือยกายวิ่งด้วยค่ะ” คนเล่าเอามือปิดปากหัวเราะก๊ิกๆ คนฟังพากันหัวเราะครืน

“โห้โฮ ถึงขนาดนั้นเชียวนะหรือ” ท่านเจ้าของกุฏิถาม เจ้าของปัญหาจึงว่า

“นี่แหละค่ะ คือปัญหาของหนู หลวงพ่อบอกช่วยหนูด้วยนะคะ” คนมีเคราะห์อ่อนวอน ท่านพระครูส่ายหน้าซำๆแล้ววิจารณ์ซึ้งๆ หน้า

“อาตมาฟังแล้วไม่รู้จะร้องเพลงอะไรดี”

“เป็นพระร้องเพลงได้หรือคะ” อาจารย์กุลนที่ถามชื่อๆ คราวนี้ท่านพระครูรู้สึกอยากร้องให้ นั่งปรับอารมณ์อยู่ประเดี๋ยวนั่ง ท่านเจ้าของกุฏิจึงถามขึ้นว่า

“อาจารย์สอนวิชาอะไร”

“หนูสอนภาษาอังกฤษค่ะ ส่วนอาจารย์ยุพาพบกับอาจารย์
กุลนที่สอนภาษาไทย” อาจารย์ก็วิศญาตอบ

“แล้วเรียนจบจากที่ไหน”

หล่อนบอกชื่อมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง

“แหม จบจากสถาบันที่มีชื่อเสียงเสียด้วย เสียตายที่อุตสาห์
เป็นถึงบัณฑิตแต่แก้ปัญหาไม่ได้ แค่ทำครกแตกใบเดียวก็แก้ปัญหา
ไม่ได้ ต้องวิ่งมาหาพระให้ช่วย” สตรีทั้งสามมองตากันปริบๆเมื่อ
ถูก เทศน์ ต่อหน้าธารกำนัล

“แล้วเป็นอาจารย์มาได้ยังไง น่าสงสารคนที่เป็นลูกศิษย์”
สตรีผู้หนึ่งวิจารณ์ในใจ

“อาจารย์เคยเข้าวัดกันบ้างไหม เคยไปฟังพระเทศน์หรือ
เปล่า” ท่านเจ้าของกุฏิถามอาจารย์สาว คนชื่อกุลนที่ตอบว่า

“ไม่เคยค่ะ นี่เป็นวัดแรกที่หนูเข้า แล้วก็คงจะเป็นครั้งแรก
และครั้งสุดท้ายที่หนูจะเข้าวัด” ตอบตรงไปตรงมา

“ทำไมละอาจารย์ วัดนี้ไม่ดียังไง”

“ก็หนูอุตสาห์พากันมารอคิวตั้งครึ่งวัน เสร็จแล้วยังมาถูก
หลวงพ่อบอกว่าเสียอีก หลวงพ่อไม่ช่วยแล้วยังซ้ำเติม” อาจารย์สาว
ตัดพ้อ

“จริงด้วย” เพื่อนสาวสองคนสนับสนุน

“อาจารย์อยากให้อาตมาช่วยหรือเปล่าละ” ท่านถาม
อาจารย์ก็วิศญา

“อยากค่ะ หลวงพ่อช่วยหนูด้วยเถอะค่ะ ไหนๆหนูก็อุตสาห์
ตั้งต้นมาขอความเมตตา คุณแม่บอกว่าหลวงพ่ोजิตมีเมตตา หลวง
พ่อต้องช่วยแน่ๆค่ะ” หล่อนอ้างมารดา

“แล้วทำไมคุณแม่เขาไม่ช่วยล่ะ”

“ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ บอกแต่ว่าให้มาหาหลวงพ่อก่อน” ท่านเจ้าของกุฎิให้สงสัยหนักว่า เหตุใดคุณสอาดจึงไม่ช่วยแก้ปัญหาให้ลูก ทำไมจะต้องส่งมาหาท่าน ด้วยความอยากรู้จึงใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบและก็ได้ทราบว่าเป็นอุบายของผู้เป็นแม่ที่จะชักจูงบุตรสาวให้เข้าวัดนั่นเอง

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นอาตมาจะช่วย อาจารย์สวดมนต์เป็นหรือเปล่า สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และพาหุงมหากา ได้ไหม”

“สวดได้สามอย่างแรกค่ะ อย่างหลังสวดไม่ได้ แต่คิดว่าคุณแม่คงสวดได้ค่ะ คำทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น คุณแม่ก็ท่องได้ค่ะ ท่องได้แล้วก็แปลได้ด้วย” น้ำเสียงที่พูดบ่งบอกว่าภาคภูมิใจในมารดา ยิ่งนัก “แต่หนูสวดไม่เป็นสักอย่างเดียวค่ะ” อาจารย์กุลณีที่ว่า “ทำไมถึงไม่เป็นล่ะจ๊ะ”

“เพราะไม่เคยสวดค่ะ แล้วหนูก็ไม่เห็นความจำเป็นของการสวดมนต์ด้วย คนเราถ้ามีความสุขอยู่แล้วก็ไม่จำเป็นต้องสวดมนต์ ไม่จำเป็นต้องเข้าวัด พวกที่เข้าวัดก็คือคนที่มีความทุกข์ มีปัญหา”

“พูดดี ๆ นะคะอาจารย์ ยิ่งกับว่าตัวเองไม่เคยมีความทุกข์ซึ่งนั่นแหละ” สตรีวัยกลางคนพูดขึ้นอย่างรู้สึกหมั่นไส้เสียเต็มประดา

“ฉันไม่เคยมีความทุกข์จริง ๆ นะนี่ ตั้งแต่เกิดมานี่ยังไม่เคยรู้เลยว่าความทุกข์มันเป็นอย่างนี้ นี่ฉันพูดจริง ๆ นะ ไม่ได้พูดยกตนข่มท่านแต่ประการใด” คนไม่รู้จักความทุกข์ว่า

“สงสัยว่าคงจะมีคนเดียวในโลก” สตรีนั้นพูดประชด

“อันนั้นฉันไม่รู้ รู้แต่ว่าตัวเองโชคดี พ่อดี แม่ดี ญาติพี่น้องเพื่อนฝูงดีหมด แล้วฉันก็มีความสุขมาก”

“เอาเถอะ สักวันก็จะรู้ว่าความทุกข์มันเป็นอย่างนี้ คนอย่างอาจารย์นี่ต้องจัดอยู่ในประเภท ไม่เห็นโลงศพ ไม่หลั่งน้ำตา”

“ไม่จริงหรอกหน้า บ้านฉันอยู่ติดกับร้านขายโลงศพ ฉันเห็นโลงศพทุกวันแต่ไม่ยกกะหลั่งน้ำตา แล้วน้ำจะมาว่าฉันเป็นคนประเภทนั้นได้อย่างไร” อาจารย์สาวโต้ สตรีนั้นโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง หากก็มิรู้ที่จะโต้ตอบว่าอะไร จึงได้แต่ปลอบใจตัวเองว่า อย่าไปเถียงกะเขาเลย เขานั้นจบปริญญา ส่วนตัวข้าแค่ ป.๔

“แหม อาจารย์เห็นกฎีกาตมาเป็นสนามได้วาทิไปเสียแล้ว” ท่านเจ้าของกฎีกาต่อว่าต่อขานด้วยไบหน้ายิ้ม ๆ

“ก็ยิ่งดีกว่าเห็นเป็นสนามมวยไช้ใหม่คะ” อาจารย์สาวถามยิ้ม ๆ เช่นกัน

“ดูเถอะ กับพระกับเจ้ายังไม่ยอมลดละ แบบนี้เป็นอาจารย์ได้อย่างไร น่าสงสารลูกศิษย์จริง” คนจบ ป.๔ พุดกระທกกระเทียบ

“ถึงว่าชิ น่าน่าจะไปเป็นอาจารย์แทนฉันนะ พี่ยุพาพรว่าดีไหม ให้นำคนนี้ไปเป็นอาจารย์แทนหนูดีไหม” คนจบปริญญาตั้งใจว่าคนจบ ป.๔

“ขอโทษนะครึบ คุณสามคนเสรีจระหรือยัง ถ้าเสรีจแล้ว ก็เปิดโอกาสให้คนอื่นเขาบ้าง” บุรุษหนึ่งพุดขึ้นอย่างเหลืออด นึกหมั่นไส้แม่สามสาวนี้ตั้งแต่แรกแล้ว ท่านพระครูเห็นว่าอาจารย์สาวสามคนนี้จะต้องถูกคนอื่น ๆ ว่าอีก หากพวกหล่อนยังขึ้นต่อปากต่อคำกับท่านอยู่ จึงบอกพวกหล่อนว่า

“เสรีจระแล้วไช้ใหม่ แล้วนี้จะกลับกันยังงัย”

“หนูขั้บรถมาคะ” อาจารย์กุลนที่ตอบ

“หลวงพ่อยังไม่ได้ตอบบัญหาของหนูเลย” อาจารย์กวิศญา

พ้อ

“ก็ให้ไปสวดมนต์ไป สวดมนต์มากๆแล้วจะเกิดปัญญาแก้ปัญหาได้เอง เอาเถอะให้ลองไปทำดู ได้ผลยังไงค่อยมาบอกทีหลัง” ท่านออกอุบายให้อาจารย์สาวมาวัดอีก

“พี่ไม่มาเป็นเพื่อนอีกแล้วนะ” คนไม่ชอบเข้าวัดบอก

“ไม่เป็นไร มากับพี่ก็ได้” อาจารย์ยุพาพรเอื้อเฟื้อ คนทั้งสามจึงกราบท่านพระครูสามครั้งแล้วลุกออกมาท่ามกลางความรู้สึกโล่งอกโล่งใจของบรรดาผู้มีความทุกข์ทั้งหลาย

“หลวงพ่อดีครับ ผมรู้สึกสงสารนักศึกษาวิทยาลัยครูแห่งนั้นเหลือเกิน ที่มีอาจารย์ปัญญาดีๆอย่างนี้ แต่ทำครกแตกก็มีปัญหาไม่รู้เป็นอาจารย์ได้ยังไง” บัณฑิตผู้มีนิสัยชอบหมั่นใส่ผู้อื่นพูดขึ้น

“แต่ถึงอย่างไรโยมก็อย่าไปเหมาะว่าอาจารย์วิทยาลัยครูเป็นอย่างไรทุกคนนะ เพราะคนที่เขาปฏิบัติกรรมฐานเขาก็ไม่เป็นอย่างนี้ พูดก็พูดเถอะ บางคนเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย เรียนจบดอกเตอร์มาจากเมืองนอกเมืองนา ก็ยังมาให้ช่วยแก้ปัญหาตัวเอง จบถึงดอกเตอร์ แต่แก้ปัญหาไม่ได้ ต้องมาให้คนจบมัธยม ๔ แก้ให้ คนประเภทนี้เขาเรียกว่า ความรู้ท่วมตัวเอาหัวไม่รอด”

“ความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอดครับหลวงพ่” บัณฑิตนั้นแย้งท่านพระครูจึงแก้ว่า

“มันก็เหมือนกันนั่นแหละโยม การศึกษาสมัยนี้ทำคนให้เป็นก้านไม้ขีด คือหัวโตแต่ตัวลีบ ก็เลยไปไม่ไหว โยมสังเกตไหม เดี่ยวนี้ในโรงเรียนเขาไม่สอนเด็กสวดมนต์กันแล้ว สมัยที่อาตมาเป็นนักเรียนนะ ครูเขาให้สวดมนต์ทุกวัน เด็กสมัยก่อนจึงสวดมนต์เป็น สมัยนี้ครูเองยังสวดไม่เป็น นับประสาอะไรกับนักเรียน โยมว่าจริงไหม”

“จริงครับ ทั้งครูทั้งอาจารย์สวดมนต์ไม่เป็น นักเรียนนัก

ศีกษาก็เลยดำเนินรอยตาม ผมว่าถ้าขึ้นปล่อยไว้มือรีบแก้ไข บ้านเมืองก็จะไปไม่รอดนะครับ” บุรุษนั้นแสดงความคิดเห็น

“อาตมาว่าเราเลิกพูดเรื่องนี้กันดีกว่า เพราะยิ่งพูดมันก็ยิ่งเครียด เอาเถอะ อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ขอให้เราทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดก็แล้วกันนะโยมนะ”

“ครับหลวงพ่อกับประเทศไทยไม่ใช่ของเราคนเดียวจริงไหมครับ”

“คงจริงมั้ง เอาเถอะโยมอยากจะคิดยังไงนั้นก็ตามใจ เรื่องความคิดมันห้ามกันไม่ได้ เอาละ ทีนี้ใครมีอะไรก็ว่าไป”

สตรีวัยกลางคนคลานเข้ามาหากราบสามครั้งแล้วรายงาน ว่า “หลวงพ่อกับจะ ลูกสาวฉันมันหนีตามผู้ชายไป พ่อบ้านเขาโกรธมาก เขาวางแผนจะฆ่าลูกเขย ฉันห้ามก็ไม่เชื่อ จะทำยังไงดีจ๊ะ”

“ไปบอกเขาเลยว่า ถ้าฆ่าติดคุกแน่ หลวงพ่อบอกว่าติดคุกแน่นอน แล้วตายไปก็ต้องตกนรกอีกด้วย จะไปฆ่าเขาทำไม”

“ก็มันทำให้เสียชื่อเสียงศักดิ์ศรีนี่จ๊ะ หลวงพ่อ เขาบอกมันเหยียบจมูกกันแบบนี้ เขายอมไม่ได้ ลูกสาวฉันมันก็ไม่ดี ถ้าแก่โรงสีเขามาขอ มันก็ไม่เอาเขา ไปเอาไอ้คนจนๆมาทำผัว” คนพูดเคียดแค้น

“อ้าว ก็เขามาสู้อแล้วไม่ให้เขาหนีไปดูถูกดูแคลนว่าเขาอยากจนชั้นแค้น เอาเถอะ อย่าไปรังเกียจจริงจนเขาเลย ถึงเขาจะจนเขาก็เป็นคนดี โยมเชื่ออาตมาสักครั้งนะ แล้วกลับไปบอกพ่อบ้านว่า ยังไงๆก็อย่าไปคิดพรากผัวพรากเมียเขา บาปกรรมเปล่าๆเชื่อประเทศไทยเถอะ”

“แต่พ่อบ้านเขาอยากให้มีน้เต่งกับเจ้าแกโรงสีจะหลวงพ่อกับ”

“เต่งได้ยังไง ก็เขามีลูกมีเมียแล้ว โยมอยากให้ลูกไปเป็น

เมียน้อยเขาหรือไง เป็นเมียหลวงดี ๆ อยู่แล้ว เรื่องอะไรจะให้เขาไป เป็นเมียน้อย” ท่านพูดไปตามที่ เห็นหนอ รายงาน

“แต่เมียเขาหนีตามชู้ไปนะจ๊ะหลวงพ่อ หนีไปกับชู้ซึ่งเป็น ทนายความ” ท่านเจ้าของกุฏิช่วยพูดอีกว่า

“แล้วทนายความก็มีลูกมีเมียแล้ว น่าสมเพชนะโยม ผู้หญิง หลงตัวผู้ชาย ข้างผู้ชายก็หลงเงินของผู้หญิง อาตมาเห็นกฎแห่ง กรรมของคนคุณี้แล้ว น่าสงสารจริงๆ แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้ เขาทำของ เขาเอง เอาละ เรื่องลูกสาวของโยมนั้น เขาได้คู่ดีแล้ว ถ้าไปได้กับ เจ้าแก อยู่กันไม่ยัด แล้วก็ไม่ต้องไปดูถูกดูแคลนว่าลูกเขยจน อีก ห้าปีเขาจะรวย รวยกว่าเจ้าแกโรงสี่เสียอีก โยมสบายใจได้ กลับ ไปบอกพ่อบ้านเขาอย่างนั้นะ”

“จะหลวงพ่อ ฉันสบายใจขึ้นเป็นกอง ไม่เสียแรงที่อุตส่าห์ มาหา”

“โยมมาจากไหนล่ะ”

“จากโคกสำโรงจะหลวงพ่อ”

“รู้จักคนชื่อจุกหรือเปล่า จุกที่อยู่ตลาดโคกสำโรงนะ เห็น เขาว่าถูกรางวัลที่หนึ่ง” ท่านถามถึงคนเป็นหลานสะใภ้

“รู้จักดีจะหลวงพ่อ อีนั้นมันขี้เหนียวอย่าบอกใคร ขนาด ถูกหวยตั้งห้าแสน มันซื้อรองเท้าไปฝากหลวงน้ามันคู่เดียวเอง”

“ยังงั้นหรือ” ท่านเจ้าของกุฏิรับทราบ คงไม่จำเป็นต้องบอก ทรอกว่า หลวงน้าของ อีนั้นนี่ ก็คือตัวท่านนั่นเอง

แขกคนสุดท้ายกลับไปเมื่อเวลาสองทุ่ม ท่านพระครูเรียก นายสมชายมาสั่งการว่า

“พรุ่งนี้ตีสี่เธอไปตลาดกับแม่ครัวเขา ไปซื้อของมาเตรียม

ทำบุญเลี้ยงพระ คุณหญิงเขาจะมาเลี้ยงเพล แล้วก็ช่วยซื้อผ้าไตร
มาให้ฉันหนึ่งสำหรับตัว เลือกชนิดที่เนื้อดีที่สุดนะ ไปซิ ไปบอก
แม่ครัวเขาไว้ก่อน พรุ่งนี้จะได้ไม่ยุ่ง” นายสมชายลุกออกไปแล้ว
ท่านเจ้าของกุฏิจึงพูดกับอาจารย์ชิตว่า

“เจ้ากรรมนายเวรเขาตามมาทวงอีกรายแล้ว”

“คราวนี้หลวงพ่อก็จะเป็นอะไรอีกครับ” คนสูงอายุถามอย่าง
เป็นห่วง

“ไม่เป็นอะไรแล้ว แต่ต้องเสียเงิน พรุ่งนี้คนขายก่วยเตี่ยว
จะเอาลูกชายมาฝาก อาตมาจะให้เขาบวชเณร แล้วก็ปฏิบัติ
กรรมฐาน สักเดือนสองเดือนเขาก็จะรู้ดีรู้ชั่วแล้วก็จะกลับไปเรียน
หนังสืออย่างเดิม อาตมาก็ได้ใช้หนี้คนขายก่วยเตี่ยว โยมอยากรู้
ไหมว่าหนี้อะไร”

“หนี้อะไรครับ” บุรุษวัยหกสิบถาม

“หนี้ค่าก่วยเตี่ยว อาตมาโกงค่าก่วยเตี่ยวแกทุกวัน วิถีโกง
ก็คือ ย่องไปขโมยเงินทางด้านหลังแก แล้วเอามาซื้อทางด้านหน้า
แกยื่นผ้าก่วยเตี่ยวเหยงๆ พอใครซื้อแกก็เอาเงินเหวี่ยงลงไปใ
ตะกร้าซึ่งวางอยู่บนโต๊ะด้านหลังแก อาตมาก็กินก่วยเตี่ยวฟรีทุกวัน
แถมบางวันยังหยิบเงินมาเป็นค่าน้ำแข็งใสอีกด้วย” คนเล่าหัวเราะ

“เคยถูกจับได้บ้างไหมครับ” คนฟังถาม

“ไม่เคย” ตอบอย่างภาคภูมิใจในความเก่งกาจของตน

“มีอชันนี้แล้ว ให้ถูกจับได้ก็อเสียชื่อหมด อาตมาเป็นคนดวง
ดีนะ ดวงทำบาปขึ้น เรื่องถูกจับได้นั้นไม่ต้องพูดถึง”

๗๐

คนปากโป้ง

อาจารย์ชิตกับนายสมชายช่วยท่านพระครูตอบจดหมาย
อยู่ถึงห้าทุ่ม จากนั้นคนทั้งสองจึงได้รับอนุญาตให้ไปพักผ่อนหลับ
นอน ส่วนท่านเจ้าของกุฎิทำงานคนเดียวต่อไปจนถึงตีหนึ่ง เหลือ
เวลาอีกหนึ่งชั่วโมงก่อนจำวัด สมภารวัยห้าสิบตั้งใจจะเขียนหนังสือ
คู่มือการสอบอารมณ์กรรมฐาน ท่านรู้สึกกระหายน้ำเป็นกำลัง จึง
เอื้อมมือไปหยิบกระติกน้ำร้อนเพื่อจะนำมาชง ชา ต่อม

ชาของท่านมิได้ทำจากใบชา หากทำมาจาก **ต้นลูกใต้ใบ**
กับ **ต้นไมยราบ** สับละเอียดตากแห้ง นำไปคั่วจนออกสีเหลือง แล้ว
ชงกับน้ำร้อน ใช้ดื่มต่างน้ำชา นายสมชายเพิ่งจะเติมน้ำร้อนลงไป
เมื่อตอนสี่ทุ่ม เมื่อท่านเปิดฝาชั้นนอกของกระติก ก็มีเสียงระเบิด
ดัง พู น้ำร้อนพุ่งออกมา ลวกต้นขาท่านจนปวดแสบปวดร้อนทั้ง
สองขา

บัดคลท่านนึกถึงนังดำลาย เจ้าแมวเคราะห์ร้ายที่บังเอิญ
ผ่านมาตอนที่ท่านเสาดน้ำร้อนออกไปทางหน้าต่าง เมื่อตอนดึกของ
วันวาน มันส่งเสียงร้อง เบ๊ว แล้ววิ่งหายไปทางศาลาการเปรียญ
ท่าน **ตรวจสอบ** ดูก็รู้ว่า น้ำร้อนไปลวกขาทั้งสองข้างของมันจนเกิด
อาการปวดแสบปวดร้อน

เพียงชั่วคืนเดียว **กรรม** นั้นก็กลับมาสนองท่านรวดเร็ว

จนไม่ทันได้ตั้งตัว “นั่งดำ ลายเอ๋ย ขอบใจเอ็งมากนะที่มาทวงแต่
หนี้ ๆ อย่างนี้ เป็นอันว่าข้าใช้เอ็งแล้ว หมดหนี้หมดสินกันเสียที ซาดิ
หน้าข้าจะไม่เกิดในโลกมนุษย์อีกแล้ว” ท่านรำพึงกับตัวเอง

อันที่จริงท่านมีคาถา ดับพิษร้อน เพียงแต่ส้ารวมจิตว่า
คาถาแล้วเป่าพรวดลงไปตรงบริเวณที่เป็น อาการปวดแสบปวดร้อน
ก็จะหายไปทันที แต่ท่านไม่ยอมทำเช่นนั้น เพราะจะเป็นการเอา
เปรียบนั่งดำลายเกินไป มันทุกข์ทรมานแค่ไหน นานเพียงไร ท่าน
ก็ควรจะ ใช้คืน ในอัตราที่เท่าเทียมกันแม้จะได้แผ่เมตตาให้มันไป
แล้วเมื่อตอนเช้าก็ตาม

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงหียบ ซา ใส่ถ้วยกระเบื้อง แล้วเท
น้ำร้อนลงไป โชคยังดีที่กระติกไม่แตก แต่ก็ยังมีน้ำร้อนเหลืออยู่
อีกตั้งเกือบครึ่ง ไม่มีเหตุผลอะไรที่มันจะระเบิด นอกเสียจากว่า
ต้องการให้ท่านชดใช้กรรม กรรมที่ทำกับนั่งดำลายโดยมิได้มีเจตนา
แม้สักนิด!

ภิกษุสูงวัยยกถ้วยชาขึ้นดื่ม รสขมและเพื่อนของตนลูกได้
ไปช่วยให้ท่านลืมความปวดแสบปวดร้อนที่ชาลงได้บ้าง ท่านดื่ม ซา
ชนิดนี้มาได้หลายปีแล้ว และก็รู้ว่ามันเป็นยารักษาโรคมะเร็งได้อย่าง
วิเศษที่สุด

แม้จะมีทุกขเวทนาที่บริเวณต้นขาทั้งสองข้าง แต่เจ้าอาวาส
วัดป่ามะม่วงยังคงนั่งเขียนหนังสือต่อไป กระทั่งได้ยินเสียงยามเคาะ
แผ่นเหล็กสองครั้ง จึงเตรียมตัวจำวัด

ภิกษุวัยห้าสิบเอนกายลงอย่างมีสติ ครั้นสี่พระถึงหมอน จึง
หลับตาลงช้า ๆ และแล้วภาพใบหน้าคมคายของอาจารย์สาว ผู้มี
นามว่า กวิตญา ก็มาลอยวนเวียนอยู่ในห้วงมโนนึก “มันจะต้องมี
อะไรผิดปกติสักอย่าง” ท่านรำพึงกับตัวเอง วันหนึ่งๆท่านรับแขก

หลายสิบคน และก็เมตตาช่วยเหลือเขาไปตามกำลังความสามารถ ช่วยแล้วก็แล้ว ไม่เคยเก็บปัญหาของใครมาคิดต่อเป็นการบ้าน เรื่องที่จะนึกโปรตปรานผู้หนึ่งผู้ใดเป็นพิเศษก็ไม่เคยมี บางคนเห็นกัน ครั้งเดียวแล้วก็ไม่เคยเห็นกันอีก หรือบางคนแม้จะเห็นอีก ท่านก็จำไม่ได้เสียแล้ว เพราะเดือนหนึ่ง ๆ ปีหนึ่ง ๆ คนเข้าวัดเป็นพัน ๆ แต่เหตุใดภาพของอาจารย์คนนั้นจึงมาปรากฏในใจท่าน คงจะต้องมีความผูกพันเกี่ยวข้องกันมาอย่างแน่นนอน

“อย่ากระนั้นเลย เราควรจะให้ เห็นหนอช่วยตรวจสอบดู” แล้ว เห็นหนอ ก็ทำหน้าที่อย่างแคล่วคล่องว่องไวด้วยการรำลึกนึกย้อนกลับไปยังอดีต... ถอยจากชาติปัจจุบันไป ๓ ชาติ

เวลานั้น ท่านเกิดเป็นสะใภ้เขา ต้องถูกแม่ผัวกลั่นแกล้งทุกวี่วันจนหาความสุขไม่ได้ แล้วท่านก็มีลูกสาวถึง ๔ คน แม่ผัวซึ่งอยากได้หลานผู้ชายก็หาเรื่องใส่ร้ายป้ายสี นางยุงลูกชายว่า ท่านเป็นหญิงกาลกิณี จึงไม่สามารถมีลูกผู้ชายได้ แรก ๆ สามีท่านไม่เชื่อ ครั้นเมื่อถูกมารดายุงหนักเข้าก็ซัดจะห้วนไหว บังเอิญท่านตั้งท้องลูกคนที่ ๕ แม่ผัวก็ตราหน้าว่าต้องเป็นลูกสาวอีก

ครั้นถ้วนกำหนดเทศมาส ท่านคลอดลูกออกมาเป็นชาย แม่ผัวดีใจสุดขีดถึงกับซัดตายไป ท่านจึงถือว่าลูกชายนำโชคมาให้ ช่างโชคดี ที่แม่ผัวตายเสียได้!

จากชาติลูกสะใภ้ ก็ไปเกิดเป็นแม่ทัพเอกสมัยกรุงศรีอยุธยา ตอนปลาย จากชาติแม่ทัพก็มาเกิดเป็นลูกชายของผัวเมียคู่หนึ่ง ซึ่งตั้งบ้านเรือนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา แต่ได้ตกน้ำตายเมื่ออายุยังไม่ทันครบ ๔ ขวบ ขณะนั้นมีน้องชายอายุสองขวบ และมาในชาตินี้ น้องชายคนนั้นมาเกิดเป็นพระบัวเหี่ยว

ส่วนลูกคนที่ ๔ ในชาติที่ท่านเป็นสะใภ้เขานั้น มาเกิดเป็น

อาจารย์กวีศญา เห็นการเวียนว่ายวักวนอยู่ในวัฏสงสารแล้วท่านก็นึกท้อแท้และเบื่อหน่าย ไม่ปรารถนาจะเกิดอีกแม้แต่ชาติเดียว

เมื่อภาพยนตร์แห่งภพชาติฉายจบลง เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงได้คำตอบว่า เหตุใดภาพของอาจารย์สาวจึงลอยวนเวียนอยู่ในห้วงมโนนึก สมภารวัยห้าสิบห้าปีกับตัวเองว่า **โธ่เอ๊ย โธ่ หนูลูกแม่ ที่แม่เกิดเป็นผู้หญิง เอ็งกลับเกิดเป็นผู้ชาย แต่พอแม่มาเกิดเป็นผู้ชาย เอ็งก็มากลายเป็นผู้หญิงเสียนี้ อนิจจัง วะตะสังขารา** ได้คำตอบเป็นที่พอใจแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็เข้าสู่ห้วงนิทรารมณ์และพร้อมที่จะตื่นขึ้นขึ้นมาทำความเพียรในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า

ฉันเข้าเสร็จ ท่านพระครูก็ลงรับแขก นายโสพาลูกชายมานั่งรอคิวแต่เช้า เห็นหน้าเด็กหนุ่มแล้ว ท่านเจ้าของกุฎก็รู้ได้ทันทีว่า เด็กคนนี้จะไปได้ดิบได้ดีในภายภาคหน้า แต่ที่เกเรอยู่ขณะนี้ก็เพื่อจะเปิดโอกาสให้ท่านได้ใช้หนี้ค่ากัวยเดียวนั่นเอง

“ลูกชายท่าทางดีนี่นา ไม่เกะหรือ” ท่านพูดให้กำลังใจทั้งพ่อและลูก

“ไม่เกียงไงล่ะครับหลวงพ่อก็มันไม่ยอมเรียนหนังสือ” คนเป็นพ่อแย้ง ใจชื้นขึ้นมานิดหนึ่งเมื่อได้ยินว่าลูกชายท่าทางดี

“ต่อไปก็เรียน เชื้อชิ มาบวชวัดนี้แล้วออกไปดีทุกคน อวดมาดูหน้าเขาแล้ว ไม่ใช่คนเกเรเกะอะไร ถ้าเกจริงปานนี้ติดยาเสพติดเรียบร้อยไปแล้ว จริงไหมไอ้หนู” ท่านถามคนอายุสิบแปด

“ก็ไม่แน่หรือครับหลวงปู่ ตอนนี้อยังไม่ติด ต่อไปอาจจะติดก็ได้” คนอายุสิบแปดว่า ด้วยเจตนาจะแกล้งคนเป็นพ่อ

“อย่าনাไอ้หนูนา ชินเอ็งทำยั้งงั้นก็เท่ากับตกรอกทั้งเป็น

เขียวนา แล้วใครๆก็ช่วยเอ็งไม่ได้ เชื้อหลวงปู่เหอะ”

“ตกลงหลวงปู่จะให้มันบวชเมื่อไรครับ” นายใสถาม ใจ
แป้วเมื่อฟังคำของคนเป็นลูก

“อีกสามวัน ระหว่างนี้จะให้พระมหาบุญท่านช่วยสอนช่วย
ฝึกไปก่อน ไม่ต้องห่วง อาตมาจะจัดการให้เรียบร้อย”

“แล้วผ้าไตรล่ะครับ จะให้ผมซื้อมา หรือว่าจะเอาเงินให้
หลวงปู่ไปซื้อ”

“ไม่ต้องทั้งสองอย่าง อาตมาให้สมชายไปซื้อมาให้แล้ว โยม
ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ไว้เป็นธุระของอาตมาเอง”

“ทำไมหลวงปู่ถึงได้เมตตาผมกับลูกมากมายถึงปานนี้
ผมนึกไม่ถึงเลยจริงๆว่าในประเทศไทยยังมีคนดี ๆ เช่นท่านหลง
เหลืออยู่ ขอให้หลวงปู่จงมีอายุยืนยาวนะครับ” นายใสให้ศีลให้
พร

“อาตมาก็ตั้งใจว่าจะอยู่ไปจนกว่าจะตายนั้นแหละ โยม”
ท่านพระครูตอบยิ้มๆ แล้วถามเขาว่า

“อยากรู้ไหมว่าทำไมอาตมาถึงต้องติดกับโยมเป็นพิเศษ”

“อยากครับ ทำไมหรือครับ”

“เขถิบมาใกล้ๆ อาตมาไม่อยากให้คนอื่นได้ยิน มันเป็น
ความลับ” บรูษวัยหกลสิบจึงคลานเข้าไปจนชิดอาสนะ ท่านเจ้าของ
กุฏิก็มลงมา กระซิบที่ข้างหูเขาว่า

“รู้แล้วอย่าเที่ยวไปบอกใครนะ อาตมาต้องการใช้หนี้โยม
หนี้ค่ากัวยเดี่ยว อาตมาขโมยเงินโยมมาซื้อกัวยเดี่ยวโยมกินทุกวัน
แล้วจะช่วยอบรมลูกชายให้เป็นการใช้หนี้ ตกลงนะ ห้ามบอกใคร
นะ”

“ครับ ผมรับรองว่าจะไม่บอกใคร ถ้าจั้นผมลาละครับ ผาก

“ไอ้หนูมันด้วย แล้ววันบวชผมจะมาใหม่” นายโสกราบท่านพระครู แล้วหันไปสั่งลูกชายว่า “ไอ้หนู เอ็งเชื่อฟังหลวงปู่ท่านนะ ท่านจะให้ทำอะไรก็ทำ พ่อไปก่อนละ” คนเป็นพ่อลูกออกไปแล้ว ท่านเจ้าของกุฏิจึงถามคนเป็นลูกว่า

“ไอ้หนู เอ็งกินข้าวเข้ามาหรือยัง”

“ยังเลยครับหลวงปู่ พ่อแก่แรงชะจนผมกินไม่ทัน” ไอ้หนูอายุสิบแปดตอบ

“แล้วหิวหรือเปล่านั้น”

“หิวซีครับหลวงปู่ หิวจนไส้กิวแล้ว” ลูกชายนายโสว่า

“งั้นเดี๋ยวให้เขาพาไปกินที่โรงครัว สมชาย ประเดี๋ยวเธอพาไอ้หนูไปกินข้าว แล้วเอาไปส่งให้พระมหาบุญ บอกช่วยจัดการให้หน่อย อีกสามวันเขาจะบวชเณร” ศิษย์วัดจึงจัดการตามที่ท่านสั่ง เขาเดินนำเด็กหนุ่มไปยังโรงครัว รอจนฝ่ายนั้นรับประทานอาหารอิ่มหน้าสำราญแล้ว จึงพาไปหาพระมหาบุญ

สนทนาปราศรัยและไขปัญหาให้ญาติโยมจนถึงเวลาสัปดาห์ภา ทานเจ้าของกุฏิจึงบอกพวกเขาว่า

“อาตมาต้องขึ้นศาลาก่อนนะ ได้เวลาแล้ว ใครไม่รีบกลับก็ขอเชิญไปฟังพระสวดธรรมจักรที่ศาลานะ วันนี้คุณหญิงเขามาเลี้ยงเพล อาตมาเลยนิมนต์พระสงฆ์สวดธรรมจักรเพื่อเป็นสิริมงคลเนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิง อาตมาไปละนะ ใครจะฟังก็ตามมา” ท่านลูกจากอาสนะจัดเครื่องนุ่งห่มให้เรียบร้อยแล้วเดินไปยังศาลา ญาติโยมหลายคนเดินตามท่านไป บางคนก็กลับบ้านเพราะเสร็จธุระแล้ว

คุณหญิงและคณะมาถึงก่อนเวลาพระสวดเล็กน้อย คณะผู้ติดตามมีไม่มากเท่าครั้งที่แล้ว คงเป็นเพราะรัฐมนตรีไม่ได้มาด้วย

นั่นเอง

“เจริญพร คุณหญิงสบายดีหรือ” ท่านทักทาย

“สบายดีค่ะ” คุณหญิงตอบ

“ท่านรัฐมนตรีไม่มาด้วยหรือ”

“ท่านไปราชการที่จังหวัดเชียงใหม่ค่ะ”

“อ้าวยังไม่กลับอีกหรือ ไปนานจัง” ท่านนึกไปถึงสาวน้อยหน้าอ่อนที่คนเป็นรัฐมนตรีเอาซ่อนไว้ในรถ มีม่านปิดมิดชิด หากท่านก็ยิ่งอดสำหรั เห็น

หากถามเกี่ยวกับรัฐมนตรี คุณหญิงอาจจะรู้ระแคะระคาย ท่านจึงเปลี่ยนเรื่องถาม

“วันนี้คุณหญิงอายุเท่าไรแล้ว”

“ห้าสิบห้าปีเต็มค่ะ” คนเป็นคุณหญิงตอบ พอดีกับได้เวลาพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงว่า

“ญาติโยมตั้งใจฟังพระเจริญพระพุทธมนต์นะ อย่าไปคุยกัน ผู้ใดได้ฟังพระสวดธรรมจักรถือว่าเป็นสิริมงคล บางคนฟังแล้วเกิดปัญญา แก้ปัญหาได้ก็มี” จากนั้นพระสงฆ์ก็เริ่มเจริญพระพุทธมนต์ และสวดธรรมจักรตามลำดับ คุณหญิงและคณะตั้งอกตั้งใจฟังเป็นอันดี เพราะต่างก็คิดว่าจะไม่ยอมให้เสียชื่อเหมือนเมื่อคราวที่แล้ว

พิธีทำบุญเนื่องในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิงเสร็จสิ้นลงเมื่อเวลาใกล้เที่ยง พระภิกษุสามเณรกราบพระรัตนตรัยสามครั้งพร้อมกันแล้วต่างแยกย้ายไปปฏิบัติกรรมฐานยังกุฏิของตน แต่ท่านพระครูยังไม่ลุกไปไหน

“ขอเชิญญาติโยมรับประทานอาหารกันให้อิ่มหน้าสำราญเสียก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง” ท่านเชื้อเชิญบรรดาผู้มาร่วมพิธี

แม่ชีเจียนรับประทานอาหารเสร็จแล้วก็คลานเข้ามานั่งตรงหน้าท่านพระครู กราบท่านสามครั้งแล้วรายงานว่

“หลวงพ่ เมื่อคืนฉันพยาบาลนั่งหนูสั้มป่อยมันเกือบทั้งคืนแทบไม่ได้หลับได้นอนเลยจ๊ะ”

“เขาเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นเพชรราแล้ว แม่ชีไม่รู้หรือหรือ”

“ทราบจ๊ะ แต่ฉันมันติดเรียกชื่อเดิม ปากมันเคยจ๊ะ”

“เขาเป็นยังไงล่ะ ไหนลองเล่าไปซิ”

“คือตอนหัวค่ำ เขาก็ปฏิบัติกรรมฐานตามปกติ พอตกติกเขาบอกว่าปวดที่ถัน ฉันก็ให้เขาอดทน เขาก็แข็งใจทน แล้วก็ไม่อาละवादเหมือนก่อน พอปวดหนักๆเข้า เขาเลยร้องไห้ เสร็จแล้วแผลมันแตกจ๊ะหลวงพ่ ทั้งหนองทั้งหนองไหลออกมาแหละจากปากแผล หนองตัวเท่านี้วัก้อยฉันเลย ฉันก็เอากระโถนมารอง ใส้ไฮเต้มกระโถนเลย กลิ่นก็เหม็น ฉันก็กำหนด กลิ่นหนอ กลิ่นหนอ พอหนองหยุดไหล ฉันก็รินยาให้ดื่ม เขาก็ดื่มแล้วก็หลับไปเลย เข้ามาก็หายเป็นปกติ แผลก็หาย แต่เขายังเพ็ลย ลูกไม่ขึ้น”

“เขาหมดกรรมแล้ว เดี่ยวช่วยไปบอกว่า อาตมาขออนุโมทนาด้วย อีกห้าหกวันก็ให้กลับไปอยู่บ้านได้ แต่ถ้าเขายังอยากจจะอยู่ต่อก็ตามใจเขา”

“จ๊ะ แล้วฉันจะบอกเขาให้” เสร็จธุระแล้ว แม่ชีก็กราบสามครั้งแล้วคลานออกมา คุณหญิงคลานเข้าไปแทน

“คุณหญิงอิมเร็วจัง กับข้าวไม่อร่อยหรือไง” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงถาม

“อร่อยมากค่ะหลวงพ่ แต่ดิฉันปลื้มอกปลื้มใจเสียจนทานไม่ลง”

“ไม่ใช่เพราะท่านรัฐมนตรีไม่มาก็เลยทานไม่ลงหรอกนะ”

ท่านสัพยอก

“ก็คงมีส่วนค่ะ” คุณหญิงยอมรับ แล้วพูดต่ออีกว่า

“ทุกที่เคยไปไหนมาไหนด้วยกัน เพิ่งจะครั้งนี้แหละค่ะที่ท่านติดราชการมาไม่ได้” ฟังคนเป็นคุณหญิงพูดแล้วท่านพระครูให้รู้สึกสงสาร เพราะท่านรู้ว่าคุณหญิงไม่รู้ คุณหญิงไม่รู้หรือว่า ราชการของผู้เป็นสามีนั่นคืออะไร นายขุนทองคลานเข้ามาหนึ่งใกล้ๆ คุณหญิง อยากจะดูเครื่องเพชรให้เต็มตาเพราะเห็นเม็ดเบ้งๆ ทั้งนั้น

“ขอประทานโทษ คุณหญิงมีบุตรกี่คน” ท่านสมภารเปลี่ยนเรื่องถามเมื่อเห็น คนปากโป้งเข้ามาร่วมวง

“สองค่ะ หญิงหนึ่ง ชายหนึ่ง กำลังเรียนอยู่เมืองนอกทั้งคู่”

“อีกหน้อยก็คงจะมีตัวเล็กๆมาให้อ้อมอีกนะชะ” คนปากโป้งว่า

“โอ๊ย ไม่ไหวแล้ว ฉันแก่เกินไปแล้ว มีไม่ได้แล้ว” คนเป็นคุณหญิงรีบปฏิเสธ

“คุณหญิงมีไม่ได้ แต่ท่านรัฐมนตรียังมีได้นะชะ”

“หา เธอว่าอะไรนะ” คุณหญิงจุกใจกับคำพูดของชายหนุ่ม “ขุนทอง” ท่านพระครูเรียกชื่อหลานชาย นายขุนทองมองหน้าหลวงลุงก็เห็นท่านขยิบหูขยิบตา แต่เขาไม่เข้าใจจึง พล่าม ต่อ

“จริงๆ นะชะคุณหญิง หนูเห็นกะตาเลย”

“ขุนทอง” คราวนี้ท่านพระครูถอดแว่นออก เพราะคิดว่าหลานชายคงไม่เห็นตอนท่านขยิบตา

“อ้าว หลวงลุงหลับตาปริบๆเป็นอะไรหรือเปล่า หรือว่าจะเป็นลม เตียวนะ หนูจะไปชงยาหอมมาให้” พุดจบก็กุกักจอลูกออกไป

“หมายความว่ายังไงคะหลวงพ่อ” คุณหญิงหันมา เล่นงาน

ท่านสมภารแทน

“ไม่มีอะไรหอรอกคุณหญิง เจ้าหมอนี่มันธาตุไม่ค่อยจะดี เลยพูดจาเลอะเทอะเปรอะเปื้อนไปหน่อย ไม่มีอะไรหอรอก”

“แต่ดิฉันว่ามันจะต้องมีอะไร หลวงพ่ออย่าปิดดิฉันเลยล่ะ” คนเป็นคุณหญิงพูดเสียงดังกว่าปกติจนทำให้คนที่กำลังรับประทานอาหารกันอยู่หันมามอง

“เบาๆหน่อยคุณหญิง อาตมาขอร้องเถอะนะ วันนี้ก็เป็นวันมงคลของคุณหญิง จึงควรที่จะต้องทำจิตใจให้ผ่องใสเบิกบานอะไรที่ไม่ดี ไม่งาม ไม่ต้องเก็บเอามาคิด นะคุณหญิงนะ” ท่านพระครูพูดเตือนสติคนเป็นคุณหญิง คิดว่าเสร็จงานนี้แล้วจะต้องพิจารณาโทษพ่อหลานชายตัวดีสักหน่อย โทษฐานที่นำความลับของผู้อื่นมาเปิดเผย

“ดิฉันขอโทษค่ะ เอาเถอะเมื่อหลวงพ่อ ไม่ให้คิด ดิฉันก็จะพยายามไม่คิด” ปากพูดอย่างนี้ หากใจนั้นคิดว่าเสร็จงานนี้แล้วจะต้อง สัมภาษณ์ พ่อหนุ่มท่าทางกระดุกกระดิงคนนั้นให้รู้ความจริงให้จงได้

นายขุนทองประคองถาดใบเล็ก มีถ้วยกระเบื้องใส่ยาลมซึ่งละลายเรียบร้อยแล้ว มาประเคนท่านพระครู ปากก็ว่า

“หลวงลุงฉันยาลมหน่อย จะได้รู้สึกดีขึ้น” สมภารวัยห้าสิบจึงจำต้องรับถ้วยยาขึ้นมาดื่ม เพื่อไม่ให้คนเป็นคุณหญิงสงสัย ท่านพูดเบาๆให้หลานชายได้ยินแต่ผู้เดียวว่า

“ความรู้สึกของข้าคงจะดีขึ้น ถ้าเอ็งไปให้พันหูพันตาข้า ไปเลย ไปเฝ้ากุฎิแทนสมชาย แล้วให้เขามาแทนเอ็งที่นี่” หลานชายทำตามคำสั่งผู้เป็นหลวงลุง เขาหายไปสักพัก นายสมชายก็ขึ้นมาบนศาลา ชายหนุ่มยกมือไหว้คุณหญิงแล้วมิได้พูดว่าอะไร ใจ

นั่นอยากจะถามว่าทำไมท่านรัฐมนตรีจึงไม่มาด้วย แต่ก็เห็นว่าไม่ใช่เรื่องอะไรของตน ท่านจะมาหรือไม่มามันก็ไม่ใช่งานอะไรของเขา

เมื่อรับประทานอาหารกันเสร็จสรรพแล้ว คณะของคุณหญิงก็ค่อยๆทยอยกันมานั่งสนทนากับท่านพระครู คุณหญิงจึงถือโอกาสลุกออกมาทำที่ว่าจะไปห้องสุขา ครั้นพ้นสายตาเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงแล้วเธอก็เดินไปที่กุฏิ มีคนมารอพบท่านพระครูหลายคน เธอจึงก้มมือเรียกให้นายขุนทองมาหา

“คุณหญิงมีอะไรจะใช้หนูหรืออะ” เขาถาม คุณหญิงยังไม่ตอบ เธอเปิดกระเป๋าคือ หีบธนบัตรสีแดงออกมาจากกระเป๋าสตางค์สามใบส่งให้ชายหนุ่ม

“เอาไว้ซื้ออะไรที่เธออยากจะซื้อ” คุณหญิงว่า

หากเป็นนายสมชายจะต้องปฏิเสธ แต่นายขุนทองไม่ใช่ นายสมชาย ชายหนุ่มรีบยกมือไหว้ พร้อมกล่าวคำขอบคุณ ใจนั้นกระหิมะยิ้มย่อง คราวนี้อัฐุนทองมีเงินดัดผมกะซื้อรองเท้าส้นสูงแล้ว

ให้สินบนเรียบร้อยแล้ว คุณหญิงจึงเริ่มเรื่อง นายขุนทองกลัวใครจะมาได้ยิน จึงชวนไปคุยกันที่ศาลาท่าน้ำ แล้วเขาก็เล่าให้คุณหญิงฟังทุกอย่างทุกประการ เหมือนจะให้คุ้มกับเงินค่าจ้างสามร้อยบาทที่คุณหญิงให้! คนเล่าเล่าจบ คนฟังก็เข่าอ่อน มือไม้อ่อน รู้สึกเหมือนใจจะขาดเสียให้ได้ เธอร้องไห้คร่ำครวญพร้อมกันค่าคนเป็นสามมี

“ฮือๆ ใจแค้นนะใจแค้น ทรมานจนได้ ใจงูเห่า เลี้ยงไม่เชื่อง กูอดสำห้ช่วยมันวิ่งเต้น เข้าหาผู้หลักผู้ใหญ่กูก็ทำ กว่าจะได้ขึ้นเป็นรัฐมนตรี กูลำบากจนเลือดตาแทบกระเด็น พอได้ดิบได้ดีมีงาก็มาทรมาน ใจแค้นหาร้อย”

นายขุนทองรู้สึกเสียใจที่ทำให้คนเป็น คุณหญิงต้องร้องไห้ และคนเป็นรัฐมนตรีต้องถูกตำไม่ว่าจะแก้ตัวอย่างไร จึงส่งเงินสามร้อยบาทคืนให้คุณหญิงเป็นการไถ่โทษ คิดว่าอย่างไรเสียเธอคงไม่ยอมรับคืน แต่ก็ผิดคาด เพราะคนเป็นคุณหญิงเอื้อมมือมากระซอกเงินนั้นไปใส่กระเป๋าทองของตน ได้เงินคืนแล้วก็ไม่หยุดร้องไห้ นายขุนทองจึงปลอบว่า

“คุณหญิงอย่าคิดอะไรมากเกินไปเลยอะ อีกหน่อยเขาก็เลิกกัน ผู้หญิงที่ไหนเขาจะโง่เอาคนจวนเข้าโง่งมาทำหัว”

“อ้อ นี่มึงว่ากูหรือ มึงว่าโง่หรือ” เธอแหงนเข้าใส่ นายขุนทองตกใจอ้าปากค้าง นึกสมน้ำหน้าตัวเองที่อยู่ดีไม่ว่าดี คนเป็นคุณหญิงยังคงรำพันต่อไปว่า

“ฮือๆ ว่ามันจะเลิกกัน กูก็หมดตัวพอดี นี่เงินทองได้มาคงเอาไปบำรุงบำเรออีนั่นหมด คอยดูนะ กูจะต้องสืบให้รู้จนได้ จะถลกหนังมันเอาเกลือทาเชียวละ”

คำคั้นนั้น เมื่ออาคันตุกะกลับไปหมดแล้ว ท่านพระครูจึงเรียกตัวนายขุนทองมาซักฟอก

“เอ็งนี่มันแยมมากนะเจ้าขุนทอง มีอย่างที่ไหน ไปพูดให้ผิวเมียเขาแตกแยกกัน ระวังจะตกนรก คราวหน้าคราวหลังอย่าทำอย่างนี้อีก ได้ยินไหม ข้าอุตส่าห์ถอดแวนขยิบตาให้ เอ็งก็ยังไม่รู้เรื่อง ยังตึ้นที่ข้าไหวทัน จึงใช้ให้เอ็งมาเฝ้ากุฎิแทนเจ้าสมชาย ไม่งั้นความลับแตกแน่ๆ” นายขุนทองร้องไห้โฮๆออกมา จนท่านพระครูตกใจ

“อะไร ว่าแค่นี้ก็ต้องร้องไห้ เกิดจะมีคุณธรรมสูงขึ้นมาเดี๋ยวนี้หรือไง” ท่านประชด

สัตวโลกย่อมเป็นไปตามกรรม

“มันไม่แค่นี้ชิชะหลวงลุง มันไม่แค่นี้” คนพูดร้องไห้สะอึก
สะอื้น

“แล้วมันแค่นี้แหละ”

“มันหมดเปลือกเลยฮะ หนูแอบเล่าให้คุณหญิงฟังหมด
เปลือกเลย เขาจ้างหนูสามร้อย พอเล่าจบเขาก็เอาเงินคืน กร๊าด!”

๗๑

เจ้าหมื่น

ถึงวันนี้เจ้าหมื่นก็โตเป็นหนุ่มเต็มตัว เช่นเดียวกับเจ้าโฮมและเจ้าขาว น้องร่วมท้องที่ลืมตาดูโลกในวันเดียวกับมัน กิจกรรมสำคัญ

ของเจ้าหนุ่มสามตัวนี้ก็คือ การสอดส่ายสายตาส่องแลหาคู่ซู้ชมบรรดาสาว ๆ ที่นางบุญพาให้สัญญาว่า อีพวกแม่หม้ายผัวทิ้ง จึงมักพากันมาป่วนเบียดอยู่แถว ๆ กุฎี เพื่อชม้อยชม้ายชายตาให้สามหนุ่มด้วยความสนิทเสน่หา

เจ้าโฮมกับเจ้าขาวพากันตกหลุมรักหม้ายสาวไปเรื่อยเรื่อยตั้งแต่วันแรกที่สบตากัน ยิ่งเหลือก็แต่เจ้าหมื่นที่ยังไม่พลาดท่าเสียทีหรือยอมตกร่องปล่องขึ้นกับตัวใด มันคงไม่ยากเป็นมือสองรองใครอื่นให้ต้องเสียชั้นเชิงชาย หรือไม่ก็คงถือคติ ข้าเป็นหนุ่มทั้งแห่งควรหรือจะมากินแดงเผาตาย หรือว่ามันอาจจะคิดอะไรที่นอกเหนือไปจากนี้ก็ไม่มีความรู้ได้

แต่ที่รู้แน่ ๆ ก็คือเจ้าหมื่นยังคงครองตัวเป็นโสด ไม่ยุ่งยงสูงส่งกับหม้ายสาวตัวใดให้ต้องเสียความบริสุทธิ์ผุดผ่อง และเพราะเหตุนี้ที่ทำให้มันเป็นทีโปรดปรานรักใคร่ของนายขุนทองยิ่งกว่าน้องสองตัวของมัน

ข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ เจ้าหมื่นนั้นดูเหมือนจะเป็นหมาที่ถือเนื้อถือตัวเป็นพิเศษ ผิดแผกจากหมาทั่วไป กล่าว

คือมันจะไม่ทำตัวสนิทสนมกับใครง่าย ๆ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือเป็นหมาด้วยกันก็ตาม ยิ่งพวกเด็ก ๆ ด้วยแล้ว คุณจะไม่อยู่ในสายตาของมันเอาเสียเลย แต่ถึงกระนั้นก็ไม่เคยปรากฏว่ามันทำร้ายผู้ใด อย่างมากก็แค่แยกเขี้ยวใส่เท่านั้น

เป็นวันอาทิตย์ต้นเดือน ท่านพระครูลงรับแขกตามปกติ ตามตารางที่นายขุนทองเป็นผู้จัดให้ เจ้าหนุ่มสามตัวเหมือนกับจะรู้ล่วงหน้าว่าวันนี้พวกมันจะมี *แขก* มหา แล้วก็เป็น *แขก* ตัวจริง เสียด้วย

ผู้หญิงสองคนเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่หน้ากุฏิที่เจ้าโฮม เจ้าขาว และเจ้าหมีนอนเรียงรายกันอยู่ คนที่หน้าตาเหมือนแขกหยุดจ้องเจ้าสามหนุ่มด้วยท่าทางเหมือนคนตกตะลึง เพื่อนที่มาด้วยต้องสะกิดให้หล่อนคลานเข้าไปนั่งยังข้างในกุฏิ นั่งลงแล้วหล่อนยังหันไปมองเจ้าสุนัขสามตัวตาไม่กะพริบ จ้องไปจ้องมาน้ำตาหล่อนก็ไหลพราก ๆ อย่างไม่อาจจะกลั้นได้

เมื่อถึง คิว เพื่อนที่มาด้วยกราบท่านพระครูสามครั้ง แต่ตัวหล่อนไม่กราบ ด้วยเหตุผลที่ว่า “หนูกราบหลวงพ่อก็ไม่ได้หรอกค่ะ เพราะหนูเป็นมุสลิม ศาสนาอิสลามเขามีข้อห้ามไม่ให้ศาสนิกชนกราบไหว้พระหรือนักบวชในศาสนาอื่น หลวงพ่อก็คงไม่ว่าหนูนะค่ะ”

“ไม่ว่าหรอกจ้ะ หลวงพ่อกลับจะชมเสียอีกว่าหนูเป็นคนเคร่งศาสนา ดีกว่าชาวพุทธบางคนที่ไม่เคยเข้าวัดเลยด้วยซ้ำ แต่ที่นี่หนูนับถือศาสนาอื่นก็ยิ่งอุตสาห์มาวัด”

“ที่จริงหนูก็ไม่ควรมาหรอกค่ะ เพราะคนที่เขาถือเคร่งจริง ๆ เขาจะไม่มาวัดของศาสนาอื่น แต่หนูไม่เคร่งถึงขนาดนั้น” หล่อนหันไปดูเจ้าหมี เจ้าโฮม และเจ้าขาว ปากก็ถามว่า “หลวงพ่อกะสุนัขสีดำตัวใหญ่นั้นชื่อเจ้าหมีใช่ไหมคะ”

“ทำไมหนูรู้ละ ถูกแล้วมันชื่อหมี” ท่านพระครูตอบ

“ก็เขาไปหาหนูละ” สาวมุสลิมว่า

“ไปหาที่ไหน นี่หนูมาจากไหนกันจ๊ะ”

“มาจากบางมดคะ บางมดฝั่งธนบุรี” เพื่อนที่มาด้วยถือโอกาสพูดบ้าง

“แล้วเจ้าหมีไปหาหนูที่ไหนละ หรือว่าไปหาถึงบางมดโน่น”
ท่านเจ้าของกุฎิสงสัย

“คะหลวงพ่อ แต่เขาไปหาในฝันนะคะ ไปกับอีกสองตัวนั้น เรื่องมันแปลกมากเลยคะหลวงพ่อ แปลกที่สุดในโลก” คนเล่ามีท่าทางตื่นเต้น

“แปลกยิ่งงีละหนู เล่าให้หลวงพ่อฟังได้ไหม”

“ได้คะ คือเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว หนูฝันเห็นเขาทั้งสามตัวเลยคะ” ผู้ที่หนึ่ง ณ ที่นั้นพากันหัวเราะและคิดในใจว่าหล่อนเพี้ยน แต่ท่านพระครูไม่คิดเช่นนั้นเพราะหากไม่ใช่เรื่องจริง หล่อนคงไม่ลงทุนมาถึงที่นี่ วัดนี้มักมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้นเสมอๆ

“เล่าต่อไปซิหนู หลวงพ่อกำลังฟัง” สาวมุสลิมจึงเล่าต่อว่า

“ในฝันหนูกำลังนั่งร้องไห้ คือหนูปลูกบ้านให้คนเช่าคะ หลวงพ่อ แล้วหนูก็ถูกเขาโกงค่าเช่า เขามาเช่าอยู่ พอใกล้จะสิ้นเดือนก็หนีโดยไม่จ่ายเงิน หนูก็ขาดทุนทุกเดือน จนเป็นหนี้เป็นสิน เพราะต้องจ่ายค่าน้ำค่าไฟแทนคนเช่า หนูกลุ้มใจนอนร้องไห้ทุกคืน”

“เมื่ออาทิตย์ที่แล้วหนูก็นอนร้องไห้จนหลับไป แล้วหนูก็ฝันเห็นเขาทั้งสามตัว เจ้าหมีถามหนูว่า น้ำๆร้องไห้ทำไม หนูก็ตอบว่า น้ำๆถูกโกงค่าเช่า เขาก็บอก น้ำไม่ต้องร้องไห้หรอก ไปหาหลวงพ่อวัดป่ามะม่วงซิ หลวงพ่อท่านช่วยได้ แล้วเขาก็บอกชื่อหลวงพ่อชื่อจังหวัด แล้วก็ชื่อเขา พอหนูตื่นขึ้นมาภาพในฝันยังแจ่มชัดอยู่

ในความคิด แต่ว่าหนูลืมนชื่อจังหวัด หนูจึงไปถามเพื่อนๆที่นับถือ ศาสนาพุทธว่า มีใครรู้จักวัดป่ามะม่วงบ้าง ก็หาคนรู้จักไม่ได้ บังเอิญ เพื่อนคนนี้มีเขามีญาติซึ่งเคยมาวัดนี้ เขาเลยบอกทางให้ หลวงพ่อ ต้องช่วยหนูนะค่ะ” คนเล่าสรุปลงท้ายด้วยการขอความช่วยเหลือ

ผู้ที่นั่งฟัง และคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไม่น่าเชื่อถือก็กลับ พากันเปลี่ยนใจมาเชื่อ เพราะอย่างน้อยเจ้าหนูสามตัวที่นอนเรียง รายอยู่หน้ากุฏิก็เป็นพยานหลักฐานได้เป็นอย่างดี

“แหม เจ้าหมีมันใจบุญจริงๆอดสำห้ไปช่วยเขาถึงบางมด ไน่น” ท่านพูดกับญาติโยมที่นั่งอยู่เต็มกุฏิ

“สงสัยว่ามันคงกลัวอาตมาจะไม่มีงานทำ เลยไปช่วยหางาน มาให้ เจ้านี้มันสำคัญนัก” ท่านพูดยิ้มๆ

“หลวงพ่อดีต้องช่วยหนูนะค่ะ” คนเป็นมุสลิมย้ำ

“จะให้ช่วยอะไรละจ๊ะ”

“ช่วยให้คนดีๆมาเช่าบ้าน หนูจะได้ไม่ถูกโกงค่าเช่าค่ะ”

“แต่คนดีๆนั้นหายากจิงนะหนู หายากยิ่งกว่างมเข็มใน มหาสมุทรเสียอีก” ท่านเจ้าของกุฏิเปรียบเทียบ

“งมเข็มค่ะหลวงพ่อดี ถ้าเขียงไม่ต้องงม เพราะมันลอยน้ำ ได้” เพื่อนของสาวมุสลิมแย้ง

“อ้อ ยังงั้นหรือ โอ้โฮ ถ้างมเข็มก็ยิ่งยากเข้าไปใหญ่เลยซินะ หรือหนูว่ายังไง” ท่านถามคนนับถือศาสนาอิสลาม

“แต่ถึงจะยากยังไง หนูก็เชื่อว่าหลวงพ่อดีต้องช่วยได้ค่ะ ไม่งั้นเจ้าหมีเขาคงไม่ลงทุ่นไปเข้าฝันหนู หลวงพ่อดีช่วยหนูด้วยนะค่ะ ได้โปรดเถอะค่ะ” หล่อนวิงวอน

“เอาละ ช่วยก็ช่วย เจ้าหมีจะได้ไม่เสียหน้า หนูสวดมนต์ เป็นใหม่ละจ๊ะ สวดอิติปิโสได้หรือเปล่า”

“สวดไม่เป็นค่ะ แล้วก็สวดไม่ได้ด้วย เพราะศาสนาหนูเขาห้าม”

“แล้วศาสนาของหนูมีสวดมนต์หรือ เปล่า”

“มีค่ะ ก่อนละหมาดเราต้องสวดมนต์”

“ถ้าอย่างนั้น ก็สวดไปตามที่ศาสนาของหนูสอนก็แล้วกัน พอสวดเสร็จ ก็ให้ตั้งใจแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร อ้อ ถ้าหลวงพ่อก็จะให้พระบรมฉายาลักษณ์ของในหลวงรัชกาลที่ ๕ หนูไว้บูชา จะได้หรือเปล่า ศาสนาเขาห้ามไหม”

“ไม่ห้ามค่ะ ถ้าเป็นในหลวงเขาไม่ห้าม แต่ถ้าเป็นพระถึงจะห้ามค่ะ”

“จันที้ดีแล้ว หลวงพ่อก็จะให้หนูไปหนึ่งแผ่น หนูเอาไปใส่กรอบไว้บูชานะ แล้วก็อธิษฐานขอพระบารมีของพระองค์ให้ช่วยปกป้องคุ้มครอง ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบอกมานี้ละ ไม่เกินสองเดือน รับรองรู้ผล หนูจะทำได้ไหมละ”

“ได้ค่ะหลวงพ่อ” หล่อนรับคำแข็งขัน แล้วดูเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงพูดกับท่านเจ้าของกุฏิว่า

“หลวงพ่อกะ หนูมีอะไรบางอย่างจะสารภาพกับหลวงพ่อกะ”

“มีอะไรละจ๊ะ จะสารภาพอะไร”

“คือหนูยอมรับว่า ก่อนหน้านี้หนูไม่เคยนับถือพระเลยคะ ไม่ใช่เพราะหนูนับถือศาสนาอิสลามหรอกนะคะ แต่เพราะหนูไม่เคยเห็นพระดีสักคนเดียว”

“เมื่อก่อนที่บ้านหนูอยู่ติดกับวัดลุ่ม หนูเห็นพระวัดนั้นเปิดเพลงเต้นร็อกกันทุกวัน หนูเคยเผลอหน้าตาไปจ้องดูหมายจะให้พวกเขาอายุ แต่นอกจากจะไม่อายุแล้วเขายังงัวแกมมือเรียกหนู บอก

โยมมาเริ่มต้นด้วยกันใหม่ละโยม หนูก็ดำไปว่า ขอโทษนะคะหลวงพ่อก่อน
อย่าหาว่าหนูหยาบคายนะคะ” หล่อนหยุดเล่า กล่าวคำขอโทษ แล้ว
จึงเล่าต่อ

“หนูก็ดำไปว่า ไ้พระบ้า ไ้พระลามก หนูดำอย่างนี้บาป
ใหม่คะหลวงพ่อ” หล่อนถาม

“ถ้าจะบาป พระพวกนั้นท่านก็บาปกว่าหนูแหละ เป็นพระ
เป็นเจ้าของทำยังงั้นได้ยังไง” ท่านพระครูดำหิทธิเตียน

“นั่นซิคะ พอหนูดำ ป๊ะหนูไ้ไ้ยินเลยมาช่วยดำอีกคน แล้ว
ป๊ะยังขู่ว่าจะบอกตำรวจ พวกเขาก็เลยเลิกเดิน วันต่อๆมา เวลา
เขาจะเดินกันเขาก็จะปิดหน้าต่างมิดชิด ไ้ไ้ยินแต่เสียงเพลงดังออก
มา ป๊ะหนูเขาเกลียดพระมากเลยคะหลวงพ่อ ป๊ะว่า พวกพระนะ
เก่งอยู่สองอย่างเท่านั้น คือดูหมอกับใบ้ห่วย นอกนั้นไม่ได้เรื่องซัก
อย่าง”

“แต่พระวัดนี้ไม่ได้เป็นอย่างที่ป๊ะหนูว่านะ เมื่อก่อนหลวง
พ่อก็เคยดูหมอกเหมือนกัน แต่เลิกไปร่วมยี่สิบปีแล้ว ส่วนเรื่องใบ้ห่วย
หลวงพ่อก็ไม่เคยทำ วันหลังหนูชวนป๊ะเขามาด้วยซิหนู บอกหลวง
พ่อกับมาพิสูจน์ว่าพระวัดนี้ไม่เหมือนวัดอื่น นะหนูนะ”

“ป๊ะคงไม่มาหรอกคะ เพราะเขาเคร่งศาสนามาก ไปประ
กอบพิธีฮัจญ์ที่เมืองมักกะฮ์ทุกปี นี่ถ้าป๊ะรู้ว่าหนูมาวัดคงโกรธนำ
ดูเลย” แล้วหันไปกำชับเพื่อนสาวว่า “นิด เธอต้องปิดเป็นความ
ลับนะ ห้ามบอกป๊ะฉันเป็นอันขาด”

“ตกลง แต่เธอต้องให้สินบนฉันนะ” เพื่อนหล่อนว่า

“หลวงพ่อกะ คนที่นับถือศาสนาพุทธเขาชอบเรียกสินบาท
คาดสินบนอย่างนี้หรือคะ” สาวมุสลิมถามท่านพระครู

“ก็ไม่ทุกคนหรอกหนู ที่เขาดีก็ก็มี แต่หนูอาจจะโชคร้าย

สักหน่อยที่มาเจอแบบนี้”

“แหม หลวงพ่อ หนูพูดเล่นต่างหากละคะ” คนเป็นพุทธ
แก้ตัว

“แต่ถ้าได้จริงๆก็ดีใช่ไหมละ” ท่านพูดแทงใจดำ

“ก็ดีเหมือนกันค่ะ โธ่ หลวงพ่อคะใครบ้างไม่อยากจะเงิน”
หญิงสาวพูดตรงๆ เพราะไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องพูดอ้อมค้อม

“เสร็จธุระแล้วหนูถือโอกาสลาหลวงพ่อละคะ” หล่อนเอ่ย
ปากลาหากมิได้กราบ ด้วยเกรงจะขัดต่อคำสอนในศาสนาของตน
ส่วนเพื่อนหล่อนกราบท่านพระครูสามครั้งแต่มิได้เอ่ยปากลา ผู้หญิง
สองคนลุกออกไปแล้ว ผู้ชายคนหนึ่งก็ถามขึ้นว่า

“เป็นไปได้หรือครับหลวงพ่อที่สุนัขจะไปเข้าฝันคน”

“โยมไม่เชื่อใช่ไหม” ท่านเจ้าของกุฏิย้อนถาม

“เชื่อครับ แต่ก็อยากได้รับคำยืนยันจากหลวงพ่อเพื่อความ
มั่นใจ” บรูษนั้นตอบ

“ถ้าอย่างนั้นอาตมาก็ขอยืนยันว่าเจ้าหมีมันไปเข้าฝันแม่หนู
คนนั้นจริงๆ โยมอาจจะสงสัยว่ามันเป็นหมาทำไมถึงทำได้ ที่มัน
ทำได้เพราะชาติที่แล้วมันเกิดเป็นคน ญาติโยมอยากรู้อะไรของ
เจ้าหมีไหมละ อาตมาจะเล่าให้ฟัง อยากรู้อะไรไหม”

“อยากรู้อะไร”

“อยากรู้อะไรครับ” สตรีและบรูษที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นตอบพร้อม
กัน ท่านเจ้าของกุฏิจึงว่า

“ตกลง เมื่ออยากฟังอาตมาก็จะเล่า แต่ก่อนอื่นญาติโยม
จะต้องเชื่อเรื่องภพชาติ เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดว่า เราต้องเวียน
ตายเวียนเกิดกันไม่รู้ว่ากี่หมื่นกี่แสนชาติ เกิดเป็นมนุษย์บ้างเป็น
เดรัจฉานบ้าง เป็นเทพดาบ้าง แล้วแต่กรรมที่ทำ เรื่องการเวียน

ว่านี่ มีหลักฐานปรากฏชัดเจนในคัมภีร์พระไตรปิฎก ญาติโยม คงจำกันได้ว่า ในวันเพ็ญเดือนวิสาขะ ซึ่งเป็นวันที่พระพุทธองค์ ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ขณะทรงบำเพ็ญเพียรอยู่ภายใต้ต้นอัสสัตถพฤกษ์นั้น...”

“ในยามต้นทรงบรรลु ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ คือทรง ระลึกชาติแต่หนหลังได้ อันนี้เป็นหลักฐานยืนยันว่าการเวียนว่าย ตายเกิดนั้นมีจริง เราไม่ได้เกิดคนเดียวตายคนเดียวอย่างที่พวกวัตถุนิยมเขาเชื่อกัน แต่ที่นี้ทำไมบางคนถึงระลึกชาติได้ ทำไมบางคนระลึกชาติไม่ได้ อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่เขาไปเกิด เช่น สมมุติว่า นาย ก. ตายไปตกนรก พอหมดกรรมจากนรกก็ไปเกิด เป็นสัตว์เดรัจฉาน จากสัตว์เดรัจฉานมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ถ้าเป็น อย่างนี้เขาจะระลึกชาติไม่ได้ คือจำชาติที่เคยเกิดเป็นนาย ก. ไม่ได้ เพราะระยะเวลาที่จะมาเป็นมนุษย์อีกนั้นมันถูกคั่นด้วยการไป เกิดในนรกกับไปเกิดเป็นเดรัจฉาน

ที่นี้สมมุติอีกคนหนึ่ง ชื่อ นาย ข. เขามาเกิดเป็นมนุษย์ พออายุได้ยี่สิบปีก็ตายเพราะอุบัติเหตุหรืออะไรก็แล้วแต่ เมื่อตายก็ได้ ไปเกิดเป็นมนุษย์อีก เมื่อเขาเริ่มรู้ประสาเขาจะจำชาติที่แล้วของตัวเอง ได้ เพราะช่วงของระยะเวลาที่เกิดเป็นมนุษย์มันสั้นและต่อเนื่องกัน จึงทำให้เขาจำอดีตได้ เปรียบเทียบให้ใกล้ตัวเข้ามาอีก เช่น อย่ างกับตัวเรานี้แหละ เหตุการณ์ที่เกิดกับตัวเราเมื่อวานนี้ กับเหตุการณ์ ที่เกิดกับตัวเราเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว โยมคิดว่าโยมจะจำอันไหนได้ ที่ เกิดเมื่อวาน หรือที่เกิดเมื่อยี่สิบปีที่แล้ว”

“ที่เกิดเมื่อวานคะ” สุภาพสตรีผู้หนึ่งตอบ

“ถูกแล้ว เราจะจำสิ่งที่ใกล้ตัวได้ก่อนสิ่งที่ไกลตัว ที่นี้ในกรณี ของเจ้าหมึกก็เหมือนกัน นี้อาตมาเคยสัมภาษณ์มันแล้วนะ มันรู้

ภาษาคน เพราะชาติที่แล้วมันเคยเกิดเป็นคน เพียงแต่มันพูดไม่ได้เท่านั้น”

“ในเมื่อมันพูดไม่ได้ แล้วหลวงพ่อสัมภาษณ์มันได้ยังไงล่ะครับ” บุรุษหนึ่งสงสัย

“โยมอยากรู้จักจริงๆหรือว่าทำไมอาตมาถึงพูดกับมันรู้เรื่อง ทั้งๆที่มันพูดไม่ได้”

“อยากรู้ครับ” เขาตอบ

“ไม่ยากหรอกโยม เพราะถึงมันจะพูดไม่ได้ แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาพูด อาตมาใช้ภาษาจิตสัมผัสภาษณ์มัน อย่าลืมนะ ภาษาจิตนี้เป็นภาษาสากล ถ้าต่างคนต่างฝึกจิตจนถึงขั้นสื่อสารกันได้ ถึงจะต่างชาติต่างภาษาก็คุยกันรู้เรื่อง ถ้าโยมอยากพิสูจน์เรื่องนี้ก็ต้องพยายามฝึกจิตด้วยการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ถ้าจิตถึงขั้นนะโยมก็จะสามารถพูดกับคนต่างชาติได้”

“แบบนี้ก็แปลว่าเจ้าหมีมันต้องฝึกจิตด้วยใช่ไหมครับ มันถึงได้คุยกับหลวงพ่ารู้เรื่อง” บุรุษนั้นถามอีก

“เป็นเดรัจฉานทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกโยม เพราะการเกิดเป็นเดรัจฉานถือว่าเกิดในอบายภูมิ หหมดโอกาสที่จะประกอบกุศลกรรม แต่ที่นี้ที่เจ้าหมีมันทำได้ เพราะมันมี สัญญา คือการจำได้ หมายถึง มันมีสัญญาติดตัวหลงเหลือมาจากชาติที่เป็นมนุษย์ จึงสามารถฟังภาษามนุษย์ได้รู้เรื่องทั้งที่พูดไม่ได้ มันก็เป็นเรื่องแปลกนะ แปลกแต่จริง”

“แล้วมันเล่าให้หลวงพ่อฟังว่ายังไงบ้างครับ” คนถามอยาก

รู้

“มันเล่าว่าเมื่อชาติที่แล้วก่อนที่มันจะมาเป็นสุนัข มันเกิดเป็นมนุษย์แล้วก็เป็นมัคนายกของวัดนี้มาก่อน และที่ต้องมาเกิด

เป็นสุนัข เพราะกรรมที่มันชอบไปเรียไรเงินคนเขามาทำบุญ เรียไร
เก่งมาก แต่ตัวเองไม่เคยเรียไรตัวเองเลย”

“แม้มันจะทำบุญแต่ก็เป็นเงินของคนอื่น ไม่ใช่เงินของตัวเอง
ในที่สุดมันก็เลยต้องมาเกิดเป็นสุนัข แต่เรื่องกรรมมันซับซ้อน
นะโยม มันซับซ้อนมาก เจ้าหมีมันจะต้องมีกรรมอื่นมาส่งผลด้วย
บวกกับกรรมที่ไปเอาเงินคนอื่นมาทำบุญ จึงทำให้ต้องมาเกิดใน
อบายภูมิ คือมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน มันไม่ได้เกิดที่วัดนี้หรอก
แต่หลานชายของอาตมาเอามันมาจากบ้านเขาซึ่งอยู่คนละอำเภอ
พอมันมาอยู่ที่วัดนี้มันก็จำได้ เพราะเคยอยู่มาแต่ครั้งอดีตชาติ”

ท่านไม่ได้บอกพวกเขาก่อนที่มันจะมาเกิดเป็นมดนายก
ได้เกิดเป็นทหารคนสนิทของท่านในชาติที่ท่านเป็นแม่ทัพ ที่ไม่บอก
เพราะไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องบอก คนที่เขาไม่เชื่อเรื่องอย่าง
นี้จะพากันคิดว่าท่านเพี้ยน

“เออละ ยุติเรื่องเจ้าหมีกันได้แล้ว และอาตมาก็อยากจะบอก
กับญาติโยมว่า ถ้าใครอยากระลึกชาติได้ก็ให้มันเจริญกรรมฐาน ถ้า
ระลึกชาติได้เมื่อไร เมื่อนั้นโยมก็จะรู้ว่า การเวียนว่ายตายเกิดนั้น
มันเป็นทุกข์ ไม่ว่าจะเกิดเป็นอะไรก็ทุกข์ทั้งนั้น อาตมาตั้งจิตอธิษฐาน
ไว้เลยนะว่าขออย่าให้ต้องเกิดอีก จะเกิดเป็นมนุษย์หรือเป็นเทวดา
ก็ไม่ต้องการทั้งนั้น แต่กินนั่นแหละ ถ้ากรรมยังไม่สิ้นก็จำเป็นจะต้อง
เกิดอีก ไม่ว่าจะอยากเกิดหรือไม่อยากก็ตาม เออละ ใครมีอะไร
จะปรึกษาหารือก็เชิญ”

๗๒

เปิดป้ายร้านเสริมสวย

วันเสาร์ที่ ๒๙ มิถุนายน ท่านพระครูได้รับนิมนต์จากนายแพทย์สมเจตนาให้ไปทำพิธีเปิดป้ายร้านเสริมสวยที่ในตัวจังหวัด นายสมชายขับรถพาท่านออกจากวัดป่ามะม่วงตั้งแต่เจ็ดนาฬิกา รถแล่นออกประตูวัดมาแล้ว ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นคนขับก็ชวนคุย

“หมอสมแกนี่ก็ยังไปถึงหันมาเปิดกิจการร้านเสริมสวย อาชีพหมอก็รวยอยู่แล้ว จริงไหมครับ”

“ถ้าเธออยากรู้ก็ลองถามเขาดูซิ ไปถึงบ้านงานก็ถามเขาเลยนะ มาถามฉัน ฉันจะไปรู้อะไร”

“แต่ถ้าหลวงพ่อยากรู้ก็รู้ได้ หลวงพ่อก็รู้ได้ทุกอย่างที่อยากจะรู้” ศิษย์วัดว่า

“บังเอิญเรื่องนี้ฉันไม่อยากรู้ ก็เลยไม่รู้” สมภารวัยห้าสิบ พุดขริมๆ

“หรือครับ ไม่รู้ก็ไม่ใช่ไรครับ” ชายหนุ่มวางท่าขีริมบ้าง หากก็ทำได้ไม่นานเพราะรู้สึกเหมือนท้องจะแตก จึงต้องพุดขึ้นว่า

“ไม่รู้หมอสมแกจะอยากรวยไปถึงไหน ทั้งทำงานโรงพยาบาล ทั้งเปิดคลินิก แล้วยังจะมาเปิดร้านเสริมสวยอีก นี่แหละหน้าคนโบราณเขาถึงว่า คนรวยก็รวยเสียเหลือล้น คนจนก็จนเสียเหลือหลาย เช่นนายสมชายเป็นต้น จนเสียจนไม่มีเงินจะแต่งงาน”

ชายหนุ่มพูดไปเรื่อยๆ เห็นท่านพระครูไม่พูด เขาจึงพูดต่ออีกว่า
“ลูกเมียหรือก็ไม่มี ยังจะงกอีก ได้ยินเขาเล่ากันว่าแกเคย
แต่งงานนะครึบ เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนโน้น แกเคยแต่งงานกับลูกสาว
เจ้าของโรงสี แต่ยังไม่ทราบ อยู่กันแค่อาทิตย์เดียวก็หย่ากันเสีย
แล้ว แกก็เลยครองตัวเป็นพ่อบุญเลี้ยงเนื้อหอมมาจนบัดนี้” แม้ท่าน
พระครูจะไม่พูด หากท่านก็ฟังและ รู้ ว่านั่นเป็นเพราะ กรรม กรรม
ตัวเดียวเท่านั้นที่บันดาลให้เหล่าสัตว์ต้องมีอันเป็นไป

“ใจคอหลวงพ่อก็จะให้ผมพูดอยู่คนเดียวอย่างนี้หรือครับ”
นายสมชายถามภิกษุวัยห้าสิบที่หนึ่งเด่นเป็นสง่าอยู่เบื้องหลังของเขา

“ชอบไม่ใช่หรือ”

“จะว่าชอบก็ไม่เชิง แต่ครั้งจะว่าไม่ชอบก็ไม่ใช่ เพราะฉะนั้น
ผมก็เลยไม่ทราบจะตอบหลวงพ่อยังไงดี หรือว่าหลวงพ่อก็ให้
ผมตอบว่ายังไงดีครับ” ชายหนุ่มยั่ว

“งั้นก็ไม่ต้องตอบ” ท่านพระครูพูดตัดบท

“แต่ผมอยากตอบนี่ครับ อยากตอบ แต่ไม่รู้จะตอบยังไง”
คราวนี้เขาชวน

“งั้นก็ไม่ว่าจะช่วยเธอยังไงเหมือนกัน” ท่านชวนบ้าง

“แต่ถ้าหลวงพ่อตั้งใจจะช่วย ถึงไม่รู้ก็ช่วยได้นี่ครับ คือช่วย
ทั้งๆที่ไม่รู้”

“รู้สิที่ว่าเธอจะพูดมากไปแล้วนะ พูดมากปากไม่ได้พักผ่อน”

“ไม่เป็นไรครับ ปากผมยังหนุ่มยังแน่น ถึงไม่ได้พักผ่อนก็ยัง
แข็งแรง หลวงพ่ออย่าห่วงมันเลย ห่วงผมดีกว่า”

“เธอมีอะไรให้ห่วงล่ะ”

“ก็เรื่องห่วงใจครับ ผมอยากได้ห่วงสักห่วงมาผูกคอ แต่ไม่
มีเงินไปซื้อครับ หลวงพ่อสัญญาว่าจะช่วย ป่านนี้ยังไม่มียี่แววเลย

หลวงพ่อลืมหรือยังครับ ที่เคยให้คำมั่นสัญญาไว้กะผมนะครับ” คำพูดของศิษย์วัดทำให้ท่านพระครูนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้อธิษฐานจิตช่วย ให้ชายหนุ่มได้แต่งงานสมความมุ่งมาดปรารถนาดังที่ได้สัญญาไว้กับเขา

“ถ้าเธอไม่เตือนก็คงจะลืมไปแล้ว เอาละ คินนี่จะจัดการให้ ที่นี้ก็หยุดพูดได้แล้ว ฉันจะหลับละ” แล้วท่านจึงนั่งหลับตา กระทั่งรถแล่นมาถึงบ้านงาน

พิธีทำบุญเลี้ยงพระเสร็จสิ้นลงเมื่อเวลา ๙.๑๙ นาฬิกา จากนั้นเป็นพิธีเปิดป้ายร้านเสริมสวย เมื่อพระสงฆ์ ๘ รูป ที่นิมนต์มาจากวัดอื่นขึ้นต้นสวด **ชะยันโต** เจ้าภาพคือนายแพทย์สมเจตนาจึงนิมนต์ท่านพระครูไปช่วยเจิมหน้าห้องเสริมสวย

เขาถือขันจอกทองเหลืองใบจิว ซึ่งวางอยู่บนพานทองเหลือง มี ลิ้นพาน รองในชั้นบรรจุ แป้งเจิม ซึ่งทำจากดินสอพอง บดละเอียด ผสมกับน้ำมันจันทน์ เดินนำท่านพระครูไปยังห้องเสริมสวย เจิมห้องแรกเสร็จเขาก็นิมนต์ไปเจิมห้องอื่นๆอีก ทั้งหมดนับได้ถึง ๗ ห้อง

สมภารวัดป่ามะม่วงรู้สึกแปลกใจว่า เหตุใด **ห้องเสริมสวย** จึงมีหลายห้องนัก แถมมีเลขที่ห้องเรียงลำดับจากหนึ่งถึงเจ็ดติดไว้ที่หน้าประตูของแต่ละห้องอีกด้วย เมื่อเจิมเสร็จ ท่านจึงเดินกลับมายังห้องโถงที่ใช้ทำพิธี พวกหนุ่มๆหน้าตาดีหลายคนพากันมากระเช้าพลางหัวเราะคิกคัก คนหนึ่งถามขึ้นว่า

“หลวงพ่อกำลังทำอะไรที่นั่นครับ คนเป็นพระเขาไม่ไปตรงนั้นกันหรอก” เขาหมายถึง ห้องเสริมสวย

“เขาให้ไปเจิมห้องเสริมสวย” คำตอบของท่านทำให้พวกหนุ่มๆหัวเราะครืน คนเดิมพูดอีกว่า

“หลวงพ่อกถูกหลอกซะแล้ว”

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนึกเอะใจ ท่าทางจะไม่ชอบมาพากลเสียแล้ว ท่านจึงกำหนด เห็นหนอ เห็นหนอ นั้นมันห้องอะไรหนอ แล้วท่านก็ต้องตกใจเมื่อรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ตายแล้วหนอ นั้นมันห้องนี้หนอ ห้องโสภณี่หนอ เราถูกหมอสสมเจตนาหลอกให้มาเปิดป้ายสำนักโสภณี่เสียแล้วหนอ ท่านมองหน้านายแพทย์สมเจตนา คล้ายจะถามว่า นี่มันอะไรกัน หากฝ่ายนั้นทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ใช่

เมื่อท่านกลับมาหนึ่งที่เดิมแล้ว เจ้าภาพจึงถวายจตุปัจจัยไทยธรรม แต่พระสงฆ์ทั้ง ๙ รูป และรับพร เสร็จแล้วพระ ๘ รูป ก็พากันกลับวัด ท่านพระครูยังไม่ยอมกลับ เพราะต้องการจะ ผ่าตัด คนเป็นหมอผู้ซึ่งผ่าตัดคนอื่นเขามามากแล้ว ถึงคราวที่ตัวเอง จะต้องถูกผ่าตัดบ้างละ

ส่งพระสงฆ์และแขกเหวี่ยงกลับไปแล้ว เจ้าภาพก็มานั่งพับเพียบอยู่ต่อหน้าท่านพระครู

“เิงคุณหมอ นึกยังเิงถึงตัมอาตมาเสียเปื่อยเลย เห็นอาตมาเป็นเิกไปแล้วหรือเิง”

“เือหลวงพ่อกครับ ก็เพราะผมเคารพนับถือหลวงพ่อก หลวงพ่อกเป็นพระสุปฏิปันโน เป็นผู้มศีลบริสุทธิ ผมก็เลยอยากให้หลวงพ่อกมาทำพิธีเปิด กิจการจะได้รุ่งโรจน์เรื่องรองสืบไปในภายภาคหน้า” คนเป็นหมอสารยาย

“แต่คุณหมอกำลังจะทำให้ ศีลบริสุทธิ ของอาตมาต้องต่างพร้อย นี่เิชอคงดีนะที่อาตมาไม่รู้เห็นเป็นใจด้วย เิงงั้นต้องอาบัติแน่ๆ คุณหมอนะคุณหมอ เิงน่าทำอาตมาเลย” ท่านตัดพ้อต่อว่า

“ผมกราบขอโทษครับหลวงพ่อก ขอโทษมากๆเลย” เขาก็ม

ลงกราบหนึ่งครั้ง

“ยังไม่แค่นี้ะ โทษของคุณหมอยังมีอีก รู้หรือเปล่าว่าคุณหมอกำลังประกอบ **มิจฉาอาชีวะ** การค้ามนุษย์ไม่จัดว่าเป็นสัมมาอาชีวะ อาตมาไม่เข้าใจว่าทำไมคุณหมอดต้องทำอย่างนี้ พุดกันตรงๆ เลยนะ อาตมาขอตำหนิว่าคุณหมอช่างโลภมากเหลือเกิน เท่าที่มีอยู่ยังไม่พออีกหรือ ได้ชื่อว่าร่ำรวยที่สุดของจังหวัดนี้ยังไม่พอใจหรือ”

“พอใจครับหลวงพ่อ ตัวผมนะพอใจในสิ่งที่ผมมี ผมเป็นไม่เคยทะเลาะทะเลาะหรือกรอครับ แต่ที่ต้องทำอย่างนี้หลวงพ่อเห็นก็เพราะมันจำเป็นต้องทำครับ”

“จำเป็นยังไง พ่อบอกอาตมาได้หรือเปล่า”

“ได้ครับ คือมันเป็นความประสงค์ของพวกเขาเด็กๆ เขา เขาอ่อนนวนอนก็เลยต้องตามใจเขา”

“เด็กๆไหน”

“ก็พวกหนุ่มๆที่นั่งหน้าตาสลอนอยู่นี่ไงครับ ถ้าผมไม่ตามใจพวกเขา เขาก็จะพากันทิ้งผมไป” หมอสบตากับท่านพระครูเหมือนจะขอความเห็นใจ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงเห็นแววตาที่บ่งบอกถึงความอ้างว้างว่าแห้ว ก็เข้าใจความรู้สึกของเขา ท่านนึกในใจว่า ดูเอาเถอะ พระพุทธองค์ทรงสอนให้ยึดพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก แต่ตาหมอคคนนั้นก็กลับมายึดพวกหนุ่มๆช่างน่าสังเวชใจเสียจริง ต่อเมื่อเห็น **กฎแห่งกรรม** ของบุรุษตรงหน้าแล้ว ท่านก็เข้าใจ ไม่นึกตำหนิติเตียนเขาอีก

“แล้วพวกสาวๆที่จะมาบริการแขกละ ตอนนี้อยู่กันที่ไหน” ท่านหมายถึงบรรดา คุณตัว ทั้งหลาย

“ช่วยกันล้างถ้วยชามอยู่ในครัวบ้าง ตอนรับแขกบ้างครับ”

ท่านพระครูมองลงไปที่สนามหน้าบ้านซึ่งทางเดินที่ตั้งโต๊ะอาหารไว้บริการแขกหรือที่มาร่วมงาน มีสาวสวยสามสี่คนทำหน้าที่เป็นบริการ

“ตอนนี้มีทั้งหมดกี่คน”

“เจ็ดครับ มีห้องแค้เจ็ดห้อง เลย์รับได้แค้เจ็ดคน ก็ผมเรียนหลวงพ่อดั้งแต่แรกแล้วว่าไม่ได้ตั้งใจจะยึดเป็นอาชีพ แต่ทำเพื่อจะเอาใจพวกเด็ก ๆ เขา” คนเป็นหมอว่า

“อ้าว ก็เมื่อก็คุณหมอพุดอยู่หยก ๆ ว่าที่เชิญอาตมามาทำพิธีเปิดก็เพื่อจะให้กิจการรุ่งโรจน์เรื่องรอง เสร็จแล้วกลับมาว่าไม่ได้ตั้งใจจะยึดเป็นอาชีพ เอ๊ะ มันยังงัยกันแน่ อาตมาชักงงแล้วนะ”

“ผมเองก็งงเหมือนกันครับ คือผมหมายความว่าผมไม่ได้หวังรวยจากกิจการนี้ แต่ก็อยากให้มันรุ่งโรจน์และอยู่ได้นานที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้”

“พวกเด็ก ๆ เขาจะได้อยู่กับคุณหมอนาน ๆ” ท่านพระครูต่อให้

“ครับผม” ท่านพระครูมองเห็นทาง แก้วลำ คนเป็นหมอจึงพูดขึ้นว่า

“ถ้าคุณหมอยกให้เขาอยู่ด้วยนาน ๆ กิจการก็ต้องเจริญด้วย เอาอย่างนี้ คุณหมอให้เด็ก ๆ ของคุณหมอไปทำงานแทนพวกสาว ๆ แล้วเรียกพวกสาว ๆ มาหาอาตมา อาตมาจะทำพิธีลงนะหน้าทองให้” นายแพทย์วัยสี่สิบเศษจึงจัดการตามความประสงค์ของท่าน พวกหนุ่ม ๆ หน้าตาดีลุกออกไปสั๊กพัก สาว ๆ เจ็ดคนก็พากันเข้ามากราบท่านพระครู

“ขอประทานโทษ อาตมาต้องทำพิธีตามลำพังกับหนู ๆ พวกนี้ จึงขอความกรุณาคุณหมอย่าให้ใครเข้ามายุ่งย่าม และช่วยตาม

ลูกศิษย์ที่มากับอาตมาให้มานั่งเป็นเพื่อนด้วย”

เมื่อนายสมชายเข้ามานั่งในที่นั้นแล้ว นายแพทย์สมเจตนา ก็ปลีกตัวออกไปอย่างคนมีมรรยาท ห้องโถงนั้นจึงเหลือเพียง ท่านพระครู นายสมชาย กับ คุณตัว ทั้งเจ็ด

“ยังไงจะหนุ คิดยังไงถึงได้มายึดอาชีพนี” ท่าน สัมภาษณ์ ทีละคน แล้วสรุปคำตอบได้ว่า ห้าคนทำด้วยความเต็มใจ มีสอง คนเท่านั้นที่ถูกล่อลวงมา ท่านใช้ เห็นหนอ สำนวญกฎแห่งกรรม ของคนทั้งเจ็ด ห้าคนที่มาด้วยความสมัครใจนั้น เพราะมี กรรม ที่ จะต้องเป็นอย่างนี้ และจะต้องเป็นอย่างนี้ต่อไปอีกคนละสามชาติ บ้าง ห้าชาติบ้าง และคนที่หน้าตาดีที่สุดนั้นจะต้องเป็นต่อไปอีกถึง เจ็ดชาติ! ส่วนอีกสองคนที่ถูกล่อลวงมานั้นเป็นหน้าที่ของท่านที่ จะต้องช่วยให้หล่อนพ้นจากขุมนรก

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจัดการรดน้ำมนต์ให้หญิงสาวทั้งห้า ให้ศีลให้พรเสร็จจึงบอกให้พวกหล่อนลุกออกไปทำงานต่อ เหลืออีก สองคน ท่านพูดว่า “หนุอยากจะไปจากที่นี่ไหมล่ะ”

“อยากค่ะ” ตอบพร้อมกัน

“อยากไป แล้วทำไมถึงไม่ไปล่ะจ๊ะ”

“หนุกกลัวถูกข่อมค่ะ เจ้าพวกหนุ่มๆของคุณหมอบอกว่า ถ้า ใครคิดหนีจะข่อมให้ตาย หนุกกลัวค่ะ”

“อ้อ ยังงั้นหรือ แล้วถ้าหลวงพ่จะช่วยให้ไปจากที่นี่ จะไป ไหม”

“ไปค่ะ” ตอบพร้อมกันอีก

“บ้านหนุอยู่ที่ไหนล่ะ” คนหนึ่งตอบว่า

“อุตรดิตถ์ค่ะ อยู่อำเภอหน้าป่าต”

“แล้วหนูล่ะ” ท่านถามอีกคน

“อยู่ที่เดียวกันค่ะ เราเป็นพี่น้องกัน ถูกคนหลอกมาขายที่
นี้ เขาบอกจะพาไปทำงานที่กรุงเทพฯ งานสบายรายได้ดี เราสอง
คนพี่น้องก็เลยมาอยู่กับเขา” คนเป็นพี่เล่า

“แล้วมาอยู่ที่นี้นานหรือยัง”

“เดือนหนึ่งแล้วค่ะ แต่ยังไม่ได้รับแขกนะค่ะ เพราะหมอบอก
ว่าต้องรอให้เปิดเป็นเรื่องเป็นราวเสียก่อน จะนิมนต์หลวงพ่อดัง
ที่สุดของจังหวัดมาเปิด แต่ถึงจะยังไม่ได้รับแขกข้างนอกแต่แขกข้าง
ในก็รับเรียบร้อยแล้วค่ะ ก็พวกเด็กๆของหมอนั่นแหละ”

“รวมทั้งหมอด้วยหรือเปล่า” นายสมชายเป็นคนถาม

“เปล่าค่ะ หมอไม่เคยมาอยู่กับพวกเรา” หล่อนตอบ

“สมภารยอมไม่กินไก่อัด” ชายหนุ่มว่า

“ไม่จริงหรือพี่ สมภารคนนี้นกินไก่อัด แต่ไม่กินไก่อั่วเมีย
กินแต่ไก่อั่วผู้” คนพูดมีเลศนัย

“หมายความว่ายังไง” ศิษย์วัดถาม

“ก็แกไม่ยุ่งกะพวกหนู แต่ไปยุ่งกะพวกหนุ่มๆนั่น ที่เปิดช่อง
ก็เพื่อจะเอาใจคนพวกนั้น” หญิงสาวพูดอย่างดูแคลน

“หนูอย่าไปว่าเขาเลย มันเป็นกรรมนะหนู กรรมของเขา
เขาทำมาอย่างนั้น เอาเถอะ สำหรับหนูสองคนหลวงพ่อก็จะช่วย”
ท่านพระครูหยิบเงินออกมาจากย่ามสองร้อย

“เฮ้ นีนะคารถ เดี่ยวหลวงพ่อก็จะพูดกับคุณหมอนะให้”
ท่านใช้นายสมชายไปตามนายแพทย์สมเจตนามาแล้วกล่าวว่า

“คุณหมอ อาตมาจัดการให้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว รับรองว่า
รุ่งโรจน์เรื่องรอง ถ้า...” ท่านหยุดไว้เพียงนั้นเพื่อเพิ่มความอยากรู้
ให้คนเป็นหมอ

“ถ้าอะไรหรือครับหลวงพ่อกับ” คนอยากรู้ถาม

“ถ้าคุณหมอมจะไม่เอาแม่หนูสองคนนี้ไว้”

“ทำไมหรือครับ สองคนนี้เป็นยังไง”

“ดวงเขาไม่สมพงษ์กับอาชีพนี้ ไปอยู่สำนักไหนก็ไม่เจริญทางที่ดีต้องเลิก”

“หรือครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะส่งเขาไปอยู่สำนักอื่น สำนักที่เป็นคู่แข่งของผม” คนเป็นหมอแสดงนิสัย เจ้าเล่ห์

“คุณหมอ อาตมาขอร้องเถอะ เท่าที่คุณหมอมทำอยู่นี้มันก็ไม่ใช้สิ่งดีนะ อย่าได้ไปสร้างบาปกรรมเพิ่มขึ้นอีกเลย อาตมารู้ คนที่จะจับหมอได้นั้นต้องเป็นคนเก่ง คนฉลาด และคุณหมอก็มีคุณสมบัติอย่างนั้นครบถ้วน คงจะน่าเสียดายมาก ถ้าคุณหมอมจะเอาความฉลาดไปใช้ในทางทุจริต คิดดูก็แล้วกัน ถ้าคุณหมอมทำอย่างที่คุณพูด เท่ากับสร้างบาปขึ้นมาอีกสองอย่าง อย่างแรกคือไปก่อศัตรู ไปทำให้เขาพินาศล่มจม ซึ่งคนที่จะทำอย่างนั้นต้องเป็นคนจิตอุกฤษฏ มีจิตริษยา”

“อย่างที่สองคือคุณหมอมทำบาปกับเด็กสองคนนี้ เพราะเขาไม่สมัครใจ แต่ถูกบังคับ เปรียบเหมือนว่าคุณหมอลดน้ำในทางรักษาไข้ แต่พ่อแม่บังคับให้ไปชกมวย แล้วคุณหมอมจะพอใจไหม คิดดูนะ ใจจริงแล้วอาตมาไม่สนับสนุนให้ใครทำผิดเลย แต่ที่อาตมาเห็นแล้วว่า เป็นกฎแห่งกรรมที่จะต้องเป็นอย่างนั้น คือทั้งคุณหมอมและทั้งแม่หนู ๕ คนนั้นต่างก็มีกรรมร่วมกันมา อาตมาจึงไม่สามารถตัดทานได้”

“อาตมาขออัญเชิญพระพุทธรูปมาภาวนาให้คุณหมอมฟัง เพื่อเป็นคติสอนใจ คุณหมอมเก็บไว้คิด ไว้พิจารณาเองก็แล้วกัน พระพุทธรูปนั้นมิว่า บุคคลเข้าถึงกุตลธรรม จะอยู่เป็นสุข ไม่คับแค้น ไม่เดือดร้อน แต่ถ้าบุคคลเข้าถึงกุตลธรรมจะอยู่เป็นทุกข์ คับแค้น เดือดร้อน อาตมาช่วยคุณหมอมได้เท่านี้แหละ” คนจบ ม.๔ เทศน์

โปรดคนจบปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต

“ตกลงครับหลวงพ่อก่อน ตกลงผมจะให้สองคนนี้ออก” นายแพทย์สมเจตนาพูดกับท่านพระครู หลังจากถูก เทคนท์ เสียชีวิตยาว

“อาตมาขออนุโมทนา อย่างน้อยคุณหมอก็ได้ทำความดีให้แกตัวเองและเด็กสองคนนี่ ไปซิหนู ไปเก็บเสื้อผ้า ประเดี๋ยวหลวงพ่อกจะไปส่งที่ท่ารถ” ท่านสั่งสองศรีพี่น้อง ต้องจัดการพาไปเสียแต่วันนี้ ก่อนที่หมอสมเจตนาจะเปลี่ยนใจเพราะคำยุยงของพวกหนุ่มๆ หน้าตาหล่อเหลาพวกนั้น

ซากลับท่านพระครูย้ายไปนั่งด้านหน้าคู่กับคนขับ พี่น้องสองสาวนั่งข้างหลัง ขณะที่รถแล่นไปสู่สถานีขนส่งในตัวจังหวัด เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงแนะนำหญิงสาวทั้งสองว่า

“หนูไม่ต้องกลับไปบ้านที่อำเภอหน้าป่าดหอรกนะ กลับไปก็จะถูกพ่อแม่พี่น้องเขารังเกียจ เพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงเขาก็จะติฉินนินทาด้วย”

“แล้วหลวงพ่อกจะให้หนูกับน้องไปอยู่ที่ไหนล่ะคะ หนูไม่รู้จักใครที่ไหนเลย” คนเป็นพี่ว่า

“ไปสมัครงานที่ห้างขายทองนะหนู ห้างขายทองที่อยู่ในตลาดอุดรดิถี ในตัวเมืองนั่นแหละ เขากำลังต้องการคนทำงานบ้าน อยู่กับเขาทั้งสองคน และช่วยกันทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต อีกสองปีหนูจะร่ำรวย เชื่อหลวงพ่อก่อนเถอะ”

“ขอบคุณหลวงพ่อก่อนมากค่ะที่เมตตาหนูกับน้อง ชีวิตนี้จะไม่ลืมพระคุณของหลวงพ่อก่อนเลย” คนเป็นพี่พูดเสียงเครือ

ถึงท่ารถขนส่ง ท่านให้สองพี่น้องขึ้นรถ และรออยู่จนกระทั่งรถออก เพื่อแน่ใจว่าหล่อนปลอดภัย ขณะนั่งรถกลับวัด ท่านพูดกับนายสมชายว่า “อีกสองปีคนพี่จะได้เป็นเจ้าแม่เหี้ย เพราะเมีย

ถ้าแกจะตายด้วยโรคมะเร็ง ถ้าแกไม่ยากหาคนอื่นคนไกลมาเลี้ยงลูก ก็เลยยกฐานะลูกจ้างขึ้นเป็นถ้าแกเนี้ยแทน ส่วนคนน้องก็จะได้แต่งงานกับจำสิปตำรวจที่เฝ้าร้านทองนั่นแหละ แต่งงานแล้วก็จะได้เลื่อนเป็นนายร้อย เพราะคู่เขยเขาสันับสนุนกัน เห็นไหมฉันแกล้าหมอสมเจตนาได้เด็ดขาดไปเลย” ท่านพูดแล้วหัวเราะหึๆ

คืนนั้นก่อนจำวัด เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้สวดมนต์แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้สรรพสัตว์ แล้วจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า ด้วยอำนาจของท่าน ศีล ภาวนา ที่ข้าพเจ้าได้ประพฤติปฏิบัติมาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ขอให้ข้าพเจ้าสามารถอนุเคราะห์นายสมชาย ขึ้นฉ่าจิต ที่เขามีบุญคุณต่อข้าพเจ้าด้วยการรับใช้ช่วยเหลือมาเป็นเวลานาน บัดนี้เขาได้พบเนื้อคู่และตกลงใจจะแต่งงานกัน แต่ยังขาดปัจจัยที่จะนำไปเป็นค่าสินสอดทองหมั้น ข้าพเจ้าอยากจะอนุเคราะห์ หากก็ไม่มีปัจจัย จึงขออำนาจบารมีของข้าพเจ้าช่วยให้สิ่งที่ปรารถนาจงสำเร็จด้วยเทอญ ตั้งจิตอธิษฐานเสร็จ ท่านก็ล้มตัวลงนอน ไม่ลืมที่จะกำหนด เอนหนอ ลงหนอ ลงหนอ ถึงหนอ อย่างแคล่วคล่องว่องไว ก่อนที่จะเคลิ้มหลับ ก็มีเสียงกระซิบที่ข้างหูว่า คำอธิษฐานวาทนไม่แจ่มแจ้ง ฉะนั้นต้องรออีกสิบห้าวันจึงจะสมความปรารถนา

๗๓

ฎกราบวัลที่หนึ่ง

วันที่ ๑๕ สิงหาคม ที่จะถึงนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของท่าน พระครู พระมหาบุญเล่าให้พระบัวเหี่ยวฟังว่า ในวันนั้น บรรดาศิษยานุศิษย์ผู้มีความเลื่อมใสศรัทธาและเคารพนับถือในท่าน พระครูจะแสดงมุทิตาจิตด้วยการทำบุญถวายภัตตาหารแต่พระภิกษุสามเณรตลอดจนแม่ชี และเลี้ยงอาหารผู้ที่มาปฏิบัติกรรมฐาน ณ วัดป่ามะม่วง

พระบัวเหี่ยวกำลังกังวลว่าท่านจะถวายสิ่งใดแต่พระอุปัชฌาย์เพื่อเป็นของขวัญวันเกิด จึงขอคำแนะนำจากพระมหาบุญ ผู้ซึ่งบังเอิญมาแวะเยี่ยม

“ผมเองก็ไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องของขวัญวันเกิดพระแล้วเรื่องอย่างนี้ก็ไม่มีระบุไว้ในคัมภีร์เสียด้วย เลยไม่รู้จะให้คำแนะนำแก่คุณได้อย่างไร” ผู้อาวุโสกว่าพูดออกตัว

“แล้วทุกปีที่ผ่านมา หลวงพี่ถวายอะไรเป็นของขวัญวันเกิดท่านครับ” ภิกษุวัยยี่สิบหกถาม

“ผมไม่ได้ถวายเป็นการส่วนตัว หากถวายในนามพระทั้งวัด” พระมหาบุญตอบไม่ตรงประเด็นนัก

“คือผมอยากทราบว่าหลวงพี่ถวายอะไรมากกว่าที่จะอยากทราบว่าหลวงพี่ถวายในนามของใครนะครับ” ผู้อ่อนวัยกว่าท้วง

อย่างสุภาพ

“แล้วคุณคิดว่าพวกผมถวายอะไรท่านล่ะ”

“อย่าให้ผมคิดเลยครับ เพราะผมมักจะคิดอะไรไม่ค่อยเหมือนชาวบ้านเขา” คนบวชได้เก้าเดือนว่า

“ก็หัดคิดให้เหมือนซิคคุณ หัดบ่อยๆอีกหน่อยก็เก่งไปเอง”

“คงจะไม่หัดหรอกครับ เพราะใจจริงแล้วผมก็ไม่อยากจะทำเหมือนชาวบ้านเขา ก็เป็นพระนี่ครับ จะให้เหมือนชาวบ้านได้ยังไง” ภิกษุเชื้อสายญวนว่า

“งั้นมาถามผมทำไม” พระมหาบุญซึกฉิว

“ผมอยากรู้แหละครับ เพราะหากผมรู้ว่าคนอื่นเขาถวายอะไรผมจะได้ไม่ถวายซ้ำกับเขา”

“อย่าไปคิดอย่างนั้นเลยคุณ อย่าไปคิดว่าจะไปซ้ำกับคนอื่นหรือไม่ สิ่งที่คุณควรจะต้องคิดก็คือ คุณจะต้องรู้ก่อนว่าหลวงพ่от่านเป็นใคร แล้วคุณก็จะได้ถวายสิ่งที่คู่ควรกับท่าน”

“แล้วหลวงพ่от่านเป็นใครล่ะครับ” พระบัวเหี่ยวถามซื่อๆ หากพระมหาบุญลงความเห็นว่าท่าน เชอ

“อะไรกัน คุณอยู่ที่นี้มาตั้งเกือบปีแล้ว ยังไม่รู้หรือว่าหลวงพ่от่านเป็นใคร”

“แล้วหลวงพี่รู้หรือเปล่าครับ” แทนคำตอบ พระบัวเหี่ยวกลับย่นถาม

“ทำไมผมจะไม่รู้”

“กรุณาบอกผมเอาบุญเถิดครับ”

“ตกลง ผมจะบอกให้เอาบุญ ฟังให้ดีนะ”

“ครับ ผมกำลังตั้งใจฟัง”

“ตั้งใจอย่างเดียวไม่พอหรอกนะคุณ ถ้าจะให้ดีต้องกำหนด

ฟังหนอ ด้วย” พระบัวเหี่ยวจึงกำหนด ฟังหนอ ตามคำแนะนำของ
พระมหาบุญผู้ซึ่งเฉลยว่า

“หลวงพ่อกท่านเป็นพระสงฆ์ เพราะฉะนั้นคุณคิดว่าอะไรเล่า
ที่จะคู่ควรกับพระสงฆ์” คนฟังถูกถามอีก

“พระสงฆ์หรือครับ เอ พระสงฆ์คู่ควรกับอะไรหนอ” ภิกษุ
หนุ่มมีท่าทีครุ่นคิด คิอดอยู่ค่อนข้างนานจึงตอบ

“รู้แล้ว นึกออกแล้วพระสงฆ์ก็ต้องคู่กับสีกา ไข่มุข
หลวงพี่ แต่เอ ถ้าผมถวายสีกาหลวงพี่ก็ต้องอาบัตินะซีครับ แล้ว
อีกอย่างน้ำหนักอย่างผมจะไปหาสีกาที่ไหนมาถวายท่าน” พระบัว
เหี่ยวยั่ว

“เลอะเทอะใหญ่แล้วคุณบัวเหี่ยว ชาติไม่ปกติหรือยังไ้ หรือ
ว่านอนไม่เต็มอิม” ผู้อาวุโสกว่าทักท้วงเพราะทนฟังไม่ไหว

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่างครับ”

“เอาละๆ ผมจะเฉลยให้คุณฟังเดี๋ยวนี้ จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราว
ฟังนะ”

“หลวงพี่อย่าเลียนแบบหลวงพี่ซีครับ”

“เลียนแบบยังไง”

“ก็หลวงพี่พูดว่า เอาละๆ นะครับ คำคำนี้หลวงพ่อกท่าน
ผูกขาด” พระบัวเหี่ยวพาออกนอกเรื่องจนได้

“นี่คุณบัวเหี่ยว ผมชักจะหมดความอดทนแล้วนะ”

“หมดก็สร้างขึ้นมาใหม่ได้นี่ครับ เอ๊ะ นี่หลวงพี่โกรธผมหรือ
อย่างนาครับ เขาพูดกันว่า โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า ฉะนั้นจึงไม่ควร
โกรธ กำหนดซีครับหลวงพี่ โกรธหนอ โกรธหนอ พระมหาบุญ
เกิดความรู้สึกรู้ว่าไม่สามารถทนพูดคุยกับพระบัวเหี่ยวต่อไปได้ จึง
ลุกขึ้นเตรียมตัวกลับกุฏิของท่าน

“อ้าวหลวงพี่จะไปแล้วหรือครับ ยังพูดกันไม่ทันรู้เรื่องเลย”

“เพราะอย่างนั้นนะซิผมถึงจะกลับ ผมจะจำใส่ใจไว้ว่าหากจะพูดกับใคร ก็ต้องดูคนที่พอจะพูดกันรู้เรื่อง จะได้ไม่เสียเวลาและอารมณ์” ท่านประชด

“งั้นผมเลิกยั่วหลวงพี่แล้ว จะได้พูดกันรู้เรื่อง ให้ผมแก้ตัวอีกครั้งนะครับ” คนชอบย้วยยอมจำนน

“ก็ได้ ผมจะให้โอกาสคุณอีกครั้ง ครั้งเดียวเท่านั้นนะ เพราะผมเสียเวลามากแล้ว”

“ครับ ผมให้สัญญา หลวงพี่ตอบผมหน่อยซิครับ ว่าอะไรที่ควรคู่กับพระสงฆ์”

“ก็ดอกไม้ยังไม่ถึงไฉละ คุณไม่เห็นหรือเวลาที่เรานำบูชาพระรัตนตรัย เราจะใช้รูป เทียน และดอกไม้ เป็นสัญลักษณ์แทนพระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์ ถึงแม้สิ่งเหล่านี้จะเป็นเรื่องสมมุติ หากก็เป็นการสมมุติที่มีเหตุผล”

“จากการอ่านคัมภีร์ ทำให้ผมทราบว่า ในครั้งพุทธกาล เขานิยมใช้ดอกไม้และของหอมเป็นเครื่องสักการะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างเช่น พระจุนทเถระ ผู้เป็นน้องชายของพระสารีบุตร เมื่อท่านจะเข้าเฝ้าพระตถาคตก็จะสั่งช่างให้นำดอกไม้สดมาประดิษฐ์ตกแต่งอย่างสวยงาม คลุมด้วยตาข่ายที่บรรจงร้อยด้วยดอกมะลิ จากนั้นจึงนำไปถวายองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์”

“ขอประทานโทษนะครับหลวงพี่ คือผมอยากทราบว่าองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ หมายถึงพระพุทธเจ้าใช่ไหมครับ”

“ถูกแล้ว พระพุทธเจ้าทรงมีหลายพระนาม เช่น พระสมณโคดม พระบรมโลกเชษฐ์ พระชินสีห์ พระผู้พิชิตมาร พระสัพพัญญู พระตถาคต ผมจำได้ไม่หมดหรอก ถ้าคุณอยากรู้ วัน

หลังผมจะหาหนังสือมาให้”

“ขอบคุณครับ นิมนต์เล่าเรื่องพระจุนทเถระต่อเถิดครับ”

“ตกลง เล่าต่อก็ได้ คืออยู่มาวันหนึ่ง ท่านก็นำดอกไม้ของหอมซึ่งตกแต่งแล้วอย่างประณีตสวยงาม มาถวายพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์จึงตรัสบุพพกรรม ซึ่งหมายถึงการกระทำแต่ครั้งอดีตของพระจุนทเถระในท่ามกลางที่ประชุมสงฆ์ว่า...”

“พระจุนทเถระมิใช่จะถวายดอกไม้ของหอมแต่พระพุทธเจ้าเฉพาะในชาติปัจจุบันนี้เท่านั้น ในอดีตชาติท่านก็ได้เคยถวายดอกไม้ของหอมแก่พระพุทธเจ้าพระองค์อื่นๆมาแล้ว อานิสงส์แห่งการกระทำนั้นๆทำให้ท่านได้สวรรคตสมบัติ ๗๔ ชาติ เป็นพระราชา ๓๐๐ ชาติ เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๗๕ ชาติ จากนั้นจึงมาเป็นพระจุนทเถระ”

“แต่อานิสงส์ที่ถวายดอกไม้แก่พระพุทธเจ้าในชาติที่เป็นพระจุนทเถระคงจะไม่เหมือนเดิมแล้วนะครับ เพราะท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว คงไม่ต้องการสวรรคตสมบัติอีก”

“แหม คุณก็น่าตั้งนาน คุณเพิ่งจะมาแสดงความฉลาดปราดเปรื่องตอนนี้นี่เอง ผมนี้ว่าคุณไม่มีสิ่งนี้อยู่ในตัวเสียอีก” พระบัวเหี่ยวไม่ทราบชัดว่าถูกชมหรือถูกตำหนิกันแน่ จึงถาม

“ที่ผมพูดมานี้ถูกหรือเปล่าครับ”

“ถูกซิ ผมถึงว่าคุณฉลาดไงล่ะ จริงอย่างที่ว่าคุณ ว่าเมื่อพระจุนทเถระท่านได้โลกุตระสมบัติเสียแล้ว โลภียสมบัติก็หมดความหมายเปรียบเหมือนซากสัตว์เน่าเหม็นยอมเป็นอาหารอันโอชะของนกแร้ง หากเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนสำหรับพญาหงส์” พระมหาบุญเปรียบเทียบไม่ตรงประเด็นนัก หากพระบัวเหี่ยวผู้ซึ่งแน่ใจแล้วว่าท่านชม จึงชมตอบว่า

“ไอ้โฮ หลวงพี่ก็คารมคมคายไม่เบาเหมือนกัน”

“ตกลงคุณตัดสินใจได้หรือยังว่า จะถวายอะไรเป็นของขวัญวันเกิดหลวงพ่อบ้าน” คนถูกชมรู้สึกเขินจึงวกกลับมาพูดเรื่องเดิม

“ได้แล้วครับ ผมก็ต้องถวายดอกไม้ซีครับ แต่จะเป็นดอกอะไรนั้นต้องขออุบไว้ก่อน รับรองว่าไม่ใช่ดอกมะลิแน่ เพราะผมไม่ชอบทำอะไรเหมือนคนอื่น”

“ดีแล้วละคุณ แต่ก็หวังว่าคุณคงไม่อุทริเอาดอกกุตุพิตถวายท่านนะ ต้องบอกไว้ก่อนเพราะคุณมักจะทำอะไรแผลงๆอยู่เรื่อย”

“รับรองครับ โถใครจะไปทำ นอกเสียจากว่าสติฟั่นเฟือน”

“ถ้าอย่างนั้นผมก็ขออนุโมทนาลวงหน้า หลวงพ่อบ้านแครงนะ ไม่เคยติดในลาภสักการะอันจะทำให้เสียความเป็นผู้ทรงศีล เวลาที่ท่านได้รับนิมนต์ไปงานวันเกิดพระด้วยกัน ท่านก็มักจะนำแจกันดอกไม้สดไปถวาย ในพรรคนะของผมเห็นว่า ดอกไม้สดทำให้เกิดความรู้สึกสดชื่น แล้วยังเป็นอุปกณ์สอนไตรลักษณ์ได้อีกด้วย”

“ผมไม่เข้าใจครับ หลวงพี่กรุณาขยายความหน่อยเถิดครับ”

“ก็แสดงให้เห็นความไม่เที่ยง ทนอยู่ไม่ได้ และปราศจากตัวตนที่เที่ยงแท้ อย่างที่พูดกันติดปากว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตานั้นยังงี้”

“อ้อ งั้นผมก็เข้าใจแล้วละครับ คือ ดอกไม้เมื่อมันยังสดก็ดูสวยงาม ครั้นเหี่ยวเฉาโรยราก็หาความสวยงามไม่ได้ เหมือนบุรุษและสตรีเมื่อยังอยู่ในวัยหนุ่มวัยสาวก็ดูสดชื่นเปล่งปลั่ง ครั้นพอแก่เฒ่าก็เฉาเหี่ยวดูเฉยเดียวกับดอกไม้ แสดงให้เห็นความไม่เที่ยงแท้ของสังขาร เพราะฉะนั้นบุคคลจึงไม่ควรยึดติดถือมั่นในรูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัส อย่างนั้นใช่ไหมครับ”

“ก็คงใช่ เอาเถอะ คุยกันนานแล้ว ผมเห็นจะต้องกลับไปปฏิบัติที่ภูฏีของผมละ” พระมหาบุญกลับไปแล้ว พระบัวเหี่ยวจึงเริ่มปฏิบัติบ้าง

วันอาทิตย์ แรมสิบค่ำ เดือนแปด เวลาประมาณยี่สิบสองนาฬิกา ขณะที่นายสมชายกำลังไขกุญแจประตูด้านหลังของกุฎีก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อเขา

“สมชายใช่ไหม หลวงพ่ออยู่หรือเปล่า” เมื่อชายหนุ่มเหลียวหลังไปดูก็พบว่าเป็นคนหอบดีมากับภรรยาและบุตรชายทั้งสาม แต่ละคนสวมชุดขาวราวกับจะมาเข้ากรรมฐาน เขายกมือไหว้สองสามภรรยา ขณะที่เด็กหนุ่มสามคนยกมือไหว้เขา

“ทำไมมาเสียดึกเชียวครับ” ชายหนุ่มถาม

“มาแต่วันเกรงจะไม่พบหลวงพ่อ ได้ข่าวว่าท่านรับนิมนต์ไปข้างนอกแทบทุกวัน จริงหรือเปล่า”

“ครับ บางทีคนก็นิมนต์ไปในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง” เขาหมายถึงนายแพทย์สมเจตนา ที่หลอกนิมนต์ท่านไปเปิดป้ายสำนักไสยาณี!

“ต่อไปนี้ท่านบอกถ้าใครมานิมนต์ ท่านจะต้องสอบถามก่อนว่างานอะไร แล้วท่านก็จะพิจารณาว่าสมควรไปหรือไม่ เพราะงานท่านมากขึ้นทุกวัน แต่รับแขกอยู่ที่กุฎีก็รับแทบไม่หวาดไหว”

“นี่แหละ เหตุผลที่ผมไม่มาตอนกลางวันก็เพราะไม่यरอคิวด้วย เลยเสีงมาตอนกลางคืน คิดว่ายังไง ฤก็ต้องพบท่าน ฤดูนี้เป็นฤดูเข้าพรรษา โอกาสที่ท่านจะไปค้างแรมที่อื่นก็ไม่มี นอกเสียจากว่าจำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้”

“เชิญข้างในดีกว่าครับ” เขาเชิญคหบดีและครอบครัวเพราะยื่นคุยกันข้างนอกมานาน เข้ามาแล้วชายหนุ่มจึงจัดการเปิดไฟ

ภายในกฏี นำเครื่องตีหม้อนมาบริการแขก เสร็จแล้วจึงขึ้นไปกราบ
เรียนท่านพระครู

“ลงไปบอกเขาว่าอีกหนึ่งชั่วโมงฉันจะลงไป” ท่านเจ้าของ
กฏีบอกเขาโดยไม่ละสายตาจากงานที่ทำ

“ประเดี๋ยวเขาจะไม่กลับตึกเกินไปหรือครับ” ชายหนุ่มแสดงความ
ห่วงใย

“ตึกแน่ละเธอ เพราะฉันต้องการให้เขากลับหลังเที่ยงคืนไป
แล้ว”

“ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นครับ”

“เพราะถ้าไปก่อนเที่ยงคืนจะต้องตายหมดทั้งครอบครัว เขา
ละ เธอลงไปบอกเขาก็แล้วกันว่าฉันสั่งให้ปฏิบัติกรรมฐานหนึ่ง
ชั่วโมง”

“แล้วหลวงพ่อก็จะให้ผมบอกเขาหรือเปล่าครับว่า หากกลับ
ไปก่อนเที่ยงคืนจะต้องตายทั้งครอบครัว”

“หากเขาถามก็บอกไปตามนี้”

“ครับ” เมื่อชายหนุ่มลงมาแจ้งให้คนทั้งห้าทราบ พวกเขา
ก็ได้ซักถามอะไร ต่างพากันปฏิบัติกรรมฐานตามที่ท่านสั่ง นาย
สมชายรู้สึกแปลกใจด้วยคิดว่าอย่างไรเสียก็จะต้องถูกซักถาม ชาย
หนุ่มมีคำตอบว่า *ผู้เข้าถึงธรรมย่อมเป็นผู้ว่านอนสอนง่าย*

เวลาสี่สิบสามนาฬิกา ท่านพระครูจึงลงรับแขกรอบตึกอัน
เป็นรอบที่ไม่มีในตาราง โชคยังดีที่คนจัดตารางหลับไปนานแล้ว
มิฉะนั้นก็คงมีเรื่องมีราวให้ท่านเจ้าของกฏีต้องรับรู้อีก กราบ
ท่านพระครูแล้ว หนุ่มต้อมจึงเอ่ยขึ้นว่า “หลวงตาสบายดีหรือครับ
ผมรู้สึกที่หลวงตาดูซูบไป คงจะงานหนักมากใช่ไหมครับ”

“แต่หลวงตาชินกับมันแล้วละหนู ชีวิตนี้หาความสุขสบายไม่

“ได้เลย หลวงตาเกิดมาใช้กรรมนะ ใช้ไปเรื่อยๆจนกว่าจะหมด” ภิกษุ
วัยห้าสิบเศษตอบ

“แล้วอีกนานไหมครับถึงจะหมด” หนุ่มต่อถามบ้าง

“ยังตอบไม่ได้หรอกหนู หลวงตาก็อยากจะใช้ให้มันหมดๆ
แต่กรรมของหลวงตามีมากเหลือเกิน ททยอกันมาให้ชดใช้อยู่เรื่อยๆ
เมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ใช้หนี้ที่ไปหักขานก หลวงตาเลยมีอันต้อง
ตกบันไดขาหัก ไปไหนมาไหนไม่ได้อยู่เดือนเต็มๆ ช่วงนั้นก็มี
อาจารย์จากเชียงใหม่มาใช้กรรมที่นี้เหมือนกัน เพิ่งกลับไปก่อนเข้า
พรรษาไม่กี่วัน ตอนนั้นบวชเป็นพระอยู่ที่วัดกุคำ” ท่านหมายถึง
อาจารย์ชิตผู้ซึ่งเปลี่ยนใจขอกลับไปบวชอยู่วัดใกล้บ้าน หลังจาก
ทราบว่าอีกสามปีภรรยาจะตายจาก

สนทนาปราศรัยกันพอสมควรแล้ว เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง
จึงถามจุดประสงค์ของการมา คหบดีตอบว่า

“ผมพาครอบครัวมาทำบุญครับ คราวก่อนผมถวายปัจจัย
แต่หลวงพ่อก็ไม่ยอมรับ เพราะเงินที่ได้มาไม่บริสุทธิ์ แต่คราวนี้เรา
มีปัจจัยที่บริสุทธิ์มาถวายครับ”

“ไปได้มาจากไหนหรือ” ถามอย่างไม่ยินดียินร้ายตามวิสัย
ของสมณะ

“ดูรางวัลที่หนึ่งครับ นายต่อเขาซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิด
ผม พอถูกเขาก็เสนอแนะว่าน่าจะถวายหลวงพ่อดีครั้งหนึ่ง คนอื่นๆ
พลอยเห็นดีเห็นงามไปด้วย ผมจึงนำมาถวายหลวงพ่อสองแสนห้า
หมื่นบาทครับ” บิดาของนายต่อกราบเรียนท่านพระครู เจ้าอาวาส
วัดป่ามะม่วงนี่ย้อนไปถึงเสียงที่ได้ยินในวันอธิษฐานจิตช่วยนาย
สมชาย จากวันนั้นถึงวันนี้เป็นเวลาสิบห้าวันพอดี

“เอาตามาขออนุโมทนาในกุศลจิตที่โยมและครอบครัวได้ร่วม

ใจกันมาบำเพ็ญบุญในครั้งนี้ ว่าแต่ว่าเงินจำนวนนี้ โยมระบุงไปหรือเปล่าว่าจะให้อาตมานำไปใช้ทำอะไร”

“ไม่ได้ระบุงคะ แล้วแต่หลวงพ่อกจะนำไปใช้อะไรก็ได้ พวกเราขอถวายเป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวของหลวงพ่อกะ” นางกิมเอ็งกราบเรียน

“ถ้าอย่างนั้น อาตมาก็จะขออนุญาตนำเงินจำนวนนี้ไปใช้ในการอนุเคราะห์คนที่เขามีบุญคุณกับอาตมา เขากำลังต้องการเงินจำนวนห้าหมื่นบาท ส่วนที่เหลืออีกสองแสนอาตมาจะเก็บไว้เป็นกองทุนสร้างหอประชุมเพื่อให้ญาติโยมใช้เป็นทีปฏิบัติกรรมฐาน เคยมีเศรษฐีสี่คนเขามาพบกันที่นี่โดยบังเอิญ และก็มีจุดประสงค์เดียวกันคือจะมาสร้างหอประชุมถวาย วัดนี้เสร็จแล้วจะเป็นยังไงก็ไม่ทราบ เกิดเปลี่ยนใจไม่สร้างแล้ว” ท่านหมายถึงเศรษฐีสี่คนที่ท่านตั้งสมญาว่า จตุรชัย

“แบบนี้ก็บาปชิครับหลวงตา รับปากกับพระแล้วมากลับคำ” หนุ่มตั้งว่า

“ก็ไม่เชิงกลับคำหรือหนุ แต่มันมีเหตุปัจจัยอื่นมาทำให้เขาลืม อาจจะมียุ่งอยู่กับเรื่องธุรกิจการค้า” ท่านพระครูพูดปกป้องคนทั้งสี่

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงสนทนากับคหบดีและครอบครัวจนถึงเวลาเย็นสัณหาพิกาจึงอนุญาตให้พวกเขากลับ

“วันนี้ตึกเหนื่อยนะ เอาละ แล้วโยมก็จะรู้เองว่า เหตุใดอาตมาจึงห่วงเหนี่ยวโยมไว้ไม่ให้ไปก่อนเที่ยงคืน”

คหบดีและครอบครัวลุกออกไปแล้วท่านพระครูจึงมอบเงินให้นายสมชายห้าหมื่นบาทตามสัญญาที่เคยให้ไว้ ชายหนุ่มกราบท่านสามครั้งด้วยความซาบซึ้ง อดมิได้ที่จะเปรียบเปรยว่า

“หลานสะใภ้หลวงพ่อบุญราวงวัดที่หนึ่ง ซึ่งอรองเท้ามาถวาย แคลแปดสิบบาท นี่เขาเป็นคนอื่นกลับถวายตั้งครึ่ง” เขาหมายถึงครึ่งของห้าแสน ท่านพระครูจำต้องพูดปกป้องภรรยาของหลานชายว่า

“มันไม่เหมือนกันหรอกนะสมชาย รายนั้นเขาจน แต่รายนี้เขามีเป็นร้อยๆล้าน” ท่านมิได้พูดต่อถึงที่มาของเงินเหล่านั้น คนชั่วที่กลับตัวเป็นคนดีสมควรได้รับการสรรเสริญ ทว่าคนดีที่กลับกลายเป็นคนชั่วนี่ชี้นำตำหนิก

เมื่อคหบดีขับรถพาครอบครัวมาถึงทางแยกเข้าจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ก็พบรถตำรวจทางหลวงเปิดไฟฉุกเฉินอยู่กลางถนน รถหลายคันต้องจอดรอ นายต้อมอาสาลงไปสืบดูได้ความว่าเกิดอุบัติเหตุรถเก๋งชนกับรถบรรทุก คนที่อยู่ในรถเป็นผู้ชายสี่คน ผู้หญิงหนึ่งคน พวกเขาสีเขียวชีวิตทั้งหมด คนทั้งห้ามีความรู้สึกเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ แล้วก็รู้เดียงกันว่า เหตุใดท่านพระครูจึงให้พวกเขาออกจากวัดหลังเที่ยงคืนไปแล้ว

๗๔

เจ้าแก้วบัก

เวลาสิบเอ็ดนาฬิกา ท่านพระครูเชื้อเชิญบรรดา ผู้มีใบหน้าอันเปื้อนทุกข์ ไปรับประทานอาหารที่โรงครัว ตัวท่านเองกำลังจะขึ้นไปตบจดหมายยังกุฏิชั้นบน ก็มองไปเห็นเจ้าแก้วกับคนขับแท็กซี่ประคองชายสูงอายุร่างผอมบางเข้ามาในกุฏิ คนทั้งสามกราบท่านเจ้าของกุฏิสามครั้ง แล้วคนที่อาวุโสที่สุดในที่นั้นก็กล่าวขึ้นว่า

“หลวงพ่อดีครับ จำเจ้าแก้วบัก น้องชายผมที่ชายทองอยู่เยาวราชได้ไหมครับ หลวงพ่อเคยเล่าว่าเคยพาลูกศิษย์เข้าไปซื้อทอง” ท่านพระครูนี้ก็อยู่ประเดี๋ยวหนึ่งจึงตอบว่า

“จำได้ซิ แต่อาตมาไม่ได้พาพวกเขาเข้าไปซื้อนะ เขาพากันเข้าไปเอง อาตมายืนรออยู่หน้าร้าน แล้วเจ้าแก้วเจ้าของร้านเขานิมนต์เข้าไปดื่มน้ำชาแถมถวายเงินมาสร้างโบสถ์อีกสองพันบาท” ท่านเล่าเหตุการณ์เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนโน้น

“เป็นไง เดียวนี้โยมเตี้ยสบายดีหรือ” ท่านหมายถึงเจ้าแก้วบักผู้ซึ่งพูดกับท่านในสมัยที่ท่านเป็นเด็กว่า วงนี้ล้อเสียดัวะไอ้เจ๊กบ้า วงหน้าล้อต้องเสียดัวะว่าเตี้ย ยังจำเพลงโปรดที่ท่านแต่งขึ้นล้อเลียนฝ่ายนั้นได้ เจ๊กบักตกน้ำตาย เมียร้องให้เสียดัวะเจ๊กบัก

“โยมเตี้ยไหนครับ” เจ้าแก้วเส็งถามงงๆ เพราะหากท่านจะหมายถึงบิดาของเขาก็คงเป็นไปไม่ได้ ในเมื่อเตี้ยของเขาได้ลา

จากโลกนี้ไปนานนับสิบปีแล้ว

“ก็โยมเตี้ยของอาตมาไงล่ะ โยมเตี้ยบักนะ”

“อ้อ นี่ไงครับ ผมพามากราบหลวงพ่อด้วย” ท่านเจ้าของกุฏิเฟ่งพิศดูบุรุษร่างผอมบางตรงหน้า จึงพบว่าเขาไม่ได้ผอมอย่างเดียว หากซุบซิดไร้ชีวิตชีวาไม่ต่างไปจากซากศพ ภาพผู้ชายวัยกลางคนร่างกำยำล่ำสันที่ท่านคุ้นตาในวัยเด็กไม่มีหลงเหลืออยู่ในตัวบุรุษผู้นี้

“โยมเตี้ยทำไมถึงผอมอย่างนี้ล่ะ” ท่านทัก

“ทางไม่ต้องเสียดใจอะนะเตี้ยก็ลาย เสียดใจอ้อเจ๊กบักอย่างเดิมก็ลาย” บุรุษร่างผอมบางพูดเสียงแหบเครือ

“หมอเขาบอกเป็นมะเร็งลำไส้ครับหลวงพ่ เขาไม่รักษาแล้ว ผมก็เลยชวนมาหาหลวงพ่ะ ยังไงก็ยังคงดีกว่าอยู่กรุงเทพฯ หมอเขาให้เวลาอีกสามเดือน ผมก็เลยเกิดความคิดว่าในช่วงสามเดือน ถ้าเขามาอยู่วัดก็อาจจะได้บุญกุศลติดตัวไปภพหน้า ไม่มากก็น้อย” คนเป็นพี่ชายเล่า

“แล้วโยมเตี้ยไม่คิดถึงลูกหลานหรือ” ท่านเจ้าของกุฏิทดสอบสภาวะทางจิตใจของคนป่วย

“คิดถึงก็ต้องตกใจ ทำไงล่ะย่ะทาง คงเลาเก็กเสียดใจก็ต้องตาย อ้อะทางางหนักมาตาหลอกชีวิต เหลือเวลาอีกแค่สามเดือนก็ขอมาอยู่กับพะ ขอยี้กเอาพะรักตะนะตัยเบ็งที่ฟ้าง เวลาตายจะลายตายตาหลับ ห่วงลูกหลานเสียดตายตาไม่หลับ” น้องชายเถ่าแก่เสียงว่า

“ดีจริง โยมเตี้ยคิดได้ยั้งนี้ดีมากๆเลย เราต้องยึดพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก เพราะนั่นเป็นที่พึ่งที่แท้จริง ดังพระพุทธรูทวจะนะว่า” ท่านอัญเชิญพระพุทธรูทวจะนะมากล่าวให้คนทั้งสามฟังดังนี้

“มนุษย์เป็นอันมาก เมื่อเกิดมีภัยคุกคามแล้ว ก็ถือเอาภูเขา

บ้าง ป่าไม้บ้าง อารามและรุกขเจดีย์บ้าง เป็นสรวง นันมิใช่สรวงอันเกษมเลย นันมิใช่สรวงอันสูงสุด เขาอาศัยสรวงนั้นแล้วย่อมไม่พ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้

ส่วนผู้ใดถือเอาพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรวงแล้ว เห็นอริยสัจจ์ คือความจริงอันประเสริฐสื่ ด้วยปัญญาอันชอบ คือเห็นความทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ความก้าวล่วงทุกข์เสียได้ และหนทางมีองค์แปดอันประเสริฐเครื่องถึงความระงับทุกข์

นั้นแหละเป็นสรวงอันเกษม นั้นเป็นสรวงอันสูงสุด เขาอาศัยสรวงนั้นแล้ว ย่อมพ้นจากทุกข์ทั้งปวงได้”

“จึงอ๊วะคิกถูกเลี้ยวไซ้ใหม่ที่มาหาท่าง อ๊วะชำบายเลี้ยว ไม้กัวยายอีกต่อไปเลี้ยว” ถ้าวักบั้งกล่าวอย่างยินดี ท่านพระครูออกแปลกใจที่เห็นเขาไม่ทุรนทุรายเช่นคนทั่วไปที่เป็นมะเร็ง จึงถามขึ้นว่า

“โยมเตี้ยไม่ปวดหรือ อาตมาเห็นคนเป็นมะเร็งเขาปวดร้องโอ๊ยๆกันแทบทั้งนั้น”

“ปวดซิท่าง ทำไมจะไม่ปวด แต่ที่อ๊วะไม่แสดงอาการทุรงทุรายเพราะท่างช่วยอ๊วะ”

“อาตมาช่วยโยมเตี้ยอย่างไรหรือ” ท่านเจ้าของกุฎิไม่เข้าใจ

“ช่วยซิ ท่างช่วยอ๊วะมากจริง ๆ อ๊วะถึงอยากมตายกะท่างเสียเส็งลื้อช่วยอธิบายให้ท่างฟังหน่อย อ๊วะเหน้อย...” เขายังปากไว้ทัน ไม่เช่นนั้นคำว้า ชิกหายเลย ก็จะต้องเล็ดลอดออกมา ตั้งแต่พี่ชายสอนกรรมฐานให้ เขาลดละ ผรุสวาจา ลงไปได้ไซ้ทีเดียว

“คืออย่างนี้ครับหลวงพ้อ” ถ้าวักบั้งอธิบาย

“ตอนที่เขาป่วย ผมก็หมั้นไปเยี่ยมเขา ตอนนั้นเขามีอาการ

ทูนทุรายมาก ร้องโอดโอยจนถูกนางพยาบาลดุเอาบ่อยๆ ลูกหลานไปเยี่ยมก็ตำหนกเขาไม่ไปเยี่ยม พอพวกเขาไม่ไปก็ตำหนกผมก็เลยค่อยๆสอนกรรมฐานให้วันละเล็กละน้อย เริ่มตั้งแต่ให้ฝึกกำหนด **ปวดหนอ ปวดหนอ** เขาก็พยายามทำตาม พออาการปวดทุเลาลง ผมก็ให้เขาหัดกำหนด **พอง-ยุบ** เรียกว่าเรียนกรรมฐานบนเตียงคนไข้แหละครับ เขาก็ทำตามและก็รู้สึกดีขึ้นเรื่อยๆ ลูกหลานมาเยี่ยมก็เลิกตำ

“เขาอยู่โรงพยาบาลสองเดือน หมอเจ้าของไข้ก็มากระซิบกับผมว่าควรจะกลับไปอยู่บ้านเพราะถึงอย่างไรก็ไม่หาย ใส่น้ำแล้วผ่าตัดก็คงไม่ได้ผล ผมก็มาถามเขาว่าสมมุติว่าเขาจะมีชีวิตอยู่อีกสามเดือนเขาอยากจะทำอะไร เขาตอบทันทีว่าอยากไปอยู่วัดป่ามะม่วง ผมก็เลยไปขอให้นายสุขเขาพามาที่นี่แหละครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่อาตมาช่วยหรอก พี่ชายของโยมเสียต่างหากที่ช่วย” ท่านเจ้าของกุฏิไม่ยอมรับความดีความชอบ

“ท่านหนึ่งแหละช่วย เพราะถ้าท่านไม่ส่งกำมะถางให้เสียเสียงเสียเสียงเขาก็มาสองอ้าวไม่ล่ายจริงล่ะป่าว” เจ้าแก้วก็พยายามยึดเยียดความดีให้ท่านพระครู

“เออละ จริงก็จริง อาตมาขออนุโมทนากับโยมเสียด้วย ยังไงโยมเสียก็ไม่ไปบวชแล้ว” ท่านเจ้าของกุฏิแสดงมุทิตาจิตต่อเขา เพื่อความแน่ใจว่าน้องชายแก้วเสียงจะต้องตายในอีกสามเดือนข้างหน้าจริงดังที่แพทย์บอกหรือไม่ ท่านจึงใช้ เห็นหนอ เข้าตรวจสอบและก็ได้พบว่า บุรุษผู้นี้มี ทุนเดิม อยู่หกลิบเปอร์เซ็นต์แล้ว เหลืออีกสี่สิบเปอร์เซ็นต์ ท่านจะจัดการให้แก้วเสียงช่วยสิบเปอร์เซ็นต์ด้วยการเจริญกรรมฐาน แล้วแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้ส่วนอีกสามสิบเปอร์เซ็นต์ท่านจะเข้า **ผลสมบัตติ** สามวันสามคืน

ช่วย ดีเหมือนกัน เราจะได้ชดใช้กรรมที่เคยทำไว้กับแกสมัยที่เรา
เป็นเด็ก เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงคิดในใจ รู้สึกยินดีที่จะได้ชดใช้ หนี้
ที่ทำไว้แต่ครั้งอดีต

“โยมเตี้ย อาตมาถามจริงๆเถอะ ว่ากลัวตายหรือเปล่า”

“ไม่กลัว อ๊ะจะไม่กลัวตาย แต่ก็ไม่อยากรอดตาย” คนเป็นมะเร็งล่ำ

ใส่ตอบ

“แล้วถ้าสมมุติว่าโยมเตี้ยจะมีอายุยืนต่อไปอีกห้าปี โยมเตี้ย
จะทำอะไร”

“อ๊ะจะจาปะติบักกำมะถางเหมืองเฮียเส็งเขาจาปะติบักทุก
วัง”

“แล้วสมมุตินะ สมมุติอีกว่ามีเทวดาจะมาต่ออายุให้เตี้ยอยู่
ต่อไปได้อีกห้าปี เตี้ยจะเอาไหม”

“เทวลาหน้าไหนอีจามาต่อให้อ๊ะละท่าง แต่ถ้ามีนะอ๊ะจะ
จะให้เงินอีห้าหมื่น คิกขาเหลี่ย ปีละหมื่น ถ้าอิต่อล่ายสองปีก็ให้อีสอง
หมื่น”

“แหม เตรียมให้สินบนเขี่ยวะโยมเตี้ย แต่เอาเถอะ อาตมา
จะบอกเทวดาเขาว่าไม่ให้คิดเงิน ให้ต่อให้ฟรี อยากรู้ไหมว่าเทวดา
องค์นั้นอยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้อู่”

“นี่ไง เทวดาองค์นี้ไง” ท่านชี้ถ้ำแก่เส็งแล้วบอก วิธีการ
ตามที่ เห็นหนอ รายงานถ้ำแก่บักดีใจเสี้ยนัก มีความรู้สึกเหมือน
โรคภัยไข้เจ็บมลายหายไปในปีดัดล้นั้น เขาก็มกราบท่านเจ้าของกุฏิ
ด้วยความซาบซึ้งใจ

“ตกลงโยมถ้ำแก่อยู่ที่นี้เจ็ดวันนะ อยู่เป็นเทวดาช่วยโยม
เตี้ยเขาหน่อย” ท่านบอกถ้ำแก่เส็ง

“ยินดีครับหลวงพ่อ แต่ผมคงจะต้องไปเอาเสื้อผ้า ไม่ได้เอาชุดขาวมา เพราะคิดว่าส่งเก่าแก่บีกเขาแล้วก็จะกลับ” พี่ชายคนป่วยว่า

“ไม่มีปัญหาโยม ไม่มีปัญหา ประเดี๋ยวเบิกของวัดไปใช้จะต้องกลับไปให้เสียเวลาทำไม แล้วพวกยาสีฟัน แปรงสีฟัน ประเดี๋ยวจะให้ลูกศิษย์เขาจัดการหามาให้”

“ครับ อย่างนั้นก็ได้รับ จันผมจะฝากนายสุขไปบอกคุณกิมจ้อ เขาจะได้ไม่หิว” เขาหมายถึงคนขับแท็กซี่ที่มาด้วย นายสุขจึงได้โอกาสกราบเรียนท่านว่า

“หลวงพ่อจำผมได้ไหมครับ ที่เคยมากับเก่าแก่ครั้งที่แล้วเดี๋ยวนี้ผมสบายแล้วครับหลวงพ่อ หนี้สินก็จัดการใช้คืนเก่าแก่เขาหมดแล้ว รถแท็กซี่ที่ใช้ขับหาเงินทุกวันนี่ก็เป็นของตัวเอง ไม่ต้องเช่าเขาแล้ว ผมดีใจ ภูมิใจที่เป็นพลเมืองดี หากินด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ถ้าเก่าแก่เอาผมเข้าคุกตั้งแต่ตอนนั้น ผมก็คงกลายเป็นไอ้หมาโจรไปแล้ว คุณไม่ได้ช่วยให้คนเป็นคนดีนะครับหลวงพ่อ เท่าที่ผมเคยเห็น คนดีๆไปติดคุก ออกมากลายเป็นคนชั่ว แล้วคนชั่วไปติดคุก ออกมายิ่งชั่วหนักเข้าไปอีก ผมว่ากิจการคุณนี่เลิกได้แล้วนะครับ ลู้อเอาคนชั่วมาเข้าวัดดีกว่า ยังพอจะมีโอกาสกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีได้บ้าง” คนขับแท็กซี่พูดเสียยืดยาวสมกับที่มีโอกาสได้พูด ท่านพระครูขอบอกขอบใจกับ ข้อเสนอแนะของเขา จึงชมว่า

“อ้อ เข้าที่ ความคิดของโยมเข้าที่ ถ้าอาตมามีโอกาสได้คุยกับท่านนายก จะลองเสนอท่านดูนะ” ท่านพูดยิ้มๆ

“นี่ท่านข้าวกันมาหรือยัง คุยกันจนเพลิน ไปรับประทานอาหารกันเสียก่อนดีกว่านะ เชิญที่โรงครัวเลย สมชายมานี่หน่อย” ท่านเรียกหาศิษย์วัด

“พายุโหมเข้าไปรับประทานอาหาร เสร็จแล้วพาไปหาที่พัก ให้พักห้องเดียวกันนะ จะได้ช่วยดูแลคนป่วย ให้โยมเฝ้าแก่ช่วยดูแล โยมเตี้ย” ท่านจำต้องอธิบายให้แจ่มแจ้ง มิฉะนั้นศิษย์วัดก็จะเข้าใจว่าตัวเขาจะต้องไปนอนกับบุรุษทั้งสองด้วย

“ขาดเหลืออะไรก็บอกเด็กเขานะโยม” ท่านบอกสองพี่น้อง

“ขอบพระคุณครับหลวงพ่อ” เฝ้าแก่เสียงพูดพร้อมกับยกมือไหว้หนึ่งครั้ง

“ผมเลยถือโอกาสกราบลาหลวงพ่อเลยนะครับ” คนขับแท็กซี่กล่าวลา หากเขาอิมข้าวแล้วมาลา ก็จะต้องรอคิวอีกนาน

“เจริญพร แล้วเมื่อไรจะมาเข้ากรรมฐานล่ะ” ท่านเจ้าของกุฏิถาม

“ผมปฏิบัติทุกวันเลยครับ เรียนมาจากเฝ้าแก่” เขาบอก

“ผมจะเปิดบ้านเป็นสำนักปฏิบัติแล้วนะครับหลวงพ่อ เตี้ยวคนโน้นมาให้สอน เตี้ยวคนนี้มาให้สอน” คนชื่อเสียงรายงาน

“ดี ถ้าทำอย่างนั้นได้ถือเป็นมหากุศลเลยที่เตี้ยว ไม่มีอะไรจะดีไปกว่ากรรมฐานอีกแล้ว สร้างโบสถ์เจ็ดหลังก็ยังไม่บุญไม่เท่าการปฏิบัติกรรมฐาน แล้วก็ไม่ต้องเสียเงินเสียทองอีกด้วย”

คนทั้งสามลุกตามนายสมชายออกไปแล้ว บรรดาผู้มีใบหน้าอันเปื้อนทุกข์ก็พากันทยอยเข้ามา เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงจึงไม่มีเวลาขึ้นไปตบจดหมายช่วงเพล

เวลาตีสอง ท่านพระครูจำต้องพักการเขียนหนังสือเพราะต้องพักผ่อนหลับนอน ท่านรู้ว่าหากตรากตรำกับงานมากเกินไปสังขารร่างกายก็จะทรุดโทรมเร็วกว่าปกติ แม้เครื่องจักรก็ยังคงหยุดพัก นับประสาอะไรกับคนซึ่งมีเลือดเนื้อและชีวิต

ยังไม่ทันที่ท่านจะหลับ เสียงค้อนทุก็ดังขึ้นว่า “จะบอกยาแก่

โรคมะเร็งลำไส้ให้เอาไหม มะเร็งกระเพาะ มะเร็งลำไส้ ใช้น้ำนี้ได้”

“ไปได้ตำรามาจากไหน” ท่านถามในใจ

“ผีบอก” เสียงนั้นตอบ

“ผีที่ไหน”

“ที่ไหนก็อย่ารู้เลย แต่รับรองว่าหาย บอกคนหายมาหลายรายแล้ว”

“แล้วรายนี้จะหายไหม ที่มาเมื่อตอนเพลนะ” ท่านทดสอบเสียงประหลาดว่าจะรู้จริงหรือไม่

“หายพันเปอร์เซ็นต์ ก็ท่านจะเข้าผลสมบัตินี้ช่วยเขาไม่ใช่หรือ”

“ถ้ากินยาแล้วไม่ต้องช่วยไม่ได้หรือ”

“รายอื่นได้ แต่รายนี้ไม่ได้”

“ทำไมไม่ได้”

“ก็ท่านลั่นวาจาไปแล้ว ถ้าไม่ทำตามนั้น ท่านก็เสียสัจจะนะซี”

“งั้นก็บอกมา”

“บอกแล้วต้องลุกขึ้นจตไว้นะ ไม่จันตอนเช้าลืมหมดไม่รู้ด้วย”

“ต้องจตซี อาตมาต้องจตไว้เป็นหลักฐานอยู่แล้ว ถ้าไม่เป็นอย่างที่บอกจะได้ปรับ จะให้ปรับที่ใครละ”

“ปรับตัวเองนั่นแหละ เอาละนะจะบอกละ จำให้แม่นๆนะ ยาแก้โรคมะเร็งที่ว่านี้ก็คือ ไขกัถ้วยน้ำว่าดิบมารันตามขวาง หันทั้งเปลือกนะ จำได้หรือเปล่า กัถ้วยน้ำว่านะ กัถ้วยอื่นไม่ได้ แล้วก็ต้องดิบๆ สุกไม่ได้อีกเหมือนกัน ไม่ต้องปกเปลือก นำมาหั่นเป็นแว่นบางๆ แล้วนำไปผึ่งแดดให้แห้ง จ้างร้านขายยาบดให้ละเอียด

เวลาจะกินให้ชงกับน้ำร้อนเหมือนชงชา ตีมีวันละหลายๆครั้ง ยิ่ง
มากครั้งเท่าไรก็ยิ่งดี เอาละลุกขึ้นไปจืดได้แล้ว”

“จะไปแล้วหรือ อยู่ด้วยกันก่อนซี” เมื่อไม่มีเสียงตอบ ท่าน
จึงลุกขึ้นมาจืด เสร็จแล้วจึงจำวัด

วันรุ่งขึ้น หลังจากฉันภัตตาหารเช้าเสร็จ เจ้าอาวาสวัดป่า
มะม่วงจึงพูดกับนายสมชายและนายขุนทองว่า

“ตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ฉันจะงดรับแขกสามวัน”

“หลวงพ่อกจะไปไหนหรือครับ” นายสมชายถาม

“จะเข้าผลสมมาบัติ ให้เธอย้ายไปอยู่กับพระบัวเสียวชั่วคราว
แล้วใส่กุญแจซึ่งฉันไว้ข้างบน ห้ามเยี่ยมห้ามประกันจนกว่าจะครบ
สามวัน”

“แล้วถ้ามีแขกมาหาละชะ” หลานชายถาม

“ก็บอกไปตามนี้ อย่าลืมนะ ห้ามใครขึ้นไปรบกวนเป็นอัน
ขาด ไม่ว่ากรณีใดๆ”

“แล้วถ้าเกิดไฟไหม้ละชะหลวงลุง” หลานชายเป็นห่วง แต่
กลับถูกนายสมชายตำหนิติเตียน

“นั่นปากหรือ ที่พูดนะปากหรือ”

“ถ้าไม่ใช่ปากแล้วจะเอาอะไรพูดละ พี่นี่ถามแปลก หรือว่า
พี่เอาตุตพูดได้” นายขุนทองย้อน

“นี่พอที่ๆ อย่างมาทะเลาะกันต่อหน้าต่อตาข้า” ท่านพระครู
ปรม

“ก็เขามาว่าหนูก่อนนี่ชะ” หลานชายยังไม่ยอมหยุด

“ก็ปากเอ็งมันดีนักนี่ พูดอะไรออกมาแต่ละที่ฟังได้เสียเมื่อ
ไร” นายสมชายก็ไม่ยอมแพ้เช่นกัน

ขุนทองบอกกล่าวต่างพากันนอนูโม่ทนาสาธุการ สาธุ หลวงพ่อท่าน
ช่างมีเมตตาสูงเหลือเกิน ขอให้ท่านจงมีอายุยืนยาวเถิด เจ้าพระคณ
วันต่อมานายขุนทองก็ต้องปวดหัวหนักขึ้น เพราะคนที่มา
ขอพบหลวงลุงคือคุณหญิงปทุมทิพย์ คนที่เขาแอบแข่งในใจว่า ให้
แล้วเอาคืนมะรีนนี่ตาย แต่ก็เป็นการแข่งขันที่ไม่จริงจิงอะไร คือมิได้
ประกอบด้วยความอาฆาตมาดร้าย เพราะหากเป็นเช่นนั้นจริง คุณ
หญิงก็น่าจะตายตามคำแข่งของเขาไปแล้ว

“นี่เธอ ฉันแอบสืบมาแล้ว ได้เรื่องแล้ว” คุณหญิงบอกเขา
ทันทีที่พบหน้า

“ได้เรื่องว่ายังไงล่ะ” คนถามอยากรู้

“ก็ได้เรื่องว่ามันแอบไปซื้อบ้านให้หนึ่งนั้นอยู่ แล้วตอนนี้
ตอนนี้...” คนเป็นคุณหญิงร้องไห้สะอึกสะอื้น

“ตอนนี้เป็นอย่างไงล่ะ” คนอยากรู้ซัก คุณหญิงใช้ผ้าเช็ดหน้า
ซับน้ำตา สั่งน้ำมูกอีกพุดใหญ่ๆ จึงตอบว่า

“มันออกลูกแล้ว เห็นว่าไปออกที่โรงพยาบาลเอกชน ตอน
ที่เธอเห็นมันคราวนั้นนะ มันท้องได้สามเดือนแล้ว” คนเล่าร้องไห้
โฮงอย่างไม้อายผีสงเทวดา

“แล้วคุณหญิงจะทำยังไงล่ะล่ะ” นายขุนทองถาม

“ฉันก็จะมาถามหลวงพ่อกับมันอยู่โรงพยาบาลอะไร” คน
พูดไม่ได้บอกหรือว่าได้เตรียมขวดน้ำกรดใส่มาในกระเป๋าถือด้วย
ถ้ารู้ตำแหน่งแห่งที่จะตามไปเอาน้ำกรดสาดหน้ามันทั้งแม่ทั้งลูกให้
สมแค้น

“หลวงลุงท่านเข้าผลสมาบัติสามวันซะ ช่วงนี้ห้ามไม่ให้ใคร
รบกวน มะรีนนี่ตอนเช้าจึงจะออก” หลานชายท่านพระครูรายงาน

“ให้ฉันพบเดี๋ยวยเดียวเอง ฉันจะถามท่านนิดเดียวแล้วก็จะ

กลับ ไม่อยู่รบกวนนานหรอก” คนที่ตามใจตัวเองเสียจนชินว่า

“ไม่ได้หรอกคะคุณหญิง หลวงลุงท่านสั่งไว้แล้วว่าห้ามเยี่ยม ห้ามประกัน” ชายหนุ่มยื่นกราน

“ทำไมท่านต้องเข้าสมบัติด้วยล่ะ”

“เพื่อช่วยแก้แค้นคนหนึ่งนะสะ แก่แก่แกเป็นมะเร็งลำไส้ จะต้องตายภายในสามเดือน หลวงลุงเลยจะช่วยต่ออายุให้”

“โอ๊ย เหลลวไหลไรสาระสันดี เธอไปตามท่านแล้วกัน เพราะ ว่าเรื่องของฉันสำคัญกว่า ไปเรียนท่านว่า คุณหญิงปทุมทิพย์มาขอ พบ”

“ไม่ได้หรอกคะคุณหญิง ไม่ได้จริงๆสะ” หนุ่มวัยยี่สิบเอ็ด ยังคงปฏิเสธ คุณหญิงจึงเปิดกระเป๋าถือ หยิบธนบัตรใบละร้อยสอง ใบออกมาจากกระเป๋าใส่ตังค์ส่งให้ชายหนุ่ม นายขุนทองไม่ยอมรับ เพราะกลัวคนให้จะเอาคืนเหมือนคราวที่แล้ว หากก็พูดเสียงอ่อน ลงว่า “บุญแจไม่ได้อยู่ที่หนูหรอกคะ”

“แล้วอยู่ที่ใครล่ะ” คุณหญิงถามอย่างหงุดหงิด

“อยู่ที่พี่สมชายสะ”

“จ้ะนี่ไปเอามา บอกว่าคุณหญิงปทุมทิพย์สั่ง” คนเป็นคุณหญิงบัญชา ลืมไปว่าที่นี่เป็นวัด ไม่ใช่บ้านของเธอเอง

“เขาไม่ให้หรอกคะ ยังไงก็ไม่ให้” ชายหนุ่มบอกอย่างรู้ นิสัยของ ลูกพี่

“ไม่ให้ก็ให้มันรู้ไป มันอยู่ที่ไหน ไปตามมาพบฉันหน่อย” คนเป็นคุณหญิงแสดงอำนาจ และเรียกศิษย์วัดว่า มัน

“หนูตามให้ได้สะ แต่เขาจะมาหรือไม่มาหนูไม่ทราบ แล้ว ก็บังคับเขาไม่ได้ด้วยสะ” ว่าแล้วก็ลุกขึ้นไปตามนายสมชายที่กุฏิพระ บัวเขียว เมื่อเขาลุกออกไป ที่กุฏิท่านพระครูจึงมีคุณหญิงนั่งอยู่เพียง

ผู้เดียว

“ท่านพระครูอยู่หรือเปล่าครับ” ชายผู้หนึ่งเข้ามาถาม เขา
มากับสตรีผู้หนึ่ง อายุประมาณยี่สิบเศษ

“อยู่ แต่ท่านไม่ลงรับแขก” คุณหญิงบอกรู้สึกขัดเคืองที่ชาย
หญิงคู่นี้ไม่รู้ว่าเป็นคุณหญิง ความที่อยากจะแสดงตัวจึงถามเขา
ว่า

“เธอสองคนไม่เคยดูทีวีหรือไง หรือว่าที่บ้านไม่มีทีวี” ถาม
อย่างเหยียดๆ บุรุษที่มากับคู่นั้นสาวรู้สึกไม่พอใจที่หญิงสูงอายุ
คนนี้เรียกเขาว่า เธอ รวากับว่าเขาเป็นคนขับรถของหล่อน ตัวเขา
เพิ่งจบดอกเตอร์มาจากอังกฤษแล้วก็เรียนอาจารย์สอนมหาวิทยาลัย
คู่นั้นของเขาก็จบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน ที่มาหา
ท่านพระครูก็เพื่อจะให้ท่านหาฤกษ์แต่งงานให้

“มีครับ ที่บ้านผมมีทีวีสีด้วย ซ้อมมาจากอังกฤษ” ดอกเตอร์
หนุ่มถือโอกาสคุยทับ จะมีสักกี่คนกันเชื่อว่าทีวีสี

“แล้วพวกเธอไม่เคยเห็นฉันในทีวีหรือไง” เธอถามอีก
ก็พยายามติดตามรัฐมนตรีไปทุกงานเพื่อจะให้ใครๆ ได้รู้จัก โดยเฉพาะเวลาออกทีวี

“ไม่เคยครับ ผมกับคู่นั้นเพิ่งกลับจากอังกฤษเมื่อเร็วๆ นี้
แล้วก็กำลังยุ่งเรื่องเตรียมการแต่งงาน เลยไม่มีเวลาดูทีวี”

“อ้อ” ได้ยินว่าคนคู่นี้เพิ่งกลับจากอังกฤษ คุณหญิงจึงถือ
โอกาสคุยบ้าง “ฉันก็เคยไปอังกฤษหลายครั้ง ไปเยี่ยมมลูก เคยได้
ยินชื่อคุณหญิงปทุมทิพย์ภรรยาท่านรัฐมนตรีผดุงเดชหรือเปล่า ฉัน
นี่แหละ” เธอคิดว่าคนทั้งสองจะต้องยินดีปรีดาที่ได้รู้จักคุณหญิง
หากก็ต้องผิดหวัง เมื่อฝ่ายนั้นพูดว่า

“ผมไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนเลยครับ โดยเฉพาะรัฐมนตรี

ก็เมืองไทยเราเปลี่ยนรัฐมนตรีบ่อยเสียจนจำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร”
ฟังแล้วคุณหญิงอยากจะร้องกรี๊ด พอดีกับนายขุนทองเดินเข้ามา

“พี่สมชายไม่อยู่หรือหอกสะคุณหญิง หลวงพี่บอกว่าไปซื้อของ
ที่ตลาดกับแม่ครัวตั้งแต่เช้า หนูก็ลืมสังเกตว่ารถไม่อยู่”

“แล้วคุณแจละ มันฝากคุณแจไว้หรือเปล่า”

“เปล่าอะ เขาเอาไปด้วย”

“แหม ร้ายจริงๆ แล้วนี่ฉันจะต้องรออีกกี่ชั่วโมงกันนี่”

“คุณหญิงค่อยมาวันอื่นดีไหมอะ มาวันที่ ๑๑ ก็ได้ ท่าน
กำหนดออกจากสมาบัติวันนั้น”

“โอ๊ย ฉันรออีกไม่ไหวแล้ว เอาอย่างนี้แล้วกัน เธอรู้จักพระ
เกจิอาจารย์ดังๆของจังหวัดนี้อีกหรือเปล่า ฉันจะได้ไปหาให้ท่าน
ช่วยดูให้ ยิ่งเป็นพระอรหันต์ก็ยิ่งดี” นายขุนทองแอบเถียงในใจว่า

“โอ๊ย ถ้าท่านเป็นพระอรหันต์จริง ท่านก็ไม่มาสนใจเรื่อง
บ้าๆบอๆอย่างนี้หรือคุณหญิง” แต่ปากเขากลับพูดว่า “หนูไม่รู้จัก
หรือหอกะ”

“อะไร เรื่องแค่นี้ก็ไม่รู้ เธอนี่แย่จริง งั้นฉันไปถามคนขับ
รถของฉันก็ได้ ไม่น่าเสียเวลามากเลยกู” เธอบ่น คนเป็นดอกเตอร์
กับคนจบปริญญาโทรู้สึกสังเวชใจใน กายกรรมและวชิกรรม ของ
คนเป็นคุณหญิง หากก็มีได้พูดอะไรออกมา นายขุนทองเสียอีกที่
ด่าไล่หลังว่า **อีคนเป็นคุณหญิงเพราะผ้า** แล้วอธิบายให้คุณหญิงชาย
คู่ นั้นฟังว่า

“พี่รู้ไหม ยายคุณหญิงนี้อาศัยบารมีผ้าถึงได้เป็นคุณหญิง
ถ้าผ้าไม่เป็นรัฐมนตรีมีหรือจะได้เป็น จริ่งไหมพี่” คนฟังเพียงแต่
ยิ้มๆ หากไม่ยอมออกความเห็น คนพูดจึงเปลี่ยนเรื่องถาม

“พี่มีธุระมาหาหลวงลุงหรืออะ”

“ครับ ผมจะมาขอให้ท่านหาฤกษ์แต่งงาน” ฝ่ายชายบอก
“ท่านงัดรับแขกสามวันซะ วันที่ ๑๑ พี่มาใหม่แล้วกัน”
คนพูดคาดว่าคงจะได้รับการต่อว่าต่อขานอีก เช่นเดียวกับรายอื่นๆ
หากก็ต้องผิดคาด เพราะเขาพูดว่า

“งั้นวันที่ ๑๑ ผมจะมาใหม่ นะครับ” พูดจบก็ลุกออกไป ไม่
ถามเสียด้วยซ้ำว่าเหตุใดท่านพระครูจึงไม่ลงรับแขก

“สาธุ ขอให้คนที่มาหาหลวงลุง นำรักเหมือนคนคู่นี้ทุกๆ
คนเถิดเจ้าประจักษ์” นายขุนทองแอบตั้งจิตอธิษฐาน

ครู่หนึ่งเขาก็ได้ยินเสียงกรีดๆดังมาจากลานจอดรถ
เสียงนั้นแหลมลึกอย่างประหลาด ชายหนุ่มจึงวิ่งไปยังที่มาของเสียง
แล้วก็พบคุณหญิงปทุมทิพย์ยืนเด่นเร่าๆส่งเสียงกรีดๆ อยู่ข้างรถ
เบ็นซ์ ชายวัยกลางคนแต่งชุดทหารยศพันตรียืนงงเงินดูอยู่

“เกิดอะไรขึ้นหรืออะ” เขาถามนายทหาร

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน เห็นคุณหญิงท่านเดินผ่านต้นปีบ
มา ผมก็เตรียมลงมาเปิดประตูให้ท่าน แล้วท่านก็มายืนร้องกรีดๆ
อย่างที่เห็นนี่แหละ”

“คุณหญิงอะ คุณหญิง” ผู้ชายที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิง เข้า
ไปจับตัวคุณหญิงเขย่าแรงๆหมายจะให้เธอรู้สึกตัว

“ว้าย อย่างมาถูกต้องตัวข้านะ” เสียงแหลมกรีดใส่ นายขุน
ทองรู้ทันทีว่านั่นมิใช่คุณหญิง แต่จะเป็นใครนั้นต้องถาม

“ข้านะใครละ แกเป็นใคร”

“เป็นใครก็ช่างข้า อยากรู้จริงๆก็ไปถามหลวงพ่อซิ” วิญญาณ
ในร่างของคุณหญิงปทุมทิพย์ตอบ

“บอกเดี๋ยวนี้ไม่ได้หรือ ทำไมจะต้องถามหลวงพ่อ ท่าน
กำลังอยู่ในสมบัติ จะถามได้ยังไง”

“ก็เพราะอย่างนี้ซี ข้าถึงมาเข้านังคุณหญิง หมั้นไ้หมั้นตั้งแต่วันนั้นแล้ว แต่ที่ไม่กล้าทำอะไรเพราะเกรงใจหลวงพ่อ” แยกหรือที่ตั้งใจจะมาหาท่านพระครู เมื่อเดินผ่านลานจอดรถจึงพากันหยุดดู รวมทั้งดอกเตอร์กับคู่หมั้นซึ่งกำลังจะเดินไปที่รถของตน ประเดี้ยวหนึ่ง บรรดาแม่ครัวก็ยกชบวนกันมา นำหน้าด้วยนางบุญพาน้องสาวนางบุญรับ

“อะไรกันล่ะขุนทอง” นางถามหลานชายท่านพระครู

“ไม่รู้เหมือนกัน บ้าดูเอาเองซี” ชายหนุ่มบอก นางบุญพาจึงเข้าไปเขย่าตัวคุณหญิง พลังตามเสียงอ่อนเสียงหวาน

“คุณหญิงเจ้าขา เป็นอะไรไปเจ้าคะ” ร่างของคุณหญิงสะบัดอย่างแสนจะวังเกียจสัมผัสของฝ่ายนั้น

“อย่ามาจับข้านะ นังคนสกปรก”

“อิฉันอาบน้ำแล้วเจ้าคะ อาบเสร็จก็มานี่แหละ” นางบุญพาตอบ ครั้นสบตากับคุณหญิง ก็ถึงกับชนลุกชู่เพราะคุณหญิงจ้องนางตาไม่กะพริบ รู้ได้ทันทีว่านั่นมิใช่คุณหญิง แต่เป็น ผี จึงก้มลงกราบปลกๆ

“ไ้ยกแล้ว...กแล้วจะ อย่าถือสาหาความอะไรกะฉันเลยไปที่ชอบๆเถอะ”

“ข้าไม่ไป ข้าจะอยู่ช่วยหลวงพ่อดูแล้วดี แกนังคนสกปรกคนอย่างแกต่อให้อาบน้ำอีกสักสิบตุ่มก็ไม่สะอาด เพราะความสกปรกมันอยู่ที่ใจแก มันแนบเนืองอยู่ในกายในใจของแก ข้ารู้ข้าเห็นมานานแล้ว แต่ที่ไม่ทำอะไรเพราะเกรงใจหลวงพ่อ ขอให้รู้ไว้ว่าข้ารอโอกาสนี้มานานแล้ว”

“ได้โปรดเถอะจ๊ะ อย่าทำฉันเลย ฉันไม่เคยทำผิดคิดร้ายใคร” คราวนี้ วิญญาณ ในร่างคุณหญิงเท้าสะเอวด้วยมือซ้าย ส่วน

เมื่อชาวซี้หน้าคนที่กำลังก้มกราบแปลกๆกราบจนหยุดไม่ได้

“หนอยแน่ พุดออกมาได้ว่าไม่เคยทำผิดคิดร้าย คนอย่างแกมันชั่วแล้วก็ยังไม่ยอมรับว่าตัวเองชั่ว ชั่วทั้งกาย วาจา ใจ นึกว่าข้าไม่รู้หรือ แกมาทำครวช่วยหลวงพ่อนะ แกบริสุทธิ์ใจหรือก็เปล่า เวลาที่พวกแม่ครวเขาเปลอ แกก็แอบเอาหอมกระเทียมบ้าง มีดบ้าง หมูบ้าง ปลาเค็มบ้าง ใส่พกกลับไปบ้าน ถึงคนอื่นจะไม่เห็น แต่ข้าก็เห็น” บรรดาแม่ครวพากันจ้องหน้านางบุญพา แล้วถามเป็นเสียงเดียวกัน

“จริงหรือ” นางกำลังจะปฏิเสธ คุณหญิง ก็ชี้ว่า

“ถ้าพุดไม่จริงแม่จะหักคอทิ้งเดี๋ยวนี้แหละ”

“โอ๊ย กลัวแล้วจะ กลัวแล้ว อย่าทำลูกข้างเลย หลวงพ่อช่วยลูกข้างด้วย” นางบุญพาร้องเสียงหลง นายสมชายกลับจากจ่ายตลาดกับหัวหน้าแม่ครว เห็นคนยืนมุงอยู่ที่ลานจอตรด จึงพุดกับหัวหน้าแม่ครวว่า

“เกิดอะไรขึ้นไม่รู้นะบ้านะ หลวงพ่อก็น่ามาตัดสินให้ไม่ได้เสียด้วย ยิ่งงี้ผมก็ต้องรักษาคำมั่นสัญญาจนถึงที่สุด” เขาน่ารถเข้ามาจอดใกล้ๆแล้วชวนหัวหน้าแม่ครวลงไปดู นายขุนทองรีบวิ่งมารายงาน

“คุณหญิงถูกวิญญาณเข้าสิงแน่พี ด้ายายบุญพาใหญ่เลย” ศิษย์วัดดูประเดี๋ยวดี๋ยวก็นึกว่า นายขุนทองไม่ได้พูดเล่น จากประสบการณ์ที่เคยตามท่านพระครูไป จับผี หลายครั้ง จึงรู้ว่าผีที่มากเข้าคุณหญิงไม่ใช่ผีปลอม

“ไปตามหลวงพี่บัวเหี่ยวมาด่วน” นายขุนทองรีบวิ่งไปยังกุฏิของพระบัวเหี่ยว เห็นท่านกำลังเดินจงกรมอยู่จึงว่า

“ขอภัยนะฮะหลวงพี่ คุณหญิงถูกผีเข้าฮะ หลวงพี่ช่วยไป

ดูหน่อย” ภิกษุวัยเลยเบญจเพศพักการปฏิบัติไว้ชั่วคราว แล้วตาม
นายขุนทองไป

เมื่อท่านไปถึง คนที่มุ่งดูอยู่พากันหลีกทางให้ท่านเข้าไป
กลางวง

คุณหญิง ก้มลงกราบสามครั้ง กราบอย่างสวยงามที่สุดเท่า
ที่นายสมชายเคยเห็น ผีกราบพระก็เป็นด้วย กราบได้สวยกว่า
คนเสียอีกแหม่ศิษย์วัดคิดในใจ กราบพระบัวเหี้ยวแล้ว คุณหญิง
ก็รายงานด้วยเสียงที่แสนจะไพเราะ

“ดิฉันต้องขอกราบประทานโทษพระคุณเจ้านะเจ้าคะ ที่
บังอาจมาก้าวร้าวเรื่องของมนุษย์ ดิฉันทนไม่ไหวจริงๆเจ้าคะ”

“โยมมาจากไหนล่ะ” ภิกษุเชื้อสายญวนถาม

“ดิฉันมาจากเสานั่นเจ้าคะ เสาดำที่ฝังอยู่ที่ใต้ต้นป๊อบ”

“การมาของโยมมีจุดประสงค์อะไรหรือ”

“ดิฉันจะมาช่วยหลวงพ่ोज้าคะ มาช่วยดูแลทำความสะอาด
วัด”

“แล้วทำไมต้องมาเข้าคุณหญิงเขาด้วยล่ะ ไม่น่าจะทำอย่าง
นี้” ภิกษุหนุ่มพูดเสียงตำหนิ

“ก็อยากจะทำสงฆ์เจ้าคะ สงฆ์ทั้งคุณหญิงทั้งยายบุญพา”

“แล้วสงฆ์เสร็จหรือยัง”

“เสร็จแล้วเจ้าคะ ดิฉันจะไปเดี๋ยวนี้แหละเจ้าคะ” พุดจบก็ก้ม
ลงกราบสามครั้ง แต่ครั้งที่สามไม่ยอมงย คุณหญิงปทุมทิพย์พอบอยู่
ตรงนั้นในท่ากราบ

“เข้าโยมแม่ครัวช่วยนำคุณหญิงไปที่กุฏิหลวงพ่อบุญพา”
บรรดาแม่ครัวยกเว้นนางบุญพา ต่างช่วยกันห้ามคุณหญิงด้วยความ
ทุลักทุเล เพราะคนถูกห้ามคงจะหน้าหนักเจ็ดสิบปีโลกรั้มน้อย่าง

น้อย!

ช่วยกันเยียวยายอยู่สักครู่ คุณหญิงก็รู้สึกตัว

“นี่ฉันมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร” นายทหารผู้ทำหน้าที่ขับรถพามา จึงเล่าเหตุการณ์ให้เธอฟัง เล่าจบผู้ที่นั่ง ณ ที่นั้น ต่างพากันเหลียว หานางบุญพา หากไม่มีผู้ใดได้เห็นแม่แต่เงาของนาง! ผู้หญิงคนนั้น หันไปแล้ว นางจะไม่กลับมาที่วัดนี้อีก

เห็นหน้านายสมชาย คุณหญิงก็เริ่มแสดงอำนาจบารมี

“นี่เธอ ช่วยเปิดประตูให้ฉันหน่อย ฉันจะขึ้นไปพบหลวง พ่อ” เธอออกคำสั่ง

“ไม่ได้หรอกครับคุณหญิง ท่านสั่งผมไว้เลยว่าห้ามเยี่ยม ห้ามประกัน ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น”

“นั่นเพราะท่านไม่ทราบว่าจะมานะซี เอาเถอะไม่ต้อง พุดมาก เปิดประตูให้ฉันก็แล้วกัน อะไรเกิดขึ้นฉันขอรับผิดชอบ เอง”

“ไม่ได้หรอกครับคุณหญิง ยังไงๆผมก็เปิดให้ไม่ได้” ชาย หนุ่มยืนกราน

“นี่เธอลี้มไปแล้วหรือว่าฉันเป็นใคร” คุณหญิงปทุมทิพย์พุด เสียงกร้าว

“ผมไม่ลี้มหรอกครับ ไม่ลี้มว่าคุณหญิงเป็นภรรยาของท่าน รัฐมนตรีผดุงเดช” ในใจนั้นอดไม่ได้ที่จะเยาะเย้ย อดีตภรรยา ส่วน ภรรยาคนปัจจุบันเป็นเด็กอายุสิบหก

“ก็ในเมื่อรู้แล้วทำไมจึงกล้าขัดคำสั่งของฉัน” นายสมชาย รู้สึกสมเพชคนเป็นคุณหญิงเสียนัก ผู้หญิงที่หลงยึดหลงติดอยู่กับ หัวโขน! ชายหนุ่มระงับความขัดข้องหมองใจเอาไว้ แล้วพุดด้วย เสียงที่เป็นปกติว่า

“ขอประทานโทษนะครับคุณหญิง ผมเปิดให้ไม่ได้จริงๆ ไม่
ว่าจะเป็นภรรยารัฐมนตรีหรือแม่กระทั่งภรรยานายกรัฐมนตรี ผมก็
ไม่สามารถเปิดให้ได้ คุณหญิงค่อยมาวันอื่นเถิดครับ” คนเป็นคุณ
หญิงอยากจะร้องกรี๊ด หากก็ต้องระงับอารมณ์เอาไว้

เมื่อเห็นว่าไม่สามารถจะทำให้ชายหนุ่มยินยอมได้ คุณหญิง
จึงคิดจะขอยืมมือนายทหารวัยกลางคน จึงพูดขึ้นว่า

“อันที่จริงฉันไม่น่าลดตัวลงมาพูดกับเธอหรอกนะ ควร
จะเป็นหน้าที่ของคนขับรถของฉันมากกว่า บุญช่วยเธอจัดการให้
ฉันที จัดการให้เขาทำตามคำสั่งของฉันด้วย แม้จะต้องใช้กำลังเธอ
ก็ต้องทำ” เธอยื่นคำขาด

“จะเอาผมไปฆ่าไปแกง ผมก็ไม่ยอมทำตามคำสั่งของคุณ
หญิง ถ้าผู้พันอยากได้ลูกบุญแจก็ข้ามศพผมไปก่อน” ศิษย์วัดพูด
อย่างเด็ดเดี่ยว พันตรีบุญช่วยรู้สึกลำบากใจ เขายอมมาทำหน้าที่
เป็นคนขับรถให้คุณหญิงก็เพราะหวังจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นพันโท
พันเอก กระทั่งถึงนายพล นี่ก็ไต่เต้ามาตั้งแต่เป็นนายสิบ อุตส่าห์
ตามใจผู้หญิงอ้วนที่เอาแต่ใจตัวเองไปเสียทุกเรื่อง เปื่อจนสุดเมื่อ
นายจนสุดหน่ย คิดว่าไปรับอาสาเป็นคนขับรถให้เมียร้อยรัฐมนตรี
ยังจะดีเสียกว่า มีทางก้าวหน้ากว่านี้แยะ เด็กสาวคนนั้นคงจะไม่
จู้จู้ขี้นเหมือนยายแก่หมุดอนคนนี้

“นั่งเชอออยู่ทำไม จัดการตามที่ฉันสั่งเดี๋ยวนี้”

“ถ้าผมไม่ทำล่ะครับ” คนโตเต้ามาจากนายสิบตัดสินใจแล้ว
เป็นไงเป็นกัน

“หา เธอพูดอะไรนะ” คุณหญิงแผดเสียงลั่นกฎฎิ ดีที่ว่าพวก
แม่ครัวพากันลุกออกไปทำหน้าที่ของตนแล้ว หลังจากที่มีมองหานาง
บุญพาไม่เห็น

“คุณหญิงฟังไม่ถนัดหรือครับ ถ้าฉันฟังอีกครั้งนะครับ ผมจะพูดซ้ำๆ ซ้ำๆ” เขารวบรวมความกล้าอีกครั้ง แล้วพูดด้วยเสียงที่สั่นนิดๆ ว่า “ผมไม่สามารถทำตามที่คุณหญิงสั่งได้หรอกครับ”

“ดีละ ฉันฉันจะถอดยศเธอให้กลับไปเป็นนายสิบอย่างเก่า”
คุณหญิงปทุมทิพย์ขู่

“ถอดก็ถอดซิครับ แล้วผมจะไปขอให้ท่านรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ใหม่ก็ได้ ไปปรับอาสาสมัครให้เมียน้อยของท่าน ซี้คร้านจะได้เป็นถึงนายพล”

๗๖

คนรังแกเมีย

เวลาหกนาฬิกาของเช้าวันที่ ๑๑ สิงหาคม ท่านพระครูออก จากผลสมาบัติดังที่ได้อธิษฐานจิตไว้ตอนก่อนจะเข้า ที่ต้องอธิษฐาน จิตให้ออกตอนเช้าก็เพื่อจะได้ฉันภัตตาหารหลังจากที่ไม่ได้ฉันมา สามวันเต็มๆ เพราะนั่งขัดสมาธิอยู่กับที่เป็นเวลา ๗๒ ชั่วโมงติดต่อกัน

เนื่องจากการเข้าสมาบัติในครั้งนี้มีได้เป็นไปอย่างปกติ สามัญ หากต้องการจะต่ออายุให้เจ้าแก้วก๊วก ดังนั้นอาการที่ปรากฏ หลังออกจากสมาบัติจึงผิดไปจากที่เคยได้เคยเป็น กล่าวคือแทนที่จะได้เสวยสุขเวทนาอันเกิดแต่สมาธิ กลับต้องมาเสวยทุกข์เวทนา อย่างแสนสาหัส ถึงกับต้องกำหนด *ทุกข์หนอ ทุกข์หนอ* อยู่ชั่วขณะ แล้วจึงกำหนดรู้ว่าทุกข์เวทนาที่กำลังได้รับอยู่นั้น เป็นการถ่ายเท โรคภัยไข้เจ็บในตัวเจ้าแก้วก๊วกมาสู่ตัวท่าน

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรู้สึกปวดท้องเป็นกำลัง ปวดท้องและ คลื่นไส้อยากจะอาเจียน ท่านหยิบกระโถนมาวางใกล้ตัวและก้มหน้า อาเจียนไ้กั๊กๆ สิ่งที้ออกมาจากปากมีทั้งเสมหะ น้ำลาย น้ำหนอง และตามด้วยโลหิตสดๆสีแดงฉาน ถ่ายเทของเสียออกมาแล้วรู้สึก สบายขึ้น หากก็เพียงชั่วขณะหลังจากนั้นก็รู้สึกปั่นป่วนภายในท้อง อีก คราวนี้ไม่มีที่ท่าว่าจะพุ่งขึ้นทางลำคอ แล้วออกทางปาก แต่

กลับพุ่งลงไปทางเบื้องต่ำ

ภิกษุวัยห้าสิบ พยายามลุกขึ้นด้วยการตั้งสติให้มั่นคง มือยึดราวบันได เท้าก้าวลงช้าๆอย่างมีสติ พยายามกลั้นสิ่งที่อยู่ภายในท้องมิให้ไหลเลอะออกมาก่อนที่จะถึงห้องน้ำ

ท่านใช้เวลาอยู่ในห้องสุขาสี่สิบนาที เป็นสี่สิบนาทีของความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส เพราะไม่เพียงแต่จะถ่ายเป็นอุจจาระปะปนกับ มูกเลือดออกมาเท่านั้น หากลมได้ตีกลับขึ้นเบื้องบน ผ่านลำคอออกมาทางปากอีกทางหนึ่ง

ท่านรู้สึกเหนื่อยอ่อน หมดเรียวแรงเหมือนว่าจะต้องดับดินสิ้นชีวิตอยู่ภายในห้องแคบๆนั้น แต่แม้จะรู้สึกอ่อนเปลี้ยเพลียแรงสักปานใด ก็มีสติระลึก รู้ว่าท่านจะต้องไม่สิ้นชีวิตอยู่ในห้องน้ำนี้ เพราะ กฎแห่งกรรม บอกว่าท่านจะต้องเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุครั้ง

เมื่อโรคร้ายไข้เจ็บที่รับมาจากเจ้าแก้วกุกถ่ายเทออกมาภายนอกจนหมดสิ้นแล้ว ท่านรู้สึกเบาเนื้อเบาตัวและสบายขึ้นตามลำดับ จึงจัดการสรงน้ำชำระร่างกายจนสะอาดสะอาด เสริจแล้วจึงเดินขึ้นชั้นบนเพื่อรอฉันภัตตาหาร เสียงท้อร้องจ๊อกๆเพราะไม่มีอาหารอยู่ในกระเพาะเลย “รู้แล้วว่าเจ้าเอ็งหิว ข้าเองก็อดมาสามวันสามคืน เท่ากับเอ็งนั่นแหละ” ท่านพูดกับท้อง

ครูใหญ่ ๗ นายสมชายกับนายขุนทองก็ช่วยกันลำเลียงอาหารและน้ำร้อนน้ำชาขึ้นมาถวาย เห็นท่าทางอิดโรยของท่านเจ้าของกุฏิ คนทั้งสองต่างพากันตกใจ

“ทำไมหลวงพ่อดูซีดเซียว ไม่เอิบอิมเหมือนทุกครั้งที้ออกจากสมาบัติเลยนะครับ” ศิษย์วัดว่า

“หลวงลุงไม่สบายหรือเปล่าอะ” หลานชายถาม ท่านพระ

ครุยมรืว่า

“หนักที่สุดในชีวิต เธอรู้ไหมสมชาย การช่วยครั้งนี้ฉันเกือบจะต้องเอาชีวิตของตัวเองเข้าแลก ถ้ากฎแห่งกรรมไม่บอกไว้ก่อนว่าฉันจะต้องตายเพราะอะไรแล้วละก็ ฉันคงจะตายไปแล้ว เธอจำไว้นะ เหนือฟ้ายังมีฟ้า แต่เหนือฟ้าของฟ้าขึ้นไปก็ยังมีกฎแห่งกรรม”

จัดอาหารเสร็จแล้วคนทั้งสองจึงช่วยกันประเคน ท่านเจ้าของกุฏิฉันได้สักสองสามช้อนก็อิ่ม เพราะรู้สึกอ่อนเพลียจนฉันไม่ลง จึงได้แต่ดื่ม น้ำชา ที่รสชาติทั้งเพื่อนทั้งชม

“ฉันเสร็จ หลวงพ่อพักผ่อนสักหน่อยดีกว่าครับ อย่าเพิ่งลงรับแขกตอนนี้เลย” ศิษย์วัดขอร้อง วันนี้แขกมากันแน่นกุฏิเพราะหยุดกิจการไปถึงสามวัน บางคนก็มารอตตั้งแต่ตีสี่ นับวันคนก็ยังมึ่ทุกข์กันมากขึ้น ความเจริญทางวัตถุไม่ช่วยให้ความทุกข์ของพวกเขาลดลงแต่ประการใด

“ขึ้นพักผ่อน คนจะต้องขึ้นมาฟังกุฏิฉันแน่ เอาละ ไหนๆ ก็ไหนๆ ฉันจะลงไปเดี๋ยวนี้แหละ ยังไม่ถึงเวลาที่ไม่เป็นไร ถือเสียว่าเป็นการชดเชยช่วงที่หยุด”

คนที่มาตั้งแต่ตีสี่เป็นบุรุษวัยห้าสิบแปด เห็นท่านพระครูลงมาก็ตอบจะวิ่งเข้าไปกอด

“หลวงพ่อบริบช่วยผมด้วย” ประโยคแรกที่เขาเอื้อนเอ่ยก็คล้ายๆกันกับของคนอื่นๆ

“โยมจะให้ช่วยอะไรละ” ประโยคแรกของท่านพระครูที่พูดกับเขาก็เหมือนกับที่พูดกับคนอื่นๆเช่นกัน

“แม่เด็กหนีไปซะแล้ว หลวงพ่อช่วยตามให้หน่อย”

“หนีไปไหนละ”

“ไม่ทราบครับ ถึงต้องมาถามหลวงพ่อก็ง”

“อ้าว ก็นอนอยู่ด้วยกันยังไม่ทราบ แล้วเอาตมาไม่ได้ไปนอน
กะแม่เด็กเขาจะไปทราบได้ยังไงล่ะ” ท่านย่อนคนเมียหนี

“แต่หลวงพ่อดูต้องทราบ เพราะใครๆเขาก็มาหาหลวงพ่อกัน
ทั้งนั้นเวลาที่เมียหนี หลวงพ่อตามกลับได้ทุกรายเลยด้วย” คนอายุ
ห้าสิบแปดว่า

“แต่ต่อไปนี้อาตมาว่าจะเลิกตามให้แล้ว พระไม่ได้มีหน้าที่
มาตามเมียให้ชาวบ้าน เมียใครก็ตามกันเอาเอง” ท่านแก่งปฏิเสศ

“ໄ໓ หลวงพ่อ ช่วยผมสักครั้งเถอะครับ ผมกราบละ” เขา
ก้มลงกราบหนึ่งครั้ง

“ไปทำยังไงเข้าล่ะ เขาถึงได้หนี”

“ไม่ได้ทำอะไรครับ” คนตอบไม่พูดความจริง

“ไม่ทำแล้วเขาจะหนีทำไมล่ะ ก็อยู่กับมาจนถือไม้เท้ายอด
ทองกระบองยอดเพชร แล้วทำไมถึงมาหนีไปตอนแก่ล่ะ บอกมา
ตรงๆดีกว่าว่าไปทำอะไรเขา ถ้าโกหกไม่ช่วยนะเอ้า” ท่านเจ้าของ
กุฏิขู่ คนถือไม้เท้ายอดทองจึงพูดเสียงอ่อยๆว่า

“ก็แค่เอาฝามาโองงทับหัวที่เดียวเอง”

“ฝามาโองงนั้นทำด้วยอะไร อะลูมิเนียม หรือไม้”

“ไม้ครับหลวงพ่อก่อน ไม้ประดู่” รายนี้ท่านพระครูไม่จำเป็น
ต้องใช้ เห็นหนอ ช่วยตรวจสอบหรือช่วยตาม เพราะเมื่อสอง
สัปดาห์ที่ผ่านมา สตรีวัยห้าสิบเศษร้องไห้ร้องห่มมาหาพร้อมก้ม
ให้ดูศีรษะซึ่งโนเป็นลูกมะกรูด

“หลวงพ่อดูซีคะ พ่อบ้านเขาใช้ฝามาโองงพาดหัวอีฉัน ฝามาโองง
ทำด้วยไม้ประดู่หนักห้ากิโล!”

“ไปทำอะไรให้เขาโกรธล่ะ”

“เขาหาว่าอีฉันทำกับข้าวไม่อร่อยคะ แหม! อยู่กันมาจนมี

เขยมีสะใภ้แล้ว เกิดจะมาติดวากับข้าวไม่อร่อย อีฉันไม่กลับไปอยู่
กะมันแล้ว มาอยู่วัดป่ามะม่วงดีกว่า” แล้วนางก็อยู่ที่วัดนี้มาตั้งแต่นั้น

รู้ทันสายปลายเหตุแล้ว ท่านเจ้าของกุฎิจึงถามบรูษวัยใกล้
หกสิบว่า “เอาyingงี้ใหม่เล่า อาตมาจะตามให้ แต่โยมจะต้องกราบ
ขอขมาเขา กราบงามๆต่อหน้าอาตมาด้วย ทำได้ใหม่เล่า ถ้าไม่
ได้ก็ไม่ตามให้” คนเมียหนีตอบทันทีว่า

“ผมทำไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อ เรื่องอะไรจะไปกราบ
ผู้หญิง ขนาดแม่ผมแท้ๆยังไม่เคยกราบ นี่หลวงพ่อก็จะให้มากราบ
เมีย” เขาต่อว่า

“ไม่เป็นไร กราบไม่ได้ก็ไม่เป็นไร เอาละ ใครมีปัญหาอะไร
ก็ว่าไป” ท่านถามรายต่อไปโดยไม่สนใจคนอายุห้าสิบแปดที่นั่ง
คอตกอยู่หน้าอาสนะ

ทหารยศพลตรีเข้ามากราบแล้วถามว่า “หลวงพ่อบ้างผมได้
หรือเปล่าครับ ที่เคยมาบวชอยู่วัดนี้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐”

“จำไม่ได้หรอกโยม ตั้งเกือบยี่สิบปีแล้ว ใครจะไปจำได้”

ท่านพระครูพูดตรงๆ นายพลตรีจึงส่งซองจดหมายเก่าๆให้ท่าน
หนึ่งซอง ท่านเจ้าของกุฎิเปิดซองออกก็พบข้อความที่เขียนด้วย
ลายมือของตนเอง กระดาษที่ใช้เขียนออกสีเหลือง เพราะความ
ล่วงไปแห่งกาลเวลา ข้อความที่ปรากฏบนแผ่นกระดาษนั้นมีว่า

“อาตมาขอขมาบิดาตนะโยม ขอให้เลิกประพฤติผิดศีลข้อสาม
ถ้าเลิกไม่ได้ เวนกรรมจะไปตกที่ลูกสาวทั้งสามคนของโยม ไม่เชื่อ
ก็คอยดูกันต่อไป ลงชื่อ พระเจริญ จิตธมฺโม วัดป่ามะม่วง วันที่
๒๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๐”

อ่านจบท่านเจ้าของกุฎิก็นึกถึงเรื่องราวแต่หนหลังได้ สมัย

นั่นนายพลตรีมียศเป็นร้อยเอก มีลูกสาวสามคน ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เขาได้ลาราชการมาบวชที่วัดนี้หนึ่งพรรษา บวชโดยมิได้มีศรัทธา แต่ประการใด มารดาขอร้องให้บวชก็บวชไปอย่างนั้นเอง

ระหว่างที่อยู่ในวัดก็ไม่ยอมปฏิบัติกรรมฐาน เพราะไม่เชื่อว่าบุญบาปมีจริง และเพราะไม่เชื่อจึงก่อกรรมทำชั่วอย่างไม่สะทกสะท้าน ท่านเคยเตือนให้เลิกคิดลูกคิดเมียชาวบ้าน เพราะก่อนมาบวชก็มีเรื่องอื้อฉาวคาวโลกีย้อยู่เป็นประจำ ครั้นมาบวชท่านขอบิณฑบาต เขาก็ไม่ยอมยกให้ ท่านจึงต้องเขียนข้อความข้างต้นให้เขาไว้เพื่อสอนใจ คนเป็นนายพลกล่าวทั้งน้ำตาว่า

“ผมเสียใจเหลือเกินครับ เสียใจที่ไม่เชื่อหลวงพ่อ ลี้กออกไปผมยังคงประพาศิระยาตำบอน เจ้าชู้ไม่เลิกลูกเขาเมียใครเพราะมีความเห็นผิด เพิ่งจะสำนึกเมื่อวานนี้เอง เลยชวนภรรยามาหาหลวงพ่อ คิดว่าหลวงพ่อต้องช่วยได้” ท่านเจ้าของกุฎิรู้ว่าเรื่องที่ เขาจะพูดเป็นความลับจึงว่า

“เชิญไปคุยกันข้างบนดีกว่า” ท่านลุกขึ้นแล้วพูดกับผู้ที่นั่งรอว่า “ขอตัวพระเดี้ยวนะ เดี้ยวจะลงมาใหม่” พลตรีและภรรยา ลุกตามท่านเจ้าของกุฎิไปยังชั้นบน

“เรื่องมันเป็นยังไง” ท่านพระครูถาม คนทั้งสองต่างพากัน ร้องไห้ แล้วคนเป็นนายพลก็พูดขึ้นว่า

“เวรกรรมเล่นงานผมแล้วครับหลวงพ่อ ลูกสาวผมหนีออกจากบ้านทั้งสามคน ต่อมาเพื่อนผมไปพบว่าพากันไปขายตัวอยู่ที่ หาดใหญ่ ผมอับอายเหลือเกินครับหลวงพ่อ เสียศักดิ์ศรี เสียชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล พ่อเป็นนายพลแต่ลูกเป็นโสเภณี”

“เป็นความผิดของใครล่ะ ความผิดของลูกอย่างนั้นหรือ”

“ความผิดของผมเองครับ เพราะผมไม่เชื่อหลวงพ่อ”

“แล้วตอนนี้เชื่อหรือยัง”

“เชื่อแล้วครับ โปรดช่วยผมด้วยเถาะครับ ผมสงสารลูก ไม่อยากให้เขาต้องไปมีอาชีพอย่างนั้น”

“โยมสองคนอยากให้ลูกกลับมาหรือ เปล่า”

“อยากครับ ภรรยาผมก็อยาก แต่ก็กลัวจะอับอายขายหน้า ผมคิดไม่ตกเลยครับว่าจะทำยังไงดี หลวงพ่อโปรดชี้ทางให้ผมด้วย”

“ถ้าโยมอยากให้ลูกกลับมาก็ต้องยอมอายนะ ทำยังไงได้ ถึงเวลาที่ต้องอายก็ต้องยอม แต่ถึงอย่างไรอาตมาคิดว่ายังหน้าอายน้อยกว่าที่เราทำความชั่ว ขอภัยนะที่อาตมาพูดตรงๆ”

“ดิฉันจะยอมอายคะหลวงพ่อ คิดถึงลูกเหลือเกิน” เห็นภรรยารำพึงรำพัน คนเป็นนายพลต้องตัดสินใจอย่างหนัก ในที่สุดจึงพูดขึ้นว่า

“ผมก็ยอมอายครับ ผมปลงตกเสียแล้ว ยังไงๆลูกเขาก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข ส่วนตำแหน่งหน้าที่เป็นเพียงหัวโขน อีกประการหนึ่ง ที่ลูกๆต้องมาเป็นแบบนี้ เพราะผมเป็นคนสร้างกรรมให้เขา หลวงพ่อช่วยผมหน่อยเถิดครับ ช่วยตามลูกสาวผมกลับด้วย” เขาจึงวอน ท่านเจ้าของกุฎิจึงเปรยขึ้นว่า

“ไม่รู้จะไรกันนักหนา รายแรกจะให้ตามเมีย รายที่สองจะให้ตามลูก ทั้งๆที่อาตมาไม่มีทั้งลูกทั้งเมีย” นายพลและภรรยาพากันยิ้มทั้งน้ำตา ท่านพระครูจึงบรรลุลุจุดประสงค์ในการทำให้คนทั้งสองคลายเครียด

“เอาละ เป็นอันว่าอาตมาจะช่วย แต่จะต้องมีข้อแม้ คือโยมจะต้องอนุญาตให้อาตมานำเรื่องนี้ไปสั่งสอนคนอื่นๆได้ เพราะจะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาลสำหรับคนที่เขาไม่เชื่อเรื่องบาปบุญ

คุณโทษ อย่างน้อยก็ทำให้เขาได้คิด โยมจะตกลงไหม”

“ตกลงค่ะหลวงพ่อ ถ้าเขาไม่เชื่อ ดิฉันยอมมาเป็นพยานให้อีกด้วย พร้อมกับนี้ดิฉันขอฝากหลวงพ่อให้ช่วยเตือนบรรดาพ่อแม่ที่ทำแต่งงานโดยไม่เอาใจใส่ดูแลลูกเต้า ถึงเขาจะได้เป็นใหญ่เป็นโต แต่ถ้าลูกกลายเป็นคนติดยาหรือลูกสาวไปทำตัวเหลวแหลกอย่างลูกของดิฉัน มันก็ไม่คุ้มกันเลย ดิฉันพลาดไปแล้วจึงไม่ยอมให้พ่อแม่คนอื่นๆต้องเป็นอย่างดิฉันอีก” ภรรยานายพลสาธยาย

“ผมด้วยครับหลวงพ่อ ผมขอฝากเตือนบรรดาเจ้าผู้ประตูดินทั้งหลายว่า อย่าได้ประพฤติผิดศีลธรรมอีกเลย บาปกรรมมันตามทันตาเห็นเชียวละ ผมเข็ดแล้วครับ เข็ดจริงๆ” อดีตนักเลงหญิงว่า

“เอาละๆอาตมาขออนุโมทนาในกุศลจิตของโยมทั้งสองที่ยังอุตส่าห์ห่วงคนอื่น คนบางคนนะ เมื่อเขาประสบความหายนะ เขาก็อยากจะให้คนอื่นหายนะเช่นตัวบ้าง แต่โยมสองคนมีจิตใจดีจริงๆของกุศลจิตนี้จึงตกลงบันดาลให้ลูกสาวของโยมกลับคืนสู่อ้อมอกพ่อแม่โดยเร็วนะโยมนะ อาตมาขอเอาใจช่วย เอาละ ที่นี้ก็จะบอกวิธีที่จะเรียกลูกกลับบ้านภายในเจ็ดวัน โยมต้องมาเข้ากรรมฐานทั้งสองคน ประเดี๋ยวกลับไปก็จัดการलगานชะ ลามาเจ็ดวันเลย”

“ไม่มีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้หรือครับหลวงพ่อ” คนเป็นนายพลถามเพราะห่วงงาน

“ไม่มี วิธีนี้ดีที่สุด อาตมาไม่ชอบให้ของปลอมใคร อย่างอื่นเป็นของปลอม แต่กรรมฐานเป็นของแท้และไม่มีการโกงที่จะแก้ปัญหาได้ดีเท่ากับการมาเข้ากรรมฐาน เอาละ โยมทำตามที่อาตมาบอกก็แล้วกัน มาอยู่วัดเจ็ดวัน กลับไปบ้านได้พบลูกแน่นอน แล้วก็ต้องสัญญากับอาตมานะว่าอย่าไปด่าเขา อย่าไปพูดถึงอดีตของเขา เรื่องเก่าอย่าเอามารื้อฟื้น ให้พูดกับเขาดีๆ แล้วก็พามาหาอาตมา

นะ พามาทั้งสามคนนั้นแหละ อาตมาจะให้เขาเรียนกรรมฐานก่อน จากนั้นก็จะให้เรียนมหาวิทยาลัย”

“คงเรียนไม่ได้มั้งครับหลวงพ่อ รู้สึกอายุจะเกินแล้ว” คนพูด หมายถึงเรียนมหาวิทยาลัยปิด

“ได้ซี ก็มหาวิทยาลัยเปิดมีไม่ใช่หรือ อาตมาจะให้เขาเรียนมหาวิทยาลัยเปิด รับรองว่าต้องจบแน่นอน เพราะเขามีดวงการศึกษาดีทั้งสามคน และต่อไปก็จะมีงานมีการทำเป็นหลักเป็นฐาน แล้วก็ได้สามดีทุกคน โยมทำตามที่อาตมาแนะนำก็แล้วกัน ขอให้เชื่ออาตมาเถอะ เชื่อประเทศไทยสักครั้ง เอะละ รีบกลับไปขออนุญาตลางานกันได้แล้ว อาตมาจะลงไปรับแขกข้างล่างละ วันนี้แขกมากันแน่นกุฏิเลย”

รายที่สามเป็นหญิงสาวหน้าตาคมคายละม้ายคล้ายแขก แล้วหล่อนก็เป็นแขกจริงๆเสียด้วย

“หลวงพ่อบำเหน็จหรือเปล่านั้น” หล่อนถาม

“เอ ก็คล้ายคล้ายคล้ายคลา แต่ยังไม่ออก หนูเคยมาที่นี้บ่อยไหมจ๊ะ”

“เคยมาครั้งเดียวค่ะ ครั้งนี้เป็นครั้งที่สอง หนูนำรูปเทียนแพมากราบหลวงพ่อดีค่ะ” พูดจบหล่อนก็ประเคนพานใส่รูปเทียนแพ แล้วกราบสามครั้ง

“หนูเป็นอิสลามไม่เคยกราบพระ หลวงพ่อบ้างเป็นพระองค์แรกและองค์สุดท้ายที่หนูจะกราบ”

“ทำไมหรือหนู” ท่านเจ้าของกุฏิสงสัย

“ก็หลวงพ่อบำเหน็จให้หนูหายทุกข์ ตอนมาคราวที่แล้วหนูกำลังมีความทุกข์เพราะถูกโกงค่าเช่าบ้าน หลวงพ่อก็ช่วยจนหนูสามารถใช้หนี้ใช้สินเขาหมดแล้ว หนูจึงต้องมากราบหลวงพ่อบำเหน็จ”

ท่านพระครูจึงนึกออกว่าหญิงสาวผู้นี้ก็คือคนที่เจ้าหมีไปเข้าฝันนั่นเอง

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงรับแขกอยู่จนถึงเวลาสิบเอ็ดนาฬิกา จึงบอกให้พวกเขาไปรับประทานอาหาร ตัวท่านก็กำลังจะขึ้นข้างบนเพื่อฉันเพลเป็นกรณีพิเศษ เนื่องจากร่างกายทรุดโทรมเพราะการต่ออายุให้เถาแก่บัก คนอื่นๆพากันลุกเดินออกไปยังโรงครัว ยกเว้นบุรุษวัยห้าสิบแปดที่มาขอให้ท่านช่วยตามเมีย

บุรุษสูงวัยใช้ความคิดอย่างหนัก คิดแล้วคิดเล่าเฝ้าแต่คิด “หลวงพ่อนี้ประหลาดคนพิลึก มีอย่างรี แคเรามาขอให้ช่วยตามแม่อีหนูให้หน่อย กลับจะมาให้เรากราบเมีย หนอยแน่ ขนาดแม่เรายังไม่เคยกราบ เรื่องอะไรจะต้องไปกราบเมีย”

ครั้นนึกเห็นภาพที่ตนใช้ผ้าโอง์พาดหัวคนเป็นเมียก็นึกสงสารจนน้ำตาไหล

“เป็นไงเป็นกันวะ” เขาตัดสินใจ “ถึงจะไม่เคยกราบแม่ แต่วันนี้จะกราบเมียละวะ” พอคิดตกก็ปรากฏว่าท่านพระครูเดินขึ้นข้างบนไปแล้ว

“ไอ้หนูช่วยเรียกหลวงพ่ให้ลุงทีเหอะ” เขาบอกนายขุนทอง

“อย่ากวรท่านเลยลุง ท่านกำลังไม่สบาย” ชายหนุ่มว่า

“งั้นก็ช่วยขึ้นไปบอกท่านที่ว่าลุงยอมกราบแม่อีหนูเขาแล้วให้ท่านช่วยตามให้ด้วย”

“เดี๋ยวลุงพูดกับท่านเอาเองก็แล้วกัน รอให้ท่านลงมาเสียก่อน” บุรุษวัยใกล้หกสิบรู้สึกหงุดหงิด หากก็บักหลักรอต่อไป ความจริงแล้วท่านเจ้าของกุฏิไต้ยิ่นที่เขาพูด แต่ท่านต้องการจะทรมานคนรังแกเมีย!

๗๗

ทูลเสริมสมอง

เมื่อมาถึงกุฏิ คุณหญิงปทุมทิพย์ไม่พบนายขุนทอง จึงถาม
บุรุษวัยห้าสิบเศษที่นั่งอยู่เพียงผู้เดียวตรงหน้าอาสนะ

“ไปไหนกันหมด หลวงพ่ออยู่หรือเปล่า”

“อยู่ครับ ท่านอยู่ข้างบน กำลังฉันเพล” เขาตอบ

“งั้นช่วยขึ้นไปเรียนท่านด้วยว่า เสร็จแล้วให้ลงมาพบคุณ
หญิงปทุมทิพย์หน่อย” คน ใหญ่ผิวดำที่ บัญชา

“คงไม่ได้หรอกครับ ผมเองก็ยังต้องนั่งรอท่านอยู่นี่” เขา
ปฏิเสธ เมื่อไม่ได้ตั้งใจ คนเป็นคุณหญิงก็ แ่วด

“โห้ย ไม่รู้อะไรกันนักหนา ไปวัดไหนๆเจ้าอาวาสท่านก็
รับรองอย่างดี ไม่เห็นจะเรื่องมากเหมือนเจ้าอาวาสวัดนี้เลย”

“ก็ไปวัดอื่นสิครับ” คนกำลังหงุดหงิดเพราะเมียหนีพูดแตก
ดัน

คุณหญิงหันมาค่อนแล้วว่า “ก็ไปมาแล้ว แต่มันไม่สำเร็จ”
ฉันเสร็จท่านพระครูรีบลงรับแขกด้วย ไม่อยากให้ญาติโยม
ต้องรอนาน ท่านสั่งให้นายขุนทองไปตามภรรยาของบุรุษผู้นั้นมา
แล้วจัดการตามที่ได้ลั่นวาจาเอาไว้

บุรุษวัยใกล้หกสิบก้มลงกราบขอขมาคนเป็นเมียต่อหน้า
ท่านพระครูและคุณหญิงปทุมทิพย์ ปลอบใจตัวเองว่า “ก็ยิ่งดีกว่า

กราบต่อหน้าคนทั้งภูกิ๋วแหละวะ” จากนั้นจึงพากันกลับบ้าน

ผู้มีความทุกข์ทั้งหลาย เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้วก็พากันเดินกลับมาที่ภูกิ๋ว แล้วก็เลยต้องต่อคิวคุณหญิงผู้ซึ่งกำลังคุยอยู่กับท่านเจ้าอาวาส

“คุณหญิงจะอยากรู้ไปทำไม” ท่านพระครูถาม เมื่อคุณหญิงปทุมทิพย์บอกจุดประสงค์ของการมาพบท่าน

“ดิฉันจะได้ไปเยี่ยมเขาอะ เยี่ยมทั้งแม่ทั้งลูก” เธอไม่บอกความจริง

“แล้วก็เอาน้ำกรตใส่กระเป๋าทิ้งไปฝากด้วยซิใหม่ ขวดน้ำกรตที่ซ่อนอยู่ในกระเป๋าทิ้งของคุณหญิงนะ” ท่านพระครูเห็นเพราะเห็นหนอ บอก

“ทำไมหลวงพ่อราบคะ ดิฉันอุตส่าห์ซ่อนมาอย่างดี ดิฉันเจ็บใจอะ” คราวนี้เธอร้องไห้เพราะความคับแค้นใจ

“แล้วการทำอย่างนั้นจะช่วยให้คุณหญิงหายเจ็บใจหรือ” คนเป็นคุณหญิงไม่ตอบ ได้แต่ก้มหน้าร้องไห้กระซิก ๆ

“อาตมาขอบิณฑบาตเกิดนะ อย่าได้สร้างเวรสร้างกรรมให้ตัวเองอีกเลย ที่คุณหญิงต้องมาเป็นเช่นนี้ ก็เพราะกรรมเก่านะ ขอให้เลิกเสียว่ากำลังใช้กรรม อาตมาสอนญาติโยมเสมอ ๆ ว่า *กรรมเก่าให้รับใช้ กรรมใหม่อย่าไปสร้าง* คุณหญิงเชื่ออาตมาเกิดนะ”

“ดิฉันทำกรรมอะไรไว้หรือคะหลวงพ่อ ถึงต้องมาเป็นเช่นนี้ ก่อนที่จะมาแต่งงานกับรัฐมนตรี ดิฉันก็เคยมีสามีมาก่อน แล้วก็ถูกเพื่อนแย่งไป” ถามทั้งน้ำตา

“ถ้าคิดตามหลักของเหตุผลก็ต้องว่า เพราะคุณหญิงเคยไปแย่งของคนอื่นเขา ถ้าชาตินี้ไม่ได้ทำก็แสดงว่าต้องเคยทำมาแต่ครั้งอดีตชาติ แล้วกรรมนั้นมันติดตัวมาเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์

อาตมาวิจัยไว้แล้วว่า ใครก็ตามที่ผิดศีลข้อสาม และบาปนั้นติดตัว มาเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์ รับรองได้ว่ามีสามี สามีก็ต้องมีเมียหน่อย มีภรรยา ภรรยาก็มีชู้ และถ้ามาในชาตินี้ยังเลิกไม่ได้ บาปกรรมก็จะ ไปตกกับลูกหลาน มีตัวอย่างแล้ว เพิ่งกลับไปเมื่อไม่กี่ปีเอง สามีเป็น นายพล เจ้าชู้มาก มีลูกสาวสามคน ไปเป็นโสเภณีหมด เพราะพ่อ เจ้าชู้ ลูกก็เลยต้องรับกรรม มาร้องให้กับอาตมาทั้งผิวทั้งเมื่อย เพิ่ง กลับไปเมื่อสักครู่ อาตมาสั่งให้มาเข้ากรรมฐานเพื่อแก้กรรม ให้มา ทั้งคู่เลย ไม่งั้นช่วยลูกให้เลิกอาชีพโสเภณีไม่ได้”

“แล้วรายชื่อของดิฉันล่ะคะ ทำยังไงเขาถึงจะเลิกกัน” เธอถาม อย่างสนใจ

“ไม่ต้องทำอะไรเขาก็ต้องเลิกกันอยู่ดีนั่นแหละคุณหญิง ผู้หญิงอายุ ๑๖ กับผู้ชายอายุ ๖๑ จะอยู่กันไปได้สักกี่น้ำ คุณหญิง ไม่ต้องไปทำอะไรเขาหรอก ถ้าจะให้ดีก็สวดมนต์แผ่เมตตาให้เขามี ความสุขความเจริญกัน” คุณหญิงปทุมทิพย์รีบค้านว่า

“ดิฉันทำไม่ได้หรอกค่ะ มันฝืนกับความรู้สึกที่แท้จริง”

“ทำไม่ได้ก็ไม่ต้องทำ แต่อาตมาขอเตือนนะ อย่าไปทำร้าย เขาอย่างที่คุณคิด ใครๆก็มีกรรมด้วยกันทั้งนั้น อาตมาเห็นกฎแห่ง กรรมของท่านรัฐมนตรีแล้ว อีกห้าปีคุณหญิงก็จะรู้อย่างที่อาตมา รู้และเห็นอย่างที่อาตมาเห็น ไปจดไว้ได้เลยนะว่าปี พ.ศ.๒๕๒๒ จะเกิดอะไรขึ้นกับท่านรัฐมนตรี และคุณหญิงก็จะต้องทนทรมาน ไปอีกสามปี จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๕ จึงจะหมดกรรม นี้เฉพาะกรรม เก่านะ ถ้าคุณหญิงจะสร้างกรรมใหม่อีกก็เชิญ แล้วอย่ามาหาว่า อาตมาไม่เตือนก็แล้วกัน”

“แต่ดิฉันเกลียดมันคะหลวงพ่อกับ ดิฉันเกลียดมันเด็กมัน เกลียดลูกของมันด้วย”

“คุณหญิงเคยเห็นลูกเขาแล้วหรือ ถึงได้เกลียด”

“ยังไม่เคยค่ะ ตัวแม่มันดิฉันก็ยังไม่เคยเห็น”

“แล้วทำไมต้องไปเกลียดล่ะ เอาเถอะ ต่อไปข้างหน้าคุณหญิงจะรักเด็กคนนี้ จำคำของอาตมาไว้ก็แล้วกันว่าคุณหญิงจะรักลูกของเขา”

“เป็นไปได้หรือหอก่ะ ใครจะไปรักลูกของศัตรู” เธอเถียง

“รักหรือไม่รักก็คอยดูไปก็แล้วกัน อาตมาจะไม่เถียงกับคุณหญิงหรอกเถียงไปก็เปล่าประโยชน์ รอให้เวลานั้นมาถึงแล้วค่อยพูดกันใหม่”

“ตกลงหลวงพ่อกจะไม่บอกดิฉันจริงๆหรือคะว่ามันอยู่โรงพยาบาลอะไร”

“บอกไม่ได้หรือว่าคุณหญิงไว้คุณหญิงหายโกรธแค้น หายอาฆาตเขาเสียก่อน แล้วอาตมาจะบอก ตกลงไหม”

“ตกลงค่ะ ถ้าอย่างนั้นดิฉันเลิกโกรธแค้น เลิกอาฆาตพยาบาลก็ได้ หลวงพ่อกรุณาบอกดิฉันเถิดค่ะ” เธออ่อนวอน

“อาตมาก็ขอยืนยันอยู่อย่างเดิมว่าบอกไม่ได้ เพราะคุณหญิงเลิกแต่ปาก ส่วนใจนั้นยังโกรธยังอาฆาตเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่ามาพูดปิดกับอาตมาเลย อาตมารู้ทั้งนั้นแหละ เรื่องอย่างนี้ใครจะมาโกหกอาตมาไม่ได้”

“เอาอย่างนั้นนะ อาตมาจะยกตัวอย่างโทษของความโกรธ ความริษยาอาฆาตให้คุณหญิงฟังสักเรื่อง เล่าอย่างงั้นนะ คือเรื่องของเจ้าหญิงโรหิณี ซึ่งเป็นพระชนิษฐาของ พระอนุรุทธเถระ และเป็นพระญาติของพระพุทธองค์”

“หลังจากที่พระพุทธเจ้าเสด็จเทศนาโปรดพระพุทธมารดาที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์แล้ว ก็ได้เสด็จมายังกรุงกบิลพัสดุ์เพื่อโปรดพระ

พุทธบิดาเป็นครั้งที่สอง พระอนุรุทธเถระก็ตามเสด็จด้วย บรรดาพระประยูรญาติต่างพากันมาเข้าเฝ้า ยกเว้นเจ้าหญิงโรหิณีผู้ซึ่งเป็นโรคผิวหนังพุพองทั่วพระวรกาย ดูน่าเกลียดมาก จึงไม่ยอมมาเข้าเฝ้า พระอนุรุทธเถระจึงเสด็จไปยังพระตำหนักของพระชนิน္ชฐา”

“เจ้าหญิงโรหิณีกราบทูลพระเชษฐาถึงสาเหตุที่ไม่ยอมไปเข้าเฝ้า และทูลถามว่าพระนางเคยทำกรรมอะไรไว้จึงได้มีร่างกายพุพองน่าเกลียดเช่นนี้ พระอนุรุทธเถระตรัสเล่าปุพพกรรมแต่ครั้งอดีตชาติให้พระชนิน္ชฐาฟังว่า

สมัยหนึ่งพระนางได้เกิดเป็นพระมเหสีของพระเจ้าพรหมทัตแห่งเมืองพาราณสี พระเจ้าพรหมทัตมีพระสนมหลายคนคนหนึ่งเป็นนางรำ รูปร่างหน้าตาสวยงามจึงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าพรหมทัตมากกว่าใครๆ พระมเหสีมีจิตริษยาในนางรำผู้นั้น วันหนึ่งจึงแอบนำผงเต่าร้างไปโรยไว้ในกระปุกใส่แป้งของนาง

“คุณหญิงรู้จักผงเต่าร้างหรือเปล่า” ท่านเจ้าของกุฎิถามคนเป็นคุณหญิง

“ไม่ทราบค่ะ” เธอตอบ

“หมามุ่ยใช่ไหมคะหลวงพ่” สตรีผู้หนึ่งตอบและถามในประโยชน์เดียวกัน

“ถูกแล้ว คุณหญิงรู้จักหมามุ่ยหรือเปล่า” คุณหญิงปทุมทิพย์ถูกถามอีก

“ทราบค่ะ เห็นเขาว่าคั่นอย่าบอกใคร”

“นั่นแหละๆ พระมเหสีก็เอาผงเต่าร้างไปโรยไว้ในกระปุกแป้งของนางรำเพราะความริษยา เมื่อนางทาแป้งก็เกิดอาการคัน และมีตุ่มผื่นคันพุพองทั่วร่าง ทำให้ได้รับทุกขเวทนาเป็นอันมาก จากผลกรรมนั้นทำให้เจ้าหญิงโรหิณีต้องมาเป็นโรคผิวหนัง ญาติ

โยมอย่าลืมนะว่าโรคกรรมนั้นไม่มีหมอที่ไหนรักษาได้ เหมือนอย่างเจ้าหญิงโรหิณีที่แพทย์หลวงก็คน ๆ ก็ไม่สามารถรักษาได้ เมื่อพระนางได้ทราบกรรมครั้งอดีตชาติแล้วจึงทูลถามพระอนุรุธเถระว่าจะแก้กรรมได้อย่างไร”

“ต้องเข้ากรรมฐานไซ้ไหมครับ” บุรุษผู้หนึ่งตอบ มาบัดนี้ท่านสมภารพูดแต่เรื่องกรรมฐาน ๆ ใครจะแก้กรรมก็ต้องมาเข้ากรรมฐาน

ท่านพระครูยิ้มด้วยนึกขำในคำตอบของบุรุษนั้น จึงสัพยอกเขาว่า

“ถ้าเจ้าหญิงโรหิณีมาที่วัดนี้ อาตมาก็คงจะต้องให้เข้ากรรมฐาน แต่บังเอิญพระนางไม่ได้มา”

“แล้วพระอนุรุธเถระท่านทรงแนะนำให้พระชนิน္ฑราทำอย่างไรเพคะ” คุณหญิงถาม ผู้ที่นั่งฟังพากันหัวเราะคำถามของคนเป็นคุณหญิง ซึ่งลงท้ายด้วย เพคะ ท่านเจ้าของกุฏิเองก็ขำ

“ท่านทรงแนะนำให้พระชนิน္ฑราขายเครื่องประดับทั้งหมดที่มีอยู่ แล้วนำทรัพย์ที่ได้ไปสร้างเป็นศาลาที่พักของพระภิกษุที่เดินทางไกลผ่านมายังเมืองนี้ ให้ท่านได้รับความสะดวก มีทั้งที่พักและอาหาร ในยามค่ำคืนก็จุดประทีปโคมไฟให้แสงสว่างแก่ท่าน เจ้าหญิงโรหิณีทรงทำตามคำแนะนำของพระเชษฐา แผลพุพองนั้นก็ค่อยๆ หายไปๆ จนในที่สุดพระนางก็มีผิวพรรณผุดผ่องสวยงามเหมือนแต่ก่อน และในเวลาต่อมาก็ได้บรรลุโสดาปัตติผลเป็นพระโสดาบัน”

เล่าจบ ท่านเจ้าของกุฏิจึงถามคนเป็นคุณหญิงว่า “คุณหญิงเห็นโทษของความอาฆาตพยาบาทหรือยัง นี่ขนาดเอาผองเต่าร้างใส่ลงไปใ้ในแฉ่งก็ยังต้องมาเป็นโรคผิวหนังพุพองน่าเกลียด แล้วถ้า

เอาน้ำกรดไปสาดเขา จะต้องรับกรรมสาหัสสากรรจ์สักเพียงใด
อาตมาถึงต้องขอโทษบาตไฉนล่ะ”

“ตกลงค่ะ ดิฉันยกให้ ที่หลวงพ่อบอกขอโทษบาต ดิฉันยินดี
ยกให้” พุทศก็เปิดกระเป่าถือหยิบขวดน้ำกรดซึ่งห่อด้วยกระดาษ
สีน้ำตาลอย่างมิดชิดวางไว้บนอาสนะ กราบสามครั้งแล้วรีบลุกออก
ไป ด้วยรู้สึกอับอายขายหน้า

“หลวงพ่อกับผมขอความกรุณาช่วยเปลี่ยนชื่อและนาม
สกุลให้ผมใหม่ด้วยครับ” ทหารยศพันเอกพิเศษพูดขึ้น

“เปลี่ยนทำไมเล่า ชื่อเก่าก็ดีอยู่แล้ว พ่อแม่ตั้งให้ไม่ต้อง
เปลี่ยน ยิ่งนามสกุลด้วยแล้วห้ามเปลี่ยนเด็ดขาด คนเราจะดีหรือ
เลวไม่ได้อยู่ที่ชื่อแต่อยู่ที่การกระทำ ใครมาขอเปลี่ยนชื่อ อาตมาไม่
เปลี่ยนให้สักราย”

“บางคนเขาเชื่อหมอดู บอกหมอดูให้เปลี่ยน เพราะชื่อเดิม
เป็นกาลกิณี เขาว่าคนเกิดวันจันทร์ ชื่อจะต้องไม่มีสระเพราะจะเป็น
กาลกิณีอาตมาก็บอกไม่ต้องเปลี่ยน แล้วก็ยกตัวอย่างให้ฟังว่า
คนชื่อรวยแต่จนก็มี คนที่ชื่อสวยแต่ขี้เหร่ก็มีนี่ ที่วัดนี้มีคนเขา
มาบอกอาตมาว่าพรุ่งนี้จะพาลูกสาวชื่อสวยมากกราบอาตมา ตอน
นั้นอาตมาก็ยังหนุ่ม อายุซึกยี่สิบกว่าๆ ไ้โฮ! คินนั้นนอนไม่หลับ
เลย นึกถึงแต่หน้าแม่คนที่ชื่อสวย แล้วก็วาดภาพไว้ว่าคงจะสวย
หยาดเยี่ยมเหมือนเพชรรา พรุ่งเช้าเขาก็มา...”

“สวยไหมคะหลวงพ่” สตรีผู้หนึ่งกระเช้า ท่านตอบว่า

“สวยซิ ไ้โฮ! แม่สวยคนนี้สวยจริงๆ แต่สวยน่าเกลียดพิลึก
ตัวดำ ตาตี แกมพินยี่น อาตมาจะเป็นลมเสียให้ได้ นี่ถ้าอาตมา
เชื่อหมอดูก็คงจะแนะนำแม่เขาให้เปลี่ยนชื่อลูกสาวเสียใหม่แล้ว
ล่ะ”

“เปลี่ยนเป็นอะไรคะ” สตรีคนเดิมกระเช้าอีก

“เปลี่ยนเป็น สวยน่าเกลียด อีกรายนะ รายนี้เป็นผู้ชาย มาแบบเดียวกัน อายุจะหกสิบแล้วมาบอก หลวงพ่อช่วยเปลี่ยนชื่อให้ผมหน่อยเมียด่าไม่พักเลย หมอดูเขาบอกถ้าเปลี่ยนชื่อใหม่เมียดจะเลิกด่า อาตมาก็ถามว่าใครตั้งชื่อให้ละ เขาบอกพ่อตั้งให้ แต่พ่อตายไปแล้ว รับรองว่าแกไม่รู้ว่าคุณไม่ใช่ชื่อที่แกตั้ง”

“อาตมาก็ทักว่าอย่าเปลี่ยนเลย ถ้าเปลี่ยนรับรองเมียด่าคุณสอง ที่เคยด่าวันละสามชั่วโมงก็จะเพิ่มเป็นวันละหก เขาก็โกรธอาตมา เลยไปหาพระวัดอื่นเปลี่ยนให้ หลวงพ่อวัดนั้นก็ว่าต้องเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์ ชื่อนบุญช่วยเป็นกาลกิณี ต้องเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์ รับรองผู้หญิงรัก เมียดก็จะเลิกด่า แกก็เลยไปเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์ เสร็จแล้วกลับมาเล่าให้อาตมาฟังว่า...”

“หลวงพ่ จริงอย่างที่หลวงพ่พูด เมียดด่าสามวันสามคืนเลย บอกไอ้เงี๊ยะ ชื่อนบุญช่วยก็ดีอยู่แล้ว เสือกไปเปลี่ยนเป็นสมศักดิ์ สมบ้าอะไรก็ไม่รู้ นี่เห็นไหม อยากไม่เชื่ออาตมา” คนฟังพากันหัวเราะครืนครอง เพราะขำในเรื่องที่ท่านเล่า

“แต่ของผมมันไม่เหมือนกับที่หลวงพ่เล่านะครับ” นายพันว่า

“ไม่เหมือนยังงั้นผู้พัน”

“คือตัวผมเองไม่อยากเปลี่ยน แล้วผมก็เป็นคนไม่เชื่อหมอดู เมียดก็ไม่ด่าผม แต่ที่ผมอยากเปลี่ยนทั้งชื่อทั้งนามสกุล เพราะผมติดแหง็กอยู่แค่พันเอกพิเศษมาหลายปีแล้ว ขอเลื่อนขึ้นเป็นนายพล พอนายเขาเห็นชื่อก็ฉีกทิ้งทุกที เขาว่าผมปากเสีย ก็ผมมันคนตรง นายทำมิดีมิชอบ เช่น ให้อรรถภูริบังหลวง ร่วมมือกับพวกพ่อค้าตัดไม้ทำลายป่า ผมก็ว่าโดยไม่เกรงใจ เขาก็เลยว่าผมปากเสีย

แล้วก็ไม่ยอมเลื่อนให้ผมเป็นนายพลทั้งที่ผลงานผมมีมาก ผมก็เลยจะเปลี่ยนชื่อเปลี่ยนนามสกุลเสียใหม่เพื่อตบตานาย ได้เป็นนายพลเมื่อไรจะเปลี่ยนกลับมาใช้ชื่อเดิมนามสกุลเดิมทันที หลวงพ่อกรุณาเปลี่ยนให้ผมด้วยเถิดครับ”

“ตกลง ตกลง กรณีนี้อนุโลมได้ เอาละ เตียวอาตมาจะเปลี่ยนให้แจ่วไปเลย แล้วก็เสกให้ด้วย รับรองผู้พันได้เป็นนายพลแน่ อาตมารับรองพันเปอร์เซ็นต์”

“ขอบพระคุณครับ ได้เป็นนายพลเมื่อไร ผมแก้แค้นไอ้นายเฮงชวยคนนี้แน่ๆ ผมมันคนตรงครับ ใครดีก็ว่าดี ใครชั่วก็ว่าชั่ว ไม่เหมือนไอ้พวกที่ชอบเลียแข้งเลียขา นายเลยยังงั้นก็ยกยอว่าดี นายมีเมียน้อย ไปแย่งเมียชาวบ้านมา มันก็ยกย่องเมียน้อยนาย”

“บางคนก็ถึงกับเกาะชายกระโปรงเมียน้อยนายขึ้นมาเป็นนายพันนายพล แต่ผมทำอย่างนั้นไม่ได้ มันละอายใจ แล้วผมก็ว่าด้วย ไม่กลัวใครทั้งนั้น นายเขาก็เลยไม่ชอบผม แล้วก็หาว่าผมปากหมา” คนเล่าหยุดหายใจ ท่านพระครูหิบบระดาษขึ้นมาแผ่นหนึ่ง เขียนชื่อและนามสกุลให้เขาใหม่ แล้วพับใส่ซองหีบตาทำปากชมพูขมิบ เป่าเพียงๆสองครั้ง แล้วส่งให้นายพันเอกพิเศษ

“เอ้า รับรองชื่อนี้ได้เป็นนายพลแน่ แล้วอย่าลืมเปลี่ยนกลับเสียเล่า กลับมาใช้ชื่อเดิมที่พ่อแม่ตั้งให้”

“ครับ ผมขอกราบขอบพระคุณมากครับ โอกาสนี้ผมขอถวายบังจ้ายแต่หลวงพ่อไว้สำหรับใช้สอยส่วนตัว” เขาประเคนของสี่ขาวแก่ท่าน

“อ้อ ค่าจ้างเปลี่ยนชื่อหรือ” ท่านถามยิ้มๆ

“หามิได้ครับ ผมตั้งใจจะทำบุญอยู่แล้วครับ” เขากราบ

สามครั้งแล้วจึงลุกออกไป

“หลวงพ่อกะ ก็ไหนหลวงพ่อกเคยพูดว่าไม่ชอบทางเสกเป่า แล้วทำไมวันนี้ หลวงพ่อทั้งเสกทั้งเป่าให้ผู้พันคนนั้นล่ะคะ” สตรีผู้หนึ่งทักท้วง

“มันจำเป็นนะโยม กฎทุกกฎก็ต้องมีข้อยกเว้น แล้วทำไมกฎของอาตมาจะมีข้อยกเว้นบ้างไม่ได้ คืออย่างนั้นะโยม ใครที่มีทุนเดิมอยู่หกสิบเปอร์เซ็นต์แล้ว อาตมาถึงจะช่วย ไม่ใช่ช่วยสี่สี่ห้าห้าอย่างรายนี้เขาต้องได้เป็นนายพลแน่ๆอยู่แล้ว อาตมาก็เลยช่วยลุ้นเขาหน่อย เอาละ ใครมีอะไรก็ว่าไป”

เวลาสามทุ่ม แยกคนสุดท้ายลุกออกไปแล้ว หากท่านพระครูยังไม่ยอมลุกจากอาสนะ นายสมชายจึงถามว่า “หลวงพ่อเหนื่อยจนลุกไม่ไหวหรือเปล่าครับ ผมจะช่วยประคองขึ้นไปข้างบนนะครับ”

“ไม่ต้องหรอก แยกกำลังมาอีกรายหนึ่ง เจ้าหมีมันวิ่งออกไปรับถึงหน้าประตูวัดนะ” ท่าน เห็น

“เป็นไปได้อย่างไรครับ ก็เจ้าหมีมันไม่เคยเป็นมิตรกับใครทำไมเกิดจะไปญาติดีกับรายนี้”

“ก็เหลนมัน มันมีศักดิ์เป็นปู่ทวดของแขกรายนี้ เห็นไหมพอลงจากรถ มันก็เข้าไปเลียแข้งเลียขา เลียหมดทุกคน ทั้งลูกๆเขาด้วย”

“ผมไม่เห็นหรอกครับ เพราะผมมองทะลุฝาอย่างหลวงพ่อก็ไม่ได้” ชายหนุ่มว่า

“ถ้าอยากทำได้ก็ต้องหมั่นปฏิบัติกรรมฐาน”

“ผมว่าผมอยู่อย่างนี้ดีแล้วครับ ขึ้นเก่งเหมือนหลวงพ่อก ผมคงทนไม่ได้ ทำงานทั้งวันทั้งคืน แถมได้นอนวันละแค่สองชั่วโมง” พอดี

กับเจ้าหมื่นนำ อาคันตุกะ เข้ามาในกฎฑี เป็นชายวัยสามสิบเศษ มา
กับภรรยาวัยเดียวกัน พ่วงท้ายด้วยบุตรชายหญิงวัยไล่เลี่ยกันถึงห้า
คน

“หลวงพ่อกับผม ต้องขอโทษที่มารบกวนในยามวิกาล”

“โยมมาจากไหนล่ะ” ท่านถามเหลนเจ้าหมื่น คนเป็นปู่ทวด
ส่งเสียงจืดจาง แล้วก็เดินเลียลูกของเหลนอย่างรักใคร่จนครบทั้ง
ห้าคน

“ผมมาจากภูเก็ตรับ ทำเหมืองแร่อยู่ที่นั่น ผมกำลังจะพา
ครอบครัวไปเที่ยวเชียงใหม่ เพื่อนเขาสั่งมาให้แวะกราบหลวงพ่อกับ
ที่วัดป่ามะม่วงให้ได้ เขาบอกว่าพอถึง กม.ที่ ๑๓๐ ก็ให้เลี้ยวรถเข้า
ไป เขาพูดถึงหลวงพ่อกับผมฟังบ่อยๆจนผมอยากจะทำรู้จักหลวง
พ่อกับเพื่อนผมเขาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกับเขาชื่อจรินทร์ครับ”

“อ้อ โยมจรินทร์นั่นเอง แล้วโยมทานอาหารกันมาหรือยัง
หิวหรือเปล่า”

“เรียบร้อยแล้วครับ หลวงพ่อกับผม ขอถวายปัจจัยร่วม
ทำบุญกับหลวงพ่อกับผม ถ้ามีนักเรียนที่ยากจนขัดสน หลวงพ่อกับ
ภรรยาให้นำเงินจำนวนนี้ไปมอบเป็นทุนการศึกษาแก่เขาด้วย ผมขอ
ถวายหนึ่งหมื่นบาทครับ” เขาประเคนซองสีขาวแต่ท่านเจ้าของกฎฑี

“อาตมาขออนุโมทนาในกุศลจิตของโยมและครอบครัว
ตกลงอาตมาจะจัดการให้ตามความประสงค์ และจะตั้งชื่อทุนนี้ว่า
ทุนเสริมสมอง ถ้าใครจะมาสมทบอีก อาตมาก็จะได้ตั้งเป็นมูลนิธิ
การช่วยให้คนยากจนได้เรียนหนังสือ มีอาณิสย์ก็คือลูกหลานของเรา
จะเรียนหนังสือเก่งและได้เป็นเจ้าคนนายคน อาตมาขออนุโมทนา”

เมื่อเขาลากลับ เจ้าหมื่นก็กู่ลี้จูงไปส่งถึงรถ เลี้ยวข้างเลีย
ขาเหลนและลูกๆของเหลน วิ่งตามรถเบ็นซ์คันนั้นไปจนถึงประตู

หน้าวัด แล้วก็มิได้กลับเข้ามานอนที่กุฏิชั้นล่างเหมือนดังแต่ก่อน
ท่านพระครู รู้ ว่ามันจะลาโลกนี้ไปในวันรุ่งขึ้น เพราะหมดหวังแล้ว
เหลนของมันได้มาทำบุญที่วัดป่ามะม่วงตามที่มันคาดหวังและรอคอย
มานาน

รุ่งเช้า หญิงชราที่เข้ามาปฏิบัติกรรมฐานอยู่ในวัดป่ามะม่วง
ได้มาเล่าให้ท่านพระครูฟังว่า พบเจ้าหมีนอนหายใจระทดระทวย
อยู่หน้ากุฏิกรรมฐาน จึงเรียกคนมาช่วยกันอุ้มมันไปอาบน้ำอุสุม
จนสะอาดสะอาดแล้วปูผ้าขาวให้มันนอน มันก็นอนตายอย่างสงบ
เมื่อเวลาประมาณ ๙ นาฬิกา

ท่านพระครูรับทราบแล้วจึงให้นายสมชายไปนิมนต์เณร
๔ รูป มาบังสุกุลให้มันพร้อมกับให้นำเงินใส่ซองถวายเณรไปรูปละ
๕๐ บาท

บังสุกุลแล้ว นายสมชายก็จัดการชุดหลุมฝังศพเจ้าหมี่ไว้ที่
ใต้ต้นปืบ เจ้าโฮมกับเจ้าชาวมาร่วมในงานฝังศพพี่ชายของมันด้วย
แต่มิได้ร้องไห้ คนที่ร้องไห้จะเป็นจะตายก็คือนายขุนทอง!

๗๘

อริยทรัพย์

ก่อนเข้าสู่พิธีมงคลสมรสซึ่งจะจัดขึ้นในวันเสาร์ที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๘ นายสมชายก็เข้ากรรมฐานเป็นเวลา ๑๕ วัน ตามที่ได้สัญญาไว้กับท่านพระครู ชายหนุ่มตั้งใจปฏิบัติอย่างเคร่งครัดเพื่อจะให้ได้บุญเท่ากับบวชหนึ่งพรรษา

ในวันสุดท้ายของการปฏิบัติ เขารู้สึกอึดอัดใจนัก กลอนบทหนึ่งผุดขึ้นในความคิดและเขาก็จำได้แม่นยำทุกตัวอักษร

โลกวุ่นนักขัดข้องลงมานี้
เพราะเรามีธัมมะจะให้ท่าน
ป้ามะม่วงร่มเย็นให้เป็นทาน
อย่าได้ผ่านไปเปล่าเชิญเข้ามา

เมื่อตนได้ลิ้มรสแห่งความสุขอันเกิดจากความสงบนั้นแล้ว จึงอยากให้คนเป็นคู่หมั้นได้มาสัมผัสกับสภาวะเช่นนี้บ้าง จึงไปเรียนปรึกษาท่านพระครูเพื่อขออนุญาต เพราะเหลือเวลาอีกตั้ง ๒๐ วันกว่าจะถึงวันแต่งงาน

“เป็นความคิดที่ดีทีเดียว ฉันอยากให้คู่สมรสทุกคู่เขาคิดอย่างเธอ เพราะจะทำให้ชีวิตแต่งงานเป็นไปอย่างราบรื่น ด้วยต่างฝ่ายต่างก็มีธรรมเสมอกัน” ท่านพระครูเห็นดีเห็นงามไปด้วย

“ให้เขาเข้าสักเจ็ดวันก็พอ นะครับ หลวงพ่อ เวลาที่เหลือ

จะได้เอาไว้เตรียมงาน” ชายหนุ่มออกความเห็น

“ก็ได้ เจ็ดวันก็ได้ ตามใจเขาก็แล้วกัน”

“แล้วผมจะรวยใหม่ครบหลวงพ่อกันมาเข้ากรรมฐาน
แล้วจะรวยอย่างทิดจ่อยกับพี่จุกเขาหรือเปล่า”

“แน่นอน ถึงไม่รวยโภคทรัพย์ ก็รวยอริยทรัพย์ หรือไม่ก็รวย
ทั้งสองอย่าง”

“อริยทรัพย์คืออะไรครับ” ชายหนุ่มไม่เข้าใจ

“คือทรัพย์อันประเสริฐ ทรัพย์ในที่นี้ก็คือคุณธรรมประจำ
ใจอย่างประเสริฐ ๗ ประการ ได้แก่ ศรัทธา ศีล หิริ โอตตัมปะ
พาหุสัจจะ จาคะ และ ปัญญา” ท่านพระครูอธิบาย ครั้นเห็นคน
เป็นศิษย์ทำหน้าไม่เข้าใจ จึงขยายความต่อไปอีกว่า

“อริยทรัพย์เป็นทรัพย์อยู่ในจิตใจ จึงดีกว่าทรัพย์ภายนอก
เพราะไม่มีผู้ใดแย่งชิง ทั้งยังไม่สูญหายไปด้วยภัยอันตราย
ต่าง ๆ ทำใจให้ไม่อ้างว้างยากจน และเป็นทุนสร้างทรัพย์ภายนอก
ได้ด้วย”

“แต่ผมคิดว่าทรัพย์ภายนอกดีกว่านะครับ เพราะใช้ซื้ออะไร
ต่อมืออะไรที่ต้องการได้” ชายหนุ่มแย้ง

“เธอมันก็เป็นเสียอย่างนี้ ชอบตะแบงอยู่เรื่อย ฉันไม่ยาก
พูดกับเธอแล้ว พูดไปก็เหมือนเป่าปี่ให้ควายฟัง” ท่านพระครูเปรียบ
เทียบค่อนข้างรุนแรง

“โธหลวงพ่อก อยู่ดีไม่ว่าดี มาด่าผมว่า เป็นควายซะแล้ว
คนอย่างผมออกฉลาดปราดเปรื่อง” ศิษย์วัดโวยวาย

“ใช่ซิ คนอย่างเธอจะฉลาด แต่ฉลาดในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง
ส่วนเรื่องที่เป็นเรื่องกลับไม่ฉลาด” ท่านหลีกเสียงไม่ใช้คำว่า โง่

“ทำไมจะไม่เป็นเรื่องล่ะครับ หลวงพ่อกให้ผมเข้ากรรมฐาน

ผมก็เข้าแล้ว แต่มันยังจะให้คู่หมั้นมาเข้าอีกด้วย แล้วอย่างนี้ไม่ฉลาดหรือครับ นี่ผมซักน้อยใจแล้วนะ หลวงพ่อไม่เคยเห็นความดีของผมเลย” คนพูดรู้สึกน้อยใจจริงตั้งวาจา

“เข้าเค้าแล้ว” ท่านเจ้าของกุฏิพูดยิ้มๆ

“มีอะไรอีกหรือครับ” ถามงงๆ

“เธอเคยได้ยินคนเขาพูดกันไหม ว่าคนหัวล้านมักใจน้อย แสดงว่าใกล้ความจริงเข้ามาแล้ว”

“เถอะครับ อะไรมันจะเกิดก็ให้มันเกิด ผมไม่อยากจะคิดมากแล้ว” ชายหนุ่มพูดปลงๆ

“ดี คิดอย่างนั้นได้ก็ดี จะได้ไม่มีทุกข์ ว่าแต่เรามาพูดเป็นงานเป็นการกันดีกว่า ฉันคิดว่าหลังจากเธอแต่งงานแล้ว เธอก็ต้องย้ายไปอยู่บ้านผู้หญิงเขา แล้วฉันก็จะต้องหาคนมาอยู่รับใช้แทนเธอ เจ้าขุนทองคนเดียวมันคงไม่ไหว แล้วฉันก็ไม่ค่อยจะไว้วางใจมันสักเท่าไร เจ้านี้มันคุ่มดีคุ่มร้าย เอาแน่ไม่ได้ เธอคิดจะไปทำงานอื่นทำหรือว่าจะยังมาขี้นรถให้ฉันล่ะ พูดมาตรงๆเลยไม่ต้องเกรงใจ”

“ผมจะมารับใช้หลวงพ่อดีเหมือนเดิมครับ แต่ขอมาเข้าเฝ้ากลับ หรือถ้าวันไหนหลวงพ่อก็ต้องไปธุระตั้งแต่ตีสี่ ผมก็จะมานอนที่วัด รับรองว่าไม่ให้บกพร่องในหน้าที่เลยครับ” ชายหนุ่มให้คำมั่นสัญญา

“ดีแล้ว ขอบใจที่ยังเป็นห่วง แล้วฉันก็จะขึ้นเงินเดือนให้เธอจากเดือนละพันเป็นเดือนละพันสอง พอใจไหม”

“เป็นพระคุณอย่างสูงครับ ว่าแต่ว่า หลวงพ่อก็จะให้ใครมาอยู่แทนผมครับ” เขาถาม

“ฉันก็ยังนึกไม่ออกเหมือนกัน เธอพอจะมองเห็นใครที่จะเข้ากับเจ้าขุนทองได้บ้าง คือมาอยู่แล้วจะไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน

ให้ฉันต้องปวดหัวนะ” ชายหนุ่มครุ่นคิดอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งจึงตอบว่า

“เจ้าสมชาติน้องชายผมซีครับหลวงพ่อ เจ้าหมอนี้มันใจเย็น แล้วยังไม่ขัดใจใคร เจ้าขุนทองต้องชอบแน่ๆเลย”

“แล้วตอนนี้เขาทำงานอะไร เธอคิดว่าเขาจะมาอยู่กับฉันหรือ”

“มาแน่ครับ เจ้านี้มันเชื่อผม แล้วมันก็เคยบ่นว่าซีเกียดทำนา คงไม่มีปัญหาครับ เรื่องนี้ผมจะจัดการให้เรียบร้อย” ศิษย์วัดรับคำแข็งขัน

“ฉันก็รีบไปจัดการเสียเลย ให้มาวันนี้ พรุ่งนี้ได้ดี”

“ครับ ผมจะไปจัดการเดี๋ยวนี้แหละครับ” ชายหนุ่มกราบสามครั้งก่อนลุกออกไป

แล้ววันสำคัญที่สุดในชีวิตของนายสมชายก็มาถึง เป็นวันที่เขาแต่งตัวอย่างหล่อเหลาที่สุด และเจ้าสาวของเขาก็สวยสะดุดตากว่าทุกวัน

แขกเหรื่อพากันมาร่วมงานอย่างคับคั่ง และส่วนมากก็เป็นลูกศิษย์ลูกหาของท่านพระครู โดยเฉพาะเจ้าแก้วกั้นนั้น รั้วไหว คู่บ่าวสาวเป็นเงินถึงหนึ่งหมื่นบาท

เมื่อหายจากโรคร้าย บุรุษนั้นไม่ลืมวาจาที่เคยพูดไว้ว่าจะให้เทวดาที่ต่ออายุให้ โดยคิดเฉลี่ยปีละหมื่น และเพราะเห็นว่านายสมชายมีบุญคุณ นำยามาให้อย่างสม่ำเสมอ จึงตั้งใจว่าจะช่วยเหลือเขาจนสุดความสามารถ

หลังจากปฏิบัติกรรมฐานอยู่ที่วัดป่ามะม่วงครบสามเดือนแล้ว ชายชราจึงกลับไปบ้าน และนำเงินมาถวายท่านพระครูห้าหมื่นบาท เพื่อสมทบทุนสร้างหอประชุมและทุนเสริมสมองรายการละสองหมื่นบาท ส่วนอีกหนึ่งหมื่นบาทเขาถวายท่านพระครูไว้สำหรับ

ใช้จ่ายส่วนตัว ซึ่งเจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงก็ได้นำเงินจำนวนนั้นมา
รับไหว้ คนเป็นศิษย์

เพียงสองรายแรก คู่บ่าวสาวก็ได้เงินกันถึงเป็นจำนวนถึง
สองหมื่นบาท แล้วก็ยังมีรายละห้าพันบาทอีกสามรายคือเจ้าแก้วเส็ง
คหบดี และอาจารย์ชิต โดยเฉพาะอาจารย์ชิตนั้นได้กำชับนักกำชับ
หนาว่าหากนายสมชายจะแต่งงานให้ส่งการ์ดเชิญไปให้เขาด้วย
เพราะต้องการจะตอบแทนบุญคุณที่ชายหนุ่มได้ดูแลช่วยเหลือเขา
เป็นอย่างดีระหว่างที่ป่วยอยู่วัดป่ามะม่วง

นอกจากรายใหญ่ๆห้ารายแล้ว ก็มีรายละพัน รายละห้าร้อย
ลดหลั่นลงมาเรื่อยๆ และรายที่น้อยที่สุดก็คือห้าบาท ซึ่งมีจำนวน
มากที่สุด และส่วนใหญ่ก็เป็นเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงซึ่งจะยกกัน
มาทั้งครอบครัว แล้วพากันกินอย่างอิมหันสำราญด้วยเงินช่วย
เพียงห้าบาทนั้น

สัปดาห์ต่อมานายสมชายก็พาภรรยามากราบท่านพระครู
ที่วัดป่ามะม่วงและนำเงินมาถวายห้าหมื่นบาท

“ผมขอถวายคันทหลวงพ่อเพื่อสมทบทุนสร้างหอประชุมตาม
เจตนารมณ์ของคหบดีเขาครับ” ชายหนุ่มกราบเรียน

“ไปเอาเงินมาจากไหน” ท่านเจ้าของกุฏิถาม

“เงินที่เขารับไหว้และเงินช่วยงานครับ เบ็ดเสร็จได้ถึงเจ็ด
หมื่น หักค่าเลี้ยงดูออกหนึ่งหมื่น ผมก็ยังเหลือทำทุนอีกหนึ่งหมื่น
เพราะบารมีของหลวงพ่อดีียว ผมถึงได้เงินช่วยมากมายถึงปาน
นี้ แถวบ้านผมไม่เคยมีใครได้มากเท่านี้มาก่อนเลยครับ” ชายหนุ่ม
พูดอย่างภูมิใจ

“แต่ถ้าเธอจะทำบุญก็ถือว่าเป็นเงินของเธอนะ เพราะคหบดี

เขาให้เธอแล้ว เป็นอันว่างานนี้คหบดีได้บุญสองต่อ” ท่านเจ้าของ กุฎิกล่าว

“ครับ จันผมก็โชคดีที่ได้ทำบุญเป็นจำนวนเงินมากมาย อย่างนี้”

“แหม ถ้าหนูแต่งแล้วได้เงินช่วยมากๆ ยังจึงดีใจตายเลย” นายขุนทองว่า

“ถ้านั้นก็อย่าแต่งเลยนะ ข้ายังไม่อยากจะเิ่งตาย อยากให้อยู่รับใช้หลวงพ่อไปก่อน” คนมากวียกว่าออกความเห็น

“แหม พี่ละก็ หนูแค่พูดเล่นๆเท่านั้นเอง อยู่กะหลวงลุง ขึ้นดีใจตายก็เสียชื่อหลวงลุงแน่ หนูรู้หรือก่อนเวลาดีใจมากๆ ต้องกำหนด ดีใจหนอ ดีใจหนอ รับรองว่าไม่ตาย” หนูเม่วยี่สิบเอ็ด บวกอีกหนึ่งอธิบาย ท่านเจ้าของกุฎิจึงกล่าวเสริมอีกว่า

“เออ รู้แบบนี้ก็ดีแล้ว คนเราสมัยนี้ไม่ค่อยจะฝึกสติกัน ดีใจมากก็ซ้อคตาย เสียใจมากก็ซ้อคตาย เพราะไม่รู้จักกำหนดสติ ไม่รู้จักวางเฉยในโลกธรรมทั้งฝ่ายอิฏฐารมณฺ์และอนิฏฐารมณฺ์ บางคนถูกรางวัลที่หนึ่งตั้งห้าแสนแต่กลับไม่ได้ใช้เงินแม้แต่บาทเดียว เพราะดีใจจนซ้อคตายไปเสียก่อน”

“ก็เขาไม่ได้มาเรียนกรรมฐานกับหลวงลุง จึงไม่รู้จักกำหนด ดีใจหนอ ดีใจหนอ ถ้าเป็นขุนทองเรอะ ส.บ.ม.”

“แต่พูดกับทำไม่เหมือนกันหรือกะเจ้าขุนทอง ข้าว่าเิ่งน่าจะลองปฏิบัติดู ไม่ใช่รู้แต่ทฤษฎี คนที่เรียนว่ายน้ำจากทฤษฎี พอตกน้ำก็ตายเรียบร้อยทุกราย” ท่านเจ้าของกุฎิเปรียบเทียบ

“เอาไว้วันหลังหนูค่อยลอง รอให้ใจคอมันปลอดภัยไปรงกว่านี้อีกสักหน่อย” หลานชายผัดผ่อน

“มัวผัดวันประกันพรุ่งอยู่นั้นแหละ ระวังจะสายเกินไป”

ท่านพระครูเตือน

“เถอะนำ รับรองว่าไม่สาย ไว้ใกล้ๆแต่งงานแล้วหนูค่อย
เข้ากรรมฐานแบบพี่สมชายไง” ชายหนุ่มให้เหตุผล

“แล้วตอนนี้จวนหรือยัง จวนแต่งหรือยังจ๊ะ” ภรรยานาย
สมชายกระเซ้า

“จวนแล้วละ ยังขาดอีกอย่างเดียว” เขาตอบ

“ขาดอะไร เพื่อพี่พอจะหาให้ได้” หล่อนแสดงน้ำใจไมตรี

“ยังขาดเจ้าป่าวอะ นอกนั้นพร้อมแล้ว”

“มันจะมากไปเจ้าขุนทอง มันจะมากไป” ท่านพระครูว่า
คนเป็นหลาน

“ไม่มากหรอกอะหลวงลุง ไม่เชื่อหลวงลุงจะลองดูก็ได้ ลอง
หาเจ้าป่าวมาให้หนูซักคน แล้วดูซิว่าหนูจะยอมเข้ากรรมฐานหรือ
ไม่”

“ข้าไม่รู้จะไปหาที่ไหนมาให้เอ็ง ถ้าหาเจ้าสาวละก็พอจะหา
ให้ได้” คนเป็นสมภารรู้สึกอ้อนใจ

“อ๊วย หนูจะเอามาทำไมเจ้าสาวนะ ก็หนูเป็นเจ้าสาวอยู่แล้ว
ซื้หามาอีกได้ฟ้าผ่าตายปะไร หลวงลุงนี่พิลึกจริงๆ”

“ข้าว่าเอ็งนั่นแหละพิลึก สมชายเธอเห็นด้วยไหม” ท่าน
ถามคนเป็นศิษย์

“อย่าไปเถียงกับมันเลยครับหลวงพ่อ ปวดหัวเปล่าๆ มัน
จะว่ายังไงก็ปล่อยให้มันนำไปคนเดียว อ้อ หลวงพ่อครับ เจ้าสมชาติ
น้องชายผมไปไหนเสียล่ะครับ” ชายหนุ่มถามถึงน้องชายซึ่งได้มา
อยู่รับใช้ท่านพระครูแทนเขาประมาณสิบวันแล้ว

ช่วงก่อนแต่งงานเขามีฐานะยุ่งมาก ประกอบกับท่านเจ้าของ
กุฏิไม่ได้มีฐานะไปไหน เขาจึงไม่ได้มาที่วัด และไม่เห็นว่าน้องชายเสีย

หลายวัน ท่านพระครูยังไม่ทันตอบ คนถูกถามหาก็เดินเข้ามาพอดี
“อ้ายตาย พี่สมชาย พี่แบ่งร่ำ มายังไงกันนี้ แหม ดีใจดีใจ”
คนชื่อสมชาติหักท่ายด้วยเสียงมีจริดจะก้าน นายสมชายมองหน้า
ท่านพระครูเหมือนจะถามว่าได้เกิดอะไรขึ้น

“ดูเอาเอง” ท่านเจ้าของกุฏิตอบโดยไม่รอให้ถาม

“สมชาติ เอ็งเป็นอะไรไป ก็เป็นผู้ชายอยู่ดีๆ โหงมากระดุ้ง
กระดุ้งยังกะผู้หญิงล่ะ” คนเป็นพี่ชายสงกา

“ก็ถามขุนทองเขาดูซิ นิขุนทองนิ” ชายหนุ่มหันไปพยัก
พืดกับนายขุนทอง หนุ่มวัยยี่สิบสองหมาดๆ ยิ้มอย่างมีชัยแล้วว่า
“เขาเรียกออสโมซิสอะ คนเราจะอยู่ด้วยกันก็ต้องมีอะไร
ที่คล้ายคลึงกัน ถึงจะอยู่ด้วยกันยึด”

“แล้วที่เอ็งอยู่กับข้ามาตั้งนาน ทำไมเอ็งถึงไม่ปรับตัวให้
เหมือนข้าหือ” นายสมชายแย้ง

“พี่ไม่ปรับตัวเข้าหาหนูต่างหากล่ะ สมชาติเขาฉลาดกว่าพี่
เยอะตรงที่รู้จักปรับตัว” คนเป็นหลานท่านพระครูว่า

“เอาอีกแล้ว ว่าช่างใจอีกแล้ว” สามีนางแบ่งร่ำว่า

“พี่สองคนมามีธุระอะไรหรือเปล่าอะ” นายสมชาติถามขึ้น
คนเป็นพี่ชายจึงว่า

“ก็จะมาดูเอ็งนั่นแหละว่าอยู่สุขสบายดีหรือเปล่า”

“แล้วพี่เห็นว่าหนูสบายหรือเปล่าล่ะอะ” คนเป็นน้องย้อน
ถาม

“ก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือ ตัวข้านี้แหละที่ไม่
สบาย มาเห็นเอ็งเป็นแบบเจ้าขุนทองไปอีกคน บอกตามตรงว่าข้า
ไม่สบายใจเลย หลวงพ่อทำไมเลี้ยงผู้ชายให้กลายเป็นผู้หญิงล่ะ
ครับ” เขาถือโอกาสต่อว่าท่านพระครู

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ก็เลี้ยงมันเหมือนที่เลี้ยงเธอทุกอย่าง
นั่นแหละ แต่ทำไมมันถึงไม่เหมือนเธอก็ไม่รู้”

“ต้องยกให้เป็นเรื่องของกฎแห่งกรรม ไซ้ใหม่ครับ”

“ก็คงต้องเป็นยังงั้น แต่ที่เธอเห็นนี่ยังไม่เท่าที่ฉันเห็นหรอก”
ท่านโหม่ตัวมากระซิบบ้างหูคนเป็นศิษย์ว่า

“ที่ฉันเห็นนะ เจ้าสองคนนี่มันเพี้ยนหนักกว่านี้อีก เวลา
มีพวกเด็กหนุ่มๆ หล่อๆ มาเข้ากรรมฐาน มันจะแวะเวียนไปแถวกุฎิ
กรรมฐานวันละหลายเวลา ไปแอบดูเขาแล้วก็เอามาวิพากษ์วิจารณ์
ว่าหล่อยังงั้นยังงี้ บางทีก็แย่งกันเสียดด้วยซ้ำ ทำทางมันจะกูไม่กลับ
ทั้งคุณนั่นแหละ” ท่านพระครูแจ่มพุทธิกรรมของคนที่ทั้งสอง

“หลวงลุงนินทาอะไรหนู” หลานชายว่า

“ข้าเปล่านินทา ข้าพูดความจริงต่างหากล่ะ”

“ก็ถ้าพูดความจริงแล้วทำไมต้องกระซิบบ้างล่ะ” นาย
ขุนทองแย้ง

“นั่นเพราะเอ็งไม่ยอมรับความจริงต่างหากล่ะ ข้าก็เลย
ต้องกระซิบบ้างนี่ หรือเอ็งจะเถียง”

“ไม่เถียงก็ได้ล่ะ ว่าแต่ว่าหลวงลุงรับแขกเถอะซะ หนู
ปล่อยให้พวกเขารอนานแล้ว” หลานชายเตือน นายสมชายและ
ภรรยาจึงกราบลาท่านเจ้าของกุฎิ

“ถ้าหลวงพ่อจะมีธุระไปไหนก็ให้เจ้าสมชาติไปตามผมนะ
ครับ แต่ถ้ายังไม่มี ผมก็จะขอพักอีกสักสองสามวันแล้วค่อยมา
ทำงาน”

“ไม่เป็นไร เชิญพักนอนตามสบายเถอะ ฉันยังไม่มีรายการ
ไปไหนในช่วงนี้ ว่าจะสะสางงานให้เสร็จๆ เสียที โดยเฉพาะงานเขียน
หนังสือ” ก่อนกลับชายหนุ่มยังสั่งนายขุนทองและนายสมชาติว่า

“เอ็งสองคนช่วยกันดูแลหลวงพ่อกับให้ตึนนะ อย่ามัวแต่ไปเที่ยว
แอบดูหนุ่มๆล่ะ”

“รับรองล่ะ ที่นี้ถ้าจะไปก็จะผลัดเวรกันไป จะไม่ไปพร้อม
กัน ไซ้ใหม่ขุนทอง” คนชื่อสมชาติพูดเสียงอ่อนเสียงหวาน

“ไซ้แล้วสมชาติ” คนพูดตั้งใจลากเสียงยาวจนเกินความ
จำเป็น

เมื่อท่านพระครูลงรับแขกที่กุฏิชั้นล่าง มีเจ้าทุกข์รออยู่แล้ว
ประมาณยี่สิบคน สตรีวัยห้าสิบเศษเข้ามากราบ

“จะให้ช่วยอะไรหรือโยม” ท่านเอ่ยขึ้นก่อน

“คืออย่างนี้ค่ะ ลูกชายดิฉันมันหลงเมียเสียจนลืมหูลืมตา
ไม่ขึ้น ดิฉันทนไม่ได้ค่ะ”

“ทำไมถึงทนไม่ได้ล่ะโยม”

“มันหมั่นไส้ค่ะ หมั่นไส้เหลือเกิน” คนเป็นแม่ผัวตอบ

“อย่าไปหมั่นไส้เขาเลย เราน่าจะตั้งใจเสียอีกทีที่เห็นเขารักใคร่
ปรองดองกัน คนเป็นแม่จะต้องมีมุทิตาจิต ไม่ใช่ไปหมั่นไส้เขา
นะโยมนะ”

“มันทำใจไม่ได้ค่ะหลวงพ่อกับ ดิฉันไม่เคยพบเคยเห็นผู้ชายที่
โหดหลงเมียถึงปานนี้ ขนาดพ่อเด็กเขาก็ยังไม่เคยหลงดิฉันอย่าง
นี้มาก่อน”

“โยมก็เลยอิจฉาลูกสะใภ้ไซ้ใหม่ล่ะ” ถึงอย่างไรท่านก็เข้า
ข้างคนเป็นสะใภ้ เพราะยังจำฤทธิ์ร้ายของคนเป็นแม่ผัวในอดีตชาติ
ได้ดี แม้ปัจจุบันจะไม่เคืองแค้น หากก็ยัง จำ ความร้ายกาจของ
ฝ่ายนั้นได้

“มันก็ไม่เชิงอิจฉานะคะ ถ้าเขาจะทำตัวดีกว่านี้ ดิฉันจะไม่
อิจฉาเขาเลยล่ะ”

“เขาทำตัวยังไงล่ะ”

“โอ๊ย อย่าให้พูดเลยคะหลวงพ่อกุญแจแล้วมันเข้าใจ” ว่าแล้วก็ร้องไห้ด้วยเคียดแค้นชิงชังในคนเป็นสะใภ้

“ก็ถ้าไม่พูดแล้วอาตมาจะรู้ได้ยังไงล่ะ”

“จริงซิคะ แหม ดิฉันไม่น่าโง่เลย” นางว่าตัวเอง แล้วเริ่มต้นเล่าเป็นฉากๆอย่างชำนาญ เพราะเคยเล่าให้เพื่อนบ้านฟังทุกบ้านและทุกวันจนหาคนฟังไม่ได้ จึงต้องมาวัดป่ามะม่วงเพื่อเล่าให้ท่านพระครูฟัง

“คืออย่างนี้นะคะหลวงพ่อกุญแจ ลูกสะใภ้ของดิฉันนะ สวยก็ไม่สวย ความรู้ก็ไม่สูง กิริยามารยาทหรือก็ไม่บ่งบอกว่าเป็นชาติผู้ดี แถมฐานะก็ยากจนขั้นแค้น ดิฉันก็ไม่รู้ว่าไอ้ลูกชายของดิฉันมันไปหลงได้ยังไง ดิฉันจะไปขอลูกสาวเศรษฐีให้ เขาทั้งสวยทั้งรวยมันก็ไม่สนใจเขา ดันไปคว่าแม่นี้มาเป็นเมีย”

“ก็เขาชอบของเขานี้โยม เขาคงจะเป็นเนื้อคู่กัน ปล่อยเขาไปเถอะอย่าไปยุ่งกับเขาเลย” สมภารวัดป่ามะม่วงกล่าวเตือน

“ไม่ยุ่งได้ยังไงล่ะคะหลวงพ่อกุญแจ ดิฉันสงสารลูกชายคะ มันใช้ลูกชายฉันยังกะซื้อหาเงินมาเลี้ยงมันแล้วยังต้องมานั่งหุงข้าวทำกับข้าวให้มันกิน ต้องซักผ้าให้ ซักแม้กระทั่งกางเกงในของมัน ขนาดดิฉันเป็นแม่แท้ๆยังไม่เคยให้ลูกซักกางเกงใน” คนเป็นแม่ผิวพรรณนา

“มันจะมากไป มันจะมากไป ถ้าถึงขนาดให้ผิวซักผ้าให้แบบนั้นก็แย่นะซิ คนอย่างนี้หากินไม่ขึ้น โบราณเขาถือนักหนา ผู้ชายที่รักเมียถึงขนาดนี้ อาตมาไม่สรรเสริญแน่ ไม่น่าสรรเสริญเลย” เป็นครั้งแรกที่ท่านเข้าข้างคนเป็นแม่ผิว

“แล้วดิฉันจะทำยังไงคะหลวงพ่อกุญแจ”

“พามาหาอาตมา แล้วจะช่วยอบรมให้ พามาทั้งสองคนนั้น
แหละ”

“คะ แล้วดิฉันจะพามา ขอบพระคุณหลวงพ่อบ้าง ดิฉัน
ถือโอกาสกราบลาละคะ”

รายต่อมาเป็นบุรุษวัยห้าสิบเศษ หน้าตาเขาหมองคล้ำ
เหมือนคนที่กำลังมีทุกข์อย่างหนัก กราบท่านพระครูแล้วจึงเรียนว่า

“เรื่องของผมเป็นความลับครับ ถ้าหลวงพ่อบอกจะกรุณา ผม
อยากปรึกษาเป็นการส่วนตัวครับ”

“ไม่เป็นไร พูดเบาๆพูดได้ยินกันสองคนก็ได้ โยมมีอะไรก็
ไปเลย” ท่านไม่อนุญาตให้ขึ้นข้างบน ด้วยเห็นว่าไม่มีความจำเป็น
ที่จะต้องทำเช่นนั้น

“คืออย่างนี้ครับหลวงพ่อบอก คุณแม่ผมอายุแปดสิบ แล้วแก
ก็หลง หลงมาตั้งแต่มิไม่เจ็ดสิบ ผมไม่กล้าพาไปไหน เพราะอับ
อายขายหน้ามาก แกมีพฤติกรรมอย่างหนึ่งที่ใครๆเห็นเข้าก็ต้อง
ตำหนิติเตียน ผมจะบาปไหมครับถ้าเอาความลับของผู้บังเกิดเกล้า
มาเปิดเผยให้หลวงพ่อบอกทราบ”

“โยมมีจุดประสงค์อะไรที่ต้องทำเช่นนั้นล่ะ คือหมายถึงว่า
โยมมีเจตนาดีหรือเจตนาร้ายต่อท่าน”

“เจตนาดีครับ ที่ต้องเอามาเปิดเผยก็เพื่อจะช่วยแกนะครับ
เมื่อหลวงพ่อบอกแล้วเพื่อจะแนะนำผมได้ว่าจะมีวิธีแก้อย่างไร” ท่าน
เจ้าของกุฎิจึงตอบเขาว่า

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีบาป เพราะโยมทำด้วยเจตนาดี” เขาหัน
ซ้ายหันขวาเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีใครมาได้ยิน แล้วจึงเล่าด้วยเสียง
ที่เบาที่สุด

“คือแม่ผมแกชอบล้วงเข้าไปในผ้าห่มครับ เอามือล้วงเข้า

ไปตรงนั้นแล้วก็ควักมาดม เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่อายุยังไม่ถึงเจ็ดสิบ ผมไม่กล้าพาแกไปไหน เพราะอับอายชาวบ้าน ก่อนหน้านี้ผมไม่ทราบว่าจะมีพฤติกรรมอย่างนี้ ผมก็พาแกไปทอดกฐินที่วัดต่างจังหวัดซึ่งผมเป็นประธานของงาน ความที่ผมอยากให้แม่ได้บุญเลย พาแกไปด้วย แล้วแกก็ไปทำอย่างนี้ ทำให้ผมกับภรรยาอับอายเขามาก เพราะกรรมอะไรครับ แล้วผมจะแก้ไขอย่างไร” ท่านพระครูรู้สึกสังเวชใจที่ได้ยินได้ฟัง และท่านก็เห็นกฎแห่งกรรมของสตรีวัยแปดสิบอย่างทะลุปรุโปร่ง

“มันเป็นกฎแห่งกรรมนะโยม คุณแม่ของโยมทำกรรมไว้ตอนสาว แล้วกรรมนั้นก็มาให้ผลในตอนแก่ โยมอยากทราบไหมว่าท่านทำกรรมอะไรไว้”

“อยากทราบครับ กรุณาบอกผมด้วยเถิดครับ”

“โยมเชื่อเรื่องเสน่ห์หยาแผ่นดินหรือเปล่า เรื่องผู้หญิงที่ชอบทำเสน่ห์ให้สามีหลง เคยได้ยินไหม”

“เคยได้ยินครับ แต่ไม่ค่อยจะเชื่อว่าจะเป็นไปได้ คือผมหมายถึงว่ามันจะได้ผลนะครับ” คนมีแม่อายุแปดสิบตอบ

“จะได้ผลหรือไม่ได้ผลมันก็ขึ้นอยู่กับคนถูกทำนะโยม ถ้าคนถูกทำจิตอ่อนก็ได้ผล แต่ถ้าเขาจิตแข็ง เสน่ห์หยาแผ่นดินที่ว่าก็ทำอะไรเขาไม่ได้ ที่นี้ในกรณีของคุณแม่โยมนั้นได้ผล เพราะคุณพ่อโยมเป็นคนจิตอ่อน ที่อาตมาพูดมานี้โยมอาจจะไม่เชื่อ เพราะฟังดูเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระใช่ไหม แต่ถ้าโยมคิดและพิจารณาตามหลักของเหตุผลแล้ว พฤติกรรมของคุณแม่โยมเป็นเรื่องพิสูจน์ได้เป็นอย่างดีที่สุด”

คำพูดของท่านพระครูทำให้บุรุษวัยห้าสิบเศษหวนระลึกถึงเหตุการณ์สมัยที่เขายังเด็กและมารดาที่ยังสาว พอจะจำได้ว่ามารดา

มักจะนั่งคร่อมบนอาหารที่จะให้บิดารับประทาน และหากเป็นผักสดและผลไม้ นางก็จะเอาชุกเข้าไปในผ้าถุงเช็ดถูกับบริเวณใต้ท้องน้อยแล้วจึงนำไปให้บิดารับประทาน ท่านเจ้าของกุฏิให้เวลาเขาในการรำลึกนึกย้อนกลับไปยังอดีต เสร็จแล้วจึงพูดขึ้นว่า

“เรื่องการทำเสน่ห์มันเป็นไสยศาสตร์ เป็นเดรัจฉานวิชา เมื่อคนถูกทำเสน่ห์ตายลง มันก็จะกลับมาหาตัวคนทำ โยมสังเกตหรือเปล่าว่า คุณแม่โยมเริ่มมีพฤติกรรมแบบนี้หลังจากที่คุณพ่อเสียชีวิตไปแล้ว”

“ครับ คงจะจริงอย่างที่หลวงพ่อบอกว่า คุณพ่อผมเสียชีวิตตอนคุณแม่อายุหกสิบเศษๆ หลังจากนั้นไม่นาน คุณแม่ก็มีพฤติกรรมแปลกๆอย่างที่เป็นอยู่” คนพูดรู้สึกรอนอกร้อนใจที่มารดามามีอันเป็นเช่นนี้ได้

“ผมจะช่วยแกได้อย่างไรครับ” ถามเสียงละห้อย

“ช่วยไม่ได้หรอกโยม คนแก่จนหลงแล้วไม่มีทางแก้ได้ ต้องปล่อยไปตามกรรมของเขา สิ่งที่เกิดแล้วแก้ไม่ได้ ในกรณีนี้แก้ไม่ได้ โยมจำไว้เลย แล้วก็ไปสอนลูกหลานว่าอย่าไปทำเสน่ห์ สามิเขาจะรักหรือไม่รักก็ช่างเขา เพราะมันจิตใจของเขา เราไปห้ามไม่ได้ ถ้าไปทำเสน่ห์ให้เขามารัก บาปกรรมจะต้องตกอยู่ที่ตัวเรา เพียงแต่ว่ามันจะปรากฏผลให้เห็นเร็วหรือช้าเท่านั้น อาตมาเสียใจที่ไม่อาจช่วยคุณแม่ของโยมได้”

“แต่ถึงจะช่วยแม่ไม่ได้ แต่ก็ช่วยผมได้ครับ เพราะเมื่อผมรู้เช่นนี้แล้วก็ทำได้ แม่แก่เป็นคนทำกรรม แก่ก็ต้องรับผลของมัน แล้วผมก็จะสอนลูกหลานไม่ให้เอาเยี่ยงอย่างแก ถึงอย่างไรผมก็ได้รับประโยชน์จากการมาครั้งนี้ครับ” เขากล่าวด้วยใบหน้าที่ดูดีขึ้น นิดหนึ่ง นิดเดียวจริงๆ

๗๙

เทศน์กัณฑ์สุดท้าย

วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๒๑ บรรดาศิษยานุศิษย์ได้จัดงานวันคล้ายวันเกิดให้เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอย่างสมเกียรติที่สุด หลายคนรู้ว่าการจัดงานครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย ด้วยอีกสองเดือนข้างหน้าท่านจะต้องประสบอุบัติเหตุถึงแก่กรรมภาพ ผู้ที่ยังตัดไม่ลง ปลงไม่ตกพากันแอบร้องไห้ไว้ล่วงหน้า พระบัวเหี่ยวนั้นแม้จะตัดใจได้หากก็ยังมีรู้สึกเสียดายอาลัยอาวรณ์ ในความคิดของภิกษุหนุ่ม ปุชนีย์บุคคลเช่นท่าน พระครูคงหาได้ยากนักในโลกอันแสนวุ่นวายนี้

แจกันสี่ครามบรรจุดอกบัวสีขาวนวลที่พับกลีบอย่างประณีต ดูสวยแปลกตา ภิกษุเชื้อสายฉวนตั้งใจตกแต่งอย่างประณีตที่สุด ด้วยรู้ว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้แสดงกตัญญูกตเวทิตาธรรมต่อพระอุปัชฌายาจารย์ วงมโหรีปี่พาทย์ที่มาบรรเลงในงานเป็นวงเดียวกับที่เคยมาเล่นทุกปี ทว่าครั้งนี้คนฟังกลับรู้สึกว้า แต่ละเพลงที่บรรเลงนั้นฟังเศร้าสร้อยเสียดลึกเข้าไปถึงหัวใจหัวใจไม่ผิดกับที่บรรเลงในงานศพ!

หอประชุมหลังใหญ่ขนาด ๗ x ๒๐ วา สิ้นเงินค่าก่อสร้างหนึ่งล้านห้าแสนบาท เสร็จทันเวลาและได้ใช้เป็นสถานที่จัดงานวันเกิดครั้งสุดท้ายของท่านสมภารผู้ซึ่งสั่งเสียพระบัวเหี่ยวไว้ว่า ให้

ใช้หอประชุมแห่งนี้เป็นที่ปฏิบัติธรรมของบรรดาพุทธศาสนิกชนผู้สนใจใคร่ธรรม ตลอดจนญาติโยมผู้มีความทุกข์ เพราะต่อแต่นี้ไป จะไม่มีผู้ใดมาช่วยไขปัญหาหรือขจัดปัดเป่าทุกข์ให้เหมือนเช่นแต่ก่อน พวกเขาจะต้องแก้ปัญหาแก้ทุกข์ด้วยตัวเองโดยการมาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

สำหรับมูลนิธิ ทุนเสริมสมอง นั้นมีเงินอยู่ในบัญชีของธนาคารกว่าหนึ่งล้านบาท เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงได้มอบหมายให้พระมหาบุญเป็นผู้ดำเนินการร่วมกับคณะกรรมการ นำดอกผลมาใช้เป็นทุนการศึกษาแก่เด็กนักเรียนที่ยากจน ส่วนหนังสือ คู่มือการสอบอารมณ์วิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งเจ้าแก่เส็งและเจ้าแก่บักได้ร่วมกันเป็นเจ้าของจัดพิมพ์ขึ้นนั้น พระบัวเหี่ยวจะเป็นผู้เก็บรักษาและนำมาแจกญาติโยมที่สนใจในด้านการปฏิบัติ กิจการงานทุกอย่างสำเร็จเสร็จสิ้นลงด้วยดี ไม่มีอะไรติดขัดหรือคั่งค้าง ท่านพระครูเจริญคิดว่าท่านเตรียมตัวตายได้อย่างสมบูรณ์แบบที่สุด และคงจะยังไม่มียุติทำได้เช่นนี้มาก่อน

เวลา ๙ นาฬิกา บรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งพระและคฤหัสถ์พากันทยอยเข้ามาถวายดอกไม้สดและกราบคารวะท่านพระครูผู้ซึ่งนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนตั่งไม้สักสลักลายกนกอ่อนช้อยงดงาม เบื้องหน้ามีแจกันและกระเช้าดอกไม้ตั้งเรียงรายจนล้นออกไปทางด้านข้างทั้งซ้ายและขวา รับประเคนดอกไม้จากศิษย์แล้ว ท่านจึงนำสิ่งของไปมอบให้โยมมารดาวัยเจ็ดสิบที่นั่งพับเพียบอยู่หน้าอาสนะสงฆ์ของที่นำไปมอบมีผ้าโจงกระเบนลายไทยหนึ่งผืน เสื้อตัดด้วยผ้าลูกไม้อย่างดีหนึ่งตัว และปัจจัยอีกสองร้อยบาท ท่านประคองห่อของขวัญเดินเข้าไปคุกเข่าตรงหน้าโยมมารดา วางของไว้ทางด้านขวามือ แล้วก็กราบมารดาสามครั้งแบบเดียวกับกราบพระ ด้วยถือ

ว่ามารดาบิดาเป็นพระอรหันต์ของบุตร กราบเสร็จจึงหยิบห่อของ ขวัญมอบให้

“โยมแม่ อาตมาขอกราบลา ขอให้โยมแม่จงมีอายุยืนยาว มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ” ท่านอวยพรโยม มารดา

“ท่านจะลาไปไหน” โยมมารดาถาม

“อาตมาจะไปบำเพ็ญเพียรสร้างบารมีต่อไปในโลก วันที่ ๑๔ ตุลาคม อาตมาจะออกเดินทาง” พระลูกชายตอบคำถามโยมมารดา

“ขอให้ท่านโชคดี ขอให้บรรลุมรรคผล สมดังความตั้งใจ นะท่านนะ ไม่ต้องเป็นห่วงโยม พี่ๆของท่านเขาคงจะดูแลโยมอย่างดี”

“อาตมาขอกราบขอบพระคุณ พร้อมกันนี้อาตมาก็ขอ อโหสิกรรมจากโยมแม่ หากอาตมาได้พลาดพลั้งล่วงเกินโยมแม่ ไม่ว่าจะด้วยกายกรรม วาจากรรม หรือมโนกรรม ขอโยมแม่โปรด อโหสิกรรมให้อาตมาด้วย”

“โยมอโหสิให้ท่านทุกอย่าง และโยมก็ขออโหสิกรรมจาก ท่านเช่นกัน”

“อาตมาอโหสิให้โยมแม่” ท่านก้มลงกราบโยมมารดาอีก สามครั้ง แล้วจึงลุกขึ้นเดินกลับไปนั่งพับเพียบบนตั่งไม้สัก

เวลาสิบนาทีกา พระสงฆ์ ๙ รูป ซึ่งนิมนต์มาจากวัดต่างๆ ในจังหวัด เริ่มเจริญพระพุทธมนต์และสวดธรรมจักรไปจนถึงเวลา สิบเอ็ดนาทีกายี่สิบเก้านาที จากนั้นญาติโยมช่วยกันประเคน ภัตตาหารแด่พระสงฆ์ทั้ง ๙ รูป และพระภิกษุสามเณรแห่งวัดป่า มะม่วงซึ่งมีทั้งสิ้น ๘๐ รูป รวมทั้งท่านเจ้าของวันเกิด เป็นปีที่มิ พระเณรจำพรรษามากที่สุดนับตั้งแต่ท่านมาเป็นเจ้าอาวาสที่วัดแห่ง

นี้

ภิกษุวัยห้าสิบเศษมีที่ท่าว่าจะไม่ฉันภัตตาหารเหมือนเช่นเคย นายสมชายจึงไปกระซิบอาจารย์ชิตีให้ช่วยค้ำยันคะยอให้ท่านฉัน บรูษุวัยหกสิบสี่จึงคลานเข้าไปนั่งคุกเข่าตรงหน้าตั้ง ประนมมือแล้วกล่าว

“นิมนต์หลวงพ่อดีฉันสักนิดเถิดครับ ลูกศิษย์ลูกหารู้สึกไม่สบายใจที่เห็นท่านไม่ฉัน”

ท่านพระครูมองอาหารหวานคาวที่ลูกศิษย์จัดใส่พานกะไหล่ทองมาถวาย แล้วจึงฉันไปสองสามคำเพื่อไม่ให้พวกเขาเสียหน้าใจ เสร็จแล้วจึงรวบช้อน ยกถ้วยบรรจุ น้ำชา ขึ้นดื่ม ตลอดชีวิตของท่าน มิเคยที่จะติดใจไหลหลงในรูป เสียง กลิ่น รส หรือสัมผัสที่นำใคร่นำพอใจ กามคุณ ๕ ไม่เคยมามีอิทธิพลเหนือความรู้สึกนึกคิดของท่าน

เมื่อภิกษุและสามเณรทั้ง ๙๙ รูป เสร็จจากฉันภัตตาหาร บรรดาญาติโยมช่วยกันประเคนจตุปัจจัยไทยธรรม

ปัจจัย ที่พวกเขาถวายท่านพระครู มีจำนวนกว่าสองแสนบาท ซึ่งท่านตั้งใจว่าจะนำไปสมทบทุนมูลนิธิ ทุนเสริมสมอง ต่อไป จากนั้นอาจารย์ชิตีประกาศทางไมโครโฟนว่า ท่านพระครูจะแสดงพระธรรมเทศนาโปรดโยมมารดาและญาติโยม เพื่อให้คนฟังได้บุญอันเกิดจากการฟังธรรมหรือที่เรียกเป็นภาษาบาลีว่า รัम्मัสสวนมัย

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอารัมภบทก่อนแสดงธรรมว่า “กราบนมัสการพระคุณเจ้าที่เคารพและขอเจริญพรแต่ญาติโยมพุทธศาสนิกชนที่รักและนับถือทุกท่าน อาตมารู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งที่บรรดาญาติโยมและศิษยานุศิษย์ได้ร่วมแรงร่วมใจกันจัดงาน

ฉลองวันคล้ายวันเกิดให้อาตมา เพื่อเปิดโอกาสให้ได้ทำบุญสร้างกุศลร่วมกัน กิจกรรมดังกล่าวนี้แม้จะมีได้มีบุญญัตติไว้ในหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากพุทธศาสนิกชนก็ได้ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติสืบต่อกันมาช้านานจนกลายเป็นประเพณีคือประเพณีทำบุญวันเกิด”

“อย่างไรก็ตาม การจัดงานวันเกิดที่อาตมาไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ก็คือการร่วมวงสรรเสริญชาติสัมภวามะกัน เพราะการกระทำเช่นนั้น นอกจากจะไม่ได้บุญแล้วยังได้บาปอีกด้วย บางคนดื่มสุราเสียเมามายในวันเกิด แล้วขับรถไปชนกันถึงแก่ความตายก็มี ญาติโยมลองพิจารณาดู การตายแบบนั้นมันดีหรือไม่ อาตมารับรองได้ว่าเขาจะต้องไปสู่สุคติ เพราะคนที่ตายขณะขาดสติเช่นนั้นไม่มีทางที่จะไปสู่สุคติได้ อาตมาขอวิงวอนขอญาติโยมอย่าไปจัดฉลองวันเกิดกันแบบนั้นเลย เพราะนอกจากจะหาประโยชน์มิได้แล้วยังสิ้นเปลืองเงินทองอีกด้วย” บรรดาญาติโยมที่ฟังอยู่ ไม่มีผู้ใดคิดโต้แย้งหรือ คัดค้านในสิ่งที่ท่านพูด บางคนที่เคยทำเช่นนั้น ก็ตั้งปณิธานแน่วแน่ว่าจะไม่ทำอีก

“เออละ ในโอกาสที่ญาติโยมได้พร้อมใจกันจัดงานวันเกิดให้อาตมาในวันนี้ อาตมาก็จะตอบแทนบุญคุณด้วยการแสดงพระธรรมเทศนาให้ญาติโยมฟังโดยจะเทศน์เรื่อง พระคุณแม่ และก็จะจะเป็นการเทศน์ครั้งสุดท้าย เพราะปีต่อไปคงจะไม่มีการจัดงานวันเกิดของอาตมาอีก” ท่านบอกเป็นนัยๆซึ่งหลายคนรู้ว่าท่านหมายถึงอะไร

“ที่อาตมาเลือกเทศน์เรื่องพระคุณแม่ เพราะรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่าน ถ้าไม่มีแม่เราทุกคนก็ไม่ได้เกิด อันนี้เป็นความจริงที่ไม่ต้องพิสูจน์ ผู้ใดก็ตามที่คุณแม่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อฟังเทศน์แล้ว

ให้กลับไปหาแม่ ไปกราบเท้าขอศีลขอพรจากท่าน จะได้มีสิ่งดีศรีสุข ส่วนคนที่เคยทำไม่ดีไว้กับท่านก็นำรูปแพเทียนแพไปกราบขออโหสิกรรม ล้างเท้าให้ท่านด้วยเป็นการขอขมาลาโทษ”

“บางคนไปรังเกียจคุณแม่ว่าแก่เฒ่า ไม่สวยไม่งาม พอตัวเองแก่ก็เลยถูกลูกหลานรังเกียจ จึงเป็นกงเกวียนกำเกวียนยึดเยื้อกันต่อไปอีก ใครที่คุณแม่ล่วงลับไปแล้วก็ให้หมั่นทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่าน และถ้าจะทำบุญด้วยการมาเจริญกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไป การทำเช่นนี้ถือว่าได้บุญมากที่สุดทั้งฝ่ายผู้ให้และผู้รับ”

คนทั้งสี่มีทั้งพระภิกษุ สามเณร และคฤหัสถ์ต่างพากันรำลึกนึกถึงมารดาของตน คนที่เคยเถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกปากก็เพิ่งจะรู้ตัวว่าได้สร้างกรรมทำเข็ญไว้กับผู้บังเกิดเกล้า จึงคิดที่จะกลับไปทำตามที่ท่านพระครูแนะนำ

“ญาติโยมโปรดจำไว้ วันเกิดของลูกคือ วันตายของแม่ เพราะวันที่ลูกเกิดนั้นแม่อาจต้องเสียชีวิต การออกศึกสงครามเป็นการเสี่ยงชีวิตสำหรับคนเป็นพ่อฉันใด การคลอดลูกก็เป็นการเสี่ยงตายสำหรับคนเป็นแม่ฉันนั้น”

“ในสมัยโบราณที่วิทยาการต่าง ๆ ยังไม่เจริญก้าวหน้าเหมือนสมัยนี้ อัตราการตายเพราะคลอดลูกมีสูงมาก คนโบราณเขาจึงกล่าวว่าวันเกิดของลูกคือวันตายของแม่”

“เมื่อคลอดลูกแล้ว แม่ก็ยังคงต้องประคบประหงมเลี้ยงดู ให้ดื่มเลือดในอกเป็นอาหาร ยามที่ลูกเจ็บป่วยก็อมยาพ่นฝนยาทา รักษากันไปตามมีตามเกิด แม่เฝ้ากล่อมเกลี้ยงเลี้ยงลูกจนเติบโตใหญ่ กระทั่งลูกแต่งงานมีเหย้ามีเรือนไปแล้วแม่ก็ยังเฝ้าห่วงใยรักใคร่ไม่จืดจาง” ท่านหยุดจิบ น้ำชา จากถ้วย แล้วจึงเทศนาต่อ

“อาตมาเห็นความทุกข์อย่างแสนสาหัสของคนเป็นแม่

ก็ตอนที่ เป็นหมอต้าแยทำคลอดให้พี่สาว แม้ว่าเรื่องราวจะผ่านพ้น มาเกือบสี่สิบปีก็ยังจำภาพเหตุการณ์ครั้งนั้นได้ติดตาติดใจมา กระทั่ง ทุกวันนี้ อาตมาจะเล่าให้ญาติโยมฟัง” ท่านหยุดทบทวนเรื่องราว แต่หนหลังแล้วเล่าว่า

“สมัยนั้นอาตมาอายุสิบหกแต่ยังไม่ประสีประสาอะไร ยัง เปลือยกายโดดน้ำตมๆกับเพื่อน อย่างสนุกสนาน แต่เด็กสมัยนี้อายุ สิบหกเป็นหนุ่มกันแล้ว” ท่านเล่าถึงชีวิตแสนลำเค็ญในครั้งนั้นว่า “อาตมาอาศัยอยู่กับยาย ลำบากลำบากมาก ต้องหาเงินเรียนเอง ตื่น ตั้งแต่ตีสาม หาบของไปขายที่ตลาดบางขามห่างจากบ้านไป ๑๔ กิโลเมตร ถึงตลาดตี ๔ กว่าๆ ก็นั่งขายของซึ่งเป็นพวกผักสวน คราวที่ช่วยกันปลุกกับยาย พอดีหาก็ขายหมด บางวันขายไม่ค่อย ดี ก็ไปหมดเอา ๗ โมง จากนั้นก็หาบกระจาดเปล่ากลับบ้าน หิว ชาวก็ต้องทนเอาเพราะยายสั่งไม่ให้ซื้อเขากิน ให้กลับมากินบ้าน เรา ยายว่าซื้อเขากินมันแพง จานละตั้งสามสตางค์ สู้กลับมากิน ข้าวที่บ้านไม่ได้ อาตมาก็จำเป็นต้องซื้อยาย บางทีกว่าจะถึงบ้าน หิวแทบลมจับ”

“อยู่มาวันหนึ่งขณะที่อาตมาหาบกระจาดเปล่ากลับบ้าน ก็พบกับพี่สาวกลางทาง เขากำลังท้องแก่จะเดินทางไปคลอดลูกที่ บ้านแม่ของเขาซึ่งเป็นป้าของอาตมา ที่ต้องเดินทางไปคลอดบ้าน แม่เพราะเขาอยู่กับพ่อผัวแม่ผัว ซึ่งรังเกียจว่าเขาจนและไม่ยอมช่วย เหลือเกื้อกูลแต่ประการใด เดินไปได้ครึ่งทางก็เกิดปวดท้องนอนร้อง ครวญครางอยู่ใต้ต้นไม้ พอเห็นอาตมาเดินผ่านมา เขาก็ดีใจพูด กับอาตมาว่า...”

“น้องเอ๋ยช่วยพี่ด้วย พี่ปวดท้องใจจะขาดอยู่แล้ว ช่วยเอา ลูกออกให้พี่ที อาตมาถึงจะอายุสิบหกแต่ก็ยังไม่รู้ว่าเขาออกลูกกัน

ยังงี้ ผู้ใหญ่เขาเคยพูดให้ฟังว่าเขาออกลูกทางปาก บางคนก็บอก
ออกทางสะดือ บางคนก็ว่าออกทางก้น อาตมาก็เชื่อ นึกว่าเป็นอย่าง
นั้นจริงๆ ที่แท้ก็ถูกผู้ใหญ่เขาหลอก เพิ่งมารู้ความจริงก็ตอนทำ
คลอดให้พี่สาวนี่แหละ”

“พี่สาวเขาก็ร้องใหญ่ เขาบอกปวดมาก แล้วก็เบ่งลูกท้อง
แรกจึงยังไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องการคลอดลูกมาก่อน ได้ยินพี่
สาวร้องโอยๆ อาตมาก็ทำอะไรไม่ถูก เลยถามเขาว่าจะให้ช่วยยัง
งี้ เขาก็บอกช่วยดึงเด็กออกจากท้องให้เขาที่ มันกำลังจะออกแล้ว
อาตมาก็ยังงงอยู่ เลยนึกถึงเทวดา ก็นึกตามประสาเด็กๆไม่รู้ว่า
เทวดามีจริงหรือเปล่า แต่ยายเคยเล่าให้ฟังบ่อยๆก็คิดว่าคงจะมีมั้ง
เลยประนมมือบอกรุกขเทวดาประจำต้นไทรให้ช่วย แล้วก็ร้ายคาถา
ชุมนุมเทวดาที่ยายเคยสอนจนจำได้ขึ้นใจ” แล้วท่านจึงร้ายบท
ชุมนุมเทวดาด้วยเสียงที่ไพเราะเพราะพริ้งว่า...”

“ สักเค กาเม จะ รูปะ คิริสิขะระตะภู จันตะลิกเข วิมานะ
ทีเป รัฎฐะ จะ คาเม ตะระวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต ภูมมา
จายันตุ เทวาชะละละละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา ตัญญันตา สันติ
เก ยัง มุนีวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุณันตุย

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมมะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล
อะยัมมะ ทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมมะทันตายุ”

คนฟังพากันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ รู้สึกว่าหูของตนมีบุญที่ได้ฟัง
ท่านร้ายพระคาถา

“พอว่าคาถาจบ เทวดาเข้าสิงอาตมาเลย ที่รู้ว่าเทวดาเข้า
สิงเพราะท่านมากกระซิบข้างหูว่า ดึงเด็กออกมา ดึงเด็กออกมา
อาตมาถาม ดึงยังงี้ เด็กอยู่ที่ไหน เทวดาบอก อยู่ในท้อง เอามือ
ล้วงเข้าไปในผ้าถุงก็จะเจอหัวเด็ก อาตมาก็ทำตาม ดึงพรวดสุดแรง

เลย เสียงพี่สาวร้องกรี๊ดแล้วสลบเหมือดไปเลย อาตมาก็ตกใจ เพราะเห็นไส้ยาวๆติดตัวเด็กออกมา คิดว่าเราคงดึงไส้พี่สาวออกมาหมดท้องแล้วมั้ง พี่สาวคงต้องตายแน่ๆ จะทำยังไงดีหนอ เสียงเทวดากระซิบข้างหูว่า...”

“ไม่ตายหรอก แค่อสลบไปเท่านั้น ไปจัดการตัดสายรกให้เด็กก่อน ที่เธอเห็นนั่นเรียกว่าสายรก ไม่ใช่ไส้ของพี่สาวเธอหรอก อาตมาก็ถามว่า เอาอะไรตัดล่ะ มีดพรัาก็ไม่มี เทวดาบอก เอาเล็บของเธอนั่นแหละจิกแน่นๆแล้วดึงมันจะขาดเอง สมัยนั้นพวกหนูมรู้นๆเขานิยมไว้เล็บยาวกัน เรียกว่าเป็นแฟชั่น อาตมาก็ไว้กับเขา คือเขาจะไว้เล็บข้างละสองนิ้ว นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วก้อย อาตมาก็ทำตามที่เทวดาบอก พอรกขาดเลือดพุ่งเลย เด็กส่งเสียงร้องอูแว้วๆ ลั่นป้า เทวดาบอกอีกว่า ไปเอาฝุ่นมาโรยตรงแผล อาตมาก็กอบฝุ่นโรยลงไป ปรากฏว่าเลือดหยุดไหลแต่เด็กไม่หยุดร้อง เทวดาก็บอกอีกว่า เอากระบอกไปตักน้ำมาหยอดปาก พอดีมีกระบอกไม้ไผ่อันหนึ่งแขวนอยู่ที่กิ่งไทร ไม่ทราบเหมือนกันว่าใครนำไปแขวนไว้ อาจเป็นเทวดาก็ได้นะ” ท่านพุดยิ้มๆ คนฟังยิ้มตาม

“ข้างๆต้นไทรมีหนองน้ำอยู่แห่งหนึ่ง อาตมาจึงหยิบกระบอกเดินไปตักน้ำมาหยอดใส่ปากเด็ก เจ้าหนูหยุดร้องให้เลย ดูดยอดน้ำจากนิ้วมืออาตมา เสียงดังจ๊ิบๆ เป็นภาพที่ซึ่งใจอาตมามาจนทุกวันนี้ ได้เห็นสัตบุรุษชาตญาณการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตก็ตอนที่เจ้าหนูดูดน้ำจากนิ้วมือนี้แหละ พอได้น้ำเจ้าหนูก็หยุดร้อง

เทวดาก็กระซิบข้างหูอีกว่า ช่วยพี่สาวเธอด่วน ดูดปากเอาเลือดที่คั่งออก อาตมาก็เอามือข้างปากพี่สาวดูดเลือดและเสมหะของพี่สาวแล้วบ้วนทิ้ง ไม่ได้นึกถึงภัยเพราะกลัวเขาจะตาย สักพักพี่

สาวก็พิน ถามว่า น้องเอ๊ย ลูกพี่ผู้หญิงหรือผู้ชาย พอรู้ว่าได้ลูกชายเขาก็ดีใจ อาตมาก็เลยช่วยพากลับบ้านทั้งแม่ทั้งลูก ปัจจุบันนี้พี่สาวอายุเกือบๆหกสิบ ส่วนหลานชายที่อาตมาทำคลอดอายุเกือบสี่สิบแล้ว นี่แหละที่ทำให้อาตมาเห็นใจคนเป็นแม่ แล้วก็รักแม่มาตั้งแต่บัดนั้น” เมื่อท่านเทศน์จบ หลายคนแอบเช็ดน้ำตา รวมทั้งโยมมารดาของผู้เทศน์ด้วย

๙๐

อำลาญาติโยม

เช้าตรู่ของวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ขณะที่ท่านพระครูกำหนดจิตออกจากผลสมาบัติ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นไกลหู “วันนี้ใช้หนี้นกระสา” ท่านตอบในใจว่า “รู้แล้ว เมื่อหกเดือนก่อนก็มาเตือนครั้งหนึ่งแล้ว” และยังไม่ทันจะลืมตา เสียงเดิมบอกอีกว่า “ใช้หนี้เต่าด้วย”

“ก็ใช้ไปแล้วไง ใช้ไปเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ ทำไม่ถึงมาทวงอีก” ท่านยังจำได้แม้เหตุการณ์จะผ่านไปเจ็ดปีเต็มๆ

“วันนั้นใช้แค่เงินต้น แต่วันนี้จะคิดดอกเบี้ย”

“เป็นอันว่า วันนี้ใช้สองงานเลย ก็ดีจะได้หมดหนี้หมดสิน” จากนั้นท่านจึงตั้งจิตแผ่เมตตาไปยังสรรพสัตว์และเจ้ากรรมนายเวร โดยเฉพาะนกกระสาฝูงนั้นกับเต่าอีกเจ็ดตัวที่รับจ้างเขาต้ม เสรีจกิจดังกล่าวจึงลงไปสร่งน้ำ แปรงฟัน แล้วออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ โดยมีนายสมชายหิวปีนโตเดินตามหลัง

“โยม อาตมาขอขอบใจที่ใส่บาตรให้ฉันมานาน วันนี้จะเป็นวันสุดท้าย เพราะเวลาเที่ยงสี่สิบห้า อาตมาจะได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำคอหักตาย มาบิณฑบาตไม่ได้อีก ขอให้โยมจงมีความสุขความเจริญนะโยมนะ” ท่านจะพูดเช่นนี้กับผู้มาใส่บาตรทุกคน หลายคนเชื่อ

และรู้สึกเสียใจที่จะไม่ได้พบเห็นท่านอีก แต่บางคนก็คิดว่า “หลวงพ่อดีใจที่มัวงมงายทำอะไรเสียแล้ว มีอย่างไหน มาบอกว่าจะตายวันนี้ ใครเล่าจะรู้วันตายของตัวเอง พิกุลแท้ๆ”

กลับจากบิณฑบาตโปรดสัตว์ ท่านฉันภัตตาหารแล้วจึงจดบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนเช้า เสียงที่มาเตือนนั้นถูกท่านบันทึกไว้ทุกถ้อยคำ เสร็จแล้วจึงลงมารับแขกยังกุฏิชั้นล่าง ประโยคแรกที่พูดกับพวกเขาคือ

“ต่อไปนี้ญาติโยมต้องช่วยตัวเองแล้วนะ พระพุทธองค์ตรัสสอนว่า อตตาทิ อตตโน นาโถ, โภ หิ นาโถ ปโร ลียา - ตนแลเป็นที่พึ่งของตน ใครเล่าจักเป็นที่พึ่งแก่เราได้ อาตมาเองก็จะไปในวันนี้แล้ว”

“หลวงพ่อกำลังจะไปไหนคะ” สตรีผู้หนึ่งถาม

“ไปตาย” ท่านเจ้าของกุฏิตอบยิ้มๆ

“หลวงพ่อกำลังพูดอย่างนี้ถูกศิษย์ลูกหาใจฟ่อหมด อย่าพูดเล่นอย่างนั้นเลยครับผมขอรับรอง” บุรุษผู้มาถึงเป็นคนแรกเข้าใจว่าท่านพูดเล่น

“อาตมาพูดจริงๆนะ เมื่อเช้ามีตเจ้ากรรมนายเวรเขามาทวง แล้ว อาตมาเคยหักคอกนกระสา แล้วก็รับจ้างเขาต้มเต่า วันนี้เที่ยงสี่สิบห้าต้องรถคว่ำคอกหักตาย” คนฟังพากันตระหนก สตรีวัยกลางคนแนะนำว่า

“ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อก็อย่าออกไปไหนซิคะ อย่าไปขึ้นรถจะได้ไม่ต้องรถคว่ำ”

“ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกโยม นี่จะมานะแนะนำให้อาตมาโกงเสียแล้ว โกงใครไม่โกง จะให้โกงกฎแห่งกรรม อาตมาทำไม่ได้หรอกโยม”

“แล้วหลวงพ่อก็ไม่เสียใจ ไม่เสียดายชีวิตหรือครับ” บุรุษอีก
ผู้หนึ่งถาม

“เสียดายทำไมเล่าโยม คนที่เสียดายชีวิตแสดงว่าเขายังไม่
เข้าใจคติแห่งความตาย การตายก็เหมือนการย้ายบ้าน คนที่ทำกรรมดี
ไว้มากก็จะได้ย้ายไปอยู่บ้านที่ดีกว่าหลังเก่า คือสะดวกสบายกว่า แต่
คนที่ทำชั่วอาจจะต้องย้ายไปอยู่บ้านในนรก สำหรับอาตมาคงจะได้
ไปอยู่บ้านที่ดีกว่าบ้านนี้ จะนอนตื่นสักเที่ยงวัน เพราะไม่ต้องลง
รับแขก” คราวนี้คนฟังหัวเราะ

“แล้วกัน มาหัวเราะเยาะกันเสียแล้ว นี่อาตมาพูดจริงๆนะ
บ้านนี้หาความสุขไม่ได้เลย ต้องทำงานหนักแสนหนักจนแทบไม่มี
เวลากินเวลานอน”

“หนูไม่เคยเห็นใครเป็นแบบหลวงพ่อดีเลยคะ” หญิงสาวอายุ
น้อยที่สุดพูด “ขนาดรู้ว่าจะต้องตายแทนที่จะเศร้าโศกเสียใจกลับ
ทำหน้าที่ได้ตามปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

“นี่ พูดอย่างนี้แสดงว่ายังไม่เข้าใจ อุตส่าห์เปรียบเทียบให้
ฟังก็แล้ว เอาอย่างนั้นะ สมมุติว่าหลวงพ่อบนข้าราชการชั้นโท แล้ว
อีกสองสามชั่วโมงข้างหน้าเขาจะเลื่อนให้เป็นชั้นเอก หลวงพ่อก็ต้อง
มานั่งเศร้าโศกเสียใจหรือเปล่า หนูตอบมาซิ”

“หลวงพ่อก็จะแน่ใจได้อย่างไรล่ะคะ เขาอาจจะลดลงไปเป็น
ชั้นตรีก็ได้” หญิงสาวยังคงกลางแคลง

“ไม่ต้องห่วงหรอกหนู หลวงพ่อก็รับรองว่าจะไม่เป็นอย่างที่
หนูคิด ถ้าหนูอยากรู้จริงๆก็ต้องมาเข้ากรรมฐาน ปฏิบัติอย่างเคร่ง
ครัด เมื่อใดเกิดปัญญาารู้แจ้งเห็นจริง เมื่อนั้นความลึกลับสงสัยก็จะ
หมดไป”

“ก็หลวงพ่อก็จะไปแล้วใครจะมาสอนหนูล่ะคะ หลวงพ่อก็มีตัว

แทนที่สามารถทำหน้าที่แทนหลวงพ่อก็ได้ทุกอย่างหรือเปล่าคะ”

“ไม่มีหรอกหนู ถ้าจะให้หาแบบนั้นหาไม่ได้แน่ เพราะไม่มีใครจะเหมือนกันไปหมดทุกอย่าง แม้แต่ฝาแฝดที่หน้าตาเหมือนกัน จิตใจยังต่างกัน”

“ถ้าเป็นอย่างนั้น คงไม่มีใครมาวัดนี้อีก ที่เขามาก็เพราะศรัทธาในหลวงพ่อก็ไม่มีหลวงพ่อดีแล้ว หนูเองก็คงไม่มา หนูพูดจริงๆนะคะ”

“หนูอย่าไปยึดที่ตัวบุคคลซิจ๊ะ การเข้าวัดก็เพื่อมาแสวงหาธรรมะ แต่บางคนเข้าวัดเพราะไปชอบสมภาร ยิ่งสมภารหนุ่มๆ ใส่อ้อ สาวแก่แม่หม้ายติดกันเกรียวเลย แบบนี้รับรองไม่ได้บุญ เอาละ ถึงแม้จะไม่มีอาตมาอยู่ในวัดนี้อีกต่อไป ญาติโยมก็ควรจะมาเข้ากรรมฐาน หอประชุมมีพร้อมแล้ว คนสอนก็มีแล้วคือพระบัวเหี่ยว แล้วท่านก็สามารถเข้าผลสมาบัติได้ ซึ่งแปลว่าท่านมีคุณธรรมสูงพอที่จะสอนคนอื่น ๆ” ท่านแจ้งให้ญาติโยมทราบเกี่ยวกับพระบัวเหี่ยว

“แสดงว่าท่านเป็นพระอริยบุคคลใช่ไหมครับหลวงพ่อดี เพราะผู้ที่เข้าผลสมาบัติได้จะต้องเป็นพระอริยบุคคล ผมว่าอย่างน้อยๆท่านต้องเป็นพระโสดาบันใช่ไหมครับ” ชายหนุ่มถาม

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น”

“ถ้าเช่นนั้นผมจะมาเรียนกรรมฐานกับท่าน ผมแสวงหาพระอริยบุคคลมานานแล้ว ขอกราบเรียนตามตรงว่าผมเริ่มจะเบื่อพระ เพราะเจอแต่ประเภทที่สอนเก่ง แต่ปฏิบัติไม่ได้ อย่างเช่นพระรูปหนึ่งซึ่งผมเคยศรัทธาท่านมาก หากเอ่ยชื่อ ผมว่าใครๆก็ต้องรู้จัก ท่านสอนเก่ง สอนออกวิญญูกระจายเสียงทุกวัน แต่เบื้องหลังชั่วร้ายอย่าบอกใคร เประจะไปหมดทั้งเรื่องเหล่าเรื่องผู้หญิง เห็นว่า

ท่านมีเงินเป็นร้อยๆ ล้าน แต่ผมเชื่อว่าเงินช่วยให้ท่านพ้นจากขุม
นรกไม่ได้แน่ นับวันพระประเภทนี้จะมีมากขึ้นนะครับ” แม้จะรู้ว่า
บุรุษนั้นพูดความจริง หากท่านพระครูก็จำต้องวางอุเบกขา ท่าน
พูดตัดบทว่า

“กรรมของเขานะโยม อย่าไปสนใจเรื่องของคนอื่นเลย พระ
พุทธเจ้าสอนสติปัฏฐาน ๔ ให้พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม ซึ่ง
ล้วนแต่อยู่ในตัวเราทั้งสิ้น อย่าเอาเรื่องนอกตัวเข้ามา แแต่แบกชั้น
๕ ของตัวเองก็ทุกข์พอแล้ว อย่าเอาชั้น ๕ ของคนอื่นมาแบกอีก
เลย ห้าชั้นหนักพอแล้ว อย่าไปเอาสิบชั้นเลย” ท่านเปรียบเทียบ
แบบตลก ยังผลให้คนฟังอมยิ้ม

“วันนี้หลวงพ่อกจะไปไหนหรือคะ” สตรีวัยกลางคนถามขึ้น

“ไปบรรยายธรรมที่ วัดกวีศราราม จังหวัดลพบุรี เขาจะส่ง
รถมารับ” ท่านพระครูตอบ นายสมชายไม่ได้ทำกรรมมากับท่าน
จึงไม่ต้องไปร่วมชะตากรรมในครั้งนี้

เวลาสิบเอ็ดนาฬิกา อาจารย์นายแพทย์สิงห์พล แห่งโรง
พยาบาลศิริราช พาครอบครัวมาถวายภัตตาหารเพลแด่พระภิกษุ
สามเณรวัดป่ามะม่วง เขามีได้มานิมนต์ไว้ล่วงหน้า ด้วยต้องการ
จะให้ เป็น สังฆทาน อย่างสมบูรณ์แบบ

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงฉันภัตตาหารได้มากกว่าทุกครั้ง ยัง
ผลให้ญาติโยมปลาบปลื้มใจ เพราะปรากฏการณ์เช่นนี้ไม่เคยมีมา
ก่อน ฉันเสร็จ ท่านถือโอกาสแสดงพระธรรมเทศนา เพราะต้อง
การสงเคราะห์ญาติโยมเป็นครั้งสุดท้าย โยมผู้หญิงคนหนึ่งแอบ
นินทาท่านว่า

“แหม หลวงพ่อกท่านไม่ยอมหายใจทั้งเลยนะ ทุกเวลานาที
ของท่านช่างมีค่าเสียจริง” แม้จะกระซิบเบาๆ หากผู้ถูกนินทาก็ได้

ยิน ท่านพูดขึ้นลอยๆว่า

“คนที่หายใจถึงเป็นคนไม่มีประโยชน์ ไม่สมควรจะมีชีวิตอยู่ เปลืองออกซิเจนเปล่าๆ” คนฟังพากันยิ้มทั้งที่ในอกสุดแสนเศร้า ด้วยรู้ว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าพวกเขาจะต้องสูญเสียบุขนิยบุคคลเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด

แม้จะเป็นการเทศน์ครั้งสุดท้าย หากคนฟังก็มีได้ตั้งใจฟังเท่าที่ควร ด้วยมัวกังวลกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น เทศน์จบ ท่านพระครูบอกญาติโยมว่า “เดี่ยวอาตมาจะต้องไปบรรยายธรรมที่วัดกวิศ แต่จะไปไม่ถึงเพราะจะเกิดอุบัติเหตุรถชนคอหักตายเวลาเที่ยงสี่สิบห้า อาตมาตั้งใจจะออกจากวัดเที่ยงครึ่ง จะได้ไม่ต้องไปตายไกลวัด เขาจะได้เอาศพกลับได้สะดวก” ท่านพูดด้วยสีหน้าท่าทางปกติ

“อยากรู้ไหมว่า ทำไมอาตมาถึงต้องตายในวันนี้” ท่านถาม ไม่มีผู้ใดให้คำตอบ ด้วยต่างก็ทำใจไม่ได้ ทั้งสงสารทั้งเสียดายบุขนิยบุคคลเช่นท่าน

“เอาละ ไม่อยากรู้ก็ไม่ใช่ไร แต่อาตมาอยากเล่า ญาติโยมจะได้เก็บไปคิดเป็นการบ้าน จะได้เชื่อว่าเวรกรรมนั้นมีจริง” เห็นคนฟังหน้าตาเศร้าสร้อย ท่านจึงพูดขึ้นว่า

“ญาติโยมที่รักทั้งหลาย คนที่กำลังจะตายคืออาตมานะ ไม่ใช่ญาติโยม ทำไมต้องทำหน้าที่หมตอาลัยตายอยากกันอย่างนั้น” สตรีวัยกลางคนถึงกับปล่อยโฮ พุดละล่ำละลักว่า

“ถ้าอีฉันตายแทนหลวงพ่อก็ได้ อีฉันยอมตายจริงๆ ชีวิตอีฉันหาประโยชน์ไม่ได้ อยู่ไปก็เปลืองออกซิเจนอย่างหลวงพ่อกว่า” ท่านพระครูยิ้ม เพราะเข้าใจถ้อยคำของหล่อน คนอื่นๆก็ทำหน้าบึ้งยาก จะยิ้มก็ไม่ใช่ ร้องไห้ก็ไม่เชิง

“เอาละๆขอใจที่จะตายแทนอาตมา แม้ว่าจะเป็นไปได้

ทำกรรมแทนกันไม่ได้หรือโยม ที่อาตมาต้องตายในวันนี้ก็เพราะกรรมที่เคยหักคอกนกกับรับจ้างต้มเต่า ตอนยิงนกนั้นอยู่มัธยมสาม อยู่กับยาย เวลาไปโรงเรียนก็ไม่เข้าเรียน แต่หนีครูไปเที่ยวยิง นกตกปลา แอบขโมยปืนแก๊ปของตาไป แล้วอาตมาก็มีความสามารถในการก่อกรรมทำเข็ญมาก เรียกว่าทำบาปขึ้น ยิ่งปืนแม่เหล็กยิงเดี่ยวจนกระสุนร่วงลงมาเป็นร้อยเลย ใครอยากรู้เทคนิคการยิงก็มาถามได้ เดี่ยวอาตมาตายแล้วจะไม่มีใครบอก” ท่านพูดยิ้มๆ ทว่าคนฟังกลับยิ้มไม่ออก!

“ไม่มีใครถามหรือ จันอาตมาก็จะไม่บอก ให้วิชานี้มันตายตามอาตมาไปก็แล้วกัน” ท่านพูดเล่นเพราะหากมีผู้ถามขึ้นมาจริงๆ ท่านก็จะไม่บอก เพราะสมณะย่อมไม่แนะนำบุคคลไปในทางชั่ว

“ก็รวบรัดตัดใจความได้ว่าอาตมาเป็นแชมป์ยิงปืน แล้วอยู่มาวันหนึ่งก็หนีไปยิงนกอีก พอลั่นไกเปรี้ยงนกก็ร่วงลงมาทั้งฝูง แต่มีตัวหนึ่งมันไม่ยอมตาย แคंपีกหักบินไม่ได้ ความรักชีวิตทำให้มันวิ่งหนี อาตมาก็วิ่งตาม พอจับตัวได้มันก็จิกมืออาตมาเลือดพุ่งเลยด้วยความโกรธ อาตมาหักคอมันทันที แถมถลกหนังหัวมันอีกด้วย ตอนนั้นเป็นคนจิตใจเหี้ยมโหดมาก เสร็จแล้วก็โยนทิ้ง มันยังดิ้นกระแต่่วๆ และคงจะอาฆาตพยาบาทอาตมากระทั่งมันสิ้นใจ

ส่วนเรื่องต้มเต่านั้น ทำตอนอยู่มัธยมหนึ่ง แล้วก็ใช้หนีไปแล้วเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ แต่เจ้ากรรมนายเวรเขาบอกตอนนั้นมันแค่เงินต้น วันนี้เขาจะคิดดอกเบี้ย แหม ขนาดใช้หนี้กรรมก็ยั้งต้องใช้ทั้งต้นทั้งดอกนะโยมนะ” ท่านหันไปพยักพยิตกับโยมคนหนึ่ง แล้วเล่าต่อ “เรื่องมีอยู่ว่า พวกขี้เมาเขาเกิดอยาก จะกินเต่าแก้มเหล้า ก็ไปซื้อเต่าเล็กๆมาเจ็ดตัว แล้วจ้างอาตมาต้ม ให้ค่าจ้างหนึ่งบาท”

“บาทเดียวเองหรือคะหลวงพ่” สตรีผู้หนึ่งถาม

“บาทเดียวนะมากแล้วนะโยม สมัยนั้นก๊วยเตี๋ยวขามละสามสตางค์ เงินหนึ่งบาทซื้อก๊วยเตี๋ยวกินได้หนึ่งเดือนกับสามวัน อาตมาเอาเงินเขามา แล้วก็จัดการก่อไฟ เอาหม้อดินใบใหญ่ใส่น้ำขึ้นตั้งบนเตา พอน้ำเดือดก็เทเตาเจ็ดตัวลงไป เตามันก็ดินใหญ่ คงจะสามัคคีกันดิน เพราะหม้อแตกเลย พอหม้อดินแตก มันก็พากันตะเกียกตะกายหนีเอาตัวรอดเข้ากอไผ่ไป โยมเชื่อไหม น้ำตามันไหลพรากๆ แล้วมันก็ใช้สองขาหน้าปาดน้ำตา ที่โบราณเขาเปรียบเทียบว่า ร้องให้น้ำตาเป็นเฆมาเต่า อาตมาก็เพิ่งประจักษ์ตอนนั้นแหละ เห็นแล้วรู้สึกทุเรศนัยน์ตา เลยปล่อยให้มันหนีไป พวกซีเหล้าเขาก็โกรธ จะเอาค่าจ้างคืน อาตมาก็ไม่ยอมคืนให้ เลยไปลักปลาเค็มป้ามาปิ้งให้เขากินแทนเต่า โดนป้าตำแหลกเลย นี่แหละกรรมที่อาตมาทำไว้ในวัยเด็ก แล้วก็กำลังจะไปใช้หน่ออีกไม่กี่นาที่ข้างหน้า” ขณะนั้นเวลาเที่ยงครึ่ง รถที่ทางวัดกวิศรารามส่งมารับนั้นรออยู่แล้ว

“เออละ อาตมาเห็นจะต้องลา ขอให้ญาติโยมจงหมั่นเจริญกรรมฐาน ถ้าใครคิดถึงอาตมา ก็ให้ปฏิบัติมากๆ เออละ ขอให้โชคดีมีความสุขทุกๆคนนะโยมนะ”

รถที่มารับท่านพระครูเป็นรถสองแถวเก่าๆ เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงนั่งหน้าคู่กับคนขับ ส่วนอุบาสกในชุดนุ่งขาวห่มขาวที่มาด้วย ได้ย้ายมานั่งข้างหลัง รถแล่นออกจากวัดตรงไปยังถนนสายเอเชีย เมื่อถึงทางแยกเข้าจังหวัดลพบุรี คนขับจึงขีดขวาเตรียมตัวเลี้ยว ถนนฝั่งตรงข้ามมีรถวิ่งมาหลายคัน จึงต้องหยุดรอจังหวะที่จะเลี้ยว

ขณะนั้นรถทัวร์ของบริษัททันจิต วิ่งแซงรถคันอื่นมาด้วย

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

ความเร็วสูงถึง ๑๓๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง คนขับมองไม่เห็นรถสอง
แถวที่เปิดไฟเลี้ยวขวาอยู่ข้างหน้า จึงชนโครมเสียงดังก้องราวกับ
ฟ้าถล่ม ร่างของภิกษุวัยห้าสิบเศษ กระเด็นออกจากตัวรถใน
ลักษณะถลาร้อนดุจเดียวกับนกที่ถูกยิง ร่างของท่านลอยละลิวไป
ตกลงบน พื้นถนน ห่างจากตัวรถถึงยี่สิบวา คอหักพับลงมาถึงราว
นม หนึ่งศักระเปิดตั้งแต่หน้าผากถึงท้ายทอย ท่านพระครูเจริญได้
ชดใช้กรรมของท่านอย่างกล้าหาญที่สุด เมื่อเวลาสิบสองนาฬิกาสี่สิบ
ห้านาที ของวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๒๑

(โปรดติดตามตอนต่อไปใน “วัฏจักรชีวิต”)

ภาควิชา

วิธีปฏิบัติธรรม

ตามแนวทางของ

พระธรรมสิงหบุราจารย์

วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

ก. ประวัติความเป็นมา

พระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ จิตฺตมฺโม) มีนามเดิมว่า **จรัญ จรรย์รักษ์** เกิดที่ตำบลม่วงหมุ่ อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๑ ตรงกับรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ อุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระบวรพุทธศาสนา เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๑ ณ วัดพรหมบุรี อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ตำแหน่งและสมณศักดิ์ที่ได้รับมีดังนี้

๑. รักษาการเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ตำบลพรหม อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐

๒. ได้รับสมณศักดิ์ที่พระครูปลัดจรัญ จิตฺตมฺโม ฐานานุกรมของท่านเจ้าคุณสุนทรธรรมประพุท เจ้าคณะจังหวัดร้อยเอ็ด (แต่มาประจำอยู่สำนักวัดอัมพวัน) เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๑

๓. ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตร **พระครูภาวนาวินิสฺส** เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

๔. ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘
๕. ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญที่ พระภาวนาวิสุทธิคุณ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๑
๖. ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นที่ พระราชสุทธิญาณมงคล เมื่อ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๕
๗. ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นที่ พระเทพสิงหนุรจารีย์ เมื่อ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔
๘. ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์ เป็นที่ พระธรรมสิงหนุรจารีย์ เมื่อ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ข. ประสบการณ์ด้านธรรมปฏิบัติ

พระคุณท่านมีประสบการณ์ด้านการปฏิบัติมาก ทั้งทางสมถกรรมฐาน และ วิปัสสนากรรมฐาน ดังที่ท่านได้กล่าวกับพระภิกษุวัดอัมพวัน ในคราวสอนวิธีสอบอารมณ์ว่า ผมเจริญกรรมฐานมา ๓๕ ปี เจริญอานาปานสติ ๒๐ ปีเศษ เจริญมนสิการสมาธิ ๑๐ ปีเศษ ฟังกสิณได้ ธรรมกายได้ ดังนี้เป็นต้น มันต้องทำได้ ถ้าไม่ได้จะสอนเขาอย่างไร

พระคุณท่านได้มุดงค์ไปตามที่ต่างๆ เพื่อแสวงหาความรู้ และประสบการณ์ด้านธรรมปฏิบัติ ได้ฝากตัวเป็นศิษย์เรียนวิชากับ พระอาจารย์หลายท่าน อาทิ เรียนวิชากรรมฐานกับ พระครูนิวาสธรรมขันธ์ (หลวงพ่อเดิม) วัดหนองโพ อำเภอตากาลี จังหวัดนครสวรรค์ กับ หลวงพ่อลี วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ และ ท่านเจ้าคุณอริยคุณาทร จังหวัดขอนแก่น เรียนสมถกรรมฐานกับพระภาวนาโกศลเถร (สด จันทสโร) ที่วัดปากน้ำ อำเภอ

ภาชีเจริญ จังหวัดธนบุรี เรียนและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน กับ เจ้าคุณอาจารย์ พระราชสิทธิมุนี (โชดก ญาณสิทธิ) วัดมหาธาตุ จังหวัดพระนคร พ.ศ. ๒๔๙๓ และใน พ.ศ. ๒๔๙๘ ได้เรียนพระอภิธรรมกับ อาจารย์ เตชิน (ชาวพม่า) ที่วัดระฆัง จังหวัดธนบุรี

ค. เรียนสติปัฏฐาน ๔ จากหลวงพ่อบุญ

เมื่ออายุ ๔๕ ปี พระคุณท่านได้รุดงค์ไปในป่าดงพระยาเย็นเพื่อเรียนวิชากับ หลวงพ่อบุญ ดงพระยาเย็นเป็นป่าดงดิบอยู่ในอาณาบริเวณเขาใหญ่ ซึ่งกินเนื้อที่ ๔ จังหวัด คือ สระบุรี ปราจีนบุรี นครนายก และนครราชสีมา ตอนบวชใหม่ๆพระคุณท่านเคยพบหลวงพ่อบุญนี้มาครั้งหนึ่งแล้วที่จังหวัดขอนแก่น และได้ขอเรียนวิชาจากท่าน หลวงพ่อบุญยังไม่สอนวิชา บอกว่าอายุ ๔๕ ค่อยมาเรียน ไม่มีผู้ใดทราบว่าคุณหลวงพ่อบุญนี้ท่านเป็นใคร ชื่อเรียงเสียงใด เนื่องจากท่านไม่ยอมเปิดเผยตัวเอง แม้พระคุณท่านเองก็ไม่ทราบ หลวงพ่อบุญในป่าพูดกับท่านว่า วิชาความรู้ที่พระคุณท่านเรียนมาก่อนหน้านี้ เป็นต้นว่า มโนเมยหิ ก็เป็นของดี แต่ว่ามันดับทุกข์ไม่ได้ ไม่ช่วยให้เข้าถึงความดับทุกข์ แล้วท่านจึงสอน วิธีเจริญสติปัฏฐาน ๔ ให้พระคุณท่านเรียนและปฏิบัติอยู่กับท่านตั้งแต่ ๔ ทุ่มถึงตี ๕ รายละเอียดที่หลวงพ่อบุญสอน ซึ่งพระคุณท่านได้เล่าไว้สรุปใจความได้ดังนี้

ลำดับแรก ท่านให้ยืนอยู่กับที่ เอามือไขว้หลัง มือขวาจับมือซ้าย น้ำหนักมือทั้งสองจะถ่วงที่กระเบนเหน็บ ให้ยืนอย่างนี้ ๑ ชั่วโมง แล้วจึงสอนให้พิจารณา เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสา (คือ ตจบัญญัติกรรมฐาน แบบอนุลอมและแบบปฏิโลมนั่นเอง) ให้สำรวจจิตตั้งสติตั้งแต่ปลายผมลงมาถึงปลายเท้า ตั้งแต่ปลายเท้าขึ้นไปถึงปลายผม (ตรงกับข้อความในพระสูตร

ซึ่งปรากฏในพระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๐ หน้า ๒๑๘ ว่า ตั้งแต่พื้นเท้าขึ้นไป แต่ปลายผมลงมา มีหนังเป็นที่สุตรอบ) พระคุณท่านยืนอยู่ได้ ๔๐ นาที ก็ขาสั่นเพราะไม่เคยยืนนานๆ หลวงพ่อในป่าท่านก็ให้พิจารณาเย็นมีสติ โดยตั้งสติสำรวจ จากศีรษะลงไปปลายเท้า นับ ๑ จากปลายเท้าขึ้นไปบนศีรษะ นับ ๒ จากศีรษะลงมาปลายเท้า นับ ๓ จากปลายเท้าขึ้นไปศีรษะ นับ ๔ และจากศีรษะลงมาปลายเท้า นับ ๕ เมื่อท่านยืนครบ ๑ ชั่วโมง จึงเข้าใจว่า ยืนมีสติ เป็นอย่างไร และเข้าใจกายานุปัสสนาสติปัฏฐาน อันเป็นสติปัฏฐานข้อที่ ๑ ใน ๔ ข้อ

ลำดับที่ ๒ ท่านให้เดินมีสติ เยื้องเท้า ก้าวเท้ามีสติครบแล้วให้เอาสมาธิที่พระคุณท่านเคยได้ในสมัยที่เจริญสมถกรรมฐานนั้นมาเป็นบาทฐานขั้นสู่วิปัสสนา พิจารณารูป นาม ชันธ ๕ กำหนดรู้อารมณ์ของจิต รู้อายตนะ ฯลฯ ครบตามหลักการของการเจริญสติปัฏฐาน ๔ ทุกประการ

พระคุณท่านเรียนสติปัฏฐาน ๔ อยู่กับหลวงพ่อบ้านป่าเป็นเวลาสองเดือนเต็ม จนเกิดความรู้ความเข้าใจแจ่มแจ้งด้วยตนเองแล้ว จึงได้ตระหนักว่า ที่พระพุทธรองค์ตรัสสรรเสริญสติปัฏฐาน ๔ ว่าเป็นทางสายเอก เพื่อความบริสุทธิ์หมดจดของสัตว์ทั้งหลาย นั้นเป็นความจริงทุกประการ และด้วยจิตที่เปี่ยมล้นด้วยเมตตาปรารถนาจะช่วยดับร้อนผอนทุกข์ให้กับเพื่อนมนุษย์ พระคุณท่านจึงได้ทำวัดอัมพวันให้เป็นสำนักปฏิบัติธรรมนับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

ด้วยเหตุนี้ กิตติศัพท์ของพระคุณท่านจึงขจรขยายไปทั่วทุกสารทิศ วัดอัมพวันได้กลายเป็นสำนักปฏิบัติธรรมที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาจนถึงปัจจุบัน

ง. แนวทางในการสอนสติปัฏฐาน ๔

พระคุณท่านมีความสามารถเป็นเยี่ยมในด้านการสอน กล่าวคือมีกลวิธีในการอธิบายสิ่งที่เข้าใจยาก ให้กลายเป็นสิ่งที่เข้าใจง่าย และยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย

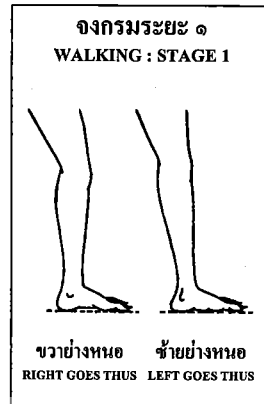
วิธีการสอนของพระคุณท่าน แบ่งออกเป็น ๔ ขั้นตอนกว้างๆ ตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ดังนี้

- (๑) การกำหนดกาย (กายานุปัสสนา สติปัฏฐาน)
- (๒) การกำหนดเวทนา (เวทนานุปัสสนา สติปัฏฐาน)
- (๓) การกำหนดจิต (จิตตานุปัสสนา สติปัฏฐาน)
- (๔) การกำหนดธรรม (ธัมมานุปัสสนา สติปัฏฐาน)

ขั้นตอนทั้ง ๔ มีวิธีการปฏิบัติดังต่อไปนี้

๑. การกำหนดกาย คือการกำหนดอิริยาบถ ๔ ได้แก่ ยืน เดิน นั่ง นอน ดังนี้

๑.๑ การยืน วิธีปฏิบัติ ให้ยืนตรง ยกมือไขว้หลัง มือขวาจับมือซ้ายวางไว้ตรงกระเบนเหน็บ หน้าตรง หลังตา สติจับอยู่ที่ศีรษะ กำหนดว่า ยืนหนอ ๕ ครั้ง แต่ละครั้งแบ่งเป็นสองช่วง ช่วงแรกคำว่า ยืน ให้จิตจับอยู่ที่ศีรษะแล้วเลื่อนลงมาหยุดที่สะดือ เมื่อว่า หนอ ให้กำหนดจิตจากสะดือลงไปปลายเท้า แล้วกำหนดจากปลายเท้าขึ้นมาที่สะดือ จากสะดือขึ้นไปบนศีรษะ กลับไปกลับมาจนครบ ๕ ครั้ง ขณะนั้นให้สติอยู่ในกาย อย่าให้ออกไปนอกกาย เสร็จแล้วลืมหูลึก ทอดสายตาไปข้างหน้าประมาณ ๑ วา สติจับอยู่ที่เท้าเตรียมพร้อมที่จะเดิน

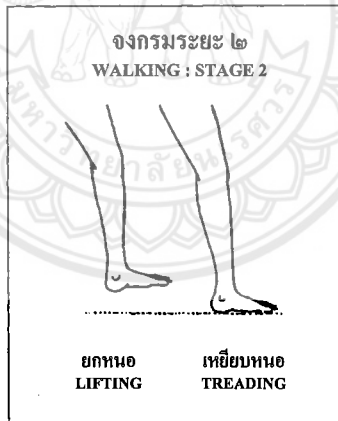
๑.๒ การเดินจงกรม เมื่อกำหนด ยืนหนอ ๕ ครั้งแล้วจึง
ตั้งต้นเดินจงกรม หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เดินสมาธิ การเดิน
จงกรมมี ๖ ระยะ คือ

๑.๒.๑ ระยะที่ ๑ กำหนดว่า ขวา-ย่าง-หนอ ซ้าย-ย่าง
-หนอ โดยปฏิบัติดังนี้ ยกส้นเท้าขวาขึ้นให้สูงจากพื้นประมาณ ๒
นิ้ว พร้อมกับกำหนดว่า ขวา เลื่อนเท้าไปข้างหน้าประมาณ ๑ คืบ
เป็นอย่างมากพร้อมกับกำหนดว่า ย่าง เมื่อกำหนดว่า หนอ ให้
ค่อยๆวางเท้าลงให้ถึงพื้นโดยปลายเท้าและส้นเท้าวางพร้อมกัน สติ
ระลึกรู้พร้อมกับเท้าที่ลงสัมผัสพื้น จากนั้นสำรวมจิตไว้ที่เท้าซ้าย
แล้วกำหนดว่า ซ้าย-ย่าง-หนอ สลับกันเช่นนี้เรื่อยไป

เมื่อเดินสุดทางแล้ว กำหนด ยืนหนอ ๕ ครั้ง ดังที่
ได้อธิบายมาแล้ว จากนั้นกำหนดกลับโดยกำหนด กลับ-หนอ ๘
ครั้ง เมื่อกำหนดครั้งที่ ๑ ให้ยกปลายเท้าขวา ส้นเท้าติดพื้น หมุน
ส้นเท้าไปทางขวา ๔๕ องศา พร้อมกำหนดว่า กลับ แล้ววางปลาย
เท้าลงกับพื้นพร้อมกับกำหนดว่า หนอ ครั้งที่ ๒ เคลื่อนเท้าซ้าย
มาชิดเท้าขวาพร้อมกับกำหนดว่า กลับ แล้วค่อยๆวางเท้าซ้าย

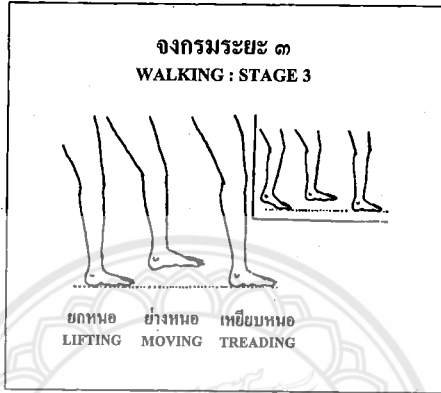
ลงพร้อมกับการกำหนดว่า หนอ ครั้งที่ ๓ ครั้งที่ ๕ และครั้งที่ ๗ ทำเหมือนครั้งที่ ๑ ส่วนครั้งที่ ๔ ครั้งที่ ๖ และครั้งที่ ๘ ทำเหมือนครั้งที่ ๒ จะได้ ๑๘๐ องศา ซึ่งอยู่ในท่ากลับหลังหันพอดี จากนั้นหลับตา กำหนด ยืน-หนอ ๕ ครั้ง แล้วจึงเดินต่อไปจนหมดเวลาที่กำหนด

๑.๒.๒ ระยะเวลาที่ ๒ กำหนดว่า ยก-หนอ, เขยิบ-หนอ วิธีปฏิบัติคือ ค่อยๆยกเท้าขวาขึ้นให้สูงจากพื้นประมาณ ๓ นิ้ว ขณะยกกำหนดว่า ยก เมื่อยกแล้วจึงกำหนดว่า หนอ แล้วเลื่อนเท้าไปข้างหน้าช้าๆห่างจากเท้าซ้ายไม่เกิน ๑ คืบ ค่อยๆวางเท้าลง ขณะที่เท้าเหยียบพื้นกำหนดว่า เขยิบ เมื่อเหยียบเรียบร้อยแล้วจึงกำหนดว่า หนอ เท้าซ้ายก็ทำแบบเดียวกัน เมื่อสุดทางกำหนด ยืนหนอ ๕ ครั้ง และ กลับ-หนอ ๘ ครั้ง ปฏิบัติดังที่กล่าวมาข้างต้น

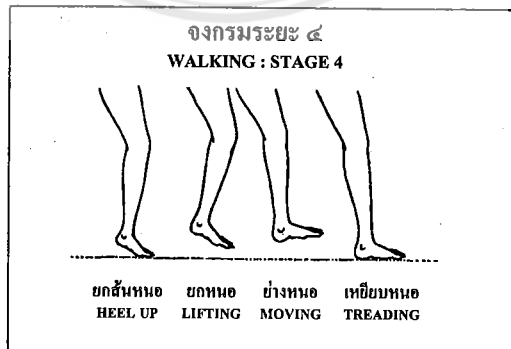

๑.๒.๓ ระยะเวลาที่ ๓ กำหนดว่า ยกหนอ, ย่าง-หนอ, เขยิบ-หนอ ขณะกำหนด ยก เท้าขวายกสูงจากพื้นประมาณ ๓ นิ้ว ยกเรียบร้อยแล้วจึงกำหนดว่า หนอ ขณะกำหนด ย่าง ให้เลื่อน

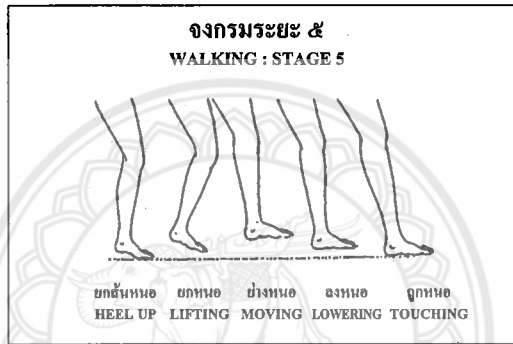
เท้าขวาออกไปข้างหน้า ห่างจากเท้าซ้าย ๑ คืบเป็นอย่างมาก แล้ว
กำหนดว่า หนอ ขณะกำหนดว่า เหยียบ ให้เหยียบลงพื้น แล้วจึง
กำหนด หนอ เท้าซ้ายปฏิบัติแบบเดียวกัน

๑.๒.๔ ระยะที่ ๔ กำหนดว่า ยกสันหนอ, ยกหนอ,
ย่างหนอ, เหยียบหนอ ขณะกำหนด ยกสัน ให้ยกสันเท้าขึ้นให้
พร้อมและพอดีกับที่กำหนด เมื่อยกสันขึ้นเรียบร้อยแล้วจึงกำหนด
หนอ ส่วน ยกหนอ, ย่างหนอ, เหยียบหนอ ปฏิบัติเหมือนระยะ
ที่ ๓

๑.๒.๕ ระยะเวลาที่ ๕ กำหนดว่า ยกส้นหนอ, ยกหนอ, ย่างหนอ, ลงหนอ, คุกหนอ ปฏิบัติเช่นเดียวกับระยะที่ ๔ แต่เพิ่ม ลงหนอ ขณะกำหนด ลงหนอ ให้ลดเท้าลงมาสองนิ้ว เท้าก็จะสูงจากพื้นหนึ่งนิ้ว เมื่อกำหนด คุกหนอ ปฏิบัติเช่นเดียวกับที่กำหนดว่า เขยิบหนอ ในระยะที่ ๔

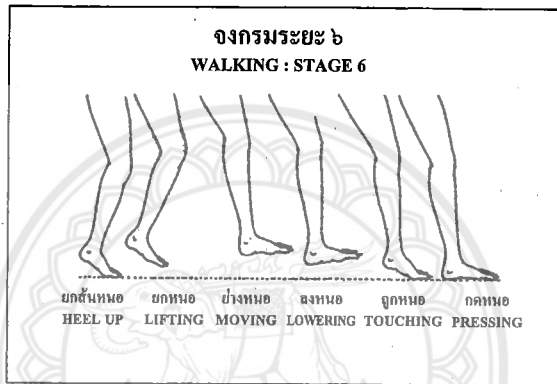

๑.๒.๖ ระยะเวลาที่ ๖ กำหนดว่า ยกส้นหนอ, ยกหนอ, ย่างหนอ, ลงหนอ, คุกหนอ, กดหนอ ปฏิบัติเหมือนระยะที่ ๕ แต่เพิ่ม กดหนอ ขณะกำหนด คุก ใช้ปลายเท้าแตะพื้นเบาๆ ส้นเท้ายังไม่ถูกพื้น เมื่อปลายเท้าถูกพื้นแล้วจึงลงคำว่า หนอ ขณะกำหนดว่า กด ใช้ส้นเท้ากดพื้นเบาๆ เมื่อกดเรียบร้อยแล้วจึงลงคำว่า หนอ

ในการเดินจกรมนั้น ให้กำหนดรู้เฉพาะอิริยาบถเดินแต่อย่างเดียว การเคลื่อนไหวส่วนอื่นของร่างกายจึงไม่ควรมีการเดินให้เดินช้าๆเพื่อกำหนดได้ทัน เมื่อเดินจนสุดระยะทางที่กำหนดให้หยุด แล้วจึงกำหนด ยืนหนอ ๕ ครั้ง และ กลับหนอ ๘ ครั้ง

อานิสงส์ในการเดินจงกรมมีดังนี้

- (๑) อดทนต่อการเดินทางไกล
- (๒) อดทนต่อความเพียร
- (๓) มีอาหารน้อย
- (๔) อาหารที่กิน ต้ม เคี้ยว ลิ้มรสแล้วยอมย่อยไปด้วยดี
- (๕) สมานธิที่ได้ในขณะที่จงกรมยอมตั้งอยู่นาน

๑.๓ การนั่งสมาธิ เมื่อเดินจงกรมได้ประมาณ ๓๐ นาที หรือได้เวลาที่ตั้งใจไว้แล้ว ให้หยุดเดิน กำหนด ยืนหนอ ๕ ครั้ง แล้วจึงกำหนดในการนั่งให้มีสติติดต่อกัน การนั่งให้กำหนดการย่อตัวลงไปเป็นระยะๆ ซ้ำๆ เพื่อให้กำหนดได้ทัน ขณะย่อตัวลงให้กำหนดคำว่า ลง ขณะหยุดพึงกำหนดให้พร้อมกับคำว่า หนอ กำหนด ลงหนอ ลงหนอ เป็นระยะเรื่อยไปจนกระทั่งกันกระทบพื้น จึงกำหนดคำว่า คุกหนอ ให้พร้อมกับกันถูกพื้น แล้วกำหนดที่ ขาว่า ลงหนอ ลงหนอ จนกระทั่งขาถูกพื้นจึงกำหนด คุกหนอ ทำเช่นนี้ทั้งสองข้าง หากนั่งยังไม่เรียบร้อยดีก็ให้กำหนด ขยับหนอ ขยับหนอ จนกระทั่งนั่งเรียบร้อยแล้วจึงกำหนดว่า นั่งหนอ นั่งหนอ ประมาณสองสามครั้ง

เมื่อกำหนดนั่งแล้ว ให้มีสติจดจ่ออยู่ที่ท้องทันที เมื่อท้องเริ่มพองให้กำหนดว่า พอง ไปจนกระทั่งสุดพอง จึงกำหนดคำว่า หนอ ให้พร้อมกับท้องสุดพอง เมื่อท้องเริ่มยุบให้กำหนดคำว่า ยุบ ไปจนกระทั่งสุดยุบ ให้กำหนดคำว่า หนอ ให้พร้อมกับท้องสุดยุบ กำหนด พองหนอ, ยุบหนอ เช่นนี้เรื่อยไป จนกระทั่งหมดเวลาที่ตั้งใจไว้ เช่น ๓๐ นาที หรือ ๑ ชั่วโมง

๑.๔ การนอนสมาธิ เมื่อนั่งเสร็จแล้วจะนอน ให้กำหนดการนอนดังนี้ ในขั้นแรกเอาสติไว้ที่ขา ให้กำหนดที่ขาที่เหยียดออกไปทั้งสองข้าง โดยเหยียดทีละข้าง เมื่อเหยียดขาออกให้กำหนดว่า เหยียด เมื่อหยุดพึงกำหนดว่า หนอ ให้พร้อมกับหยุด กำหนด เหยียดหนอ เหยียดหนอ เรื่อยไปจนกระทั่งเหยียดออกไปหมดทั้งสองข้าง แล้วเอาสติมาอยู่ที่แขน เอาแขนออกไปวางที่พื้น กำหนด ออกหนอ ออกหนอ เมื่อแขนถูกพื้น กำหนด ถูกหนอ เมื่อพลิกตัวตะแคง กำหนด พลิกหนอ การเอนตัวลงนอนให้กำหนดเป็นระยะๆ ขณะที่เอนลงให้กำหนดว่า ลง ขณะหยุดกำหนดว่า หนอ ให้พร้อมกับที่หยุด กำหนด ลงหนอ เป็นระยะๆ จนกระทั่งถึงพื้นหรือหมอนจึงกำหนด ถูกหนอ แล้วกำหนด พลิกหนอ คือพลิกนอนหงาย เมื่อนอนหงายแล้วจะเลื่อนมือหรือเท้าอย่างไร ให้กำหนดตามไปด้วย เมื่อนอนเรียบร้อยแล้วจึงกำหนด นอนหนอ นอนหนอ แล้วพึงกำหนดที่ท้อง พองหนอ, ยุบหนอ ต่อไป หรือจนกว่าจะหลับ

เมื่อตื่น ก่อนลืมตาพึงกำหนดว่า ตื่นหนอ ตื่นหนอ แล้วกำหนดรู้ที่ท้องว่า พองหนอ, ยุบหนอ สักสองสามครั้ง จากนั้นกำหนดที่ตาว่า ลืมหนอ และ เห็นหนอ แล้วจึงกำหนดลุกขึ้นนั่ง การกำหนดอริยาบถทางกายนี้ ให้พยายามใช้สติให้ติดต่อกันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้อริยาบถที่สำคัญที่จะต้องกำหนดด้วยก็คือ เวลารับประทานอาหาร อาบน้ำ ถ้ายอจุจาระบัสสวาระ ในขั้นต้นนี้ให้กำหนดแต่เพียงหยาบๆก่อน โดยพยายามให้จิตรู้อยู่ในอริยาบถการเคลื่อนไหวของมือและเท้า พยายามเคลื่อนไหวอย่างช้าๆเพื่อจะได้กำหนดทัน เช่นเมื่อรับประทาน ก็ให้จิตรู้อยู่ที่มือที่เคลื่อนไหวไปมา เวลาเคี้ยว ก็ให้รู้อยู่ที่การเคี้ยว ให้สติกำหนดอยู่ที่ขากรรไกร เวลากลืนก็ให้รู้อยู่ที่ลำคอ พยายามระวังอย่าให้จิตแลบออกไปหาอารมณ์อื่น การอาบน้ำ การขับถ่าย ก็เช่นกัน พยายามให้รู้อยู่ในอริยาบถที่เคลื่อนไหวอยู่เสมอ ถ้าลืมกำหนด เป็นต้นว่า เมื่อตื่น ลืมกำหนดว่า ตื่นหนอ ลุกหนอ โดยลุกขึ้นเสียก่อนแล้วเช่นนี้ ให้นอนลงไปอีกแล้วกำหนด ตื่นหนอ ลุกหนอ การกระทำเช่นนี้เพื่อให้เป็นความเคยชิน เป็นการฝึกสติให้อยู่กับตัว ไม่เผลอ ไม่หลงลืมโดยง่าย

๒. การกำหนดเวทนา เวทนาในที่นี้เป็นอาการชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นแก่ร่างกาย ทำให้เกิดความรู้สึกพอใจบ้าง ไม่พอใจบ้าง เฉยๆ บ้าง สำหรับในขั้นแรกนี้ อาการที่ปรากฏเด่น ให้เกิดความรู้สึกได้ง่าย คืออาการที่ไม่พอใจ ที่เรียกว่า ทุกขเวทนา เช่น เจ็บ ปวด เมื่อย คั้น แน่น จุกเสียด อึดอัด ดังนี้เป็นต้น ขณะที่กำหนดรู้อยู่ในการเดินก็ตามหรือขณะนั่งกำหนด พองหนอ, ยุบหนอ อยู่ก็ตาม เมื่อมีอาการของเวทนาดังกล่าวข้างต้นเกิดขึ้น ให้ทำการกำหนดเดิมเสียก่อน มากำหนดรู้อยู่ที่อาการของเวทนาที่เกิด เช่น เจ็บ ก็กำหนดว่า เจ็บหนอ ปวดก็กำหนดว่า ปวดหนอ เมื่อยก็กำหนดว่า เมื่อยหนอ คั้นหนอ แน่นหนอ ฯลฯ ไปตามลักษณะอาการที่เกิดขึ้นนั้น ๆ เรื่อยไปจนกว่าจะหายหรือจางไป แล้วจึงกลับไปกำหนดอย่างเดิม เช่น เดิน หรือ พอง-ยุบ ทันทีโดยให้สติติดต่อกัน แต่ถ้าอาการของเวทนายังเด่นอยู่ ก็ให้กำหนดอยู่ที่เวทนาต่อไป หากทนไม่ไหว เช่น คั้นจนทนไม่ไหวจริงๆ ก็ให้ใช้มือเกาได้ แต่กำหนดอยู่ที่การเคลื่อนไหวของมือเป็นระยะไป เช่นเดียวกับการกำหนดที่กาย เมื่อหายคั้นแล้วจึงกลับไปกำหนดที่เดิน หรือ พอง-ยุบตามเดิม หรือถ้าเมื่อยเกินไป กำหนดเท่าใดก็ไม่หาย ก็ให้กลับตัวหรือขยับเขยื้อนตัวได้ โดยกำหนดการเคลื่อนไหวเป็นระยะไป

การกำหนดที่เวทนานั้น พยายามกำหนดรู้แต่เพียงอาการของมันแต่อย่างเดียว อย่าให้จิตดิ้นรนไปตามอาการของมันด้วย กล่าวคือกำหนดรู้ด้วยอาการวางเฉย หากจิตดิ้นรนไป เช่นคิดไปว่า เมื่อไรจึงจะหาย หรือ ช้าจริง หรือ เจ็บมากจริง เช่นนี้ อาการของเวทนาไม่หายไปโดยง่าย ต้องวางอารมณ์เฉยๆ กำหนดรู้ไปตามอารมณ์ของมันเท่านั้น

๓. การกำหนดจิต ในขณะที่กำหนดรู้อยู่ในการเดินหรือการนั่งอยู่นั้น บางครั้งจิตจะไม่รู้อยู่ที่การกำหนด โดยจะแลบออกจากอารมณ์กรรมฐานไปคิดเรื่องต่างๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ให้กำหนด คิดหนอ คิดหนอ จนกว่าจะหาย แล้วกลับมากำหนดที่การเดินหรือการนั่งต่อไป

การที่จิตแลบออกไปคิดเรื่องราวต่างๆนั้น เมื่อรู้ทันขณะใดให้กำหนด คิดหนอ คิดหนอ ทันที บางครั้งขณะนั่งกำหนด พองหนอ, ยุบหนอ อยู่นั้น จิตอาจเกิดความพอใจหรือยินดีต่างๆ ขึ้น โดยไม่ได้กำหนดรู้อยู่ในอารมณ์กรรมฐานนั้น (คือไม่ได้กำหนดอยู่กับ พองหนอ หรือ ยุบหนอ) เช่นนี้ ก็ให้กำหนด ยินดีหนอ ทันทีที่

๔. การกำหนดธรรม เมื่อเกิดความรู้สึกต่างๆอันเป็นนิเวณธรรม เช่น การยินดี หรือความพอใจในอารมณ์ภายนอก (กามฉันทะ) หรือความโกรธ (พยาบาท) ความฟุ้งซ่านรำคาญใจ (อุทธัจจกุกกุจจะ) หรือการร่ว่งเหงาหาวนอน (ถีนมิทตะ) หรือมีความคิดลึกลงสงสัยในการปฏิบัติ (วิจิกิจฉา) เป็นไปต่างๆเช่นนี้ ก็ให้กำหนดรู้อาการของจิตดังกล่าวนั้นด้วยทันทีที่รู้ เช่น เมื่อมีกามฉันทะเกิดขึ้น ก็ให้กำหนดว่า ชอบหนอ เมื่อมีความโกรธหรือพยาบาทเกิดขึ้น ก็ให้กำหนดว่า โกรธหนอ เมื่อร่ว่งเหงาหาวนอน ก็กำหนด ร่ว่งหนอ เมื่อมีความคิดฟุ้งซ่านรำคาญใจ ก็กำหนด ฟุ้งซ่านหนอ และเมื่อมีความสงสัยเกิดขึ้น ก็กำหนด สงสัยหนอ เมื่อกำหนดอาการที่เป็นนิเวณธรรมที่เกิดขึ้นจนหายแล้ว ให้กลับมากำหนดที่การเดิน หรือพอง-ยุบ ต่อไปตามเดิม โดยประคองสติไว้ให้ติดต่อกันเป็นอันดี

ข้อสำคัญที่สุดที่ผู้ปฏิบัติพึงทำความเข้าใจคือ การกำหนด

ให้เป็นปัจจุบัน เพราะการกำหนดรู้อยู่ที่ปัจจุบันนั้นเป็นคุณประโยชน์อย่างยิ่ง สามารถส่งผลให้การปฏิบัติธรรมได้สำเร็จลุล่วงไปโดยเร็วจนสามารถได้ดวงตาเห็นธรรม ได้ล่วงรู้ความเป็นไปของสังขารร่างกาย หรือ รูปกับนาม ที่คนเรายังหลงยึดครองว่าเป็นของเราอยู่ ว่ามีสภาพที่แท้จริงเป็นอย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงพระธรรมเทศนาให้ เมตตคฺคฺมาณพ ดังปรากฏใน โสฬสปัญฺหา มีใจความว่า

ท่านรู้อย่างใดอย่างหนึ่งในส่วนที่เป็นอนาคต ในส่วนที่เป็นอดีต ในส่วนท่ามกลางที่เป็นปัจจุบัน จงบรรเทาความเพลิดเพลिन ความยึดมั่นในส่วนเหล่านั้นเสีย ผู้มีธรรมเป็นเครื่องอยู่อย่างนี้ มีสติไม่เลินเล่อ จะละทุกข์คือ ชาติ ชรา และความโศกความพิโรธาพิน ในโลกนี้เสียได้ ความไม่เพลิดเพลินนี้ ก็คือรู้ให้เป็นปัจจุบันนั่นเอง หรืออีกตอนหนึ่งที่ทรงแสดงแก่ พาหิยทารุจิริยะ มีใจความว่า จงเห็นสักแต่ว่าเห็น จงได้ยินสักแต่ว่าได้ยิน จงรู้สึกแต่ว่ารู้ แล้วท่านจะไม่มีอะไร เมื่อไม่มีอะไรท่านก็จะพ้นจากโลกนี้ การที่ให้รู้สึกแต่ว่ารู้ในสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เห็น ได้ยินนั้น ก็คือรู้ให้เป็นปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น เมื่อเดินไปตามถนน พบคนที่ไม่รู้จัก ท่านก็จะเห็นเพียงสักแต่ว่าเห็นอย่างแท้จริงโดยไม่มีอดีต อนาคต เข้ามาปะปน แม้ปัจจุบันที่ท่านได้เห็นก็ได้ยึดถือ เพียงรู้ว่าเห็นชั่วขณะที่เห็น แล้วปล่อยไป โดยมีได้เพลิดเพลินไปกับการเห็นนั้น

ส่วนการเห็นที่ไม่เป็นปัจจุบัน คือมีอดีต อนาคต เข้ามาปะปนเช่น เห็นคนที่รู้จัก เห็นคนที่เคยรัก เห็นคนที่เคยเกลียด การเห็นนั้นก็ไม่ใช่ปัจจุบันธรรม จิตใจย่อมดิ้นรนไปตามลักษณะของอดีตและอนาคตซึ่งสุดแต่ท่านจะคาดคิดขึ้น ขณะได้ยินก็เช่นกัน หากท่านได้ยินเสียงใครเรียกชื่อที่ไม่ใช่ชื่อของท่าน ท่านก็ไม่มีอดีต

อนาคต เข้ามารบกววจิตใจ คงได้ยินแต่เพียงสักแต่ว่าได้ยินอย่างแท้จริง จิตใจของท่านก็ย่อมวางเฉยต่อเสียงที่ได้ยิน

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการกำหนดให้เป็นปัจจุบันนั้น เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง การเป็นปัจจุบันนี้จะต้องเป็นโดยทันทีไม่มีการเหลื่อมล้ำ เช่นในการเดิน เมื่อเท้าขวายกก็ให้รู้พร้อมทันที เมื่อเท้าข้างก็รู้ตามไปพร้อม เมื่อเท้าลงไปเหยียบ ก็รู้ทันทีเช่นกัน พยายามรู้ให้พร้อมกับเท้าที่ยก ที่ย่าง ที่เหยียบ อันเป็นปัจจุบันเรื่อยไปอย่าได้ขาด ในการกำหนด พอง-ยุบ ที่ท้องก็เช่นกัน พยายามกำหนดให้เป็นปัจจุบันทุกขณะ เวลาท้องเริ่มพองก็ให้รู้พร้อม เวลาพองออกไปก็รู้ตามไปจนกระทั่งสุดพอง ก็ให้รู้ตรงสุด พยายามประคองสติให้รู้เป็นปัจจุบันขณะท้องพอง ท้องยุบ อยู่เสมอ อย่าให้ขาด

จ. วิธีสอบอารมณ์

เมื่อผู้ปฏิบัติมีความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติเป็นอันดีแล้ว ผู้สอบอารมณ์พึงถามความรู้สึกของผู้ปฏิบัติ ถ้าเป็นผู้ปฏิบัติใหม่ เมื่อปฏิบัติไปได้ ๑-๒ วัน ผู้สอบอารมณ์จะต้องได้ถามให้ทราบความเข้าใจของผู้ปฏิบัติว่าได้ปฏิบัติถูกต้องตามกรรมฐานที่รับไปปฏิบัติ แล้วนั้นหรือไม่ เมื่อผู้ปฏิบัติมีความเข้าใจดีแล้ว จึงทำการสอบอารมณ์ ซึ่งจะต้องดำเนินไปตามลำดับญาณ ดังต่อไปนี้

ญาณที่ ๑ นามรูปปริจเฉทญาณ เป็นญาณที่ผู้ปฏิบัติเกิดปัญญาว่าอะไรเป็นรูป อะไรเป็นนาม ที่เรียกว่ารูปนามนั้นแท้จริงเป็นอย่างไร ผู้ปฏิบัติจะรู้แยก रूप แยกนามออกจากกันอย่างชัดเจน ไม่ปะปนกัน ในญาณต้นๆนี้ ผู้ปฏิบัติยังไม่รู้จักสู่ทางดี ผู้สอบอารมณ์ต้องซักถามให้ผู้ปฏิบัติเคยชิน เพราะผู้ปฏิบัติยังไม่สามารถเล่าอาการที่เป็นมาได้ถนัด จึงจำเป็นต้องสอบกันมาก

หลักการในกรณีที่ ๑ สรุปได้ดังนี้

(๑) รู้แยก रूप เช่น

- ขวาย่างกับซ้ายย่าง เป็นคนละอัน
- ซ้ายย่างอันก่อนกับซ้ายย่างอันหลัง เป็นคนละอัน
- พองกับยุบ เป็นคนละอัน
- พองแรกกับพองหลัง และยุบแรกกับยุบหลัง เป็นคนละอัน

(๒) รู้แยกนาม

- รู้ซ้ายย่างกับรู้ขวาย่าง เป็นคนละอัน
- รู้พองกับรู้ยุบ เป็นคนละอัน
- รู้พองแรกกับรู้พองหลัง เป็นคนละอัน

(๓) รู้แยก रूप แยกนาม

- รู้กับซ้ายย่าง ขวาย่าง เป็นคนละอัน
- รู้กับพอง รู้กับยุบ เป็นคนละอัน

(๔) ทางอายตนะ

- รูปกับรู้ว่าเห็น เสียงกับได้ยิน กลิ่นกับได้กลิ่น รสกับรู้รส สัมผัสกับรู้ถูก เป็นคนละอัน

(๕) เบ็ดเตล็ด

- เวทนาที่เกิดขึ้นกำหนดไม่หาย เดี่ยวอย่างโน้นเกิด อย่างนี้เกิด
- จิตแลบออกไปนาน กำหนดไม่ทัน หรือไม่ได้กำหนด

กรณีที่ ๒ ปัจจัยปริคคหญาณ เป็นญาณที่ผู้ปฏิบัติเกิด ปัญญาที่แจ้งในสภาวะของรูปกับนามที่กำหนดอยู่นั้นว่า ทั้งรูป ทั้งนาม เป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกันอยู่ทุกขณะ ในญาณนี้ผู้สอบอารมณ์จำเป็นต้องซักถามผู้ปฏิบัติให้มากเช่นกัน เพราะผู้ปฏิบัติยัง

ไม่ค่อยชำนาญในการแจ้งอารมณ์

หลักการในญาณที่ ๒ สรุปได้ดังนี้

(๑) พองขึ้นก่อน รู้ตาม การกำหนดที่เท่าในขณะเดิน และกำหนดอายตนะต่างๆคงเป็นเช่นเดียวกัน

(๒) รู้จิตที่สั่ง หรือต้นจิตชัดเจน

(๓) เวทนากำหนดไม่ทันหาย อันอื่นเกิด หรือกำหนด เวทนา แล้วกลับไปกำหนด พอง-ยุบ เวทนาจะหายไปโดยไม่รู้ตัว

(๔) นิमितก็มีลักษณะเดียวกับเวทนา

(๕) จิตที่แลบออกไปรับอารมณ์อื่น กำหนดได้ทันและเร็ว ขึ้น กำหนดครั้งสองครั้งก็กลับมาอยู่ในกรรมฐาน

เมื่อเห็นว่าผู้ปฏิบัติมีความรู้แจ้งในญาณนี้แล้ว ให้เดินระยะที่สอง คือ ยกหนอ, เหยียบหนอ

การเพิ่มจังหวะกำหนด พอง-ยุบ นั้น ผู้สอบอารมณ์ควรถามผู้ปฏิบัติก่อน เพื่อทราบว่าเป็นอย่างไร ถ้าหากพองจะเพิ่มได้ก็ควรเพิ่ม หน้หนอ แต่ปกติ พอง-ยุบ ของผู้ปฏิบัติ มักจะไม่ห่างกัน คือ มักจะโรยท้องลงมาเวลาขยับ ให้ได้จังหวะกันกับคำ หนอ อย่างไรก็ตาม พอง-ยุบ ของปกติคนธรรมดา เช่น เวลานอนหลับสนิท พองมักจะยาว ยุบมักจะชวบเดียวหมด คือสั้น ดังนั้นย่อมมีจังหวะที่จะแทรก หน้หนอ ได้เสมอ นอกจากจะถี่จริงๆ ในขั้นต้นควรลองให้ หน้หนอ ดูก่อน ถ้าแทรกไม่ได้จริงๆ จึงสั่งถอน แต่ถ้าออกไปด้วยว่า ให้ดู พอง-ยุบ ของตน ถ้าใส่ หน้หนอ ได้ก็ให้ใส่ ถ้าใส่ไม่ได้ก็ไม่ต้องใส่ อธิบายอย่างนี้โดยมากจะใส่ไม่ได้เพราะความไม่ชำนาญ เป็นเหตุให้เกิดพัลวันกัน ผู้ปฏิบัติก็จะบอกว่าใส่ไม่ได้ ดังนั้นขั้นแรกควรบอกให้ผู้ปฏิบัติใส่ก่อน แล้วจึงพิจารณาขั้นหลังก็ควร

ญาณที่ ๓ สัมมสนญาณ ผู้ปฏิบัติที่ผ่านมาถึงญาณที่ ๓ นี้ จะเกิดปัญญารู้แจ้งในลักษณะของรูปนามที่กำหนดอยู่โดยอาการ ๓ นั้น เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นเหตุให้ได้ทราบความจริงของรูปนามทั้งหลายว่า มีแต่อาการทั้ง ๓ อย่างนี้เท่านั้น อันเรียกว่าได้ว่าเป็นผู้ประเสริฐกว่าผู้ที่เกิดมามีอายุ ๑๐๐ ปี แต่ไม่มีปัญญาารู้แจ้งในลักษณะทั้ง ๓ อย่างนี้

หลักการของญาณที่ ๓ มีดังนี้

(๑) เวทนา ในญาณนี้ ผู้ปฏิบัติจะพบเวทนามากมายหลายอย่างหลายประการ ผู้สอบอารมณ์จะต้องสอบถามและให้ผู้ปฏิบัติเล่าให้ละเอียดเพื่อเป็นแนวทางวินิจฉัย

ลักษณะของเวทนา โดยมากมักมีอาการปวดตามร่างกาย เมื่อยหลัง เมื่อยขา คัน ซา เสียด ยอก แน่น การกำหนดเวทนาในญาณนี้ ผู้ปฏิบัติจะกำหนดให้หายไปได้ โดยต้องกำหนดตั้งแต่ ๓-๕ ครั้งจึงจะหาย ลักษณะของเวทนาที่หายจะค่อยๆหายไปทีละครั้งที่กำหนด จนกระทั่งหายขาด แล้วเวทนาอื่นจึงจะเกิดขึ้น

ถ้ากำหนดไปหลายครั้งยังไม่หายขาด เวทนาอื่นเกิดขึ้นมาอีก แสดงว่ายังอยู่ในญาณที่ ๒

(๒) นิमित นิमितก็เช่นเดียวกับเวทนา จะเกิดในญาณนี้มาก เพราะจิตของผู้ปฏิบัติเป็นจิตวิสุทธิ สมาริตั้งอยู่ได้นาน แต่สติในการกำหนดยังอ่อน จิตของผู้ปฏิบัติยังมีโลภะอยู่ เมื่อเห็นนิमित จิตก็ยินดี ชอบดู จึงกำหนดไม่บ่อยหาย และต้องกำหนดหลายครั้ง ๓-๕ ครั้งจึงจะหาย พออันนี้หาย อันอื่นๆก็เกิดอีก ทั้งสองลักษณะนี้แสดงว่าผู้ปฏิบัติยังมีสติอ่อนอยู่ กำหนดเวทนาหรือนิमितยังไม่ได้ เป็นปัจจุบัน ผู้สอบอารมณ์จะต้องเตือนให้ใช้สติให้มาก กำหนดให้

ทันที่โดยไม่ต้องพิจารณาหรือวิจารณ์ให้เป็นอดีตและอนาคต กล่าวคือเมื่อเวทนาเกิดขึ้น ก็กำหนดทันทีโดยไม่ต้องคิดไปต่างๆ นานา เพราะการวิจารณ์ไปเช่นนั้นจะเป็นเหตุให้สมาธิตก ดังนั้น ให้กำหนดหยุดทันทีที่รู้ว่าเวทนาเกิดขึ้น นิमितก็เช่นกัน ให้กำหนดทันทีเมื่อมันเกิดขึ้น โดยไม่ต้องไปวิจารณ์ว่าเป็นอะไร เพราะนิमितนี้เป็นเหตุให้การปฏิบัติล่าช้า

(๓) การเดิน การเดินของผู้ปฏิบัติในญาณนี้ จะเดินเพลิน เดินได้นาน ไม่ซีเกียจ เดินคล่อง เท้าเบา ในขณะที่กำหนด หนอ จะมีอาการวูบวาบ หรือเฉย คือหมดความรู้สึกเพราะจิตที่รับรู้กับ อารมณ์ที่กำหนดดับลง หมดลงพร้อมกัน อาการเช่นนี้จะปรากฏ แก่ผู้ปฏิบัติที่มีสติและสมาธิถึงขนาด บางคนก็จะปรากฏอาการนี้แต่ เพียงบางครั้ง เฉพาะเวลาที่มีสมาธิดี จิตไม่เปลือไม่แลบออกไปหา อารมณ์อื่น

(๔) การกำหนดพอง-ยุบ ผู้ปฏิบัติจะกำหนด พอง-ยุบ ได้ ชัดเจนเป็น ๓ ระยะ คือ ต้น กลาง สุด เมื่อกำหนด หนอ จะรู้ว่า อารมณ์กับจิตที่รับรู้หมดไป ดับไปพร้อมกัน แสดงว่าผู้ปฏิบัติมีสติ กับสมาธิถึงขนาด

เมื่อผู้ปฏิบัติแจ้งในญาณนี้แล้วให้เดินระยะที่ ๓ คือ ยก หนอ, อย่างหนอ, เหยียบหนอ แล้วให้เดินระยะที่ ๑ และระยะที่ ๒ อย่างน้อยระยะละ ๑๐ นาที ระยะที่ ๓ อย่างน้อย ๒๐ นาที

การกำหนดที่พอง-ยุบนั้น ต้องสอบถามผู้ปฏิบัติให้แน่ใจ ก่อนว่า เมื่อยุบแล้ว กว่าจะพองเว้นระยะนานไหม การกำหนด หน้ หนอ กำหนดได้สะดวกดีไหม พัลวันกับพองไหม ถ้าผู้ปฏิบัติตอบ ว่า กำหนดได้สะดวกดีและเมื่อกำหนด หน้หนอ แล้วยังรู้ว่าว่างอยู่ อีก ก็ให้เพิ่ม ถูกหนอ หมั่นเตือนให้ผู้ปฏิบัติกำหนดทางอายตนะ

และต้นจิตอยู่เสมอๆ

ในญาณนี้ ผู้ปฏิบัติจะเริ่มเกิดศรัทธามากขึ้นกว่าปกติ เพราะเหตุว่าเห็นผลของการปฏิบัติชัดเจนขึ้น การกำหนดเวทนาต่างๆที่เคยทอดยอยู่ก็มีวิริยะเพิ่มมากขึ้น เพราะรู้ว่าเวทนาต่างๆที่เคยกลัวๆอยู่นั้นสามารถกำหนดให้หายไปได้โดยไม่กี่ครั้ง ตัวทวิภูฏีและมานะในการปฏิบัติก็มากขึ้น เป็นการเร่งตัวเองให้เข้าญาณที่ ๔ ตามลำดับ

ญาณที่ ๔ อุทัยพพญาณ ในญาณนี้มีอาการเป็นสองตอน คืออย่างอ่อน กับ อย่างแก่ อุทัยพพญาณอย่างอ่อนนั้นคือ ผู้ปฏิบัติรู้แจ้งในรูปนามที่กำหนดอยู่ว่า มีอาการเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป ทุกกระยะโดยไม่ขาดสาย จนหมดความสงสัยในสภาพของรูปนาม มีความเชื่ออย่างแน่นแน่วแท้จริงในลักษณะของรูปนามที่กำหนดอยู่นั้น ถ้าเข้าใจว่าตนได้เข้าถึงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว รู้ว่าตนนี้วิเศษอย่างยิ่งจนกระทั่งหลงเพลิดเพลिनไปตามอำนาจของวิบัสสนูปกิเลส ซึ่งหมายถึง อุปกิเลสแห่งวิบัสสนา หรือ ธรรมารมณ์ที่เกิดแก่ผู้ได้วิบัสสนาอ่อนๆ ทำให้เข้าใจผิดว่าตนบรรลุ มรรคผลแล้ว เป็นเหตุขัดขวางให้ไม่ก้าวหน้าต่อไปในวิบัสสนาญาณ

วิบัสสนูปกิเลส คือ สิ่งที่เป็นอันตรายแก่ผู้ปฏิบัติวิบัสสนาได้แก่วิบัสสนูปกิเลส ๑๐ ประการ อันไม่มีผู้ปฏิบัติคนใดหลีกเลี่ยงได้ เพราะกิเลส ๑๐ ประการจะต้องเข้ามารบกวนผู้ปฏิบัติมากบ้าง น้อยบ้าง ที่จะกล่าวว่ามีนั้นเห็นจะไม่ได้ เพียงแต่จะมีน้อยหรือมากกว่ากัน เร็วหรือช้ากว่ากันเท่านั้น วิบัสสนูปกิเลส ๑๐ ประการ มีดังนี้

๔.๑ โอภาส คือแสงสว่าง โดยที่ในระยะนี้ผู้ปฏิบัติมีสมาธิดีมาก ขณะที่นั่งกำหนดอยู่ เพราะสมาธิตั้งขึ้นมากเกินไป เป็น

เหตุให้วิริยะอ่อนลง การกำหนดมักเปลืองๆหลงๆด้วยอำนาจของสมาธิ จนการนั่งไม่กำหนด เนื่องด้วยมีสมาธิกล้า จึงอาจปรากฏเป็นแสงสว่างเกิดขึ้น แสงสว่างนี้มักจะเป็นแสงสีขาว สีนวล สีเหลือง สดใสนิ่งนัก สว่างมากบ้างน้อยบ้าง ผู้ปฏิบัติไม่เคยเห็นเหตุการณ์ เช่นนี้จึงเห็นเป็นของประหลาดมหัศจรรย์ บางคนคิดว่าคงเป็นดวงปัญญา เพราะเคยได้ยินว่าแสงสว่างคือปัญญา ผู้ปฏิบัติจะหลงติดอยู่ในแสงสว่างที่เห็นนั้น จนเป็นเหตุให้เกิดญาณ หรือรู้สรรพสิ่งต่างๆ

๔.๒ ญาณ ในองค์ธรรมว่าเป็นอโมหะ แต่ผู้ปฏิบัติยังไม่เคยพบวิบัตินุสสุปกิเลสชนิดนี้ เนื่องจากอำนาจของสมาธิที่แรงกล้า หรือเนื่องจากแสงโอภาสที่ได้เห็น เป็นเหตุให้ผู้ปฏิบัติเข้าใจว่าเป็นตัวปัญญา (ญาณ) ที่ตนได้ถึงแล้ว ก็จะระลึกถึงเหตุการณ์ต่างๆ สามารถแสดงเป็นอิทธิปาฏิหาริย์ได้บางประการ เช่น รักษาโรคให้หายได้อย่างวิเศษ สามารถเข้าในองค์ฌาน เห็นเหตุการณ์ได้อย่างแปลกประหลาดมหัศจรรย์ ผู้ปฏิบัติก็จะหลงติดอยู่ในอำนาจวิเศษของตน

๔.๓ ปีติ เนื่องจากเข้าใจตนเองว่าเป็นผู้วิเศษ เป็นผู้สำเร็จ เป็นผู้รู้ยิ่งในประการต่างๆ ปีติ คือความอิมใจก็จะเกิดขึ้น การแสดงออกซึ่งปีตินั้นมีอยู่ ๔ ชนิด คือ

๔.๓.๑ ชุททกาปีติ มีอาการเยือกเย็นจนขนลุก ผู้ปฏิบัติมักจะมีอาการขนลุกจนชูซ่าขึ้นตามตัวและศีรษะ

๔.๓.๒ ขณิกาปีติ มีอาการคันเหมือนมดไต่ ไรคลาน ยุบๆยิบๆตามหน้าตามตัว

๔.๓.๓ โอกันติกาปีติ มีอาการเหมือนไต่คืบขึ้นตัวโยก ตัวโคลง

๔.๓.๔ อูพเพงคาปีติ มีอาการเหมือนตัวเบา ตัวลอยสูงขึ้น บางครั้งมีอาการสัปหงก โงกข้างหน้า โงกข้างหลัง

๔.๓.๕ ปรณาปีติ มีอาการเย็นชาบชาน วูบวาบไปทั่วกาย

อาการของปีติทั้ง ๕ อย่างนี้ มักจะเกิดแก่ผู้ปฏิบัติทุกคน บางคนก็ไม่ครบอาการทั้ง ๕ แต่ส่วนมากมีครบ เมื่ออาการของปีติเกิดขึ้นแล้วเป็นเหตุให้ผู้ปฏิบัติละทิ้งกรรมฐาน ไม่ได้กำหนดอยู่ที่ พอง-ยุบ

๔.๔ บัสนัทธา คือความสงบกายสงบใจ ผู้ปฏิบัติจะรู้สึก ว่าจิตใจสงบอย่างยิ่ง ไม่แลบออกไปคิดเรื่องอื่น ๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากสมาธิที่ดีเกินขนาด ผู้ปฏิบัติจะนั่งเฉยๆ โดยไม่ต้องพยายามกำหนดให้จิตอยู่ในกรรมฐาน มีความรู้สึกในขณะนั้นว่า จิตไม่มีอะไรมารบกวนให้ออกวอกแวกไปเลย คงนั่งสงบเฉยอย่างยิ่งอยู่ และมีอาการโงกหงุดเป็นครั้งคราว

๔.๕ สุข ผู้ปฏิบัติจะมีความสุขอย่างยิ่ง เนื่องจากความสงบกายสงบใจที่ได้รับนั้น จิตใจจะผ่อนคลายเยือกเย็นอย่างไม่เคยได้รับมาก่อน รู้สึกปลาบปล้มแช่มชื่นใจ เข้าใจเอาว่าตนได้เข้าถึงธรรมวิเศษของพระพุทธองค์แล้ว จึงมีอาการสบายใจอย่างประหลาด ไม่เป็นอันได้กำหนดอยู่ในกรรมฐานต่อไป เพราะความอิมอิมใจ

๔.๖ อธิโมกข์ คือศรัทธาอย่างแรงกล้า เลื่อมใสในพระพุทธานุชาสนา ผู้ปฏิบัติบางคนถึงกับชื่อของมาถวาจารย์ และพระอื่น ๆ ถ้ามีคนมาเรียไรเรื่องการก่อสร้างเกี่ยวกับศาสนา จะเต็มใจบริจาคโดยไม่มีเสียดาย บางคนก็ระลึกถึงบุญคุณอาจารย์ และผู้ชักนำให้มาพบธรรมวิเศษอันนี้ คิดถึงพ่อแม่พี่น้อง อยากให้มาเข้าปฏิบัติ ได้พบเห็นธรรมของพระพุทธองค์

๔.๗ บัณฑิตหะ มีความเพียรอย่างแรงกล้า

๔.๘ อุပ္ปฏิฐาน มีสติอย่างยิ่ง

๔.๙ อุเบกขา มีความวางเฉยอย่างยิ่ง

๔.๑๐ นิกันติ คือ ตัณหาที่ผู้ปฏิบัติหลงจมอยู่

ในอาการของวิปัสสนูปกิเลสทั้ง ๑๐ ประการข้างต้น
ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ปฏิบัติ นั้น ที่สำคัญที่สุดคือ นิกันติ เพราะฉะนั้นอาจารย์
ผู้ควบคุมจะต้องระวังอย่างยิ่ง อย่าให้ผู้ปฏิบัติหลงติดอยู่ ทางที่ถูก
ควรจะปราบเสียให้อยู่ตั้งแต่วันแรกที่เกิด หรือไม่มีสภาพอื่น ๆ ก็ตาม
ที่เกิดขึ้นให้หมดไปเสียทันที อย่าให้หลงติดอยู่ โดยอธิบายให้เห็น
ว่า แสงโอภาสก็ตาม หรือไม่มีสภาพอื่น ๆ ก็ตามที่เกิดขึ้นนั้น ล้วน
เป็นสิ่งล่อให้ผู้ปฏิบัติต้องละทิ้งจากกรรมฐานที่กำลังกำหนดอยู่ ไป
ดู ไปชม สิ่งที่เกิดขึ้นนั้น เมื่อเห็นสิ่งใดเกิดขึ้นให้ใช้สติกำหนดรู้ หรือ
เห็นหนอ ให้หายไปทันที แล้วกลับมากำหนดอยู่ที่ พอง-ยุบ เพราะการ
มีสติกำหนดรู้อยู่เสมอทุกขณะนั้นเป็นทางสายเอก ซึ่งพระพุทธองค์
ประทานมาให้พวกเราประพฤติปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นให้ผู้ปฏิบัติกำหนดรู้อยู่ที่ พอง-ยุบ อย่าให้ขาด
หายไปได้ ถ้าสติที่กำหนด พอง-ยุบ อยู่สั้นอ่อนไป มักจะมีแสงหรือ
สิ่งอื่น ๆ มาล่อให้หลงไป ถ้าเกิดขึ้นเช่นนั้นให้รู้ตัวทันทีและเตือน
ตนเองว่าสติอ่อนไปแล้ว ให้ใช้วิริยะในการกำหนดให้มากขึ้น ให้
มีสติกำหนดรู้อยู่ที่ พอง-ยุบ อยู่เสมอทุกขณะ อย่าให้อ่อนไปจาง
ไปเป็นอันขาด ถ้าผู้ปฏิบัติหลงติดอยู่ในวิปัสสนูปกิเลสต่าง ๆ ที่เกิด
ขึ้นแล้ว จะแก้ไขได้ยาก ผู้ปฏิบัติจะเข้าใจตนเองว่าสำเร็จแล้วก็ได้
แม้อาจารย์ผู้สอนจะอธิบายอย่างไรก็หาเชื่อฟังไม่ เพราะเป็นสิ่งที่
ผู้ปฏิบัติได้ประสบ ได้รู้ ได้เห็นด้วยตนเอง บางคนลาออกจากการ
ปฏิบัติไปแล้วเพราะความเข้าใจผิด

ส่วนอุทกภัยพวยภูมอย่างแก่ ผู้ปฏิบัติจะพ้นไปจากอำนาจของวิบัติสหนูปกิเลส อารมณ์จะแจ่มใส ประกอบด้วยวิบัติสหนูปภูมที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง สามารถกำหนดรูปนามที่เกิดดับได้อย่างรวดเร็ว ผู้ปฏิบัติที่ได้บำเพ็ญเพียรวิบัติสหนูปมา เมื่อเข้าถึงอุทกภัยพวยภูมอย่างแก่นี้แล้ว เป็นอันหวังได้ว่าจะผ่านภูมทั้ง ๑๖ ภูมไปได้ อย่างแน่นอน มีอินทรีย์ทั้ง ๕ เพียบพร้อมสมมาเสมอ

สรุปอาการของผู้ที่ได้ภูมนี้คือ

- (๑) การเดิน การกำหนด พอง-ยุบ จับได้ชัดเจน
- (๒) การกำหนดที่เวทนาจะหายไปอย่างรวดเร็ว เพียงกำหนด ๑-๒ ครั้ง
- (๓) การกำหนดนิมิตก็รวดเร็วจนกระทั่งไม่เกิดนิมิตอีกเลย
- (๔) จิตไม่วอกแวกซัดส่าย มีสมาธิอยู่กับกรรมฐานเป็นอย่างดี
- (๕) มีอาการโงก หรืองูบไปข้างหน้าบ้าง ข้างหลังบ้าง

การให้กรรมฐานต่อ เมื่อผู้ปฏิบัติอยู่ในภูมนี้บริบูรณ์แล้ว ให้เดินระยะที่ ๔ คือ ยกสันหนอ, ยกหนอ, ย่างหนอ, เขยิบหนอ โดยเดินระยะที่ ๑-๒-๓ อย่างละ ๑๐ นาที ระยะที่ ๔ ให้เดิน ๒๐ นาที การนั่งไม่ควรให้น้อยกว่า ๑ ชั่วโมง

ภูมที่ ๕ ภัคภูม ในภูมนี้ผู้ปฏิบัติจะพบแต่การดับของรูปนามที่กำหนดอยู่แต่อย่างเดียว เนื่องจากได้เข้าอยู่ในวิบัติสหนูปภูมที่บริสุทธิ์ อันเป็นทางนำส่งไปสู่พระนิพพานอันแน่นอนแล้ว อินทรีย์ทั้ง ๕ ของผู้ปฏิบัติกำลังเพียบพร้อมสมมาเสมออยู่ การกำหนดรูปนามจึงละเอียดและรวดเร็ว ชำชอง ว่องไว จนกระทั่งเห็นแต่การดับของรูปนามแต่ถ่ายเดียว

การเดิน กำหนดคล่องแคล่วและชัดเจน โดยเฉพาะตอน

องค์คุณของสังขารเปกขาญาณ ๖ ประการ ได้แก่

(๑) กำหนดอารมณ์ต่างๆที่มากระทบได้ง่ายและว่องไว

(๒) ไม่มีเวทนา เช่น เมื่อย คั้น แต่ผู้ซึ่งพิจารณาที่เวทนา

อาการแน่นมาก ยังปรากฏให้กำหนดอยู่

(๓) นั่งได้นานๆไม่รู้สึกเมื่อยหรือขี้เกียจ

(๔) จิตอยู่ในอารมณ์เดียว พร้อมด้วยสติสัมปชัญญะ ไม่
วอกแวกซัดส่าย

(๕) อารมณ์เฉยๆไม่ยินดียินร้าย

(๖) อารมณ์กับจิตที่กำหนดละเอียดมาก

ผู้ปฏิบัติที่มีองค์คุณในญาณนี้อย่างพร้อมเพียงเด่นชัดแล้ว
ยังรอให้อินทรีย์ ๕ แก่ รอเมื่อใดจนเข้าขีดพลัง ๕ ก็จะผ่าน
มัคคญาณในขณะนั้น

การให้กรรมฐานต่อให้เดินระยะที่ ๖ คือ ยกสั้นหนอ, ยกหนอ,
ย่างหนอ, ลงหนอ, ถูกหนอ, กอดหนอ เดือนให้กำหนดทางอายตนะ
และต้นจิตให้มากๆ

ญาณที่ ๑๒ สัจจานุโลมิกญาณ หรือ อนุโลมญาณ เป็นญาณ
ที่ปัญญาพิจารณาเห็นอริยสัจ ๔ ได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง

ญาณที่ ๑๓ โคตรภูญาณ เป็นญาณที่ปัญญาทั้งรูปนาม ยึด
นิพพานเป็นอารมณ์

ญาณที่ ๑๔ มัคคญาณ เป็นญาณที่ปัญญาละกิเลสได้ เป็น
สมุจเฉตพหวน มีนิพพานเป็นอารมณ์

ญาณที่ ๑๕ ผลญาณ ญาณที่เป็นผลของมรรค มีนิพพาน
เป็นอารมณ์

ญาณที่ ๑๖ ปัจจเวกขณญาณ ญาณที่ปัญญาย้อนกลับไป
พิจารณาภิเลสทีละได้ ละไม่ได้ มรรค ผล นิพพาน

ในญาณ ๑๖ นี้ ญาณที่ ๑-๑๓ และญาณที่ ๑๖ เป็นโลกียญาณ ส่วนญาณที่ ๑๔ และ ๑๕ เป็นโลกุตตรญาณ

ฉ. การได้ดวงตาเห็นธรรม

การมีดวงตาเห็นธรรมนั้น ท่านกล่าวว่า เป็นพระโสดาบัน ผู้ปฏิบัติส่วนมากไม่ทราบว่าการมีดวงตาเห็นธรรมนั้น เห็นอย่างไร ธรรมอะไรที่ตนเห็น ผู้ปฏิบัติที่ไม่เคยเรียนปริยัติหรือไม่ได้เป็นพหูสูต ขณะฟังเทศน์ลำดับญาณอยู่นั้น ย่อมจะสังจิตของตนฟังและใคร่ครวญอาการต่างๆที่เทศน์อยู่ในญาณต่างๆตามลำดับขึ้นไปด้วยความปีติ เมื่อรู้ว่าอาการของตนที่เป็นอยู่ถูกต้องตรงกันกับที่ได้ฟัง ขณะมีอาการขั้นสุดทำยคือ มัคคญาณ ผลญาณที่เทศน์อยู่นั้นมีลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง ตรงกันกับที่ตนได้ปฏิบัติมาแล้ว ความปีติก็ทวียิ่งขึ้นจนแทบจะไม่ได้ฟังต่อไปในตอนทีกล่าวถึงว่า มัคคญาณ ผลญาณนั้นเป็นเหตุให้รู้แจ้งซึ่งอริยสัจ ๔ ได้อย่างไร ในขณะที่เดียวกันนั้นความปีติยินดีที่เกิดมีอยู่ไม่ขาดนั้นกลับไปใคร่ครวญอยู่แต่อาการอันถูกต้องตรงกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทอดทั้งตอนสำคัญอันกล่าวถึงการแจ้งอริยสัจธรรม และแล้วก็ข้ามไปตรวจดูตนเองถึงคุณสมบัติต่างๆ อันเป็นผลของการปฏิบัติ หรือบางคนแม้จะได้ฟังเทศน์ลำดับญาณ ตรวจอาการของตนที่เคยเป็นอยู่ในขณะปฏิบัติถูกต้องตรงกันแล้วก็ตาม แต่ก็ยังอดสงสัยอยู่ไม่ได้ว่า ตนได้อะไร ได้พบธรรมอะไร ได้สำเร็จผลการปฏิบัติมาแล้วอย่างไร แม้ว่าจะมีคุณสมบัติถูกต้องตรงกับหลักการที่ได้กำหนดไว้ก็ยังไม่วางสงสัย เข้าใจไปว่าตนยังไม่ถึงธรรม ยังมีนักปฏิบัติมาถามถึงผลที่ได้จากการปฏิบัติ ตนตอบไม่ได้หรือตอบไม่ถูกตามตำราทางปริยัติที่วางไว้ก็ยิ่งทำให้สงสัย พะวัักพะวน บางคนถึงกับจะเข้าปฏิบัติใหม่

ก็มี

การเป็นเช่นนี้จะว่าการปฏิบัติไม่ถูกต้องก็ไม่เชิง เพราะผลที่ได้รับกล่าวคือ คุณสมบัตินั้น เช่น การมั่นอยู่ในศีล ไม่ตระหนี่ ไม่อิจฉาริษยา ของตนก็มีอยู่ จะว่ามีความสงสัยในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็ไม่ใช่ เพียงแต่ว่าไม่รู้ว่าคุณได้ถึงธรรมอะไร หรือไม่แน่ใจว่าคุณได้ถึงธรรมนั้น เพราะขณะปฏิบัติอยู่นั้นไม่มีอะไรเป็นเครื่องชี้บอกว่าเป็นทุกข์ นี่เป็นสมุทัย นี่เป็นนิโรธ นี่เป็นมรรค แม้ในเทศน์ลำดับญาณจะได้พรรณนาถึงลักษณะของอริยสัจทั้ง ๔ ที่เกิดขึ้น ก็ดูเหมือนจะไม่ได้ชี้ให้ชัดว่า นี่แหละคือธรรมที่ผู้ปฏิบัติได้เข้าถึงแล้ว ผู้ได้ดวงตาเห็นธรรมนั้นก็คือ การเห็นแล้วซึ่งอริยสัจ ๔ นี้ด้วยประการอย่างนี้

ข. วิธีสมาทานกรรมฐาน

เมื่อจะปฏิบัติกรรมฐาน ผู้ปฏิบัติต้องสมาทานกรรมฐาน โดยปฏิบัติตามขั้นตอนดังต่อไปนี้ตามลำดับคือ

- (๑) ถวายสักการะต่อพระอาจารย์ผู้ให้กรรมฐาน
- (๒) จุดเทียน รูป บูชาพระรัตนตรัย
- (๓) หากเป็นพระให้แสดงอาบัติก่อน หากเป็นคฤหัสถ์รับ

ศีลก่อน

(๔) มอภกายถวายชีวิตต่อพระรัตนตรัย ดังนี้

อิมาหิ ภควา อุตตภาวํ ตุมหากํ ปริจจขามิ

ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพระองค์
ขอมอบกายถวายชีวิตต่อพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม และ
พระสงฆ์

(๕) มอบกายถวายตัวต่อพระอาจารย์ ดังนี้
อิม่าห์ อาจริย อุดตภาวฺ์ ตุมหาก์ ปริจฺจขามิ
ข้าแต่พระอาจารย์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าขอมอบกายถวายตัว ต่อ
ครูบาอาจารย์เพื่อเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

(๖) ขอพระกรรมฐาน ว่าดังนี้
นิพพานสฺส เม ฆนฺเต สจฺจิกฺรณฺตถาย กมฺมฏฺฐานํ เทหิ
ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงให้กรรมฐานแก่ข้าพเจ้า เพื่อ
ทำให้แจ้งซึ่งมรรค ผล นิพพาน ต่อไป

(๗) แม่เมตตา ว่าดังนี้
อหํ สุขิโต โหมิ ขอให้ข้าพเจ้าถึงสุข ปราศจากทุกข์ ไม่มี
เวร ไม่มีภัย ไม่มีความลำบาก ไม่มีความเดือดร้อน ขอให้มีความ
สุขรักษาตนอยู่เกิด

สพฺเพ สตฺตา สุขิตา โหนตุ ขอให้สัตว์ทั้งหลาย ทุกตัวตน
ตลอดเทพบุตรเทพธิดาทุกพระองค์ พระภิกษุสามเณร และผู้
ปฏิบัติธรรมทุกท่าน ขอท่านจงมีความสุข ปราศจากทุกข์ ไม่มีเวร
ไม่มีภัย ไม่มีความลำบาก ไม่มีความเดือดร้อน ขอให้มีความสุข
รักษาตนอยู่เกิด

(๘) เจริญมรณสติ ว่าดังนี้
อทุรํ เม ชีวิตํ ชีวิตของเราไม่แน่นอน ความตายของเรา
แน่นอน เราต้องตายแน่ เพราะชีวิตของเรามีความตายเป็นที่สุด
นับว่าเป็นโชคอันดีแล้ว ที่เราได้เข้ามาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ณ
โอกาสบัดนี้ ไม่เสียทีที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา

(๙) ตั้งสัจจะอธิษฐานและปฏิญาณตนต่อพระรัตนตรัย และ
ครูบาอาจารย์

เยแนว ยนฺติ นิพพานํ พระพุทธเจ้า และพระอรหันตสาวก
ได้ดำเนินไปสู่พระนิพพาน ด้วยหนทางเส้นนี้ ข้าพเจ้าขอตั้งสัจจะ
อธิษฐานปฏิญาณตนต่อพระรัตนตรัย และครูบาอาจารย์ว่า ตั้งแต่
นี้ต่อไป ข้าพเจ้าจะตั้งอกตั้งใจ ประพฤติและปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุ
มรรคผล ดำเนินรอยตามพระองค์ท่าน

อิมาย ธมฺมานุธมฺมปฏิบัติยา รตนตฺตยํ ปุเชมิ ข้าพเจ้าขอ
บูชาพระรัตนตรัย ด้วยการปฏิบัติธรรม สมควรแก่มรรคผลนิพพาน
นี้ ด้วยสัจจะวาจาที่กล่าวอ้างมานี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้บรรลุมรรค ผล
นิพพาน ด้วยเทอญ

จากนั้นสวด พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ดังนี้

อิติปิ โส ภควา อรหํ สมฺมาสมฺพุทฺโธ, วิชฺชาจรณสมฺปนฺโน
สุคโต โลกวิทู, อนุตฺตโร ปุริสทมฺมสารถิ สตถา เทวมนุสฺसानํ
พุทฺโธ ภควาติ

สวากฺขาโต ภควตา ธมฺโม สนฺทิภฺจฺจโก อกาลิโก
เอหิปสฺสิโก, โอปนยิโก ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ วิญญูหีติ

สุปฏิปนฺโน ภควโต สวากสงฺโฆ, อุชฺฐปฏิปนฺโน ภควโต
สวากสงฺโฆ, ฉายปฏิปนฺโน ภควโต สวากสงฺโฆ, สามิจิปฏิปนฺโน
ภควโต สวากสงฺโฆ, ยทิทํ จตฺตาริ ปุริสยฺคานิ อญฺจ ปุริสปุคฺคลา
เอส ภควโต สวากสงฺโฆ, อาหุเนยฺโย ปาหุเนยฺโย ทกฺขิณฺเนยฺโย
อณฺชลิกรณฺเีย, อนุตฺตรํ ปุณฺณกฺเขตฺตํ โลกสฺสชาติ

จบแล้วกราบสามครั้ง

บรรณานุกรม

๑. การศาสนา, กรม, พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับหลวง. ๔๕ เล่ม.
พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา,
๒๕๒๕.
๒. ธนิต อยู่โพธิ์. สติปัญญาญาณภาวนา. กรุงเทพมหานคร : หจก.ศิวัพร,
๒๕๑๗.
๓. _____ . วิปัสสนาภาวนา. เอกสารแผนภูมิ (ภาพประกอบเรื่อง)
๔. พระครูภาวนาวิสุทธิ. กฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑. พิมพ์
ครั้งที่ ๓. กรุงเทพมหานคร: หอรัตนชัยการพิมพ์, ๒๕๓๐.
๕. พระธรรมธีรราชมหามุนี (โชดก ญาณสิริ). ทางไปนิพพาน.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราช
วิทยาลัย, ๒๕๓๑.
๖. พระภาวนาวิสุทธิคุณ. คู่มือการฝึกอบรมพัฒนาจิต. กรุงเทพ
มหานคร: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์ ๒๕๓๔.
๗. _____ . คู่มือวิปัสสนาจารย์. กรุงเทพมหานคร: หอรัตนชัย
การพิมพ์, ๒๕๓๓.
๘. พระราชวรมุนี (ประยุทธ์ ปยุตโต). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับ
ประมวลธรรม. พิมพ์ครั้งที่ ๔. กรุงเทพมหานคร: โรง
พิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๒๘.
๙. สมพร อยู่โพธิ์ และคณะ. พระพุทธรูปปางต่างๆ. พระนคร: โรง
พิมพ์คุรุสภา พระสุเมรุ, ๒๕๑๔.
๑๐. สุจิตรา อ่อนค่อม. การฝึกสมาธิ. พิมพ์ครั้งที่ ๗. กรุงเทพมหานคร:
รัชดาออฟเซ็ท ๒๕๔๔.
๑๑. สุชีพ ปุญญานุภาพ. พระไตรปิฎกฉบับสำหรับประชาชน. พิมพ์ครั้ง
ที่ ๔. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย,
๒๕๒๔.
๑๒. สุมาลี อินทรวณิช. กรณีศึกษาวิธีปฏิบัติธรรม และผู้ปฏิบัติธรรม
ตามแนวทาง ของ คุณแม่สิริ กรินชัย วิทยานิพนธ์
ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาปรัชญา มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่, ๒๕๓๑.

รายชื่อหนังสือที่แต่งและแปล

โดย รองศาสตราจารย์ ดร.สุจิตรา อ่อนค้อม (สุทัสสา อ่อนค้อม)

๑. คนเหมือนกัน
ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษชื่อ The Price of a Life
๒. ไฟไหม้แล้วร้อนเท่าไฟนรก
ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษชื่อ The Story of Old Man Tiow
๓. สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม
ฉบับแปลเป็นภาษาอังกฤษชื่อ Fruit of Karma
๔. มักกะลีผล
๕. นารีผล
๖. ศาสนาเปรียบเทียบ
๗. ปรัชญาเบื้องต้น
๘. การฝึกสมาธิ
๙. พระมหากษัตริย์ไทยกับศาสนาประจำชาติ
๑๐. The Law of Karma: Dhamma Practice Volume I
แปลจาก "กฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑" ของพระเทพสิงหนราจารย์
๑๑. The Law of Karma: Dhamma Practice Volume VII
แปลจาก "กฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ เล่ม ๗" ของพระเทพสิงหนราจารย์
๑๒. Buddhist Chanting. (บทสวดมนต์ภาษาไทย-บาลี-อังกฤษ)
๑๓. The Advantages of Chanting and How to Practice Vipassana Meditation
๑๔. สันติภาพ... ทางเลือกเดียว และ คีลห้า (ปัญญาจิต) พุทธวิธีสู่โลกสันติสุข
แปลจาก "Peace... the Only Option" ของ Ven. Dr. Khemanando
๑๕. Creating Sustainable World Peace
๑๖. การสร้างสันติภาพโลกแบบยั่งยืน
แปลจากความเรียงภาษาอังกฤษเรื่อง Creating Sustainable World Peace
ที่ได้รับรางวัล ความเรียงรางวัลชนะเลิศระดับนานาชาติ จาก Rethinkers'
Organization, Canada
๑๗. คู่มือพุทธบริษัท (Buddhist Manual)
๑๘. วัฏจักรชีวิต
๑๙. ความหลงในสงสาร
๒๐. รู้แบบนี้เป็นคนดีตั้งนานแล้ว เล่ม ๑-๒
๒๑. เหนื่อยนักพักได้ร่มมณฑารพ
๒๒. ร่มพระศรีชินบัญชร